

Xenophon the Historian

R

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΕΠΤΑ.

XENOPHONTIS

DE

CYRI EXPEDITIONE

LIBRI SEPTEM,

A

THOMA HUTCHINSON.

EDITIO QUARTA,

NUPER RECOGNITA.

CUM TABULA ÆNEA EXPEDITIONIS EX EDITIONE
LE COINTE ACCURATISSIME EXPRESSA.

CANTABRIGIÆ, *H. m.*

TYPIS ACADEMICIS excudebat J. ARCHDEACON.

Impensis J. NICHOLSON ibidem Bibliopolæ;
Veneunt apud J. RIVINGTON & Filios, et S. CROWDER, Londini;
J. FLETCHER, Oxonii; et GUL. NICHOLSON, Wisbechianæ.

M.DCC.LXXXV.

P R Æ F A T I O.

CUM Hutchinsoniana Cyropædiæ Editio minori formâ re-
cusa fuerit, ut, decrescente Mole & Pretio Tironibus commodior
& parabilior esset, idem quoque in Ἀναγνώσει præstare visum est.
Prodit igitur liber, alteri penè gemellus, Ornamentis plerisque spo-
liatus. Id eo factum est Consilio, ut suum pretium etiamnum constaret
Editioni in 4to, quam Vir clariss. & de Republicâ literariâ optimè
meritus, non parvo Acumine, & summo Labore ac Industriâ, Impensif-
que sat magnis, accuratissimam & elegantissimam concinnavit; reliqua
Xenophontis Opera mox editurus; modò non desint Fautores, quos
illum, in iis quæ jam edidit, non adeò multos invenisse comperimus.
Sed hæc obiter. Hoc verò Bibliopolæ Institutum eò gratius fore
verisimile est, quòd vix, ac ne vix quidem, proftet venalis ille Liber in
8vo, si Oxoniensem excipias Editionem per Wells, cujus tamen
rarò Tomus aliquis, seorsim, absque reliquis, emi potest. Utilitatem
verò summoperè augent Curæ, quas Vir in Literis Græcis versatissi-
mus Textui impendit, & Notæ magnâ ex parte Criticæ, cum paral-
lelorum in eodem vel in aliis Scriptoribus, præsertim Sacris, occurren-
tium Locorum Observationibus conjunctæ: Quæ quidem, licèt doctio-
ribus valdè grata & utilia, Adolescentium tamen usui maximè accom-
modata sunt. De ipsius Incepti utilitate, id monere non erit forsan
à proposito alienum, quòd cùm Xenophontis Scripta, propter Styli
Puritatem, Ἀφίλεια & Elegantiam, Adolescentium, qui ultra prima
Græcæ Linguae Rudimenta progredi cupiunt, manibus terenda esse
constet, vix tamen ullum aliud huic sit anteferendum. Ipsa Κόρη
Παιδεία, quantumvis laudabilis & laudata, huic fini non tam benè
inservire videtur, quàm Ἀναγνώσις; non pauca enim illic contineri fa-
tendum est, quæ Juveni Linguam Græcam ediscenti, necdum Rebus
Mo-

P R Æ F A T I O.

Moralibus, Politicis & similibus assueto, *tædium pariant. Hic verò Tractatus, cum totus fermè sit Historicus, & Eventuum inusitatorum Varietate spectabilis, Adolescentium Animos suaviter allicit & detinet, dum ex præcedentibus sequentia cognoscendi Desiderium excitet, non nisi totius Historiæ lectione explendum.

De hujusce Editionis Laudibus, si cum Hutchinsonianâ in 4to comparatur, silendum est. Si unquàm, hic certè, Transcriptum, quod tot scateat Mendis, tali Autographo multò inferius est. Sed cum hæc invitis, ignorantibus, & circa Negotia alia occupatis exciderint, veniam æquus dabit Lector. Multa verò hic desiderabuntur, ob rationes jam allatas omissa; Imprimis Dissertatio in Operis limine posita, in quâ optimè differitur de Κύριου Αρακάσιως Auctore; & de toto, quod Græci confecerunt, Itinere; Cujus vicem malè supplebit partim ex illâ, partim ex aliis consarcinatus Index Geographicus, cum quibusdam Observationibus hic subnectendis.

Ut Occasio Αρακάσιως, totaque Narratio meliùs intelligatur, quædam præmittere operæ pretium erit. Cyrus, cum non ampliùs sexdecim annis natus esset, à Patre Dario Notho in Asiam minorem missus erat, ut maritimis omnibus cum Imperio præesset. Hic in quibusdam juveniliter & petulanter, ut usu venire solet, se gessit. Consobrinos suos, Autoboesacem & Mitræum, Sororis Patris sui filios, interemit, quòd Honorem apud Persas Regi soli debitum non exhibuissent, scilicet manus intra Manicam continendo obvolutas, ad occursum ejus. Darius, hoc audito, Cyrum arcessivit, valetudinem adversam pretextens. Hic Mater Cyri Parysatis, cui carior erat quàm natu major Arsicas seu Artaxerxes, omnem lapidem movit, omnes Artes, quibus valdè pollebat, adhibuit, ut Regni hæres designaretur. Pater, etiamnum privatus, Artaxerxem genuerat; Cyrus verò in purpurâ, quod dicunt, natus erat. Hinc sperabat Parysatis, Regem Exemplum Darii Hytaspis secuturum, qui eâ de Causâ Xerxem Artabano fratri Ætate majori prætulerat. Sed falsa fuit Spes illa, & Rex moriens Cyro tantùm confirmavit Satrapiam quam jam obtinebat. Mox, in ipsâ novi Regis Inauguratione, accusatus tanquam illi vitam eripere per Insidias conaretur, vix Matris Labrymis & Precibus capitale Supplicium effugit. Quæ deinceps evenerunt, Xenophon satis fusè persequitur. Manifestum est autem, quòd

* Ea videtur fuisse Causa, cur Ludg. Bat. Anno 1647, primus, secundus & octavus Liber *Cyropædiæ* exciperentur & seorsim excuderentur, in usum Scholarum.

P R Æ F A T I O.

quod præsertim Lacedæmoniorum, qui ejus Auxilio Athenienses vicerant & debellarant, gratiâ confusus, & Græcorum mercenariorum, quos undique conquiebat, Virtute fretus, Inceptum tam arduum aggressus est. Græcorum enim Fama, ob eximiam in Re militari Peritiam & Fortitudinem, tunc, & à multis retrò annis, apud Barbaros vigeat. Auxerant hanc multæ Res in longo Bello vixdum finito præclarissimè gestæ. Hinc in opinionem faciliè inductus est, quod si idoneum ex illâ Gente sibi compararet Exercitum, numerus Barbarorum Virtute Græcorum haud ægrè superari posset. Atque equidem, quantum conjici potest, Voti compos fuisset, ni Temeritas, aut forsan ultrix Nemesis, illum inter pugnandum, in perniciem suam egisset.

Nomen Loci in quo pugna commissæ est, tacet Xenophon; at Plutarchus Cynaxâ vocat, locum in Assyriâ, quem 500 Stadiis à Babylonem abesse dicit. Xenophon verò * ἀπὸ δὲ τῆς μάχης ἐλέγοντο εἶναι εἰς Βαβυλῶνα, γὰρ οἱ ἐξέκοντα καὶ τρισχίλιοι. Cum igitur tanta esset Discrepantia, Jac. Capellus hic pro εἰς Βαβυλῶνα, legendum esse putavit εἰς Σῶσα.† Certè propior vero est Plutarchus, quàm Xenophon, qualis hoc in loco ab Exemplaribus exhibetur. Nisi fortè cum Clariss. R. Forstero ‡ supponatur, quod Xenophon hic tantum refert sermonem quem à Barbaris acceperat, quorum intererat Græcos ab Expeditionibus in Babylonem suscipiendis in futurum deterrere, Longinquitatem & Difficultates Itineris hyperbolicè adaugendo. || Dubia alia, quæ ad Græcorum Iter spectant, hic recensere & perpendera non vacat; Nonnulla satis feliciter, pro Rei Naturâ, expediit suprâ laudatus Forsterus; Reliqua verò forsan sunt deplorata.

Antequam ad aliud properem, pauca de Tissapherne & de Thimbrone dicenda sunt ex Xenoph. Hellen. hausta. Mortuo Cyro, Tissaphernes, qui strenuam in illo Bello navasse operam Regi videbatur,

* Pag. 123.

† Vide Spelmanni Notam in locum; Spelmanni fidi, ni fallor, et elegantis Interpretis; qui Versioni suæ Anglicæ notas lectu dignissimas subjecit.

‡ Vide eruditissimam Dissertationem Geographicam, secundo Tomo Anglicæ versionis nuperæ præfixam.

|| Qui plura volet, præsertim Historica, consulat Xenophontis Hellenica (cujus pars quondam fuisse dicitur Ἀνάσσει,) Plutarch. in Artox. Diodor. Sic. Diogen. Laert. in Xenoph. Justinum etc.

☞ Spelmanni editio prima edita erat, 1740.

P R Æ F A T I O.

Moralibus, Politicis & similibus assueto, *tædium pariant. Hic verò Tractatus, cum totus fermè sit Historicus, & Eventuum inusitatorum Varietate spectabilis, Adolescentium Animos suaviter allicit & detinet, dum ex præcedentibus sequentia cognoscendi Desiderium excitet, non nisi totius Historiæ lectione explendum.

De hujusce Editionis Laudibus, si cum Hutchinsonianâ in 4to comparetur, silendum est. Si unquam, hic certè, Transcriptum, quod tot scateat Mendis, tali Autographo multò inferius est. Sed cum hæc invitis, ignorantibus, & circa Negotia alia occupatis exciderint, veniam æquus dabit Lector. Multa verò hic desiderabuntur, ob rationes jam allatas omissa; Imprimis Dissertatio in Operis limine posita, in quâ optimè differitur de Κύρου Αναστάσεως Auctore; & de toto, quod Græci confecerunt, Itinere; Cujus vicem malè supplebit partim ex illâ, partim ex aliis consarcinatus Index Geographicus, cum quibusdam Observationibus hic subnectendis.

Ut Occasio Αναστάσεως, totaque Narratio meliùs intelligatur, quædam præmittere operæ pretium erit. Cyrus, cum non ampliùs sexdecim annis natus esset, à Patre Dario Notho in Asiam minorem missus erat, ut maritimis omnibus cum Imperio præesset. Hic in quibusdam juveniliter & petulanter, ut usu venire solet, se gessit. Consobrinos suos, Autoboesacem & Mitræum, Sororis Patris sui filios, interemit, quòd Honorem apud Persas Regi soli debitum non exhibuissent, scilicet manus intra Manicam continendo obvolutas, ad occursum ejus. Darius, hoc audito, Cyrum arcessivit, valetudinem adversam pretextens. Hic Mater Cyri Parysatis, cui carior erat quàm natu major Artificas seu Artaxerxes, omnem lapidem movit, omnes Artes, quibus valdè pollebat, adhibuit, ut Regni hæres designaretur. Pater, etiamnum privatus, Artaxerxem genuerat; Cyrus verò in purpurâ, quod dicunt, natus erat. Hinc sperabat Parysatis, Regem Exemplum Darii Hytaspis secuturum, qui eâ de Causâ Xerxem Artabano fratri Ætate majori prætulerat. Sed falsa fuit Spes illa, & Rex moriens Cyro tantum confirmavit Satrapiam quam jam obtinebat. Mox, in ipsâ novi Regis Inauguratione, accusatus tanquam illi vitam eripere per Insidias conaretur, vix Matris Lachrymis & Precibus capitale Supplicium effugit. Quæ deinceps evenerunt, Xenophon satis fusè persequitur. Manifestum est autem, quòd

* Ea videtur fuisse Causa, cur Ludg. Bat. Anno 1647, primus, secundus & octavus Liber *Cyropædiæ* exciperentur & seorsim excuderentur, in usum Scholarum.

P R Æ F A T I O.

quod præsertim Lacedæmoniorum, qui ejus Auxilio Athenienses vicerant & debellabant, gratiâ confusus, & Græcorum mercenariorum, quos undique conquirebat, Virtute fretus, Inceptum tam arduum aggressus est. Græcorum enim Fama, ob eximiam in Re militari Peritiam & Fortitudinem, tunc, & à multis retrò annis, apud Barbaros vigeat. Auxerant hanc multæ Res in longo Bello vixdum finito præclarissimè gestæ. Hinc in opinionem facilè inductus est, quod si idoneum ex illâ Gente sibi compararet Exercitum, numerus Barbarorum Virtute Græcorum haud ægrè superari posset. Atque equidem, quantum conjici potest, Voti compos fuisset, ni Temeritas, aut forsan ultrix Nemesis, illum inter pugnandum, in perniciem suam egisset.

Nomen Loci in quo pugna commissæ est, tacet Xenophon; at Plutarchus Cynaxa vocat, locum in Assyriâ, quem 500 Stadiis à Babylone abesse dicit. Xenophon verò * ἀπὸ δὲ τῆς μάχης ἐλέγοντο εἶναι εἰς Βαβυλῶνα, γὰρ οἱ ἐξήκοντα καὶ τρισχίλιοι. Cum igitur tanta esset Discrepantia, Jac. Capellus hic pro εἰς Βαβυλῶνα, legendum esse putavit εἰς Σῦσα.† Certè propior vero est Plutarchus, quàm Xenophon, qualis hoc in loco ab Exemplaribus exhibetur. Nisi fortè cum Clariss. R. Forstero ‡ supponatur, quod Xenophon hic tantum refert sermonem quem à Barbaris acceperat, quorum intererat Græcos ab Expeditionibus in Babylonem suscipiendis in futurum detertere, Longinquitatem & Difficultates Itineris hyperbolicè adaugendo.‖ Dubia alia, quæ ad Græcorum Iter spectant, hic recensere & perpendera non vacat; Nonnulla satis feliciter, pro Rei Naturâ, expedit supra laudatus Forsterus; Reliqua verò forsan sunt deplorata.

Antequam ad aliud properem, pauca de Tissapherne & de Thimbrone dicenda sunt ex Xenoph. Hellen. hausta. Mortuo Cyro, Tissaphernes, qui strenuam in illo Bello navasse operam Regi videbatur,

* Pag. 123.

† Vide Spelmanni Notam in locum; Spelmanni fidi, ni fallor, et elegantis Interpretis; qui Versioni suæ Anglicæ notas lectu dignissimas subjecit.

‡ Vide eruditissimam Dissertationem Geographicam, secundo Tomo Anglicæ versionis nuperæ præfixam.

‖ Qui plura volet, præsertim Historica, consulat Xenophontis Hellenica (cujus pars quondam fuisse dicitur Ἀναβάσεως,) Plutarch. in Artox. Diodor. Sic. Diogen. Laert. in Xenoph. Justinum etc.

☞ Spelmanni editio prima edita erat, 1740.

P R Æ F A T I O.

batur, Satrapiâ illius ornatus est. Cum verò Græcis Civitatibus Ionix jam immineret, hæ Libertati suæ prospicientes, & veriti ne pœnas luerent, quòd Cyri partes amplexi essent, Lacedæmoniorum tum Græciæ Principum Opem implorârunt. In Asiam igitur missus est adversus Tissaphernem Thimbro, quocum Copias conjunxerunt Cyriani milites. Hic, partim propter Militum Licentiam, partim culpâ suâ, vix quidquam memoratu dignum egit. Successor ejus Dercyllidas, solertior fuit & aliquantò felicior. Sed Agesilaus tandem in Asiam transiens, Xenophonte & Cyrianis militibus sub illo merentibus, Tissaphernem variis Cladibus affecit, imò & prælio vicit. Idcirco apud Artaxerxem accusatus ob res malè gestas capite truncatus est. Talem Exitum benè meruit scelerata illius in Græcos Duces perfidia.

Sed jam ad Chronologiam Αναβάσεως properandum est. Atque hic etiam multæ occurrunt Difficultates, & variæ afferuntur Sententiæ. Inter omnes quidem convenit, quòd Græci reduces fuerunt Olympiadis 95tæ Anno primo, Archonte Athenis Lachete (Anno ante Æram Christianam 400.) quo anno mortuus est Socrates. Id etiam Marmora Arundeliana confirmant. At de tempore Ascensus non ita constat.

* Probabile est quòd Diodor. Sic. cum legisset in fine Αναβάσεως, Χρόνῳ πλεονάζοντι τῆς Αναβάσεως καὶ Καταβάσεως, ἐν αὐτῷ καὶ τρεῖς μῆνες, exindè putavit quòd Ascensus necessario fuit anno præcedente, nimirum Olympiadis 94tæ Anno 4to, Archonte Athenis Exæneto, quem Xenænetum vocat Laërtius. Hunc sequuti sunt Usserius, Petavius & alii. Dodwellus verò, in Chronologîâ Xenophonteâ, licet in cæteris non dissentiat, Intervallum tamen illud quindecim Mensium nimis breve esse meritò existimans, 16 numerari debere existimat; & ut Difficultates solvat, multas adhibet Hypotheses, quas consulet Lector, si vacet.

Clariss. verò & Solertis Ingenii vir antè dictus in Dissertatione suâ, supponit Erroris Causam fuisse jam allata Xenophontis Verba, cum malè intelligerentur; nam referenda esse censet ad Græcorum Adventum in Cotyora, quo ex loco navigare Græciam versùs cœperunt, & maximam reliqui Itineris partem navibus absolverunt. Id autem sequentibus Argumentis probat. Tempus Itineris à Sardibus ad locum pugnx notatum si quis numeret, sex (& non plures nec pauciores)

* Vide Forsteri Diff. supra laudatam, quam κατὰ πόδα hic sequimur.

P R Æ F A T I O.

ciores) Menses inveniet. His si addas Iter ab Epheso (à quâ calculum inchoat Xenophon) ad Sardes, & Moram illic in apparatu, cum temporis Intervallis quibusdam in Narratione non notatis, septimus procul dubio proveniet Mensis. Jam* à loco Pugnae ad Cotyora, Xenophon 8 statuit Menses. Tota igitur temporis summa, ab Epheso ad Cotyora, 15 dabit Menses.

Id etiam hoc modo confirmari potest. Ab Epheso ad locum pugnae statuuntur† 1650 Stadia. Et à loco pugnae ad Cotyora sunt 18600 Stadia, quemadmodum numerus Parasangarum illic‡ allatus requirit, & clariss. Hutchinsonus, in Dissertat. MSS. Eton, & Reg. Paris. secutus legit. Fiet igitur numerus 34650 Stad. quod jure contendit Hutchinsonus legendum esse in fine Operis, ubi latet Mendum, & Difficultates vix ullo alio modo conciliari possunt. Taceo hic Navarchos Samium, Anaxibium & Polum, qui ante Græcorum Conjunctionem cum Thimbrone, sibi invicem successerunt; cum tamen Lacedæmoniorum Navarchia, si non biennis, saltem annua fuerit.

Postea Græci subsisterunt Cotyoris per 45 dies, || Seuthi militaverunt per duos Menses†. Et multa ante & post gesserunt, quæ omnia simul sumpta plus quàm 10 Menses requirere videntur. Hinc Expeditio, à Discessu ab Epheso ad Conjunctionem cum Thimbrone (quæ facta est anno primo Olympiadis 95tæ) viginti quinque circiter Menses contineat.

Calculus autem ille sic ponatur.

	Menses
Ab Epheso ad Cynaxa, Locum Pugnae	7.
A Cynaxis ad Cotyora	8.
Ab Adventu ad Cotyora ad Conjunctionem cum Seuthe (æquabili Computatione)	6.
Seuthi militant Græci	2.
A Discessu a Seuthe ad Conjunctionem Copiarum cum Thimbrone, lapsos fuisse probabile est	2.
	25.
	Si

* Pag. 379.
‡ Pag. 379.

† Pag. 123.
Pag. 542.

‡ Vide eandem pag.

P R Æ F A T I O.

Si probabilis hæc Hypothesis admittatur; atque etiam consideretur quòd mediâ Hyeme, * ex. gr. Decembri & Januario, sub Seuthe merebant Græci, hinc retrò supputando, forsan,

Calculus sic rectè instituatur;

	Vere Anni 3tiii Olympiadis 94tæ Archonte Athenis Micione,
<i>Xenophon Epheso proficiscitur, Cyrus Copias Sardibus recenset & Iter auspicator,</i>	} Circa Initium Martii Mensis.
<i>Pugna ad Cynaxa commissa est,</i>	} Anno 4to Olympiadis 4tæ, † Archonte Xenateto, } Circa finem Septembris.
<i>Iter per Nives Armeniæ fecerunt Græci</i>	} Circa Initium Januarii.
<i>Trapezuntem pervenerunt</i>	} Circa finem Februarii.
<i>Cotyora attigerunt</i>	} Circa Initium Junii.
<i>Cotyoris profecti sunt</i>	} Anno primo Olymp. 94tæ, Archonte Lachete. } Circa finem Julii.
<i>A Seuthe conducti sunt</i>	} Circa Initium Decembris.
<i>Et tandem cum Thimbronis Copiis aggregati sunt.</i>	} Circa Martium sequentem; eodem Anno, scil. Biennio circiter, ex quo Epheso profectus est Xenophon.

Hæc, acutissimi Viri Hypothesis (ad quam eruendam & confirmandam utilissimæ fuerunt Clariss. Hutchinsoni Curæ & felices Conjecturæ) est, ni fallor, valdè verisimilis, & ad Xenophontis illustrationem multum conducit. Idcirco illam huic Editioni præmittere visum est, donec melior (si tamen melior excogitari possit) afferatur.

* Pag. 542.

† Annus Atticorum, ab Archontibus denominatus, incipiebat primo Novilunio post Solstitium æstivum, circa 15tum Mensis Junii.

Editio prima hujus libri edita Oxoniæ 4to, 1735.

Editio secunda Oxon. 8vo, 1745.

Editio tertia 8vo, Cantabrigiæ, 1777.

Editio quarta 8vo, et 4to ibid. Jan. 1, 1785.

LECTORI,

SI QUIS ERIT,

S.

CUM vir optimus Bibliopola enixe a me peteret, ut notas quasdam novæ huic *Anabaseos* Editioni adjungerem, quamvis aliis eram cum maxime studiis occupatus, neque *Xenophontem* præ cæteris scriptoribus diligenter triveram, nolui tamen homini de me optime merito quicquam denegare. Itaque quæ mihi inter legendum memoria ex tempore subministravit, tumultuaria opera in chartam conjeci, et nunc censuræ tuæ exposui. Sunt fere minuta et quæ ad verborum constitutionem præcipue spectant; Criticorum etiam qui post *Hutchinsonum* scripserunt, emendationes memoravi. Quod si quis Manuscriptis codicibus et veteribus impressis probe instructus, sedulo se huic operi accingat, ausim ei polliceri uberrimam fore materiam, in qua et industriam suam et ingenium exerceat. *Hutchinsonus* enim unum solummodo MS. eumque non optimum habuit, neque totum quod ex eo percipi potuerat, bonum exhaustit; deinde veteres editiones quærere adeo neglexit, ut *Florentinam* priorem ne nomine quidem cognoverit. Non gravatus essem, Lector benevole, hujus varias lectiones tecum communicare, quas ipse, cum *Oxonii* non ita pridem commorarer propria manu enotavi; nisi casu quodam collationem istam amissem. In prioribus hujus libri, quæ octava forma excusæ erant, editionibus, pessimo exemplo omissa erant Addenda; quæ in hac quoque desiderarentur, nisi ego *Bibliopolæ* auctor fuisset, ut in sedem pristinam restituerentur. Quod si unquam erit, ut nova hujus libri editio procuretur, facile tum erit addenda ista locis suis in cæterarum notarum serie singula intexere. Notæ quibus litera *W* adscripta est, non mihi, sed viro cuidam doctissimo debentur, qui utinam hoc omne quicquid est oneris sibi imponi passus esset. Quando autem aliter evenit, his ut libet, utere, et vale.

Cantabrigiæ
22 Aug. 1786.

4. DE 65

ADDENDA

A D D E N D A

ET

CORRIGENDA.

~~ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΚΥΡΟΥ, Ξῆ.~~
~~Quidam libri repræsen-~~
~~tant ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΚΥ-~~
~~ΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ ΙΣΤΟΡΙΩΝ~~
~~ΒΙΒΛΙΑ Ζ'.~~

Pag. 1. lin. 1. *Demetr.* (qui di-
 citur) *Phaler.* sect. 19. Τρία δὲ
 γένη περιόδων εἰσιν, ἱστορικὴ, διαλο-
 γικὴ, ῥητορικὴ. Ἱστορικὴ μὲν ἢ μῆτε
 περιηγημένη, μῆτ' ἀνιμμένη σφόδρα,
 ἀλλὰ μετὰ ξὺ ἀμφοῖν· ὡς μῆτε ῥητο-
 ρικὴ δόξειεν καὶ ἀπίθανον διὰ τὴν πε-
 ριαγωγὴν, τὸ σεμνὸν τε ἔχουσα καὶ
 ἱστορικὸν ἐκ τῆς ἀπλότητος· οἷον ἡ
 τοιαύτη· Δαρεῖς καὶ Παρυσάτιδον γί-
 νοιται, μέχρι τῆς νῦν· διὲ Κῦρον.
 Ἐδραία γὰρ τινὶ καὶ ἀσφαλεῖ κατα-
 λήξει· οἷον αὐτῆς ἡ ἀπόδοσις. Ad-
 de locum citatum pag. 2. n. 2.
Aristid. T. 2. 517. Ὅπως δὲ ὡς ἐγίνε-
 το τὰ πρᾶγμα, ἔτω δὲ καὶ τὰς ἀρ-
 χὰς ἐκλάμψαν· οἷον, Δαρεῖς καὶ
 Παρυσάτιδον γίνονται παῖδες δύο·
 ἐνταῦθα, Ξῆ.

Ibid. l. 3. *Æl. Aristid.* T. 2.
 p. 506. ed. Ox. Λέγω οὖν ὅτι καὶ
 λέξει ἀνιμφάτω χρεῖται ὁ ἀφελὴς

ἀνὴρ, καὶ σχήματι, καὶ ῥυθμῷ· ὥσπερ
 ἔχει καὶ ἐνταῦθα· Ἐπειδὴ δὲ ἡδένει
 Δαρεῖον, καὶ ὑπώπτευσεν τῆς βίβης τελευτὴν,
 ἐβόλετό οἱ τὸ παῖδε ἀμφοῦ παρεῖναι·
 καὶ γὰρ ἔστιν ὁ ῥυθμὸς, ὥσπερ ἂν πολι-
 τικῶς ἀνδρὸς γένοιτο, συνειλκυσμένον
 καὶ συνειληφὸς τὰ νοήματα. Τὰ δὲ
 ὁρῶντα νοήματα δριμύτητα ἔχει ἀνι-
 στῶ πλαγιάζειν. Τὸ μὲν γὰρ πλαγιά-
 ζειν ἦν, Ἀδινῶν δὲ Δαρεῖον. Κινδυ-
 νεύει δὲ ἐγγυῖάτω εὐτελείας προσεῖναι
 ἢ ἀφίλειαν· διὰ τὸ πλείστοις ὀνόμασιν
 ἀνεμφάτως χρεῖται· ὡς καὶ ἐνταῦθα, τὸ
 ἡδένει ψιλὸν ἦν ὄνομα· διὰ τῆτο αὐ-
 τῷ παρετάθη καὶ ἰσοδυναμῶν, ἵνα ἐκ-
 φύγη τὴν εὐτέλειαν· Ἐπειδὴ δὲ ἡδένει
 Δαρεῖον, καὶ ὑπώπτευσεν τελευτὴν τῆς
 βίου. Ubi notandum Ἐπειδὴ δὲ,
 Ξῆ. apud *Aristid.* pro Ἐπὶ δὲ, Ξῆ.
 legi: & pro ὑπώπτευσεν τελευτὴν τῆς
 βίου, Ξῆ. exstare ibidem, ὑπώπτευσεν
 τῆς βίου τελευτὴν, ἐβόλετό οἱ τὰ παῖδε,
 Ξῆ. & ἀμφοῦ pro ἀμφοτέρω. Idem
 p. 503. ἔτω δὲ τι χρεῖται ἦν ὁ Δα-
 ρεῖον καὶ φιλόσοργον, ὡς· ἐβόλυντο
 τὴς παῖδας ἀμφοτέρους αὐτῷ παρεῖ-
 ναι. Ἐπειδὴ δὲ ἡδένει Δαρεῖος, καὶ
 ὑπώπτευσεν

ὁπώπτευσεν τῷ βίου τελευτῇ, ἐβύλετό
οἱ τῷ πατρὶ ἀμφοτέρω παρεῖναι·
τῷτο χρηστὴ ἦδ' ἔστι πατρικὴ γὰρ
σοὶ διάδωκεν ἐνδείξατο. καὶ ἔστι τῆς
γνώμης ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ ἐθῶς ἀφελὺς
ἀνδρός —

P. 2. l. 4. *Aristid.* *ibid.* p. 504.
Ἡθῶς πάλιν ἄλλο ἀφανὲς καὶ κεκρυμ-
μένον, ὥσπερ ἐν τοῖς ἀφελείσι λόγοις
προσθήκει· Αναβάσει οὖν ὁ Κύρος λα-
βὼν Τισσαφέρνην, ὡς φίλον· Τί γὰρ
δεῖ ἐξαγορεύειν καὶ λέγειν, λαβὼν Τισ-
σαφέρνην τῷ μάλισ' ἐπιβυλεύοντι αὐ-
τῷ, ὡς φίλον· τὸ δὲ ἀποκρυψάμενον
ἐφ' ἑαυτῷ ἰᾶσαι, τῷτο ἔχει τὸ ἦθος.

P. 3. l. 2. *Aristid.* *ibid.* p. 499.
Οἱ δὲ οὐδὲν σημαίνονται τὸ ἦθος
αὐτὸ καθ' αὐτὸ, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀκέραις
καταλείπειν, ἵνα ἀνεπιβυλεύοντες εἴναι
δοκῇ διὰ τῷτο οὐδ' ἐπισημαίνονται
χρῆς, οὐδὲ τὰ δεινὰ, ὡς δεινὰ· ὅτε
φοβερά, ὡς φοβερά· ἀλλ' ἐξαρκεῖ
μοι μόνον εἰπεῖν, Τισσαφέρνης δια-
βάλλει τῷ Κυρῷ πρὸς τὸν ἀδελφόν.
ἐξηρκεσε γὰρ αὐτῷ ἐκ τῆς γένεως ἐνδείξ-
ατο ὑποῖον ἔστι διαβάλλειν ἀδελφὸν
πρὸς ἀδελφόν, Ἦ. *ibi* legenda.

P. 3. l. 6. MS. Eton. ὑπὸ τῷ
ἀδελφῷ, Ἦ. *Utroque modo recte*
dicitur. Vide p. 190. n. 2. & p.
567. n. 2.

Ibid. l. 8. Eadem est vis verbi
ὑπάρχων infra p. 394. ubi vide n.
4. MS. Eton. dat δὴ ἡ μήτηρ, Ἦ.
Aristid. T. 2. p. 528. Πολλάκις
εἰρηκα ὅτι τὸ καλὰ σύγκρισιν τῆς
ἀφελείας ἔστιν· οἶον, ἐφίλει μᾶλλον
τὸν Κύρον, ἢ τὸν βασιλεύοντα Αρ-
ταξέρην· ὡς ἔχει καὶ τῷτο· ὡς δ' ἑαυτῷ
μᾶλλον φίλος εἶναι, ἢ βασιλεῖ. Καὶ
τὸ τοῖς ἡπτοῖς ἐμφατικοῖς χρῆται ὀνό-
μασι, καὶ τὰ μικρότερα ἐπὶ τῶν με-
γάλων ὀνομάζειν· ὅτι εἶδ' ὅτι τὸν ἀφελείας
ἔστιν· ἐν τῇ Αναβάσει ἐπὶ τῷ Κυρῷ
τῶν τε παρ' ἑαυτῷ βαρεῶν ἐπιμε-
λεῖτο· ἐπὶ μεγάλῃ πρᾶγματις ὀνο-
μασθαι μικραῖ· τὸ γὰρ ἐπιμελεῖσθαι
ὡς ἔστιν ἴδιον ἄλλων τινος, ἢ τῷ μίτρῳ·

καὶ εἴποι ἂν τις οἴκη ἐπιμελεῖται.

Ibid. l. 9. MS. Eton. habet
ἀφικνοῖτο, Ἦ.

Ibid. l. 12. *Aristid.* p. 521. Ταῖς
εὐκλείας τῆς ἀφελείας μᾶλλον εἶναι
δοκεῖ· — ἐν τῇ Αναβάσει, ὡς πολέ-
μῳ ἱκανοὶ εἶεν καὶ τὸ ἐξῆς ἐν τῷ ὁμοίῳ
σχηματι, καὶ εὐνοϊκῶς ἔχοιεν αὐτῷ· τὰ
δὲ εὐκτικά, καθαρὰν ποιεῖ τὸν λόγον.

Ibid. l. penult. MS. Eton. dat
ὁπόσας, Ἦ.

P. 4. l. 2. *Idem* MS. Καὶ γὰρ
ἦσαν αἱ Ἰωνικαί, Ἦ.

Ibid. Scribitur & conjunctim,
τοαρχαῖον, *Thucyd.* l. 4. c. 3. Vi-
de K. A. p. 226. n. 2. *Ælian.* V.
H. l. 14. c. 34. separatim extant
τὶ ἀρχαῖον.

Ibid. l. 6. MS. Eton. — τῆς μὲν
αὐτῶν ἀπέκτεινε, Ἦ.

Ibid. l. 10. *Idem* MS. pro ἀθ-
ροῖζειν exhibet συλλέγειν.

P. 4. l. ult. *Idem* MS. — τῆς μὲν
πρὸς ἑαυτὸν, Ἦ.

P. 5. l. 5. Vide notata ad p. 4.
l. 2.

Ibid. l. 6. *Aristid.* T. 2. p.
528. Ὁρᾷ δὲ κακεῖνο, ὅτι ἐν τοῖς ἀ-
φελείσι λόγοις, καὶ ἢ τὰ μὲν μίջω
καὶ προτιμότερα τῶν πρᾶγματων, τὰ
δὲ ἐλάττω, αἰεὶ πρότερον τὰ ἐλάττω
τιθέναι ἐβόλῃ· ὡς καὶ ἐνταῦθα· με-
γάλῃ ὄντος καὶ ἐνδόξῃ, τοσαῦτα χρῆ-
ματα Κύρον δύναι τῷ Κλέαρχῳ· ὃ
δὲ ἐκ ἐπὶ τῷτο· εὐθὺς ἤλθιν, ἀλλὰ
πρότερον τὸ τῆς γνώμης εἶπεν· ἡγάσ-
θη τε αὐτὸν, καὶ δίδωσιν αὐτῷ μυρίας
δρακεῖς· ἢ δὲ ἀρχὴ· Κλέαρχος ἦν
Λακεδαιμόνιος· φυγὰς· τῷτο συγ-
γινόμενος· ὁ Κύρος· ἔχει τινὰ θαυμα-
στὴν τὸ ὄνομα ἦθος δύναμιν, τὸ μὴ
εἰπεῖν τότε πειρασθεὶς ὁ Κύρος, ἢ
τῷτον κατιδὼν πολλὰ ἄξιον ὄντα, καὶ
σεαυτοκώτατον· ἀλλ' ἀπλῶς, τῷτο
συγγινόμενος· καὶ τὸ ἐξῆς δὲ τὸ ἐπό-
μενον αὐτῷ, ὡς ἂν μάλιστα τὸ ἦθος
φανείη, ὅπως ἔξει· ἡγάσθη τε αὐτὸν,
καὶ δίδωσιν αὐτῷ μυρίας δρακεῖς.

P. 6. l. 1. MS. Eton. κ' αἰτιῖ
αὐτὸν, Ἔρ.

P. 6. l. 7. Idem MS. Βοιώτιον,
ξένοι ὄντα, Ἔρ.

Ibid. l. 9. Idem MS.—Πισσί-
δας βεβλόμενος, Ἔρ.

P. 7. l. 8. *Aristid.* T. 2. p.
530. Χρῶνται δὲ οἱ ἀφιλίῃς κ' τῷ
ἐνταῦθα ποιικίλως κ' γὰρ τόπων κ'
χρόνῳ σημαυλικόν ἐστι.

Ibid. l. 12. MS. Eton. dat πα-
ραγίλλει, Ἔρ.

Ibid. l. 13. Idem MS. — ἦσαν,
Ἔρ.

P. 8. l. 1. Idem MS. περάξιεν,
Ἔρ.

Ibid. l. 4. Idem MS. παρήσαν
εἰς, Ἔρ.

Ibid. l. 9. Idem MS. εἰς τρια-
κοσίους μ' ὀπλίτας, τριακοσίους δὲ
πιλτασὰς ἔχων παρειγίνετο.

P. 9. l. 6. *Aristid.* T. 2. p. 511.
Κάλλη δὲ προσλαμβάνει ὁ λόγος ὁ
ἀφιλίης κ' ἐκ τόπων, ἂν ἔτω τύχη,
κ' ἐξ ἄλλων τῶν παρακολυθέντων·
οἶον, ὅταν πόλιν λέγῃ μεγάλην κ'
εὐδαίμονα, ὅταν ποταμὸν ἢ ὅθεν ῥεῖ,
ἢ ὅσον τὸ εὖρος, αἰὶ τὰ τοιαῦτα
κάλλος προσέθῃσι τῷ λόγῳ.

Ibid. l. 9. *Lege modò adlata*
Aristidis verba. In MS. Eton. le-
gitur Κολοσσάς. & lin. 4. ἦκε,
Ἔρ.

P. 10. l. 7. *Aristid.* p. 526.
Εἰργασμένῳ δὲ λόγῳ ἐστὶ, τὸ παρα-
τιθέναι τὰ ἐκ τῶν τόπων· πῶς κ' τίνος
πλησίον κ' ὑπὸ τῶν· ὡς ἐν Ἀναβάσει
ἔχει τῇ Κυρῇ· Ἐστὶ δὲ κ' μεγάλη βα-
σιλείως βασιλεία, Ἔρ. ibi legenda.

P. 11. lin. 1 & seq. *Aristid.* p.
527. Καὶ τὸ δέρμα ἄλλος μὲν ἂν
εἴπῃ ὅτι κρέμαται· ἀλλὰ πάλιν να-
ροπρεπὲς ἔστω δὲ κ' τὸ δέρμα κρε-
μάσαι ἐν τῷ ἄντρῳ, ὅθεν αἱ πηγαί·
εἴτα, ὡς ἀναγκαῖον κ' ἐπεριεργασ-
μένοι· Δὲ τι δὲ ὁ ποταμὸς καλεῖ-
ται Μαρσύας; Ὁρα δὲ κ' ἐν τῷ
τῇ ἐγκράτειαν τῶν ἀρχαίων· ἢ γὰρ

εἴπῃ τὸ πάθημα διὸ (forſan τῷτο)
τῷτομα προσέθηκε τὸ Ἔ Μαρσύας τῷ
ποταμῷ, ἢ τὴν συμφορὰν (forſ. ἢ
συμφορὰ) τῷ αὐλητῇ· ἔδεν γὰρ τέ-
των Ξυνοφῶν ποιεῖ· ἀλλ' ἀρκεῖ αὐτῷ
τοσῶτον μόνον· διὰ δὲ τῷτο ὁ ποτα-
μὸς καλεῖται Μαρσύας. Εἴτα ἄλλη
ἀρχὴ ἐξ ἐνδόξης. Ἐνταῦθα Πέρξης,
ὅτε ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἠτήθη τῇ μά-
χῃ, ἀπὸ χώρῃ, ὅρα κ' ἐνταῦθα τὴν
ἐγκράτειαν· οὔτε γὰρ Σαλαμῖς ἐν-
ταῦθα· οὔτε γόλθος· ἔπειθ' ἐπὶ
ζῶν κ' τριήρων· ἔδδ' ὅπως ἠτήθη ἔδδ'
ὅπως ἔφυγεν· ἔδδ' ἄλλο ἔδδ'· τοσῶ-
των ὄντων προσόντων Πέρξης· ἀλλὰ
ψιλόν· ὅτε ἐκ τῆς Ἑλλάδος· μεμά-
θηκας οὖν ὅπως οἱ ἀρχαῖοι ἐπεξέ-
χονται, ἔσση ἐν τέτοις ἐγκράτεια.

Ibid. l. 2. MS. Eton. pro κα-
λεῖται dat λέγεται.

P. 12. l. 4. Idem MS. Θράκας
ὀκλακοσίους, ἔσση φαίνεται ὀπλίτας
ἔχων Ἀρκάδας χιλίους. Καὶ ἐνταῦθα
Κύρ· ἐξέτασιν ἔσση ἀριθμὸν τῶν Ἑλ-
λῶν ἐποίησιν ἐν τῷ παραδείσῳ· κ'
ἐγένεοντο οἱ Ἕλληνες ὀπλῖται μ' μύριοι
κ' χίλιοι, πελτασταὶ δὲ πεντακόσιοι,
γυμνήτες δὲ πεντακόσιοι, Κρήτες δὲ
διακόσιοι, Θράκες ὀκλακόσιοι σύμ-
παντες, ἀριθμὸς μύριοι τρισχίλιοι οἱ
σύμπαντες, ὀπλῖται μ' μύριοι χίλιοι,
πελτασταὶ δ' ἀμφὶ τῆς δισχιλίας. Ἐν-
τεῦθεν, Ἔρ.

Ibid. l. 7. Confer. p. 355. n. 3.

P. 13. l. 3. MS. Eton. περὶ τῇ
Μουσίᾳ, Ἔρ.

Ibid. l. 7. & seq. *Leuncl. verit.*
— *adeuntes, non nisi spe propofitā*
conſolabatur : minùs rectè ; cùm
διὰ γινεῖν nequaquam ſonet *conſolari*.
Quod cùm animadvertiſſet vir
doctif. G. D' Arnaud, Specim. Ob-
ſerv. Crit. c. 31. id verbi *ducere*,
fallere, hìc loci ſignificare cenſuit ;
necnon apud *Theocr.* εἰδύλ. ιά. At
(ἐμὲν δοκεῖ) ῥᾶον δὲ διὰ γ' ἢ, &c.
rectè expoſuit Scholiaſtes per εὐ-
χερῆτερον δὲ διέξη : atque aded lo-
cus

cus vertendus est, non melius verò eum fallebat, &c. sed facilius seu commodius vitam agebat, &c. Similiter Thom. Mag. Διάγω, διαζώ. Porro notionem fallendi verbo huic *Philostratum* sæpius tribuisse, ejusque loca quædam adnotasse Clar. *Salmasium* ad Hist. Aug. Script. scribit Clar. *D'Arnaud*. Verba *Philostrati*, quæ voluit vir doctus, reperiuntur de *Vit. Sophist.* lib. 1. p. 490. edit. *Olear.* — καὶ διηγείτο τὰς βασιλείας φροντίδας, i. e. *Oleario* interprete, publicisque curis intervalla dabat: *Salmasio* autem, ad *Spartian.* de Adriano p. 149. is dicitur διάγειν φροντίδας, qui animum remittit, & à curis segregat. Mox *Philostat.* loco cit. ξυμπινοίας γὰρ αὐτὰς διηγείν, i. e. eodem *Olear.* interprete, *compotantes enim eos recreabat.* Utrobique, *Salmasio* iudice, διάγειν est quod Latini dicunt *avocare*, seu *oblectare*, *pascere.* Adpositè magis deinde Clar. *D'Arnaud* citat *Etymol. m.* auctoris verba hæc, Διάγειν, παρέλκειν, ἱξαπατᾶν: additque non abhorre ab hac verbī διάγειν significatione Latinum *ducere*, cum pro *fallere* ponitur. Ipse verò διάγειν, notionem hanc, (quod pace viri, cujus diligentiam & acumen aliàs mirari soleo, dixerim) hoc utique loco, ferre non posse puto. Vertendum rectius videtur, si à versione recepta sit discedendum, — *spe propositâ rem traherebat.* Similiter *Thucyd.* interpres l. 1. c. 90. — διηγεί, καὶ προῖφασίζετο, i. e. *rem traherebat, & speciosas causas fingebat.* Thom. Magist. Διάγω καὶ τὸ βραδύνω. At mihi quidem satis adhuc placet loci versio, quam Græcis subjiciendam curavi: atque aded hic διηγεί notionem *perseverantia*, haud aliter atque solet διατελεῖν cum

participio junctum, habere, & phrasis ἱλαπίδας λέγων διηγεί, exponi posse ἱλαπίδας αἰεὶ ὑπὸ τῇ, videtur. Similiter id adhibuit Noster K. Π. p. 380. καὶ τὸ ἀσφαλίσατον σκοπεῖσα διηγεί, &c.

Ibid. l. 8. Præpositio πρὸς cum casu secundo junctâ officium denotat, seu quod ad aliquem pertinet. *Aristoph.* Plut. v. 355. Πρὸς ἀνδρὸς, &c. Schol. Η πρὸς ἐνθαῦθα οὔτε περισσὴ ἐστίν, ὡς οἴομαι τινες· οὔτε ἀντὶ τῆς ὑπὸ κεῖται· ἀλλὰ τὸ καθήκον σημαίνει. Sic & *Phavor.*

Ibid. l. 9. MS. Eton, ἀποδύναι: & Σινίσι.

Ibid. l. 10. & seq. *Aristid.* T. 2. p. 525. & seq. Περὶ τῶν ἀφανῶν πολλαὶς εἶποι ὅτι ἰδίως ἐξ ἀκοῆς λέγειν. Αἰμώζει δὲ τὸτο καὶ τῷ ἀφελεί λόγῳ· οἷον, καὶ ἐλέγετο Κύρου δύναι χρήματα πολλά. Ελέγετο δὲ scil. Κύρον καὶ συγγινώσκ, &c. uti mox infra, lin. penult. ubi MS. Eton. dat καὶ συγγινώσθαι Κύρον τῇ, &c.

P. 14. l. 2. *Aristid.* p. 525. Τῷ δὲ ἀρχαιοτέρῳ τρόπῳ, ἀποτεινάντα μὲν διεξῶν ὁ λόγος, τὸ πᾶν διεξιθεῖν. Ἐνταῦθα ἦν παρὰ τὴν ὁδὸν κρήνη, ἣ Μίδα καλεῖται, τῷ Φρυγῶν βασιλείῳ, ἐφ' ἣ λέγεται Μίδας τὸ σάτυρον θηρᾶσαι· καὶ τρόπος πῶς· οἷον κερᾶσας αὐτόν· (reponere αὐτήν.) ἀπὸ μῆντος γὰρ ἀρχῆς εἰς τὸ τέλος συμπίρασται ὁ λόγος. Καὶ ἐστὶ τὸτο ὁ Ξινοφῶντος τύπος.

Ibid. l. 7. MS. Eton. αὐτῇ.

P. 14. l. 5. Idem MS. φονικίης.

Ibid. l. 6. Lectionem receptam, scil. ἐκκαθαρεύμενας, confirmat quod sequitur lin. penult. Η δὲ Κίλισσα ἰδῶσα τὴν λαμπερότητα, &c. Sic *Steph.*

Ibid. l. 7. Forf. rescribendum πρὸ τῆς φάλαγς πάσης, — Sic de Artaxerxe *Diodor.* Sic. l. 14. p. 253. πρὸ μὲν τῆς φάλαγς πάσης ἔγνω

ἔγρηται ἄρμαλα, ἔς. Et *Arrian.* de exped. Alex. p. 5. c. 15. ὡς περὶ πάσης τι τῆς φάλαγγος, ἔς.

Ibid. l. penult. consule p. 225. n. 3.

P. 16. l. 8. MS. Eton. & edit. *Flor.* habent διηλαύνει.

Ibid. l. 14. In Mto Eton. desunt Μίνωνα ἡ Θισσαλόν. Idem p. 17. l. 2. in ᾧ Κύρῳ, ἔς. Confer p. 203. n. 1.

P. 17. l. 3. n. 1. Adde Illustr. *Spanhem.* Numism. T. 1. p. 456. Cæterum, in Thes. *Steph.* & *Constant.* non reperitur φοινικιστής.

Ibid. l. 7. & seq. MS. Eton. Ελέγχετο δὲ Σύνεσις εἶναι ἐπὶ τῶν ἄκρων φυλάττων τὴν, ἔς.

Ibid. penult. & seq. MS. Eton. ᾗδετο ὅτι τὸ Μίνωνος γράτευμα ἐν Κιλικίᾳ ἦν εἶσω, ἔς.

P. 18. l. 1. *Demetrius* (qui dicitur) *Phaler.* Περὶ Ερμην. sect. 204. Συντομώτερον δὲ παραδειγμα πηγάς λέξεως, καὶ ἂν τὸ ασαφές, τὸ παρὰ Ξενοφῶντι, οἶον, καὶ ὅτι τριήρεις ἦκεν περιπλέσας ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν, Τάμων ἔχοντα τὰς Λακεδαιμονίων καὶ αὐτὸν Κύρῳ τὸ γὰρ ἐξ εὐθείας μὴ ὥδ' ὡς λέγεται, Τριήρεις προσεδόκοντο εἰς Κιλικίαν πολλὰ μὲν Λακεδαιμονίαι, πολλὰ δὲ Περσίδες, Κύρῳ ναυπηγηθεῖσαι ἐπ' αὐτῷ τῷ πλεον δ' ἀπὸ Ἰωνίας ναυαρχῶν δ' αὐτοῖς ἐπιστάται Τάμωσι Αἰγυπτίῳ. Μακρότερον μὲν ἕτως ἐγένετο ἴσως, σαφέστερον δὲ.

P. 18. l. 2. MS. Eton. Κύρῳ δ' οὖν, ἔς.

Ibid. l. 5. Ab eodem MSto καλὸν abest. Idem pro ἔμπλειον dat σύμπλειον.

Ibid. l. 6. *Harpocrat.* Μελίην, — ὅσπερ ἐστὶ σπέρμα, καὶ ἀρσενικῶς λέγουσι. Δηλυκῶς δὲ Σοφοκλῆς — καὶ *Herodotus* — Ξενοφῶν Ἀναβάσεως πρώτῃ, καὶ σίτῃ καὶ μελίνης. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ, Πολὺν δὲ σήσαμον καὶ μέλιον, ἔ ἐν

ἔκτῃ, καὶ ὅσπερ πάντα καὶ μελίην.

P. 19. l. 6. n. 2. Haud ita dissimilis est locutio *Tbucyd.* l. 1. c. 87. ἀναστήτω εἰς ἐκεῖνο τὸ χωρίον, i. e. surgat ἔ discadat, &c.

P. 20. l. 7. MS. Eton. ἦσαν δ' οὖν, ἔς.

Ibid. l. 11. Idem MS. μετιπέμπτο τὰς Ταρσούς, ἔς.

Ibid. l. ult. Idem MS. παρὰ βασιλεῖ, ἔς.

P. 21. l. 2. Idem MS. ἀφαρπάξας, ἔς.

Ibid. l. ult. In eodem MSto deest particula negativa.

P. 22. l. 10. Idem MS. ἐς τὴν Θράκην, ἔς.

P. 23. l. 6. In MSto Eton. desunt οὐδὲ ἐπιθεῖται.

Ibid. l. 8. MS. Eton. — ὅμῳ οἶμαι εἶναι τίμιον, ὅπερ ἂν ᾧ ὅμῳ δ' ἔρημον ὦν ἐκ ἱκανὸς οἶμαι εἶναι, ἔς.

P. 24. l. 5. Idem MS. τὰς μεθ' ἑαυτῶν, ἔς.

Ibid. l. 8. Vide *Dionys. Hal.* de arte Rhet. c. 12. Ibid. MS. Eton. habet δηλὸν ὅτι, ἔς.

Ibid. l. 9. Idem MS. ὑμέτερον — ὑμεῖς, ἔς.

P. 25. l. 11. Idem MS. ἐψευσμένον αὐτῷ, ἔς.

Ibid. l. 4. Idem MS. καὶ ἔως γὰρ μένομεν, ἔς.

Ibid. l. 6. Idem MS. ἔτι ἦδη, ἔς.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἀπὸ μιν, ἔς.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἀνὴρ πολλῶν μιν, ἔς.

P. 26. l. 3. Idem MS. καθῆσθαι, ἔς.

Ibid. l. 4. Vide *Stephan.* animadv. in libr. de dial. p. 52.

P. 27. l. 2. MS. Eton. ἀποίσει, ἔς.

Ibid. l. 6. Idem MS. ἀνηρπακότις, ἔς.

P. 28. l. 7. In MSto Eton. deest τι.

Ibid. l. 8. Idem MS. διδῶ, ἔσ.

P. 29. l. 3. MS. Eton. & edit. *Ald. & Flor.* λαθεῖν, ἔσ.

Ibid. l. 6. MS. Eton. χρῆσθαι· καὶ ἰὰν μὲν ἢ περὶ αὐτοῦ, ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. πρὸς θέν, ἔσ.

P. 30. l. 1. Idem MS. ἀπιέναι· ἔτῳ ᾧ ἐπόμενοι φίλοι, ἔσ. omiffis καὶ & αὐ.

Ibid. l. 5. In MSto eodem deest.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἀγγέ-
λῃσι, ἔσ.

P. 31. l. 1. Idem MS. ἄγοι, ἔσ.

P. 32. l. 4. Idem MS. ἔμειναν, ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. ἐπ' αὐ-
ταῖς, ἔσ.

Ibid. l. ult. In eodem MSto ἐτέρως deest.

P. 33. l. 2. Vide *Aristid. T.* l. p. 440 edit. *Oxon.*

P. 32. n. 2. Adde *Aristid. T.* 2. p. 511.

P. 33. l. 5. MS. Eton. παρὰ
Κύρῳ — συνεγρατεύσαντο, ἔσ.

Ibid. l. penult. Idem MS. πάρε-
σθ' ὄνομα, εὐρεῖσθ' ἦν, ἔσ.

P. 34. l. 2. Vide *Pindar. Ol.* 5. v. 110.

Ibid. l. 6. MS. Eton. παρίλ-
θειν, εἰ φυλάττειν, ἔσ.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἤκουσε, ἔσ.

P. 35. l. 5. Idem MS. & edit. *Flor.* ὡς μίντοι, πλείστοις ἰδόντων, ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. παρὰ
Κλειάρχῳ, ἔσ.

Ibid. ult. 36. l. 1. In eodem
MSto defunt οὗ, & ὁ.

P. 36. l. 1. Idem MS. διώκει,
ἔσ.

Ibid. l. 6. Pro οὐδὲ repone οὐτε
ex MSto Eton. edit. *Ald. & Flor.*

P. 38. l. 4. MS. Eton. Edit. *Ald. & Flor.* ἀκούοντες, ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. καὶ μετὰ
ταῦτα, ἔσ.

P. 39. l. 3. in Vers. pro *præ-*
fuerat lege præfuit; & confer p.
110. n. 2.

P. 40. l. 1. In MS. Eton. deest
ἵπισται.

Ibid. l. 5. καὶ in MSto eodem
deest.

Ibid. l. 6. MS. Eton. ἱστῶν, ἔσ.

Ibid. l. 7. Adde *Diodor. Sic.*
l. 14. p. 252.

P. 42. l. 3. MS. Eton. διαβάν-
τας, ἔσ.

Ibid. l. 4. à MSto eod. abest.
ἡδη.

Ibid. l. 8. n. 3. Pro edit. *Ald.*
lege *Flor.*

Ibid. l. ult. MS. Eton. γέγονε,
ἔσ.

P. 43. n. 2. Lege *Arrian. de*
exped. Alex. l. 1. c. 27.

P. 44. l. 1. MS. Eton. Θηρία
δὲ παντοῖα, πλείστοι μὲν ὄνοι ἄγριοι,
πολλοὶ δὲ γρυφοὶ, &c.

Ibid. n. 4. *Phavor.* Οτίδῃ, τῇ
ὀρνέῃ· ὁ δὲ Αριστοτέλης ὠτίδα, διὰ τῇ
ὡ μεγάλῃ, γράφει· Ξενοφῶν δὲ, ἐν τῷ
πρώτῳ Κύρου Αναβάσει, ὀτίδα, διὰ
τῇ ὁ μικρῇ.

P. 45. l. 3. MS. Eton. τῶν ἵπ-
πων, ἔσ.

Ibid. l. 3. Idem MS. πλεονα-
ζοῖν οἱ ἵπποι, ταυτὸν ἱποῖεν· καὶ ἐκ,
ἔσ.

Ibid. l. 4. *Demetr. Phal.* Περὶ
Ερμην. sect. 93. Ονομα δ' ἀντὶ λόγου
τίθεται, οἷον ὡς ὁ Ξενοφῶν φησιν,
ὅτι ἐκ ἧν λαβεῖν ὄνον ἄγριον, εἰ μὴ οἱ
ἵπποις διασάντες θηρῶν διαδιχόμε-
νοι· ὀνόματι, οἷον, ὅτι οἱ μὲν ὀπιθεῖν
ἰδίωκον, οἱ δ' ἀπῆντων, ὑπελαύνοντες
πρόσω, ὥστε τὸν ὀναγρον ἐν μίσῳ ἀπο-
λαμβάνειν.

Ibid. l. ult. MS. Eton. φεύγε-
σα, ἔσ.

P. 47. l. 1. Idem MS. πείταν-
ται, ἔσ.

Ibid.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἐπισιτί-
σαντο, omittis τὸ γράτευμα.

P. 50. l. 2. Idem MS. συνπισ-
πίουσιν, ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. περὶ τοῖς
τραχήλοις, καὶ ψέλλια περὶ ταῖς
χερσίν.

Ibid. l. penult. Idem MS. —
ἦν ὁ Κῦρ^{ος} ὡς σπεύδων, ἔσ.

P. 51. l. 6. Idem MS. τοῖς δὲ
μήκισι, ἔσ.

Ibid. l. 8. Idem MS. εὐφράτε
ποταμῷ, ἔσ.

P. 54. l. 1. Suid. in v. Παραγ-
γέλλου^{σας} καὶ Ξενοφῶν. Ο δὲ κατα-
φύγει εἰς τὸ αὐτὸ γράτευμα, καὶ
εὐθὺς παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα. Cl.
Kusterum latuit hic locus Xenoph.

Ibid. l. 3. Lege quæ ad C.
Nep. Chabr. c. 1. n. 6. scripsit.
Loccen.

Ibid. l. 7, 8. In edit. etiam
Flor. desunt τῷ πρῶτῳ.

Ibid. l. 8. MS. Eton. ὕστερ^{ος},
ἔσ.

Ibid. Idem MS. habet πλὴν
τῶν ὀπλιτικῶν.

P. 55. l. 1. In eod. MS. edit.
Ald. & *Flor.* deest αὐτῷ.

Ibid. l. 4. Idem MS. ἔλαβ^ε τὰ
παλτά, ἔσ.

P. 57. l. 1. Idem MS. ἵχνια
ποδῶν ἵππων, ἔσ.

Ibid. l. 3. Idem MS. Ορόντης,
ἔσ.

P. 58. l. 10. Idem MS. Κύρω
δίδωσιν.

P. 59. l. 5. Idem MS. ἐπήγειλε,
ἔσ.

Ibid. l. 8. Idem MS. δίκαιόν
ἐστ^ι, &c. *Phavorin.* λαμβάνεται ἡ
πρόθεσις Πρὸς καὶ ἀπὸ τῶν ἐνώπιον.
Moschorul. p. 25. Ἡ πρός — καὶ ὅτι
ἀντὶ ἐνώπιον καὶ ἔμπροσθεν λαμβάνεται.

P. 60. n. 2. MS. Eton. dat
μεταμίλν^{ει} τέ σοι, &c.

P. 61. l. 6. Idem MS. ὡς ἄδι-
κ^{ος} γιγνησθαι τῷ, ἔσ.

P. 62. l. 3. Similis extat phrasis
apud *Lucian.* dial. mort. in quem
includuntur Alexander, Hannib.
&c. ferè med. — συνελάμβανεν ἐπὶ
θανάτῳ. quæ pessimè vertuntur
— interficientibus opem tulit: cum
sonent, comprehendit ut ad mortem
ducerentur. MS. Eton. perperam
hic exhibet ἐπὶ θάνατον.

P. 63. l. 1. Idem MS. Ἀρμα-
πάτη σκηνὴν εἰσενέχθη, ἔσ.

P. 63. l. ult. Idem MS. συν-
εβλήντο, ἔσ.

Ibid. n. 3. Pro edit. *Ald.* lege
Flor. quippe in priori reperitur
αὐτῆς, ἔσ.

P. 64. l. 7. MS. Eton. Ὅπως
εἰδῆτε, ἔσ.

Ibid. l. antepenult. Idem MS.
ἀγῶνα, ὑμᾶς εἰδὼς διδάξω.

P. 65. l. 2. In MSto Eton. de-
sunt ἐγὼ ὑμῶν.

Ibid. l. 4. Idem MS. ἔλαβ^ε, ἔσ.

Ibid. l. 8. Idem MS. dat μεμ-
νησθαί οἱ φασίν.

P. 67. l. 5. In eodem MSto
deest ἐγώ.

Ibid. l. 6. Adi *J. Frontin.*
Strateg. l. 4. c. 2.

P. 69. l. 5. Edit. *Ald.* & *Flor.*
Πίγητ^{ος}, ἔσ.

Ibid. l. 8. MS. Eton. παρα-
λείψουσι, ἔσ.

P. 70. l. 4. Idem MS. Ταύτη
ᾧ δὲ, ἔσ.

P. 71. l. 2. Idem MS. ἐν ταύ-
ταις ἐμαχέται ταῖς, ἔσ.

Ibid. l. penult. Idem MS. edit.
Ald. & *Flor.* ἡμελημίν^{ος}, ἔσ.

P. 72. l. 4. Idem MS. Παντη-
γύας, edit. *Flor.* Παγύας.

Ibid. l. 5. Idem MS. ἀνακρά-
τ^{ος}, ἔσ.

P. 73. l. 2. Ab eod. MSto
abest Καὶ ante Κῦρ^{ος}.

Ibid. l. 3. Idem MS. ἀπὸ τῶν —
ἐνέδυτο, ἔσ.

Ibid. l. 4. Idem MS. εἰς τὰς, ἔσ.
Ibid.

- Ibid. l. 7. Vide *Agefil.* p. 34.
n. 8.
Ibid. l. ult. MS. Eton. *Αρι-
ταίος, ἔσ.*
P. 74. l. 1. & seq. Idem MS.
ἱππεῖς τέττα ὅσον ἐξακόσιοι, ἔσ.
Ibid. n. 3. Adde *Spanhem.*
Numism. T. 1. p. 183.
P. 75. n. 5. De splendore
armorum vide quæ scripsit *Gebb.*
ad *C. Nep.* in *Agefil.* c. 3. p.
428. & auctores à *Clar. Staveren*
ibi laudatos.
P. 76. l. 3. Respice *Addenda*
p. 72. l. 4.
Ibid. n. 1. Confer p. 383. n. 1.
P. 77. l. 2. MS. Eton. *ὡς δια-
κόπτοιεν ὅτῳ ἐνθυγχανοιεν.*
Ibid. l. 5. MS. Eton. *ἀνέχισ-
θαι, ἔσ.*
Ibid. n. 5. Similiter *Arrian.*
de expedit. *Alex.* l. 1. c. 16. *ἀλλὰ
καὶ αὐτὸς, ὡς ἀνυσὸν, τῇ, ἔσ.*
P. 78. n. 1. Scribe *καίρω.*
Ibid. l. penult. MS. Eton. *μέ-
σον ἤ ἑαυτῷ, ἔσ.*
Ibid. n. 3. Similiter *Cicero* ad
Famil. l. 10. ep. 10. *Quum id
accidit, quod mihi maximè fuit op-
tatum, ut omnium Marcellorum,
Marcellinorum etiam, (mirificus enim
generis ac nominis vestri fuit erga
me semper animus) quum ergo, &c.*
P. 79. l. 6. MS. Eton. *πρὸ ὀνό-
των.*
Ibid. l. 7. et seq. Idem MS.
*κατεθεῖατο ἐκατέρωσε ἀποβλέπων, εἰς
τῆς πολεμίας καὶ τῆς φίλης. ἰδὼν, ἔσ.*
Ibid. l. ult. Idem MS. *ἐκέλευεν
ἄτ, ἔσ.*
P. 80. n. 2. Pro edit. *Ald.* lege
Flor.
Ibid. l. 7. MS. Eton. *διειχέ-
την, ἔσ.*
Ibid. l. ult. Idem MS. *προ-
ήρχοντο, ἔσ.*
P. 81. n. 1. Adde *Æschyl.* in
Perf. v. 90. & doctif. *Stanl.* ad
loc. p. 760.
P. 82. l. 1. MS. Eton. *ἀφ' ἑν-
ῆς, ἔσ.*
Ibid. In eod. MSto τοῖς ἱπποῖς
desunt.
Ibid. l. 4. Idem MS. *ἰφίροντο,
ἔσ.* Confer *Agefil.* p. 76. n. 2.
Ibid. l. ult. Idem MS. *δίψαντο.*
P. 85. l. ult. Voces *ὡς βασι-
λεὺς* in MSto Eton. non compa-
rent.
P. 84. l. 4. Idem MS. *ἔχῃ, ἔσ.*
P. 85. n. 1. Pro *Ald.* lege *Flor.*
Prior utique dat *ἐδὲ τοῖς, ἔσ.*
Ibid. l. penult. Lege *K. Π.* p.
484. n. 3.
P. 87. l. 1. MS. Eton. *ἐκατί-
ρων, ἔσ.*
Ibid. l. 2. Idem MS. *ἀπιδνησ-
κον, ἔσ.*
Ibid. l. 6. Idem MS. *καταπι-
σιῖν, ἔσ.*
P. 88. l. 4. Idem MS. *ἤ ἀρ-
χάων, ἔσ.*
Ibid. l. penult. Idem MS. *μα-
καρίστατον ἐποίησεν. omisso εἶναι.*
P. 91. l. 1. Edit. *Leuncl.* *παρι-
πέμφθη, ἔσ.*
Ibid. l. 4. MS. Eton. *ἀπιδι-
εν, ἔσ.*
Ibid. l. 5. Idem MS. edit.
Ald. & Flor. *συνθοῖτο, ἔσ.*
Ibid. l. ult. Idem MS. *ἐπιδα-
κνυτο, ἔσ.*
P. 92. l. 2. Idem MS. *εἰ τίς τι,
ἔσ.*
P. 93. l. 1. In eod. MSto τῷ
ante *Κύρου* deest.
Ibid. l. 3. Idem MS. *προχω-
ροῖη.*
Ibid. l. 3. Idem MS. *Πισσίδας,
ἔσ.*
Ibid. l. 8. Idem MS. *χώρας,
ἐπειτα δὲ καὶ, ἔσ.*
P. 94. n. 4. Pro 31. n. 1. lege
p. 34. n. 4.
P. 96. l. 1. MS. Eton. *αἰὶ
πλείω, ἔσ.*
b Ibid.

Ibid. 1. 4. Idem MS. ἀποκρυπ-
τομένων, Ές.

Ibid. 1. 5. Idem MS. κρείνοι,
Ές.

P. 97. 1. 2. Idem MS. ταῦτα
δὲ πάντων δὴ μάλισα.

Ibid. 1. 3. Idem MS. πρὸς τῶς
τρόπους, Ές.

Ibid. 1. 7. Idem MS. κοσμήσαι,
Ές.

Ibid. 1. 8. Idem MS. νομίζειν.

P. 97. 1. 9. Idem MS. θαυμά-
σιον, Ές.

Ibid. 1. penult. Vox ἀγασθὺς
reperitur etiam *Hist. Gr.* 1. 2. eam
tamen *Stephanus* raram in orati-
one solutâ pronuntiat; & *Constant.*
fine auctore repræsentat. Vide sis
Agésil. p. 15. n. 5.

Ibid. 1. ult. MS. Eton. οἴνων,
Ές.

P. 98. 1. 2. Idem MS. τέτον ἔ,
Ές.

P. 96. n. 3. Pro edit. *Ald.* lege
Flor. In illâ utique reperitur
σπάνιος πάνη, Ές.

P. 101. 1. 1. MS. Eton. Κύριον,
Ές. Tu vide sis p. 212. n. 2.

Ibid. 1. penult. Idem MS. ἀρ-
παζόντων, Ές.

Ibid. 1. ult. Idem MS. pro ἀπέ-
θανον dat ἀπεφύγοντο· omiffis ἔ
μην ἐφυγόν γε.

P. 102. 1. 1. Idem MS. ἄλλως
ὁπόσα, Ές.

Ibid. 1. 3. & seq. Confer. *Thucyd.*
lib. 1. c. 54.

Ibid. 1. 5. MS. Eton. Ἐπεὶ δὲ
ὡς ἦσθονο, Ές.

Ibid. 1. ult. Idem MS. σὺν τῷ
στρατεύματι, Ές.

P. 103. 1. 3. Idem MS. post
ἀθροίζει exhibet οἰχονταί τε, Ές.

Ibid. 1. 5. Idem MS. nec non
edit. *Ald.* & *Flor.* πέμπποιέ τινας,
Ές.

Ibid. 1. 6. Idem MS. Ἐν τέτῳ
κὶ βασιλεύς, Ές.

Ibid. 1. 7. Idem MS. γραφί-
ναις παρεσκευάζοντο, Ές.

Ibid. 1. penult. Idem MS. μὲν
τῶς Ἑλλήνας, Ές.

P. 104. 1. 1. Idem MS. nec-
non edit. *Ald.* & *Flor.* ἀλλὰ ἤλασε
παρὰ τὸν ποταμὸν, Ές.

Ibid. 1. 4. *Amasæus* legit Με-
γαλοπολίτης.

Ibid. 1. 6. MS. Eton. post
ἀπηλλάγη repræsentat πάλιν μὲν
ἐκ ἀναστροφῆς.

P. 103. n. 3. *Adde*, Similiter
vocalas eâ, quâ usurpant Latini.
Vide sis *Cl. Cort.* ad *Sallust.* Ju-
gurth. c. 38. n. 6.

P. 104. 1. ult. MS. Eton. ἀν-
τίαν τὴν, Ές.

P. 105. 1. 5. Idem MS. pro
ἐφυγον dat ἔχοιτο.

P. 106. 1. 8. Idem MS. κατι-
δόντα, Ές.

P. 108. n. 1. *Adde*, Sic & *Iso-
crat.* in *Panegy.* p. 70. edit. *Steph.*
Ἀγησίλαος δὲ τῷ Κύρῳ στρατοπέδῳ
χερῶμενος, Ές.

P. 109. 1. 1. MS. Eton. ὧς
μὲν ὁπότε ἠθροίσθη, Ές. Edit. *Ald.*
& *Flor.* ὧς μὲν ἠθροίσθη, Ές.

P. 110. 1. 1. Idem MS. ὁ Τυν-
δράνι ἀρχων, Ές.

P. 111. n. 3. Post. *Ald.* adde
& *Flor.*

Ibid. 1. 7. MS. Eton. ἡμεῖς νι-
κῶμεν τε, Ές.

Ibid. 1. ult. Idem MS. εἰς βα-
σιλεία.

P. 112. 1. 2. Idem MS. καθί-
σιν αὐτόν.

Ibid. Idem MS. ἥ γὰρ μάχη
Ές.

Ibid. 1. 5. In eod. MSto deest
artic. ante Μένων.

Ibid. 1. 6. Idem MS. περιέμεινε.

Ibid. 1. 7. Idem MS. σῆτον κὶ
ποτόν.

Ibid. 1. ult. Confer p. 78. n. 6.

P. 113. 1. 6. MS. Eton, ἀμφὶ
τῶς

τὰς πράξεις τε καὶ ὀπλομαχίας.
Edit. *Flor.* etiam habet πράξεις.

Ibid. l. 7. Idem MS. προσελ-
θόντες τε εἰ, ἔσ.

P. 114. l. 3. Consule *Polyæn.*
lib. 2. c. 2. sect. 2.

Ibid. l. 10. MS. Eton. παρα-
δοίησαν.

Ibid. l. 7. Idem MS. καὶ ἐλα-
βεῖν, ἔσ.

Ibid. l. penult. Idem MS.
ἀπέκτεινε. Ibid. dele punctum
post εἰς, & consule p. 142. n. 2.

Ibid. l. ult. Idem MS. εἰαυτῶ:
familiariter p. 115. l. 1.

P. 115. n. 1. Consule Cl. *Clarkes*
ad *Homer.* Il. κ'. v. 359.

Ibid. l. 4. MS. Eton. Θεόπομ-
πος Ἀθηναῖος, ἔσ.

Ibid. l. 5. In eod. MSto deest
καὶ ante ὅπλα.

Ibid. l. 8. Idem MS. ὑμῖν, ἔσ.

P. 116. l. 1. Idem MS. ἀχρηστα.

Ibid. l. 4. Idem MS. ἐγένοντο,
ἔσ.

Ibid. Idem MS. γένοιτο, ἔσ.

Ibid. l. 5. Idem MS. θέλοι
χερῶν, ἔσ.

P. 117. l. 1. Idem MS. τοσῶ-
τοί τε. Confer. p. 198. l. penult.

Ibid. n. 5. Pro edit. *Ald.* lege
Flor.

P. 118. l. 3. MS. Eton. συμ-
βηλεύσαομαι μὴ παρὰδύναι, ἔσ.

Ibid. l. penult. In eod. MSto
deest ὅδε.

P. 119. l. 3. Idem MS. σώζειν
ὑμῖν ὅπη, ἔσ.

Ibid. l. 4. Idem MS. ἀπάγγελ-
τάδε, ἔσ.

Ibid. l. ult. Idem MS. περὶ
τέτε, ἔσ.

P. 120. l. 1. Idem MS. ἀπερ-
καὶ, ἔσ.

Ibid. n. 1. Edit. *Flor.* etiam
exhibet Φαλόν.

Ibid. l. 2. MS. Eton. Ἀπερίθνη
ὁ Κλέαρχος, ἔσ.

Ibid. l. 12. Idem MS. εἰς μὲν.

Ibid. l. 15. Idem MS. pro οὐ-
θεῖ representat δοκεῖ, ἔσ.

Ibid. l. penult. Idem MS. Μῆδ
ταῦτα, ἔσ. particulâ omiffâ.

P. 121. l. 6. Idem MS. ἐκ εἰς
ἔχουσιν εἶναι, ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. ὑμῖν, ἔσ.

P. 123. l. 3. Idem MS. καὶ τρι-
ακόσιοι.

Ibid. l. 4. Idem MS. Μιλατο-
κύθης, ἔσ.

Ibid. l. 5. In eod. MSto. μεθ'
deest.

Ibid. l. 11. MS. Eton. καὶ ὁ Ἀρι-
αῖος, ἔσ.

P. 124. l. 6. Idem MS. παν-
τελῶς αὖν, ἔσ.

P. 125. l. 5. Idem MS. δύο ἢ,
ἔσ.

Ibid. l. 8. Idem MS. ταχέως,
ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. ἔχω ἔγωγε.

P. 126. l. 8. Idem MS. νέμο-
ντο. Confer. *Agafil.* p. 76. n. 2.

Ibid. l. 7. In eod. MSto καὶ
ante καπνὸς deest.

Ibid. n. 6. Pro edit. *Ald.* lege
Flor. nimirum in illâ legitur ἦγεν.

P. 127. l. 5. MS. Eton. ἑξα-
τοπιθεύσαντο, ἔσ.

P. 129. l. 2. Idem MS. παρήγ-
ειλεν ὁ Κλέαρχος, ἔσ.

Ibid. l. 3. Idem MS. necnon
edit. *Ald.* & *Flor.* ἦνπερ, ἔσ.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἐκ
ὅπλων δὲ, ἔσ. P. 130. l. 1.

P. 130. l. 4. Idem MS. ἀνηρώτα
τί βέλοιντο πρῶτα.

Ibid. l. 7. In MSto eod. Ἀπαγ-
γέλλετε αὐτῶν, defunt.

Ibid. l. penult. Idem MS. ὁ
βασιλεὺς ἦν, ἔσ.

P. 131. l. 1. Idem MS. εἰς αἱ
σπονδαί, ἔσ.

Ibid. l. 3. Similiter *Tbucyd.* lib.
4. c. 18. σπονδαὶ εἶναι εἴσι καὶ ἀπι-
εῖσι, καὶ, ἔσ. MS. Eton. exhibet

σπένδοιτο τοῖς εἰσιῦσι, ἢ τοῖς ἄλλοις ἴσοιτο.

Ibid. l. 5. Idem MS. ἀγέλῃ.

P. 132. l. 2. Idem MS. καὶ αὐτὸς δὲ, Ἑρ.

Ibid. l. penult. Consule Clar. *Ducker.* ad *Thucyd.* l. 8. c. 84. n. 1.

P. 133. l. 2. In MSto Eton. μὴν deest.

Ibid. l. 3. In eod. MSto καὶ ante Κλέαρχον deest.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἀλλ' ἵνα ᾗδη πολλὰ προφαίνοιτο τοῖς Ἑλλησι δεινὰ εἰς, Ἑρ.

P. 134. l. 1. Edit. *Ald. Flor. Steph. Leuncl.* οἷας μὴ ἐν, Ἑρ. Vide sis illustr. *Spanhem.* de Numism. T. 1. p. 349.

Ibid. l. ult. Vide illustr. *Spanhem.* de Numism. T. 1. p. 348.

P. 135. n. 1. Edit. *Flor.* ποτὸν etiam exhibet.

Ibid. l. 4. Vide sis illustr. *Spanhem.* de Numism. T. 1. p. 349.

Ibid. n. 3. Adde 1 Joh. II. 8.

P. 136. l. 1. Edit. etiam *Flor.* dat ἐξηραίνετο. Ibid. in MSto Eton. δὲ deest.

Ibid. l. 8. Idem MS. δυνάμην, Ἑρ.

P. 137. l. 3. Idem MS. πρῶτον, Ἑρ.

P. 138. n. 4. *Adde.* Similiter Noster K. Π. p. 400. παρέχιν ἐμαυτὸν — εὖ ποιεῖν, Ἑρ. ubi vide n. 1.

P. 139. l. 2. MS. Eton. ὅτῃ εἰνικα, Ἑρ.

Ibid. l. 3. Idem MS. πορευόμεθα, Ἑρ.

Ibid. l. 4. Idem MS. λυπείη· ἀδικήντας, Ἑρ.

P. 140. l. 3. Idem MS. παρέξι· ἐμῶν τὴν χώραν ὑμῶν ἢ πρίσθαι, Ἑρ.

P. 140. l. 5. Idem MS. παρεδάρσυνόν τε & — ἴφιστον.

Ibid. l. 7. Idem MS. παρεχόμενων.

Ibid. l. 9. Idem MS. ὥς καὶ διὰ τῆτο — ἤρεσκον, Ἑρ.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἐπὶ βασιλῆα μέγαν στρατεύεσθ.

P. 142. l. 3. Idem MS. ὡς ἀπορῆ· εἴη ἡ, Ἑρ.

Ibid. l. 4. Similiter ferè *Homer.* II. γ'. v. 66. — ἐκὼν ἢ ἂν τις ἔλοιτο. ubi vox prima, (utì rectè observavit Clar. *Clarke*) non significat *volens* aut *lubens*; sed, quod Latinè dicitur, *suo arbitrio*.

Ibid. l. 5. MS. Eton. ἐνικῶμεν τὸν βασιλῆα ἐπὶ, Ἑρ.

Ibid. l. 9. Idem MS. ἀπιδεν καὶ δόξομεν, Ἑρ.

Ibid. l. ult. Idem MS. Ἀρταῖ· ἀποσταίη.

P. 143. l. 3. Idem MS. οἶδαμεν ὅτι, Ἑρ.

P. 144. l. 5. Idem MS. ἐντεῦθεν δὲ ἦδη, Ἑρ.

P. 145. l. 5. Idem MS. Μηδείας καλέμενον τεῖχος, Ἑρ. Edit. quoque *Ald. & Flor.* exhibent Μηδείας.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἀπείχει δὲ, Ἑρ. Edit. *Ald. & Flor.* ἀπείσχε δὲ, Ἑρ.

P. 146. l. 5. Idem MS. ἐν ᾧ πόλις, Ἑρ. In eod. καὶ πολυάνδρωπος defunt.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἐσκήνησαν, Ἑρ.

Ibid. l. 6. *Adde.* Vide doctiss. *Casaub.* in *Aeneam* p. 73. c. 27.

P. 147. n. 1. *Adde* p. 440. n. 5.

Ibid. l. 3. MS. Eton. αὐτὸς εἰμι ὃν ζητεῖς, εἴπεν ὁ ἀνδρῶπος τὰδε, Ἑρ.

Ibid. l. 4. Scribitur & Ἀρταῖ· &.

Ibid. l. 6. MS. Eton. παρεδ τὴν, Ἑρ.

Ibid. l. 8. Idem MS. ὡς ἀφ' οὐραῖται, Ἑρ.

P. 148.

- P. 148. n. 1. Confer. p. 116. n. 2.
 Ibid. l. 10. MS. Eton. μέινειν, *ἔσ.*
 Ibid. l. 11. Ab eod. MSto πο-
 ταμὸν abest.
 P. 149. l. 1. Idem MS. Μετὰ
 δὲ, *ἔσ.*
 Ibid. l. 4. Idem MS. διέβαινον.
 Ibid. l. 5. Idem MS. καὶ ὁκτώ,
ἔσ.
 Ibid. l. 8. Idem MS. ὁ Γλῶσ,
ἔσ.
 P. 150. l. 2. Idem MS. στρατιὰν
 ἔχων πολλὰν, *ἔσ.*
 Ibid. l. 3. Idem MS. καὶ ἐπιστή-
 σας τὸ, *ἔσ.*
 Ibid. l. 6. Idem MS. ἐπιστήσεις,
ἔσ.
 Ibid. l. 8. MS. ἑαυτοῖς τοῖς,
ἔσ.
 Ibid. l. penult. Idem MS. ἐρή-
 μος τέσσαρας, *ἔσ.*
 Ibid. l. ult. Idem MS. ἐν διεξίᾳ
 ἔχοντες.
 P. 151. l. 3. Idem MS. τυρεὺς,
ἔσ.
 Ibid. l. 4. Idem MS. ἀφικνεύ-
 ται, *ἔσ.*
 Ibid. l. 10. Idem MS. αὐτῷ
 δέοιτο.
 P. 152. l. 1. Idem MS. κακῶς
 ποιεῖν, *ἔσ.*
 P. 153. l. 4. Idem MS. οἶδα
 ὑφ' ὁποῖα ἂν τάχως οὔτε ὅποι αἰ τις
 φεύγων ἀποφεύγει, οὔτε εἰς ποῖον
 σκότος, *ἔσ.*
 P. 152. n. 4. Scribe conjunc-
 tam.
 P. 153. l. 11. Idem MS. πᾶσα
 μὲν ἡμῖν, *ἔσ.*
 P. 154. l. 3. Idem MS. πολ-
 λὴς ἀπειρίας.
 Ibid. l. 5. Idem MS. μέγιστον
 ἔφορον πολεμήσομεν;
 P. 155. l. 6. Idem MS. οὓς νο-
 μίζω ἂν σὺν, *ἔσ.*
 Ibid. l. penult. Idem MS. &
 edit. *Flor.* ὅσοι ἔκ αἰν, *ἔσ.*
 P. 156. l. 6. De artificio ora-
 tionis, quā utitur Tissaphernes,
 lege *Aristid.* T. 2. p. 517. & seq.
 Ibid. l. ult. MS. Eton. ἵππων
 πλήθους, *ἔσ.*
 P. 157. l. 1. Idem MS. ἱημεῖν
 αἰν ἱκανοί, *ἔσ.*
 Ibid. l. 6. Idem MS. ἐφ' ὧν ἔξ-
 εῖν μὲν, *ἔσ.*
 P. 158. l. 1. Idem MS. τό γα
 τὸ πῦρ, *ἔσ.*
 Ibid. n. 4. Respice *Addenda* p.
 50. l. 8. de vi præpos. *πρός.*
 P. 159. l. 1. Similiter loquu-
 tus est Noster p. 183. Αἰ' ἔκ αἰν
 ἐπὶ πᾶν ἔλθοι, *ἔσ.* ubi vide n. 2.
 & *Addenda*.
 Ibid. l. 2. MS. Eton. τὸ τοῖς,
ἔσ.
 Ibid. n. 6. Consule illustris.
Spanhem de Numism. T. 1. p.
 451. & seq.
 P. 160. l. penult. In MSto
 Eton. αὐτῷ post ἐπιβελιύοντα non
 reperitur.
 P. 161. l. 8. Idem MS. ταῖς
 δύραις ταῖς, *ἔσ.*
 P. 162. l. penult. Respice *Ad-*
denda p. 151. lin. ult.
 P. 162. l. 2. MS. Eton. Ελλή-
 νων στρατηγὸς ἦ, *ἔσ.*
 Ibid. n. 2. *Add.* Confer *Luc.*
 XXIV. 19.
 P. 164. l. 1. MS. Eton. αὐτῷ
 γὰρ, *ἔσ.*
 Ibid. l. 4. Idem MS. καὶ οἱ ἄλ-
 λοι, *ἔσ.*
 Ibid. l. 7. Idem MS. Τισσα-
 φέρνηι τῷ ἀδινεστάτῳ, *ἔσ.*
 P. 165. l. 1. Idem MS. ὑμέτε-
 ροι μὲν εὐεργέται, ἡμέτεροι δὲ, *ἔσ.*
 Ibid. n. 1. Vide *Polyæn.* l. 7.
 c. 18.
 P. 166. l. penult. MS. Eton;
 μέχρι Κυρῶ, *ἔσ.*
 P. 167. l. 1. Idem MS. φιλο-
 πολίμυ μοι, *ἔσ.*
 Ibid.

Ibid. l. 3. ὥς πολεμεῖν in MSto
Eton. non comparent.

P. 168. l. 6. Idem MS. ὅπως
ἔχοι, ἔς.

P. 169. l. 3. & seq. J. Frontin.
l. 4. c. 1. sect. 17. *Clearchus, dux
Lacedæmoniorum, exercitui dicebat,
imperatorem potius quàm hostem me-
tui debere: significans eos, qui in
prælio dubiam mortem timuissent,
certum, si deseruissent, manere sup-
plicium.* Adde *Valer. Max.* l. 2.
c. 7. Ext. 2.

Ibid. l. ult. MS. Eton. ἐν τοῖς
ἄλλοις προσώτοις, ἔς.

P. 170. l. 1. In eod. MS. καὶ
ante ἐκείνι deest.

Ibid. l. 9. In eodem δὲ καὶ ante
ἔρξαντο defunt.

P. 171. l. 7. Idem MS. τοσού-
των δ' ἐπιθυμῶν, ἔς.

Ibid. l. ult. Idem MS. στρατι-
ώταις αὐτῷ οὔτε φόβον ἐμποιοῦσαι,
omisso ἱκανός.

P. 172. l. 3. Confer. K. Π.
p. 82.

Ibid. n. 3. Adde *Laërt.* l. 2.
segm. 50.

Ibid. l. penult. MS. Eton. μέ-
γιστα δυναμένοις, ἔς.

P. 173. l. 8. Idem MS. ἀναισ-
θάνοιτο, ἔς. Scrib. ἀν αἰσθάνοιτο.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἢ ἀπαι-
δεύτων αἰὲ, ἔς.

P. 174. l. 12. Idem MS. ἢ συ-
στρατηγῶν.

P. 175. l. 2. Idem MS. ὅσπερ
τάχιος θάνατος δοκεῖ εἶναι.

P. 176. l. 7. Idem MS. ἐννοέ-
μενοι, ἔς.

Ibid. n. 3. Adde, Similiter *Ar-
rian* de expedit. *Alex.* l. 1. c. 28.
ἐν κήκῳ — πάντες, ἔς.

Ibid. l. 10. MS. Eton, ἢ μεῖον ἢ,
ἔς.

P. 177. l. 1. & seq. Idem MS.
ἢ δὲ καὶ ἀν καὶ ἀκτάνοιεν, ἔς.

Ibid. l. 5. & seq. Idem MS.

ταύτην τὴν νύκτα ἀνιπαύοντο δὲ ὅπως
ἐτύγχανον, ἔς.

P. 179. l. 3. Idem MS. ἁλίον
ἑαυτῶν, ἔς.

Ibid. n. 3. Similiter *Xenoph.*
K. Π. p. 644. ὥρμα δὲ ταύτην τὴν
στρατείαν, ἔς. Confer. K. A. p.
205. n. 2.

Ibid. l. 10. MS. Eton. συνεπι-
προθυμείτο, ἔς.

P. 180. n. 2. Similiter *Lucian*
in *Cynico* ferè med. ὕπνε λαχίῳ,
ἔς.

P. 182. l. 1. MS. Eton. ἡσυ-
χιάζειν.

Ibid. l. 8. In eod. MSto δὲ
deest.

Ibid. l. 9. Idem MS. παρα-
σκευάσασθαι — εἰδὲς ἐδὲν, ἔς.

P. 183. n. 2. Sic suprâ p. 164.
ἐκ ἐπὶ τῷτο ἡλθομεν; Et *Arrian*.
in *Epictet.* l. 3. c. 15. Ἐστως ἐρχε-
ται ἐπ' αὐτό.

Ibid. l. 5. MS. Eton. τὰ ἔσχα-
τα, ἔς. Ibid. παράσχοι, ἔς.

Ibid. l. 7. Idem MS. γενησώ-
μεθα, ἔς. Ibid. ἀν αἱ σπονδαὶ
omissâ particulâ μὲν.

P. 184. l. 4. Idem MS. ὠνησαί-
μεθα, ἔς.

Ibid. n. 5. Adde *Grot.* de B.
& P. l. 3. c. 6. sect. 2.

P. 186. l. 6. MS. Eton. οἱ δὲ
ἀρχηγοὶ ἀκύναντες, omisso ταῦτα.

Ibid. n. 3. Adde *Laërt.* l. 2.
segm. 50.

Ibid. l. 8. MS. Eton. λέγει, ἔς.

P. 187. l. 5. Idem MS. ἐξο-
πλισάμενοι, ἔς.

Ibid. l. 8. Ante σὺ deest καὶ
in eod. MSto.

Ibid. l. penult. In eod. MSto
deest οἶμαι.

P. 188. l. penult. Idem MS.
habet οὔτε τῆς βασιλείας οὔτε τῆς
Βοιωτίας, ἔς.

Ibid. n. 5. Adde *Laërt.* loc.
cit.

- P. 190. l. 11. Sic *suprà* p. 117.
 καὶ ἡμεῖς τοσοῦτοι ὄντες, ὅσους, ἔσ. *ἔσ.*
 Ibid. l. ult. MS. Eton. βλέψα-
 σι — ἀθύμενος, ἔσ. *ἔσ.*
 P. 191. l. 1. Idem MS. εἰ δὲ
 ὑμεῖς αὐτοὶ παρακαλεῖτε καὶ φανεροὶ
 ἢ τε παρασκευαζόμενοι ἐπὶ τῆς πό-
 λεως, ἔσ. *ἔσ.*
 Ibid. l. 3. Idem MS. ἰσως δ'
 ἔτι, ἔσ. *ἔσ.*
 P. 192. l. 1. Idem MS. μέγα
 ὠφελησά, ἔσ. *ἔσ.*
 Ibid. l. 3. Idem MS. ἀντικα-
 τασαθῶσιν.
 Ibid. n. 2. Eadem voce usus
 est Noster *Agefil.* p. 58. & aliàs
 plus vice simplici.
 P. 192. l. ult. In MSto Eton.
 deest μὲν utraque. Ibid. legitur
 αἰοδιάνοιθι, ἔσ. *ἔσ.*
 P. 193. l. 3. In eod. MSto &
 deest.
 Ibid. l. 5. Idem MS. ἐπισασ-
 θαι γὰρ δὴ ὅτι, ἔσ. *ἔσ.*
 Ibid. l. 9. Idem MS. ἀντίοι,
 ἔσ. *ἔσ.*
 Ibid. l. 11. Idem MS. ἔτοι μὲν
 ἔσ. *ἔσ.*
 P. 195. l. 4. Adi *J. Frontin.*
 l. 4. c. 2. sect. 8.
 Ibid. l. 10. In MS. Eton. de-
 est Ω.
 Ibid. n. 2. Vide *Casaub.* in
Æneam c. 22.
 Ibid. l. 11. MS. Eton. σερύμε-
 θα, ἔσ. Tu vide sis *Agefil.* p. 53.
 n. 2.
 P. 197. l. 4. In eod. MSto τὸν
 post Κῦρον deest.
 Ibid. l. antepenult. Idem MS.
 ἐπὶ πόλεμον, ἔσ. *ἔσ.*
 P. 198. l. 3. Idem MS. λέγει
 μὲν, ἔσ. *ἔσ.*
 P. 199. l. 2. Idem MS. καὶ ὁ
 Ξενοφῶν, ἔσ. *ἔσ.*
 P. 200. n. 1. Idem MS. ἱπαι-
 ῶνισαν.
 Ibid. l. 2. Idem MS. ἡγεῖσθαι, ἔσ. *ἔσ.*

- Ibid. l. penult. Idem MS. ὅταν
 δύνωνται.
 P. 201. l. 4. Idem MS. ἀφανι-
 ῶντων αὐδὲς τὰς, ἔσ. *ἔσ.*
 P. 202. l. ult. Adi *illustris.*
Spanhem. de Numism. T. 1. p. 675.
 P. 204. n. 2. Adde *Harpocrat.*
 in v. Κυρεῖον, & respice p. 101.
 Ibid. l. 1. MS. Eton. πατρώω,
 ἔσ. *ἔσ.*
 P. 205. l. 4. Idem MS. προ-
 σά, ἔσ. Edit. *Ald. & Flor.* προ-
 σῶ, ἔσ. *ἔσ.*
 Ibid. l. ult. Idem MS. ἔχοντας
 ἢ αὐτὰς, ἔσ. *ἔσ.*
 P. 206. l. 2. Idem MS. ὅτι ἔτω
 κρείττονα, ἔσ. *ἔσ.*
 Ibid. l. 5. Idem MS. εἰ καὶ
 πρόσω, ἔσ. *ἔσ.*
 P. 207. l. 4. Idem MS. τὴν τέ-
 των χώραν οἰκεῖν.
 P. 208. l. 1. Idem MS. κατασ-
 κευαζόμενος.
 P. 209. l. 1. Idem MS. οἰκοῖ
 σκληρῶς ἐκεῖ, ἔσ. *ἔσ.*
 Ibid. l. 5. & seq. Adi *Polyæn.*
 l. 1. c. 49.
 Ibid. l. 7. MS. Eton. πορευσώ-
 μεθα, ἔσ. *ἔσ.*
 P. 210. l. 8. Idem MS. περι-
 γένεσθαι ἐν τῷ, ἔσ. *ἔσ.*
 P. 211. l. 2. extrem. In eod.
 MSto καὶ deest. Ibid. Idem MS.
 εἰ ψηφίσασθαι, ἔσ. *ἔσ.*
 Ibid. l. 7. In edit. *Leuncl.* deest
 εἶναι.
 Ibid. n. 4. Adi *Agefil.* p. 84.
 n. 3.
 Ibid. n. 7. Similiter *Thucyd.*
 l. 2. c. 43. κοινῆς ἐλπίδος, ἔσ. *ἔσ.*
 Ibid. l. 8. & seq. MS. Eton.
 ὅτω ἢ ταῦτα δοκεῖ, ἔσ. *ἔσ.*
 P. 212. l. 1. In eod. MSto δὲ
 deest.
 Ibid. l. 2. Idem MS. οἷς ἴπαι,
 ἔσ. *ἔσ.*
 Ibid. l. 9. Idem MS. θαυμά-
 ζοιμεν, ἔσ. *ἔσ.*

Ibid.

Ibid. l. ult. & seq. Vide *Polyb.* l. 1. c. 49.

P. 213. l. 2. MS. Eton. ἀσφα-
λίστῳ εἶη.

Ibid. l. 4. Idem MS. ἱκατέρων,
τίνας δ' ὀπισθοφυλακῶν, ἔσ. omittis
εἶναι, ε.

Ibid. n. 7. Adde *Polyb.* l. 1. p. 2.

Ibid. l. penult. MS. Eton.
στρατηγοί, ἔσ.

Ibid. Idem MS. ὀπισθοφυλα-
κοῦμεν — νεώτεροι, ἔσ.

P. 214. l. 5. Idem MS. τοῖσιν,
ἔσ.

P. 115. l. 7. In eod. MSto de-
sunt ἔσ. & πρὸς ante φίλον.

Ibid. l. penult. Idem MS. δυ-
ναίμιν, ἔσ.

P. 216. l. 2. Idem MS. ὅτι ἀ-
πορον, ἔσ.

Ibid. n. 2. Adde *Suid.* in v.

Ibid. n. 9. Edit. *Flor.* etiam
Ζάτην.

P. 217. l. ult. Adi *Arrian.* de
exped. Alex. l. 2. c. 7.

P. 219. l. 1. MS. Eton. διώξει-
αν — τοσούτον, ἔσ.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἡτιῶντο,
ὅτι ἐδίωκεν ἀπὸ τῆς φάλαγγος, ἔσ.

Ibid. l. 9. Idem MS. ἀλλ' ἐγὼ,
ἔσ.

Ibid. l. 10. Idem MS. ἐπειδὴ
ἰδὼν ὑμᾶς, ἔσ.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἐδυνα-
μένους.

P. 220. l. penult. Idem MS.
ἐν ὀλίγῳ δέ.

Ibid. l. ult. Idem MS. κατα-
λαμβάνοντες τὸν ἐρύματῳ. Ἡμεῖς
ἐν, ἔσ. μὲν omisso.

P. 222. n. 1. Vide p. 428.
n. 5.

P. 222. l. 2. MS. Eton. τέτω
μ' ἀργύριον δῶμεν, τῷ δέ, ἔσ.

Ibid. n. 3. Vide K. Π. p. 587.
n. 3. Sic. & *Plato* Apol. Socr.
p. 20. edit. *Sierph.* τετελέχει χρέη-
ματα, ἔσ.

P. 223. l. 4. MS. Eton. ἰκδι-
δαμιν τῆς ἱππῆος εἰς, ἔσ. In edit.
Flor. δὲ omittitur.

Ibid. l. 6. Idem MS. ἐδοξε καὶ,
ἔσ.

Ibid. l. penult. Idem MS. καὶ
ἱππαρχῶν δέ, ἔσ.

P. 224. l. 4. Idem MS. αὐτοῖς
πάλιν φαίνεται ὁ Μιθριδάτης ἔχων,
ἔσ.

P. 225. l. 3. Idem MS. εἰρηκεῖ,
ἔσ.

P. 226. l. 6. Idem MS. ἐκδοό-
μηται, ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἐπὶ, ἔσ.

P. 227. l. 1. Idem MS. Παρὰ
ταύτην, ἔσ.

Ibid. l. 3. Idem MS. πλησίον
κακῶν, ἔσ. Edit. *Ald.* & *Flor.*
χωρῶν, ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. Μῆδοι δ'
αὐτήν, ἔσ.

P. 228. l. 4. Idem MS. ἐπορεύ-
θησαν, ἔσ.

P. 229. l. 1. In eod. MSto τὰ
deest.

Ibid. l. 3. Idem MS. ταχθέν-
τες.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἐκείνι ἐσί-
νοντο οἱ, ἔσ.

P. 230. n. 6. *Phavorin.* Πλιν-
θωτόν, ἢ πλινθεία λέγεται, ὅταν ἐν
τετραγώνῳ σχήματι ταυτὸ τὸτο
πράξη, (leg. περαχθῇ) ὅπερ Ξενο-
φών, ὁ τῷ Γεώλλῳ, πλαίσιον ἰσό-
πλευρον καλεῖ.

P. 232. l. 1. MS. Eton. ἐποί-
ησαν, ἔσ.

Ibid. l. penult. Idem MS. nec-
non edit. *Ald.* & *Flor.* κατὰ λο-
χαγῆς.

P. 233. l. 5. In eod. MSto
εαθμὸν deest.

Ibid. l. 8. Idem MS. τῆς λόφους,
ἔσ.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἀναβαι-
νειν.

P. 234. l. 1. Idem MS. ἐπι-
γίνονται,

γίγονται, *Ἔς*. Ibid. ἐς τὸ πρᾶνις, *Ἔς*.

Ibid. n. 3. *Adde*, *Herodot.* iterum l. 7. c. 56. ἐθνεῖτο τ' ἑρατὸν ὑπὸ μασιγῶν διαβαίνοντα.

Ibid. l. 3. Idem MS. ἐπίτρωσκον.

Ibid. l. 5. In eod. MS. καὶ deest.

Ibid. l. antepenult. Idem MS. ἀπεπῆδων.

Ibid. l. ult. & seq. Idem MS. δευτέρῃ γηλόφῃ ἔδοξεν αὐτοῖς, *Ἔς*. his omnibus ταυτὰ ἐγίγνετο· ὥς· ἀπὸ τ' τρίτῃ γηλόφῃ omiffis.

P. 235. l. 9. Idem MS. ἡμέρας ἑκτῶ, *Ἔς*.

Ibid. l. 11. Idem MS. συνειγμένα, *Ἔς*.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἐδίδαξεν αὐτὲς ἢ ἀνάγκη κατασκευῆσαι.

P. 236. l. 1. Idem MS. οἱ ἀπόμαχοι.

Ibid. n. 4. Dele γὰρ. Edit. etiam *Flor.* pro πολὺ περιῆσαν exhibet ἐν ᾗ περιῆσαν, *Ἔς*.

Ibid. l. 6. MS. Eton. ὀρεμῶντες — πορευόμενοι. ἔποτε γὰρ μεῖον, *Ἔς*. cæteris prætermiffis.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἐπιθῶνται, *Ἔς*.

Ibid. n. 9. *Adde* *Tacit.* *Annal.* l. 4. c. 25. & *Freinsb.* ad locum n. 3. *J. Pollux* l. 7. segm. 186. *Ξινοφῶν* δὲ καὶ ἐφ' ἵππων τὸ ἐπιστάξαι.

P. 237. n. 2. Similiter *Thucyd.* l. 2. c. 11. Πᾶσι γὰρ, ἐν τοῖς ὁμασι — πᾶσχοιτας, *Ἔς*. ubi *Schol.* σημείωσαι τὸ σχῆμα, πᾶσι πᾶσχοιτας, ἀντὶ τῆς πᾶσχεσιν. Vide tamen *Steph.* in ista *Schol.* verba annotat. *Adde* *Schol.* in *Thucyd.* l. 4. c. 2. Εἶπον δὲ τέτοις — παραπλέοντας, *Ἔς*.

Ibid. l. penult. MS. Eton. συσκευάσαα, *Ἔς*.

P. 238. l. 2. Idem MS. ἔτι γ' ἰδὲκεῖ λύνει αὐτὲς, *Ἔς*.

P. 239. l. 3. Idem MS. κατεῖληπται, *Ἔς*.

Ibid. l. 5. Idem MS. κατακόψομεν. Ο δὲ λέγει αὐτῷ, ὅτι, *Ἔς*. cæteris prætermiffis.

Ibid. l. 7. In eod. MS. τῶν deest.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἀπὸ τ' λόφῃ.

Ibid. *Adi* *Polyæn.* l. 1. c. 48.

Ibid. l. antepenult. MS. Eton. μένειν οἱ ὑπὲρ τ', *Ἔς*.

P. 240. l. 6. In eod. MS. οὐ Χειρίσοφ· deest. Respice p. 28. n. 3. & 105. n. 3.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἐν τῷ, *Ἔς*.

Ibid. l. penult. In eod. MS. defunt omnia, quæ inter ἀκρὸν & πολλὴ δὲ κραυγὴ τῶν, *Ἔς*. reperiuntur.

P. 241. l. 3. Idem MS. ἐπὶ τῇ — πρὸς τὰς παῖδας καὶ τὰς, *Ἔς*.

Ibid. l. 5. In eod. MS. χρέον deest.

Ibid. l. 6. Idem MS. Σωτηρίδης, *Ἔς*. *Adi* *J. Frontin.* l. 4. c. 6. sect. 2.

Ibid. l. penult. Idem MS. τάχα ἔχων ἐπορεύετο.

Ibid. l. ult. Idem MS. πειζοῖτο.

Ibid. Idem MS. ὑπάγων — μόλις, *Ἔς*.

P. 242. l. ult. In eod. MS. εἰς τὸ πεδίον deest.

P. 243. l. 10. Idem MS. καίσιεν, *Ἔς*. Edit. *Ald.* & *Flor.* καύσοιν, *Ἔς*.

Ibid. l. antepenult. Idem MS. παρελαύνων τὰς, *Ἔς*. præpositione omiffa.

P. 244. l. 3. Idem MS. ἐκεῖ πορευόμενος.

Ibid. l. 9. Idem MS. λοχαγὸν ἐνῆσαν.

Ibid. n. 7. *Adde*, Eadem etiam apud *Arrian.* de exped. Alex. l. 1. c. 14, 18, 28. reperitur.

Ibid. 1. antepenult. MS. Eton.
ἦν δὲ ὁ ποταμός, Ἦρ.

Ibid. 1. ult. Idem MS. Εγὼ
θίλω, ὡς ἄνδρες, ἡμᾶς, Ἦρ. Cate-
rūm, in edit. *Flor.* ὡς ἄνδρες de-
sunt.

P. 245. 1. 2. Idem MS. μισθόν
μοι δώσητε. — δέοιτο, Ἦρ.

Ibid. 1. 6. Idem MS. οἷς χρεῖσθαι
ἀνάγκη περὶ, Ἦρ.

Ibid. 1. antepenult. Idem MS.
καταδύσεσθαι, ἐντεῦθεν εἴσεσθαι.

Ibid. 1. ult. Idem MS. ὀλιθῶ-
ναι, Ἦρ.

P. 246. 1. 3. & seq. Idem MS.
ἔδιν ἂν τοῖσδε, ἐπέτρεπον ποιεῖν.

Ibid. 1. 6. Idem MS. ἀπῆσαν.

Ibid. 1. penult. In eod. MSto
καὶ οἱ λοχαγοὶ desunt.

Ibid. 1. ult. Idem MS. τὰς ἰα-
λωκότας, Ἦρ.

P. 247. 1. 4. & seq. In eod.
MSto desunt ea omnia, quæ inter
φέρει & ἡ δὲ διὰ τῶν, Ἦρ. libri alii
exhibent.

Ibid. 1. penult. Idem MS. ἐπι-
μιγνῆναι, Ἦρ.

P. 248. 1. 1. In eod. MSto δὲ
deest.

Ibid. 1. 2. Idem MS. ἔδιν δὲ
ἄλλον, Ἦρ.

Ibid. n. 1. Eadem voce utitur
Aristid. T. 1. p. 237.

Ibid. n. 4. Adde p. 121. n. 1.
& p. 392. n. 1.

Ibid. 1. 7. MS. Eton. ἡνίκα ἐ
δοκοίη, Ἦρ.

Ibid. 1. 9. Idem MS. προκατα-
ληφθείη, Ἦρ.

P. 249. 1. 3. Idem MS. ἐποιή-
σαντο, καὶ, Ἦρ.

Ibid. 1. 5. Idem MS. ἐπολέμη-
σε, Ἦρ.

Ibid. Idem MS. τῷ Περσικοῦ
Ἦρ.

Ibid. 1. 6. In eod. MSto desunt
ea omnia, quæ inter διδῆλωται. &
ἡνίκα δ' ἦν ἀμφὶ, Ἦρ. leguntur.

P. 252. 1. 5. In eod. MSto δὲ
deest.

Ibid. 1. 6. Vide *Aristid.* T. 2.
p. 530.

Ibid. 1. ult. MS. Eton. ἔτι
ἄλλο τι, Ἦρ.

P. 253. 1. 2. In eod. MSto γὰρ
deest.

Ibid. 1. 4. In eod. MSto εἰς
τὰς κόμας desunt.

Ibid. 1. 5. Idem MS. ἐπέθεντο
καὶ ἀπέκτειναν, Ἦρ.

Ibid. 1. penult. Idem MS. πύρρα
πολλά, Ἦρ.

P. 254. 1. 2. In eod. MSto
ὑποζυγίων desunt.

Ibid. 1. 3. Idem MS. καὶ ὅσα,
Ἦρ.

Ibid. 1. 5. Idem MS. ἐποίουν, Ἦρ.

Ibid. 1. antepenult. In eod.
MSto τὰ ante ἐπιτήδεια desunt.

P. 255. 1. 1. Idem MS. ἐπεὶ δὲ
— ἐπισήσαντες, Ἦρ.

Ibid. 1. 2. Edit. *Ald. Flor.*
Steph. & *Leuncl.* exhibent ἐπεὶ εὐ-
ρίσκοιεν, Ἦρ. Receptam lectio-
nem præstat MS. Eton.

Ibid. 1. 3. Idem MS. εἰ τις
ἐκλεψεν, οἷον ἡ παῖδος, Ἦρ.

Ibid. 1. 10. MS. Eton. καὶ ἀνα-
χάζοντες, Ἦρ. omisso πάλιν.

Ibid. 1. antepenult. Idem MS.
ἐνταῦθα ὁ, Ἦρ.

P. 256. 1. 5. In eod. MSto εἰς
deest.

P. 257. 1. 1. In eod. MSto
αὐτῶ desunt. Ibidem desunt etiam
πρὸς ταῦτα.

Ibid. 1. antepenult. In eod.
MSto μὲν desunt.

Ibid. 1. ult. Idem MS. χώραν
χρησαίμεθα αὐτοῖς.

P. 258. 1. 1. Idem MS. καὶ
εὐθὺς ἂν, Ἦρ.

Ibid. 1. 3. Idem MS. ἐπεὶ δὲ,
Ἦρ.

Ibid. 1. 5. In eod. MSto ὅτι
deest.

Ibid.

Ibid. l. 8. Idem MS. δυσπόριστον
χωρίον, *ῥ*c.

P. 259. l. 3. Idem MS. ὑφί-
σταται, *ῥ*c. Ibidem Αριζώνυμ^ο
deest.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἐγὼ γὰρ,
ἔφη, οἶδα, *ῥ*c.

P. 260. l. 7. Edit. *Ald. & Flor.*
οἱ μὲν οὖν ἱπορεύοντο, *ῥ*c.

P. 261. n. 2. Lege sis *Casaub.*
in *Aeneam.* cap. 32.

Ibid. l. 6. MS. Eton. τῇ εἰσόδῳ.
Hanc lectionem maluit *Steph.*

Ibid. l. penult. Idem MS. οἱ
μῖντοι πολέμιοι φοβέμενοι δηλονότι
ἄδ' ἐν ἱπαύσαντο, *ῥ*c.

P. 262. l. 2. Idem MS. κατα-
καίνοντες, τὴς δὲ, *ῥ*c. Et hanc
quidem MSti lectionem confir-
mat *Suid.* in v. Κατακαίνων: ubi
citatur locum hunc Xenoph. qui
Cl. editorem latuit.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἡμέρα
ἐτύλχανεν, *ῥ*c.

Ibid. l. 11. Idem MS. ἐπιφ-
θίγξατο, *ῥ*c. Ibid. οἱ Ἕλληνες de-
sunt. Ibid. ἐπὶ τῆς, *ῥ*c.

P. 263. l. penult. In eod. MSto
deest ἦν.

P. 264. l. 4. & seq. Idem MS.
καὶ τε ὡς μὲν αὐτὲς ἀναβαίνοισι,
ὅπη ἰδύναντο ἔκαστος, οἱ βάρβαροι
ἐτοξίουν καὶ ἱεραλλον, ἰσγὺς δ' ἐπὶ
πρῶτον.

Ibid. l. antepenult. Idem MS.
ἔρημον λείπει, *ῥ*c.

Ibid. n. 3. Edit. *Flor.* etiam
habet ὁρῶντες, *ῥ*c.

P. 265. l. 2. MS. Eton. Αθη-
ναῖον, Αμφικράτην Αμφιδήμην Αθη-
ναῖον, καὶ Αρκαγόραν, *ῥ*c.

Ibid. l. 7. Idem MS. & edit.
Flor. ὑπὸ τῶν ἰθιλόντων. Ibid. ἰσγὺς
ἰγένοιτο, *ῥ*c.

P. 266. l. 1. Idem MS. προ-
ελθόντες, *ῥ*c.

Ibid. l. 3. In eod. MS. deest
πρώτῳ.

Ibid. l. 4. Idem MS. Κηφισό-
δωρον καὶ Ἰφικράτης, *ῥ*c.

Ibid. l. 7. Idem MS. καὶ ὁ Πει-
νοφῶν, *ῥ*c.

Ibid. l. ult. In eod. MSto τέτῳ
deest.

P. 267. l. 8. Idem MS. βι-
βλημένον ἀπιχωρεῖ, *ῥ*c.

P. 268. l. 1. Idem MS. ἀπί-
δοσαν τὸν, *ῥ*c. Scribe ἀποδεῖναι
τὸν, *ῥ*c.

Ibid. l. 7. Idem MS. τὸ δὲ οὐ,
*ῥ*c.

Ibid. l. 8. & seq. In eod. MSto
ea desunt omnia, quæ inter κω-
λύοντων & ἔλπει τὴν, *ῥ*c. legun-
tur.

P. 269. l. 4. Idem MS. ἦν δι-
πήχη, *ῥ*c.

P. 270. l. 6. Idem MS. ἀνιπαύ-
σαντο, ἄσμενοι ἰδόντες πεδίον.

Ibid. l. 7. In eod. MSto ὡς
deest.

Ibid. l. penult. Idem MS. ὅσα
ἐδὲ, *ῥ*c.

P. 271. l. 2. Idem MS. habet
πρὶν ante πέραν.

Ibid. l. 5. Idem MS. Μαργδό-
νιοι καὶ Χαλδαῖοι, *ῥ*c.

Ibid. l. 9. In eod. MSto ἡ
deest.

Ibid. l. 10. Idem MS. ταύτην
ἐπειρῶντο, *ῥ*c.

P. 272. l. 1. Idem MS. γυμνοὶ
ἐγίγοντο, *ῥ*c.

P. 273. l. 1. Idem MS. περιεῖξυ-
ῖναι, ὡς, *ῥ*c.

Ibid. l. 7. Idem MS. καὶ ἀρι-
στῶντι τῷ Πεινοφῶντι προσέτρεχον,
*ῥ*c.

Ibid. l. penult. In eod. MSto
deest ταῖς.

Ibid. l. ult. Idem MS. γυναῖ-
κας, *ῥ*c.

P. 274. l. 2. Idem MS. διαβαί-
νιν.

Ibid. l. 5. Idem MS. διαβαίνην,
omisso πρὶν, *ῥ*c.

P. 275. 1. 2. In eod. MSto μὲν
deest.

Ibid. 1. 3. Idem MS. ἀκούσας
δὲ καὶ ὁ, ἔσ.

Ibid. 1. 6. Idem MS. ἔμπροσθεν
ἐκώσεν, ἔσ.

Ibid. 1. 8. Idem MS. ἡμῖν ἐστὶ,
ἔσ.

Ibid. 1. 12. Idem MS. ὡς τέτ-
ταρες γάδοι.

Ibid. 1. penult. & seq. Adi
Polyæn. 1. 1. extr. MS. Eton.
Ἐπειδὴ δὲ, ἔσ.

P. 277. 1. 3. MS. Eton. καὶ οἱ
σὺν ἐκείνῳ, ἔσ.

Ibid. 1. 4. Idem MS. ὁπιθοφυ-
λακέντων, ἔσ.

Ibid. 1. 6. Idem MS. ταύτην
διαβὰς ἀποκλείσας, ἔσ.

Ibid. 1. 7. Idem MS. περὶ νῆας,
ἔσ.

Ibid. 1. 10. Idem MS. ὡς πρὸς
τὴν τῆ, ἔσ. præpos. ἀπὸ omisā.

P. 280. 1. 1. Idem MS. πα-
ραγγέλλοι.

P. 281. 1. 1. Idem MS. ἐπὶ τῆς,
ἔσ.

Ibid. 1. 8. Idem MS. ἐπιμελό-
μενοι, ἔσ.

Ibid. 1. antepenult. Idem MS.
ἤρχοντο, ἔσ.

P. 282. Adi *J. Frontin.* 1. 1.
c. 4. sect. 10.

Ibid. n. 2. Respice p. 281. n.
1. & *Agessil.* p. 10. n. 6.

P. 283. 1. 3. MS. Eton. πλε-
σίον τῆ, ἔσ.

P. 285. 1. 2. Idem MS. ὁ δὲ
ἔμπεν, ἔσ.

Ibid. n. 2. Similiter *Plutarch.*
T. 1. p. 601. — ἔφη τὴν πόλιν —

αὐτὸς, ἔσ. Adde omnino doctif.
Jensf. lect. Lucian. p. 73.

Ibid. 1. 6. In MS. Eton. ἔαν-
τε πιδίς deest.

Ibid. 1. penult. Idem MS. καὶ ὁ
τὰς χώρας.

Ibid. 1. ult. In eod. MSto πὰν-

τα deest.

P. 286. 1. ult. Idem MS. κα-
τακειμένων γὰρ, ἔσ.

Ibid. n. 7. Adde *Q. Curt.* 1. 8.
c. 4.

Ibid. 1. ult. MS. Eton. ἦν ἡ
χίαν, ἔσ.

P. 287. 1. 1. Idem MS. γυμνὸς
ὦν τάχ' ἀναστὰς, ἔσ.

Ibid. 1. 4. Idem MS. ἐνταῦθα
εὐρίσκετο, ἔσ.

Ibid. 1. 5. Idem MS. στυγνόν,
ἔσ. Ibid. Confer. *Q. Curt.* 1. 7.

c. 4. p. 508. edit. *Snakenb.*

Ibid. 1. penult. Idem MS. ἔθεον
ἐπὶ τὰς, ἔσ. Ibid. deest κραυγῇ

P. 288. 1. 7. Idem MS. οἶανπερ
καὶ, ἔσ. Ibid. *Suid.* Ποδαπὸς·

ποίου ἐθνὸς· ποίας χώρας· φησὶ
Ξενοφῶν· Εὐρωμένῳ δὲ, ποδαπὸς

εἶη· Πέρσης ἔφη εἶναι. om. ffis τὸ &
μέν. Locum ignoravit Cl. editor.

Rectè autem retinetur τὸ in libris
editis. Sic noster K. H. p. 276.

Ἐκεῖνο δὲ ἔκ εὐπετέος, τὸ, ὅτι ἀν-
ἔσ. *Epiclet.* c. 47. μηδὲ πολλὰ-

χρὲ τὸ, ἔσ.

P. 289. n. 1. *Salmaf.* Plin. ex-
ercit. p. 824. Μοναχὴ πορεία

apud Xenophontem, est *per quam,*
propter angustias, singuli tantum ho-

mines possunt in edere.

Ibid. 1. penult. MS. Eton. εἰς
εἰκοσι, καὶ ἡ σκηνὴ ἡ, ἔσ.

P. 290. 1. 1. Idem MS. καὶ οἱ
ἀρτοκόποι, ἔσ.

Ibid. 1. 2. Idem MS. Ἐπειδὴ δὲ
ἐπύθοντο ταῦτα οἱ, ἔσ.

Ibid. 1. 5. Idem MS. ἀφίκοντο,
ἔσ.

P. 291. 1. 3. Idem MS. ἀπο-
καίων πάντα, ἔσ.

Ibid. 1. 5. Idem MS. πᾶσι δὲ,
ἔσ.

Ibid. 1. antepenult. Idem MS.
ἐγένοντο δὲ, ἔσ.

Ibid. 1. ult. Idem MS. πρῶσι-
όντες, ἔσ.

- P. 292. l. 1. Idem MS. καὶ τὸ
 ὡς, ἔσ.
- Ibid. l. 2. Idem MS. μεταδοῖν,
 Ibid. Idem MS. βρωτόν.
- Ibid. l. 4. In eod. MSto ea de-
 sunt omnia, quæ inter χιόνος, &
 ἐντεῦθεν reperiuntur.
- Ibid. l. 11. Idem MS. περιών
 ἐπὶ, ἔσ. Ibid. εἰ πᾶσι ὁρῶν ἢ
 βρωτόν, ἔσ.
- P. 294. l. 9. Idem MS. εἰς τὴν,
 ἔσ.
- Ibid. l. ult. In eod. MSto γὰρ
 deest.
- P. 295. l. 3. Idem MS. αὐτόθι,
 ἔσ.
- P. 296. l. 1. Idem MS. οἱ δὲ
 σφάζειν, ἔσ.
- P. 295. n. 3. Adi p. 348.
 n. 2.
- P. 296. l. 4. MS. Eton. παλ-
 λων θορύβων ἀμφὶ ὧν, ἔσ.
- P. 297. l. ult. & seq. Idem MS.
 ἦσαν πρὸς τὴν κώμην, ἐν ᾗ, ἔσ.
- P. 298. l. 5. Idem MS. Εἰθα δὲ
 Πολυβώτης, ἔσ.
- Ibid. l. 6. In eod. MSto αὐτὸς
 deest.
- P. 299. l. 1. Idem MS. ἐπὶ
 κλίμακα, ἔσ.
- Ibid. l. 3. Idem MS. ἐτρε-
 φοντο.
- Ibid. l. 5. In eod. MSto δὲ
 deest.
- P. 300. l. 4. Idem MS. καὶ πάν-
 τες, ἔσ.
- P. 301. l. 2. Idem MS. ἀφ' ὁμοῖς
 πάντες οἱ, ἔσ.
- Ibid. l. 5. Idem MS. πρὸς
 Χειρίσσοφον, ἔσ. articulo omisso.
- Ibid. n. 1. Adde, Vim verbi
 fufius expositam videre est Απομ-
 νημ. l. 3. extr.
- Ibid. l. 7. MS. Eton. ἀπῆσαν
 πρὸς παραθεῖναι αὐτοῖς, ἔσ.
- P. 302. l. penult. Idem MS.
 καὶ διακοσμήσας, ἔσ.
- P. 303. l. 7. Idem MS. ἄγων
 ὁ Ξινοφῶν, ἔσ.
- Ibid. l. 9. Idem MS. ὅτι ἔκκε-
 ἔσ.
- Ibid. n. 5. Adde Q. Curt. l. 3.
 c. 3. p. 75. edit. Snak.
- P. 304. l. 2. MS. Eton. θυ-
 μοειδέτεροι, ἔσ.
- Ibid. l. 4. Idem MS. σακκί-
 α περιελείν, ἔσ.
- Ibid. l. 6. Idem MS. ἕως τῆς,
 ἔσ.
- Ibid. l. 9. Idem MS. διδωσι,
 ἔσ.
- Ibid. l. penult. Idem MS. ἀπί-
 εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶ ἐν ᾗ ἐσεφόρησαν,
 ἔσ.
- P. 305. l. 1. Idem MS. ἔτ' οὐ,
 ἔσ.
- Ibid. l. 3. Idem MS. ἡγαγεν.
 Ibid. l. 5. Idem MS. ἐν δὲ τετυ-
 ἔσ.
- Ibid. l. penult. In eod. MSto
 ὧς deest.
- P. 306. l. 5. Idem MS. πα-
 ρήγγειλε δὲ τοῖς, ἔσ.
- Ibid. l. penult. Idem MS. ὑπερ-
 βαλίᾳ τὸ, ἔσ.
- Ibid. l. ult. In eod. MS. ὧς
 deest.
- P. 307. n. 2. Pro edit. Ald.
 lege Flor. Nimirum in illâ repe-
 ritur παρασκευάσας, ἔσ.
- Ibid. l. antepenult. MS. Eton.
 λάβωμεν,
- Ibid. Idem MS. ἀποβάλλωμεν,
 ἔσ.
- Ibid. l. penult. In eod. MSto
 ἰφ' deest.
- Ibid. l. ult. Idem MS. ἡμᾶς,
 ἐδάμοῦ εἰσι φανηροί, ἀλλὰ κατ'
 αὐτὴν τὴν, ἔσ.
- P. 308. l. 3. Idem MS. ἡν δυ-
 ναίμεθα, ἔσ. Edit. Ald. & Flor.
 ἡν δυνάμεθα, ἔσ.
- Ibid. l. 5. Idem MS. ἡ ὁμαλὴς,
 ἔσ.
- Ibid. l. 6. Adde, Aristoph. Plus.
 v. 931. — ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.
 ubi

ubi Schol. Μεθ' ἡμέραν, ἀντὶ τῷ ἐν ἡμέρᾳ. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα· μεθ' ἡμέραν γὰρ φασίν, ἕκ ἐν ἡμέρᾳ. Confer. Matt. XXVII. 63. ubi μὲν τρεῖς ἡμέρας valet ἐν τρισὶν ἡμέραις, ut v. 40.

Ibid l. 8. MS. Eton. Καὶ κλέψαι δὲ, ἔσ.

Ibid. l. antepenult. In eod. MSto δύνανται deest.

P. 309. l. 1. In eod. MSto ἄλλω deest.

Ibid. l. 2. In eod. MSto ἀθρόοι deest.

Ibid. l. 4. Idem MS. εὐθὺς τε ἐκ, ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. νόμιμον μὲν γὰρ, ἔσ.

P. 310. l. 2. Idem MS. φυλάττει, ἔσ.

Ibid. l. 3. In eod. MSto πολλὰς deest.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἔτι πομίνων, ἔσ.

P. 311. n. 2. Pro edit. *Ald.* lege *Flor.* Illa dat νέμεται.

Ibid. l. 3. MS. Eton. Ἐλπίζω δὲ εὖ δὲ, ἔσ.

Ibid. n. 6. Pro edit. *Ald.* lege *Flor.* In illâ reperitur vox recepta.

P. 312. l. 3. MS. Eton. ὡσεὶ δέκα, ἔσ.

Ibid. l. 5. Idem MS. ταχθέντες ἀπήρχοντο, ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἐπεὶ ἦτο οἶο, ἔσ.

Ibid. l. 8. Idem MS. Ἐπειδὴ δὲ, ἔσ.

Ibid. l. 10. Idem MS. κατὰ ἔκτρα, ἔσ.

Ibid. In eod. MSto deest αὖ.

P. 313. l. 2. Idem MS. ἐπὶ τῇ δδῷ.

Ibid. l. 6. Idem MS. καὶ εἰς κόμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμύσας ἤλθον.

Ibid. l. 10. In eod. MSto deest πάντα.

Ibid. l. ult. Idem MS. μὲν

ἐν πρὸς, ἔσ.

P. 314. l. 1. Idem MS. ἀπίκαμιν, ἔσ.

Ibid. l. 2. Idem MS. ἄλλω προσῆκεν, ἔσ.

Ibid. l. 3. Idem MS. Ἐπειδὴ δὲ, ἔσ.

Ibid. l. 4. In eod. MSto μετασταῖς deest.

Ibid. l. 5. Idem MS. εἰς καλὸν ἤκετε.

Ibid. l. 8. In eod. MSto Ἄλλω deest.

Ibid. l. 11. Idem MS. καταλείφθη, ἔσ.

Ibid. l. ult. Idem MS. Ἦν δὲ καὶ λίθους, ἔσ. Ibid. ἡ εὖ δὲ, ἔσ.

P. 315. l. 4. MS. Eton. διελθεῖν.

Ibid. l. 9. Idem MS. δασὺ προσεῖναι, ἔσ.

P. 316. l. 7. Idem MS. ὡς τὸς, ἔσ.

Ibid. l. 10. Idem MS. ὑφίστασαν, ἔσ.

P. 317. l. 2. Idem MS. Ἐπειδὴ δὲ, ἔσ.

Ibid. l. 5. Idem MS. οἷα ἐποίει, ἔσ.

P. 318. l. 4. Idem MS. ἄπαξ ἐσίδραμον, οὐδεὶς πέντε, ἔσ. fine ἔτι.

Ibid. l. 9. In eod. MSto deest κωλύσων.

P. 320. l. ult. Idem MS. ἡ ἱκαλεῖτο Γυμνίας.

P. 321. l. 2. Idem MS. ἄγοι αὐτὸς. Ἐλθὼν δὲ κεῖν, ἔσ.

Ibid. l. 9. Idem MS. Ἐπεὶ δὲ, ἔσ.

P. 322. l. 2. In eod. MSto deest καὶ ante ἔμπεδοιν.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἡ βοή, ἔσ.

Ibid. n. 5. Scribe ad quam, &c.

Ibid. l. ult. & seq. Turbat hæc omnia miscétque Suidas in v. Παράγγελλει.

P. 423. n. 3. Consule p. 351.
n. 5. & Addenda.

P. 324. l. 7. MS. Eton. ἡ σκη-
νήσασσι, ἔ τὴν ὁδὸν ἣν πορεύσονται,
ἔ. c.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἰπὶ δὲ,
ἔ. c.

P. 325. l. 8. Idem MS. ἐξικνήσθω
δὲ ὅ, ὅδ', ἔ. c.

P. 326. l. 3. Idem MS. διαλέ-
γῃ, ἰφῃ, μάθει, ἔ. c. sine καί.

Ibid. l. ult. In eod. MSto ea
defunt omnia, quæ inter Ελληνισιν,
& καὶ ἀγοράν p. 327. l. 5. leguntur.

P. 327. l. 6. Idem MS. ἕως ἔτι
ἐπὶ τὰ ὄρεια τῶν, ἔ. c. Edit. Ald.
& Flor. ἕως ὅ, ἔτι ἐπὶ τὰ ὄρη, ἔ. c.

Ibid. l. 12, 13. In eod. MSto
defunt, quæ inter παύσαντας &
τῇ μὲ γὰρ occurrunt.

P. 328. l. 5. Idem MS. ἀνθρώ-
πων πολλῶν, ἔ. c.

Ibid. l. 7. Idem MS. τοσέτων
χωρίων, ἔ. c.

P. 329. l. 6. Thom. Magist.
Οὐδεις, Ἀττικοί· ἔθεις Ἕλληνες. Ex-
tat etiam ἔθιν K. Π. p. 260.

Ibid. l. 8. MS. Eton. ἔλεγε
τοῖς, ἔ. c.

P. 331. l. 3. Idem MS. αὐτῷ
κ', ἔ. c.

Ibid. l. 4. Idem MS. ὡς ἤξαν-
το, ἔ. c.

Ibid. l. 7. In eod. MSto δὲ
deest.

P. 332. l. 2. In eod. MSto deest
κ' ante ἀποθνήσκουσι.

Ibid. l. 3. Idem MS. τροπὴς γε-
νομένης, ἔ. c.

Ibid. l. 3. In eod. MSto deest
artic. ante ἀθυμία.

Ibid. l. 8. Idem MS. κ' ἤλθον,
ἔ. c.

Ibid. l. penult. In eod. MSto
deest ἰν.

P. 333. l. 3. In eod. MSto
deest κ' post ξίνα.

P. 334. l. 3. In eod. MSto

παῖς ὧν defunt.

P. 336. l. 4. Idem MS. ἀπο-
γρίψαντες πάλιν πρὸς, ἔ. c. absque
ἀνω.

Ibid. l. antepenult. Idem MS.
ὁρῶν μόγεις, ἔ. c.

Ibid. l. penult. Idem MS. Ενθα
δὲ, ἔ. c.

P. 337. l. 2. Idem MS. κ' ἐν τῇ,
ἔ. c.

Ibid. l. 4. Idem MS. εἰς Τρα-
πεζήντα, ἔ. c.

Ibid. l. penult. Idem MS. Δίων
Θόσι, ἔ. c.

Ibid. l. ult. Idem MS. ὦν,
κ', ἔ. c.

Ibid. l. 4. In eod. MSto τῷ
λοιπὸν — καθεύδων defunt.

Ibid. l. 5. Idem MS. Επιτα δὲ,
ἔ. c.

Ibid. l. 6. Idem MS. ναυαρχῶν
δὲ ὅ, ἔ. c.

Ibid. l. penult. Idem MS. ἡμᾶς,
ἔ. c.

Ibid. Idem MS. ἔπιερ, ἔ. c.

P. 339. l. 7. Idem MS. ὠνη-
σόμεθα εὐπορία, ἰι μὴ, ἔ. c.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἔν πολὺς,
ἔ. c.

Ibid. l. penult. Idem MS. ἀ-
φυλάκτως πορεύσῃ, ἔ. c.

Ibid. l. ult. In eod. MSto de-
funt, quæ alii libri inter ἐπιτηδεια·
& ἄλλως repræsentant.

P. 340. l. 8. Idem MS. ἰγ-
χειρῇ πη, συμβεβλήμεν, ἔ. c.

Ibid. l. penult. Idem MS. Φυ-
λακῆς δὴ, ἔ. c.

P. 341. l. 1. Idem MS. μερισ-
θῶμεν φυλάττοντες, ἔ. c.

Ibid. l. ult. Idem MS. κ' ναύ-
σταθμον συνθίσθαι, ἔ. c.

P. 342. l. 2. Idem MS. ὥς
ἀρχῇ, ἔ. c.

Ibid. l. 4. Idem MS. γὰρ ἰδο-
ποιεῖσθαι, κ' ἀφ' τὸ φοβεῖσθαι, ἔ. c.

P. 343. l. 3. Idem MS. παρὰ
τῶν, ἔ. c.

Ibid.

Ibid. Idem MS. Δίξιππον Λά-
πων, ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. ἐν Θράκη
γὰρ πολυπραγμονῶν τι Σείθη, ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. ὁ Λάκω-
ν.

Ibid. l. 9. Idem MS. ἀγώγιμα,
ἢ τι εἶχον ἐξαιρέμενοι, ἔσ.

P. 344. l. 1. Idem MS. καὶ οἱ
μὴ ἐλάμβανον, ἔσ.

Ibid. l. 2. Idem MS. καὶ ἄλλον
λόχον αὐτός τοι cæteris omiffis.

P. 345. l. 3. Idem MS. ἐν
λαμβάνειν, ἔσ.

Ibid. l. 4. Idem MS. χωρίον,
μητρόπολις αὐτῶν· omiffis ὁ & ἐκα-
ταίτο.

Ibid. l. 7. Idem MS. προσδρα-
μόντες γὰρ, ἔσ.

Ibid. l. 11. In eod. MSto deest
ἰς.

P. 346. l. 1. Idem MS. πυκ-
ναὶ ξύλιναι, ἔσ.

Ibid. l. 2. Idem MS. ἐδύναντο
ἀποτρέχειν, ἔσ.

Ibid. l. 4. Idem MS. ὁ δὲ ἠγεί-
το, ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. δυνάμει-
θα, ἔσ.

Ibid. l. 10. Idem MS. ἀναγα-
γεῖν, καὶ, ἔσ.

Ibid. l. ult. In eod. MSto οἱ
ante λοχαγοὶ deest.

P. 347. l. 3. Idem MS. ἐπιμπε-
ῖ, ἔσ.

Ibid. l. 5-7. In eod. MSto ea
defunt omnia, quæ inter ἀκροβο-
λίζεσθαι, & ἦσαν γὰρ in aliis li-
bris reperiuntur.

Ibid. l. 9. In eod. MSto λοχα-
γοὶ deest.

Ibid. n. 7. Adde, ejusmodi ja-
culis usi videntur, quæ sunt με-
σάγκυλα Arriano de expedit.
Alex. l. 7. c. 23.

P. 348. l. 1. MS. Eton. ἐπὶ
ταῖς πλευραῖς, ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. ἀλλήλους

μὴ δὲ συνιῶν· μονοειδὴς γὰρ ἦν τάξις
διὰ, ἔσ.

P. 349. l. 1. In eod. MSto καὶ
deest. Ibid. ἠλείξαν, ἔσ.

Ibid. l. 3. Idem MS. καὶ πλε-
ῖστοι δ' ἐκ τῶν, ἔσ.

Ibid. l. 4. Idem MS. ὑπὸ δὲ
ὁ πλῆθος, ἔσ.

Ibid. l. 5. seq. Idem MS. ὡς
Στυμφάλιος καταθεμενὸς τὰ ὄπλα,
ἐν χιτῶνι μόνον ἀνέβη, καὶ ἄλλον εἰλκεῖ,
ἔσ.

Ibid. l. penult. Idem MS.
κρᾶυγή τε ἐγίγνωτο, ἔσ.

P. 350. l. 6. Idem MS. Καὶ
ἴεντο πολλοὶ εἰσω, καὶ — εἰσωθήμενοι,
ἔσ.

Ibid. l. 12. Idem MS. ἦν γὰρ
ὄντως, ἔσ.

P. 351. l. 5. Idem MS. ἤρξατο
ἀποθαρεῖν, ἐπεξέθεον ἔνδοξον, ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. οἰκίας ἀ-
ναβαίνοντι, ἔσ.

Ibid. l. 1. Idem MS. εἰς τὰ
ἄκρα, ἔσ.

Ibid. In eod. MSto αὐτοῦς
deest.

Ibid. n. 5. Adde, Pleniùs Xe-
noph. Hist. Gr. l. 4. ferè med.
ὅφ' ὅτε δὲ ἐνεπρήσθη, εἰδὲς οἶδεν.

P. 352. l. 5. MS. Eton. ἐπὶ
μόνον, ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. ἐν τῇ
ἔσ.

P. 353. l. 4. Idem MS. ἑλλη-
νες εἰς τὰ, ἔσ.

Ibid. l. antepenult. Vide Ad-
denda ad p. 75. n. 5.

Ibid. l. 9. MS. Eton. ταῦτά
ὄρωντες, ἔσ.

P. 354. l. 4. Idem MS. ἀνεχώ-
ρην, ἔσ.

Ibid. l. 5. Idem MS. ἔως ἀφί-
κοντο, ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. τὰ ἐπὶ
τῆδεα, ἔσ. Ibid. deest ἐπὶ.

P. 355. l. 4. Idem MS. ἐγίγ-
ντο.

Ibidi

Ibid. Vide sis *J. Frontin.* l. 4. c. 2. sect. 7.

Ibid. l. 5. In MSto Eton. defunt ix τῶν ἀμφὶ τὰς μυρίας. Ibid. ὑπὸ τε τῶν, *ἔρ.*

Ibid. l. ult. Idem MS. καὶ ἡ χι-
όνος, *ἔρ.* Ibid. Εἰταῦθα καὶ, *ἔρ.*

P. 356. l. 1. Idem MS. ἀπὸ
τῶν, *ἔρ.*

Ibid. l. 3. Idem MS. καὶ διέ-
λαβον, *ἔρ.*

P. 358. l. 1. Idem MS. αὐτὸς
κινδυνεύσαι ἰδοῦμαι, καὶ ἐπίγειον, *ἔρ.*
omissis ἵνα μετὰ Αἰγυπτίαν ἐν
Κορωνεία.

Ibid. l. 3. Idem MS. ἡν δὲ τι
πάθη, *ἔρ.*

Ibid. l. 4. Idem MS. Επειδὴ
δ' ἴφθυγεν ὁ πειροφῶν, *ἔρ.*

Ibid. l. ult. Idem MS. διδωσι,
ἔρ.

P. 359. l. 2. Idem MS. διὰ
μίσου ῥίον τῷ χωρίῳ, *ἔρ.*

Ibid. l. 3. In eod. MSto defunt
ἡ Εφισίας.

Ibid. l. 4. Idem MS. καὶ λει-
μῶνες δὲ ἐν ἀμφοτέροις ἴνισι, *ἔρ.*

P. 360. n. 1. *Thom. Magist.*
Πρόσχωρε λίγι εἰς πλησιόχωρον.

Ibid. l. 2. & seq. MS. Eton.
Παρεῖχε δὲ ὁ ναὸς, *ἔρ.*

Ibid. l. 7. Idem MS. ἐξ αὐτῆς
Φολόης, *ἔρ.*

Ibid. l. penult. Idem MS. Εἰς
ἡ χώρα ix, *ἔρ.*

P. 361. l. 1. Idem MS. ἰερῶ
χώρῳ καὶ ὕρῃ, *ἔρ.* omissis καὶ ἀλση.

Ibid. l. 2. Idem MS. οὗς καὶ
βῆς τρέφειν εἰς ἵππους.

Ibid. l. 3. In eod. MSto τὰ
deest.

P. 362. l. 5. Idem MS. με-
λήσοι.

P. 363. l. 1. Idem MS. ἐρωτῶν-
τες δὲ, *ἔρ.* Ibid. deest ὡς altera.

Ibid. l. 3. In eod. MSto οἱ δ'
defunt.

Ibid. l. 4. Idem MS. ἑτοίμῃς,

οἱ, *ἔρ.* omisso αὐτοῖς.

P. 364. l. 1. In eod. MS. deest
Ω. Ibid. ἡμῖς διασωθῆναι βελό-
μεθα πρὸς, *ἔρ.*

Ibid. l. 4. Idem MS. ἡ τι ποτὶ,
ἔρ.

Ibid. l. 6. In eod. MSto deest
αὐθις.

P. 365. l. penult. In eod. MS.
οἱ δὲ defunt.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἐξετά-
ζοντο ὡς Εἰσησαν, *ἔρ.* Confer.
K. Π. p. 237.

P. 366. l. 3. Idem MS. ἔμπροσ-
θεν δὲ ἡ ξύλη, *ἔρ.*

Ibid. l. ult. Idem MS. λιγύρω-
ματος λιπτῶ.

P. 367. l. 2. Idem MS. ἰγγύ-
ταλα, *ἔρ.*

Ibid. l. ult. In eod. MSto deest
καὶ ante ἐχέσης.

P. 368. l. 1. Idem MS. ἱκρε-
τεῖς καὶ, *ἔρ.*

Ibid. l. 9. Idem MS. ἀποτρι-
πόμενοι, ὡς χοινοί.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἐδείκνυ-
σαν τοῖς, *ἔρ.*

P. 369. l. 2. Idem MS. ἡχοῖο,
ἐπὶ τὰς γῆς, *ἔρ.*

Ibid. l. 6. Idem MS. ἴσῃ γὰρ
ὅ, τι, *ἔρ.*

Ibid. l. 8. Idem MS. ὑμῶν ἡγή-
σει, *ἔρ.*

P. 370. l. 7. Idem MS. ὅπως
ἔμειναν.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἐκαλλιερῆ-
σαντο, *ἔρ.*

P. 371. l. 1. In eod. MSto ὅ
& οἱ alter defunt.

Ibid. l. 6. Idem MS. ἦσαν οἱ
πολίμιοι, *ἔρ.*

Ibid. Idem MS. καὶ εὐθὺς οἱ
πελτασταί, *ἔρ.* μὲν omisso.

Ibid. l. 7. Idem MS. τὴν πόλιν.

Ibid. l. 9. In eod. MSto τῆς
deest.

P. 372. l. ult. Idem MS. τὰ
χωρία, *ἔρ.*

P. 373. l. 1. In eod. MSto deest
πτευσινων.

P. 375. l. 1. Idem MS. ἀπειχον
αἱ πόλεις ἀπ' ἀλλήλων, *ῥ*c.

Ibid. l. 4. Idem MS. πορευόμε-
νοι οἱ ἐν τοῖς φίλοις ὄντες, *ῥ*c.

Ibid. l. antepenult. Idem MS.
ἐὺ πολὺν, *ῥ*c.

Ibid. l. penult. *Adde*, Similiter
ferè de Thracibus *Herodot.* l. 5.
c. 6. Καὶ τὸ μὲν ἐσίχθαι, εὐγενὲς κέ-
κριται.

P. 376. l. 6. In MSto Eton. ἄλ-
λως δὲ ἐκ αὐτῶν τολμᾶν defunt. Edit.
autem *Flor.* dat ἄλλοι δὲ ἐκ, *ῥ*c.

P. 377. l. 2. Idem MS. τυγχά-
νοιν, *ῥ*c.

Ibid. l. 4. Idem MS. ἐπορεύθη-
σαν αὐτὰς τὰς γάμους.

Ibid. l. 5. Idem MS. ἐλίγοι ὄν-
τες ἦσαν, *ῥ*c.

P. 378. l. 5. Idem MS. ἐς' αὐ-
θυλεύσονται, *ῥ*c.

Ibid. l. ult. Idem MS. ὄντες ἐν
τῇ, *ῥ*c.

P. 379. l. 5. In eod. MSto
καὶ deest.

P. 379. n. 7. *Adde*, Similiter
p. 264. l. 5. ὅπη ἐδύναντο ἱκασθαι,
*ῥ*c.

P. 380. l. 2. Idem MS. Ἐν τέτρω,
*ῥ*c.

P. 381. l. 3. Vide illustrif.
Spanhem. de Numism. T. i. p.
581. & seq.

Ibid. l. 4. In MSto Eton. deest
ὡσαύτως.

Ibid. l. 8. Idem MS. Ταῦτ' ἐν
ἐξέμειν. sine ἐκ.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἐ γὰρ
ἦν δυνατον, *ῥ*c.

P. 382. l. 2. Idem MS. ἐπὶ
εἰς τὰς, *ῥ*c.

Ibid. l. 5. Idem MS. καὶ εἴ τις
αὐτοῖς, *ῥ*c. Edit. *Flor.* exhibet
καὶ νῦν εἴ τις, *ῥ*c.

Ibid. l. 7. Idem MS. κακῶς
ἐπορεύμεν, *ῥ*c.

Ibid. l. 9. Idem MS. πόλεις
ἐπεμψεν.

P. 383. l. 2. Idem MS. Μάκρω-
νας δὲ καὶ, *ῥ*c.

Ibid. l. penult. Idem MS. πα-
ρεληλυθότας, *ῥ*c.

P. 384. l. 1. Idem MS. ἡμᾶς
ἐδέχοντο, *ῥ*c.

P. 385. l. 3. In eod. MSto deest
οὖν.

Ibid. l. 6. Idem MS. ἀλλὰ δι-
ίζοντες, *ῥ*c.

Ibid. l. 9. Idem MS. διαδιδόναι,
Ibid. in eod. MSto deest οὐτα.

Ibid. l. penult. In eod. MSto
ε deest.

P. 386. l. 3. Idem MS. περὶ
ἰδόμεναι, *ῥ*c.

Ibid. l. 6. Idem MS. αὐτὸν ἰδόμεν,
*ῥ*c.

Ibid. l. 9. Idem MS. τὰ κάλ-
λιστα, *ῥ*c.

P. 387. l. 6. Idem MS. ἵν' γὰρ
δὴ αὐτὸν, *ῥ*c.

P. 388. l. 1. Idem MS. πλοῖα
πορεύεσθαι.

Ibid. l. 4. In eod. MSto καὶ
deest.

Ibid. l. 5. In eod. MSto ἡ χάρις
defunt.

Ibid. l. 6. Idem MS. εὐθὺς ἡ
τῇ, *ῥ*c.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἄλλη
κατὰ κέρματα, *ῥ*c.

Ibid. n. 2. *Adde*, Similiter *Q.*
Curt. l. 3. c. 4. p. 84. legitur cornu
jugi.

Ibid. l. 11. MS. Eton. τινὰ
βέλοισι, *ῥ*c.

Ibid. l. 12. Idem MS. οὐδ' αὖ καὶ
περὶ αὐτὰς, *ῥ*c.

Ibid. l. penult. In eod. MSto
ea defunt omnia, quæ inter ἱππιῶ-
ν & Καὶ νῦν reperiuntur.

Ibid. n. 3. Confer. p. 67.
n. 3.

P. 389. l. 1. In eod. MSto καὶ
deest.

Ibid.

- Ibid. 1. 2. Idem MS. Εἰ δὲ καὶ, *ἔστ.*
 Ibid. 1. penult. Idem MS. ἐπὶ τῆς, *ἔστ.*
 P. 407. 1. 1. In eod. MSto μὴν deest.
 Ibid. 1. 7. In eod. MSto deest ὑμῖν.
 Ibid. 1. 5. Idem MS. πολλὰ γὰρ καὶ ἐστὶ, *ἔστ.*
 Ibid. n. 2. Respice p. 321. n. 6.
 P. 390. 1. 9. MS. Eton. ταύτην πορείαν, *ἔστ.*
 Ibid. 1. ult. Idem MS. εἰ μὲν πολλοὶ ἴσεται ἱκανὰ, *ἔστ.*
 P. 391. 1. 11. Idem MS. πηλταγὰς, καὶ τοξότας, *ἔστ.*
 Ibid. 1. 15. Idem MS. ἔδοξεν χάραν, *ἔστ.* Edit. Ald. & Flor. repræsentant ἔδοξεν.
 P. 392. 1. 3. MS. Eton. γίνηται, *ἔστ.*
 Ibid. 1. 4. Idem MS. εἰσφέρει, *ἔστ.*
 Ibid. 1. 9. Idem MS. δίσωσιν. Εκ τῶ δὲ, *ἔστ.*
 Ibid. 1. 11. In eod. MSto ὁ Δαρδανεύς defunt. Ibid. ἐμπόρους μὲν, *ἔστ.*
 Ibid. 1. ult. Idem MS. ἐξευπορίσσι, *ἔστ.*
 P. 393. 1. 9. Idem MS. ὅπη ἂν βύλοιθι, *ἔστ.*
 Ibid. 1. 12. In eod. MS τὰ αὐτὰ defunt.
 Ibid. 1. penult. Idem MS. ταῦτα ἀκύναντες, *ἔστ.*
 P. 394. 1. 3. Idem MS. πλείονος ποιησαι.
 Ibid. 1. 5. Idem MS. μισθὸν παρείξειν, *ἔστ.*
 Ibid. 1. 7. Idem MS. ὑμᾶς, *ἔστ.*
 Ibid. n. 4. Adde, Similiter supra p. 3. μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ.
 P. 395. 1. 1. MS. Eton. Αναγὰς δ' αὐθις, *ἔστ.* Ibid. αὐτὸ deest.
 Ibid. 1. 3. Idem MS. χώραν μεγάλην καὶ, *ἔστ.*
 Ibid. 1. 7. Idem MS. τὴν μισθοφορίαν.
 Ibid. 1. 8. In eod. MSto εἰδώς deest.
 P. 396. 1. 2. Idem MS. εἰς δὲ τὸ, *ἔστ.*
 P. 397. 1. 1. Idem MS. ἐμοί· ὡς ἄρα, *ἔστ.*
 P. 398. 1. 5. Idem MS. τὰ τῆ τήλονων.
 Ibid. 1. 6. Idem MS. διασπαθύντες δ' αὖν καὶ, *ἔστ.*
 P. 399. 1. 1. Idem MS. Καὶ ὅτῳ δὲ, *ἔστ.*
 P. 400. n. 4. Vide p. 582. n. 9.
 Ibid. 1. 8. MS. Eton. γνώμην ἐκ, *ἔστ.*
 Ibid. 1. 10. Idem MS. πείθειν.
 Ibid. 1. 11. Idem MS. Ταῦτα ἔν γερατιῶται ἀνεπύθοντο τὰ γερατιόμενα.
 Ibid. 1. ult. Idem MS. Ἀκύναντες ταῦτα οἱ, *ἔστ.*
 P. 401. 1. 3. In eod. MSto γὰρ deest.
 Ibid. 1. 4. In eod. MSto deest artic. ante Ξενοφῶν.
 P. 402. 1. 2. Idem MS. ὅθιν ὁ ἥλιος, *ἔστ.*
 Ibid. 1. penult. Idem MS. τὴς αὖν ὑμᾶς, *ἔστ.*
 Ibid. 1. ult. In eod. MSto ὑμᾶς deest.
 P. 403. 1. 1. Idem MS. πολλοὶ πορεύσομαι, *ἔστ.*
 Ibid. 1. 2. In eod. MSto ἔν deest.
 Ibid. 1. 8. In eod. MSto εἰς deest.
 Ibid. 1. 12. Idem MS. αὐτῶν ἰγὼ, *ἔστ.* Ibid. τὴς deest.
 P. 404. 1. 2. Idem MS. ποιεῖ ὑμᾶς.
 Ibid. 1. 3. In eod. MSto ἡ α' τ' εἰς defunt.
 Ibid. 1. penult. Idem MS. ὑποδείκνυσιν, ὡς αὖν, *ἔστ.*
 d 2 Ibid.

P. 373. l. 1. In eod. MSto deest
πειρυσινων.

P. 375. l. 1. Idem MS. ἀπειχον
αἱ πόλεις ἀπ' ἀλλήλων, ἔσ.

Ibid. l. 4. Idem MS. πορευόμε-
νοι οἱ ἐν τοῖς φίλοις ὄντες, ἔσ.

Ibid. l. antepenult. Idem MS.
ἐ μ πολὺ, ἔσ.

Ibid. l. penult. *Add.* Similiter
ferè de Thracibus *Herodot.* l. 5.
c. 6. Καὶ τὸ μ' ἐρίχθαι, εὐγενὲς κέ-
κεται.

P. 376. l. 6. In MSto Eton. ἄλ-
λως δὲ ἐκ αὐτῶν τολμῶεν defunt. Edit.
autem *Flor.* dat ἄλλοι δὲ ἐκ, ἔσ.

P. 377. l. 2. Idem MS. τερχά-
νοισιν, ἔσ.

Ibid. l. 4. Idem MS. ἱπορεύθη-
σαν αὐτὰς τὰς γάθους.

Ibid. l. 5. Idem MS. ὀλίγοι ὄν-
τες ἦσαν, ἔσ.

P. 378. l. 5. Idem MS. ἰς' αὐ-
βηλεύσονται, ἔσ.

Ibid. l. ult. Idem MS. ὄντες ἐν
τῇ, ἔσ.

P. 379. l. 5. In eod. MSto
καὶ deest.

P. 379. n. 7. *Add.* Similiter
p. 264. l. 5. ὅπη ἰδύναντο ἑκάστω, ἔσ.

P. 380. l. 2. Idem MS. Ἐν τῷ, ἔσ.

P. 381. l. 3. Vide illustrif.
Spanhem. de Numism. T. i. p.
581. & seq.

Ibid. l. 4. In MSto Eton. deest
ὡσαύτως.

Ibid. l. 8. Idem MS. Ταῦτ' ἐν
ἀξίῳ, sine ἐκ.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἐ γὰρ
ἦν δυνατον, ἔσ.

P. 382. l. 2. Idem MS. ἐπὶ
εἰς τὰς, ἔσ.

Ibid. l. 5. Idem MS. καὶ εἰ τις
αὐτοῖς, ἔσ. Edit. *Flor.* exhibet
καὶ νῦν εἰ τις, ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. κακῶς
ἐπορεύμεν, ἔσ.

Ibid. l. 9. Idem MS. πόλεις
ἱππεύειν.

P. 383. l. 2. Idem MS. Μάκρω-
ν δὲ καὶ, ἔσ.

Ibid. l. penult. Idem MS. πα-
ριηλυθότας, ἔσ.

P. 384. l. 1. Idem MS. ἱμᾶς
ἰδίχοντο, ἔσ.

P. 385. l. 3. In eod. MSto deest
οὐν.

Ibid. l. 6. Idem MS. ἀλλὰ δι-
ίζοντες, ἔσ.

Ibid. l. 9. Idem MS. διαδιδόναι,
Ibid. in eod. MSto deest ὄντα.

Ibid. l. penult. In eod. MSto
καὶ deest.

P. 386. l. 3. Idem MS. περὶ
ἰδόμεν, ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. αὐτὸν ἰδόμεν,
ἔσ.

Ibid. l. 9. Idem MS. τὰ κάλ-
λιστα, ἔσ.

P. 387. l. 6. Idem MS. ἵν' γὰρ
δὴ αὐτῶν, ἔσ.

P. 388. l. 1. Idem MS. πολλοῖα
πορεύειν.

Ibid. l. 4. In eod. MSto καὶ
deest.

Ibid. l. 5. In eod. MSto ἡ χάρις
defunt.

Ibid. l. 6. Idem MS. εὐθὺς ἡ
τὴν, ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἄλλη
κατὰ κέρατα, ἔσ.

Ibid. n. 2. *Add.* Similiter *Q.*
Curt. l. 3. c. 4. p. 84. legitur cornu
jugi.

Ibid. l. 11. MS. Eton. τινὰ
βέλοισι, ἔσ.

Ibid. l. 12. Idem MS. οἶδα καὶ
περὶ αὐτῶν, ἔσ.

Ibid. l. penult. In eod. MSto
ea defunt omnia, quæ inter ἱππεύ-
αν & Καὶ νῦν reperiuntur.

Ibid. n. 3. Confer. p. 67.
n. 3.

P. 389. l. 1. In eod. MSto καὶ
deest.

Ibid.

- Ibid. l. 2. Idem MS. Εἰ δὲ καὶ, *μειγάνην καὶ, ὅς.*
 ὅς.
 Ibid. l. penult. Idem MS. ἐπὶ
 τὰς, ὅς.
 P. 407. l. 1. In eod. MSto μὴν
 deest.
 Ibid. l. 7. In eod. MSto deest
 ὑμῖν.
 Ibid. l. 5. Idem MS. πολλὰ
 γὰρ καὶ ἐγὼ, ὅς.
 Ibid. n. 2. Respice p. 321.
 n. 6.
 P. 390. l. 9. MS. Eton. ταύ-
 την πορείαν, ὅς.
 Ibid. l. ult. Idem MS. εἰ μὴν
 πολλοὶ ἴσεται ἱκανὰ, ὅς.
 P. 391. l. 11. Idem MS. πει-
 ταγὰς, καὶ τοξότας, ὅς.
 Ibid. l. 15. Idem MS. ἔδοξεν χώ-
 ραν, ὅς. Edit. Ald. & Flor. re-
 præsentant ἔδοξεν.
 P. 392. l. 3. MS. Eton. γί-
 νηται, ὅς.
 Ibid. l. 4. Idem MS. εἰσφέρει, ὅς.
 Ibid. l. 9. Idem MS. διείσωσιν.
 Ex 7 δὲ, ὅς.
 Ibid. l. 11. In eod. MSto ὁ
 Δαρδανεύς defunt. Ibid. ἐμπόρους
 μὴν, ὅς.
 Ibid. l. ult. Idem MS. ἐξευπο-
 ρίστοι, ὅς.
 P. 393. l. 9. Idem MS. ὅπη
 αὐτὸν βύλοιθι, ὅς.
 Ibid. l. 12. In eod. MS τὰ αὐ-
 τὰ defunt.
 Ibid. l. penult. Idem MS. ταῦ-
 τα ἀκύναντες, ὅς.
 P. 394. l. 3. Idem MS. πλεί-
 ον ποιῆσαι.
 Ibid. l. 5. Idem MS. μισθὸν
 παρείξειν, ὅς.
 Ibid. l. 7. Idem MS. ὑμᾶς, ὅς.
 Ibid. n. 4. Adde, Similiter su-
 præ p. 3. μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ.
 P. 395. l. 1. MS. Eton. Αναγὰς
 δ' αὐθις, ὅς. Ibid. αἰ deest.
 Ibid. l. 3. Idem MS. χώραν
 μεγάλην καὶ, ὅς.
 Ibid. l. 7. Idem MS. τὴν μισθο-
 φορίαν.
 Ibid. l. 8. In eod. MSto εἰδὼς
 deest.
 P. 396. l. 2. Idem MS. εἰς δὲ τὸ,
 ὅς.
 P. 397. l. 1. Idem MS. ἱμοί-
 ῳ ἄρα, ὅς.
 P. 398. l. 5. Idem MS. τὰ 7
 ἡτρίων.
 Ibid. l. 6. Idem MS. διασπα-
 θέντες δ' αὐτὸν καὶ, ὅς.
 P. 399. l. 1. Idem MS. Καὶ ὅτῳ
 δὲ, ὅς.
 P. 400. n. 4. Vide p. 582.
 n. 9.
 Ibid. l. 8. MS. Eton. γνώμην
 ἐκ, ὅς.
 Ibid. l. 10. Idem MS. πείθειν.
 Ibid. l. 11. Idem MS. Ταῦτα
 εἰς γρατῶνται ἀνεπύθοντο τὰ γρατ-
 ῶμενα.
 Ibid. l. ult. Idem MS. Ἀκύναν-
 τες ταῦτα οἱ, ὅς.
 P. 401. l. 3. In eod. MSto γὰρ
 deest.
 Ibid. l. 4. In eod. MSto deest
 artic. ante Ξινοφῶν.
 P. 402. l. 2. Idem MS. ὅθιν ὁ
 ἡλίου, ὅς.
 Ibid. l. penult. Idem MS. τὶς
 αὐτὸν ὑμᾶς, ὅς.
 Ibid. l. ult. In eod. MSto ὑμᾶς
 deest.
 P. 403. l. 1. Idem MS. πολλοὶ
 πορεύσομαι, ὅς.
 Ibid. l. 2. In eod. MSto εἰ deest.
 Ibid. l. 8. In eod. MSto εἰς
 deest.
 Ibid. l. 12. Idem MS. αὐτῶν
 ἰγὰρ, ὅς. Ibid. τὶς deest.
 P. 404. l. 2. Idem MS. ποί-
 ῳ ὑμᾶς.
 Ibid. l. 3. In eod. MSto ἡ αὐτὸν
 defunt.
 Ibid. l. penult. Idem MS. ὑπο-
 δείκνυσιν, ὡς αὐτὸν, ὅς.
 d 2 Ibid.

Ibid. l. ult. Idem MS. *περὶ ὑμῶν*, *ἔσ.* Ibid. *ἀποφαινόμεθα*.

P. 405. l. 1. In eod. MSto καὶ *φιλίων* defunt.

Ibid. l. 2. In eod. MSto καὶ *ταφρονηθῶμεν* defunt.

Ibid. l. 4. Idem MS. *ὄρεσι βαρ-
βαρικά*, *ἔσ.*

Ibid. l. 9. Idem MS. *ὅτι καὶ*, *ἔσ.*

Ibid. l. 10. Idem MS. *τῆς νυκ-
τός*, *ἔσ.*

P. 406. l. 7. Idem MS. *ἐν τῇ
ἡμέρᾳ*, *ἔσ.* Ibid. *ᾧ* *πλεόντων* *ἐσ.*

P. 407. l. 1. In eod. MSto *σφᾶς*
λέγειν defunt.

Ibid. l. 2. Idem MS. *μέλλειν*
ἐνταῦθα *πλεῖν*, *ὡς ἡμῖν* *λίσσεται*,
ἔσ.

Ibid. l. 4. In eod. MSto *τῆς*
τάτης *δεομένης* defunt. Ibid. *τινὲς*
Ἑλλήνων *τυχεῖν* *ἔτι ὄντας*, *ἔσ.*

Ibid. l. 6. Idem MS. *ὅποι* *εἶεν*,
ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. *παρεκε-
λεύοντο*.

Ibid. l. 12. Idem. MS. *ὅπως*
αὖν, *ἔσ.*

Ibid. l. ult. Alterum *παῖς* in
eod. MSto deest.

P. 408. l. 7. Idem MS. *Ἐπεὶ*
δὲ *εἰδότες* *ἐπιτυχον*, *ἔσ.*

Ibid. l. 9. In eod. MSto *καὶ*
deest.

Ibid. l. 10. Idem MS. *ἀποχω-
ρῶντα*, *ἔσ.*

Ibid. l. 11. Idem MS. *ὥσπερ ἡ*,
ἔσ.

Ibid. l. 12. Idem MS. *Οἱ δ' αὖ*
Κιρασάντιοι, *ἔσ.*

Ibid. l. 13. Idem MS. *ἐπὶ σφᾶς*
γίνεσθαι, *ἔσ.*

P. 409. l. 5. Idem MS. *βέλοισ-*
θαι, *ἔσ.*

Ibid. l. 6. Idem MS. *ἀν* *θέλοι*.

Ibid. l. 7. Idem MS. *πρέσβεις*
ἐξήνης *διόμμενοι* *εἶναι* *ἕστας* *κατακ-*
τείναντες *τάτης*, *ἔσ.*

Ibid. l. 12. Idem MS. *κατακ-*
τανεῖν καὶ *ιδιώτην*, *ὄν*, *ἔσ.*

Ibid. l. 13. Idem MS. *πειθό-*
μνοι, *ἔσ.*

Ibid. l. penult. Idem MS. *δια-*
πιπράχασιν οἱ, *ἔσ.*

Ibid. l. ult. In eod. MSto *γὰρ*
deest.

P. 410. l. 2. In eod. MSto
δείσας deest.

Ibid. l. 5. Idem MS. *ἀφικνεῖσ-*
θαι. Edit. *Ald. & Flor.* *ἀφικνεῖσθαι*.

Ibid. l. 9. Idem MS. *θάψαι*
αὐτῶν, *ἔσ.*

Ibid. l. ult. *Thom. Magist.* *Τὸ*
δὲ *παῦλα*, *ἀδόκιμον*. *Perperam.*
Eadem voce usus est Plato in
Phædr. p. 245. bis.

P. 411. l. 6. MS. *Eton.* *ἔ* *δὲ*
πάντων *οἰώμεθα* *τεύξια* *ἐπαίνων*,
ἔσ.

Ibid. l. ult. Idem MS. *μηκέτι*
ἰξύναι, *ἔσ.*

P. 412. l. 6. Idem MS. *κα-*
θαρά.

Ibid. l. ult. Idem MS. *καὶ* *δι-*
δόντων, *ἔσ.*

P. 413. l. 4. Idem MS. *καὶ*
ὁ *Ξινοφῶν* *ἐκίλευσιν*, *ἔσ.* *omisso*
ἀνασάς.

Ibid. l. 6. In eod. MSto *τῷ*
deest.

P. 414. l. 1. Idem MS. *παρὸν*,
ὑπὸ, *ἔσ.*

Ibid. l. 4. Idem MS. *λίξον*, *ἔφη*,
ἔσ.

Ibid. l. ult. Idem MS. *ἱπαρῶνη-*
σα, *ἔσ.*

P. 415. l. 3. In eod. MSto *ᾧ*
deest.

Ibid. l. 6. Idem MS. *σκίη* *δι-*
εἰρήνης.

Ibid. l. ult. Idem MS. *πολί-*
μοι *ἡμῖν*, *ἔσ.*

P. 416. l. 6. Idem MS. *ἰδοξ*,
ἔσ.

Ibid. l. penult. Idem MS. *κατε-*
ρυχθῆναι.

Ibid.

Ibid. 1. ult. In eod. MSto πάν-
τες deest.

P. 417. 1. 3. In eod. MSto πολ-
λὸς deest.

Ibid. 1. 4. Idem MS. ὅσοι σώ-
ζονται, ἔσ. c.

Ibid. 1. 8. Idem MS. καὶ μάλα
πιστεύοντες τινὰ, ἔσ. c.

P. 418. 1. 2. In eod. MSto
μόγισ deest.

Ibid. 1. 8. Idem MS. ὑπολιπό-
μενον περὶ διὰ, ἔσ. c.

Ibid. 1. penult. In eod. MSto
deest ἔν.

P. 419. 1. 2. In eod. MSto Εγὼ
γὰρ defunt.

Ibid. 1. 3. & seq. Idem MS.
οἷα γονεῦσι υἱοὶ καὶ διδασκάλοις πατ-
δεις. Καὶ γὰρ οἱ ἱατροὶ, ἔσ. c.

Ibid. n. 6. Adi J. Poll. 1. 1.
segm. 95.

P. 420. 1. 1. MSto Eton. τοιέτω
δικαίως καὶ μικρὰ, ἔσ. c.

Ibid. 1. 9. Idem MS. Βοίσκε-
γὼν δ', ἔσ. c.

Ibid. 1. 10. Idem MS. ὡς κάμ-
νων τὴν ἀσπίδα φέρει· νῦν δὲ ὡς ἀκῶ,
ἔσ. c. omiffis particulâ negativâ &
pronomine.

P. 421. 1. 6. Idem MS. ἡ πό-
λιμον, ἔσ. c.

Ibid. 1. 7. Idem MS. συνεπόμε-
σά τι, ἔσ. c.

Ibid. 1. 8. In eod. MSto τι
deest.

Ibid. 1. antepenult. Idem MS.
ἐδὲν τέτων, ἔσ. c.

Ibid. Idem MS. καλόν τι καὶ,
ἔσ. c.

P. 423. 1. penult. In eod. MS.
αὐτὸς deest.

Ibid. 1. ult. Idem MS. σὺν τῇ
τρατιᾷ, ἔσ. c.

P. 424. 1. 2. Idem MS. ἐ-
βόκων δικαιοτάτης εἶναι.

P. 425. 1. 1. Idem MS. πρῶτον
μὲν, ἔσ. c.

Ibid. 1. antepenult. Idem MS.

πεπληχίναί τὸν ἄνδρα.

Ibid. 1. ult. In eod. MSto καὶ
deest.

P. 427. 1. antepenult. Idem
MS. ὠκλαζει, καὶ κρέων ἐξάνιστατο.

P. 428. 1. 2. Idem MS. αὐλὴ-
μεινοί, καὶ ἐνώπλισαν, καὶ, ἔσ. c.

Ibid. 1. ult. Idem MS. ἐκπι-
πλισμένους, ἔσ. c.

P. 429. 1. 3. Idem MS. Παφλα-
γόνες ἤροντο, εἰ, ἔσ. c.

Ibid. 1. 6. In eod. MSto εἰ
deest.

Ibid. n. 2. Respice p. 301. n. 4.

P. 430. 1. 4. MS. Eton. Οὗτοι
δὲ ξίνα, ἔσ. c.

Ibid. 1. 10. Idem MS. μισο-
φορίαν, ἔσ. c.

Ibid. 1. ult. Idem MS. ἀφίκων-
ται.

P. 431. 1. 3. In eod. MSto
deest καὶ ante κρύπτει.

Ibid. 1. 9. In eod. MSto τίς
deest.

P. 430. n. 5. Adde, Similiter
Euripid. Iphig. in Aul. v. 1374.

Οἷα δ' εἰσῆλθον μ' ἄκυσον, μπτει-
ῖνον μίνην.

Plato in Phædon. p. 59. Διὰ δὲ
ταῦτα ἐδὲν πάνυ μοι ἱλεεινὸν εἰσῆμι,
&c. *Tho. Magist.* Εἰσῆμι με τόδε,
καὶ εἰσῆμι μοι.

P. 432. 1. 1. In MSto. Eton.
καὶ deest.

Ibid. 1. 5. Idem MS. καὶ κίνδυνος,
ἔσ. c.

Ibid. 1. 6. Idem MS. Διαπορευ-
μίνω δὲ, ἔσ. c.

Ibid. 1. 10. Idem MS. ὅτε εἶδεν
ὡς ἤρχετο, ἔσ. c.

P. 433. 1. 3. Idem MS. ἔδοξε
— καὶ γὰρ τὰ ὄρεα, ἔσ. c.

Ibid. 1. 4. Idem MS. εἰ μίντοι,
ἔσ. c.

Ibid. 1. 5. Idem MS. σιτόμι-
νον, ἔσ. c.

Ibid. 1. 7. Idem MS. σημαίνει
μὴ προσδεῖσθαι, ἔσ. c.

P. 434. l. 1. Idem MS. *Ἐπὶ δὲ, ὅς.*

Ibid. l. 6. Idem MS. *παρόντος ὅτι ἡμῖν δοκεῖ συμφέρον, ὅς.*

Ibid. l. 8. Idem MS. *τυγχάνειν τι δίοισθαι — ἡμοί τε αὖ, ὅς.*

P. 435. l. 2. Idem MS. *μὴ νῦν αὖ, ὅς.*

Ibid. l. 5. Idem MS. *νομίζω γὰρ ὅς, ὅς.*

Ibid. l. 6. Idem MS. *ἄρχοντα, τῶτον πρὸς τὴν — γασιάζειν.*

Ibid. l. 8. Idem MS. *Ἐπὶ ταῦτ' ἔλγει, πολλὸν μᾶλλον ἀνίστατο, ὅς. Cui accedunt edit. Ald. & Flor. nisi quodd exανίστατο exhibeant.*

P. 436. l. 3. Idem MS. *ἐπὶ ὥρα, ὅς.*

Ibid. l. 5. Idem MS. *ὑμετέραν χώραν, ὅς.*

Ibid. l. 7. Idem MS. *καὶ ἡμὲς ὑποστῆναι.*

Ibid. l. 8. Idem MS. *ὥς καὶ & ταύτης.*

Ibid. l. 11. In eod. MSto deest ἴφην.

Ibid. l. 12. Idem MS. *μῖντοι, ἴφην, ὅς.*

P. 437. l. 1. Idem MS. *ἄρχειν αὐτὸν ἰθελῆσαι, ὅς.*

Ibid. l. 6. Idem MS. *πειράσσει καλίστα, ὅς.*

Ibid. l. 8. Idem MS. *Ἐνταῦθα τῇ, ὅς.*

Ibid. l. 9. Idem MS. *παρὰ τὴν γῆν.*

Ibid. l. 11. Idem MS. *Θερμώδοντος, ἔπειτα δὲ τῷ Τίγρει, ἔπειτα δὲ τῷ Ἀλυ, ὅς.*

P. 438. l. 2. Vide illustris. *Sphanhem. de Numism. T. 1. p. 263.*

Ibid. l. 7. MS. Eton. *Λυκίον ὄνομα, ὅς.*

Ibid. l. 10. Idem MS. *χρὴ πορευθῆναι, ὅς.*

P. 439. l. 1. Idem MS. *σιτία.*

Ibid. l. 3, 4. In eod. MSto ea

defunt omnia, quæ inter *Ἡρακλεώτας & μὴ ἑλατίον ἢ μυρίους* occurrunt.

Ibid. l. 8. Idem MS. *μὴν Χειρσοφον ὁ ἄρχων ἤρεϊτο.*

Ibid. l. penult. In eod. MSto deest ἔν.

P. 440. l. 2. In eod. MSto deest *πάντα.*

Ibid. l. 4. Idem MS. *ἐκ τῶ ἀγορῶν, ὅς.*

Ibid. l. penult. Idem MS. *καὶ λοχαγὸς, ὅς.*

Ibid. l. ult. In eod. MSto & edit. *Flor. τε* deest.

P. 441. l. 12. Idem MS. *μετασχῆ, ὅς.*

P. 442. l. 6. In eod. MSto καὶ *πιντακόσιοι* defunt.

Ibid. l. 10. In eod. MSto *τὸς* deest.

P. 443. l. 8. Idem MS. *ὡς τριάκοντα.*

Ibid. l. 10. In eod. MSto *κάμην* deest.

Ibid. l. 9. Idem MS. *ἐνὸς τῶν, ὅς. (sic.)*

P. 444. l. 5. Idem MS. *ἐπιτίθονται.*

Ibid. l. 6. In eod. MSto *δὲ* deest.

Ibid. l. penult. Idem MS. *ἐπὶ εὐτύχησαν τῶτο, ὅς.*

P. 445. l. 2. Idem MS. *ἰστρατοπεδεύοντο, ἰμάχοντο, ἰτάτλοντο, ὅς.*

Ibid. l. ult. Idem MS. *καταθίοντες, ὅς.*

P. 446. l. 1. Idem MS. *καὶ ἐπὶ, ὅς.*

P. 447. l. 3. In eod. MSto *μὴν* deest. Ibid. legitur *περιελθόντες,*

Ibid. l. 8. Idem MS. *καὶ εἰς τὰ ἄκρα, ὅς.*

Ibid. l. 10. In eod. MSto *μὴν* deest.

Ibid. Idem MS. *πολὺ μὲν γὰρ, ὅς.*

Ibid.

- Ibid. l. 11. Idem MS. δι' ἰσχυρὸς μα, ἔρ.
τὸ πάλιν διελθεῖν.
- Ibid. l. 13. Idem MS. ἐκάζο-
μεν εἶναι, ἔρ.
- P. 448. l. 6. Idem MS. τοσάτους
σώσααζ.
- Ibid. l. ult. Idem MS. δυνήσεσθαι,
ἔρ.
- P. 449. l. 1. Idem MS. σπειρό-
μενοι, ἔρ.
- Ibid. l. 2. Idem MS. παρίον-
τες, ἔρ.
- Ibid. l. 5. Edit. *Ald. & Flor.*
ἢ χώρα καίεσθαι, ἔρ.
- Ibid. l. 6. MS. Eton. ἐπὶ τὸν,
ἔρ.
- Ibid. l. 7. Idem MS. ἀπειῖχον
δὲ ὡς, ἔρ.
- Ibid. l. 9. In eod. MSto τά-
χιστα deest.
- Ibid. l. ult. Idem MS. ἐλάνθανον,
ἔρ.
- P. 450. l. 3. Idem MS. ἐπαγγίλ-
ησι, ἔρ.
- Ibid. l. 6. Idem MS. καὶ τῶν,
ἔρ.
- Ibid. l. 7. In eod. MSto ἔωθεν
δὲ defunt.
- Ibid. l. 12. In eod. MSto ἐπὶ
deest.
- Ibid. l. 13. Idem MS. ἀφίκοντο
εἰς τὸ αὐτὸ, ἄσμενοί τε, ἔρ.
- P. 451. l. 3. Idem MS. οἱ πο-
λίμιοι δὲ, ἔρ.
- Ibid. l. 5. Idem MS. ἐκ ἀφί-
κασθαι, ἔρ.
- Ibid. l. 10. In eod. MSto δ deest.
- Ibid. l. 13. Idem MS. καὶ τρεῖς, ἔρ.
- Ibid. l. ult. Idem MS. Ἑλλήνων
ἐκπίπτουσι, ἔρ. omisso ἦ.
- P. 452. l. 6. Idem MS. εἰς τὴν
γῆν, ἔρ.
- P. 453. l. 1. In eod. MSto πά-
νυ δὲ πολλὰ defunt.
- P. 453. l. 7. In eod. MSto εὔ
deest.
- Ibid. l. 8. Idem MS. καὶ σήσα-
μα, ἔρ.
- Ibid. l. penult. Idem MS. στρα-
τοπεδεῦσαι.
- P. 454. l. 8. In eod. MSto ἔν
deest.
- Ibid. Idem MS. ἐπόθεν εἰς τὴν,
ἔρ.
- Ibid. l. 9. Idem MS. Ἐπειδὴ δὲ
ὑστέραια ἡμέρα ἐγένετο τ' εἰς αὐτὸν
συνόδῃ, ἔρ.
- P. 455. l. 4. Idem MS. ἰθαψαν
ὡς ἐδύναντο μάλισσα, ἔρ. ceteris
omissis.
- P. 456. l. 2. In eod. MSto
ἐκοιμήθησαν deest.
- Ibid. Idem MS. συνελθόντες οἱ
στρατιῶται· συνῆγε δὲ μάλισσα, ἔρ.
aliis omissis.
- Ibid. l. 5. In eod. MSto καὶ
ante δόγμα deest.
- Ibid. l. penult. Idem MS. ἀνα-
τάς.
- P. 457. l. 1. Idem MS. Αναγ-
καῖον δὲ, ἔρ.
- Ibid. l. 2. Idem MS. Ἡμεῖς ἔν,
ἔρ. δυσόμιθα.
- Ibid. l. 6. Idem MS. ἀποδι-
δράσκει, ἔρ.
- Ibid. l. 11. In eod. MSto ἔνο-
φῶν deest.
- Ibid. l. 12. Idem MS. μάντιν,
ἔρ.
- P. 458. l. 7. Idem MS. δοκεῖ
εἶναι, ἔρ.
- P. 459. l. 3. Idem MS. ἀνάγκη
ἦν, ἔρ.
- Ibid. l. 4. Idem MS. καὶ ἥδη καὶ
ἐπὶ, ἔρ.
- Ibid. l. 8. Idem MS. ἐκίχλυν
περὶ, ἔρ.
- P. 460. l. 1. In eod. MSto
μᾶλλον deest.
- Ibid. l. 6. Idem MS. ἀλλ' ἐθ'
ὡς ἐγίνοντο. Νέων, ἔρ.
- P. 461. l. 3. Idem MS. ἐξέε-
χονται δὲ, ἔρ.
- Ibid. l. 5. Idem MS. ὡς δισχι-
λῆς, ἔρ.

Ibid.

Ibid. l. 10. Idem MS. ἢ ἀνδρῶν
ἢ μίτον πιπτακοσίους.

Ibid. l. 12. Idem MS. ἢ ἀπο-
φινυγόντων, ἔσ.

P. 462. l. 1. Idem MS. τῶς
λοιπῶς ἀπαντας, ἔσ.

Ibid. l. 5. Idem MS. τῶς μὲ κα-
τέκαινον, ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. συνίδρα-
μον οἱ, ἔσ.

Ibid. l. 8. Idem MS. δασία
γὰρ, ἔσ.

P. 464. l. 9. Idem MS. Ἐπὶ
δὲ, ἔσ.

Ibid. l. ult. Idem MS. συνιέγ-
καντες, ἔσ.

P. 465. l. 5. Idem MS. Ἐπει-
ραδήτις ἀπο Ραθίνης, ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. τὴν δύνα-
μιν.

Ibid. l. 10. Idem MS. Ἐνθα δὲ
Ξινοφῶν, ἔσ.

Ibid. l. ult. Idem MS. πολέ-
μιοι οἱ τιταγμένοι, ἔσ.

P. 466. l. ult. Idem MS. ἤρχε
τῆς τάξεως.

P. 467. l. 2. *Suid.* Νάπῳ, ὅδε-
τέρως, καὶ νάπη, θηλυκῶς· ὀρεινὸς ὑλῶ-
δης τόπος· οἰοῖται νάπη, ὡς μὴ ἔχουσα
φῶς, ἀλλὰ δάσος. Ξινοφῶν δὲ ἐδετέ-
ρως λέγει τὸ νάπῳ, ὡς τὸ ἔδαφος.
Ἐπεὶ οἱ ἡγούμενοι ἐγένοντο ἐπὶ νάπει
δυσσάτω καὶ μεγάλῳ, ἔφησαν, ἀγνο-
ῦντες εἰ διασατέον εἴη τὸ νάπῳ.

P. 468. l. 7. MS. Eton. πολέ-
μους διεᾶλξ.

Ibid. l. 8. Idem MS. τὸ δὲ
ἐπισθαί, ἔσ.

Ibid. l. 10. Idem MS. ἀποχω-
ροίμην.

P. 469. l. 3. Idem MS. ἀπὸ τῆς,
ἔσ.

Ibid. l. ult. Idem MS. τὸ πε-
δίον, εἰ, ἔσ.

Ibid. l. 3. Idem MS. præstat.
ἐφίπνυται. (sic.)

P. 471. l. 2. In eod. MSto ἀν-
δεest.

Ibid. l. 4. Idem MS. παρὶ λῶ-
θῶν παρὰ τὴν, ἔσ.

P. 472. l. 3. Idem MS. ὕφη-
γιῖτο ἐπὶ, ἔσ.

Ibid. l. 5. Idem MS. τὰ μὲ δό-
ρατα, ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. ὅταν ση-
μαίνοι, ἔσ.

Ibid. l. 7. Idem MS. πορεύ-
εσθαι βάδην, ἔσ.

P. 473. l. 4. Idem MS. ἐπαι-
ώνιζον, ἔσ.

P. 474. l. 3. In eod. MSto de-
sunt πολὺ ὄν.

Ibid. l. 4. In eod. MSto ἔτε-
deest.

Ibid. l. 5. Idem MS. πρὸς τῶ-
τω, ἔσ.

P. 475. l. 1. In eod. MSto
γὰρ deest.

Ibid. l. 3. Idem MS. ἀπηγοῖτο
καὶ τῶς, ἔσ.

Ibid. l. 7. In eod. MSto ἔδη
deest.

Ibid. l. penult. In eod. MSto
πολλὴ deest.

P. 476. l. 2. Idem MS. δὲ οἱ
πολέμιοι, οἱ πλεσίον ἄκην, πρὸς,
ἔσ.

Ibid. l. 8. In eod. MSto deest
πρόσβατω.

Ibid. l. penult. Idem MS. δια-
σώσαντα αὐτοῖς τὰ, ἔσ.

Ibid. l. ult. In eod. MSto αὐ-
τοῖς deest.

P. 477. l. 2. In eod. MSto
ταῦτ' deest.

Ibid. l. 4. Idem MS. ἦγε τινα.
Ibid. καὶ γὰρ ἴσαν αὐτῷ desunt.

Ibid. n. 2. *Adde*, Eadem voce
usus est Xenophon K. II. p. 123.

Ibid. l. 9. MS. Eton. Καὶ Κλί-
ανδρος δὲ, ἔσ.

P. 478. l. 2. Idem MS. δέχισ-
θαι αὐτῶς, ὡς, ἔσ.

Ibid. n. 3. *Adde*, Similiter Xe-
noph. K. II. p. 547. Διὰ τίλως
ἐπιμελῆται. Et *Isocrat.* ad Ni-
cocl.

cocl. p. 31. edit. *Steph.* οἱ τε διὰ
τέλους τυραννέμενοι, *ῥc.*

Ibid. l. 8. MS. Eton. Καὶ ἐν-
τεῦθεν, *ῥc.*

Ibid. l. 11. In eod. MSto *ἐκ*
deest.

P. 479. l. 1. In eod. MSto *ἦδη*
deest.

Ibid. l. 2. Idem MS. περιεσ-
κασιν.

Ibid. l. 6. Idem MS. καὶ ἀπόρως
ὄντας, *ῥc.*

Ibid. l. 8. Idem MS. ἥξει· χα-
λιπὸν εἰς καὶ, *ῥc.*

Ibid. l. 9. Idem MS. τὸν νυνί,
ῥc.

Ibid. l. 11. Idem MS. Ελλά-
δος ἀπέχεσθαι, *ῥc.*

Ibid. l. penult. Idem MS. &
edit. *Flor.* ἐγὼ μὲν ἔν ἀπολύω καὶ ὑμᾶς
τῆς αἰτίας καὶ αὐτὸν, ἄν, *ῥc.*

Ibid. l. ult. Idem MS. ἐμέ τι
τέτων, *ῥc.*

P. 480. l. 6. Idem MS. ἀντὶ δὲ
τέτων, *ῥc.*

P. 481. l. 4. Idem MS. μέντοι
μοι ὑμῶν, *ῥc.*

Ibid. l. 6. Idem MS. βέληται,
ῥc.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἰπορεύετο
πρὸς, *ῥc.*

Ibid. l. 12—14. In eod. MSto
defunt ea, quibus locus inter αἰτιᾶ
& πάρεσμεν in aliis libris tribui
solet.

Ibid. l. ult. Idem MS. εἴ τε δι'
ἄλλον τινὰ αἰτιᾶ, φράσον.

P. 482. l. 1. In eod. MS. σοὶ
deest.

Ibid. l. penult. In eod. MS.
deest πάντες.

P. 483. l. 2. Idem MS. Εἰ δὲ
σὺ ἡγῇ ἄλλως ἢ τις τῶν, *ῥc.*

Ibid. l. 6. Idem MS. ὁ Κλέαν-
δρος εἶπεν ὅτι, *ῥc.*

P. 484. l. 1. Idem MS. τόνδε
τὸν, *ῥc.*

Ibid. l. 8. In eod. MSto καὶ deest.

Ibid.

P. 485. n. 1. Dele MS. Eton.
In eo utique legitur *Ἐπὶ τοίνυν*
αὐτὸς εἰ, *ῥc.*

Ibid. l. 2. MS. Eton. καὶ περὶ
αὐτῷ, *ῥc.*

P. 486. l. 6. Cum ἀξίαν intel-
lige τιμὴν.

P. 488. l. 4. MS. Eton. ἦσαν
κεκομισμένοι, *ῥc.*

Ibid. l. 6. In eod. MSto τι εἰς
defunt.

P. 489. l. 6. In eod. MSto πάν-
τα deest.

Ibid. l. ult. In eod. MSto τῶν
στρατιωτῶν defunt.

P. 490. l. 1. Idem MS. μιθο-
φορίαν—Οἱ δὲ Ἕλληνες ἔφασαν, *ῥc.*

Ibid. l. 8. Idem MS. αὐτῷ πάν-
τα συμπεροδυμηθέντι, *ῥc.*

Ibid. l. ult. Idem MS. δοκῇ
ἀσφαλές.

P. 491. l. 1. Idem MS. εἰς τὸ,
ῥc.

Ibid. l. 3. & seq. Idem MS. ὡς
ἀποπέψωνται ἅμα—ποιήσονται.

Ibid. l. 8. Idem MS. προσελθὼν
αὐτῷ, *ῥc.*

Ibid. l. 12. In eod. MSto καὶ ἐκ
ἔχοντες, defunt.

P. 492. l. 3. Idem MS. συσκευ-
ασαμένους.

Ibid. l. 7. Idem MS. Καὶ ἄρ-
δην τε πάντες, *ῥc.*

Ibid. l. penult. Idem MS. κύ-
νικος ὑμῶν μισθοδότης εἶη.

Ibid. n. 7. *Add.* Sic suprà p.
461. *Εκ τούτου ἀπαγγέλλει τις ταῦτα*
τῶν ἀποπεφευγόντων εἰς τὸ στρατόπε-
δον.

P. 493. l. 10. Idem MS. καὶ α-
σχίσιν τε τὰς, *ῥc.*

Ibid. n. 8. Respice p. 465. n. 2.

P. 495. l. 1. In MSto Eton. τὸν
deest.

Ibid. l. 4. Idem MS. Νῦν ἂν εἰ,
ῥc.

Ibid. l. 5. Idem MS. ποιήσο-
μιν.

e

Ibid.

Ibid. l. 10. Idem MS. εἰς ἑκτὼ ἐγένοντο, *ἔς*.

P. 496. l. 2. Idem MS. κατηγε-
μίωσαν.

Ibid. l. 7. Idem MS. τιμωρη-
σαίμεθα.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἤλθομεν
εἰς, *ἔς*.

P. 497. l. 3. Idem MS. ἐλάττω
τριακοσίων, *ἔς*.

Ibid. l. 11. Idem MS. δὲ, καὶ οἱ,
ἔς.

P. 498. l. antepen. Idem MS.
καὶ ὑμῶν δὲ, *ἔς*.

P. 499. n. . Vide *Agafil.* p.
53 n. 2.

Ibid. l. 5. In eod. MSto ὑμῶν
deest.

Ibid. l. 8. Idem MS. καὶ Θρύλο-
χον Αρκάδα, *ἔς*.

Ibid. l. antepen. Idem MS. οἱ
μὲν τοιαῦτα, *ἔς*.

P. 500. l. penult. In eod. MSto
ea defunt omnia, quæ inter Κυρα-
τάδην & συντάσσεται reperiri so-
lent.

P. 501. l. 1. Idem MS. ἔχοντα
καὶ, *ἔς*.

Ibid. l. 6. In eod. MSto ἄνδρες
ante καὶ ἄλλοι, deest.

Ibid. l. 7. In eod. MSto εἰς
deest.

Ibid. l. 10. In eod. MSto οἱ deest.

Ibid. l. 14. In eod. MSto τὰς
deest.

P. 502. l. 4. Idem MS. διμε-
τησεν ἑδὲν, *ἔς*.

Ibid. l. 9. Idem MS. ἔδει αὐτῶ,
ἔς.

P. 503. l. 10. Idem MS. κατε-
μιγνύοντο.

Ibid. l. penult. Idem MS. ἐλέ-
γετο δὲ ὅτι καὶ ναύαρχος, *ἔς*.

P. 504. l. 2. Idem MS. ἀπολει-
πομέναι, *ἔς*.

Ibid. n. 4. *Adde*, Sic supra p.
295. ἐδεῖτο αὐτῶν πάσῃ τέχνῃ καὶ
μηχανῇ, &c. *Lyfias* ὑπὲρ τῶν Ἀρι-

στοφάν. χρημ. p. 153. Δίομαι δ' ὑμῶν
πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ, &c. Haud
itā dissimiliter *Plato* de Legib. l.
6. p. 752. edit. *Steph.* εἰ περ τινὲ
τρόπῳ καὶ μηχανῇ γίνοιτο, *ἔς*.

P. 505. l. 1. MS. Eton. παρα-
γαγόντας εἰς τὴν Πέργινδον, &c. Edit.
etiam *Ald.* & *Flor.* habent παρα-
γαγόντας—

Ibid. l. 8. In eod. MSto Ξινο-
φῶντα deest.

P. 506. l. 7. Idem MS. Αναξι-
βιος μὲν τούτων ἦν, &c.

Ibid. l. 12. Idem MS. ἀναδοθή-
σεται.

P. 507. l. 3. Idem MS. καλα-
ληφθῆναι ἐβέλετο, *ἔς*.

Ibid. l. 7. In eod. MSto ἀμφὶ
deest.

Ibid. l. 9. Idem MS. τῇ δέσλῃ
δὲ, *ἔς*.

Ibid. l. 10. In eod. MSto εἶναι
deest.

P. 508. l. 3. Idem MS. κελεύον-
των ἀλλήλοις, *ἔς*.

Ibid. l. 4. Idem MS. συρὰ κε-
καυμένα, *ἔς*.

Ibid. l. 6. Idem MS. μήτε ὅπη
εἰσὶ, μήτε ὅπη μὲν εἶναι, *ἔς*.

Ibid. l. 9. Idem MS. παρῆν,
βυλόμενος, *ἔς*.

Ibid. n. 5. *Adde*, Contrario
planè sensu gaudet *Agafil.* p. 50.
ubi vide n. 4.

P. 509. l. 3. MS. Eton. νύκτας
ἐσκεχαλινωμένους ἐφυλάττετο.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἐκέλευσαν
εἰσελθεῖν, *ἔς*.

Ibid. l. 9. Idem MS. ἐργὸς ἦσαν,
ἔς.

P. 510. l. 3. Idem MS. ὑπισχ-
νόμενός μοι, εἰ, *ἔς*.

Ibid. l. 5. Idem MS. ἀληθῆ
ταῦτ' εἶη.

P. 511. l. 8. In eod. MSto κα-
ταλιπεῖν καὶ αὐτὸς ἐκεῖ defunt.

Ibid. l. ult. In eod. MSto γὰρ
& καὶ ante φίλους defunt.

Ibid,

P. 512. n. 5. *Adde*, Scribitur
Αμάδοκος apud Xenoph. *Hist. Gr.*
l. 4. haud procul à fine.

P. 513. l. 11. MS. Eton. ὑπὸ
Μακεδόνων, *ἔσ.*

P. 514. n. 2. *Adde*, Herodot. l.
5. c. 6. ἀνέονται (Thracæ) τὰς γυ-
ναϊκας παρὰ τῶν γονέων χρημάτων
μεγάλων.

Ibid. l. 7. In eod. MSto καὶ λο-
χαγῶς defunt.

P. 515. l. 10, 11. In eod. MSto
ea defunt omnia, quæ inter λαμ-
βάνειν & ἐκείῃ χροῖας exstare solent.

Ibid. l. 12. In eod. MSto καὶ
deest.

P. 516. l. 10. Idem MS. δοκεῖ
εἶναι.

P. 517. l. 2. In eod. MSto τῷ
μνηρὸς defunt.

Ibid. l. 5. Idem MS. ἀξιῶσω
αὐτὸν, *ἔσ.*

P. 519. l. 3. Idem MS. παρέρου-
τες, ἦν, *ἔσ.* Ibid. Μαρωνείδης.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἔλεγον ὅτι,
ἔσ.

Ibid. l. 8. Idem MS. ἐπεὶ τὸ,
ἔσ.

Ibid. l. penult. Idem MS. δώ-
σετε ὅ, τι ἀν' αἵτηται, καὶ, *ἔσ.*

P. 520. l. 4. Idem MS. ἕτος δ'
ἦν μέγας, *ἔσ.*

Ibid. l. 5. Idem MS. κατὰ βα-
γυῖν, *ἔσ.*

P. 521. l. 2. In eod. MSto τότε
deest.

Ibid. n. 1. *Adde* p. 429. n. 2.

Ibid. n. 2. *Adde* K. Π. p. 150.

Ibid. n. 5. *Adde* K. Π. p. 502.
n. 1.

P. 522. l. 7. MS. Eton. ἤκεν
ἰδῶν, *ἔσ.*

Ibid. l. 10. In eod. MSto τὸν
οἶνοχόον defunt.

Ibid. l. penult. Idem MS. Ἐπει-
δὴ παρὲς χώρει, *ἔσ.*

P. 524. l. 1. Idem MS. φίλος σοι
εἶναι, *ἔσ.*

Ibid. l. 4. Idem MS. καὶ προῖ-
μενοι καὶ, *ἔσ.* Ibid. προκινδυνεύειν
ἐθέλοντες.

Ibid. l. penult. Idem MS. ληΐ-
ζισθαί σε δέήσει. Ibid. In eod.
MSto σὲ deest.

P. 525. l. 2. Idem MS. σημαί-
νεσιν αὐλῆσι καὶ, *ἔσ.*

Ibid. l. 7. In eod. MSto εἴη
deest.

P. 526. l. 1. Idem MS. εἴπεν,
αὐτὸς ἕτος στρατηγὸς, *ἔσ.*

Ibid. l. 4. In eod. MSto μάλισα
ἀν defunt.

Ibid. l. 6. In eod. MSto ἡγεῖσθαι
deest.

Ibid. l. 10. Idem MS. καθ' ἡμέ-
ραν, &c. Sed vide *Addenda* ad p.
308. l. 6.

Ibid. l. 11. Idem MS. ὁποῖον ἀν
δεῖ πρὸς — εἰάν τε Ἑλληνικὸν εἰάν τε
πελῖασιτικόν, εἰάν τε, &c.

P. 528. l. 2. Idem MS. ἀνα-
παύσασθε.

Ibid. l. 7. Idem MS. Ἄνδρες, κα-
λῶς, *ἔσ.*

Ibid. l. 10. Idem MS. καὶ ἐφ-
θῆτε, *ἔσ.*

Ibid. l. 11. Idem MS. κόμας
τινάς τε, *ἔσ.*

P. 529. l. 8. Idem MS. ἰππεῖς,
ἔσ.

P. 530. l. 2. Idem MS. ἄλλο
ἄλλῃ, *ἔσ.*

Ibid. l. 3. Idem MS. ἀνδράποδα
εἰς χίλια, *ἔσ.*

Ibid. l. penult. Idem MS. ἐστρα-
τοπεδεύοντο, *ἔσ.*

P. 532. l. 3. Idem MS. πείσον-
ται, κατὰ κτύσονται, *ἔσ.*

Ibid. l. 5. In eod. MSto οἱ ante
πρεσβύτεροι deest.

Ibid. l. 7. Idem MS. συνεπι-
σπείλῃ.

Ibid. l. antepen. Idem MS. ὅσους
δὲ ἔλαβε, *ἔσ.*

Ibid. l. penult. Idem MS. κατὰ
κόνησιν ἀφείδῳ; Στυλῆς.

P. 533. l. 3. Idem MS. δέεται
μὴ, ἔσ.

Ibid. l. 5. Idem MS. ἢ τινες,
ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. καὶ ὁ
Σεύθης, ἔσ.

Ibid. l. 9. In eod. MSto ea de-
sunt omnia, quæ inter εἰδέναι &
οὐκ εἶναι reperiuntur.

Ibid. l. antepen. In eod. MSto
σὸν deest.

Ibid. l. ult. In eod. MSto οἱ
deest.

P. 534. l. 2. Idem MS. ὁ δὲ Ξε-
νοφῶν, ἔσ.

Ibid. l. 3. Idem MS. ἐν τοῖς
ἰσίοις, ἔσ.

P. 535. l. pen. Idem MS. ἐτῶν
ἤδη ὥς, ἔσ.

P. 536. l. 7. Idem MS. ἡκούσας
καὶ οἱ μὲν εἰς, ἔσ.

P. 537. l. 6. Idem MS. πρὸς-
βυλέρως ἤδη τὰς κερλίφους, ἔσ.

P. 538. l. 1. Idem MS. ἀ ἐλε-
γιν.

Ibid. l. 6. Idem MS. πάντες δὲ,
ἔσ.

Ibid. l. 9. Idem MS. Μεσάδου,
ἔσ.

P. 539. l. 7. Idem MS. ἐν δὲ
Φίληξ ὁ, ἔσ.

Ibid. l. 10. Idem MS. πλεῖον
ἐμπερίσαι.

P. 540. l. 1. Idem MS. οἱ μὲν
ἐν στρατιῷται, ἔσ.

Ibid. l. 5. Idem MS. ἀπέλθῃ,
ἔσ.

P. 541. l. pen. Idem MS. ἐπι-
παμπολὺ τῆς, ἔσ. Ibid. alter οἱ
deest.

P. 542. l. 1. Idem MS. τέως δ'
ἔλεγον—τὸ ἀρπάζοντας πολλὰς.

Ibid. l. 2. Idem MS. εὐρίσκοιτο,
ἔσ.

Ibid. l. 6. Idem MS. φράτευμα
ἤδη πλεον, ἔσ.

Ibid. l. 9. Idem MS. τριάντη
σταδίαις, ἔσ. omisso ἴσον.

P. 543. l. 6. Idem MS. ὅτι κάλ-
λυσόν τε ἐκείνι γεγένηται.

Ibid. l. 9. Idem MS. ἀπαιήσον-
ται τὸν, ἔσ.

Ibid. n. 5. *Adde*, Similiter He-
rodot. l. 5. c. 18. καὶ σφείας ἐπὶ ξει-
νία καλεῖται. Confer-epist. ad Phi-
lem. v. 22. cum p. 423. n. 3.

P. 544. l. 7. In MSto Eton. περι-
deest.

Ibid. l. 8. Idem MS. ὑπόσχοι-
σθε, ἔσ. Ibid. Idem MS. ὀλίγον

ἐν πόνῳ προσχόντες, ἔσ.

Ibid. l. 9. Idem MS. ἡμῖν. Πῶς,
ἔσ.

P. 545. l. 1. In eod. MSto τε
deest.

Ibid. l. 7. In eod. MSto ἀλλ'
ἡμεῖς μὲν desunt.

P. 546. l. 7. In eod. MSto δὴ
μοι desunt.

Ibid. n. 2. *Adde*, Iamblich. de
Vitâ Pythag. p. 163. edit. *Kust.*
καὶ ἦν αὐτοῖς (Pythagoræ disci-
pulis) παρασίγελμα, ὡς εἶδέν δει τῶν
ἀνθρωπίνων συμβιωμάτων ἀπροσδόκη-
τον εἶναι παρὰ τοῖς νῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ
πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ τυγχάνου-
σιν αὐτοὶ κύριοι οὐτε.

Ibid. l. 8. MS. Eton. ὠρημένος
ἐ μὲν τὸν, ἔσ.

Ibid. l. pen. Idem MS. αὐτοὶ
ὑμεῖς, ἔσ. Ibid. ὁμήνη, ἔσ.

P. 548. l. 2. Idem MS. τῆτό γε
ἔστι, εἴπερ, ἔσ.

Ibid. l. 9. Idem MS. αὐτῷ, ἀπαι-
τήσει με καὶ ἀπαιτίσει μέντοι, ἔσ.

Ibid. l. penult. Vide *Agésil.* p.
60. n. 3.

Ibid. n. 3. *Adde*, De eodem
verbo vide p. 192. n. 3.

P. 549. l. 6. MS. Eton. αὐτὸν
φίλον ποιήσεσθαι ὅποτε δυνασθείη.

P. 550. l. 6. Idem MS. ἐδύνατο
ἂν ταῦτα ἐξαπατᾶν.

Ibid. l. 7. In eod. MSto ἡ deest.

Ibid. l. 10. Idem MS. Πέρηνδον
πρόσιτε πόλιν, Ἀργεαρχος, ἔσ.

P. 551.

P. 551. l. 5. Idem MS. κατα-
λαμβάνομεν, *ἔς*.

Ibid. l. ult. Idem MS. ἀνδρα-
πόδων μάλλον, *ἔς*. Ibid. Idem
MS. πολέμιον ἐπέτι ἐδένα ἰπεωρῶ-
μεν, *ἔς*.

P. 552. l. 1. Idem MS. τέλος
δὲ θαρσαλέως ὑμῖν, *ἔς*.

Ibid. l. 7. Idem MS. οἴσθε χα-
ρῆναι, *ἔς*.

Ibid. l. 9. Idem MS. τέτο εἴ τι
λάβοιτε, *ἔς*.

Ibid. l. antepen. Idem MS. ἐπί-
πρακτο αἰεὶ ὑμῖν ἐκ αἰεὶ, *ἔς*.

P. 553. l. 3. Idem MS. Καὶ τὰ
μὲν δὴ, &c. Ibid. Idem MS. Ἀγέι
δὲ πρὸς τῶν θεῶν, *ἔς*.

Ibid. l. 9. Idem MS. ἀπεχθῆ-
μένος — ἤλπιζον εὖ, *ἔς*.

Ibid. l. penult. Idem MS. αἶα-
θὸν ὑμῖν, *ἔς*.

P. 554. l. 3. In eod. MSto κ
κινδυνεύουσα defunt.

Ibid. l. 6. Idem MS. γένησθε,
ἔς.

Ibid. l. 7. In eod. MSto νῦν
deest.

P. 555. l. 4. Idem MS. βελίρ-
νες ὄντες, *ἔς*.

Ibid. l. 6. Idem MS. εἶπεν,
ἀλλ' ἔτρωσιν ἱμοί, *ἔς*.

P. 556. l. 2. Idem MS. εἶπε,
Δοκεῖ γέ μοι, ἄνδρες, *ἔς*.

Ibid. l. 3. In eod. MSto φρα-
τηγῆσαι deest.

Ibid. l. ult. Idem MS. Ταῦτα
ὁ Ἡρακλείδης μάλλον ἐξεπλάγη, *ἔς*.

P. 557. l. 4. Idem MS. παρ'
ἐαυτὸν, *ἔς*.

Ibid. l. 9. Idem MS. ἀποδά-
ροίτο, *ἔς*.

Ibid. l. 10. In eod. MSto ξένοι
deest.

P. 558. l. 3. In eod. MSto δὲ
deest.

Ibid. l. 4. Idem MS. ἀπεφρα-
τίσατο, *ἔς*.

Ibid. l. 12. In eod. MSto τινὰς
deest.

P. 559. l. 2. Idem MS. ἀλεξό-
μεθα.

Ibid. l. 4. Idem MS. τότε δ'
ἔνεκα, *ἔς*.

Ibid. l. 5. Idem MS. Ἡμεῖς μὲν
γὰρ, ἔφη, *ἔς*.

Ibid. l. 10. Idem MS. ταύτην
τὴν χώραν, *ἔς*.

Ibid. l. 12. In eod. MSto ἡμῖν
deest.

Ibid. l. 13. Idem MS. ἡμᾶς σὺν
θεοῖς ἐκ ταύτης τῆς, *ἔς*.

Ibid. l. penult. Idem MS. κρᾶ-
τος παριλαύνεται.

P. 560. l. 1. Idem MS. ὑμᾶς
παριλαύνει.

Ibid. l. 3. Idem MS. ἐδένα κα-
ταγλισθῆναι, *ἔς*.

Ibid. l. 4. In eod. MSto τόνδε
deest. Ibid. legitur νῦν μὲν σι,
ἔς.

Ibid. l. 9. Idem MS. ἐδὲν ἡμῖν,
ἔς.

Ibid. l. penult. In eod. MSto
δὲ deest.

P. 561. l. 11. Idem MS. δέοιτο
ὑμᾶς, *ἔς*.

P. 562. l. 11. Idem MS. ταῦτα
πράξαντες, *ἔς*.

P. 563. l. 2. Idem MS. ἐπειδὴ
φίλος ἐφάσι ὑμῖν, ἰν, *ἔς*.

Ibid. l. 5. Idem MS. μάλισα
μὲν αὐτῷ, *ἔς*.

Ibid. l. 9. In eod. MSto τὸν
deest.

Pag. 564. l. 6. Idem MS. ὅ, τι
λέγοις.

Ibid. l. 8. In eod. MSto defunt
omnia, quæ exstant inter λόγοι &
ἦν τε, *ἔς*.

P. 565. l. 1. Idem MS. ἐ τριά-
κοντα, *ἔς*.

Ibid. l. 6. & seq. Idem MS.
ἡγεῖτο τότε καταπράξεσθαι νῦν, *ἔς*.

Ibid. l. 10. Idem MS. μίσσασθαι,
ἔς.

Ibid. l. 11. Idem MS. ἡ τὴν ἀρ-
χὴν, *ἔς*.

P. 566.

P. 566. l. 1. Idem MS. ὑπὸ σὺ
ᾄδασθαι, ἔρ.

Ibid. l. 2. Idem MS. ἐλευθεροί
γενόμενοι, εἰ, ἔρ.

Ibid. l. 4. Idem MS. φοβέσθαι
αὐτοὺς, καὶ σωφρονεῖν τὰ πρὸς αὐτοὺς,
ἔρ.

Ibid. l. 10. Idem MS. ἐκ τῶν
τῶν γενημένων, ἔρ.

Ibid. l. 11. Idem MS. ὑδὲ πλὴ-
θει—ληφθέντες, ἔρ.

P. 567. l. 1. In eod. MSto τῶν
deest.

Ibid. l. 7. Idem MS. ἀἰσκαλῶ-
σιν, ἔρ.

Ibid. l. 8. In eod. MSto τὸ &
ἀς defunt.

P. 567. l. 10. Idem MS. πότε-
ρον, ἔρ.

Ibid. l. 11. Idem MS. ταῦτά
σοι, ἔρ.

Ibid. l. ult. In eod. MSto τέτων
deest.

P. 568. l. 7. Idem MS. ἐμ-
προσθιν τὰ. ἔρ.

Ibid. l. 9. Idem MS. δοκῆς εἴ-
ναι, ἔρ.

Ibid. l. penult. In eod. MSto
ἐγὼ deest.

P. 569. l. 7. *Adi Agefil.* p. 53.
n. 1.

Ibid. n. 2. *Adde*, Similiter ad
Latinis adhibetur.

P. 569. l. 12. MS. Eton. συ-
νησθημένους.

P. 570. l. 1. Idem MS. Κατη-
γορεῖντο μὲν, ἔρ.

Ibid. l. 4. In eod. MSto μὲ deest.

Ibid. n. 2. *Adde*, Lektionem re-
ceptam exhibet MS. Eton.

Ibid. l. 10. Idem MS. ὑπερβί-
σαι τι σοι, ἐδέξω ἐμὲ, ἔρ.

Ibid. l. penult. In eod. MSto
ἐγὼ deest.

P. 571. l. ult. Idem MS. καὶ τὰ
ἄλλα πάντα αὐτῷ, ἔρ.

P. 572. l. 10. Idem MS. ἐξικνη-
ται ταῦτα, ἔρ.

Ibid. l. 11. Idem MS. Ἀρ' ἐκ
ἐτι δὴ μοί ἐστιν, ἔρ. aliis omiffis.

P. 573. l. 1. Idem MS. ἀπέδω-
κέν τε αὐτοῖς, ἔρ.

Ibid. l. 5. Idem MS. Χαρμῶν
τε καὶ, ἔρ.

Ibid. l. 7. Idem MS. διαθέμενοι,

Ibid. l. penult. Idem MS. ἐν τῷ
εὐαλοπέδῳ, ἔρ.

P. 574. l. 5. Idem MS. ἱπομό-
σας ἔφη, ἢ μὴν οἴεσθαι μὴδ', ἔρ.

Ibid. l. 6. Idem MS. οἴκαδε
ἀπιῖναι, εἰ μὴ ἀποδῶ τὸν, ἔρ.

Ibid. l. 8. Idem MS. καὶ ἐδύλο, ἔρ.

Ibid. l. 9. Idem MS. τὰ ἱερῆα
οἶ, ἔρ.

Ibid. l. ult. Idem MS. Εμπό-
διον γὰρ σοι, ἔρ.

P. 575. l. penult. Idem MS.
Βίων—Εὐσιπλείδης, ἔρ.

P. 576. l. 8. Idem MS. καὶ Κέρ-
των ὁδύσαντες εἰς Καῖκον, ἔρ.

Ibid. l. 10. *Lege* quæ de his
Xenoph. *Hist. Gr.* l. 3. haud ita
longè ab init. scripsit.

P. 579. l. 4. In MSto Eton. τὰ
deest.

P. 580. l. 3. In eod. MSto de-
sunt omnia, quæ inter σφενδονῶν &
μὸλις reperiri solent.

P. 581. l. 2. Idem MS. συνιυγ-
χάνουσι, ἔρ.

Ibid. l. 7. Idem MS. λαβείν,
ἔρ.

P. 583. l. ult. In eod. MSto
necnon edit. *Ald. & Flor.* καὶ deest.

NOTÆ BREVES
IN
XENOPHONTM.

NOT THE BRIVIS

THE NATIONAL

NOTÆ BREVES IN XENOPHONTEM.

QUÆCUNQUE harum notarum literas B. C. subscriptas habent, desumptæ sunt ex Bibliotheca Critica Part. IV. p. 98. seqq. Amstelodami anno MDCCCLXXIX. edita, Larcherianæ versionis, cujus ibi censura agitur, mihi copia, sedulo licet expetenti, nondum obtigit.

LIB. I.

Pag. 2. l. 1. Μετεπίμπελο. Mirum in modum genuinas lectiones passim negligunt editores. Futuro certe Xenophontis editori magnopere auctor sum, ut ex Aristide, Stephani & Leunclavii margine, MSSque Paris. Eton. veram lectionem μεταπίμπελαι in textum recipiat. Recte etiam mox p. 7. l. 12. παραγγέλλει pro παραγγέλλει præbent iidem Codices Paris. Eton. sed bonis oblati uti aut nescivit aut noluit Hutchinsonus. Rursus II. p. 151. l. 4. ex MS. Etonensi ἀφικνῶνται libenter admiserim, cum Parisiensis adstipuletur. Forfan igitur rescribendum IV. p. 317. l. 9. 318. l. 1. ὁρᾷ et παραθεῖ auctoritate Suidæ v. ἴτυς. & VI. p. 444. l. 5. ἐπιτίθενται ex MSto Etonensi,

P. 3. l. 13. Magis quidem Atticam formam, non tamen ideo Xenophonteam, εἶεν exhibet Aristides ab Hutchinsono in Addendis laudatus. Sed videor mihi de hac ipsa voce apud Grammaticum antiquum observationem legisse, unde didicerim vulgarem formam prætulisse Xenophontem. Certum autem est et doctis omnibus notum plurima verba eum, quæ κοινὰ vocant grammatici, libenter usurpasse, posthabitis iis, quæ Attici sibi vindicarent.

P. 9. l. 9. Κολόσσας præfert Wesselingius ad Herodot. VIII. 30. quomodo edi debuerat ex MStis Eton. Paris.

P. 10. l. 5. Dignus omnino est qui adscribatur elegantissimus locus Claudiani in Eutrop. II. 265.

Icarium pelagus Mycalæaque litora juncti
Marſya Mæanderque petunt; sed Marſya velox
Dum suus est, flexuque carens, jam flumine misto
Mollitur, Mæandre, tuo.

Paullo ante dixerat, 257.

Hic et Apollinea victus testudine pastor
Suspensa memores illustrat pelle Celænas.

P. 23. l. 1. Εἶναι habent omnes, quas inspexi, editiones; omnino tamen reponendum videtur, ἰέναι.

Ibid. l. 8. Lege ex MSS. Eton. Paris. ὅπως αὖ ᾧ, sicut conjecerat Muretus. Quod enim Hutchinsonus post Stephanum dixit, vellem ex antiquioribus Hellenismi auctoribus probasset. Sed hoc labore sapienter superfedit, sex locis tantummodo ex Novo Fœdere laudatis. Haud igitur abs re erit Pierisoni verba præf. ad Mærin p. XLIV. apponere. *Nollem Viros eruditos — toties tam cupide Magistros Atticistas sibi sumfisse refellendos; et omnia adeo, quæ in S. literis occurrant, pro Ἀττικωτάτοις venditasse.* Demosthenes Fals. Leg. p. 219. ed. Taylor. ex Hermogene et MSS. corrigendus est.

P. 37. l. 5. Quantocyus particula αὖ ex Stephani sententia deleatur. Quæ dixit Hutchinsonus de vi potentiali cum quadam indignatione conjuncta nihil ad rem sunt. ἰόντων αὖ solæcismus est, qui nullis nisi æque mendosis exemplis defendi potest.

P. 45. l. 2. Legendum videtur, divisis literis, προδρομώσις αὖ εἰσῆκσαν. præcurrere et deinde restitare solebant. Ista vis est particulæ ejus, quam post alios nuper illustravit Brunckius ad Sophoclis Philoct. 290.

P. 49. l. 1. De ᾧ, pro ᾗσαν adde Euripid. Ion. 1165. Valckenær. ad Herodot. V. 12.

P. 51. l. 1. Lege, νομίζων αὖ, ὅσω μὲν θᾶττον ἔλθοι — μάχισθαι — cum Dawesio Misc. Crit. p. 79. seqq.

P. 55. l. 5. Σὺν τοῖς παρῆσι τῶν πλείων ᾗκεν ἐλαύνων. Codex B. habet τῶν πρῶτων ᾗ. ἔ. quæ recte veram lectionem Larcherus et nos antea ita correxeramus. Est hæc sollemnis satraparum et amicorum Regis apud Persas appellatio. Vid. Spanhem. ad Julian. Or. I. p. 174. *Bibl. Crit.* Πρῶτων etiam probat Abreschius Dilucid. Thucyd. Auclâr. p. 363. Cæterum illud obiter monebo codicem, quem B. nominat Larcherus, eundem esse, cujus variæ lectiones in Hutchinsoni majori editione exstant. Laudanda est tum industria tum sagacitas doctissimi Critici; industria, quod collationem hanc editionis suæ paginis accommodare neglexerit; sagacitas, quod cum passim speciosas lectiones Codex iste præbeat, ne unam quidem, quam vulgatæ præponeret, selegerit.

P. 56. l. 8. Mirum est adeo tritam locutionem κατὰ χώραν Hutchinsonum minus intellexisse. Vide Kusterum ad Aristoph. Plut. 367. Valckenær. ad Herodot. IV. 135. Recte vertit et exponit Spelmannus.

P. 60. l. 4. Μῆλαμιμίληται σοι ἔφησθα. Welf. I. 6, 7. habet μῆλαμι-
λῆσθαι σ. i. Melior est lectio Codicis B. μῆλαμίλειν τι σ. i. B. C.

P. 62. l. 3. Ελάβοντο τῆς ζώνης τὸν Ορόντην. Codex B. habet ἔλαβον,
quod tamen vulgato non est præferendum. B. C. Miror homi-
num doctorum sententiam. Nisi enim me omnia fallunt verum
& necessarium est ἔλαβον; solæcum ἐλάβοντο.

P. 63. Latinæ interpretationis l. 1—3. In prima Hutchinsoni edi-
tione excidit operarum negligentia versus, qui error in sequentes
propagatus est. Recte conjecit Spelmannus casui tantum hanc
omissionem deberi. Sic enim scripsisse videtur Hutchinsonus.

Cum autem introductus in Arta-
patæ de Cyri sceptuchis fidelissimi tabernaculum fuisset, nemo
[neque vivum postea Orontem, neque mortuum cognovit; nemo]
qui id cognorat, quo pacto interiisset, referebat.

Hinc facile est existimare quo modo verba uncinis inclusa exci-
derint.

P. 79. l. 5. Τὸ δ' Ἑλληνικὸν ὅτ' ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ μένον, συνιτάτλιστο. Welf.
I. 8, 10. habet, ἄτ' ἔτι ε. τ. α. μ. σ. Sed ὅτ' quod sensum im-
pedit, abest a Codice B. B. C.

P. 82. l. 6. Dicitur de Græcis, qui impetum curruum falcatorum
eludebant, οἱ δὲ, ἐπὶ ποροῖδοιεν, ἔσαντο. Pro varia lectione in
margine Steph. est διῆσαντο, quod et verum est et confirmatur
auctoritate Codicis B. B. C. Eandem lectionem diserte præ-
tulit et in versione expressit Spelmannus.

P. 87. Respexit huc Aelianus Hist. Animal. VI. 25.

P. 89. l. 5. Multi Manuscripti et in his unus apud Ruhnkenium ad
Memorab. III. 9, 6. αἰδημονέστατος pro εὐμαθέστατος habent. Sed
qui primus εὐμαθέστατος in textum intulit, non αἰδημονέστατος, sed
δαημονέστατος in suo codice invenit, cujus alterum est explicatio.

P. 90. l. 3. Φιλοκινδυνώτατος. Lege, quod recte exhibent edd. Ald.
Junt. φιλοκινδυνότατος, ut Grammatici canones postulant. Altera
licentia ut in poetica oratione aliquando conceditur, in soluta
tolerari non potest. Ne quis autem Alexidis locum apud Athe-
næum XIV. p. 655. F. arripiat, sciat mendosum esse, ita fortasse
legendum:

Τριώβολον κρηίσκον ἀστειὸν πάνυ,
γίον, ὀπλόν, θερμόν, εὐχυλόν, τέρεν,
ὅταν ᾖ τι, πρὸς φερε'.

Similis error, quanquam levis, mirum quot loca insedit. Supra
p. 29. l. ult. oblitus sum monere ἐπικινδυνότερα restituendum ex

MS. Par. Ed. Junt. ἀκινδυνότερας ex MS. in Thucydide IV. 62. de quo ita Abreschius Diluc. Thucyd. p. 433. Ακινδυνωτέρας legatur, sive ἀκινδυνότερας ut est in C. Reg. perinde est, quum media in κίνδυνος inveniat quodque correpta. Quæ profecto mira sunt. Idem mendum adhuc relictum est in Platonis Gorg. p. 477. ed. Steph. et in Stobæo XLI. ubi pro ἀναρώταλον legi debet ἀναρόταλον. in Strabon. II. p. 152. XV. 713. mendosa sunt εὐκραλώτερον et ἐνιμωτάτης. Ακράλωτερον apud Mœrin p. 25. pro ἀκράλωτερον, ut recte Pollux VI. 24. quem frustra ex Mœride corrigit Pierfonus. Eodem tamen morbo laborat Suidas T. II. p. 15. Apud Athenæum hoc mendi genus passim occurrit. εὐχολώτερα III. p. 80. F. εὐχολωτέρας VII. p. 313. A. ἀχολώτεραν 314. B. εὐχολώτερον 320. C. εὐχολωτέρας 321. A. In Plutarcho βαρυλυπώτατοι T. II. p. 114. E. ἀναρωτάτη p. 119. D. 121. E. in Photio CLXXII. p. 393, 55. ἀτιμώτερος. Sed hæc sunt infinita. Recte vulgatur ἀκινδυνότερον infra VI. p. 473.

P. 92. l. 4. Lege ex Suida, quicquid contradicat Hutchinsonus, τοσόντον ὑπερῆν, nisi malis cum vulgatis χρόνον retinere.

P. 94. init. Negligenter exscripsit Suidas v. περὶ πάντος.

P. 98. l. 2. Τῆτο ἔν σοι ἐπιμψι. Codex B. habet τῆτον, quod forte natum est ex τέτη. B. C.

P. 103. l. 7. Rex cum ex averfa parte exercitum contra Græcos duceret, illi παρασκεινάζονται ὡς ταύτη προσιόντος καὶ δεξιόμενοι. Ita est in Codice A. vulgo male προσιόντες. B. C.

P. 104. l. 6. Verba in margine [post ἀπηλλάγη] adjecta, πάλιν μὲν ἐκ ἀναγρέφει sunt etiam in Codicibus A. B. B. C.

P. 106. l. 1. Επὶ πείλτης solummodo retinet et ἐπὶ ξύλῃ sive ξυτῇ pro glossa ejicit Toupus in Suid. III. p. 26.

P. 4. l. 8. Κατάγειν, inquit Suidas, τὸ τὰς πεφηνγότας εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας ἀποκαθίσταν. Deinde locum hunc Xenophontis laudat. W.

P. 12. l. 5. In Tauromenitana Inscriptione ΕΠΙ ΕΥΔΟΞΟΥ ΤΟΥ ΣΩΣΙΟΥ, α ΣΩΣΙΣ, quod nomen Siculis notum. ut in eadem Inscriptione Tauromenitana ΣΩΣΙΣ ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ etiam occurrit. sic ΣΩΣΙΣ in exergo nummi Syracusani, editi Museo Pembrok. P. II. Tab. 78. N. ult. et Sofis Leontinus, unus ex interfectioribus tyranni Hieronymi, memoratur Livio Lib. XXIV, cap. 21. 22. et Lib. XXV. 25. et alius Sofis Syracusanus Lib. XXVI. 21. et forte id nomen restituendum Xenophonti Lib. I. de Exp. Cyr. p. 246. Σώσις ὁ Συρακῆσιος. ubi in vulgatis Σωσίας. in margine pro diversa lectione Σωκράτης. BURMANNUS. SECUN-

SECUNDUS ad Syllogen Inscript. Vet. post Dorvillii Sricula, p. 504. quem vide etiam p. 553. *W.*

P. 17. l. 3. Citatur hic locus ab Hesychio v. φοινικιστής sine ulla explanatione. Recte autem exponit Is. Vossius, *purpuræ tinctor.* *W.*

P. 38. l. ult. n. 2. Locis allatis hæc etiam adde, lector erudite, quæ forsitan magis sunt ad rem. Diod. Sic. I. 52. Τὴν δ' ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν γινομένην πρὸς οὐδὲν ἔδωκε τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμόν. Philostr. Vit. Apoll. II. 31. Ἐν κόμαις ἑπτὰ εὐδαίμοσιν, ἃς ἐπέδοκε τῇ ἀδελφῇ ὁ βασιλεὺς εἰς ζώνην. Qui locus imprimis huc facit. *W.*

P. 43. l. 9. De hoc loco consulendus Vir πολυίσωρ, EDWARDUS GIBBON, historiæ scriptorum, quotquot vernaculam linguam ornarunt, sive ad sententiarum gravitatem, sive ad styli suavitatem spectas, facile princeps, Vol. II. p. 430. *W.*

P. 53. l. 1. Citat Suidas v. ἀμφιλεξάντων, et mox p. 54. l. 1. v. παραγέλλοντος. *W.*

P. 72. l. 5. MS. Eton. legit ἀνακράτος. Atque ita scilicet legitur apud Suidam v. Ανα σημαίνει, et v. Αἰκρατος. Vide cum T. I. pp. 30. 180. *W.*

P. 73. l. 4. Hunc locum Xenophontis habet Suidas v. παλτά, et pro εἰς τὰς χεῖρας legit ἐπὶ τὰς χεῖρας. *W.*

P. 76. l. 8. Aliter representat hunc locum Suidas v. δρεπανηφόρα. *W.*

P. 77. l. 6. Viros doctos Leunclavium et Stephanum miror, Hutchinsonum non adeo. “Pro ὡς ἂν οἶδόν” (inquit Stephanus) “si reponam ὡς ἀνυσδόν, viros acri iudicio præditos mihi assensuros spero.” Ignoravit vir cl. lectionem quæ in ed. Bas. 1540. invenitur. Ibi est ὡς ἂν οἶόν τε, quæ sine dubio vera et genuina lectio. *W.*

P. 97. l. ult. Laudat Suidas v. βίκος. *W.*

LIB. II.

P. 116. l. 3, 4. Legendum omnino ex duobus MS. Eton. sc. et Paris. ὡς καὶ Κέρω πωροὶ ἐγένοντο, καὶ βασιλεῖ γ' ἂν πολλὰ ἄξιοι γένοιτο. Pag. seq. l. 1. ex vestigiis MS. Eton. τοσούτοι τε, elicere possis, τοσούτοι γε ὄντες, quod malim.

P. 122. l. 5. Legitur hic locus apud Suidam v. ἐλόμενοι, quod notare neglexit Kusterus. Exponit ille βυλόμενοι, alio, ut videtur, sensu,

MS. Par. Ed. Junt. ἀκινδυνότερας ex MS. in Thucydide IV. 62. de quo ita Abreschius Diluc. Thucyd. p. 433. Ακινδυνωτέρας legatur, siue ἀκινδυνότερας ut est in C. Reg. perinde est, quum media in κίνδυνος inveniat quoque correpta. Quæ profecto mira sunt. Idem mendum adhuc relictum est in Platonis Gorg. p. 477. ed. Steph. et in Stobæo XLI. ubi pro ἀνιαρώταλον legi debet ἀνιαρόταλον. in Strabon. II. p. 152. XV. 713. mendosa sunt εὐκραλώτερον et ἐνλιμωτάτης. Ακραλώτερον apud Mærin p. 25. pro ἀκραλώτερον, ut recte Pollux VI. 24. quem frustra ex Mæride corrigit Pierfonus. Eodem tamen morbo laborat Suidas T. II. p. 15. Apud Athenæum hoc mendi genus passim occurrit. εὐχυλώτερα III. p. 80. F. εὐχυλωτέρας VII. p. 313. A. ἀχυλώτεραν 314. B. εὐχυλώτερον 320. C. εὐχυλωτέρας 321. A. In Plutarcho βαρυλυπώτατοι T. II. p. 114. E. ἀνιαρωτάτης p. 119. D. 121. E. in Photio CLXXII. p. 393, 55. ἀτιμώτερος. Sed hæc sunt infinita. Recte vulgatur ἀκινδυνότερον infra VI. p. 473.

P. 92. l. 4. Lege ex Suida, quicquid contradicat Hutchinsonus, τοσόντον ὑπερζῆν, nisi malis cum vulgatis χρέονον retinere.

P. 94. init. Negligenter exscripsit Suidas v. περὶ πάλλος.

P. 98. l. 2. Τῷτο ἔν σοι ἐπιμψι. Codex B. habet τῷτον, quod forte natum est ex τέτη. B. C.

P. 103. l. 7. Rex cum ex averfa parte exercitum contra Græcos ducert, illi παρασκευάζονται ὡς ταύτη προσιόντος καὶ δεξόμενοι. Ita est in Codice A. vulgo male προσιόντες. B. C.

P. 104. l. 6. Verba in margine [post ἀπηλλάγη] adjecta, πάλιν μὲν ἐκ ἀνασρέφει sunt etiam in Codicibus A. B. B. C.

P. 106. l. 1. Ἐπὶ πείλτης solummodo retinet et ἐπὶ ξύλῃ siue ξυτῇ pro glossa ejicit Toupus in Suid. III. p. 26.

P. 4. l. 8. Κατάγειν, inquit Suidas, τὸ τὰς πιφινυότας εἰς τὰς ἐαυτῶν πατρίδας ἀποκαθίσταν. Deinde locum hunc Xenophontis laudat. W.

P. 12. l. 5. In Tauromenitana Inscriptione ΕΠΙ ΕΥΔΟΞΟΥ ΤΟΥ ΣΩΣΙΟΥ, a ΣΩΣΙΣ, quod nomen Siculis notum. ut in eadem Inscriptione Tauromenitana ΣΩΣΙΣ ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ etiam occurrit. sic ΣΩΣΙΣ in exergo nummi Syracusani, editi Museo Pembrok. P. II. Tab. 78. N. ult. et Sofis Lecntinus, unus ex interfectoribus tyranni Hieronymi, memoratur Livio Lib. XXIV, cap. 21. 22. et Lib. XXV. 25. et alius Sofis Syracusanus Lib. XXVI. 21. et forte id nomen restituendum Xenophonti Lib. I. de Exp. Cyr. p. 246. Σώσις ὁ Συρακῆσιος. ubi in vulgatis Σωσίας. in margine pro diversa lectione Σωκράτης. BURMANNUS.
SECUN-

SECUNDUS ad Syllogen Inscript. Vet. post Dorvillii Sicula, p. 504. quem vide etiam p. 553. *W.*

P. 17. l. 3. Citatur hic locus ab Hesychio v. φοινικιγῆς sine ulla explanatione. Recte autem exponit Is. Vossius, *purpuræ tinctor.* *W.*

P. 38. l. ult. n. 2. Locis allatis hæc etiam adde, lector erudite, quæ forsitan magis sunt ad rem. Diod. Sic. I. 52. Τὴν δ' ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν γινομένην πρὸς ὁδὸν ἔδωκε τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμόν. Philostr. Vit. Apoll. II. 31. Ἐν κώμαις ἑπτὰ εὐδαίμοσιν, ἃς ἐπέδοκε τῇ ἀδελφῇ ὁ βασιλεὺς εἰς ζώνην. Qui locus imprimis huc facit. *W.*

P. 43. l. 9. De hoc loco consulendus Vir πολυίσωρ, EDWARDUS GIBBON, historiæ scriptorum, quotquot vernaculam linguam ornarunt, sive ad sententiarum gravitatem, sive ad styli suavitatem spectas, facile princeps, Vol. II. p. 430. *W.*

P. 53. l. 1. Citat Suidas v. ἀμφιλιξάντων, et mox p. 54. l. 1. v. παρὰ γέλλοντος. *W.*

P. 72. l. 5. MS. Eton. legit ἀνακράτος. Atque ita scilicet legitur apud Suidam v. Ἀνα σημαίνει, et v. Ἀσκρατος. Vide cum T. I. pp. 30. 180. *W.*

P. 73. l. 4. Hunc locum Xenophontis habet Suidas v. παλτά, et pro εἰς τὰς χεῖρας legit ἐπὶ τὰς χεῖρας. *W.*

P. 76. l. 8. Aliter representat hunc locum Suidas v. δρεπανηφόρα. *W.*

P. 77. l. 6. Viros doctos Leunclavium et Stephanum miror, Hutchinsonum non adeo. “Pro ὡς ἂν οἶδόν” (inquit Stephanus) “si reponam ὡς ἀνυσδόν, viros acri iudicio præditos mihi assensuros spero.” Ignoravit vir cl. lectionem quæ in ed. Bas. 1540. invenitur. Ibi est ὡς ἂν οἶόν τε, quæ sine dubio vera et genuina lectio. *W.*

P. 97. l. ult. Laudat Suidas v. βίκος. *W.*

LIB. II.

P. 116. l. 3, 4. Legendum omnino ex duobus MS. Eton. sc. et Paris. ὡς καὶ Κίρῳ πωτοὶ ἐγίνοντο, καὶ βασιλεὺς γ' ἂν πολλὰ ἄξιοι γένοιτο. Pag. seq. l. 1. ex vestigiis MS. Eton. τοσούτοι τε, elicere possis, τοσούτοι γε ὄντες, quod malim.

P. 122. l. 5. Legitur hic locus apud Suidam v. ἐλόμενοι, quod notare neglexit Kusterus. Exponit ille βυλόμενοι, alio, ut videtur, sensu,

sensu, quam solent interpretes. Quasi dixisset, "*Non volentes ducem habere Clearchum*" — "eum potius præ necessitate quam amore sequentes" — Quod sane cum descriptione Clearchi infra data pulchre convenit p. 169. *W.* Melius, meo saltem iudicio, est quod Suidas præbet, ἔδει, certe temporibus convenientius.

P. 123. l. 2. Ἀπὸ δὲ τῆς μάχης ἐλέγοντο εἶναι εἰς Βαβυλῶνα τὰ δέιοι ἐξήκοντα καὶ τρισχίλιοι. Secutus est Larcherus Codicem B. in quo verisimilior est numerus ἐξήκοντα καὶ τριακόσιοι. B. C.

Ibid. l. 10. Negligenter hunc locum, respectu ad sensum potius quam ad verba habito, exscripsit Suidas v. συνθήκη.

P. 126. l. pen. Cl. Arnaud ex isto ἦσαν non *suum ἤλασεν confecit*. Ita enim plane exstat in editt. Basill. 1540. 1555. *W.*

P. 127. l. 5. De voce σκοταῖος vide Toupium in Suid. I. p. 33. ubi huius loci mentionem facit, Suidæque lectionem æque commodam ac nostram putat. Sed Suidæ Codex MS. quem ipse Oxonii inspexi, pro σκοταῖος habet σκολαῖος.

P. 128. l. 8. Callidum fuit commentum Clearchi ad sedandum Panicum terrorem, qui in Græco exercitu ortus erat, cum iussit præcones exclamare per castra, ὅς ἂν τὸν ἀφίσταται τὸν ἄνον εἰς τὰ ὅπλα καλαμηνύσῃ, ὅτι λήψεται μισθὸν τάλαντον ἀργυρίου, eum qui indicaverit, a quo fuerit immissus in exercitum asinus, talentum argenti accepturum. Interpretes plerique in voce ἄνον hæserunt: quæ tamen verissima est, et confirmatur codicum consensu. Hoc commentum Iphicrati tribuit Polyænus III. 9, 4, qui ex Xenophonte corrigendus est. Conferendi sunt Heringa Obs. p. 125. et Toupius Em. Suid. T. II. p. 174. B. C.

P. 132. l. 6, 7. Laudavit Suidas v. ἱπεράτει. *W.*

Ibid. 8, 9. Καὶ εἴ τις αὐτῶ δοκοῖν τῶν πρὸς τῷτο τεταγμένων βλαπτεῖν, ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιήδειον ἔπαισεν αὐν. Ita est in Codice B. et ed. Steph. Alii habent ἔπαισεν. Larcherus ex conjectura ita legit ἐκλεγόμενος τόπον ἐπιήδειον, ἔπαισεν αὐτὸν: et vertit, *S' il voyoit quelq' un de ceux qu' il avoit chargés de la construction de ces ponts, se conduire avec nonchalance et choisir un lieu commode pour mettre le pied, il le frappoit de son bâton.* Quæ conjectura et acuta et verisimilis nobis videtur. B. C. Difficillimus locus, in quo me non expedit. Magis tamen in doctissimi Larcheri sententiam propendeo. Suidas ab Abreschio Dilucid. Thucyd. Auctar. p. 241. indicatus, ἔπαισεν αὐν habet v. ἐπιήδειος. Sed ibidem Abreschius totius loci mirificam et contortissimam præbet explicationem, indignam sane quæ huc transferatur. Obiter monebo frustra αὐν a Larchero sollicitari, cujus vim supra explicui ad Lib. I. p. 45. l. 2.

P. 136. l. 1. Lege, fere cum Athenæo, ὅλος ἐξηναίετο. Tardus sit oportet, qui quantam vim addat præpositio, non sentiat. Aristophanes apud Suidam v. αὐαίνομαι. Ἐνταῦθα δὲ παιδάριον ΕΞΑΥΑΙΝΕΤΑΙ. Herodotus IV. 173. Ο Νότος σφι πνίων ἄνιμος τὰ ἱλυστρα τῶν ὑδάτων ΕΞΗΥΗΝΕ. Alterum istud ἐξηραίετο dubites glossane sit, an veræ lectionis depravatio. Huc respexit Plutarchus T. II. p. 133. C. ubi male κεφαλαλγὸν pro κεφαλαλγῇ vulgatur.

Ibid. l. 7. Recte in Suida v. εὐρημα restituit ἰμπερίωκotas Oudendorpius ad Magistrum pp. 21. 394. sed quod κακὰ male omitti putat, falli eum existimo. Πολλὰ καμύχανα Atticis idem est quod simplex πολλὰ ἀμήχανα. Confer Brunckium ad Aristophanis Nub. 1332.

P. 144. l. 4. Ἦγε referri ad Orontam, non ad Tissaphernem recte monet Wesselingius ad Diodor. Sic. XIV. 26. W.

P. 148. l. 10. Ex conjectura non minus verisimili additur negatio, ὁκνεῖντες μὴ οἱ Ἕλληνες (ὅ) διελθόντες τὴν γέφυραν μένοιεν ἐν τῇ νήσῳ 2 de crainte que les Grecs ne passassent point le pont, et qu' ils ne restassent dans l' isle. B. C. Citatur hic locus a Suida v. ὁκνεῖντες, ubi pro διελθόντες legitur διαβάντες et pro μένοιεν μένειαν. Qua de re Cl. noster editor Hutchinsonus ne verbum quidem. W.

P. 156. l. 8. Lege δοκεῖς pro δοκῆς, collato Dawesio Misc. Crit. p. 79, 80. Similiter δοκεῖ Platoni reddendum pro δοκῇ de Republ. IV. p. 422. B. 430. A. et ex MS. Regio Gorg. p. 514. E.

P. 158. l. 3. Solæcum est δύνῃσθε. Legendum δύναισθε, idemque postea restituendum Lib. V. p. 389. l. 9.

P. 164. l. 8. Τὲς τε ἄνδρας οἷς ὤμνυτε, ὡς ἀπολωλέκατε. Larcherus secutus est codicem A, in quo abest ὡς. B. C. Et omnino expungendam voculam istam crediderim, nisi cum Stephano quis præferat ὅμως. Quam enim constructionem vulgata admittat, ne post eruditos quidem Abreschii conatus Dilucid. Thucyd. Auctar. p. 416. intelligo.

P. 169. l. 6. Recte rescripsit vir Cl. ex MS. Etonensi ἡ ἀποφρασίςως. Atque ita locus hic citatur a Stobæo de Imperatoribus Serm. LII. p. 581. ed. Francfurt. W.

P. 172. l. 10. Lege κερδαίνοι. Suidæ Edd. Med. et Ald. κερδαῖνη exhibent, partim recte. Mox p. 173. l. 2. ex MSS. et Suida proculdubio inferendum ἰνόμεζες. l. 8. αἰσθάνοιτο non male Suidas et MS. Paris. (quanquam hic perperam αἰ addit) l. 12. πλάσαι pro πλάσασθαι Suidas, quod facile se tutari possit ex Sophoclis

Sophoclis Aj. 148. Τοιούδε λόγος ψιθύρης πλάσσων. Demosthenes Philip. I. p. 38. ed. Par. οἱ δὲ λόγος πλάττοντες ἕκαστος περιερχόμεθα. Photius Lex MS. Λογοποιῶν. πλάττων λόγος ψευδεῖς. Deinde p. 174. l. 6. ἀφίσαιτο pro ἀφίσατο recte habet Suidas sed in iis tantum editionibus quæ Kusterianam præcefferunt. Kusterus enim pessimo exemplo veterum scriptorum loca a Suida prolata semper fere ad vulgatorum exemplarium fidem reformavit.

LIB. III.

P. 183. l. 8. Contra regulas grammaticas peccat εἰς ἂν — ἦσαν. Modum subjunctivum postulat εἰς ἂν. Dele igitur ἂν hic et mox cum Stephano p. 187. l. 7. Non absimilis corruptela inolevit Lib. V. p. 382. l. 2. ubi reponendum ἐπειδὴ. Επειδὴν enim semper subjunctivum regit. In Euripidis Suppl. 1112. pro ἐπειδὴν μηδὲν ὠφέλειν πόλιν, recte Plutarchus, ἐπειδὴν μηδὲν ὠφελῶσι γῆν. Ex uno MS. ἐπειδὴν δ' ἐνομοθετήσαμεν imperite probat Tylor ad Aeschinem c. Timarch. p. 13.

P. 190. l. 9. Potius legerim, Ἡμῖν δ' ἐγῶμαι —

P. 194. l. 9. Cum μέλλομεν det MS. Paris. forsan legendum est, Καὶ δὴ καὶ μέλλομεν — Deinde συγκαλλῶμεν futurum est, non præsens pro futuro, quod fominiat Hutchinsonus.

P. 205. l. 5. Corrupte citat hæc Priscianus XVIII. p. 1201. ita tamen ut legisse videatur Εν μόνον pro ἐν μόνῳ. Quod quidem, si MSS. addicerent, facile defendi posset. In Scholiis ad init. Sophoclis Philoct. edebatur, ἐκεῖνο μέντοι διαφέρει, quod temere ex Valckenærii conjectura Diatrib. p. 116. mutavit Brunckius. Sed in his rebus valde suspecta esse debet Prisciani Codicum auctoritas.

P. 209. l. 6. Ἰνα μὴ τὰ ζεύγη ἡμῶν στρατηγῇ. Larcherus malit ἡμῖν. B. C.

Ibid. l. 11. Απαλλάξωμεν] Αφανίσωμεν exponit Suidas sub voce, ubi hunc locum citat, ad quem nos non rettulit Cl. Editor. W.

P. 210. l. 8. Λαβόντας δὲ τὰς ἀρχοῦσας. Verior est lectio Codicis B. λαβόντες. B. C.

P. 218. l. 1. Οἱ τε γὰρ Κρητὲς βραχύτερα τῶν Περσῶν ἐτόξευον, καὶ ἅμα ψιλοὶ ὄντες ἴσω τῶν ὀπλῶν κατεκίκλειτο. In Codice A. est κατεκίκλητο; unde vere corrigit Larcherus, κατεκίκλειτο, inclusi erant; et locum ita vertit; Car les archers de Crete ne tiroient pas si loin que les Perses; et d' ailleurs comme ils étoient armés à la légère, ils se tenoient au milieu des troupes pesamment armées. B. C.

P. 226.

P. 226. l. pen. Locum difficilem ita corrigit interpres: ἄλλοις δὲ ὡς
 φιλήν προκαλύψας ἡφάνισι; ex ingenio addens ὡς, cæterum φιλήν
 pro φιλήν ex Codice A. assumens. Sed gravius subesse videtur
 vulnus. B. C. Vulgatam lectionem, nescio quam bene, contra
 Hutchinsonum tuetur Abroschius Dilucid. Thucyd. p. 274.
 Illud autem recte observat, perperam verti, *homines animis defe-*
cissent, cum debebat, *homines reliquissent*.

P. 229. l. 6. Καὶ ἄλλαι τάξεις ἀπὸχώρησαν. Addit ex conjectura αἱ
 post καὶ. B. C.

P. 236. l. 5. Suidas cum aliqua varietate: Ἀλίζασθαι. ἱπαμόνιν. Πει-
 νοφῶν. Πολὺ γὰρ διαφέρειν, ἐκ χώρας ἀρμαμένους ἀλίζασθαι, ἢ προπο-
 ρευσμένους ἐπιῆσαι τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι. W.

P. 237. l. 5. Omnino reponendum ex marg. Steph. et Leunclav. ex
 MSS. Paris. Eton. et ex Suida v. ἐπιστάται, χαλκὸν δὲ ὑπὸ καὶ δο-
 ρύβη ὄντος, ποιεῖν. Thucydidi in historiæ initio reddendum
 ἀδύνατα pro ἀδύνατον ex plerisque MSS. et in his uno qui in
 Biblioth. publica Cantab. servatur; et Agathiae ἀνικτὰ p. 9.
 ed. Vulc. pro ἀνικτὸν ex Suida. Confer Toupium in Suid. I.
 p. 40.

P. 241. l. 9. ὠθεῖται pro ὠθεῖτο recte præbet MS. Par. ut et infra
 Lib. VII. p. 506. l. 9. μίλιπμιται pro μίλιπμιτο. Vide quæ
 supra notavi ad Lib. I. p. 2. l. 1.

P. 242. l. 3. Veram lectionem ἔστὶ ἡγάκασαν conservavit MS. Paris.
 ἔως merum glossema est. Idem fere evenit infra Lib. IV. p. 327.
 l. 6. ubi edidit Hutchinsonus, ἔως δ' ἐπὶ τὰ ὄρη. MS. autem
 Eton. habet ἔως ἔστὶ, edd. Ald. et Flor. ἔως δ' ἔστὶ. Quid igitur
 planius aut evidentius quam legi oportere, ἔστὶ ἐπὶ τὰ ὄρη?

P. 245. l. ult. In accentibus pingendis ubique peccatur. Hic scribe
 ὀλισθαίνειν. Lib. IV. p. 287. l. 7. μέρον. VI. p. 449. l. 9. κατα-
 σκαίνυνται. p. 483. l. 5. ἀποκλινῶν. VII. p. 492. l. 9. ἐμβαλῶν.

P. 246. l. 7. MS. Paris. et Eton. uterque θαυμάζειν. Equidem per-
 suasum habeo legendum, καὶ οἱ ἦσαν θαυμάζειν. Et mirari vide-
 bantur.

P. 247. l. 1. Citat hunc locum Suidas v. ἔλεγχον. W.

P. 248. l. 7. Citat et hunc locum Suidas v. ὀπηνίκα. W.

Ibid. l. 9. Lege cum MS. Paris. ἰδοίκεσαν. Hæc enim legitima est
 forma; altera veteribus Græcis prorsus incognita.

LIB. IV.

P. 250. l. 4. Ingeniose saltem, si non vere, ἔστιν ἔτιος ἔχον, emendat Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 640. Aberrandi, inquit, causam præbuit, quod in sequentibus εἰνῶν χωρίων fit mentio.

P. 251. l. 3. Omittit κὶ Suidas. *W.*

P. 258. l. 8. Pro δύσχατον MS. Eton. δυσπόριτον, certissima emendatione mutandum in δυσπάρειτον. Confer Etymologum p. 292, 30. δυσπάρειτον χωρίον ex Xenophontis Anabasi citantem; quem si non mihi credis affirmanti ad hunc locum respexisse, crede Suidæ, qui ipsa verba citat, v. δυσπάρειτον. Nempe hic, quod millies alias contigit, glossa in genuinæ vocis sedem invaserat.

P. 259. l. 2. Laudat Suidas v. ὑποστὰς, monente Toupio III. p. 264. Laudat etiam v. ἰδιλοντής. Quod observare debebat Hutchinsonus. *W.*

P. 263. l. 5. Forsan non incommode legeretur, Καὶ ἔτι μὲν οἱ πρῶτοι — Vocem μόνοις ejecit Hutchinsonus, quam literula mutata ipse retinere malim.

P. 265. l. 2. Lege cum MS. Par. Κηφισοφῶντος. Barbarum est alterum.

P. 269. l. 3. Hunc locum imperite admodum sollicitarunt editores. Nam quod Cl. Hutchinsonus legendum malit, τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προτείνοντες, vereor equidem ut satis Græcum sit. Eleganter dicitur, τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προσβαίνειν. *Pede sinistro anteriori procedere.* Quod quidem schema sagittarii est. Strabo Lib. XVI. Τῶν μὲν καλεχόντων τὸ τόξον κὶ ΠΡΟΒΕΒΗΚΟΤΩΝ ΤΟΙΣ ΠΟΣΙ. Ὑπασπίδια προποδίζειν vocat Homerus Il. N. 807. Toup. in Suid. II. p. 70. Cl. Wesselingius ad Diodor. Sicul. III. 8. legere vult, προσβαίνοντες, exponitque, *Quoties sagittas missuri erant, adducebant sinistro pede in imam arcus partem imposito.* Fallitur vir doctus. Retinenda est vox προσβαίνοντες, totusque locus ita explicandus. *Quoties sagittas missuri erant, nervos trahabant, promouentes pedem sinistrum ad imam arcus partem.* Arcus scilicet tantæ erat magnitudinis, ut nervos trahere cogerentur, imposito pede sinistro in imam arcus partem. *W.*

P. 273. l. 4. Sensum prava interpunctione obscuratum minus percepit Hutchinsonus. Distingue ὡς τάχις αἰὼς ὑπέφαιεν. Εἰς nomen est, non adverbium. Verti oportebat, *Quamprimum Aurora illucere cœpisset.*

- Ibid. l. 8. Legitur hic locus apud Suidam v. *ἱξίη*. ubi pro *καθεύδοι* est *καθεύδει* et *ἴ τις τι ἱχοι* *πρὸς τὸν πόλεμον*. *W*.
- P. 278. l. ult. *Αχμήν* improbat etiam Thomas Magister v. *ἴτι*, Phrynichi, ut opinor, auctoritate permotus.
- P. 280. l. 3. *Κελεύει αὐτῷ μεῖναι ἐπὶ τῇ πόσῃ, μὴ διαβάλλας*. Ita legendum, revocata negandi particula *μὴ*, ex codicibus A. B. *il leur fit dire de se tenir sur le bord de la rivière, sans la passer*. B. C.
- P. 281. l. 8. *Επιμελησάμενοι, οἱ μὲν ὀποζυγίαν, οἱ δὲ σκυοφόρων, οἱ δὲ ἱταίρων*. Codex B. habet *ἱτέρων*, quod sequitur Larcherus. B. C.
- P. 286. l. ult. Pro *ἱλεινὸν* legit Suidas *ἁλεινός*. Ecce locum: *Ἀλεινός. Θερνός. Θερμός. Ξενοφῶν. Χίονος γὰρ πεπιπκυίας, ἄκνος ἢ πολὺς ἀνίστασθαι. καὶ αἰκμιμένων δὲ ἁλεινός ἢ ὁ χειμὼν ὅτῳ μὴ παραρξυίῃ ἢ χιῶν*. *W*.
- P. 287. l. pen. Recte monuit Toupius in Suid. I. p. 117. male hæc explicuisse Hutchinsonum, et ὑπὸ τῆς αἰθρίας κακῶς σκηνῆτες arctissime copulanda. Sed auctore Suida, voces transponere malim et lege, *οἱ δὲ — ἐνέπρησαν, δίκην ἔδοσαν, ὑπὸ τῆς αἰθρίας κακῶς σκηνῆτες*.
- P. 291. l. ult. *Οἱ δὲ ὀφὲ προΐοντες ξύλα θη εἶχον*. Codices A. B. habent *προσσιόντες*, quod verum est. B. C.
- P. 292. l. pen. *Ἰστα ἢ πόλιν* in MSS. *larem* mutant, neque agnoscuntur a Suida v. v. *βυλιμῶν. βρωτόν*. nec a MS. Paris. Deinde MS. *περιῶν περὶ τὰ ὑποζύγια*, quod verum videtur. Totum locum hoc modo constituerim: *Περιῶν περὶ τὰ ὑποζύγια, εἴ τι παρ' ὁρῶν βρωτόν, εἶδεν*.
- P. 298. l. 7. Videtur Suidas v. *δασμός*, pro *ἔνδον* legisse *εὐρόν*. Forſan ita reſingendus eſt locus: *καταλαμβάνει πάντας, εἰς εὐρόν, κωμήτας καὶ τὸν κωμαρχὴν*. *W*. Ex hoc loco Toupius in Suid. I. p. 84. εἰς Arriano reſtitutum it; ipſe quidem libens ex Xenophonte εἰς eiecerim, auctore Arriano. Noſter infra p. 303. l. 4. *Καὶ πάλιν ἡρώτων, τίνι ἵπποι τρέφονται. Οὗ δ' εἰλεγει, ὅτι βασιλεὺς δασμός*. Confer nos infra ad Lib. V. p. 374. l. 2.
- Ibid. l. penult. Scribendum videri poſſet *ἐντὸς τῆς κώμης*: nam de uno tantum vico præcedit; verum intelligere licet, uti accepit interpres, *nec in vicis uſquam captus eſt*. ABRESCH. *Disucid, Thucyd.* p. 136.
- P. 299. l. 1. Citat Suidas v. *κλίμακας*, addito poſt *καλιθαίμων*, *εἰς τὰς καλιθαίμων οἰκίας*. *W*.

P. 300. I. 2. Citat Suidas v. μύζει. Εἰ δὲ, εἰ τις δὴ μύζει, λαβόντα εἰς τὸ γόμα μύζειν τὴν καλαμὴν. καὶ πάντα ἀκράτος ἢ ὁ οἶνος, εἰ μὴ τις ἔδωκε ἐπιχέειν. W. Μύζειν, sine dubio verum est; neque ego invitatus addiderim ex Suida ὁ οἶνος, quæ habet etiam v. ἀκράτος.

P. 310. I. ult. Legendum est, quomodo habent Suidæ editiones et MS. C. C. C. Oxon. Grammatica iubente, κλωπῶν; et ἐκλωπένων. Lib. VI. p. 423. I. 2. ut κλοπεύω adhuc sine auctore relinquitur.

P. 312. I. 2. Larcherus in *Aristonymi* locum reposuit *Chiristophum*, cuius nomen est in margine Steph. et Codicibus A. B. B. C.

Ibid. I. 7. Xenophontis tempore nondum usu receptum erat verbum *ξηγηόρην*. Repone probam formam *ξηγηγόρην*, qua utuntur cum alii, tum Aristophanes Plut. 744. In *Ecclēsiāz*. 32. tres lectiones præbent edd. et MSS. *ξηγηγόρῳ*, *ξηγηγόρην*, et *ξηγηγόρην*. Vera lectio est *ξηγηγόρην*, cui vulgatiorem formam *ξηγηγόρην* supposuit librarius.

P. 315. I. 5. Editam lectionem defendit Toupius in Suid. III. p. 59.

P. 319. I. 2. Larchero verior videtur lectio codicis A. *παρασάγας μ'*, quam vulgatum *παρασάγας πειρήκοινα*. B. C.

Ibid. I. 4. Πτερύγων etiam Photius Lex. MS. Mox. I. 5. ξυλήν Λακωνικήν scio quomodo defendi possit; malim tamen cum Photio rescribere, ξυλήν Λακωνικήν.

P. 321. I. 2. Pro ἐπάγοι Codex B. habet ὑπάγοι. Sed Larchero magis placet ἀγοι, quod in libro Etonensi reperit Hutchinsonus. B. C.

P. 331. I. 2. Cum ἀνακραγόντες pro ἀνα κράτος habeant MSS. Par. Eton. in suspensionem venire possis, utramque lectionem conjungi debere: ἀνακραγόντες, ἀνακράτος εἶδεν.

P. 334. I. 3. Ος ἔφυγε παῖς ὦν οἰκοθιν. Forte inserto vocabulo ex Photii Lexico MS. et Suida, rescribendum, παῖς ETI ὦν. — Supra Lib. I. p. 88. I. 6. Πρῶτον μὲν γὰρ παῖς ἐστὶ ὦν — κράτιστος ἰνομίετο.

LIB. V.

P. 337. I. 5. Αφίκονλο MS. Par. quod Græcum quidem est; ἤκοντο enim nusquam existat. Sed recte MS. Eton. ἀφίκονλο, et θύσαν—

P. 342. I. ult. Intacta viri docti prætermiserunt hæc *Xenophontis*: ἐπιψήφισε μὲν ἔδεν· τὰς δὲ πόλεις ἐκάσας ἐπείσε ποιεῖν τὰς ὁδούς. nihil

lib. sancti, Leunclav. mirifice vertit ista Hutchinson. Xenophon de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literæ omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἐπιψήφισι μὲν ὅ· ἰνίας δὲ πόλεις ἐκύσας. Xenophontem illud μὲν ὅ. [Lib. IV. p. 284. l. 1. 325. l. 2.] verbum ἐπιψήφισιν sic usurpat *Xenophon* p. 399. l. 7. Lib. VI. p. 434. l. 2. VALCKENÆRIUS ad Herodot. VIII. 6.

P. 357. l. 2. Τό τε αὐτὸ ὄνομα καὶ τὸ Προξέν. Scribe ex MS. Paris. τὸ Προξέν, itemque Lib. VII. p. 505. l. penult. τὸ Περιθίων pro τῶν Περιθίων, eadem auctoritate. Rarissime enim hominum aut populorum propriis nominibus articulum præfigit Noster.

P. 369. l. 6. Malim, litera mutata, ἔτι γὰρ ὅτι καὶ ἀγαθόν —

P. 372. l. 4. Pomponius Mela I. 19. 70. Mossyni turres ligneas subeunt, notis corpus omne persignant, propatulo vespuntur, promisce concumbunt et palam: reges suffragio desigunt, vinctisque et arctissima custodia tenent, atque ubi culpam prave quid imperando meruerit, inedia diei totius efficiunt. Unde satis probabiliter in Xenophonte pro φυλάσσοντα corrigit φυλάττεισι Brunckius ad Apollonii Rhodii Argonaut. II. 1039. Locus Nicolai quem laudavit Hutchinsonus, exstat etiam apud Stobæum XLII. pag. 492. ed. Genev.

P. 374. l. 2. Cum nullus, ut videtur, MS. ὡς agnoscat, deleatur. In huiusmodi locutionibus hæc vocem Attici libenter omittunt. Innumera loca proferre possem, si isthoc ageretur, quæ corruptæ tantillæ rei ignoratio: sed uno contentus ero exemplo Aristophanis apud Pollucem X. 162. Καὶ τὴν κοινὴν ἔχει μενεχασίαν ἔρεϊς. Quod perinde est ac si dixisset, ὡς μενεχασίαι. Eandem fere phrasin contra Muretum ipse defendit Hutchinsonus Lib. II. p. 135. l. 1. probante Abreschio Dilucid. Thucyd. p. 612.

P. 379. l. 3. Numerum verisimiliorem præbent Codices B. C. παρασάχαι, ἑξακόσιοι καὶ ἑξήκοντα, τὰ δὲ οὐκ ἐκείνη ἀριθμοῦ καὶ ἑξακόσιοι. B. C. ἑξακόσιοι καὶ ἑξήκοντα.

P. 383. l. 3. Melius et elegantius MS. Par. Μάκρωνας δὲ, καὶ περ βαρεῖας ὄντας —

P. 386. l. 8. Si Codex scriptus præferret: ὡς ἔγνω Ἕλληνας ὄντας Ἕλληνας, τότε τὸ πρῶτον καλῶς διευκρίνεται, τὸ εἶναι εἶναι, ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCKENÆRIUS ad Herodot. III. 72.

P. 388. l. 7. Recte in Codicibus B. C. est: ὡς γὰρ ἔγνω ἄλλη, ἢ ἢ τὰ κίερατα

χέρατα τῷ ὄρει τῆς ὁδοῦ καὶ ἰσχυρότερά ἐστιν ὑψηλὰ. In reliquis omnibus libris perperam τῆς ὁδοῦ est ante τῷ ὄρει. Igitur vere reditum est: *ce passage est unique et se trouve entre deux sommets très-élevés de montagnes, qui bordent le chemin des deux côtés.* B. C.

P. 403. l. 4. Ποῖα ΔΗ ὑμᾶς mavult Valckenærius ad Herodot. VII. 184. Mox l. 5. lege καὶ δὴ καὶ — Deinde l. 9. excidisse videtur pronomen; ἢ ΕΦΩ ὅτω περὶ αὐτῶ τῆς καὶ ὑμῶν βουλευόμενος. L. 12. φθονοῖεν vox est nihili. Recte καὶ ΔΗ καὶ et φθονοῖεν habet ed. Jun-
tina 1516.

P. 413. l. 1. Γαυλικῶν probat quoque Ruhnkenius, quem vide Auc-
tar. Emendat. in Hesychium ad Tom. I. p. 804. γαυλικῶν pro-
xime vero, MS. Paris.

P. 414. l. 1. Οἷν μὴ δ' ὀφραίνεσθαι παρόντος. Videtur hæc phrasis in
proverbium abiisse. Philemon Stobæi LXXXVI. Σιῶρια μικρὰ
προσφέρειν, οἷν δ' ὅσον Οσμήν. Alexis Athenæi IV. p. 134. Α.
Απαῖς δὲ χῶντ' εὐθὺς, ἣν οἷν μόνον Οσμήν ἰδωσιν.

P. 416. l. 5. Σὺ δ' ἴπεις ὀπὸσα γ' ἰβύλε. Codices A. B. habent, σὺ
δ' ἴπας ὀπὸσα γ' ἰβύλεται. C. βέληται. Neque tamen difficul-
tas tollitur. B. C.

P. 421. l. 2. Pro δισμήνσι genuinam, mea quidem sententiâ, lectionem
διείαςι dat MS. Par.. Ut a τῖθημι formatur τιείαςι in tertio
plurali sic a διδῆμι, verbo Homérico (Il. A. 105.) διείαςι. He-
sychius. Διδείαςι. δισμήνσι. Corrige ex hoc loco Διδείαςι. Ve-
rissima est summi Hemsterhusii observatio ad Thomam Magistrum
p. 26. *Apud illa Attica (Xenophon) voces phrasisque tum poeticas,
tum Doricas, quarum in aliis scriptoribus Atticis nullum est vestigium,
si virtutem orationi adjungant, non aspernatur,*

Ibid. l. 7. In lexicis nec comparet nec comparere debet verbum
συνεξευπόρισα. Est enim plane barbarum. MS. Par. συνεξεπόρησα.
Legendum igitur συνεξεπόρισα. Supra p. 392. l. ult. ubi recte
editur ἐκπορίσαι idem MS. perperam habet ἐξευποριῶσαι. In
Aristophan. Eccl. 820. exstabat εὐπόρισα, sed contra metrum,
quod vitium dudum notarunt Viri docti et nuper sustulit
Brunckius.

LIB. VI.

P. 425. l. 2. Scribitur, inquit Hutchinsonus, et ἥλλοντο. Male. Nam
ἥλλοντο est aor. 2. med. Egregium vero argumentum! Imo
propter istud ἥχωντο lege cum Athenæo, ὥρχοντο — ἥλλοντο.
ἥλλοντο quoque recte MS. Par. Mox l. 4. ex MS. eodem et
Athenæo repone, περιπληγῆναι τὸν ἀνδρα· ὃ δ' ἔπισι — quod ulti-
mum bene vidērat Muretus.

P. 432. l. 1. Edd. quædam et margo Stephani *μειζόνως ἀφικίσθαι*, unde non improbabili conjectura *μειζονίσσαφικίσθαι* exsculpsit Abreschius Animad. in Aeschyl. II. p. 463.

P. 435. l. 2. Delendum est *ἀν*, ex præcedenti syllaba natum.

P. 437. l. 9. *Ιασωνίαν ἀκτὴν*, Larcherus malit *Ι. ἀκρην*; quod ita Geographi veteres eam vocant. B. C. Lege ex analogia, *Ιασονίαν*.

Ibid. l. 10. Quod additur in margine Steph. *ἐπίστα δὲ τῷ Τίγρειος* est quoque in Codicibus B. C. Sed pro *Τίγρειος* legendum esse *Ιριος*, recte vidit Interpres. B. C. Supra Lib. V. p. 389. l. 8. pro *Ιριον* habet *Τίγγρον* MS. Paris.

Ibid. l. ult. Strabo vocat Heracleam *Μιλησίων κτίσμα*. Pro quo quis dubitabit, inquit Palmerius, *debere Μιγαρείων* legi? quum Suidas Arrianus, Diodorus alique cum Xenophonte nostro consentiant. Vide Strabonem XII. p. 542. et doctissimos viros Palmerium atque Casaubonum ad locum. W.

P. 438. l. 2. *Ἐπὶ τὸν Κέρβερον καλασθῆναι* male vertit Hutchinsonus ad Cerberum descendisse, quod esset, *πρὸς Κέρβερον*. Verte, ad Cerberum petendum descendisse, quam præpositionis vim plurimis exemplis, hujus loci non oblitus, illustrat Valckenærius ad Herodot. VII. 193.

P. 449. l. 8. Distingue cum Abreschio Dilucid. Thucyd. Auctar. p. 346. *Ἐπεὶ δ' ἰδρίπνησαν τάχιστα, παρεγγίλθη τὰ πνεῦμα καλασθῆνύναι* — Quæ satis trita locutio est. Paullo rarius est quod habet Dromo Comicus Athenæi IX. p. 409. F. *ΕΠΕΙ Δὲ ΘΑΤΤΟΝ ἡμῖν ἡρσισηκότες*.

P. 451. l. ult. *Ἀλλ' ἢ Θερᾶκες ἢ Βιθυνοί*. Codices B. C. *ἀλλὰ Θερᾶκες Βιθυνοί*, quod verius judicat Interpres. B. C.

P. 457. l. 9. *Πεπείκει* emendat Valckenærius Adnotat. in Nov. Ecd. p. 400.

P. 462. l. 9. *Μόχισθαι*, quod delendum censuerat Muretus, abest etiam a Codicibus B. C. In Codice A. hic locus habet majorem lacunam. B. C.

P. 466. l. 8. Perperam *ἐπίτρεψεν* in *ἐπίταξεν* ab Hutchinsono mutari censet Abreschius Dilucid. Thucyd. Auctar. p. 217.

P. 467. l. 2. Hunc locum citat Suidas v. *γάπος*, et pro *δυσπόρου δυσγάτῳ*,

ἔγω, pro διαβάτοι διαβατίον legit. W. Cum Suidā διαβατίον reposuerim, et τὸ βάτος, quod superfluum est, eiecerim.

Ibid. l. 8. Lectio marginis Steph. ὅτι βελῆς ὡς ἀξίον εἶν διαβατίον, confirmatur consensu Codicis B. et augetur, addito .ii. post .iiη. B. C.

P. 479. l. 5. Syntaxis postulat futurum παραγίλει, quomodo recte exhibet MS. Paris. qui et mox p. 481. l. 2. πολεμῆτα obtulit, sed nemo exstitit, qui reciperet.

P. 482. l. 1. Solæcum est ὅστις ἀν' ἰθιλήσει. Corrigendum aut' ἰθιλήσει aut cum MS. Paris. ἰθίλη.

P. 483. l. 7. Οὐ μίντοι, ἔφη, νομίζειν, εἰδ' εἰ παμπόνηρος ἦν Δέξιππος, βία χρῆται πάσχειν αὐτόν, ἀλλὰ κριθίῃα, ὥσπερ καὶ ὑμεῖς νῦν ἀξιῶτε, τῆς δίκης τυχεῖν. Hæc est scriptura Codicum B. C. In editis est — Δέξιππος, δίκαια πάσχειν αὐτόν — ὥσπερ καὶ ὑμεῖς νῦν, ἀξιῶται δίκης τυχεῖν. Forte δίκαια ortum est ex διῶ βίαν, quod a Xenophonte profectum videtur. Bene Intepres: *Je pense cependant. ajoute-t-il, que, quand même il seroit le plus méchant des hommes, on ne devoit point lui faire violence, mais le juger, comme vous demandez à l'être actuellement, et le punir, après l'avoir trouvé coupable.* B. C.

L I B. VII.

P. 491. l. 8. Lege ex MS. Parisiensi, ἀποπλευσέμενος.

P. 495. l. 4. Particulam interjectam omnino requirit sensus, quæ hunc locum augent MS. Eton. Paris. Νῦν AN, εἰ βέλοιο, σύ τε ἡμᾶς ὀησαιο καὶ ἡμεῖς σὲ μέγαλ ποιεῖσαιμιν.

P. 506. l. 9. Πρὸς τὸ τεῖχος habet ed. Hingrina, observante Abreschio Dilucid. Thucyd. p. 400. quod nec probat nec improbat, mihi autem verum videtur.

Ibid. l. 11. Pro συλληφθήσεται Codices B. C. habent συλλήφεται. B. C.

P. 514. l. 6. Malim quod sensus postulare videtur, ἔκαστα.

P. 516. l. 10. Pro δοκοῖν rescribendum δοκῇ, fide MS. Paris.

P. 523. l. 3. Totum locum, partim Athenæi auctoritate, sic constituo: Ἄλλος παῖδα ἀγαγὼν, ὅπως ἐδωρήσατο προπίνων, καὶ ἄλλος ἱμάτια τῇ γυναίκει, καὶ Τιμασίῳ φιλῆν τι ἀγγυρᾶν καὶ τάπηδα ἀξίαν δίκην

δικα μὲν. Ista προπίνων ιδωρήσατο lassas impedire aures nemo non sentit. Εδωρήσατο omittit Athenæus. Sed utrumque supervacuum est et Grammatico ellipsin supplere volenti debetur. T. addit etiam MS. Paris. similiter inferendum Lib. I. p. 47. l. 1. πείονται TE γὰρ βραχὺ — ex Athenæo IX. p. 390. D. et Lib. VII. p. 495. l. 8. καὶ αὐτὸς TE παρηγγύα ταῦτα — ex MS. Paris.

P. 524. l. ult. Lege, præcuntibus quodammodo Athenæo et Suida; Καὶ ἀναγὰς ὁ Σιῦθης συνίπτε καὶ σιγκαλισκίδασι τῶν μετ' αὐτῷ τὸ κέρας. ΤΩΝ μετ' αὐτῷ est ex certissima emendatione Pierfoni ad Mœrin p. 217. probata Toupio in Suid. II. p. 78.

P. 525. l. 1. Μετὰ ταῦτα εἰσῆλθον Κερασενταῖοι, οἱ σημαίνουσι αὐλοῖς τε καὶ σάλπιγγιν ὠμοβοῖταις. Habet omnino *Cerasuntæorum* mentio aliquid vel vitii vel obscuritatis. In Codice B. est — εἰσῆλθον κέρασι τε οἷοι σημαίνουσιν αὐλῆντες καὶ σάλπιγγιν ὠμοβοῖταις. Atque ita etiam habet Codex C, nisi quod pro οἷοι est οἷοις. Larcherus hanc ponit conjecturam, μὴ δὲ ταῦτα εἰσῆλθον οἱ κέρασιν ἐσήμαινον, αὐλοῖς τε καὶ σ. ω. Aliam correctionem secutus est vertendo: *On fit entrer ensuite des gens; dont les uns sonnerent une charge avec des flûtes, comme si e' eût été avec des cornes, et les autres avec des trompettes de peaux de bœufs crues.* B. C.

P. 526. l. 7. Εἴη pro peritia sua non mutandum statuit Hutchinsonus. Tu repone; ὁπόταν καιρὸς ἦ ex MSS. Paris. Eton. Idem error hic irrepfit; qui paullo ante p. 516. l. 10.

P. 527. l. 6. Rem acu tetigisse censeo Binghamum, qui Minervæ nomen tesseram fuisse suspicatur. Αθηναίαν enim plane dant MSS. Paris. Eton. Neque obstat forma vocis; quæ forsan ποιητικώτερον cui videri posset, quin eam Xenophon usurparit. Vide supra ad Lib. V. p. 421. l. 1. Sed et Aristophanes hoc vocabulum non dedignatus est Av. 829. Τὸ δ' ἐκ Αθηναίαν ἰῶμεν Πολιάδα; 1652. *Επὶ κληρὸν εἶναι τὴν Αθηναίαν δοκεῖς.* Eq. 760. *Τῇ μὲν δεσποίνῃ Αθηναίῃ.* Nec Plato Euthydemo p. 82, 12. ed. Oxon. cui restituendum Αθηναίη ex Eustathio ad Odyss. F. p. 1456, 50.

P. 533. l. 3. Lege δειται, ut recte exstat post paullo p. 537. l. 3.

P. 536. l. 10. Mihi ed. Florentinæ et MS. Paris. lectio satisfacit: κατεκαύθη μίντοι ἔσιν ὦν καὶ σκίυη. Hæc enim vox et vestes et omnem armaturam sive ornatum complectitur.

P. 538. l. 1. Aut delendum αὖν aut legendum σπείσασθαι, quod prætulerim.

P. 559. l. 10. Verbum nullius pretii ἱμνωλῆσαι omnes, quantum sciam;

sciam, editiones obsedit. Reducenda genuina vox ἱμπολῆσαι, ab ἱμπολᾶν, quæ vera est scriptura, ut jamdudum, sed frustra, monuit Pierfonus ad Mœrin p. 156. In Polluce idem mendum hic illic relictum, ut VI. 191. ubi MS. alteram formam obtulit. Emendatam scripturam dederunt Apollodori Codices, quibus obtemperare noluit Criticorum Deus, Heynius. Sed aquila non captat muscas, et Critici majorum gentium adeo rebus intenti hærent aliquando, ut verba negligant. Διμπολῶμεθα in Sophoclis fragmento tacite correxit Valckenærius, ad Euripidis Hippolyt. 628. sed antiquum διμπολῶμεθα retinuit Brunckius Fragm. p. 30. ἀπειμπολῶσαι scripserat Eusebius Præp. Evang. IV. p. 162. E. pro minime Græco ἀπειμπωλῆσαι, quod tamen concoxit Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 584. ἀπημπόλει vitiose habet Suidas v. Περφῖνος. Miror Brunckium, qui suum de hac ipsa voce errorem correxerit ad Aristoph. Pac. 448.

Ibid. l. 13. Εαυτῷ pro σαυτῷ dat editio Florentina, quod verum puto. εαυτῷ, εαυτῶ, εαυτῶν, εαυτῶν, εαυτοῖς, εαυτῶς sine discrimine personarum usurpant Attici, quos tamen sua lingua uti noluerunt librarii.

P. 542. l. 2. Ενταῦθα εὐρίσκοιται πολλαὶ μὲν κλίνας, πολλαὶ δὲ κισώτια, πολλαὶ δὲ βίβλοι καὶ τᾶλλα ὅσα ἐν ξυλίνοις τεύχεσι ναύκληροι ἄγασσι. Larchero displicet βίβλοι, pro quo malit βυβλία, et vertit: *beau-coup de cordages: funicularum, rudentium, restium*. De quo non statuimus. Venit nobis in mentem similis loci ex Theopompo, quem Longinus servavit, de Subl. S. 43. de quo vid. Bibl. Crit. P. III. p. 40. B. C.

P. 550. l. pen. Lectionem veterum editionum recte, opinor, præfert Abreschius in Aeschyl. l. p. 186. ὅτι δὴ ὠήσεσθε. Mox p. 557. l. 10. rectius facturum fuisse Hutchinsonum, si veterem lectionem retinisset, iudicat Idem Dilucid. Thucyd. p. 259.

P. 564. l. 9. Optime Valckenærius ad Theocritum p. 149. si bene memini, emendat: ἔδδεν μείον δύνανται ἀνύσασθαι. Ultimam vocem recte ad interpretandam Latinam vocem *consequor* adhibet Priscianus VIII. p. 791.

P. 574. l. 2. Hesychius: Ενώπια, τὰ κατ' ἀντικεῖν τῷ πυλῶνος φαινόμενα μέρη, ἃ καὶ διεκόσμεν ἕνεκα τῶν παριόντων. ΤΑ ΕΝΩΠΙΑ sunt partes anteriores ædium. THE FRONT of the house, quas ornare atque opere tectorio sive pictorio condecorare soleant veteres. de quo ὁ πᾶν Casaubonus ad Theophrasti characteres. Hinc ἐνώπια παμφανῶντα vocat Homerus. Atque hinc restituendus videtur insignis locus apud Xenophontem, ubi ita legitur: Καὶ ἀπαλῆ τῷ Ξενοφῶντι Εὐκλείδης μάστιγος Φλιασίου, Κλεαγόρου υἱὸς τῷ τὰ ἐνυπνία ἐν Λυκείῳ γιγναστέριος. Ac Xenophonti obuius fit Euclides pater Pblisius,

Pbliasius, filius Cleagoræ, qui somnia in Lyceo pinxit. Hem! Cleagoras the dream-painter. egregium sane artificem, qui somnia etiam depingere noverat. Tu vero, vir eruditissime, qui Musam Atticam amas, ita lege, meo periculo: Κλεαγόρου υἱὸς τῶ τὰ ΕΝΩΠΙΑ ἐν Λυκίῳ γυγγραφότος. qui partes Lycæi anteriores opere pictoric ornavit. Cleagoras, ut videtur, τοιχογράφος, et in sua arte celebris. Τουρ. Epist. Crit. p. 59-60.

P. 576. l. 5. Επορεύοντο διὰ τῆς Τροίας. Lectionem, quæ est in margine Steph. Τρωάδος, habent etiam Codices B. C. *Bibl. Crit.*

ADDENDUM.

LIB. I. p. 3. l. 13. Magis Atticam, non tamen magis Xenophon-
team vocem, εἰν pro εἴησαν præbet Aristides, ab Hutchinsono
laudatus. Ad Nostri Memorab. l. 4, 19. hæc notat Vir sum-
mus, qui in his literis regnat, RUHNKENIUS. *Hic pro forma
Attica εἰν restituenda est communis εἴησαν, auctoritate Grammatici
veteris in Bibliotheca Sangermanensi. Εἴησαν. ἀντὶ τῆ εἰν. Σουφῶν
Απομνημονευμάτων α. Vulgaris forma etiam est in Sympos. p. 153.
Sic ἤμην pro Attico ἦν Cyrop. VI. p. 149. E.*

IN THE MATTER OF THE ESTATE OF

...the ... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

A D D E N D U M

4 DE 65

4 DE 65

CYRI EXPEDITIO.

Anno ante ———— Christum C.D.

A. Vallum — B. Canales a Tigride ad
Euphraten — C. Munus Mediae magnus
D. Locus ubi pugnatum est.

Longitudo ad Insula Ferro.

Tabula Anglicorum milliarium.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ἈΝΑΒΑΣΕΩΣ Α'.

² **Δ**ΑΡΕΙΟΥ καὶ Παρυσάτιδος γίνονται ³ παῖδες δύο·
πρεσβύτερος μὲν Αρταξέρξης, νεώτερος δὲ Κύρος.
Ἐπεὶ δὲ ἠσθένει Δαρεῖος, καὶ ὑπώπλεψε τελευτῇν τῷ
βίῳ, ἐβόλετο τῷ παίδε ἀμφοτέρῳ παρῆναι. Ο μὲν ἔν πρεσ-

DARIUS & Parysatidis duo fuere filii: *quorum* natu major
Artaxerxes, minor Cyrus erat. Cum autem ægrotaret
Darius, & vitæ finem *instare* suspicaretur, filium utrum-
que adesse voluit. Ac major quidem natu fortè tunc aderat;

[ANABASEΩΣ, &c.] Expedi-
tionis, quâ de his in libris agitur,
Historia Græcè inscribitur Ἀνάβα-
σις, propterea quod Cyrus urbem
versus, Artaxerxis regiâ nobilem,
atque aded superiores Asiæ partes,
dirigebat iter. Nam primùm Græ-
corum moris erat de urbibus qua-
rumlibet regionum illustrissimis ita
loqui, quasi perinde *situ* atque *ho-*
nore emerent: unde, eò qui profi-
ciscuntur, ἀναβαίνειν dicantur. Ar-
rian in *Epictet.* l. 3. c. 7. de Româ
verba faciens, ἀδελφὸς, inquit, τοῦ λή-
σει ἀναβῆναι. Eâdem ferè de cau-
sâ, Scriptor modò laudatus, Xeno-
phonteï argumenti stilique æmu-
lus, libros septem, quos de rebus
gestis Alexandri composuit, eun-
dem, quo Cyri hæc Historia gau-
det, titulum præferre voluit. Mo-
tus itidem Hierosolymam versùs,
ex Hebræo pariter ac Græco idio-
mate, passim apud Sacros utrius-
que Instrumenti auctores verbo,
cui *adscendendi* notio subiecta est,
exprimitur: partim quod Hiero-
solyma Judaicarum princeps esset
urbium; partim, quod reverâ in

eam, utpote altiori, montano sci-
licet, loco sitam, adscenderent ho-
mines. Deinde, Veteres *superiorem*
aliam, aliam *inferiorem* agnoscunt
Asiam. Herodotus l. 1. c. 177. Io-
niam, Cariam, Lyfiam, maritimas o-
ras, vocat τὰ κάτω τῆς Ἀσίας: *interio-*
ra verò sen *Mediterranea*, τὰ ἄνω αὐ-
τῆς. Istæ, nimirum, provinciæ æ-
quæ ac iis vicinæ aliæ, ubi Cyrus
exercitum in expeditionem coëgit,
fluviorum ostiis in mare tum Æ-
gæum tum Mediterraneum decur-
rentium adsitæ, *inferiores* jure no-
minantur: & maritimæ atque oc-
cidentalibus hujusce Asiæ partis in-
colæ à nostro Histor. Græc. l. 1. p.
256. edit. *Stephan* οἱ κάτω dicuntur.
Contrà, *superiores* eæ adpellantur
provinciæ, quæ à fluviorum fon-
tibus, ex altioribus locis exilienti-
bus, propiùs absunt, uti rectè ad
Pompon. Mel. lib. 1. c. 3. observa-
vit doctis. *Is. Vossius.* Hinc orta
foran memorata priùs Asiæ divi-
sio; cujus in superiori parte cum
regiæ Persicæ statuerentur, rex ille
magnus idcirco dicitur ὁ ἄνω βασι-
λεὺς: infra l. 7. sub init. qui ad
A
eum

Εὐτέρος παρὼν ἐτύγχανε. Κῦρον δὲ ¹ μετεπέμπετο ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἧς αὐτὸν ² σαλράπην ἐποίησε· καὶ στρατηγὸν δὲ αὐτὸν ἀπέδειξε πάντων, ὅσοι εἰς ³ Κατωλῶ πεδίον ἀθροίζονται. Ἀναβαίνει ἔνθ' ὁ Κῦρος, λαβὼν ⁴ Τισσαφέρην ὡς φίλον· καὶ τῶν Ἑλλήνων δὲ ἔχων ὀπλίτας ἀνέβη τριακοσίους, ἄρχοντα δὲ αὐτῶν Ξενίαν Παρράσιον.

Cyrum arcessebat à principatu, cujus eum satrapen fecerat; sed & præfectum eum designaverat omnium, quicunque ad Castoli planitiem congregari solent. Itaque Cyrus ascendit, Tissapherne tanquam amico sibi adjuncto; cum trecentis etiam gravis armaturæ militibus Græcis, quibus Xenias Parrhasius præerat.

eum pergit, ἀνὰ πορεύεσθαι, uti mox legitur, sive ἀναβαίνειν, uti passim; & hæc ipsa ἀνάβασις, ἢ ἀνω ὁδὸς l. 3. sub init. ab *Arriano exp. Alex.* l. 1, c. 12. ἀνοδῶ. Qui verò à regiis sedibus maritimas versùs oras progrediuntur, eorum iter ubique ferè nuncupari solet κατάβασις: unde apud nostrum in vitâ *Agésil.* haud longè ab initio, καταβὰν audit στράτευμα, quod à rege ad Tissaphernem missum erat.

² Δαρείου καὶ, &c.] Omisâ præfandi ratione solenni, medias in res properat Auctor: cujus ad imitationem quæ ab argumento statim incipiunt *Historiæ*, ἀκέφαλα σώματα vocantur à *Luciano* p. 358. edit. *Bouřdel.* Perfectionem autem primæ hujusce sententiæ more rhetorico intuetur atque laudat *Demetr. Phuler.* in princip. libel. περὶ Ἑρμῆν. Cæterùm, de Dario hoc & Parysotide videsis regum Persicorum seriem chronologicam, huic quam *Historiæ* præmissam invenies.

³ Παῖδες δύο, &c.] Numerum *Plutarchus* in vitâ *Artaxerx.* p. 1012. T. I. auget duobus aliis, *Ostane* scilicet & *Oxathre*. *Ἀγιοξέξης* (sic enim apud *Plutarch.* & alibi scribi solet) hic, cognomento *Mnemon*,

Ἀρσίκας πρότερον ἐκαλεῖτο, ibidem inquit Auctor laudatus. Videsis *Ctesiae Persic.* p. 650. & 687. edit. *Gronov.*

¹ Μελεπέμπετο ἀπὸ, &c.] *Aristides* (cui ad stipulatur MS. Eton.) *de diæ. simpl.* p. 681. edit. *Ald.* legit μελαπέμπεται, eâque de scripturâ sic commentatur, καὶ ἡ χροὺς παραλλαγῇ, τῇ ἀφελείας ἐστὶ. Τὸ γὰρ παραληλυθὸς εἰς τὴν ἐνεσῶτα ὀρίζονται. *Ἰόν*, Κῦρον δὲ μελαπέμπεται ἀπὸ τῇ ἀρχῆς· ἀλλ' ἢ τῷ μελεπέμπετο. Ὁ χροὺς γὰρ μελαβληθεὶς τὴν ἀφελείαν ἐποίησατο. Δεῖ γὰρ ποθ' ὑμᾶς ὑποθεῖναι τὰ γεγονότα ὡς γινόμενα — καὶ ἐστὶ καὶ νοπρέπεια ἐν τῷ τοιαύτῳ.

² Σαλράπην ἐποίησε, &c.] Rem eandem narrant *Diodor. Sic.* l. 14. p. 244. edit. *Rhodom. Plutarch.* loco jam citato: *Noster Hist. Græc.* p. 256. De prioris vocis origine vide *Indic. vocab. Persic.* *Cyrop.* nostræ adjectum.

³ Εἰς Κατωλῶ πεδίον, &c.] Quo de loco vide *Indic. Geograph.*

⁴ Τισσαφέρην] Hic ille est, quem *Thucydides* l. 8. sub init. vocat στρατηγὸν τῷ κάτω, & sæpè ibidem memorat. Videsis etiam *Nostrium Hist. Græc.* l. 1. *Diodor. Sic.* l. 14. & *Justin.* l. 5.

Ἐπειδὴ δὲ ἐτελεύτησε Δαρεῖος, καὶ καλῆσθαι εἰς τὴν βασιλείαν Ἀρταξέρξης, Τισσαφέρνης διαβάλλει τὸν Κύρον πρὸς τὸν ἀδελφόν, ¹ ὥς ἐπιβλεύει αὐτῷ. Ο δὲ πείθει αὐτὸν καὶ συλλαμβάνει Κύρον, ὥς ἀποκτενῶν· ἡ δὲ μήτηρ, ἐξαίησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν. Ο δ' ὥς ἀπῆλθε κινδυνεύσας καὶ ἀτιμασθεὶς, βελεύεται ὅπως μήποτε ἔτι ἔσαι ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ' ἦν δύνῃσαι, βασιλεύσει ² αὐτὸν ἐκείνους. ³ Παρύσατις μὲν δὲ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ, φίλῃσα αὐτὸν μᾶλλον, ἢ τὸν βασιλεύοντα Ἀρταξέρξην. Οἷς δ' ἀφικνεῖτο τῶν παρὰ βασιλέως πρὸς αὐτὸν, πάντας ἔτιω διαλθεὶς ἀνεπέμπετο, ὥσθ' ἐαυτῷ μᾶλλον φίλος εἶναι, ἢ βασιλεῖ. Καὶ τῶν παρ' ἐαυτῷ δὲ βαρβάρων ἐπεμελεῖτο, ὥς πολεμεῖν τε ἱκανοὶ εἴησαν, καὶ εὐνοικῶς ἔχοιεν αὐτῷ. Τὴν δὲ Ἑλληνικὴν δύναμιν ἡθροίζεν, ὥς μάλιστα ἐδύνατο ἐπικρυπτόμενος, ὅπως ὀτιοπαρσκειυαστότατον λάβοι βασιλέα. Οἷε ὅτι ἐποιεῖτο τὴν συλλογὴν, ⁴ ὅπόσους εἶχε φύλακας ἐν ταῖς πόλεσι, παρήγγειλε τοῖς φρεβάρχοις ἐκάστοις λαμβάνειν ἀνδρας Πελοποννησίους,

Posteaquam Darius vivendi finem fecit, & Artaxerxes regno potitus est, Tissaphernes Cyrum apud fratrem criminatur, quasi is illi insidiaretur. Credit ille, & Cyrum interficiendi consilio comprehendit: sed mater eum, precibus suis condonatum, ad principatum remittit. Is ubi periculo objectus & affectus ignominia discessit, consilia inquit quo pacto in potestate fratris esse desineret, atque etiam, si fieri posset, ejus loco regno potiretur. Et Parysatis quidem mater à Cyri partibus stetit, quippe quæ magis hunc quam Artaxerxem regem, diligeret. Ipse autem, si quis ad se à rege veniret, eos omnes sic affectos remittebat, ut sibi magis, quam regi, essent amici. Præterea curabat, ut barbari, quos habebat secum, & ad gerendum bellum idonei & benevolæ essent erga ipsum animo. Græcas copias, quàm poterat occultissimè, cogebat, ut regem imparatissimum offenderet. Quoties igitur delectum ageret eorum militum præfidiariorum, quoscunque in urbibus habebat, toties singulis eorum præfectis mandabat, ut Peloponnesios

¹ Ως ἐπιβλεύει αὐτῷ.] Confer. *Plutarch.* loco supra citato.

² Αὐτὸν ἐκείνους.] Ità Matt. 11. 22.

— ὅτι ἀρχέλαος βασιλεύει — αὐτὸν Ἡρόδοτος, &c. v. Aristoph. Nub. 380.

³ Παρύσατις μὲν δὲ, &c.] *Plutar-*

chus, in vitâ Artox. ἡ δὲ μήτηρ (Παρύσατις) ὑπῆρχε μᾶλλον τὸν Κύρον φιλοῦσα, καὶ βελομένη βασιλεύειν ἐκείνον.

⁴ Ὅπόσους εἶχε, &c.] *Mavult Martius* ὅπόσους εἶχε φυλακὰς.

ὅτι πλείους, καὶ βελτίους, ὥς ἐπιβλεπόντος Τισσαφέρνῃς ταῖς πόλεσι. Καὶ γὰρ ἦσαν Ἰωνικαὶ πόλεις Τισσαφέρνῃς τὸ ἀρχαῖον, ¹ ἐκ βασιλείως δεδομέναι· τότε δ' ἀπέστησαν πρὸς Κύρον πᾶσαι, πλὴν ² Μιλήτης. Ἐν Μιλήτῳ δ' ὁ Τισσαφέρνης προαισθόμενος τὰ αὐτὰ ταῦτα βεβρυμένους, ἀποστῆναι πρὸς Κύρον, τῆς μὲν ἀπέκλεινε, τῆς δ' ἐξέβαλεν. Ὁ δὲ Κύρος ὑπολαβὼν τῆς Φεύγονίας, συλλέξας στρατεύματα, ἐπολιόρκει Μίλητον καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, καὶ ἐπειράτο καλᾶγειν τῆς ἐκπεπωκότας. Αὕτη ἔν ἄλλῃ ³ πρόφασις ἦν αὐτῷ τῷ ἀθροίζειν στρατεύματα. Πρὸς δὲ βασιλέα πέμπων, ἤξιεν, ἀδελφὸς ὢν αὐτῷ, δοθῆναι οἱ ταύτας τὰς πόλεις μάλλον, ἢ Τισσαφέρνην ἀρχειν αὐτῶν· καὶ ἡ μήτηρ συνέπραττεν αὐτῷ ταῦτα, ὥς ἐ βασιλεὺς τῆς πρὸς ἐαυτὸν ἐπιβλήης ἐκ ἡσθάνετο, Τισ-

quàm plurimos optimosque compararent, quasi Tissaphernes urbibus insidiaretur. Nam urbes Ionicae fuerant illae quidem prius Tissapherni à rege traditae; sed hoc tempore omnes, praeter Miletum, ad Cyrum defecerant. Cum enim Tissaphernes Mileti praesensisset, Milesios eadem ad Cyrum deficiendi consilia agitare, partim eos occiderat, partim eiecerat. Cyrus autem in exilium actos cum excepisset, exercitu comparato, terram marique Miletum obsidebat, & exules reducere conabatur. Hoc utique erat ei alterum militis cogendi praetextum. Mittebat & ad regem, atque orabat, ut ipsi potius, qui frater ejus esset, quàm Tissapherni, tradere in eas urbes imperium vellet: quàm in re mater etiam eum adjuvabat; itaque accidit, ut rex insidias sibi strui non animadverteret, sed existimaret Cyrum idcirco in exercitus sumptus fa-

¹ Ἐκ βασιλείως, &c.] Eodem modo loquitur Evangelista Joh. VI. 65. — εἰάν μὴ ἡ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ πατρὸς μου. Et Noster Cyrop. I. 8. 639. ἐκ βασιλείως εἰσὶ καθεστηκότις ² Μιλήτης] Quam urbem quondam Ioniae totius belli pacisque artibus principem fuisse tradit Pompon. Mela I. I. c. 17.

³ Πρόφασις] Est, Phavorino interprete, καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ ἡ ψευδὴς αἰτία. Hoc vero loco non quamlibet causam, sed simulatam potius (qualis Livio est titulus I. 37. c. 54. Sueton-

nio praetextum de Jul. Caes. c. 30.) quàm veram denotat: nam Cyro copias colligendi causa proprie dicta, ultionis erat & regni fraterni cupido. Caeterum, inter ἀρχαίς, αἰτίας, & προφάσεις belli adcurate, h. e. more suo, distinguit Polybius I. 3. p. 162. edit. Paris. Cujuscum oratio sit paulò longior, quàm ut huc commodè transcribi possit, ad locum indicatum lectores relegamus. Thucydides quoque discrimen posuit inter πρόφασιν & τὸ ἀληθές, I. 6. sub init. Hermocrat. orat.

σαφέρειν δὲ ἐνόμιζε πολεμῆναι αὐτὸν ἀμφὶ τὰ στρατεύματα δαπανᾶν· ὥς ἐδὲν ἤχθετο αὐτῶν πολεμῶντων· καὶ γὰρ ὁ Κῦρος ἀπέπεμπε τὰς γιγνομένους δασμεὲς βασιλεῖ ἐκ τῶν πόλεων, ὧν ὁ Τισσαφέρνης ἐτύγχανεν ἔχων.

Ἄλλο δὲ στρατεύμα συνελέγετο αὐτῷ, ἐν Χερρόνησῳ τῆς καλῆς ἡπείρους Ἀβύδου, τόνδε τὸν τρόπον. ¹ Κλέαρχος ἦν Λακεδαιμόνιος, Φυγᾶς· τῷ συγγενόμενος ὁ Κῦρος, ἡγάσθη τε αὐτὸν, καὶ δίδωσιν αὐτῷ μυριάς ² δαρεικᾶς. Ὁ δὲ λαβὼν τὸ χρυσίον, στρατεύμα συνέλεξεν ἀπὸ τῶν τῶν χρημάτων, καὶ ἐπολέμει, ἐκ Χερρόνησος ὁρμώμενος, τοῖς Θραξὶ τοῖς ὑπὲρ Ἑλλησποντον οἰκῶσι, καὶ ὠφέλει τὰς Ἑλληνας· ὥς καὶ χρήματα συνεβάλλοντο αὐτῷ εἰς τὴν τροφὴν τῶν στρατιωτῶν αἱ Ἑλλησποντικαὶ πόλεις ἐκῆσαι. Τῷ δ' αὖ ἔτι τρεφόμενον ἐλάνθανεν αὐτῷ τὸ στρατεύμα. Ἀρίσιππος δὲ ὁ Θετταλὸς ἐτύγχανε ³ ξένος ὧν αὐτῷ, καὶ πιεζόμενος ὑπὸ τῶν οἰκοὶ ἀνίστα-

cere, quia Tissapherni bellum navaret; adeoque molestè non ferret, bellum inter ipsos geri: nam & Cyrus mittebat tributum regi debitum iis ex urbibus, quas Tissaphernes habuerat.

Cogebantur & aliæ copiæ Cyro in Chersoneso, è regione Abydi, in hunc modum: Clearchus erat Lacedæmonius, exul: quocum congressus Cyrus admiratus est eum, ac decem millia daricorum ei donavit. Quod ille aurum cùm accepisset, exercitum his pecuniis collegit, & è Chersoneso prodiens, Thracibus iis, qui supra Hellespontum habitant, bellum intulit, commodisque Græcos adfecit; adeò ut etiam sponte suâ civitates Hellespontiacæ pecunias ad alendum hunc militem conferrent. Quapropter & hæ copiæ Cyro clam alebantur. Aristippus autem Thessalus, hospes

¹ Κλέαρχος ἦν, &c.] Cujus ad Cyrum fugæ rationem tradit *Diodor. Sic.* l. 14. p. 243.

² Δαρεικᾶς] Vide quæ notavimus *Cyrop.* l. 5. p. 330, & seq.

³ Ξένος, &c.] Varias vocis hujus significationes adducit eruditiss. præsul *Joan. Potterus* in comment. ad *Lycophr. Cassand.* v. 464. & *Archæol. Gr.* l. 4. c. 21. Quibus ex *Phavorino* libet addere, ξένον dici τὸν εἰς

φιλίαν συνηγμένον ἐξ ἀλλοδαπῆς, eademque voce (adsentiente Etymol. M. auctore) tam ὑποδεχόμενον quàm ὑποδεχθέντα significari; quorum tamen, prior, ex ejusdem mente, propriè dicitur ξενόδοκος. Sed apud *Aristophanem* *βατρ.* v. 109. discrimen hoc non valet; nec apud *Apostol.* *Rom.* XVI. 23. *Thucyd. Scholiast.* l. 4. ferè medio, ξένοι ὄντες (nec aliter *Suidas*) exponit φί-

σιωτῶν, ἔρχεται πρὸς τὸν Κῦρον, καὶ αἰτεῖται αὐτὸν εἰς δις-
 χιλίους ξένους, καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν, ὡς ἔτῳ ¹ περιγενόμε-
 νος ἂν τῶν ἀντισιωτῶν. Ο δὲ Κῦρος δίδωσιν αὐτῷ εἰς τε-
 τρακισχιλίους, καὶ ἕξ μηνῶν μισθόν· καὶ δεῖται αὐτῷ μὴ ² πρόσ-
 θεν καταλῦσαι πρὸς τὰς ἀντισιωτάς, πρὶν ἂν αὐτῷ
 συμβελεύῃται. Οὕτω δὲ αὐτὸ ἐν Θετταλίᾳ ἐλάμβανεν αὐ-
 τῷ τρεφόμενον στρατεύμα. Πρόξενον δὲ τὸν Βοιωτίον, Φίλον
 οὐλοῦσα αὐτῷ, ἐκέλευσε λαβόντα ἄνδρας ὅτι πλείους παραγένηται
 ὥς ἐπὶ Πεισίδας βεβλόμενος στρατεύεσθαι, ὡς πράγματα
 παράρχοντων Πεισιδῶν τῇ ἑαυτῷ χώρᾳ. Σοφαίνεται δὲ τὸν

ejus, cūm domi factione adversariā premeretur, ad Cyrum venit,
 externosque milites ab eo circiter bis mille, cum trium mensium
 stipendio petit, quod se hoc pacto superiorem contrariis partibus
 fore consideret. Cyrus ei ad quatuor millia concedit, & in sex
 menses stipendium; simul eum rogat, nē prius cum adversariæ
 factionis hominibus transigeret, quā secum consilia communi-
 casset. Atque hoc modo clam in Thessaliā quoque exercitus ei
 alebatur. Etiam Proxenum Bœotium, ei amicum, cum quanto
 posset maximo militum numero venire iussit, quasi vellet adver-
 sūs Pisidas, ut qui agrum ipsius infestarent, exercitum ducere.

λοι: *Hesychius*: ξένοι — ἀπὸ ξενίας
 φίλοι. Vox iterum, paucis inter-
 jectis, sensu occurrit alio; quem
Scholias item modò laudatus ag-
 noscit ad lib. 2. Οἱ ξενάγοι, οἱ τῶν
 μισθοφόρων ἄρχοντες· ξένος γὰρ ἐκά-
 λην τὰς μισθοφόρους. Vide quæ no-
 tavimus *Cyrop.* p. 431.

1 Περιγενόμενος ἂν] Rectiùs nos
 περιγενησόμενος scripturos arbitratur
Leunclavius. Sed nil mutandum:
 nam particula ἂν aoristo solet vim
 futuri in sensu potentiali tribuere.
Demosth. adv. *Mid.* p. 609. edit.
Francos. — ὑβρίζειν τοιοῦτον, τὸ δί-
 κην τὸν αἰὲ ληφθέντα, ἣν προσήκει, διδόν-
 ναι, μόνον αἵτιον ἂν γενόμενον; ubi γε-
 νόμενον ἂν pro γενησόμενον dixit. Sic
 & *Isocrat.* in *Areopag.* p. 210. edit.
Wolf. εὐρίσκω γὰρ ταύτην ἂν μόνην
 γενομένην καὶ τῶν μελλόντων κινδύνων ἀ-

ποιοροπὴν, &c. adhibet γενομένην pro
 γενησομένην.

2 Μὴ πρόθεν καταλῦσαι] Post hoc
 verbum nonnunquam subintelli-
 gendum est πόλεμον, aut aliud huic
 adfines nomen. Noster *Hist. Gr.* l.
 6. p. 345. — ἡμᾶς δὲ χρὴ — ὅταν δὲ
 γένηται, (πόλεμος) καταλύεσθαι ἢ δυνα-
 τὸν τάχιστα. Hoc tamen loco pro
 συναλλατῆσθαι (quod mox eadem de
 re adhibetur) Xenophon, vel alio
 cognatæ significationis verbo, κατα-
 λῦσαι posuit. Pari ratione πολέμου
 κατάλυσις apud nostrum, loco pro-
 ximè citato, paucis interjectis, vo-
 catur διαλλαγή. *Herodot.* l. 8. c. 140.
 ἀλλὰ καταλύσαδε, imo redite in ami-
 citiam, ut rectè ex MS. restituitur;
 cujus sedem καταλλάσσεδε, expo-
 sitionis gratiā primò additum, in
 quibusdam codd. occupaverat.

Στυμφάλιον, κὶ Σωκράτην τὸν Αχαιὸν, ξένους ὄντας κὶ τέττας, ἐκέλευσεν ἄνδρας λαβόντας ἐλθεῖν ὅτι πλείεστας, ὡς πολεμήσων Τισσάφερνη σὺν τοῖς φυγάσι τῶν Μιλησίων. Καὶ ἐποίουν ἕτως ἔτοι.

Ἐπεὶ δ' ἔδοκει αὐτῷ ἤδη ¹ πορεύεσθαι ἄνω, τὴν μὲν πρόφασιν ἐποιεῖτο, ὡς Πεισίδας βεβλόμενος ἐκβαλεῖν παντάπασιν ἐκ τῆς χώρας· κὶ ἀθροίζει ὡς ἐπὶ τέττας τό, τε βαρβαρικὸν κὶ τὸ Ἑλληνικόν ² ἐνλαῦθα σράτευμα· κὶ παραγγέλλει τῷ τε Κλεάρχῳ λαβόντι ἥκειν ὅσον ἦν αὐτῷ σράτευμα· κὶ τῷ Ἀρισίππῳ, ³ συναλλαγέντι πρὸς τὰς οἰκοί, ἀποπέμψαι πρὸς ἑαυτὸν ὃ εἶχε σράτευμα· κὶ Ξενίᾳ τῷ Ἀρκάδι, ὃς αὐτῷ προεισῆκει τὰ ἐν ταῖς πόλεσι ⁴ ξενικὰ, ἥκειν παρήγγειλε, λαβόντα τὰς ἄνδρας, πλὴν ὅποσοι ἱκανοὶ εἴησαν τὰς ἀκροπόλεις φυλάττειν. Ἐκάλεσε δὲ κὶ τὰς Μίλητον πολιορκούντας, κὶ τὰς φυγάδας ἐκέλευσε σὺν αὐτῷ σρατεύεσθαι.

Sophænetum quoque Stymphalium, & Socratem Achæum, ejus itidem qui fuerant hospites, cum quantâ maximâ possent manu venire jussit, quasi cum Milesiis exulibus Tissaphernem oppugnare vellet. Ac hi quidem ita faciebant.

Cùm autem in superiorem *Asiam* ei movere visum esset, causam belli *eam* præ se ferebat, quasi Pisidas vellet omnino ex regione *suâ* ejicere: atque tanquam adversùs hos *pugnaturus* tum barbaricas tum Græcas huc copias cogit: Clearchóque denuntiat, ut cum exercitu, quem haberet, *ad se* veniret; & Aristippo ut, compositione cum civibus initâ, copias, quas habebat, mitteret: Xenix item Arcadi, qui præerat copiis exteris, *quas* in civitatibus *aleb*at, imperat ut *ad se* cum suis veniret, relictis tantùm iis, qui tuendis arcibus fati essent. Arcessivit & illos, qui Miletum obsidebant, *ipsòsque* exules *Milesios* secum in aciem ex-

¹ Πορεύεσθαι ἄνω] A maritimis, nimirum, atque aded depressioribus locis, in Asiæ Mediterranea. Vide quæ notavimus p. 1.

² Ἐνλαῦθα] *Rhavorinus*: κὶ τὴν ἐν τόπῳ, κὶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ.

³ Συναλλαγέντι πρὸς, &c.] Vide modò notata ad καταλῦσαι, p. præced.

⁴ Ξενικὰ] I.e. μιῶφορικὰ στρατεύματα: Passim enim Græci dicunt πεζικόν, ἱππικόν, ναυτικόν, Ἑλληνικόν, Περσικόν, &c. subaudiendum lectoribus relinquentes στρατεύματα vel πλῆθος. Noster Κύρ. παιδ. p. 72. ἱππικόν δέ σοι, ὅπερ κράτιστον, &c. *Max. Tyr. Differt.* 30. p. 314. *edit. Capr.* — τότε τὰς ἐς ἀφίησιν εἰς τὸ Ἑλληνικόν,

¹ ὑποσχόμενος αὐτοῖς, εἰ καλῶς καταπράξειεν ἐφ' ᾧ ἔσραϊεύ-
 εῖο, μὴ πρόσθεν παύσασθαι, πρὶν αὐτὰς καταγάγοι οἰκαδε.
 Οἱ δὲ ἡδέως ἐπείθοντο (ἐπίστευον γὰρ αὐτῷ) καὶ λαβόντες τὰ
 ὅπλα, προσήεσαν εἰς Σάρδεις. Ξενίας μὲν δὴ τὰς ἐκ τῶν πό-
 λεων λαβὼν ² παρεγένετο εἰς Σάρδεις, ὀπλίτας εἰς τετρακισχι-
 λίους. Πρόξενος δὲ παρὴν ἔχων ³ ὀπλίτας μὲν εἰς πεντακοσίους καὶ
 χιλίους, γυμνήτας δὲ πεντακοσίους. Σοφαίνετος δὲ ὁ Στυμφα-
 λιος, ὀπλίτας ἔχων χιλίους. Σωκράτης δὲ ὁ Αἰχαιὸς, ὀπλίτας
 ἔχων ὡς πεντακοσίους. Πασίων δὲ ὁ Μεγαρεὺς εἰς ἐπτακοσίους
 ἔχων ἄνδρας παρεγένετο. ἦν δὲ καὶ ἕτος καὶ ὁ Σωκράτης τῶν
 ἀμφὶ Μίλητον στρατευομένων. Οὗτοι μὲν εἰς Σάρδεις αὐτῷ
 ἀφίκοντο. Τισσαφέρνης δὲ κατανοήσας ταῦτα, καὶ μείζονα
 ἡγησάμενος εἶναι, ἢ ὥς ἐπὶ Πεισίδας, τὴν παρασκευὴν, πο-

ire jussit; pollicitus se, si bellum, quod tunc suscipiebat, ex sen-
 tentiâ conficeret, non prius conquieturum, quàm eos domum
 reduxisset. Parebant illi perlibenter; (quippe qui Cyro fidem
 haberent) ac sumptis armis Sardes accesserunt. Ac Xenias
 quidem cum iis qui ex urbibus colligebantur, quatuor ferè pedi-
 tum gravis armaturæ millibus, Sardes venit: Proxenus cum
 gravis armaturæ militibus mille quingentis, & quingentis levis
 armaturæ aderat: Sophænetus Stymphalius, cum gravis arma-
 turæ mille: Socrates Achæus, cum gravis armaturæ circiter
 quingentis: Pasion Megarensis cum septingentis ferè venit: erat
 autem hic cum Socrate de illorum numero, qui Miletum op-
 pugnant. Hi quidem Sardes ad eum veniebant. Hæc Tis-
 saphernes cum animadvertisset, adparatumque majorem arbi-
 tratus esset, quàm qui adversus Pisidas institueretur, quàm

¹ ὑποσχόμενος αὐτοῖς, &c.] Quò
 spectant quæ legimus sub finem
 hujus libri: Τοιγαρὲν ἐπεὶ Τισσα-
 φέρνει ἐπολέμησε, πᾶσαι αἱ πόλεις
 ἐκῆσαι Κύρον εἴλοντο ἀντὶ Τισσα-
 φέρνους, πλὴν Μιλησίων. ἕτοι δὲ,
 ὅτι ἐκ ἡδελε τὰς φεύγοντας προέσ-
 θαι, ἐφοβῆντο αὐτὸν. Καὶ γὰρ ἔργω
 ἐπεδείκνυε, &c.

² Παρεγένετο, &c.] Veniendi signi-
 ficationem hîc obtinet: ideòque
Millium prolegom. N. T. p. 21. S.

Joanni dicam solœcismi temerè
 impingentem, quòd c. 6. v. 25. di-
 xerat — πότε ὧδε γέγονας; meritò
 castigat Cl. Blackwallus Class. fac.
 p. 1. c. 2. § 8.

³ Ὀπλίτας] Phavorinus: Ὀπλίται
 — τῆς πεζικῆς εἰς καὶ μαχίμης δυνά-
 μεως. Βαρυλάτη, uti Suidas, ὀπλίται
 κεχρημένοι. Videfis *Indicem vocab.*
milit. Cyrop. nostræ adjectum.
 His opponuntur (quod ad arma-
 turam attinet) οἱ γυμνήται.

ρεῦε[ν]αι ¹ ὡς βασιλέα ἢ ἐδύνατο τάχιστα, ἰππέας ἔχων ὡς πεντακοσίους. Καὶ βασιλεὺς μὲν δὴ ἐπεὶ ἤκαστε παρὰ Τισσαφέρνῃς τὸν Κύρῳ σόλον, ἀντιπαρεσκευάζετο.

Κύρος δὲ ² ἔχων ἑς εἶπον, ὠρμάτο ἀπὸ Σάρδεων· καὶ ἐξελαύνει διὰ τῆς Λυδίας, ³ σαθμὰς τρεῖς, παρασάγγας εἴκοσι καὶ δύο, ἐπὶ τὸν Μαίανδρον ποταμόν. Τέτρα τὸ εὖρος δύο ⁴ πλέθρα· γέφυρα δὲ ἐπὶ τὴν ἐξευγμένην πλοίοις ἐπ[ὶ]ά. Τῆτον διαβάς, ἐξελαύνει διὰ Φρυγίας σαθμόν ἕνα, παρασάγγας ὀκτώ, εἰς Κολοσέας, πόλιν ⁵ οἰκωμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Ενταῦθα ἔμεινεν ἡμέρας ἐπ[ὶ]ά· καὶ ἤκει Μένων ὁ Θετταλὸς, ἔχων ὀπλίτας χίλις, καὶ ⁶ πελτασὰς πεντακοσίους, Δόλοπας καὶ Αἰνιᾶνας καὶ Ολυνθίους. Εντεῦθεν ἐξελαύνει σαθμὰς

celerrimè poterat, cum quingentis equitibus, ad regem contendit. Ac rex quidem ubi de exercitu Cyri à Tissapherne certior factus fuit, & ipse ad bellum sese parabat.

Cyrus autem cum iis quas dixi copiis, Sardibus movit; & per Lydiam tertiis castris, parasangas viginti duas ad Mæandrum fluvium progreditur. Hujus latitudo duum erat plethrorum; & in eo pons erat septem navigiis constructus. Hunc cum trajecisset, per Phrygiam castris unis, parasangis octo confectis, Colossas venit, urbem incolis frequentem, opulentam & magnam. Hic dies septem cum substitisset, Menon Thessalus cum mille gravis armaturæ peditibus venit, peltastis item quingentis, Dolopibus, & Ænianensibus, & Olynthiis. Inde castris tertiis, parasangas vi-

1 Ως βασιλέα, &c.] Atticè usurpatur ὡς loco τῷ παρόντι. Noster Κύρ. Παιδ. p. 9. ὁπόταν βέλη εἰσέναι ὡς ἐμέ. atque alibi sæpé. Ælian. H. V. l. 2. c. 8. ἵνα αὐτὸς πορεύσῃ ὡς αὐτόν. Idem. l. 12. c. 1. — ἕτως ἐς αὐτὴν αὐτὸν παρέρχεται αὐτήν.

2 Ἐχων ἑς εἶπον] M. S. Eton. ἑς εἶρηκα, Steph. ὡς εἶπον, qui tamen in Annot. ἑς εἶρηκα, vel ἑς εἶπον se malle profitetur.

3 Σταθμὰς, &c.] Vide Indicem vocab. ad mens. spectantium: & de parasangis in Κύρ. Παιδ. not. p. 161. & Indic. voc. Perfic.

4 Πλέθρα] Vide notata ad Κύρ. Παιδ. p. 522.

5 Οἰκωμένην] I. e. quæ habitabatur. Videtur tamen non simpliciter debere accipi; sed pro eâ, quæ habitatoribus frequentatur, i. e. incolarum frequentiam habet. Nisi fortè οἰκωμένη dicitur simpliciter ad differentiam τῆς ἐρήμης. Hæc Stephanus margini versionis Amasæi adscripsit: quibus addo, apud Xenophontem ipsum sibi οἰκωμένην & ἐρήμην opponi, Κύρ. Π. l. 4. p. 281. οἰκωμένη γὰρ χώρα, πολλὰ ἄξιον κτήμα· ἐρήμη δ' ἀνθρώπων ἔσται, &c.

6 Πελτασὰς] Vide Indic. vocab. milit. suprâ memoratum.

τρεις, παρασάγγας εἴκοσιν, εἰς Κελαινὰς, τῆς Φρυγίας πό-
λιν οἰκκμένην, μεγάλην καὶ εὐδαίμονα. Ἐνθα Κύρου βασι-
λεια ἦν, καὶ ¹ παραδείσος μέγας ἀγρίων θηρίων πλήρης, ἃ
ἐκεῖνος ἐθήρευεν ἀπὸ ἵππων, ὅποτε γυμνάσαι βέλοισι ἐαυτὸν τε
καὶ τὰς ἵππους. Διὰ μέσση δὲ τῇ παραδείσῃ ῥεῖ ὁ Μαίανδρος πο-
ταμός· αἱ δὲ πηγαὶ αὐτῆς εἰσὶν ἐκ τῶν βασιλείων· ῥεῖ δὲ καὶ διὰ
τῆς Κελαινῶν πόλεως. Ἐστὶ δὲ καὶ ² μέγας βασιλέως βασιλεια
ἐν Κελαιναῖς ἐρυμνὰ, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῆς Μαρσύης πόσιμῃ,
ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει· ῥεῖ δὲ καὶ ἔξωτος διὰ τῆς πόλεως, ³ καὶ ἐμβάλλει
εἰς τὸν Μαίανδρον· τῆ δὲ Μαρσύης τὸ εὖρος εἴκοσι καὶ πέντε πο-
δῶν. ⁴ Ἐνθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν, νικήσας

ginti pergit Celænas, urbem Phrygiæ, frequentem incolis, mag-
nam & opulentam. Erat hic Cyro regia, & ingens hortus, re-
fertus feris belluis, quas ipse *vectus* equo venabatur, quoties seip-
sum & equos exercere vellet. Per medium hortum Mæander
fluvius labitur, cujus fontes ex ipsâ regiâ oriuntur: atque fluit
etiam per Celænas urbem. Est & magni regis munita Celænis
regia, ad Marfyæ fluminis fontes, sub arce: labitur hic quoque
per urbem, & in Mæandrum influit: Marfyæ autem latitudo *est*
quinque ac viginti pedum. Hic Apollo dicitur pellem detraxisse
Marfyæ, cū cum vicisset secum de peritiâ certantem, ac in an-

1 Παράδεισος, &c.] Vide quæ
notavimus Κύρ. παιδ. p. 29. & *In-*
dic. voc. Persic.

2 Μεγάλῃ βασιλείῃ] *Suidas*: Μέ-
γας βασιλεὺς, ὁ τῶν Περσῶν· διὰ τὸ
πλείονι δυνάμει χρῆσθαι τῇ Περσικῇ·
τοῖς δὲ ἄλλοις προσετίθεσαν τῶν ἀρ-
χομένων ὀνόματα, οἷον, Λακεδαιμονίων,
Μακεδόνων. Quem ad locum vide
quæ notavit Cl. *Kusterus*. Audi
præterea *Aristid.* in Romæ encom.
p. 202. edit. Oxon. Τὸτο μὲν δὴ τὴν
Περσῶν ἀρχὴν σκεψώμεθα, ἣ πάνυ
πολλὴ ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἐβεβόηο (non ἐ-
βεβόηε, ut pessimè ibi operarum
haud dubiè vitio scribitur) καὶ μέ-
γαν παρέσχε τὸ ἐπώνυμον καλεῖσθαι τὴν
ἐχούσα αὐτὴν βασιλεία. Inde joci oc-
casionem *Agésilæus* arripuisse dici-

tur apud *Plutarch.* apophthegm
p. 190. Εἰθισμένων δὲ αὐτῶν τὸν Περ-
σῶν βασιλεία Μέγαν προσαγορεύειν·
Τί δὲ ἐκεῖνος, εἶπεν, ἐμὲ μείζων, εἰ μὴ
δικαιότερος καὶ σωφρονέστερος;

3 Καὶ ἐμβάλλει, &c.] *Amnem*
illum eleganter admodum, stiloque
Poëtico magis quàm Historico de-
scripsit *Q. Curtius* l. 3. c. 1. Cæte-
rùm, de ὑμβολαῖς Marfyæ Mæan-
drique vide sis *Strab.* l. 12. p. 837. &
866. & quæ ibi notavit doctif.
Casaubonus, edit. *Amstel.*

4 Ἐνθα λέγεται, &c.] Periodum
hanc in exemplum παραδιηγήσεως
rhetoricæ adducit *Anonym.* περὶ ῥη-
τορικῆς. cujus & figuræ mentionem
facit *Quinct.* *Instit. Orat.* l. 9. c. 2.
Fama ita tenet, inquit *Livius*, l. 38.

ἐριζοντά οἱ περὶ Ἰσοφίας, καὶ τὸ δέριμα κρεμάσαι ἐν τῷ ἄνῳ, ὅθεν αἱ πηγαὶ δια δὲ τῆτο ὁ ποταμός καλεῖται Μαρσύας. ² Ἐνλαῦθα Ξέρξης, ὅτε ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἤτληθεις τῇ μάχῃ ἀπεχώρει,

tro pellem suspendisse, unde fluminis sunt fontes : eaque de causâ flumen Marস্যas adpellatur. Hoc loco Xerxes, cum pugna victus è Græciâ discederet, regiam hanc & Celænarum arcem con-

c. 13. Celænis Marস্যam cum Apolline tibiæ cantu certasse. Fabulam autem hanc decantatam legere est apud Apollod. bibl. l. 1. c. 4. ubi Marস্যæ detractam pellem in patulâ pino suspensam, ipsūque in flumen sui nominis ab Apolline conversum esse tradit. Unde Ovid. *Fast.* l. 6. v. 703. & seq. de Marস্যâ, ejusque, quam Minerva abjecerat, tibiâ :

*Inventam Satyrus primum miratur;
at usum*

*Nescit : Et inflatam sentit habere
sonum.*

Et modò dimittit digitos, modò concipit auras;

Jamque inter Nymphas arte superbus erat.

Provocat Et Phæbum : Phæbo superante, pendit ;

Cæsa recesserunt à cute membra sua.

Herodot. l. 7. c. 26. ἐν τῇ (sc. Celænis) καὶ ὁ Ἑλλήνων Μαρσύω ἀσκὸς ἐν τῇ πόλει ἀνακρέμαται· ubi lepidè factis interpres ἀσκὸς vertit, pellis in utrem formata. Atqui vox ista notat etiam ipsam pellem. Aristoph. *vesp.* v. 441. — ἀσκὸν δέρειν, dici tradit Scholiast. ἀντὶ τοῦ, τὸ σῶμα ἐκδέρειν. quocum consentit etiam Phavorinus ad v. Vide sis Pausan. l. 1. p. 56. l. 10. p. 873. edit. Kuhn. & Photii biblioth. p. 477.

1 Ἰσοφίας] Suidas : Σοφίαν· κοινῶς ἀπάντων μάθησιν, καὶ τὴν τέχνην, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ ἐπιστήμην, ἢ τὸν νῦν. Eusta-

thius ad Homer Il. 6. p. 1023. Οἱ γὰρ παλαιοὶ σοφὸς ἐκάλεον ἀπαντας τὰς τέχνας. Act. VII. 22. simpliciter σοφία pro omni scientiâ liberali ponitur, dum de Mose istic dicitur, πάση σοφίᾳ, &c. Poëtas σοφὸς dici constat ex Pindari enarratore ad *Isthm.* 5. v. 36. & Anacreontis odâ 53. in *Ref.*

Ποδοχρὸς δὲ Κάφροδίτη
Παρά τῶν σοφῶν (h. e. ποιητῶν)
καλεῖται.

Hoc autem loco Xenophontéo σοφία musicæ peritiam denotat : nec mirum, Cum (auctore Cicerone *Tus. disput.* l. 1. c. 2.) summam eruditionem Græci sitam censebant in nervorum vocūque cantibus. Igitur Et Epaminondas — Themistoclesque — cum in epulis recusaret lyram, habitus est indoctior. Idem (Orat. l. 3. c. 44.) scribit, Musici, qui erant quondam iidem poëtae. Quintil. *Instit.* Orat. l. 1. c. 10. Quis ignorat muscen — tantum jam illis antiquis temporibus non studii modò, verum etiam venerationis habuisse, ut iidem musici, Et vates Et sapientes judicarentur? Et mox infra; Timagenes auctor est, omnium in literis studiorum antiquissimam muscen extitisse. Cui consentit Max. Tyr. *dissert.* 21. p. 214. edit. Cant. Vide sis etiam Athen. deipn. lib. 14. c. 4 & 5. & Sext. *Empir.* lib. 6. p. 356. & seq. edit. Fabric.

2 Ἐνλαῦθα Ξέρξης, &c.] De quo videndi Herodot. l. 8. c. 17, & seq. Diodor. Sic. l. 11.

λέγεται οικοδομῆσαι ταῦτά τε τὰ βασίλεια, καὶ τὴν Κελαρινῶν ἀκρόπολιν. Ἐνταῦθα ἔμεινε Κύρος ἡμέρας τριάκοντα· καὶ ἦκε Κλέαρχος ὁ Λακεδαιμόνιος, Φυγὰς, ἔχων ὀπλίτας χιλίους, καὶ πελῆσας Θυράκας ὀκτακοσίους, καὶ τοξότας Κρήτας διακοσίους. ¹ Ἀμα δὲ καὶ Σωσίας παρῆν ὁ Συρακῆσιος, ἔχων ὀπλίτας χιλίους· καὶ Σοφαίνετος ὁ Ἀρκὰς, ἔχων ὀπλίτας χιλίους. Ἐνταῦθα Κύρος ἐξέτασιν καὶ ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων ἐποίησεν ἐν τῷ παραδείσῳ, καὶ ἐγένοντο οἱ σύμπαντες, ὀπλίται μὲν μύριοι καὶ χίλιοι, πελῆσαι δὲ ἀμφὶ τὰς δισχιλίους.

Ἐντεῦθεν ἐξελαύνει σαθρὰς δύο, παρὰσάγγας δέκα, εἰς Πέλτας, πόλιν οἰκισμένην. Ἐνταῦθα ἔμεινεν ἡμέρας τρεῖς· ἐν αἷς Ξενίας ὁ Ἀρκὰς ² τὰ Λύκαια ἔθυσε, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε· τὰ δὲ ἄθλα ἦσαν, ³ σιληγίδες χρυσαῖ· ἐδεῶρει δὲ τὸν ἀγῶ-

didisse dicitur. Cyrus hic triginta dies mansit; intra quos Clearchus Lacedæmonius, exul, cum peditibus mille gravis armaturæ, & octingentis peltastis Thracibus, ducentisque sagittariis Creten-sibus ad eum venit. Eodem etiam tempore Sofias aderat Syracusanus cum mille gravis armaturæ militibus; & Sophænetus Arcas cum eodem numero ejusdem armaturæ militum. Hic Cyrus Græcos in horto milites recensuit eorumque numerum iniit, atque in universum armaturæ gravis militum undecem millia, peltastarum duo ferè millia fuerunt.

Inde castris alteris, parasangas decem progreditur, ad Peltas, oppidum incolis frequens. Ibi dies tres commoratus est; quibus Arcas ille Xenias Lupercalia institutis sacrificiis & ludis celebravit; vicioribus præmia erant aureæ strigiles: ludos etiam Cy-

¹ Ἀμα δὲ καὶ Σωσίας, &c.] MS. Eton. hic multa turbat, à cæteris libris dissentiens. Ejus lectioni, qualiscunque est, in *Addendis* locum tribuendum curabimus.

² Τὰ Λύκαια ἔθυσε] *Phavorinus*: Λύκαια ἄθλα ἐν Ἀρκαδίᾳ τελεῖται, ἀνακείμενα τῷ Λυκαίῳ Διὶ. Vide *Pausan.* l. 8. p. 678. & seq. & *Archæol. Græc.* l. 2. c. 20. De ipsâ phrasi sic *Aristides* περὶ ἀφελ. λόγου, p. 679. edit. *Venet.* Πάνυ δὲ τῷτο καινοπρεπὲς καὶ ἰδία τις σύλληξις, τὰ Λύκαια ἔθυσεν. Τῷ γὰρ ὀνόματι τῆς ἰορτῆς

ἔτω κέχρηται ὡς αὐτῷ τῷ θυομένῳ, εἰπὼν τὸ γινόμενον κατὰ τὸ ἐν ᾧ γίνε-ται, καὶ οὐδὲ ὁ γίνεσθαι. Θύειν μὲν γὰρ ἐν Λυκαίοις σύνηθες εἶπεῖν· θύειν δὲ τὰ Λύκαια, τῆς καινοπρεπείας. Atqui elliptica est locutio, & cum Λύ-καια intelligere oportet θύματα, uti passim cum χαριστήρια, τὰ γενέθλια, νικητήρια, &c. Deficit idem no- men post ἱλαστήριον, *Rom.* 3. 25.

³ Σιληγίδες χρυσαῖ] Solent con- jungi λήκηθοι καὶ σιληγίδες, qui pariter usu veniebant in balneis: Vide *Æli. H.* V. l. 12. c. 29. & *J. Poll.* l. 3.

να καὶ Κύρος. Εντεῦθεν ἐξελαύνει σαθμὰς δύο, παρασάγγας δώδεκα, ¹ εἰς Κεραμῶν ἀγοράν, πόλιν οἰκκμένην, ἐσχάτην ἐν τῇ Μυσίᾳ χώρα. Εντεῦθεν ἐξελαύνει σαθμὰς τρεῖς, παρασάγγας τριάκοντα, εἰς Καῦσρον πεδίον, πόλιν οἰκκμένην. Ενταῦθα ἐμείνεν ἡμέρας πέντε· καὶ τοῖς στρατιώταις ὠφείλετο μισθός, πλεον ἢ τριῶν μηνῶν· καὶ πολλάκις ἰόντες ἐπὶ τὰς θύρας ἀπήτην. Ο δὲ ἐλπίδας λέγων διῆγε· καὶ δῆλος ἦν ἀνιῶμενος· ἔ γάρ ἦν πρὸς τῷ Κύρῳ τρόπος, ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι. ² Ενταῦθα ἀφικνεῖται Επύαξα, ³ ἡ Συενέσιος γυνὴ τῷ Κιλικῶν βασιλέως, παρὰ Κύρον· καὶ ἐλέγχετο Κύρῳ δῆναι χρήματα πολλά. Τῇ ἂν στρατιᾷ τότε ἀπέδωκε Κύρος μισθὸν τετάρτων μηνῶν. Εἶχε δὲ ἡ Κιλίσσα καὶ Φύλακας περὶ αὐτὴν Κίλικας καὶ Ασπενδίους· ἐλέγετο δὲ Κύρον καὶ ⁴ συγγίνεσθαι τῇ Κιλίσσῃ.

rus ipse spectabat. Hinc pergit alteris castris, parasangas duodecim, ad forum Ceramorum, urbem incolis frequentem, ultimam terræ Mysiæ. Inde castris tribus, triginta parasangas, ad Caystri campum, urbem incolis frequentem, progreditur. Hic dies quinque commoratus est: atque *ibi tum* militibus trimestre stipendium, & eo majus, debitum erat; iique *adeò* ad portas sæpè venientes, *id* exigebant. Is autem, *non nisi* spem usque proposuit, atque palàm erat eum dolore adfici: nec enim erat ex Cyri moribus, cùm haberet *stipendia*, non dare. Ibi tum Epyaxa, Syenesis Cilicum regis uxor, ad Cyrum venit; & magnam huic pecuniam dedisse ferebatur. Itaque tunc exercitui Cyrus mercedem quatuor mensium persolvit. Habebat Cilicensis hæc & circa se satellites Cilices & Aspendios: ac cum eâ Cyrus etiam consueſſe dicebatur.

1. 3. p. 421. *Phavorinus*: Σιλεγίδες (repono, σλεγγίδες) τὰ τρίπλευρα, οἷς ἐν τοῖς βαλανείοις τριβόμενοι τὸν ῥυπον ἐκξέομεν. *Suidas*: τῇ σλεγγίδι ἔ πρὸς τὸ περιξύνει μόνον χρῆσαιτο ἂν τις, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὑδρὶ ἀρύνειτο. Vide *J. Poll.* l. 3. p. 349. l. 7. p. 816. & l. 10. p. 1220.

1 Εἰς Κεραμῶν, &c.] Quo de si-

mul & Caystro mox sequenti vide *Indic. Geograph.*

2 Ενταῦθα] Vide p. 7. not. 2.

3 Συενέσιος, &c.] De quo videndus *Diodor. Sic.* l. 14. p. 250.

4 Συγγίνεαι] Legitur etiam συγγένεσθαι, quo tempore modò usus erat Noster; καὶ ἐλέγετο Κύρῳ δῆναι, &c.

Εντεῦθεν ἐξελαύνει σαθμῆς δύο, παρασάγγας δέκα, εἰς Ὀμβριον, πόλιν οἰκωμένην. Ἐνλαῦθα ἦν παρὰ τὴν ὁδὸν κρήνη ἡ Μίδε καλεμένη, τῇ Φρυγῶν βασιλέως· ²ἐφ' ἣ λέγεται Μίδας τὸν Σάτυρον θηρεῦσαι, οἶνω κεράσας αὐτήν. Ἐντεῦθεν ἐξελαύνει σαθμῆς δύο, παρασάγγας δέκα, εἰς Τυριαῖον, πόλιν οἰκωμένην· ἐνλαῦθα ἔμεινεν ἡμέρας τρεῖς. Καὶ λέγεται δεθῆναι ἡ Κίλισσα Κύρῃ ἐπιδείξαι τὸ σράτευμα ἑαυτῇ· βεβλόμενος ἔν ἐπιδείξαι, ἐξέτασιν ποιεῖται ἐν τῷ πεδίῳ, τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων. Επέλευσε δὲ τὰς Ἑλληνας, ὡς νόμος αὐτοῖς, εἰς μάχην ἔτω ταχθῆναι καὶ σῆναι, συνιάξαι δὲ ἕκασον τὰς ἑαυτῶν. Ἐτάχθησαν ἔν ⁴ἐπὶ τετάρων· εἶχε δὲ τὸ μὲν δεξιὸν Μένων καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· τὸ δ' εὐώνυμον, Κλέαρχος καὶ οἱ ἐκεῖν·

Inde castris alteris, parasangas decem progreditur, ad Thymbrium, urbem incolis frequentem. Hic propter viam fons erat, qui Midæ Phrygium regis fons dicebatur; ad quem Midas Satyrum illum venatus esse fertur, cum fontem vino miscuisset. Hinc castris alteris, parasangas decem pergit ad frequens oppidum Tyriacum; quo loco triduum mansit. Ac regina Cilicēnsis Cyrum rogasse dicitur, ut sibi exercitum ostenderet: cum itaque vellet ostendere, tam Græcorum quam barbarorum in campo recensum agebat. Græcis autem mandabat, ut, sicut iis mos erat, ad pugnam instructi starent, ac suos quisque disponderet. Itaque in quaternos dispositi sunt: & dextrum quidem Menon cum suis obtinebat; lævum, cum suis Clearchus: in medio cæteri duces

1 Ὀμβριον] Jam notavimus Κύρ. Π. p. 435. miram in urbis hujusce (si modò eadem utrobique sit intelligenda) nomine lectionum diversitatem. *Stephanus Byz.* Ὀμβρεα, πόλις Ἀσίας, τῷ Πακίωλῳ συνεχῆς. Unde forsan pro τῇ κάτω Συρίας, lectionem libri Budensis, τῆς κάτω Ἀσίας, loco Κύρ. Π. jam citato, reposuerit aliquis.

2 ἐφ' ἣ λέγεται, &c.] *Pausanias* l. I. p. 12. — καὶ ἡ κρήνη Μίδε καλεμένη· ταύτην οἶνω κεράσαι Μίδα φασί, ἐπὶ τὴν θῆραν τὴν Σιληνῶν. Maximus autem (ut idem auctor est p. 54.) natus Satyros, Silenos nuncupant. Vide *Æli.* H. V. l. 3. c. 18.

quæque ibi notantur; & in primis, τῇ πάνι *Is. Casauboni* de *Satyr.* Poës. l. 1. c. 2.

3 Αὐτὴν] In quibusdam libris scribitur αὐτὸν: quos perperam sequutus *Anonym.* περὶ ῥητορ. cum pronomen hoc ad κρήνη referendum sit. Sic enim *Pausan.* loc. cit. ἡ κρήνη Μίδε καλεμένη· ταύτην, &c. *Philostr.* l. 6. c. 27. — κρήνην, τὴν ἔσαν αὐτῷ περὶ τὰ βασίλεια, κεράσας οἶνω, ἐπαφῆκεν αὐτῇ τὸν Σάτυρον. *Max. Tyr.* dissert. 30. sub init — λαμβάνει τὸν Σάτυρον — κεράσας οἶνω κρήνην.

4 ἐπὶ τετάρων, &c.] *Noster* Κύρ. Π. p. 593. dixit εἰς τέτταρας.

τὸ δὲ μέσον, οἱ ἄλλοι στρατηγοί. Εθεώρει ἔν ᾧ Κύρος πρῶτον
 μὲν τὰς βαρβάρους, (οἱ δὲ παρήλαυνον τεταγμένοι ¹ καὶ ἵλας
 καὶ κατὰ τάξεις) εἶτα δὲ τὰς Ἑλλήνας, παρελαύνων ἐφ' ἄρ-
 ματος, καὶ ἡ Κίλισσα ² ἐφ' ἄρμαμάξης. Εἶχον δὲ πάντες
³ κράνη χαλκᾶ, καὶ χιτῶνας φοινικῆς, καὶ κνημίδας, καὶ τὰς
 ἀσπίδας ⁴ ἐκκεκαθαρμένας. Επεὶ δὲ πᾶν ἄνθρωπος παρήλασε, σή-
 σας τὸ ἄρμα ⁵ πρὸ τῆς φάλαγγος μέσης, πέμψας Πίσηρα τὸν
 ἑρμηνέα παρὰ τὰς στρατηγὰς τῶν Ἑλλήνων ἐκέλευσε προβα-
 λῆσθαι τὰ ὅπλα, καὶ ἐπιχωρῆσαι ὅλην τὴν φάλαγγα. Οἱ δὲ
 ταῦτα προείπον τοῖς στρατιώταις· καὶ ἐπεὶ ἐσάλπιγγε, προβαλ-
 λόμενοι τὰ ὅπλα ἐπήεσαν. Ἐκ δὲ τότε θάττον προὐόντων σὺν

erant. Cyrus primum barbaros spectabat, (qui in turmas & co-
 hortas instructi progrediebantur) deinde Græcos, ipse curru
 prætervehens, Cilissa verò harmamaxâ. Habebant autem om-
 nes æreas galeas, & tunicas puniceas, & ocreas, & scuta deterfa.
 Cùm prætervectus omnes esset, currum ante phalangem mediam
 sistit, ac Pigrete interprete ad Græcorum duces misso mandat, ut
 arma objicerent, totâmq; phalangem promoverent. Illi mili-
 tibus hæc denunciabant; atque ubi classicum cecinisset, armis
 objectis procedebant. Deinde celerius iis cum clamore progre-

1 Καὶ ἵλας καὶ, &c.] Turmam i-
 stam equestrem, quam Ἴλην vocant,
 πρῶτον εὖρεν, inquit *Ælianus* Tacit.
 c. 43. Ἰλέων ὁ Θεσσαλὸς, ὅθεν καὶ Ἴλη ἐκ
 τῆς ὀνόματι αὐτῆς κέκληται. Ad figu-
 ram quod attinet, est ea tam ῥομ-
 βοειδῆς quàm ἰτερομήκης. cùm ovi
 ferè nonnunquam figuram referat,
 nonnunquam altitudinem ad lon-
 gitudinem duplam habeat, *Æli.* c.
 44. Ad *Suidâ* verò & *Phavorino*, nullâ
 certæ figuræ mentione factâ, Ἴλη δι-
 citur σύστημα· συσροφὴ τάξις ὅχλου
 ἱππικῆς. Lexic. G. L. vetus: ἵλη,
 (sic enim aliquando scribitur) glo-
 bus, (forf. globus) acies, ala, cohors.
 Hanc scripturam, in deducendâ
 vocis origine, sequitur *Phavorinus*.
 Τάξις quid sit, docebit *Index* ve-

cab. milit. Κύρ. Π. nostræ adjectus.

2 Εφ' ἄρμαμάξης] Vide quæ no-
 tavimus Κύρ. Π. l. 3. p. 172.

3 Κράνη χαλκᾶ, &c.] Vide quæ
 notavimus Κύρ. Π. l. 7. p. 471. &
 p. 462. l. ult. not. 4.

4 Ἐκκεκαθαρμένας] MS. Eton, ἐκ-
 κεκαλυμμένας. Quam forsan lectio-
 nem induxit librarius aliquis, cu-
 jus animo obversata sunt armorum
 tegumenta, à *Plutar.* in *Lucul.* p. 510.
J. Cas. B. G. l. 2. c. 21. aliisque,
 quos citat *Lips.* in *Anal.* ad milit.
 Rom. l. 3. dial. 2. memorata.

5 Πρὸ τῆς φάλαγγος μέσης] Vo-
 cem ultimam omnino delendam
 censet *Muretus*; cujus sententiam
 comprobant MS. Eton. & edit,
Ald.

κραυγῇ, ἀπὸ τῆ αὐτομάτῃ δρόμος ἐγένετο τοῖς στρατιώταις ἐπὶ τὰς σκηνάς. Τῶν δὲ βαρβάρων φόβος πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις, καὶ ἡ τε Κίλισσα ἔφυγεν ἐκ τῆς ἁρμαμάξης· καὶ οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς, καβαλιπόνες τὰ ὄνια, ἔφευγον· οἱ δ' Ἕλληνες σὺν γέλῳ, ἐπὶ τὰς σκηνάς ἦλθον. Ἡ δὲ Κίλισσα ἰδῆσα τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν τάξιν τῆ στρατεύματος, ἐθαύμαζε. Κύρος δὲ ἦσθη, τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰς βαρβάρους φόβον ἰδών.

Εὐεῦθεν ἐξελαύνει σαθμὸς τρεῖς, παρασάγγας εἴκοσιν, εἰς Ἰκόνιον, τῆς Φρυγίας πόλιν ἐσχάτην. Εὐλαῦθα ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας. Εὐεῦθεν ἐξελαύνει διὰ τῆς Λυκαονίας, σαθμὸς πέντε, ¹ παρασάγγας τριάκοντα. Ταύτην τὴν χώραν ἐπέτρεψε διαρπάσαι τοῖς Ἕλλησιν, ὥς πολεμίαν ἔσαν. Εὐεῦθεν ὁ Κύρος τὴν Κίλισσαν εἰς Κιλικίαν ἀποπέμπει, τὴν ταχίστην ὁδόν· καὶ συνέπεμψεν αὐτῇ στρατιώτας, ὅς Μένων εἶχε, καὶ αὐτὸν Μένωνα τὸν Θεσσαλόν. Κύρος δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἐξελαύνει διὰ Καππαδοκίας, σαθμὸς τέσσαρας, παρασάγγας εἴκοσι καὶ

dientibus, ultrò milites ad tabernacula cursu se conferebant. Barbaris autem cum multis aliis metus *injēctus* erat, tum Cilissa ex harmamaxâ fugiebat; & turba forensis, relictis rebus venalibus, fugam itidem capiebat; at Græci cum risu ad tabernacula se recepēre. Cilissa splendorem atque ordinem, quem viderat, exercitûs admirabatur. Cyrus verò lætatus est, cùm barbaris metum à Græcis *injēctum* cerneret.

Inde castris tribus, viginti parasangas, ad Iconium, ultimam Phrygiæ urbem, progreditur. Hic triduum commoratus est. Inde per Lycaoniam castris quinque, triginta parasangas progreditur. Hanc regionem Græcis diripiendam concessit, quòd hostilis esset. Hinc Cyrus in Ciliciam viâ brevissimâ Cilissam dimittit; atque milites, quos Menon habuit, ipsūmq̃ue *adēd* Menona Thessalum, unâ cum eâ misit. Cum cæteris per Cappadociam castris quatuor, viginti & quinque parasangas Cyrus

¹ Παρασάγγας τριάκοντα] Edit Flor. & M S. Eton. perperam exhibent παρασάγγας τρεῖς: neque enim hæc lectio in cæteris libris invenit locum, & palam proportioni, quam Noster σαθμὸς inter & παρασάγγας servare solet,

repugnat. Nam modò dixerat, σαθμὸς τρεῖς, παρασάγγας εἴκοσιν, & dicet statim, σαθμὸς τέσσαρας, παρασάγγας εἴκοσι καὶ πέντε. In quibus locis, aliisque quamplurimis, eandem ferè proportionem esse videmus.

πέντε, πρὸς Δάναν, πόλιν οἰκημένην, μεγάλην καὶ εὐδαίμο-
να. Ἐνθαῦθα ἔμεινεν ἡμέρας τρεῖς· ἐν αἷς Κύρος ἀπέκλειεν
ἄνδρα Πέρσην, Μεγαφέρνην, ¹ Φοινικιστὴν βασιλείον, καὶ ἑτε-
ρόν τινα τῶν ὑπάρχων δυνάστην, αἰτιασάμενος ἐπιβλεῦειν
αὐτῷ. Ἐνθεὺθεν ἐπειρῶντο ἐσβάλλειν εἰς τὴν Κιλικίαν· ² ἡ δὲ
εἰσβολὴ ἦν ὁδὸς ἀμαξίως, ὀρθία ἰσχυρῶς, καὶ ἀμήχανος εἰς-
ελθεῖν σφάλλεσθαι, εἰ τις ἐκώλυεν. Ἐλέγετο δὲ καὶ Σύννεσιν
εἶναι ἐπὶ τῶν ἄκρων, φυλάττοντα τὴν εἰσβολήν· δι' ὃ ἔμει-
νεν ἡμέραν ἐν τῷ πεδίῳ. ³ Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἦκεν ἄγγελος λέ-
γων, ὅτι λελοιπῶς εἴη Σύννεσις τὰ ἄκρα, ἐπεὶ ἤσθετο τό, τε
Μένωνος σφάτευμα ὅτι ἐν Κιλικίᾳ εἴη ⁴ εἴσω τῶν ὀρέων,

progreditur ad Danam, urbem incolis frequentem, amplam & opulentam. Hic tres mansit dies; in quibus hominem Persam, Megaphernem, regium purpuræ tinctorum, & alium quendam qui principem inter præfectos locum tenebat, causatus eos sibi insidiari, interfecit. Hinc in Ciliciam irrumpere conabantur: verum quā irrumpendum erat, via plaustro tantum capiendū fuit apta, præceps admodum, & quam exercitus intrare non posset, si quis prohiberet. Quin & Syennesis aditum summis in jugis custodire ferebatur: quare in planitie diem unum substitit. Postridiē nūntius venit, qui reliquisse juga Syennesium dicebat, posteaquam animadvertisset Menonis copias intra montes in Ciliciā

¹ Φοινικιστὴν βασιλείον] Persicorum regum purpuræ frequens est apud Historicos mentio: cui parandæ crebras idoneasque occasiones præbuit maritima Phœnicum ora, ubi murices legebantur purpuræque, quarum flos tingendis vestibus maximè expetitus erat. Vide *Disfert.* II. p. 50. Κύρ. Π. nostræ præmissam, & Cod. Theod. lib. 10. tit. 20. de *Murilegulis*.

² ἡ δὲ εἰσβολή, &c.] Aditus, quo Ciliciam intramus, *Pylas* incolæ dicunt; arctissimas fauces, munimenta quæ manu ponimus, naturali situ imitante. Ab hoc regionem, quæ *Castra Cyri* adpellatur, quinquaginta stadia abfuisse tradit *Curtius*; quāmq̃ue no-

men à Cyro majore traxisse idem malè somniavit auctor l. 3. c. 4. Rectiùs *Arrianus* l. 2. c. 4. qui *Castra Cyri* locum adpellatum ait, non à Cyro, qui adversus Cræsum; sed à Cyro, qui adversus fratrem Artaxerxem exercitum duxit. Cæterum, verba hæc Xenophontea citat *Suidas* ad v. Ἀμαξιτόν. quod non animadvertit Cl. *Kusterus*.

³ Τῇ δ' ὑστεραίᾳ] *Leunclavius* alii-que scribunt τῇ ὑστεραίᾳ, particulā dē prorsus omisā; quam *Stephanus*, locutionis consuetissimæ memor, rectè retinuit.

⁴ Εἴσω τῶν ὀρέων] *Intra* vel *circa*, &c. scil. respectu Tarfi; ubi Syennesis regia.

καὶ ὅτι τριήρεις ἦκε ¹ περιπλεύσας ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν
² Ταμῶν ἔχοντα, τὰς Λακεδαιμονίων καὶ αὐτῷ Κύρου. Κύρος
 δὲ ἀνέβη ἐπὶ τὰ ὄρη, ἔδενός κωλύοντος, καὶ ³ εἴλε τὰς σκηναίς,
 καὶ ἐφύλαττον οἱ Κίλικες. Ἐνθεῦθεν δὲ καλέβαιεν ⁴ εἰς πεδῖον
 μέγα, καλὸν καὶ ἐπὶ ῥύλλον, καὶ δένδρων παντοδαπῶν ἔμπλεον
 καὶ ἀμπέλων· πολὺ δὲ καὶ ⁵ σήσαμον καὶ μελίνην καὶ κέϊχρον καὶ
 πυρρὸν καὶ κριθὰς φέρει. Ὄρος δ' αὐτὸ περιέχει ὄχυρον, καὶ
 ὑψηλὸν πάντη ⁶ ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν.

esse, ac audisset Tamon cum Lacedæmoniorum & ipsius Cyri
 triremibus in Ciliciam ex Ioniâ navigare. Cyrus, nemine pro-
 hibente, in montes adscendit, cepitque tabernacula, ubi Cilices
 custodiam aditus egerant. Inde magnam in planitiem descendit,
 eamque amœnam & irriguam, omnis generis arboribus ac vitibus
 plenam: sesami etiam & panici & milii & tritici & hordei fera-
 cem. Hanc mons undique munitus & arduus à mari ad mare
 amplectitur.

¹ Περιπλεύσας] *Ammonius* de si-
 mil. & diff. Πλεῖν ἐστὶ, τὸ κατ' εὐθὺ
 πλεῖν· Αποπλεῖν, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀ-
 παίρειν. Παραπλεῖν, τὸ τόπον τινὰ διὰ
 πολλοῖς διέρχεσθαι. Περιπλεῖν, τὸ περὶ
 σκάφου ἀναστρεφεῖσθαι περὶ τὸν αὐτὸν
 τόπον. *Scholiasia* in *Thucyd.* 1. 7. fe-
 rè medio: τὸ περιπλεῖν, ἐν τῇ εὐρυ-
 χωρίᾳ καθίσταται, οἷον χορευέσσης καὶ
 ἀναστρεφομένης ἐφ' ὅπερ βεβαῖται τῆς
 νεώς· καὶ ἡ περὶ πρόδεσις αὐτὸ τέτο
 δηλοῖ, τὸ κύκλῳ περιθῆναι. Quàm
 adpositè ad rationem itineris, ab
 Ioniâ in Ciliciam per mare insti-
 tuti, verbum περιπλεῖν adhibuit
 Noster, ex tabulæ Geographicæ
 conspectu patebit.

² Ταμῶν] Sic scripsi, adsentien-
 te *Stephano*; ut sit à nominativo
 Ταμῶς quem paulò post inventuri
 sumus. Vulgò in penultimam re-
 trahitur accentus.

³ Καὶ εἴλε, &c.] Verbum hoc,
 pro εἶδε, quod antehac legebatur,
 reposui ex conjecturâ *Mureti*. Quid
 enim (ut ille, var. lect. 1. 15. c. 10.)
 attinuit dicere Cyrum, superatis

montibus, vidisse castra, quæ Ci-
 licum fuerant? Certè enim ita
 necesse fuit, nisi aut cæcus fuisset,
 aut clausisset oculos.

⁴ Πεδῖον μέγα, &c.] *Q. Curt.* 1. 3.
 c. 4. *Campesfris eadem* (Cilicia) quâ
 vergit ad mare, planiciem ejus crebris
 distinguentibus rivis: *Pyramis* &
Cydnus (de quo mox) *inclyti amnes*
fluunt. *Cydnus non spatio aquarum,*
sed liquore memorabilis: quippe leni
tractu, &c.

⁵ Καὶ σήσαμον καὶ, &c.] De qui-
 bus plantis *Theophrast.* *H. P.* 1. 3.
 c. 2. l. 8. c. 1. & 3. *Σησάμω, κέγ-
 χρω & μελίνης* (quæ apud eum at-
 que *Theophrastum* etiam ἐλύμω venit
 nomine) vires enumerat *Dioscorides*
l. 2. c. 119, 120, 121.

⁶ Ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν] Adpositè ad locum explanandum
Q. Curt. loc. modò cit. — *perpetuo*
jugo montis asperi ac prærupti Cilicia
includitur: quod cum à mari surgat,
veluti sinu quodam flexuque curva-
tum, rursus altero cornu in diversum
litus excurrit.

Καλαβάς δὲ διὰ τέττα τῷ πεδίῳ, ἤλασε σταθμὰς τέσσαρας, παρασάγγας πέντε καὶ εἴκοσιν εἰς Ἱ Ταρσὺς, πόλιν τῆς Κιλικίας μεγάλην καὶ εὐδαίμονα. Εὐλαῦθα ἦσαν τὰ Συεννέσιος βασιλεία, τῷ Κιλικίων βασιλέως· διὰ μέσης δὲ τῆς πόλεως ῥεῖ ποταμός, Κύδνος ὄνομα, εὖρος δύο πλέθρων. Ταύτην τὴν πόλιν ἔξελιπον οἱ ἐνοικῆντες, μετὰ Συεννέσιος, εἰς χωρίον ὀχυρὸν ἐπὶ τὰ ὄρη· πλὴν οἱ τὰ καπηλεῖα ἔχοντες· ἐμείναν δὲ καὶ οἱ

Cum descendisset per istam planitiem, quatuor castris, parasangas quinque & viginti progressus est ad Tarsum, amplam Ciliciæ opulentamque urbem. Hic regia Syennesis Cilicum regis erat: ac per urbem mediam labitur fluvius, cui nomen Cyd-nus, duum plethrorum latitudine. Hæc, incolæ, unâ cum Syenne-si, desertâ, munitum ad locum in montes fugerunt: exceptis iis, qui cauponas tenebant: manserunt illi quoque qui propter

1 Ταρσὺς πόλιν, &c.) MS. Eton. Ταρσόν, quo numero utuntur etiam Strabo l. 14. p. 990. & Arrianus l. 2. c. 4. alique. At Hesychius & Philostr. de vitâ Apoll. l. 1. c. 7. & l. 6. c. 34. numerum multitudinis adhibent; quem & Noster singulari in exprimendis aliarum urbium nominibus anteferre solet. Cæterum Apostolus etiam urbem hanc dicit ἐκ Ἀσσημον. Act. XXI. 39. Mediam Cyd-nus amnis, ut paulò post Noster, interfuit, ait Curtius l. 3. c. 5. Quocum concinit Dionys. v. 868. Nec aliter Strabo & Arrianus, locis cit.

2 Ἐξέλιπον οἱ, &c.] Locum integritati sic restituendum putat Leun-clavius: ταύτην τὴν πόλιν ἐξέλιπον οἱ ἐνοικῆντες μετὰ Συεννέσιος, εἰς χωρίον ὀχυρὸν φυγόντες ἐπὶ τὰ, &c. Stephano quoque post ἐπὶ τὰ ὄρη deesse videtur ἐλθόντες aut ἀπαπεφυγότες, aut tale quid: nec aliam tolerandæ lectiōnis vulgatæ adferri posse rationem existimat, quàm si ταύτην ἐξέλιπον εἰς χωρίον dicamus posse resolvi in ταύτην ἐκλιπόντες ἔφυγον εἰς χωρίον. Ipse verò nullum planè additamē-

tum temerè loco huic inferendum censuerim. Licet enim Steph. ad ellipsin Attic. referri posse locutionem neget; velim tamen participium ἀπιόντες subintelligi ante εἰς χωρίον, &c. Atticorum quippe moris est, ut verbum ἀπιμι sive participium ejus omittant ante præpositionem, motum ad locum sive ex loco significantem: ut apud Lucian. de Gymnas. p. 792. edit. Bourdel. τὸν γὰρ πῶλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξε—plene, οἴκοθεν ἀπιόντι. Similiter in Bis accusat. p. 748. ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα, scil. ἀπιμι. Sic & Theocritus Idyl. β'. v. 80.

Ὡς ἀπὸ γυμνασίου καλὸν πόνον ἀρτι λιπῶσι.

Ut è gymnasio relicto pulchro labore. Ubi, ex mente Scholiastæ, cum ἀπὸ γυμνασίου subintelligendum est ἐλθόντων. Herodotus autem de fugâ huic, quam describit Xenophon, non abîmili plenè sic l. 6. c. 33.—ἐδ' ὑπέμειναν ἐπιπλέοντας τὰς Φοίνικας, ἀλλ' οἴχοντο ἀπολιπόντες τὴν σφετέρην, ἔσω ἐς τὸν Εὐξείνιον πόντον.

παρὰ τὴν θάλατταν οἰκῶντες ἐν Σόλοις καὶ ἐν Ἰσσοῖς. Ἐπύαξα δὲ, ἡ Συεννέσιος γυνή, προτέρᾳ Κύρῳ πέντε ἡμέρας, εἰς Ταρσὺς ἀφίκετο· ἐν δὲ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ὁρῶν τῶν εἰς τὸ πεδίον, δύο λόχοι τῷ Μένωνος στρατεύματος ἀπώλοντο· οἱ μὲν ἔφασαν ἀρπάξοντάς τι καλικοπῆναι ὑπὸ τῶν Κιλικῶν· οἱ δὲ, ὑπολειφθέντας, καὶ ἔδυναμένους εὐρεῖν τὸ ἄλλο στρατευμα, εὐδὲ τὰς ὁδούς, εἴτα πλανωμένους ἀπολέαντο· ἦσαν δὲ ἔτσι ἐκατὸν ὀπλίται. Οἱ δ' ἄλλοι ἐπειδὴ ἦκον, τὴν τε πόλιν τῷ Ταρσὺς διήρπασαν, διὰ τὸν ὄλεθρον τῶν συστρατιωτῶν ὀργιζόμενοι, καὶ τὰ βασιλείαια τὰ ἐν αὐτῇ. Κύρος δὲ, ἐπεὶ εἰσῆλασεν εἰς τὴν πόλιν, μέμπετο Συέννεσιν πρὸς ἑαυτὸν· ὁ δὲ ἔτε πρότερον ἔδενί πω κρεῖττονι ἑαυτῷ εἰς χεῖρας ἔλθεῖν ἔφη, ἔτε τότε Κύρῳ ἵεναι ἡθέλε, πρὶν ἢ γυνὴ αὐτὸν ἔπεισε, καὶ πείσεις ἔλαβε. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπεὶ συνεγένοντο ἀλλήλοις, Συέννεσις μὲν Κύρῳ ἔδωκε χρήματα πολλὰ εἰς τὴν στρατιάν, Κύρος δ' ἐκείνῳ δῶρα, ἃ νομίζεται παρὰ βασιλεῦσι τίμια, ἅ ἵππον χρυσοχάλινον,

mare in Solis & Iffo habitabant. At Epyaxa, Syennesis uxor, quinque ante Cyrum diebus Tarsum venerat: in transeundis autem montibus ad planitiem tendentibus, duo de Menonis exercitu manipuli periēre: quos aiebant alii quādam in direptione à Cilibus fuisse cæsos; alii, relictos à tergo, cū neque copias cæteras neque vias reperire possent, sic deinde palantes periisse: erant hi gravis armaturæ milites centum. Reliqui posteaquam eὐd venēre, Tarsum urbem diripuerunt, irā propter commilitonum cladem accensi, ac ipsam, quæ in eā erat, regiam. Cyrus, ubi in urbem invecsus est, Syennesium ad se arcessebat; at ille nec ullius antehac se potentioris in manus venisse dixit, nec ad Cyrum tunc ire voluit, priusquā ei persuasisset uxor, & fidem ab Cyro accepisset. Post hæc congressi cū essent, Syennesis Cyro ingentem pro exercitu pecuniam donat, & Cyrus illi vicissim ea munera, quæ apud reges in pretio esse solent, nimirum frenis aureis insig-

1 Λόχοι.] Vide *Indic.* vocab. milit. antehac memoratum.

2 Ο δὲ ἔτε πρότερον, &c.] Vide *sis Diodor. Sic.* p. 250, & seq.

3 Ἴππον χρυσοχάλινον, &c.] Vide Κύρ. Παιδ. p. 20, & 578. ex quo

postremo loco libet hæc adducere:

Τίνος δὲ δῶρα γινώσκειται ὡς περ ἔνια τῷ βασιλέως, ψέλλια καὶ σρεπτοὶ καὶ ἵπποι χρυσιχάλινοι· ἔ γάρ δὴ ἔξισιν ἐκεῖ ταῦτα ἔχειν ὅτι μὴ βασιλεὺς δῶ. Cæterum defunt hæc verba καὶ ψέλλια

καὶ σρεπλὸν χρυσῆν, καὶ ψέλλια, καὶ ἀκινάκην χρυσῆν, καὶ σολήν Περσικὴν, ¹ καὶ τὴν χώραν μηκέτι ἀρπάζεσθαι· τὰ δὲ ἡρπασμένα ἀνδράποδα, ἣν παρ' ἐνυλχάνωσιν, ἀπολαμβάνειν.

Εὐλαῦθ' ἔμεινε Κύρος καὶ ἡ στρατιὰ ἡμέρας εἴκοσιν· οἱ γὰρ στρατιῶται ἔκ' ἔφασαν ἰέναι τῷ πρόσω· ὑπώπτευσεν γὰρ ἤδη ἐπὶ βασιλείᾳ ἰέναι, μισθωθῆναι δὲ ἔκ' ² ἐπὶ τῷ τῷ ἔφασαν. Πρῶτος δὲ Κλέαρχος τὴν αὐτὴν στρατιῶτα ἐβιάζετο ἰέναι· οἱ δὲ ³ αὐτόν τε ἔβαλλον, καὶ τὰ ὑποζύγια τὰ ἐκείνους, ἐπεὶ ἡρξάτο προΐεναι. Κλέαρχος δὲ τότε μὲν μικρὸν ἐξέφυγε τῷ μὴ κα-

nem equum, & torquem auream, & armillas, & acinacem aureum, & stolam Persicam, & non amplius agrum direptum iri : direpta verò mancipia, sicubi occurrerent, recepturum.

Hic Cyrus cum exercitu dies viginti substitit ; propterea quod milites ulterius se perrecturos negarent : jam enim suspicabantur contra regem iter agi ; in hoc verò stipendio se conductos negabant. Clearchus primus suos ad pergendum vi cogere volebat : at illi tum in ipsum, cum jam procedere inciperet, tum in ipsius jumenta, lapides conjecerunt. Et tunc quidem parùm abfuit, quin lapidibus obrueretur Clearchus : tandem, cum vi se nihil

λια καὶ ἀκινάκην χρυσῆν in MSto E-ton. edit. Ald. & Demetrio Phaler. pag. 86. quæ tamen ex veterum librorum consensu (addo ipse, ex consuetâ eorum apud Nostrum conjunctione) inserta hîc esse testatur Stephanus.

1 Καὶ τὴν χώραν μηκέτι, &c.] Formæ orationis subitò variatæ passim occurrunt exempla. Sic No-ster Κύρ. Παιδ. p. 285. ὅψον δὲ μὴ πέμπει, μηδὲ πεινῶν. Vide sis etiam notata p. 542. Libet hîc adducere, quæ Demetrius Phalereus (sive is, cui nomen illius tribuitur) p. 86. libel. περὶ Ερμην, de venustate ex ordine natâ scripsit. Τὸ, inquit, αὐτὸ πρῶτον μὲν τεθῆναι, ἢ μέσον, ἀχαρὶ γίνεσθαι· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει, χαρὴν· οἷον ὡς ὁ Ξενοφῶν φησιν ἐπὶ τῷ Κύρῳ, Δίδωσι δὲ αὐτῷ καὶ δῶρα, ἵππον καὶ σολήν καὶ σρεπλόν, καὶ τὴν χώραν μηκέτι ἀρπά-ζεσθαι· ἐν γὰρ τούτοις τὸ μὲν τελευταῖον ἐστὶ τὸ τὴν χάριν ποιεῖν, τὸ τὴν χώραν

μηκέτι ἀρπάζεσθαι, διὰ τὸ ξένον τῷ δῶρε καὶ τὴν ιδιότητι. Αἴτιος δὲ ὁ τόπος τῆς χάριτος· εἰ γὰρ πρῶτον ἐτάχθη, ἀχαριστότερον ἦν· οἷον, ὅτι δίδωσιν αὐτῷ δῶρα, τὴν τε χώραν μηκέτι ἀρπάζεσθαι, καὶ ἵππον, καὶ σολήν, καὶ σρεπλόν. Νῦν δὲ προειπὼν τὰ εἰδισμένα δῶρα, τελευταῖον ἐπήνεγκεν τὸ ξένον καὶ ἀηδὲς ἐξ ὧν ἀπάντων συνηκίαι ἡ χάρις.

2 Ἐπὶ τῷ τῷ, &c.] Pronomen hoc minùs adcuratè ad βασιλείαν referri solet : nam cum ἐπὶ conjunctum denotat sæpissimè causam, ut loquuntur, finalem. Phavorinus : Ἐπὶ, δόλικήν συντάσσει, αἰτιαλογῶσα τὸ ἕνεκα. Quare post τῷ τῷ subintelligas velim αἰτίῳ, quod in multis aliis locutionibus passim deficit. Exemplis rei notæ adferendis tempero.

3 Αὐτόν τε ἔβαλλον] Λίθοις scil. sive πέτραις, uti ex verbo καταπι-τρωθῆναι mox sequenti constat.

ταπείρωθῆναι· ὕπερον δὲ, ἐπεὶ ἔγνω ὅτι ἔδυνήσεται βιάσασθαι, συνήγαγεν ἐκκλησίαν τῶν αὐτῶν στρατιωτῶν· καὶ πρῶτον μὲν ἐδάκρυε πολὺν χρόνον ἕως· (οἱ δὲ ὁρῶντες ἐθαύμαζον καὶ ἐσιώπων) εἶτα ἔλεξε τοιαύδε·

“ Ἄνδρες στρατιῶται, μὴ θαυμάζετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς
 “ παρῶσι πράγμασιν. Εμοὶ γὰρ Κύρος ξένος ἐγένετο, καὶ με
 “ φεύγοντα ἐκ τῆς πατρίδος, τά τε ἄλλα ἐτίμησε, καὶ μυρίας
 “ ἔδωκε ² δαρεϊκῆς· ἔς ἐγὼ λαβὼν, ἐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην
 “ ἐμοί, ³ ἀλλ’ ἐδὲ καθηδυπάθησα, ἀλλ’ εἰς ὑμᾶς ἔδαπάνων.
 “ Καὶ πρῶτον μὲν πρὸς τὰς Θράκας ἐπολέμησα, καὶ ὑπὲρ τῆς
 “ Ἑλλάδος ἐτιμωρέμην μεθ’ ὑμῶν, ἐκ τῆς Χερρόνησος αὐτὰς
 “ ἐξελαύνων, βυλομένους ἀφαιρεῖσθαι τὰς ἐνοικεῦντας Ἑλληνας
 “ τὴν γῆν. Ἐπειδὴ δὲ Κύρος ἐκάλει, λαβὼν ὑμᾶς ἐπορευόμην
 “ ἵνα, εἴ τε δεοίσο, ὠφελοῖν αὐτὸν, ἀνθ’ ὧν εὖ ἔπαθον ὑπ’
 “ ἐκεῖνος. Ἐπεὶ δὲ ὑμεῖς ἔβλεσθε συμπορεύεσθαι, ἀνάγκη δὲ
 “ μοι ἢ ὑμᾶς προδόντα τῇ Κύρῳ Φιλίᾳ χρῆσθαι, ἢ πρὸς ἐκεῖ-

perfecturum animadverteret, milites suos ad concionem vocat; ac primum diu lacrymis ei manantibus stetit; (*quod illi cum cernerent, taciti mirabantur*) deinde in hunc modum est loquutus:

“ Nè vobis mirum sit, milites, me ex præsentī rerum statu
 “ *molestiā* adfici. Cyrus enim hospitii jus mecum iniit, meque
 “ exulantem à patriā cū aliis ornavit honoribus, tum darico-
 “ rum decem millibus donavit: quos posteaquā accepī, non
 “ in commodum meum verti, nec per voluptatem & luxum ab-
 “ sumpsi, sed in vos expendi. Ac primum quidem Thracibus
 “ bellum intuli, & vobiscum *eos*, Græciæ causā *susceptā*, sum ul-
 “ tus; ἐ Chersoneso eos expellens, cū Græcis colonis agrum
 “ *istum* eripere vellent. Posteaquam autem Cyrus *me* arcessivit,
 “ adsumptis vobis *ad eum* profectus sum; ut pro ipsius in me
 “ beneficiis ei, si usus *ita* posceret, commodarem. Jam verò
 “ cū vos hoc mecum iter suscipere non velitis, ac me necesse
 “ sit vel vobis desertis amicitia Cyri uti, vel ad illum mentitum

1 Ἄνδρες στρατιῶται, &c.] *Dionys. Hallic. in Arte Rhetor. pag. 85.* Ο δὲ Κλέαρχος ἐν τοῖς στρατιώταις δημηγορεῖ, ὑπισχνόμενος μὲν ἔπαισι τοῖς στρατιώταις πανταχόσε, ἐν δὲ λόγῳ καλῶς κελεύων τὸ ἀναγκαῖον εἶναι

μένειν, μιμνήμενος τὸν Ὀμήρου Φοῖνικα. Καὶ γὰρ ἐκεῖνος, &c. Vide II. i. v. 433, & seq.

2 Δαρεϊκῆς] Vide p. 5. not. 2.

3 Ἀλλ’ ἐδὲ] Sine auxesi adhibuit etiam Luc. c. XXIII. v. 15.

“ νον ψευσάμενον μεθ’ ὑμῶν εἶναι· εἰ μὲν δὴ δίκαια ποιήσω,
 “ ἔκ οἶδα, αἰρήσομαι δ’ ἐν ὑμᾶς, καὶ σὺν ὑμῖν, ὅ, τι ἂν δεῖ,
 “ πείσομαι. Καὶ ἔπο’ ἐρεῖ ἑδείς, ὡς ἐγὼ Ἕλληνας ἀγαγὼν
 “ εἰς τὰς βαρβάρους, προσδὲς τὰς Ἕλληνας, τὴν τῶν βαρβάρων
 “ φιλίαν εἰλόμην. Ἀλλὰ ἐπεὶ ὑμεῖς ἐμοὶ ἐκ ἐθέλειε πείθεσ-
 “ θαι, ἑδὲ ἐπεσθαι, ἐγὼ σὺν ὑμῖν ἔσομαι, καὶ ὅ, τι ἂν δεῖ,
 “ πείσομαι. Νομίζω γὰρ ὑμᾶς ἐμοὶ εἶναι παρίδα, καὶ φίλους,
 “ καὶ συμμάχους, καὶ σὺν ὑμῖν μὲν ἂν εἶναι τίμιος, ὅπερ ἂν ὦ·
 “ ὑμῶν δ’ ἐρημωθεὶς ἐκ ἂν ἱκανὸς εἶναι οἶμαι, ἔτ’ ἂν φίλον
 “ ὠφελῆσαι, ἔτ’ ἂν ἐχθρὸν ἀλεξήσασθαι. Ὡς ἐμὲ ἔν ἰόντος
 “ ὅπη ἂν καὶ ὑμεῖς, ἔτω τὴν γνώμην ἔχειε.” Ταῦτα εἶπεν· οἱ
 δὲ ἑσραϊῶται οἱ τε αὐτῷ ἐκείνῃ, καὶ οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἀκέσαν-
 τες, ὅτι ἐφ’ αἰνὴν παρὰ βασιλέα πορεύεσθαι, ἐπήνεσαν· παρὰ
 δὲ Ξενίῃ καὶ Πασίωνος πλείους ἢ δισχίλιοι, λαβόντες τὰ ὅπλα
 καὶ ² τὰ σκευοφόρα, ἑσραϊοπεδεύσαντο παρὰ Κλεάρχῳ.

“ vobiscum esse; *tamen* si haud scio, an justè facturus sim, *néce*,
 “ vos tandem tamen præferam, & vobiscum, quidquid opus erit,
 “ feram. Nec unquam dicturus est quisquam me, posteaquàm
 “ Græcos ad barbaros duxerim, desertis Græcis barbarorum
 “ amicitiam amplexum esse. Sed quoniam vos neque mihi pa-
 “ rere, neque *me* sequi velitis, sequar ego vos, ac quidquid opus
 “ erit, feram. Quippe vos ego mihi patriam, vos amicos, vos
 “ socios esse arbitror, vobiscum etiam, ubicunque fuero, hono-
 “ ratum me fore: à vobis si destitutus sim, nec ad commodi
 “ quidquam amico adferendum, nec ad hostem propulsandum
 “ idoneum me fore puto. Quamobrem eà vos esse in sententià
 “ debetis, iturum me, quocunque vos *perrexeritis*.” Hæc ille
 dixit: quæ cùm & ipsius & cæteri milites audivissent, laudârunt
id quod diceret, adversus regem se non proficisci: & à Xenîâ
quidem Pasionéque plures duobus millibus, sumptis armis ac im-
 pedimentis, in Clearchi castra transierunt.

1 Ὅπερ ἂν ὦ] MS. Eton. ἂν ὦ:
 quomodo legit & *Muretus*. Verùm
 rectè observat *Stephanus* alibi quo-
 que ἂν sic usurpatum inveniri. Sic
 Matth. VIII. 19. Marc. IV. 22.
 VI. 10, 22, 23. XIV. 14. Et si-
 militer οἱ ἑξῶ.

2 Καὶ τὰ σκευοφόρα] Dicitur
 ἑλλειπτικῶς, eique tali opus est
 supplemento, quale præbet *Hero-*
dianus l. 8. c. 1. τὰ δὲ σκευοφόρα
 πάντα, κτήνη τε καὶ ὀχήματα —
 Vide notata ad Κύρ. παιδ. nostræ
 p. 460.

Kũρος δὲ τῆτοις ἀπορῶν τε καὶ λυπέμενος, μετεπέμπετο τὸν Κλέαρχον· ὁ δ' ἰέναι μὲν ἤθελε, λάττρα δὲ τῶν στρατιωτῶν πέμπων αὐτῷ ἄγγελον, ἔλεγε θάρρειν, ὡς καλασησομένων τέτων εἰς τὸ δέον· μελαπέμπεσθαι δ' ἐκέλευεν αὐτὸν· αὐτὸς δὲ ἐκ ἔφῃ ἰέναι. Μετὰ δὲ ταῦτα συναγαγὼν τὰς αὐτῆς στρατιώτας, καὶ ¹ τὰς προσελθόντας αὐτῷ, καὶ τῶν ἄλλων τὸν βεβλόμενον, ἔλεξε τοιαύδε·

“ Ἄνδρες στρατιῶται, ² τὰ μὲν δὴ Κύρος δηλονότι ἔτις ἔχει
 “ πρὸς ἡμᾶς, ὥσπερ τὰ ἡμέτερα πρὸς ἐκείνους· ἔτε γὰρ ἡμεῖς
 “ ἔτι ἐκείνους στρατιῶται, (ἐπεὶ γε ἔσυνεπόμεθα αὐτῷ) ἔτε
 “ ἐκείνους ἡμῖν ἐτι μισθοδότης. Οἱ μὲν οὖν ἀδικεῖσθαι νομίζει
 “ ὑφ' ἡμῶν, οἶδα· ὥς τε καὶ μελαπεμπομένους αὐτῆς, ἐκ ἐθέλω
 “ ³ εἰλεῖν, τὸ μὲν μέγιστον, αἰσχυρόμενος, ὅτι σύνοιδα ἑμαυ-

Cyrus ob hæc inops consilii & mœstus, Clearchum arcessebat : is iturum se quidem negabat, sed clam *tamen* militibus misso ad ipsum nuntio, bono ut esset animo, hortabatur ; nam fore ut hæc ita, uti expediat, componantur : se verò *iterum* arcescere iussit ; quo facto, ipse venturum se *iterum* negat. Post hæc contractis *ad concionem* militibus tam suis quàm qui ad ipsum se contulerant, atque etiam ex aliis, cuicunque liberet, huiusmodi orationem habuit :

“ Eodem omnino, milites, se modo erga nos Cyri res habent,
 “ quo nostræ erga illum ; nam neque nos ampliùs ejus sumus
 “ milites, (cùm ipsum non sequamur) neque nobis ille stipen-
 “ dium numerat. Scio equidem illum existimare, à nobis se in-
 “ juriâ adfici ; adeò ut, tametsi *me* arcessat, ire *tamen ad eum* no-
 “ lim ; maximè, quia pudet me mihimet esse conscium, illum à

¹ Τὰς προσελθόντας, &c.] Scil. à Xenia & Pasione.

² Τὰ μὲν τὰ Κύρου, &c.] Supple, πράγματα, quod deest etiam, 1 Tim. IV. 15. Heb. II. 17. & alibi passim, tam apud sacros quàm profanos auctores. Hæc autem eò redit Clearchi sententia : Sublatâ jam militum suorum cum Cyro necessitudine, spem quoque officiorum mutuatorum utrinque simul evanuisse. Locum hunc liberiùs paulò vertit Amasæus : hoc nempe modo : Jam

milites, nihil plus herculè nos à Cyro, quàm illum à nobis, expectare æquum est. Cujus se movere vestigiis religioni habuisse videtur Leunclavius, his usus Latinis. Ea nos, mei milites, polliceri nobis de Cyro jam debemus, quæ sibi de nobis ipse pollicetur.

³ Εἰλεῖν, τὸ μὲν, &c.] Lege quæ de hoc verbo notavimus Κύρ. Π. p. 420. MS. Eton. & editi quidam libri perperam exhibent — εἰλεῖν, ὅτι τὸ μὲν, &c.

“ τῷ ¹ πάντῃ ἐψευσμένος αὐτόν· ἔπειτα δὲ καὶ δεδιώς, μὴ λα-
 “ βῶν με, δίκην ἐπιθῆ ὧν νομίζει ὑπ’ ἐμῷ ἡδικῆσθαι. Εμοὶ ἔν
 “ δοκεῖ ἔχ ὥρα εἶναι ἡμῖν καθεύδειν, ἔδ’ ἀμελεῖν ἡμῶν αὐτῶν,
 “ ἀλλὰ βεβλῦεσθαι ὅ, τι χρὴ ποιεῖν ἐκ τῶντων. Καὶ ² εἴτε
 “ μένομεν αὐτῶ, σκεπτόμενοι μοι δοκεῖ εἶναι, ὅπως ἀσφαλές αἶσα
 “ μένωμεν· εἴτε δὴ δοκεῖ ἀπιέναι, ὅπως ἀσφαλές αἶσα ἀπίω-
 “ μεν, ³ καὶ ὅπως τὰ ἐπιήδεια ἔχομεν· ἄνευ γὰρ τῶντων, ἔτε
 “ στρατηγῶν ἔτε ιδιώτῶν ὄφελος ἔδεν. ⁴ Ο δὲ ἀνὴρ πολλὰ μὲν
 “ ἄξιός φιλῶς, ὃ ἂν φίλος ἦ· χαλεπώτατος δ’ ⁵ ἐχθρὸς

“ me omnino deceptum esse: deinde metuo, nè si me compre-
 “ henderit, ob ea poenam *mibi* irroget, quæ à me per injuriam
 “ existimat in se commissâ. Quamobrem nobis minimè dor-
 “ miendi tempus esse arbitror, neque nos ipsos negligendi, sed
 “ deliberandi quid deinceps *nobis* sit agendum. Ac sive tandem
 “ manebimus, considerandum existimo, quo pacto tutissimè man-
 “ suri simus; sive discedendum videtur, quo pacto minimo cum
 “ periculo discefferimus, quòque pacto nobis commeatus suppe-
 “ tant: nam absque his *sit*, nec imperatoris nec privati *militis*
 “ usus fuerit ullus. Et *Cyrus* quidem amicis *est* magni faciendus
 “ *ei*, cui sit amicus: gravissimus autem *ei* inimicus, cui sit hostis,

1 Πάντῃ ἐψευσμένος αὐτόν] P. 22.
 dixerat πρὸς ἐκεῖνον ψευσάμενον. —
 Et in ejusmodi quidem structuræ
 varietate mirificè ludunt auctores
 Attici. Ante πάντα supprimitur
 hic καὶ, uti & 1 Cor. X. 33. &
 alibi sæpissimè.

2 Εἴτε μένομεν] Præsens futuri
 temporis hic locum occupat; ea-
 démque occurrit enallage Joh.
 XVI. 16. Μικρὸν, καὶ ἔθωρεῖτέ με,
 pro θωρεῖσέτέ με: & mox ibidem
 legitur ὑπάσω pro ὑπάξω. Euripides
 itidem eâ usus est Hec. v. 161. & seq.

Ποίαν, ἢ ταύταν ἢ κεῖναν,
 Στείχω; ποῖ δ’ ἔσσω;

3 Καὶ ὅπως τὰ ἐπιήδεια ἔχομεν·
 ἄνευ, &c.] Vide K. Π. p. 76. & 442.

4 Ο δὲ ἀνὴρ] Pronominis hic vi-
 cem eleganter explet ἀνὴρ: uti &
 apud *Ælii*. H. V. l. 3. c. 19. Ἀπὲρ ἔν

ὄρων ὁ Πλάτων, ὃ προσείλο τὸν ἀνδρα.
 Et l. 3. c. 22. Ησθένεις ἔν ἐπὶ τῇ τῷ
 ἀνδρὸς (*Æνεα*, quem modò me-
 moraverat) εὐσεβεία οἱ Ἕλληνες. —
 Similiter apud Latinos *Vir* adhi-
 beri solet *Virg.* ecl. 6. v. 66.

Utque viro Phæbi chorus adsur-
 rexerit omnis.

Ubi viro ponitur pro *ei*, Gallo pu-
 ta, cujus paulò antè meminerat.
 Idem *Æn.* l. 4. v. 3. *Multa viri*
virtus — scil. *Æνεα*, de quo su-
 præ paulò sermo fuerat.

5 Εχθρὸς, ὃ ἂν πολέμιος ἦ] *Phavo-*
rinus: Πολέμιος, ὃ ἀπ’ ἀλλοτρίας χώ-
 ρας ἐχθρὸς· Εχθρὸς δὲ, ὃ ἀπὸ τῆς αὐτῆς
 πᾶς ἔν πολέμιος ἐχθρὸς, ὃ μὴ πᾶς
 ἐχθρὸς καὶ πολέμιος. Καὶ πολέμιος,
 ὃ καὶ τὸν πόλεμον ἐναντίος. Sic enim
 locum distinguendum & emendan-
 dum duxi; cùm priùs in edit. sal-

“ὥς ἂν πολέμιος ᾖ. Ἐτι δὲ δύναμιν ἔχει καὶ πεζὴν καὶ ἱππικὴν
 “καὶ ναυτικὴν, ἣν πάντες ὁμοίως ὀρῶμεν τε καὶ ἐπισαμέθα· καὶ
 “γὰρ ἔδὲ πῶρ’ ὁρῶμεν μοι αὐτὴ καθέζεσθαι. ὥς ἔωρα λέγειν
 “ὅ, τι τις γινώσκει ἀριστὸν εἶναι.” Ταῦτ’ εἰπὼν, ἐπαύσατο.

Ἐκ δὲ τότε ἀνίστατο, οἱ μὲν, ἐκ τῆς αὐτομάτης λέξουνης αὐτῷ
 ἐγίνγνωσκον· οἱ δὲ, καὶ ὑπ’ ἐκείνης ἐγκέλευστοι, ἐπιδεικνύοντες
 οἷα εἴη ἀπορία, ἀνευ τῆς Κύρου γνώμης, καὶ μένειν καὶ ἀπιέναι.
 Εἷς δὲ δὴ εἶπε, προσποιούμενος σπεύδειν ὡς τάχιστα πορεύεσ-
 θαι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ² στρατηγὸς μὲν ἐλέσθαι ἄλλους ὡς τά-
 χιστα, εἰ μὴ βέλειαι Κλέαρχος ἀπάγειν· τὰ δ’ ἐπιήδεια
 ἀγοράζεσθαι, (ἢ ³ δ’ ἀγορὰ ἦν ἐν τῷ βαρβαρικῷ στρατεύμα-
 τι) καὶ συσκευάζεσθαι· ἐλθόντας δὲ Κύρον αἰτεῖν πλοῖα

“Præterea copias & pedestres & equestres & navales habet, quas
 “nos omnes pariter & videmus & novimus: nam non longè mi-
 “hi ab ipso videmur confidere: quapropter tempus est indicandi
 “quod quisque *factu* optimum esse statuit.” Hæc loquutus, fi-
 nem dicendi fecit.

Deinceps surgebant alii quidem, suâ sponte quæ sentirent ex-
 posituri; alii, illius etiam jussu, quàm foret difficile, præter Cyri
 voluntatem, vel manere vel abire demonstrabant. Unus porro,
se properare simulans in Græciam quamprimùm proficisci, dixit,
 alios quamprimùm deligendos esse duces, si Clearchus *ipsos* ab-
 ducere nollet: commeatum emendum esse, (erat autem barba-
 rorum in exercitu rerum venalium forum) ac vasa colligenda:
 eundem etiam *nonnullis* à Cyro qui peterent navigia, quibus ave-

tem *Basil.* punctum post πᾶς ἐχθρὸς
 poneretur, & καὶ πολέμιος semel
 tantùm legerentur. Eodem inter-
 prete, Ἐχθρὸς est κυρίως, ὁ πρῶτον φί-
 λος ὢν καὶ ὑστερον κατὰσας εἰς ἐχθρό-
 πολέμιος δὲ ἀπλῶς, ὁ μεθ’ ὅπλων χω-
 ρῶν. *Moschorulus* in libello Περὶ σχε-
 δῶν: Ἐχθρὸς, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ
 πολέμιος δὲ, ὁ ἀπ’ ἀλλοτρίας γῆς.

1 ὥς ἔωρα λέγειν] Eleganter, at-
 que ex Atticorum consuetudine,
 post ὥρα supprimitur verbum sub-
 stantivum. Plenè diceretur ὥρα ἂν
 εἴη: uti Noster K. Π. p. 191. ὥρα
 ἂν, εἴη, συσκευάζεσθαι ὑμῖν εἴη.

2 Στρατηγὸς μὲν ἐλέσθαι, &c.] Ante
 ἐλέσθαι & cæteros, qui statim se-
 quantur, infinitivos requiri vide-
 tur δεῖν: ut ferè solet, cùm præ-
 cedant verba λέγειν, δοκεῖν & simi-
 lia. Ità K. Π. p. 213. Ἡμῖν γὰρ δοκεῖ
 πᾶσιν — μὴ — τότε μάχεσθαι, μηδ’ ἐν
 τῇ φίλῃ καθημένους ἡμᾶς υπομένειν,
 ἀλλ’ ἰέναι, &c. AΘ. XV. 24. λέγοντες
 περιέμεναι, καὶ τηρεῖν τὸν νόμον —
 scil. δεῖν. Plenè *Ælian.* H. V. l. 3.
 c. 12. Λακεδαιμονίων δὲ εἰς αὐτὴν ἡ
 φωνή, ἐρεῖν δεῖν λέγουσα.

3 Ἡ δὲ ἀγορὰ ἦν, &c.] Vide quæ
 notavimus K. Π. p. 167.

ὥς ἀποπλέοιεν· εἰ δὲ μὴ δίδῳ ταῦτα, ἡγεμόνα ¹ αἰτεῖν Κῦρον, ὅστις ὡς διὰ Φιλίας τῆς χώρας ἀπάξει, εἰ δὲ μὴδὲ ἡγεμόνα δίδῳ, συνάττει τὴν ταχίστην· πέμψαι δὲ καὶ προκαταληψομένους τὰ ἄκρα, ὅπως μὴ ² φθάσωσι μήτε ὁ Κῦρος μήτε οἱ Κίλικες καλαλαβόντες· ὧν πολλὰ καὶ πολλὰ χρήματα ἔχομεν ἡρπακότες. Οὗτος μὲν δὴ τοιαῦτα εἶπε· μετὰ δὲ τῷτον Κλέαρχος εἶπε ³ τοσῦτον.

⁴ Ὡς μὲν στρατηγήσουσα ἐμὲ ταύτην τὴν στρατηγίαν, μηδεὶς ὑμῶν λεγέτω· (πολλὰ γὰρ ἐνορῶ, δι' ἃ ἐμοὶ τῷτο εἰ ποί-

herentur: quod si ea non daret, petendum à Cyro ducem esse, qui per pacatam utique regionem eos abduceret: quod si nè ducem quidem daret, quamprimùm instruendam esse aciem; ac mittendos, qui *montium* vertices antecaperent, ut nec Cyrus *his* occupandis nec Cilices *nos* antevertant; quorum multos & multa bona prædati possidemus. Huiusmodi ille verba fecit: post quem Clearchus tantùm dixit:

Nemo vestrùm dicat fore, ut ipse munus hoc imperatorium suscipiam; (nam multa video, quamobrem id per me fieri non

¹ Αἰτεῖν Κῦρον] Simpliciter hoc loco & filii Xenophontei perspicuitatem, præ quarum studio vocem repetit ultimam, agnoscere debemus. Nec aliâ de causâ vocem eandem pag. 17. iteratam videre est. Pari modo *Cæsar*, σαφηνείας etiam studio insignis, nomen proprium repetit B. G. l. 5. c. 3.

² Μὴ φθάσωσι.] MS. Eton. & editi quidem libri dant βλάβῃσι, omnino malé. Locutio, quam præsentamus, Nostro familiaris est. K. Π. p. 178. πρόσῳθεν ἔφθασας ἐλθῶν, &c. & p. 194. Ἦν γὰρ φθάσωμεν ἄνω γενόμενοι, — eâque confirmat verbum προκαταλαμβάνειν, mox eâdem de re adhibitum; necnon ejus participium, quod modò præcesserat.

³ Εἶπε τοσῦτον] *Suidas*: Τοσῦτον, ἀντὶ τῷ τῷτο. *Sophocles* in *Ajace* v. 441.

Καὶ τοὶ τοσῦτον γ' ἐξέπίστασθ' δοκῶ, Εἰ ζῶν, &c.

Ubi *Scholias* τοσῦτον eodem, quo *Suidas*, modo exponit. *Herodotus* l. 4. c. 197. similiter τοσόνδε adhibet: τοσόνδε ἔτι ἔχω εἰπεῖν, &c. ubi legitur etiam τοσῦτον δὲ, &c. For- san post τοσῦτον intelligendum est μόνον, cujus frequens est ellipsis: *Ælian.* l. 4. c. 9. H. V. Αὐτό γε μὴν τῷτο ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι, &c. i. e. Hocce verò unum, &c. Plenius idem. l. 3. c. 17. Ἡ αὐτὸ τῷτο μόνον τὴν διάνοιαν ἀγαθοὶ γενόμενοι, &c. In aliis etiam locutionibus vox eadem deest: *Rom.* IV. 9. Ο μακαρισμὸς ὃν ἔτ' ἐπὶ τὴν περιτομήν, ubi requiritur μόνον. *Philip.* II. 4. Μὴ τὰ ἑαυτῶν, &c. pro Μὴ μόνον, &c.

⁴ Στρατηγήσουσα — στρατηγίαν] Eadem verbi cum nomine cognato constructio reperitur *Matt.* II. 10. VII. 26. XIII. 14.

ητέον) ¹ ὥς δὲ τῷ ἀνδρὶ, ὃν ἂν ἔλησθε, πείσομαι ἢ δυνατὸν μάλιστ' ἵνα εἰδῆτε, ὅτι καὶ ἄρχεσθαι ἐπίσταμαι, ὥς τις καὶ ἄλλος μάλιστ' ἀνθρώπων. Μετὰ δὲ τῷτον ἄλλος ἀνέστη, ἐπιδεικνὺς μὲν τὴν εὐήθειαν τῇ τὰ πλοῖα αἰτεῖν κελεύοντι, ὥσπερ πάλιν ² στόλον Κύρου μὴ ποιεῖν· ἐπιδεικνὺς δὲ ὡς εὐθες εἶη, ἡγεμόνα αἰτεῖν παρὰ τῆς, ³ ὃ λυμαινόμεθα τὴν ⁴ πρᾶξιν. Εἰ δέ τι καὶ τῷ ἡγεμόνι πιστεύσομεν, ὃ ἂν Κύρος δῶ, τί κωλύει καὶ τὰ ἄκρα ἡμῖν κελεύειν Κύρον προκαταλαμβάνειν; Εγὼ γὰρ οὐκ οἶκν' ἢ ἂν εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν, ἃ ἡμῖν δοίη, μὴ ἡμᾶς ⁵ αὐταῖς ταῖς τριήρεσι καταδύσῃ· φο-

debeat) sed ut ei, quemcunque delegeritis, pro viribus obtemperem: ut sciatis me alterius etiam imperio parendi esse peritum, ut quis maximè mortalium alius. Post hunc surrexit alius, qui partim ejus stoliditatem commonstrabat, qui ad naves petendas hortatus fuerat, quasi verò Cyrus expeditionem posthac non erat suscepturus: partim commonstrabat quàm stultum esset, ducem ab eo petere, cujus institutum labefactamus. Quòd si quam duci, quem nobis Cyrus dederit, fidem habebimus, quid vetat quo minus etiam vertices Cyrum nobis occupare jubeamus? Equidem naves conscendere, quas ille nobis dederit, formidaverim, nè cum ipsis nos triremibus demergat: ducem quoque, quem

¹ ὥς δὲ τῷ — πείσομαι.] Muretus legit πεισόμενον, quo meliùs, opinor, posterius hoc sententiæ membrum priori respondeat. Sed nostro familiaris est subita structuræ mutatio. Vide quæ hæc de re notavimus p. 21. Et vulgatam lectionem, quàm libri omnes quos quidem vidi, tuentur, commodè satis retineas licèt, modò locutionem hanc ellipticam esse statuas, hæc ratione supplendam — πείσομαι ἢ δυνατὸν μάλιστ', ἕτω λέγετε· vel ἕτω τὴν γνώμην ἔχετε· ut idem Clearchus plenè p. 23. dixerat: ὥς ἡμῶν ἐν ἰσχύϊ ὅπῃ ἂν καὶ ὑμεῖς, ἕτω τὴν γνώμην ἔχετε.

² Στόλον — ποιεῖν.] Phavorinus: στόλον, ἢ διά θαλάσσης πορεία, (quo sensu hìc loci venit) καὶ τὸ τῶν νεῶν

πληθόν. Καὶ ἡ διὰ γῆς πορεία, καὶ αὐτὴ ἡ στρατιά. quo modo accipitur suprà p. 9. & K. Π. p. 178. Cæterùm, pro ποιεῖν Muretus ποιήσομεν reponendum putat: quàm nihil opus esse mutatione docebunt quæ suprà paulò notavimus ad verbum μένομεν p. 25.

³ Λυμαινόμεθα, &c.] Ad rectam ab obliquâ jam, more suo, transit orationem. Vide sis quæ hæc de re notavimus K. Π. p. 56.

⁴ Τὴν πρᾶξιν.] Inter πρᾶξιν & ἔργον ità distinguunt Suidas & Phavorinus, ut illa sit, ἡ πρὸς τὸ τέλος τίνεσθαι ἐνέργεια· hoc, τὸ τέλος. Hìc certè rem (non gestam, sed) gerendam denotat.

⁵ Αὐταῖς ταῖς τριήρεσι, καταδύσῃ.] Ante αὐταῖς, &c. deest præpos. σύν, qualem

Εοίμην δ' ἂν τῷ ἡγεμόνι, ὃ ἂν δοίη, ἔπειθ', μὴ ὑμᾶς ἀγάγοι,
 ὅθεν ἔχ' οἶόν τε ἔσαι ἐξελθεῖν· βελοίμην δ' ἂν, ἀκονίος ἀπι-
 ῶν Κύρου, λαθὼν αὐτὸν ἀπελθεῖν· ὃ ἔ' δυνάστον ἔσιν. Ἀλλ'
 ἔγωγε φημί ταῦτα μὲν φλυαρίας εἶναι· δοκεῖ δέ μοι, ἀν-
 δρας ἐλθόντας, πρὸς Κύρον, οἵτινες ἐπιήδαιοι, σὺν Κλεάρχῳ,
 ἔρωλ' αὖν ἐκεῖνον, τί βέλεται ἡμῖν χρῆσασθαι· καὶ μὲν ἢ ἡ 2 ἢ
 πρᾶξις παραπλησία οἷά περ καὶ πρότερον ἐχρήτο τοῖς 3 ξέ-
 νοις, ἔπεσθαι καὶ ἡμᾶς, καὶ μὴ κακίους εἶναι τῶν πρόσθεν τέ-
 τω 4 συναναβάτων· εἰάν δὲ μείζων ἢ πρᾶξις τῆς πρόσ-
 θεν 5 φαίνηται, καὶ ἐπιπονωτέρα καὶ ἐπικινδυνωτέρα, ἀξίον

ille dederit, sequi metuerim, nè nos eò ducat, unde non sit exe-
 undi facultas: velim autem, invito Cyro abeunte me, clam eum
 discedere; quod fieri nequit. Sed has equidem nugas esse cen-
 seo: quin *potius* arbitror, *debere* homines idoneos unà cum Cle-
 archo Cyrum convenire, qui de ipso quærant, quam ad rem no-
 strâ uti velit operâ: ac si res ejusmodi ferè sit, ad quam militum
 conductitiorum antehac usus est operâ, sequi nos etiam *debere ex-
 istimo*, nec iis ignaviores esse, qui priùs iter hoc cum ipso susce-
 perunt, sin res major quàm prior illa, graviorisque tum laboris

qualem eam pati ellipsin Κ. Π. p. 38. notavimus. Ea autem est hu-
 jusce sententiæ membri ratio, ut
 ipsi Cyro tribuerit, eo quod ju-
 bente fieri potuerit. Nec insolens
 est hoc loquendi genus. *Ælian.*
H. V. l. 14. c. 49. Philippus, in-
 quit, Aphonetum ἐμασίωσεν, i. e.
flagris cædi jussit. Sic Lucas *Act.*
XVI. 23. de magistratibus Philip-
 pensium dicit, Πολλὰς τε ἐπιθέν-
 τες αὐτοῖς πληγὰς, ἔβαλον εἰς φυ-
 λακὴν, &c. Et Paulus de iisdem v.
 37. ait, Δείραντες ἡμᾶς — ἔβαλον εἰς
 φυλακὴν, &c. Priùs verò v. 22.
 magistratus isti dicuntur κελεῦσαι
 ῥαβδίσειν. Iisdem utique quibus
jussa, & ipsæ tribuuntur *actiones*.
 Sed & in bello (utì rectè Cl. Peri-
 zonius ad *Æliani* locum proximè
 citatum observavit) nihil frequen-

tiùs, quàm ut ipse dux facere di-
 catur, quod jubet fieri. Sallustius
Catil. c. 60. *Petrejus tubâ signum*
dat. Et *Jugurth. c. 26.* *Jugurtha*
— omnes puberes — interfecit, i. e.
 interfici jussit. Ubi vide quæ no-
 tavit Cl. *Cortius*.

1 Ερωλ' αὖν, &c.] Supple δειν. uti
 suprâ notavimus p. 26. n. 2.

2 Πρᾶξις] Vide ad hanc vocem
 notata p. præced.

3 Ξένοις] Varias vocis hujus sig-
 nificationes suprâ jam adduximus
 p. 5.

4 Συναναβάτων] Notionem sim-
 plici verbo subjiciendam, unde &
 hujus compositi sensum in prom-
 ptu sit elicere, ineunte libro ex-
 plicavimus.

5 Φαίνηται.] Hujus verbi vim ex-
 positam videre est Κ. Π. p. 6.

¹ ἢ πείσαντα ἡμᾶς ἄγειν, ἢ πεισθέντα ² πρὸς Φιλίαν ἀφί-
ναι· ἔγω γὰρ καὶ ἐπόμενοι ἂν φίλοι αὐτῷ καὶ πρῶθυμοι ἐποί-
μεθα, καὶ ἀπιόντες, ἀσφαλῶς ἂν ἀπίοιμεν· ὃ, τι δ' ἂν πρὸς
ταῦτα λέγη, ἀπαγγεῖλαι δεῦρο· ἡμᾶς δ' ἀκέσαντας πρὸς
ταῦτα βελεύεσθαι. Ἐδοξε δὲ ταῦτα.

Καὶ ἄνδρας ἐλόμενοι σὺν Κλεάρχῳ πέμπεσιν, οἱ ἡρώτων
Κύρον τὰ δόξαντα τῇ στρατιᾷ. Ο δ' ἀπεκρίνατο ὅτι ἀκέροι Ἀβ-
ροκόμαν, ἐχθρὸν ἄνδρα, ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ εἶναι, ἀπέ-
χοντα δώδεκα σταθμούς· πρὸς τῆτον ἐν ἔφῃ βέλεσθαι ἐλθεῖν.
καὶ μὴ ἢ ἐκεῖ, τὴν δίκην ἔφη χρῆζειν ἐπιθεῖναι αὐτῷ· ἂν δὲ
φεύγῃ, ³ ἡμεῖς ἐκεῖ πρὸς ταῦτα βελευσόμεθα. Ἀκέσαντες δὲ
ταῦτα οἱ αἰρετοί, ἀναγγέλλεσι τοῖς στρατιώταις· τοῖς δὲ ὑπ-

tum periculi videatur, petant oportet isti, ut vel nos suam in sen-
tentiam pertractos secum ducat, vel ipse nostram in sententiam
adductus in regionem pacatam nos dimittat; sic enim fiet ut five
sequamur ipsum, amicis & alacribus animis sequuturi simus, five
discedamus, tutò simus discessuri: quidquid ad hæc dixerit, huc
renuntient legati, nos verò ubi audierimus, nostra ad id consilia
adcommodemus. Hæc comprobata est sententia.

Atque lectos adèd homines cum Clearcho mittunt, qui Cyrum
de iis, quæ decreverat exercitus, interrogabant. Respondebat
ille, audire se, hostem suum, Abrocomam ad fluvium Euphratem
esse, & duodecim castrorum spatium abesse: adversus hunc uti-
que velle se proficisci aiebat; ac si quidem fuerit illic, pœnas ei
imponere se cupere: sin fugam ceperit, nos illic his de rebus con-
sultabimus. Hæc cùm audissent delecti illi, militibus renuntiant:
his verò inerat suspicio, Cyrum adversus regem ducere, illum se-

¹ Αἰεῖν πείσαντα, &c.] In MS. E-
ton. & editis quibusdam libris le-
gitur, ἢ πείσαντας ἡμᾶς ἄγειν, ἢ πει-
σθέντας πρὸς, &c. At in veteribus
aliis (ut testatur Stephanus) ea com-
paret lectio, quam, ab ipso Leun-
clavióque comprobata, sequi-
mur. Ait autem Stephanus se mal-
le πεισθέντας, sed prefixâ negativâ
particulâ μή. Verùm ex lectione
receptâ sensus satis concinnus ex-
oritur.

² Πρὸς Φιλίαν, &c.] Dicitur ἰλλει-

πικῶς pro πρὸς χώραν Φιλίαν: quod
substantivum suprâ paulò p. 27.
additur: ὅστις ὡς διὰ Φιλίας τῆς χώ-
ρας ἀπάξει. Eadem occurrit ellip-
sis Luc. I. 39. 65. XVII. 24. Ὡς περ
γὰρ ἡ ἀστραπή, ἡ ἀστράπισσα ἐκ τῆς
ὑπ' ἕρανόν, εἰς τὴν ὑπ' ἕρανόν λάμπει·
ubi in τῆς ὑπ' ἕρανόν, deest χώρας,
ut in τὴν ὑπ' ἕρανόν, χώραν. Vide
sis K. Παίδ. p. 16. n. 2.

³ ἡμεῖς ἐκεῖ, &c.] De formæ hâc
orationis mutatione lege notata
p. 28. n. 3.

οψία μὲν ἦν, ὅτι ἄγει πρὸς βασιλέα, ὅμως δὲ ἐδόκει ἔπειθε.

¹ Προσαιτῆσι δὲ μισθὸν, ὃ Κῦρος ὑπισχνεῖται ἡμιόλιον πᾶσι
² δώσειν ἢ πρότερον ἔφερον, ἀντὶ δαρεικῶν τρία ἡμιδαρεικά
³ τῷ μηνὸς τῷ στρατιώτῃ· ὅτι δ' ἐπὶ βασιλέα ἄγοι, ἔδ' ἐν-
 ταῦθ' ἤκεν ἑδείς, ⁴ ἐν γὰρ τῷ φανερώ.

Εὐθεὺς ἐξελαύνει σαθμὺς δύο, παρασάγγας δέκα, ἐπὶ τὸν
⁵ Σάρον ποταμὸν, ἔην τὸ εὖρος τρία πλέθρα. Εὐθεὺς ἐξελαύνει

quendum tamen decernebant. Cúmque mercedem poscerent amplio- rem, Cyrus se *stipendii*, quod prius ferebant, sesquiplum omnibus daturum pollicetur, *nimirum* pro darico tres dimidiatos daricos singulis in mensem militibus: quod autem *ipsos* ad- versus regem duceret, nè quidem ibi quisquam, propalam saltem audivit.

Hinc castris alteris, decem parasangas, ad Sarum flumen pergit, cujus est trium plethrorum latitudo. Indè castris u-

¹ Προσαιτῆσι.] Verbi signifi- cationem auget præpositio; nec im- meritò: cùm ea, *Phavorino* inter- prete, interdum posita sit ἀντὶ τῷ πλεῖον, περισσότερον. Eandem vim obtinet K. Π. p. 198. ὥστε καὶ προσο- φείλοντές σοι ἄλλας χάριτας, &c.

² Δώσειν ἢ, &c.] Pro ἐκείνῃ μισθῷ, ἢ, &c. quâ de ellipsi vide notata in *Addendis* ad K. Π. p. 2. l. 8.

³ Τῷ μηνὸς τῷ στρατιώτῃ] Duplex hîc ellipsis notanda venit: priori, in τῷ μηνὸς, adde διὰ: posteriori, in τῷ στρατιώτῃ, ἐκάστῳ. *Aristoph.* in *Pluto* v. 98. similiter ellipticè di- xit,

Πολλῷ γὰρ αὐτὸς ἐκ ἰώρακα χρόνῳ· quod ejusdem Fabulæ v. 1046. plenè:

Εοικε διὰ πολλῷ χρόνῳ σ' ἰωρακίναί· *Ælian.* H. V. l. 9. c. 13. καδ' ἡμέραν pro καθ' ἡμέραν ἡμέραν. Nostri in- frà plenè: ὃ δ' ὑπέσχετο ἀνδρὶ ἐκά- στῳ δώσειν μνᾶς, &c.

⁴ Εἰταῦθ' ἤκεν — ἐν γὰρ, &c.] *Pha- vorinus*: Εἰταῦθα. ἀντὶ χρόνικῃ ἐπιρρή- ματις ὃ τέτι, Vide quæ ex eodem

Auctore hoc de adverbio adduxi- mus p. 7. Cæterum MS. Eton. dat. ἐν τῷ τότε φανερώς. Sed rectè se habet vulgata lectio; quæ ad Thu- cydideam illam l. 2. haud ita longè ab initio, proximè accedit ἐν τῷ ἐμφανῇ, quam *Scholiasia* ex- ponit φανερώς.

⁵ Επὶ τὸν Σάρον] In editis libris quos vidi, omnibus, legitur Φάρον: in MS. Eton. Ψάρον. Ipse Σάρον, ve- terum Geographorum auctoritate nixus, restitui. *Ptolemæus* inter Cydnum & Pyramum eodem, quem Noster sequutus est, ordine, ponit Σάρον. l. 5. c. 8. *Strabo* l. 12. p. 809. Διὰ μὲν τὴν πόλειος ταύτης (cui *Coma- næ* nomen inditum esse tradit) ὃ Σάρον· εἰ πόλις μὲν, καὶ ἀπὸ τῆς συναγ- κείων ὃ ταύτης διεκπεραιώται πρὸς τὰ τῆς Κιλικίων πεδία, καὶ τὸ ὑποκείμενον πέ- λαγον. Proximo deinde loco Pyra- mum idem memorat. Sarum põ- nit etiam inter amnes Ciliciæ *Pli- nius* l. 5. c. 27. & *Stephanus* ad v. Ἀδανα, Nostro Δάνα p. 17. Cujus de situ *Procopius* l. 5. *Ædific.* c. 5.

Ἀδανα

σαθμόν ἕνα, παρασάγγας πέντε, ἐπὶ τὸν Πύραμον ποταμόν, ἔτδ
 εὖρος σάδιον. Ἐν εὐθεν ἐξελαύνει σαθμὸς δύο, παρασάγγας πέν-
 τεκαίδεκα, ¹ εἰς Ἰσσοῦς, τῆς Κιλικίας ἐσχάτην πόλιν, ἐπὶ τῇ θα-
 λάτῃ, ² οἰκωμένην, μεγάλην καὶ εὐδαίμονα. Ἐν αὐθὰ ἔμεινεν
 ἡμέρας τρεῖς· καὶ Κύρω παρῆσαν ἐκ Πελοποννήσου νῆες τριάκοντα
 καὶ πέντε, καὶ ἐπὶ ταύταις ναύαρχος Πυθαγόρας Λακεδαιμόνιος.
³ Ἡγεῖτο δ' αὐτῶν Ταμῶς Αἰγύπτιος ἐξ Εφέσου, ἔχων ναῦς
 ἑτέρας Κύρω πέντε καὶ εἴκοσιν· αἷς ἐπολιόρκει Μίλητον, ⁴ ὅτι

nis, parasangis quinque progreditur, ad Pyramum fluvium,
 cujus aequat latitudo stadium. Indè castris secundis, parasan-
 gas quindecim progreditur, ad Isson, urbem Ciliciæ extre-
 mam, ad mare sitam, frequentem incolis, amplam & opulen-
 tam. Hic dies tres mansit; quibus ad Cyrum ex Peloponne-
 so triginta quinque venêre naves, quarum erat navarchus Py-
 thagoras Lacedæmonius. Dux earum indè usque ab Ephe-
 so Tamos erat Ægyptius, qui naves etiam alias Cyri viginti
 quinque habebat; quibus Miletum obsederat, quod urbs ea

Ἀδανα πόλις· ἥς δὲ εἰς τὰ πρὸς ἀνι-
 σχοῖα ἥλιον ποταμὸς φέρεται, Σάρος
 ὄνομα, ἐκ τῆ ἐν Ἀρμενίῳ οὐρανὸν καλῶν
 &c. Ex dictandi more forsan, in
 libris manu exaratis, primò ma-
 navit error; cùm ex soni vicinitate
 librarii ψ pro σ scriberent: tan-
 dem autem ψ in φ obscuro litera-
 rum discrimine decepti mutârunt,
 illorum qui deinceps versârunt
 aut transcripserunt exemplaria.
 Cæterùm flumen illud Pharum,
 cujus in his terris, de quibus agi-
 tur, haud usquam, opinor, fontes
 cursumve reperire potuerint, edi-
 tores Xenophonteī ficcis (pro ex-
 imiâ scilicet eorum pernecitate)
 transiêre pedibus.

¹ Εἰς Ἰσσοῦς, τῆς, &c.] Oppidum
 hoc cæteris ferè omnibus, Græcè
 scribentibus, Ἰσσοῦς dictum: vide
 tamen quæ scripta sunt p. 19. n. 1.
 necnon Indicem Geographicum. Cæ-
 terùm locutioni, ἐπὶ τῇ θαλάττῃ,
 deest κειμένην, quod addidit Diodor.

Sic. l. 14. p. 251. καὶ παρεγενήθη
 πρὸς πόλιν Ἰσσοῦν, ἐπὶ θαλάττης μὲν
 κειμένην.

² Οἰκωμένην, μεγάλην, &c.] Hæc
 passim iterat eodem ferè modo,
 quo Herodot. nomina πολλὰ καὶ μέ-
 γας: e. g. l. 4. c. 109. — ἐν λίμνῃ
 μεγάλη τῇ πολλῇ, καὶ &c. l. 7. c. 9.
 ἀλλὰ τὰ ἔθνη πολλὰ καὶ μεγάλα, -- &c.
 c. 18. ἰδὼν ἤδη πολλὰ τε καὶ μεγάλα
 πρὸς πόλιν πρὸς γαλῶνα &c. l. 8. c. 144.
 πόλιν τε γὰρ καὶ μεγάλην ἐν ταῖς, &c.
 Quod autem, Xenophonte Aucto-
 re πόλις ista εὐδαίμων erat, &c. id
 verò negant Strabo & Mela: Quâ
 de summos inter homines dissen-
 sione agimus in Indice modò ad-
 pellato.

³ Ἡγεῖτο δ' αὐτῶν, &c.] Lege Dio-
 dor Sic. l. 14. p. 254.

⁴ Φίλη ἦν, ἢ συνεπολέμει.] Quæ
 hîc copulantur verba, sibi diversa
 vindicant nomina: prius scil. ἦν
 respicit Μίλητον, postèrius Ταμῶς:
 perinde atque apud Lucam IX. 39.

καὶ

Τισσαφέρην φιλῆν, καὶ συνεπολέμει Κύρῳ πρὸς αὐτόν. Παρῆν δὲ καὶ Χειρίσοφος ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ τῶν νεῶν, μετ' ἀπεμπῆτος ὑπὸ Κύρου, ἐπ' ἡκοσίαις ἔχων ὀπλίτας, ὧν ἐσπρήγῃ παρὰ Κύρῳ. Αἱ δὲ νῆες ὥρμην παρὰ τὴν Κύρου σκηνὴν. Ἐνταῦθα καὶ οἱ παρ' Ἀβροκόμα μισθοφόροι Ἕλληνες ἀποσάντες ἦλθον παρὰ Κύρον, τετρακόσιοι ὀπλίται, καὶ συνεσπρήγουντο ἐπὶ βασιλείᾳ.

Ἐνταῦθεν ἐξελαύνει σταθμὸν ἓνα, παρασάγγας πέντε, ¹ ἐπὶ πύλας τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας. Ἦσαν δὲ ταῦτα δύο τεῖχη· καὶ τὸ μὲν ἔσωθεν, πρὸ τῆς Κιλικίας, Σύννεσις εἶχε καὶ Κιλικίων φυλακὴ· τὸ δ' ἔξω, τὸ πρὸ τῆς Συρίας, βασιλέως ἐλέγετο φυλακὴ φυλάττειν. Διὰ μέσων δὲ τούτων ῥεῖ ποταμός, ² Κέρσος ὄνομα, εὖρος πλέθρου. Ἀπαν δὲ τὸ μέσον τῶν τειχῶν, ἦσαν σταδίοι τρεῖς· καὶ παρελθεῖν ἐκ τῆς βίᾳ.

Tissapherni faverat, & adversus hunc cum Cyro bellum gesserat. Aderat item iis in navibus Cherisophus Lacedæmonius, à Cyro accersitus, cum septingentis gravis armaturæ militibus, quorum apud Cyrum dux erat. Ac naves quidem propter Cyri tentorium adpulerunt. Hoc loco etiam stipendiarii Græci, quadringenti gravis armaturæ, qui apud Abrocomam militabant, ad Cyrum transierunt, & unâ cum eo in expeditionem adversus regem profecti sunt.

Hinc castris unis, parasangas quinque progreditur, ad portas Ciliciæ Syriæque. Erant hæ duo castella; ac horum quidem citerius, in Ciliciam obversum, Syennesis & Cilicum præsidium tenebat; ulterius, in Syriam obversum, dicebatur regis præsidium custodire. Medio inter hoc loco fluit amnis, cui nomen Cersus, latitudine plethri. Totum verò spatium inter castella medium, trium erat stadiorum; nec id vi transire licebat: nam transitus

καὶ ἐξαίφνης κρᾶζει, καὶ σπαράσσει αὐτόν, illud ad puerum, hoc ad dæmonium refertur.

1 Ἐπὶ πύλας τῆς, &c.] Sunt hæ inferiores maritimæque πύλαι, ab Amanicis sive superioribus diversæ, de quibus plura in *Indice Geograph.*

2 Κέρσος — εὖρος πλέθρου] MS. Eton. εὖρος ἦν πλέθρου: cùm autem neque aliis in libris compareat ἦν,

& alibi passim supprimi soleat; omittendum hîc quoque censuimus. Editio *Stephan.* exhibet πλέθρον: quæ ut defendi possit lectio, tamen sæpius genitivo utitur Xenophon. Sic pauld post — ἐπὶ τὴν Χάλον ποταμόν, ὅντα τὸ εὖρος πλέθρου. &, ἐπὶ τὰς πηγὰς τοῦ Δαρδανικοῦ ποταμοῦ, ὃ τὸ εὖρος πλέθρου. De flumine isto videndum in *Indice Geograph.*

¹ ἦν γὰρ ἡ παράδοδος γενή, καὶ τὰ τεῖχη εἰς τὴν θάλατταν καθήκοντα, ὑπερθεῖν δὲ ἦσαν ² πέτραι ἡλίβατοι· ἐπὶ δὲ τοῖς τείχεσιν ἀμφοτέροις ἐφεισθήκεσαν πύλαι. Ταύτης ἕνεκα τῆς παρόδου Κύρος τὰς ναῦς μελεπέμψατο, ὅπως ὀπλίτας ἀποβιβάσειεν εἰς τὴν καὶ ἐξω τῶν πυλῶν, καὶ βιασάμενοι τῆς πολεμίας παρέλθοιεν, ³ εἰ φυλάττοιεν ἐπὶ ταῖς Συρίαις πύλαις· ὅπερ ὦλο ποιεῖν τὸν Αβροκόμαν ὁ Κύρος, ἔχοντα πολὺ στρατεύμα. Αβροκόμας δὲ ⁴ ἐτῆτο ἐποιήσατο, ἀλλὰ ἐπεὶ ἤκουε Κύρον ἐν Κιλικίᾳ ὄντα, ἀναστρέψας ἐκ Φοινίκης παρὰ βασιλέα ἀπήλαυνεν, ἔχων, ὡς ἐλέγγο, ⁵ τριάκοντα μυριάδας στρατῶν.

Εὐγεῦθεν ἐξελαύνει διὰ Συρίας σαθμὸν ἕνα, παρασάγγας

angustus erat, ac muri ad mare pertinebant, saxaque desuper erant inaccessa: juxta verò castellum utrumque portæ adstiterunt illæ. Hujusce causâ transitûs naves Cyrus accersivit, quò gravis armaturæ milites citra portas ultrâque trajiceret, atque ii, hostibus vi submotis, transire possent, si qui fortè ad portas Syriacas præsidium agitent; quod quidem Abrocomam, qui magnas haberet copias, facturum existimabat Cyrus. At hoc non fecit Abrocomas, sed quòd Cyrum in Ciliciâ esse audiêrat, relictâ Phœniciâ ad regem, cum trecentis, uti ferebatur, hominum millibus perrexit.

Indè per Syriam unis castris, parasangas quinque progreditur,

¹ Ἦν γὰρ ἡ παράδοδος γενή, &c.] *Diodorus Sic.* simili modo aditus illos in Ciliciam, suprâ p. 17. memoratos, describit l. 14. p. 250. αὕτη δ' (sc. τῆς Κιλικίας εἰσβολῇ) ἐστὶ γενή καὶ παρακρημνῶ, ἐπὶ σαθμῶς μὲν εἰκοσι παραλείνεσθαι· πλησίον δ' αὐτῆς ἐστὶν ἐξ ἀμφοτέρων καθ' ὑπερβολὴν ὄρη μεγάλα καὶ δυσπρόσιτα· ἀπὸ δὲ τῶν ὀρέων ἐξ ἑκατέρου μέγας τεῖχη καταλείνει μέχρι τῆς ὁδοῦ καθ' ἣν ἐννοκοδόμηται πύλαι.

² Πέτραι ἡλίβατοι.] Elucet in his ingenii vigor, simplex ultrâ dicendi genus adfurgens. Vide sis quæ de stilo Xenophonte dicta sunt, *Dissert.* I. K. II. præmissæ p. 10.

³ Εἰ φυλάττοιεν ἐπὶ, &c.] Quippe

a

suprà paulò p. 33. dixerat — τὰ περὶ τῆς Συρίας (sc. τεῖχων) βασιλέως ἐλέγγο φυλακὴν φυλάττειν.

⁴ Εποίησατο] MS. Eton. ἐποίησεν, haud ità accuratè: nam verba ποιεῖν & ποιεῖσθαι non temerè poni confundive solent veteres apud scriptores; cùm prius ad alterum plerumque referatur, non ad ipsum (ut ita dicam) facientem: at posterius, ad ipsum facientem. Quare vox media rectè hoc loco significat, sibi sive commodo suo facere.

⁵ Τριάκοντα μυριάδας] Ità MS. Eton. atque libri typis impressi. At *Amosæus* legit τρεῖς μυριάδας.

πέντε, εἰς Μυριάνδρον πόλιν οἰκκμένην ὑπὸ Φοινίκων, ¹ ἐν τῇ θαλάττῃ· ἐμπόριον δ' ἦν τὸ χωρίον, καὶ ὥρμην αὐτόθι ὀλκάδες πολλαί. Ἐνθαῦθ' ἔμειναν ἡμέρας ἐπτά· ² καὶ Ξενίας ὁ Ἀρκὰς στρατηγός, καὶ Πασίων ὁ Μεγαρεὺς, ἐμβάντες εἰς πλοῖον, καὶ τὰ πλείους ἄξια ἐνθέμενοι, ἀπέπλευσαν, ὡς μέντοι πλείστοις ³ ἐδόκει, φιλοτιμηθέντες ὅτι τὰς στρατιώτας αὐτῶν παρὰ Κλέαρχον ἀπελθόντας, ὡς ἀπιόντας εἰς τὴν Ελλάδα πάλιν, καὶ ἔτι πρὸς βασιλέα, εἶα Κύρος τὸν Κλέαρχον ἔχειν. Ἐπεὶ δ' ἔν ⁴ ἦσαν

ad Myriandrum, urbem à Phœnicibus habitatam, prope mare sitam; locus autem emporium erat, atque illic multæ naves onerariæ stationem habebant. Hic dies septem mansit: & Xenias dux ille Arcadicus cum Pasione Megarensi, conscensâ navi, & in eam maximi pretii rebus impositis, solverunt; æmulatione ducti, quemadmodum plerisque videbatur, quod milites suos, qui ad Clearchum se contulerant, quasi qui jam essent in Græciam redituri, ac non adversus regem perrecturi, Clearchum habere sinebat Cyrus. Itaque cùm ex conspectu se subduxissent, incessit

1 Ἐν τῇ θαλάττῃ] MS. Eton. ἐπὶ τῇ θαλάττῃ, uti suprâ p. 32. de Iſſo legitur. Sed, ut nē memorem præpositiones istas haud rarò invicem esse permutatas, si quid inter eas ponendum fuerit discriminis, in certè potiori jure locum hunc sibi vindicare videatur; cum urbs illa ἐν Ἰσσικῷ κόλπῳ, uti Agathem. l. 1. c. 4. sita sit. Hic itidem ἰλλείπει partic. κειμένην, de quo suprâ p. 32. not. 1.

2 Καὶ Ξενίας, ὁ, &c.] Vide suprâ p. 23.

3 Ἐδόκει, φιλοτιμηθέντες, &c.] *Muretus* legit — ἐδόκει, φίλοις θυμηθέντες; sed minimè rejicienda videtur lectio vulgata; cùm φιλοτιμῆσθαι, ut *æmulari*, tam in malam, quàm in bonam partem accipiat. *Æmulatio* autem (verba sunt *Cicer. Tuscul. Disput. l. 4. c. 8.* dupliciter illa quidem dicitur, ut *ἔ* in laude, *ἔ* in vitio nomen hoc sit: nam *ἔ* imitatio virtutis *æmulatio* dicitur

— *ἔ* est æmulatio ægritudo, si eo, quod concupiērit, alius potiatur, ipse careat. Itaque rectè, opinor, dicit *Noſter*, homines istos præ ægritudine ex ingratâ suorum apud Clearchum commoratione susceptâ, φιλοτιμηθέντας Cyrum deferuisse.

4 Ἦσαν ἀφανεῖς] Locutio huic omnino similis occurrit *Luc. XXIV. 31.* καὶ αὐτὸς ἀφανῆς ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. Unde falsò à Pontificiis colligitur, Christum corpus suum ibi tum planè invisibile reddidisse. Turpissimum autem sive malitiæ sive inscitiae specimen edunt fidei quidam Christianæ oppugnatores, qui somniant innuuntque subinde, spectrum nescio quod induxisse Lucam, non de vero Christi corpore loquutum esse. Quamobrem enim Xenias & Pasion ἀφανεῖς tandem esse dicuntur? Ided certè, quod usque eò discesserant, ut (non oculos prorsus fallerent, sed) à Cyro suisque non amplius

αἴφανεῖς, ¹ διήλθεν ὁ λόγος, ὅτι διώκοι αὐτὰς Κῦρος ² τριήρεσι· καὶ οἱ μὲν εὐχοντο ὡς δολίους ὄντας αὐτὰς ληφθῆναι· οἱ δ' ³ ὥκτερον εἰ ἀλώσονται.

Κῦρος δὲ συγκαλέσας τὰς στρατηγὰς, εἶπεν, ⁴ “ Απολε-
 “ λοίπασιν ἡμᾶς Ξενίας καὶ Πασίων· ἀλλ' εὖ γε μέντοι ἐπι-
 “ σάσθωσαν, ὅτι ὑμεῖς δὲ ⁵ ἀποδεδράκασιν, (οἶδα γὰρ ὅπη οἶχον-

rumor, Cyrum eos triremibus persequuturum : & nonnulli quidem optabant ut, quia fraude malā egissent, caperentur ; alii eorum sortem miserari, si caperentur, parati fuerint.

Cyrus autem, convocatis ducibus, ait ; “ Deseruere nos Xenias
 “ & Pasion ; verum certò sciant, nec clam se aufugisse, (novi

cernerentur. Similiter Christum Evangelista dicit ἀφανὶς γενέσθαι, (non respectu sui, quasi talis jam factus esset, ut cerni non posset, sed) respectu discipulorum, quod ἀπ' αὐτῶν, ubi è loco, in quo verfabantur, se subduxisset, cerni desineret. Quidquid enim cernere definimus, etiamsi tale non sit, ut cerni nequeat, ἀφαντον rectè vocatur.

¹ Διήλθεν ὁ λόγος.] Ipsā phrasi utitur Lucas c. 5. v. 15. Διήρχετο δὲ μάλλον ὁ λόγος, &c.

² Τριήρεσι.] Supple, ναυσί. quod nomen passim etiam deest in διήρης, πενήρης, ἐξήρης, &c. quam ellipsin imitatos esse Latinos nemo literis imbutus ignorat.

³ Οἱ δ' ὥκτερον εἰ ἀλώσονται.] Hæc Amasæus non sine verborum ambage sic vertit : alii nè caperentur timentes, eorum vicem dolebant. Haud longè aliter Leunclavius exposuit : alii, nè caperentur, ex commiseratione metuebant. Est sanè locutio minùs consueta ; quippe quæ rem seu affectum animi, à conditione incertā pendentem, tanquam jam perceptum exprimat. Existimaverim equidem post ὥκτερον subintelligendum esse particulam ἂν, quæ

voluntatis ei sensum cum futuri significatione largiri possit. Loca, in quibus eadem desideratur particula, quo futuri pariter significationem verbum induat sive particip. suppeditant Demosth. Olyn. 1. ἔσονται καὶ πολλοὶ ταπεινολέγων ἡμεῖς ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ, ubi ἂν in edit. Franc. 1604. p. 2. ante ἐχρώμεθα tandem reponitur. Xen. K. Π. I. 6. p. 439. ἄλλης δὲ μισθῆναι, ὡς ἄμεινον μαχομένους ὑπὲρ σφῶν, ἢ αὐτοῖς· ubi μαχομένους legitur pro μαχομένους ἂν, vel μαχεσομένους.

⁴ Απολελοίπασιν ἡμᾶς, &c.] Monet Stephanus, esse qui interrogative legenda hæc putent : Απολελοίπασιν ἡμᾶς Ξενίας καὶ Πασίων ;

⁵ Αποδεδράκασιν, &c.] Appositè Ammonius : Αποδράναι καὶ Αποφεύγειν ἀφεύρει, Αποδράναι μὲν γὰρ, τὸ ἀναχωρεῖσθαι ἀνὰ τινα εὐδηλονεῖναι ὅπως εἰσιν· Αποφεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. Λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν ἀφευράν ἐν τῇ Αναβάσει : Οὐτε ἀποδεδράκασιν· (οἶδα γὰρ ὅπως ἐχούσαι) ὅτε ἀποφεύγουσιν. Repone, ὅπη (vel ὅποι) οἶχούσαι, & ἀποπεφεύγασιν. Phavorinus : Αποδράναι ἐστὶ, τὸ ἀναχωρεῖσθαι ἀνὰ τινα εὐδηλον εἶναι, ὅπως εἰσιν. Αποφεύγειν, τὸ ἀναχωρεῖσθαι ἀνὰ τινα, μὴ δύνασθαι ὅπως εἰσιν ἐπιληφθῆναι.

“ται) ἔτε ἀποπεφεύγασιν, ἔχω γὰρ τριήρεις, ὥς ἐλεῖν τὸ
 “ἐκείνων πλοῖον. Ἀλλὰ μὰ τῆς θεᾶς ἔκ ἐγωγε αὐτὲς διώ-
 “ξω· ἔδὲ ἔρεϊ· ἔδεις ὡς ἐγὼ, ἕως μὲν ἂν παρῇ ¹ τις, χρῶμαι·
 “ἐπειδὴν δὲ ἀπίεναι βέλεται, συλλαβὼν καὶ αὐτὲς κακῶς
 “ποιοῶ, καὶ τὰ χρήματα ἀποσυλῶ. Ἀλλὰ ² ἰόντων ἂν, εἰδό-
 “τες ὅτι κακίως εἰσὶ περὶ ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς περὶ ἐκείνης.
 “Καί τοι ἔχω γε αὐτῶν καὶ τέκνα καὶ γυναῖκας ἐν Τράλλεσι

“enim quò abeunt) nec effugisse; nam triremes habeo atque
 “adeò ipsorum capere *possum* navigium. Sed ipsos ego profectò
 “non persequar; neque quisquam dicturus est, me aliquorum
 “uti, dum adsint, operà; posteaquàm abire voluerint, compre-
 “hensos eos & lædere, & fortunas *eorum* spoliando adimere.
 “Abeant verò, ac se sciant iniquiores in nos, quàm nos in ipsos
 “esse. Atque ipsorum equidem & liberos & uxores Trallibus

[¹ Τίς, χρῶμαι — καὶ αὐτὲς, &c.] Xenophontem scripsisse αὐτὸν, vel αὐτὲς subjunxisse, quasi παρῇ τις sint ἰσοδύναμα vocibus παρῶσι τινὲς, censet *Stephanus*. Nullà certè mutatione opus est: nam licèt σολοικοφανῶς ista se habeat structura, tamen ἀσολοικίως, Atticorum utique more, adhibetur. Similiter numerus numero non redditur apud *Sophocl.* in *Antig.* v. 718, & seq.

Οἷς γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνον δοκεῖ,
 Ἡ γλῶσσαν, ἣν ἐκ ἄλλου ἢ ψυχὴν,
 ἔχειν,

Οὗτοι διαπύχθεντες, ὥφθησαν κενόι.
 Ad quem locum *Scholias* hæc tantum: μετέβη ἀπὸ ἐνικῆ ἀριθμῶ τῆ ὅς τις, εἰς πλεθυντικὸν τὸ ἔτοι. Idem in *Ajac.* v. 736, & seq.

— καὶ τις ἐστ' ὅς ἐ

Τὸν τῆ μανέντος καὶ πικρῆς ἐστὶν ἐστὶν

Σύναιμον ἀποκαλῶντες, —

ubi *Schol.* Ἀπικὸν ἔδος, τὸ ἐπιφέρειν ἐνικοῖς πληθυντικῶ, καὶ ἀνάπαλιν· ὡς καὶ νῦν, Οὗτις ἐστ' ὅς ἐστι ἐλεγε σύναιμον αὐτὸν ἀποκαλῶντες. Quinetiam *Noster*, eadem de re verba faciens, à singulari ad pluralem transit, à

plurali ad singularem mox rediturus, *K.Π.ρ.* 94, & seq. Πρὸς δ' αὖ τὸν λαγὼ, ὅτι μὲν ἐν σκότει νήμεραι, τὴν δ' ἡμέραν ἀποδιδράσκει, κύνας ἔτρεφες, αἱ τῇ ὁσμῇ αὐτὸν ἀνιύρισκον. Ὅτι δὲ ταχὺ ἔφευγεν, ἐπεὶ εὐρεθείη, ἄλλας κύνας εἶχες ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ καλαπύδας αἰρεῖν. Εἰ δὲ καὶ ταύτας ἀποφύγοιεν, &c. *Conf. K.Π. p. 7.* ἣν δὲ τις, &c. *1 Tim. II. 15. & Galat. VI. 1.*

[² ἰόντων ἂν] Pro quibus, teste *Stephano*, legitur ἰέτωσαν. imperitè, opinor. Nam verbum illud more Attico definit. Similiter apud *Thucyd.* I. 8. haud longè ab initio, ponitur κωλυόντων pro κωλυέτωσαν, apud *Sophocl.* in *Aj.* v. 672. σωζόντων pro σωζέτωσαν. Fatetur autem *Stephanus* ἰόντων non malè scribi; sed ἂν malè subjungi existimat. Sed quamvis hæc alias sæpè abundat particula, hìc tamen ea adeò non vel delenda vel supervacanea videtur, ut vim verbo potentialem cum indignatione quâdam conjunctam, me quidem iudice, conciliet.

“Φρεσβύμενα· ἀλλ’ ἔδὲ τέτων σερήσονται· ἀλλ’ ἀπολήψονται, τῆς πρόσθεν ἕνεκα περὶ ἐμὲ ἀρετῆς.” Καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἶπεν· οἱ δ’ Ἕλληνες, εἴ τις καὶ αἰθυμότερος ἦν πρὸς τὴν ἀνάβασιν, ἀκῆσαντες τὴν Κύρου ἀρετὴν, ἡδίων καὶ προθυμότερον συνεπορεύοντο.

Μετὰ δὲ ταῦτα Κύρος ἐξελαύνει σαθμῶς τέσσαρας, παρασάγγας εἴκοσιν, ἐπὶ τὸν Χάλον ποταμὸν, ὅντα τὸ εὖρος πλεῖθρον, ⁴ πλήρη δ’ ἰχθύων μεγάλων καὶ πρᾶέων, ὧς οἱ Σύροι θεῶς ἐνόμιζον, καὶ ἀδικεῖν ἐκ εἰῶν, ἔδὲ τὰς περισεράς. Αἱ δὲ κῶμαι, ἐν αἷς ἐσκήνυν, Παρυσάτιδος ἦσαν, ² εἰς ζώνην δεδο-

“præsidio septos habeo: verum nè his quidem erunt orbatī;
“sed propter virtutem erga me pristinam recipient.” Et hæc ille quidem dixit: at Græci, si quis eorum erat animo minùs etiam ad expeditionem alacri, perspectâ ex iis quæ audiverant virtute Cyri, libentiùs & alacriùs cum eo proficiscebantur.

Post hæc Cyrus castris quartis, parasangas viginti progreditur, ad Chalum fluvium, plethrum latitudine æquantem; magnis mansuetisque piscibus refertum, quos Syri deos existimabant, neque ut quisquam læderet eos finebant, neque columbas. Vici autem, in quibus castra metabantur, Parysatidis erant, in cingu-

1 Πλήρη δ’ ἰχθύων — ὧς, &c.] Syros piscibus columbisque tanquam sacris abstinuissē, ex multiplici veterum testimonio constat. *Lucianus de Deâ Syriâ*, p. 1061. Ἰχθύας χρῆμα ἰρὸν νομίζουσι, καὶ ἔκοσι ἰχθύων ψαύουσι· καὶ ὀρενίθας τῶς μὲν ἄλλης σιέονται, περισερὴν δὲ μύνην ἐσιέονται, ἀλλὰ σφίσι ἡδὲ ἰρή. Τὰ δὲ γινόμενα δοκεῖ αὐτοῖς ποιεῖσθαι Δερκέως καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετὼ μορφὴν ἰχθύος ἔχει. τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περισερὴν ἀπίκειο. *Clemens Alexand. in Protrept.* p. 35. ed. Oxon. Οὐδὲ γὰρ τὴν Φοινίκην Σύρων κατοικούντων, (ἐκλήσομαι) ὧν οἱ μὲν τὰς περισεράς, οἱ δὲ τῶς ἰχθύος ἔτῳ σέβουσι περιτλῶς, ὡς Ἡλείοι τὴν Δία. Vide sis etiam *Diodor. Sic.* l. 2. p. 207. *Philon.* apud *Euseb.* l. 8. *Præpar. Evangel.* prope finem: *Hyginum fab.* 197. *Phurnutium* in capite

de *Rheâ. Sextum Empir.* l. 3. c. 24. *Pyrrhon. Hypotyp.* Pharis etiam pisces, qui sacri habebantur, extitisse testatur *Pausanias* in *Achaïc.* p. 579. edit. Lips.

2 Εἰς ζώνην δεδομένη·] Hactenus legebatur, εἰς ζώνην δεδομένη, i. e. ad vitæ sumptus adtributi. Ego verò haud cunctanter amplexus sum emendationem, quam subacta *Mureti & Jungermanni* pepererunt ingenia. Notus quippe mos Persicorum regum, *plures* (Ciceronis l. 3. in *Verrem* c. 23. sunt verba) *uxores habere: his autem uxoribus civitates adtribuere, hoc modo: Hæc civitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines.* Hujus moris meminit & *Plato* in *Alcib.* l. 1. p. 123. Επεὶ πόλ’ ἐγὼ ἤκουσα ἀνδρὸς ἀξιόπιστον, τῶν ἀναβιβηκότων παρὰ βασιλεία, ὧς ἴφην παρελθεῖν χώραν πάντων πολλὰ καὶ ἀγα-

μέναι. Εντεῦθεν ἐξελαύνει σαδμὲς πέντε, παρασάγγας τρι-
άκοντα, ἐπὶ τὰς πηγάς τῆ Δαράδακος ποταμῶ, ἢ τὸ εὖρος
πλέθρον. Εντραῦθα ἦσαν τὰ Βελέσιος βασιλεία, τῆ Συρίας
ἄρχαντος, καὶ παραδείσος πάνυ μέγας καὶ καλὸς, ἔχων πάντα,
ὅσα ὡραὶ φύσει. ² Κῦρος δ' αὐτὸν ἐξεκοίψε, καὶ τὰ βασιλεία
κατέκαυσεν. Εντεῦθεν ἐξελαύνει σαδμὲς τρεῖς, παρασάγγας
πενήκαίδεκα, ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ὅλη τὸ εὖρος τετρά-
κων σαδίων. καὶ πόλις αὐτόθι ὠκεῖτο, μεγάλη καὶ εὐδαίμων,
Θάψακος ὀνόματι. Ενλαῦθα ἔμειναν ἡμέρας πέντε καὶ Κῦρος
μεταπεμφάμενος τὰς γραῖηγὰς τῶν Ελλήνων, ἔλεγεν ὅτι ἡ
³ ὁδὸς ἔσοιτο πρὸς βασιλέα μέγαν, εἰς Βαβυλῶνα. καὶ κελεύει

lum donati. Hinc castris quintis, parasangas triginta, ad Dara-
dakis fluvii fontes pergit, cujus erat unius plethri latitudo. Hic
Belesis erat regia, qui Syriæ cum imperio præfuerat, & magnus
admodum elegansque hortus, omnia qui continebat, quæcunque
anni tempora proferunt: hunc Cyrus excidit, & regiam concre-
mavit. Indè castris tertiis, parasangas quindecim, ad Euphratem
fluvium, cujus erat quatuor stadiorum latitudo, procedit: atque
ibi urbs culta erat, locuples & ampla, nomine Thapsacus. Hic
dies quinque morati sunt: & Cyrus arcessitis Græcorum ducibus,
iter ipsis fore adversum magnum regem, ad Babylonem, aiebat;

ἀγαθὴν, ἐγγὺς ἡμερησίαν ὁδὸν, ἣν κα-
λεῖν τὰς ἐπιχωρίας ζώων τῆς βασιλεί-
ας γυναικίς. Herodotus lib. 2. c. 98.
Τελίων δὲ ἡ μὲν Αἰθυλλὰ, ἔσσα λογι-
μὴ πόλις, ἐς ὑποδήματα ἐξαίρετος δι-
δοῖται τῇ αἰεὶ βασιλεύοντος Αἰγύπτου
τῇ γυναικί. Τὸτο δὲ γίνεται ἐξ ὅσων
ὑπὸ Πέρσης, ἐς Αἴγυπτον. Eundem
illustrant morem quæ de Themistocle,
sub finem vitæ, tradit C. Nepos:
Domicilium Magnesiæ sibi constituit.
Námque hanc urbem ei rex (Artax-
erxes) donaverat, his usus verbis:
quæ ei panem præberet—Lampsacum,
unde vinum sumeret: Myntem, ex
quâ obsonium haberet. Nec aliter A-
thenæus διηκν. I. 1. c. 23. Θεμιστοκλῆς
ὑπὸ βασιλέως ἔλαβεν δωρεὰν τὴν Λα-
μψακὸν εἰς οἶνον, Μαγνησίαν δ' εἰς ἄρ-

τον, Μύντα δ' εἰς ὄψον, Περικώπην
δὲ καὶ τὴν Παλαισκῆψιν εἰς σερμῆν καὶ
ἱματισμόν.

1 Ὡραὶ] Scil. ἔτης. *Mæris Attic.*
Ὡρα ἔτης Αττικῶς: καὶ ἔτος ἔτης, Ελλη-
νικῶς. *Phavorinus*: Ὡρα, ἐφ' ἐκάστῃ
ἔτης τῶν τεσσαρῶν τμημάτων τῆ χρά-
νυ οἶον ἔαρ, θερος, ἔφ' λοιπῶν.

2 Κῦρος δ' αὐτὸν ἐξεκοίψε] Vide quæ
paulò suprà diximus p. 28. n. 5.

3 Ὀδὸς, &c.] Metonymicè pro
ipsâ sumitur *profectione*. Similiter
apud *Ælian.* H. V. lib. 14. c. 33. —
αἰνιττόμενος (scil. *Diogenes*) αὐτῷ
(Platonis) τὴν εἰς Σικελίαν ὁδὸν. *Conf.*
Matt. X. 10. *Marc.* II. 23. VI. 8.
Luc. II. 44. & alibi passim. Cæte-
rùm de nomine μέγας regi isti tri-
buto vide dicta. p. 10. n. 2.

αὐτὸς λέγειν ταῦτα τοῖς στρατιώταις, καὶ ἀναπείθειν ἔπειτα. Οἱ δὲ ποιήσαντες ἐκκλησίαν, ἀπήγγελλον ταῦτα· οἱ δὲ στρατιῶται ἐχαλέπαινον τοῖς στρατηγοῖς, καὶ ἔφασαν αὐτοὺς πάλαι ταῦτα εἰδότας κρύπτειν· καὶ ἐκ ἔφασαν ἵεναι, ἂν μή τις αὐτοῖς χρήματα διδῶ, ὥσπερ καὶ¹ τοῖς προτέροις μετὰ Κύρου ἀναβᾶσι παρὰ τὸν πατέρα τῆς Κύρου· καὶ ταῦτα, ἐκ ἐπὶ μάχην ἰόντων, ἀλλὰ καλῶντος τῆς πατρὸς Κύρου.² Ταῦτα οἱ στρατηγοὶ ἀπήγγελλον· ὁ δ' ὑπέσχετο ἀνδρὶ ἐκάσῳ δώσειν πέντε³ ἀργυρίων μνᾶς, ἐπὰν εἰς Βαβυλῶνα ἥκωσι, καὶ τὸν μισθὸν ἐνέλῃ, μέχρις ἂν καλᾷσῃ⁴ τὰς Ἑλληνας εἰς Ἰωνίαν πάλιν. Τὸ μὲν δὲ⁵ πολὺ

etque militibus hæc dicere, atque uti sequerentur, persuadere jubet. Illi, concione advocatâ, hæc renuntiabant: ac milites ducibus succensebant, & aiebant hæc ipsos dudum perspecta habuisse atque occultasse; negabantque adeò progressuros se, nisi quis ipsis pecuniam dederit, quemadmodum Græcis data fuisset illis, qui cum Cyro prius ad patrem ejus iter fecerant: præsertim, cùm ad pugnam illi non exissent, sed patre Cyrum arcessente. Hæc Cyro renuntiant duces: atque ille cuique se militi daturum minas argenti quinque pollicitus est, ubi primum Babylonem venissent, & stipendium integrum tandiu, donec Græcos rursus in Ioniam reduxisset. Et hæc quidem ratione

¹ Τοῖς προτέροις μετὰ, &c.] Lege p. 2. & de nomine proprio, in eodem sententiæ membro bis posito p. 27. n. 1.

² Ταῦτα οἱ στρατηγοὶ ἀπήγγελλον] Desunt hæc omnia in edit. Ald. At MS. Eton. post στρατηγοὶ exhibet etiam Κύρου. Nos editiones Stephan. & Leunclav. sequuti sumus.

³ Ἀργυρίων μνᾶς] Adi Indic. vocabul. ad mensuras, &c. spectantium.

⁴ Τὰς Ἑλληνας εἰς Ἰωνίαν πάλιν] In hanc utique regionem, uribus duodecim (de quibus Noster supra p. 4.) distinctam, deducta fuerat ab Androclo Græcorum colonia, auctore Strabone sub init. l. 14.

⁵ Πολὺ ὅτι Ἑλληνικῶ] Plenè scripseris, τὸ μὲν δὲ πολὺ μέγεθος Ἑλληνικῶ

στρατεύματι. Vocem ultimam addit Noster p. 7. & alibi sæpè. Vide sis etiam p. 7. n. 4. Illud autem μέγεθος passim elegantiae gratiâ solet omitti. Homer. Il. IX. v. 612.

Ἴσον ἐμοὶ βασιλεὺς, καὶ ἡμῖν μείζων τιμῆς.

Lu. XI. 39. Νῦν ὑμεῖς οἱ Φαρισαῖοι τὸ ἐξωθεν τῆς πολιτείας καὶ, &c. scil. μέγεθος. Sed exemplis parci, ut in re minimè obscurâ, commodum est. Cæterum emphasin quandam ab articulo τὸ in adjunct. πολὺ derivatam haud temerè quisquam, modò nè sit ex τῶν πολλῶν, opinor, negaverit: adeò ut Noster adhibuisse dicatur τὸ πολὺ scil. στρατεύμα, eodem ferè modo, quo Sallustius, exercitum plerumque, Jugur. c. 54.

τῷ Ἑλληνικῷ ἔτῳ ἐπέισθη. Μένων δὲ, πρὶν δῆλον εἶναι τί ποιήσῃσιν οἱ ἄλλοι στρατιῶται, πότερον εἴπονται Κύρῳ, ἢ ὃ, συνέλεξε τὸ αὐτῷ στρατεύμα χωρὶς τῶν ἄλλων, καὶ ἔλεξε τάδε.

“ Ἄνδρες, εἰ μὲν ἐμοὶ πεποιθῆτε, ἔτε κινδυνεύσαντες, ἔτε πο-
 “ νήσαντες, τῶν ἄλλων πλεον προσημύσεσθε στρατιωτῶν ὑπὸ
 “ Κύρῳ. Τί ἔν κελεύω ποιῆσαι; Νῦν δεῖται Κύρος ἐπεσθαι
 “ τῷ Ἑλλήνῳ ἐπὶ βασιλείᾳ· ἐγὼ ἔν Φημί ἡμᾶς χρῆναι δια-
 “ ἔσθαι τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, πρὶν δῆλον εἶναι, ὅ, τι οἱ
 “ ἄλλοι Ἕλληνες ἀποκρινέσθαι Κύρῳ. Ἦν μὲ γὰρ ψηφίσαν-
 “ ται ἔπειτα, ὑμεῖς δόξετε αἰτίοι εἶναι, ἄρξαντες τῷ διαβαί-
 “ νειν, καὶ ὡς προθυμολογοῖσιν ὑμῖν ἔσι χάριν εἰσεῖναι Κύρος, καὶ
 “ ἀποδώσει· (ἐπίσταται δ' εἰ τις καὶ ἄλλος) ἦν δ' ἀποψηφί-
 “ σθαι οἱ ἄλλοι, ἡ ἀπὸ μὲν πάντες εἰς τῷ πελάγῳ· ὑμῖν
 “ δ' ὡς μόνοις πειθομένοις, πιστοῖς χρήσθαι καὶ εἰς Φρυγίαν
 “ καὶ εἰς Λοχαγίαν, καὶ ἄλλα ἔτινος ἂν δέσθε, οἶδα ὅτι ὡς

bona exercitūs Græci pars, ut sequeretur, erat adducta. At Me-
 non, priusquàm constaret quid milites cæteri facturi essent, se-
 quuturine Cyrum, an non, copias suas seorsim à cæteris coegit,
 & hanc orationem habuit :

“ Si mihi parueritis, milites, sine periculo, sine labore *vestro*
 “ majorem, quàm cæteri milites, honorem à Cyro consequemini.
 “ Quid ergo faciendum censeo? Rogat nunc Cyrus, ut adversus
 “ regem *se* Græci sequantur : ego verò debere nos aio Euphra-
 “ tem fluvium trajicere, priusquàm quid reliqui Græci Cyro re-
 “ sponsuri sint, constet. Nam si sequendum esse decreverint,
 “ vos *totius* rei auctores exstitisse videbimini, à quibus trajiciendi
 “ factum fuerit initium ; atque *adeò* gratiam vobis, ut *gratificandi*
 “ *sibi* studiosissimis, habebit Cyrus, ac referet : (*quod quidem*, si
 “ quisquam alius, *ipse certè* facere novit) sin cæteri secus statue-
 “ rint, universi quidem *domum* revertemur ; at vobis, ut qui soli
 “ dicto sitis audientes, *tanquam* fidissimis utetur & ad præsidia &
 “ ad præfecturas cohortium ; ac quicquid aliud fuerit, quod re-
 “ quiretis, scio vos ab Cyro, ut *vobis* amico, impetraturos.” Hæc

1 Ἀπὸ μὲν] Verbum εἶμι potissi-
 mum, cum suo compositorum co-
 mitatu, ex iis esse, in quibus præ-
 sentis temporis pro futuro usus

conspicitur, rectè notavit H. Ste-
 phanus in appendice ad Scripta de
 Dial. Attic. p. 138. Vide scripta
 K. II. p. 220. n. 2.

“¹ Φίλῃ τεύξεσθε Κύρῃ.” Ἀκέσανῃες ταῦτα ἐπεΐθουσι, καὶ διέ-
 ῃσαν πρὶν τὰς ἄλλας ἀποκρίνασθαι. Κύρος δ’ ἐπεὶ ἤσθητο
 διαβεβηκότας, ἤσθη τε καὶ τῷ στρατεύματι πέμψας ² Γλῶν,
 εἶπεν. “Εγὼ μὲν, ὦ ἄνδρες, ἤδη ὑμᾶς ἐπαινῶ. ὅπως δὲ καὶ
 “ ὑμεῖς ἐμὲ ἐπαινέσητε, ἐμοὶ μελήσει· ἢ μηκέτι με Κύρον
 “ νομίζετε.” Οἱ μὲν δὴ στρατιῶται, ἐν ἐλπίσι μεγάλαις
 ὄντες, εὐχόμενοι αὐτὸν εὐτυχῆσαι. Μένωνι δὲ καὶ δῶρα ἐλέγετο
 πέμψαι ³ μεγαλοπρεπῇ. Ταῦτα δὲ ποιήσας διέβαινε· συ-
 νεΐπετο δὴ καὶ τὸ ἄλλο στρατεύμα αὐτῷ ἅπαν· καὶ τῶν δια-
 βαίνοντων τὸν ποταμὸν ἑδεῖς ἐβρέχθη ἀνωτέρω τῶν μασ-
 θῶν ὑπὸ τῇ πόσῃ. Οἱ δὲ Θαψακηνοὶ ἔλεγον, ὅτι καὶ
 πώποθ’ ἔτος ὁ ποταμὸς διαβατὸς γένοιτο περὶ εἰ μὴ τότε,

cum illi audissent, obtemperabant, ac prius, quàm alii responde-
 rent, trajiciebant. Cyrus autem ubi hos trajicisse animadvertet,
 lætatus est, ac statim ad eas copias Glun misit, qui hæc dice-
 ret: “ Equidem, viri, vos jam laudo: verùm ut vos etiam me
 “ laudetis, mihi curæ erit; aut Cyrum me non amplius existi-
 “ mate.” Et milites quidem, magnâ spe conceptâ, felices ei
 cæptorum exitus precabantur: Menoni etiam magnifica munera
 misisse ferebatur. His peractis, et ipse trans mittebat; & reliquæ
 simul eum sequebantur copię omnes; ac nemo ex iis, qui annem
 trajiciebant, supra mamillas eo madefactus fuit. Thapsaceni ve-
 rò aiebant, nunquam id flumen pedibus transmissum fuisse, præ-

¹ Φίλῃ] Ante nomen hoc omissa videtur præpositio ὑπὸ: quam Scriptores haud rarò usurpant elliptin. *Aristoph. Neph. v. 1083.*

Τί δὴτ’ ἐρεῖς, ἢν τῷτο νικηθῇς ἐμῷ;
 Ubi *Scholiasia* sic: δύο προθέσεων ἐλλείψεις· ἀντὶ τῆς, εἰς τῷτο νικηθῇς ὑπ’ ἐμῷ. *Homer. Il. β’. v. 415.*

— περὶσαι δὲ περὶς δηόσιο δύρε-
 τρα.

Hesych. Περὶς δηόσιο, plenè exponit, ὑπὸ τῇ περὶς πολεμικῇ. Sic *Lucæ VIII. 20.* supplenda locutio illa elliptica: καὶ ἀπηγγέλη αὐτῷ, λεγόντων· i. e. ὑπὸ τινων λεγόντων. *Hujus* forsan ἐλλείψεως ignorantia

φίλα pro φίλῃ in *MStum Eton.* induxit.

² Γλῶν] A *MSto Eton.* abest: quod rectè tamen præstant alii libri. Variis autem modis nomen illud scriptum offendimus: apud *Polyæn. l. 7. c. 20.* legitur Γλῶς: apud *Diodor. Sic. l. 15. p. 329.* plus vice simplici Γαῶ, ubi scribendum Γλῶς, vel Γλῆς, ad *Aneam* rectè notavit *doctif. Casaubonus*: cujus vide sis etiam animadv. in *Athen. l. 6. p. 450.*

³ Μεγαλοπρεπῇ] *MS. Eton.* & edit. *Ald.* habent μεγαλοπρεπῆς, minùs rectè.

¹ ἀλλὰ πλοίοις· ἃ τότε Αβροκόμας προῖων κατέκαυσεν, ἵνα μὴ Κύρος διαβῇ. ² Εδόκει δὲ Θεῖον εἶναι, ὅσα φῶς ὑποχωρήσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ, ὥς βασιλεύσονται.

Εὐεῦθεν ἐξελαύνει διὰ τῆς Συρίας, σαθμὸς ἐννέα, παρασάγγας πενήκοντα, καὶ ἀφικνεῖται πρὸς τὸν Ἀράξην ποταμὸν. Εὐταῦθα ἦσαν κῶμαι πολλαί, μεσαὶ σίττι καὶ οἴνῳ. Εὐταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἐπεσιήσαντο. Εὐεῦθεν ἐξελαύνει ³ διὰ τῆς Αραβίας, τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἐν δεξιᾷ ἔχων, σαθμὸς ἑρήμεος πέντε, παρασάγγας τριάκοντα καὶ πέντε. Ἐν τῷ δὲ τῷ τόπῳ ἢ μὴ ἢ γῆ ⁴ πεδίον, ἅπαν ὁμαλὸν ὥσπερ θάλαττα, ἀψίνθις δὲ πολλή· εἰ δέ τι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης ἢ καλάμῳ, ἅπαντα ⁵ ἦσαν

terquam hoc tempore, sed navigiis tantum: quæ tunc Abrocomas ipse præcedens exusserat, ne Cyrus trajiceret. Illud utique divinitus accidisse visum est, & flumen Cyro planè quasi regnatura cessisse.

Hinc per Syriam progreditur castris novem, parasangas quinquaginta, & ad Araxem fluvium perveniunt. Hic vici erant multi, frumento & vino referti. Triduum ibidem manserunt, & commeatum comparabant. Indè per Arabiam, cum Euphratem haberet ad dextram, castris quinque in solitudine positis, parasangas triginta quinque progreditur. Hoc loco regio campestris erat, tota maris instar æquabilis, absinthio plena: si quid aliud in eâ inerat vel fruticis vel arundinis, ea verò universa instar

¹ Ἀλλὰ πλοίοις] Ante πλοίοις deest μόνον, cujus & ellipsin videre est apud Longin. sect. 35. Οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ, &c. πρὸ μόνον μεγέθει, &c. Vide exempla jam prolata p. 27. n. 3.

² Εδόκει δὲ Θεῖον, &c.] Ponte quidem junctum hunc amnem Darium posthæc Alexandrὺνque trajecisse narrant Historici. De Syriâ (scil. Mesopotamiæ parte) & Araxe illo mox sequenti vide Indicem Geograph.

³ Διὰ τῆς Αραβίας] Quâ de vide sis Indicem modò appellatum.

⁴ Πεδίον, ἅπαν ὁμαλόν, &c.] Mesopotamiæ campos sæpiùs memorat Curtius, l. 3. c. 2. & 8. l. 4. c. 9.

Jure autem optimo æquatam regionis hujus planitiem mari adsimulavit; quippe quod ipsum Æquor adpellatum sit, quod æquatum est & planum, auctoribus Varro de L. L. l. 6. c. 2. & Nonio ad v. Æquor. Αψίνθιον autem Theophrastus l. 4. c. 6. ἐν τοῖς πρὸς ἀρχαῖον reperiri tradit. Sed in aliis atque aliis plagis varia crescunt ejusdem plantæ genera; quæ Plinius enumerat. l. 37. c. 7.

⁵ ἦσαν εὐώδη, &c.] Eandem forsitan, ac Noster, Arabiam voluit Curtius, l. 5. c. 1. quam regionem vocat odorum fertilitate nobilem. Theophrastus etiam l. 4. c. 6. de locis, ubi plantæ odoratæ nascantur, scribit

“¹ Φίλῃ τεύξεσθε Κύρῃ.” Ἀκούσαντες ταῦτα ἐπείθοντο, καὶ διέ-
 ῃσαν πρὶν τὰς ἄλλας ἀποκρίνασθαι. Κύρος δ’ ἐπεὶ ἦσθετο
 διαβεβηκότας, ἦσθη τε καὶ τῷ στρατεύματι πέμψας ² Γλῶν,
 εἶπεν· “Εγὼ μὲν, ὦ ἄνδρες, ἤδη ὑμᾶς ἐπαινῶ· ὅπως δὲ καὶ
 “ ὑμεῖς ἐμὲ ἐπαινέσητε, ἐμοὶ μελήσει· ἢ μήκετι με Κύρον
 “ νομίζετε.” Οἱ μὲν δὴ στρατιῶται, ἐν ἐλπίσι μεγάλας
 ὄντες, εὐχόμενοι αὐτὸν εὐτυχῆσαι· Μένωνι δὲ καὶ δῶρα ἐλέγετο
 πέμψαι ³ μεγαλοπρεπῆ. Ταῦτα δὲ ποιήσας διέβαινε· συ-
 νείπετο δὲ καὶ τὸ ἄλλο στρατεύμα αὐτῷ ἅπαν· καὶ τῶν δια-
 βαίνοντων τὸν ποταμὸν ἔδεις ἐβρέχθη ἀνωτέρω τῶν μασ-
 θῶν ὑπὸ τῇ πωλᾷ. Οἱ δὲ Θαψακηνοὶ ἔλεγον, ὅτι καὶ
 πώποθ’ ἔτος ὁ ποταμὸς διαβατὸς γένοιτο περὶ εἰ μὴ τότε,

cū illi audissent, obtemperabant, ac prius, quā alii responde-
 rent, trajiciebant. Cyrus autem ubi hos trajecisse animadvertet,
 lætatus est, ac statim ad eas copias Glun misit, qui hæc dice-
 ret: “ Equidem, viri, vos jam laudo: verū ut vos etiam me
 “ laudetis, mihi curæ erit; aut Cyrum me non amplius existi-
 “ mate.” Et milites quidem, magnā spe conceptā, felices ei
 cæptorum exitus precabantur: Menoni etiam magnifica munera
 misisse ferebatur. His peractis, et ipse trans mittebat; & reliquæ
 simul eum sequebantur copię omnes; ac nemo ex iis, qui annem
 trajiciebant, supra mamillas eo madefactus fuit. Thapsaceni ve-
 rò aiebant, nunquam id flumen pedibus transmissum fuisse, præ-

¹ Φίλῃ] Ante nomen hoc omissa videtur præpositio ὑπὸ: quam Scriptores haud rarò usurpant elliptin. *Aristoph. Neph. v. 1083.*

Τὶ δὴτ’ ἐρεῖς, ἢν τῆτο νικηθῇς ἐμῷ;
 Ubi *Scholiasia* sic: δύο προθέσεων ἐλλείψεις· ἀντὶ τῆς, εἰς τῆτο νικηθῇς ὑπ’ ἐμῷ. *Homer. Il. β’. v. 415.*

— περὶσαι δὲ πύρρος δηλοῖο δύρε-
 τρα.

Hesych. Πύρρος δηλοῖο, plenè exponit, ὑπὸ τῆς πύρρος πολεμικῆς. Sic Lucæ VIII. 20. supplenda locutio illa elliptica: Καὶ ἀπηγγέλη αὐτῷ, λεγόντων· i. e. ὑπὸ τινων λεγόντων. Huius forsan ἐλλείψεως ignorantia

φίλα pro φίλῃ in MStum Eton. induxit.

² Γλῶν] A MSto Eton. abest: quod rectè tamen præstant alii libri. Variis autem modis nomen illud scriptum offendimus: apud *Polyæn.* l. 7. c. 20. legitur Γλῶς; apud *Diodor. Sic.* l. 15. p. 329. plus vice simplici Γαῶ, ubi scribendum Γλῶς, vel Γλῆς, ad *Aneam* rectè notavit doctis. *Casaubonus*: cuius vide sis etiam animadv. in *Athen.* l. 6. p. 450.

³ Μεγαλοπρεπῆ] MS. Eton. & edit. *Ald.* habent μεγαλοπρεπῶς, minùs rectè.

¹ ἄλλὰ πλοίοις· ἃ τότε Αβροκόμας προῖων κατέκαυσεν, ἵνα μὴ Κύρος διαβῇ. ² Ἐδόκει δὲ θεῖον εἶναι, ὅσα φῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρω, ὥς βασιλεύσονται.

Ἐνθεῦθεν ἐξελαύνει διὰ τῆς Συρίας, σαθμὸς ἐννέα, παρασάγγας πενήκοντα, καὶ ἀφικνεῖται πρὸς τὸν Ἀράξην ποταμὸν. Ἐνταῦθα ἦσαν κῶμαι πολλαί, μεσαὶ σίτου καὶ οἴνου. Ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἐπεσιήσαντο. Ἐνθεῦθεν ἐξελαύνει ³ διὰ τῆς Ἀραβίας, τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἐν δεξιᾷ ἔχων, σαθμὸς ἐρήμους πέντε, παρασάγγας τριάκοντα καὶ πέντε. Ἐν τῷ δὲ τῷ τόπῳ ἦ μὴ ἦ γῆ ⁴ πεδίου, ἅπαν ὁμαλὸν ὥσπερ θάλαττα, ἀψινθίς δὲ πλῆρες· εἰ δέ τι καὶ ἄλλο ἐνὶ ὕλης ἢ καλάμῃ, ἅπαντα ⁵ ἦσαν

terquam hoc tempore, sed navigiis tantum: quæ tunc Abrocomas ipse præcedens exusserat, ne Cyrus trajiceret. Illud utique divinitus accidisse visum est, & flumen Cyro planè quasi regnaturo cessisse.

Hinc per Syriam progreditur castris novem, parasangas quinquaginta, & ad Araxem fluvium perveniunt. Hic vici erant multi, frumento & vino referti. Triduum ibidem manserunt, & comæatū comparabant. Inde per Arabiam, cum Euphratem haberet ad dextram, castris quinque in solitudine positis, parasangas triginta quinque progreditur. Hoc loco regio campestris erat, tota maris instar æquabilis, absinthio plena: si quid aliud in eâ inerat vel fruticis vel arundinis, ea verò universa instar

¹ Ἀλλὰ πλοίοις.] Ante πλοίοις deest μόνον, cujus & ellipsin videre est apud Longin. sect. 35. Οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ, &c. πρὸ μόνον μεγέθει, &c. Vide exempla jam prolata p. 27. n. 3.

² Ἐδόκει δὲ θεῖον, &c.] Ponte quidem junctum hunc amnem Dariūm posthæc Alexandrūmque trajecisse narrant Historici. De Syriâ (scil. Mesopotamiæ parte) & Araxe illo mox sequenti vide Indicem Geograph.

³ Διὰ τῆς Ἀραβίας.] Quâ de vide sis Indicem modò appellatum.

⁴ Πεδίου, ἅπαν ὁμαλόν, &c.] Mesopotamiæ campos sæpiùs memorat Curtius, l. 3. c. 2. & 8. l. 4. c. 9.

Jure autem optimo æquatam regionis hujus planitiem mari adsimulavit; quippe quod ipsum Æquor adpellatum sit, quod æquatū est & planum, auctoribus Varro de L. L. l. 6. c. 2. & Nonio ad v. Æquor. Αψίνδιον autem Theophrastus l. 4. c. 6. ἐν τοῖς πρὸς ἀρχαῖον reperiri tradit. Sed in aliis atque aliis plagis varia crescunt ejusdem plantæ genera; quæ Plinius enumerat. l. 37. c. 7.

⁵ Ἦσαν εὐώδη, &c.] Eandem forsitan, ac Noster, Arabiam voluit Curtius, l. 5. c. 1. quam regionem vocat odorum fertilitate nobilem. Theophrastus etiam l. 4. c. 6. de locis, ubi plantæ odoratæ nascantur, scribit

εὐώδη, ὡς περὶ ἀρώμαλα· ¹ δένδρον δ' ἐδὲν ἐν ἡν. Θηρία δὲ, πλεῖστοι μὲν
² οἱ ἄγριοι ὄνοι, ³ ἐκ ὀλίγων δὲ σφρῆθοι αἰ μεγάλαι· ἐνῆσαν δὲ καὶ ὧ-

aromatum erant fragrantia : arbor certè in eâ inerat nulla. Verùm feræ inerant, silvestres quidem asini quamplurimi, ac struthiocameli non pauci : inerant etiam otides & dorcades : atque

abundè venire τὰ εὖοσμα περὶ Ἀραβίαν καὶ Συρίαν καὶ, &c. quem vide sis ad l. 9. c. 7.

¹ Δένδρον] Rerum sibi tractandarum quatuor has potissimùm species enumerat Theophrastus l. 1. c. 5. δένδρον, δάμνος, φρύγανον, πόα : quarum primam his verbis describit. Δένδρον ἐστὶ τὸ ἀπὸ ῥίζης μονοστέλιχος, πολὺκλαδον, ὀζωλόν, ἐκ εὐαπόλυτον. Vox ὕλη apud Xenoph. Oecon. p. 501-2. edit. Steph. complectitur (ut cæteras alibi species) τὰ φρυγανώδη καὶ τὰ ποώδη. Hic autem illa præcipuè denotare videtur, simul & τὰ δαμνώδη, scil. frutices ; quorum inter aquaticum genus, arundines principatum tenere dicit Plinius l. 16. c. 36.

² Οἱ ἄγριοι ὄνοι] Desertis hoc animal gaudere locis, Sacra subinde docet Scriptura. Hinc ab Oseea 772 i. e. solitarium dicitur VIII. 9. Conf. Job XXIV. 5. Jer. II. 14. Jes. XXXII. 14. ubi cùm prædicatur fore, ut Jerusalem fiat gaudium onagrorum, idem est, ac si vastanda dicatur, & in desertum redigenda. Sic & de Nebucadnetsare legitur, Dan. V. 21. cum onagris fuit habitatio ejus i. e. in locis ab hominum consortio remotissimis ; interprete eruditiss. Bocharto. Quod autem Noster mox de istius animalis velocitate tradit, id verò multiplici auctorum testimonio confirmatur. Oppianus Κυνηγ. l. 3. v. 184. & seq. onagram describit κραίπνόν, ἀέλλοπόν, κρατερώνοχον, ὀξύτατον θειν. Elian. de Anim. l. 14. c. 10. Οἱ

(scil. ἄγριοι) Μαυρέσιοι ἄκιστοι δραμεῖν, παρὰ γε τὴν πρώτην ὁρμὴν εἰσὶν ὀξύτατοι, ἢ ὥς, καὶ τῇ Δία, αἰῶρας τινὸς ἐμβολὴν εἶναι, ἢ πτερὸν αὐτοχρημα ὄρνιθός. Porro (ut monuit vir summus, modò laudatus) ex celeritate cursûs factum videtur ארד, quod pro onagro Hebræi & Arabes usurpant. Quippe ארד, vel ירד, Syris currere est. Cæterum de carne hujusce feræ Nostro adsentitur Plinius l. 8. c. 44. Nam pullis eorum (onagrorum) inquit, ceu præstantibus sapore, Africa gloriatur.

³ Οὐκ ὀλίγαι δὲ σφρῆθοι, &c.] In quibusdam exemplaribus perperam scribitur ὀλίγοι. Hebræis aves istæ sunt יונה בנות, Jes. XIII. 21. filia ulula, ut pessimè quidam Interpretes verterunt. Interp. LXX. quidem, ad Jes. locum modò citatum, habent σειρήνες, licet aliàs passim & rectius reddiderint σφρῆθοι vel σφρῆθια. Clar. Fuller. Misc. S. l. 6. c. 7. Interpretibus iis Lexicographisque, qui per יונה בנות intelligunt ululas, noctuas, bubones patrocinatus est : sed Bochartus, multis probat Hieroz. l. 2. c. 14. verbis istis in SS. designari struthiones fæminas, aves eremicolas, in aridis locis, qualia describit Xenophon, versantes. Porro per Arabem, de quo loquitur Jes. cap. dicto, v. 20. rectè intellexeris Scenitas illos, per deserta & inculta loca vagabundos. Sed de hac avi mox iterum.

⁴ Ωτίδες καὶ δορκάδες] De prioribus paulò infrà. Δορκάδες autem à videndo, seu clariùs prospiciendo nomē

τίδες καὶ δορκάδες· ταῦτα δὲ τὰ θηρία οἱ ἵππεῖς ἐδίωκον ἐνίοτε. Καὶ οἱ μὲν ὄνοι, ἐπεὶ τις διώκοι, προδραμόντες ¹ ἀνείσκησαν· (πολὺ γὰρ τὸ ἵππευθῆαι τὸν ἔτρεχον) καὶ πάλιν ἐπεὶ πλεονάζοι ὁ ἵππος, ταυτὰ ἐποίουν ὥστε ἐκ ἧν λαβεῖν, εἰ μὴ διασάντες οἱ ἵππεῖς θηρῶεν διαδεχόμενοι τοῖς ἵπποις. Τὰ δὲ κρέα τῶν ἀλίσκομένων ἦν παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις, ἀπαλώτερα δὲ. Στρεφθὼν δὲ εὐδὲς ἔλαβεν· οἱ δὲ διώξαντες τῶν ἵππέων ταχυὲς ἐπαύοντο· πολὺ γὰρ ἀπέπτα ἀποφεύγασα, ² τοῖς μὲν

has feras equites nonnunquam insequabantur. Et afini quidem isti, cum quis eas insequeretur, præcurrebant ac deinde restitabant: (quippe multò velocius equo currebant) ac rursus ubi adpropinquaret equus, eadem facitabant: adeò ut nulla esset eos capiendi ratio, nisi per intervalla collocati equites venarentur, alii alios recentibus equis excipientes. Erant autem eorum, qui capiebantur, carnes cervinis quidem similes, sed aliquantò teneriores. At struthiocamelum nemo cepit; eamque avem ex equitibus qui insequabantur, citò desièrunt: nam fugiendo longè avolabat, pedibus

men, auctore Etymologo, fortiuntur: Δορκὰς παρὰ τὸ δέρκω, τὸ βλέπω — ὁξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον, καὶ εὐόμματον. Cui accedit Phavorinus. Hoc de animali copiosè adcuratèque, suo scilicet more, tractat doctis. Bochartus l. 3. c. 25. operis sæpiùs laudati.

¹ Ανεῖσκησαν] Stephanus aut ἔστασαν, aut ἴστασαν (quod MS. Eton. exhibet) scribendum putat. Ipse verò libentiùs reposuerim ἐφείσκησαν, quo verbo rem ferè eandem Noster in Κυνήγῃ. exprimit. Τὰ μὲν εὐναῖα ὁ λαγὼς ποιεῖται (sic enim ex emendatione Leunclavianâ legitur) ἐφείσκειτο, ἰὰ δὲ δρομαῖα ἰρέχων. edit. Steph. p. 572. & infra paulò p. 573. Προλαμβάνοντες (leporēs) δὲ τὰς κύνας, ἐφίστανται, καὶ, &c. Sed quo minùs hæc probetur emendatio, impediunt forsan Suidas & Phavorinus, qui pariter ἀνίστη, ἀνὶ τῇ ἐφίστη poni statuunt. Quorum, hæc saltem in re, haud multum apud me

valet auctoritas; cum nullum ad istam interpretationem munientem exemplum adduxerint.

² Τοῖς μὲν ποσὶ δρόμῳ, ταῖς, &c.] Egregiè locus hic illustrando commati 18. cap. XXXIX. libri Job inservire possit. De cursu autem volatùve στροφῶν, inter se unâ & mente & voce penè consentiunt auctores. Diodor. Sic. Arabiæ feris adnumeratam hanc avem describit l. 2. p. 133. edit. Rhodom, atque iterum, l. 3. p. 162. unde pauca libet (cum omnia huc adduci nec fas nec opus sit) pro re delibare: τῷτο (ὁρνεὺς γένος) πότερ' ἢ μέλειρον εἶ δύναται. Ἀλλὰ τὸ βάρος· τρέχει δὲ πάντων ὑψύτατον, μικρὸν ἄκροις τοῖς ποσὶ τῆς γῆς ἐπιψαῦον· μάλιστα δ' ὅταν κατ' ἀνέμου πνοῆς ἐξαίρηται πτέρυγας ὑπεξάγει καθάπερ εἰ τις ναῦς ἐνιοδρομῆσα. Alian. de Anim. l. 2. c. 27. — Δεῖ δὲ ἄλλα (ἢ στροφῶς) καὶ τὰς παρὰ τὴν πλευρὰν ἑκατέραν πτέρυγας ἀπλοῦ, καὶ ἐμπύπλον τὸ πνεῦ-

ποσὶ δρόμῳ, ταῖς δὲ πτέρυξιν ἄρασα, ὥσπερ ἰσὶὺ χρωμένῃ.

¹ Ταῖς δὲ ὠτίδας ἂν ²τις ταχὺ ἀνίσῃ, ἔσι λαμβάνειν. πέν-

quidem cursu, alis verò sublata, tanquam velo usa. Otidas autem, si quis celeriter fuscitet, licet capere : nam breve ad interval-

μα κολποῖ, δίκην ἰσίων, αὐτάς. Eundem vide sis l. 4. c. 37. & Plin. H. N. l. 10. c. 1. qui & equitis eam (ut Noster modò suprà) celeritatem vincere tradit : quod idem, ex benigniori orientalis ingenii venâ, Jobus, loc. cit. elegantissimè deridere dixit. Testimoniorum licet jam abundè sit, mihi tamen temperare nequeo, quominùs, Claudianus quæ de struthiocamelo cecinit, adferam :

Vasta velut Lybiæ venantum vocibus ales

Cum premitur, calidas cursu transmittit arenas,

Inque modum veli sinuatis flamine pennis

Pulverulenta volat —

in Eutrop. l. 2. v. 310. & seq.

En cursum & volatum aliti huic tributum! quippe animal est (ut Diodori verbis l. 2. p. 133. utar) χερσαῖον ἄμα καὶ πτηνόν : lucem hæc locutioni Xenophontææ, ἀπέπτα ἀποφεύγουσα, fœnerant adeò, ut adcuratam simul & concinnam eam ostendant.

¹ Ταῖς δὲ ὠτίδας, &c.] *Athenæus* l. 9. c. 10. adlatis his de otide verbis, ait : ἀληθῆ λέγειν φησὶ τὸ Ξενοφῶνα ὁ Πλάταρχος περὶ τῶν ὠτίδων. Idem, loco cit. otos (de quibus Plin. l. 10. c. 23.) & otidas malè inter se confundit. Cur autem brevis sint & tardi volatûs, causam adfert *Ælian.* l. 5. c. 24. — βαρεῖαί τε εἰσι καὶ σαρκῶν ὄγκον περιφέρουσι. Atque eadem de causâ *Tardæ* Plinio l. 10. c. 22. videntur dictæ : Proximæ eis (scil. *Tetraonum* generi) sunt, quas

Hispania aves tardas adpellat, Græcia otidas, damnatas in cibis. Ultima verò verba suspicionem inferunt, tardam & otida perperam pro avi eadem accipi solere. Vide sis notas & emendat. Cl. *Harduini* ad loc. *Plinii* modò cit. Attamen forsan dixerit aliquis, alium aliî populo cibum in deliciis esse : ejusdemque adeò generis animantes, sub diversis cœli plagis repertas, hîc grati, illic ingrati esse saporis. Cæterùm, pro ἡδίστας apud *Athen.* loc. cit. legitur ἡδέα.

² Ἀντὶς ταχὺ ἀνίσῃ] “Præteriti imperfecti (verba sunt *Stephani*) “tertia persona est ἀνίσῃ, quæ “nullo modo convenit : neque ἂν “potentialis particula aptè illi “loco adjungi potest. At si ἂν “sumamus pro εἰάν (ut certè sumi “debet) tunc novè hæc particula “indicativo modo jungetur, pro εἰ. “Sed etiamsi demus potuisse dici “εἰάν ἀνίσῃ, pro εἰ ἀνίσῃ, non εἰσὶ, “sed ἦν sequi debuisse manifestum “est. Quæ omnia incommoda vitare poterit, qui mutato tantùm “accentu, ἀνίσῃ legat in subjunctivo modo.” Hæc ille : cujus equidem sententiæ tantâ diligentia expositæ libens accesserim, nî ea omnia quæ dicit incommoda, nulla esse putarem. Quippe ἂν si modo interdum indicativo jungi, docebunt, exemplis adlatis, vulgares etiam Grammatici : quod autem ad εἰσὶ attinet, ipse *Stephanus* ostendit in *Append.* ad scripta de *Dial. Atticâ*, præsens pro præterito imperfecto nonnunquam poni,

τονῆαι γὰρ βραχὺ, ὥσπερ πέρδικες, καὶ ταχὺ ἀπαγορεύουσι.
Τὰ δὲ κρέα αὐτῶν ἥδιστα ἦν.

Πορευόμενοι δὲ διὰ ταύτης τῆς χώρας ἀφικνεῖνται ¹ ἐπὶ
τὸν Μασκᾶν ποταμὸν, τὸ εὖρος πλεθριαῖον. Ἐνλαῦθα ἦν
² πόλις ἐρήμη, μεγάλη, ὄνομα δὲ αὐτῇ Κορσῶή· περιε-
ῤεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ τῷ Μασκᾶ κύκλῳ. Ἐνλαῦθα ἔμειναν ἡ-
μέρας τρεῖς, ³ καὶ ἐπεσιτίσαστο τὸ σράτευμα. Ἐνλεῦθεν ἐξε-
λαύνει σαθροὺς ἐρήμους τρεῖςκαίδεκα, παρασάγγας ἑνενή-
κοντα, τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἐν δεξιᾷ ἔχων, καὶ ἀφικνεῖται
⁴ ἐπὶ Πύλας. Ἐν τέτοις τοῖς σαθμοῖς πολλὰ τῶν ὑποζυ-
γίων ἀπώλετο ὑπὸ τῷ λιμῷ· καὶ γὰρ ἦν χόρτος, ⁵ οὐδὲ
ἄλλο δένδρον οὐδὲν, ἀλλὰ ψιλή ἦν ἅπασα ἡ χώρα· οἱ δὲ

*lum volant, tanquam perdices, & citò fatiscunt. Carnes harum
erant suavissimæ.*

Facto per hanc regionem itinere, Mascam fluvium perveniunt,
cujus erat *unius* plethri latitudo. Hic urbs erat deserta, ampla,
cui nomen Corsote; quæque Mascâ erat undique circumflua.
Manferunt hoc loco triduum, & cibaria parabat exercitus. Hinc
castris decimis tertiis apud loca deserta *positis*, parasangas nona-
ginta progreditur, Euphratem fluvium ad dextram habens, & ad
Pylas *Arabiae* pervenit. In his stationibus multa jumenta fame
peribant: nam neque pabulum hic erat, neque ulla prætereà ar-
bor, sed regio universa nuda erat: incolæ verò lapides molares

poni, exemplis ex Thucid. cita-
tis: quibus vir doctus hæc rectè
subjungit: Sic solent in narrationi-
bus præsentī uti tempore, aut saltem
verba præsentis temporis admiscere,
tanquam de re, quæ eo ipso tempore
geratur, loquentes, Quod si cui ma-
gis adriserit lectio, quam Stephanus
recipiendam censet, suo, per me
licet, ingenio fruatur.

¹ Ἐπὶ τὸν Μασκᾶν] Quo de fluvio
cōsule Indic. Geograph. de plethri
mensurâ diximus K. Π. p. 522.

² Πόλις ἐρήμη] Vide sis p. 9. n. 5.

³ Καὶ ἐπεσιτίσαστο, &c.] Liberius
sanè, atque minùs adcuratè, hæc

Leunclavius vertit: Ὁ exercitui fru-
mentatione prospiciebatur; quasi pas-
sivo non medio sensu poneretur
verbum ἐπισίτισαστο. Suprà paulò
p. 45. dixit noster: Ἐνλαῦθα ἔμει-
ναν ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἐπισίτισαντο, scil.
οἱ στρατιῶται. Scholiasta ad Thucid.
l. 6. ferè extremum, ἐπισίσιζεσθαι
τὸ μὲν τὸ φαγεῖν, λαβεῖν τι εἰς ἐτέ-
ραν τροφήν.

⁴ Ἐπὶ Πύλας] De quibus adeun-
dus est Indic. Geograph.

⁵ Οὐδὲ ἄλλο δένδρον] Dicit ἄλλο,
quasi priùs δένδρον τι memorâsset.
Similiter adhibet ἄλλη, K. Π. p.
345. & ἄλλοι, p. 200.

ποσὶ δρόμῳ, ταῖς δὲ πτέρυξιν ἄρασα, ὥσπερ ἰσὶὺ χρωμένῃ.

¹ Ταῖς δὲ ὠτίδας ἂν ²τις ταχὺ ἀνίστη, ἔστι λαμβάνειν. πέν-

quidem cursu, alis verò sublata, tanquam velo usa. Otidas au-
tem, si quis celeriter fuscitet, licet capere : nam breve ad interval-

μα κολποῖ, δίκην ἰσίων, αὐτάς. E-
undem vide sis l. 4. c. 37. & Plin.
H. N. l. 10. c. 1. qui & equitis eam
(ut Noster modò suprà) celeritatem
vincere tradit : quod idem, ex be-
nigniori orientalis ingenii venâ,
Jobus, loc. cit. elegantissimè deri-
dere dixit. Testimoniorum licet
jam abundè sit, mihi tamen tem-
perare nequeo, quominùs, Clau-
dianus quæ de struthiocamelo ceci-
nit, adferam :

Vasta velut Lybiæ venantum vocibus ales

Cùm premitur, calidas cursu trans-
mittit arenas,

Inque modum veli sinuatis flamine
pennis

Pulverulenta volat —

in Eutrop. l. 2. v. 310. & seq.

En cursum & volatum aliti huic tri-
butum! quippe animal est (ut
Diodori verbis l. 2. p. 133. utar)
χερσαῖον ἄμα καὶ πτηνόν : lucem hæc
locutioni Xenophontæ, ἀπέπτα
ἀποφεύγουσα, scenerant adeò, ut
adcuratam simul & concinnam
eam ostendant.

¹ Ταῖς δὲ ὠτίδας, &c.] Aibencæus
l. 9. c. 10. adlatis his de otide ver-
bis, ait : ἀληθῆ λέγειν φησὶ τὸ Ξενο-
φῶντα ὁ Πλάταρχος περὶ τῶν ὠτίδων.
Idem, loco cit. otos (de quibus Plin.
l. 10. c. 23.) & otidas malè inter se
confundit. Cur autem brevis sint
& tardi volatûs, causam adfert Æ-
lian. l. 5. c. 24. — βαρεῖαί τε εἶσι καὶ
σαρκῶν ὄγκον περιφέρουσι. Atque eâ-
dem de causâ Tardæ Plinio l. 10. c.
22. videntur dictæ : Proximæ eis
(scil. Tetraonum generi) sunt, quas

Hispania aves tardas adpellat, Græ-
cia otidas, damnatas in cibis. Ultima
verò verba suspicionem inferunt,
tardam & otida perperam pro avi
eâdem accipi solere. Vide sis notas
& emendat. Cl. Harduini ad loc.
Plinii modò cit. Attamen forsan
dixerit aliquis, alium aliî populo
cibum in deliciis esse : ejusdémque
adeò generis animantes, sub di-
versis cœli plagis repertas, hîc
grati, illic ingrati esse saporis.
Cæterùm, pro ἡδίστας apud Athen.
loc. cit. legitur ἡδέα.

² Ἀντὶς ταχὺ ἀνίστη] “Præteriti
“imperfecti (verba sunt Stephani)
“tertia persona est ἀνίστη, quæ
“nullo modo convenit: neque ἂν
“potentialis particula aptè illi
“loco adjungi potest. At si ἂν
“sumamus pro ἰάν (ut certè sumi
“debet) tunc novè hæc particula
“indicativo modo jungetur, pro ἰ.
“Sed etiamsi demus potuisse dici
“ἰάν ἀνίστη, pro ἰ ἀνίστη, non ἰσὶ,
“sed ἦν sequi debuisse manifestum
“est. Quæ omnia incommoda vi-
“tare poterit, qui mutato tantùm
“accentu, ἀνίστη legat in subjun-
“ctivo modo.” Hæc ille : cujus
equidem sententiæ tantâ diligen-
tiâ expositæ libens accesserim, nî
ea omnia quæ dicit incommoda,
nulla esse putarem. Quippe ἂν si
modo interdum indicativo jungi,
docebunt, exemplis adlatis, vul-
gares etiam Grammatici: quod
autem ad ἰσὶ attinet, ipse Step-
hanus ostendit in Append. ad scripta
de Dial. Atticâ, præsens pro præ-
terito imperfecto nonnunquam
poni,

τονῆαι γὰρ βραχὺ, ὥσπερ πέρδικες, καὶ ταχὺ ἀπαγορεύεσι.
Τὰ δὲ κρέα αὐτῶν ἥδιστα ἦν.

Πορευόμενοι δὲ διὰ ταύτης τῆς χώρας ἀφικνεῖνται ¹ ἐπὶ
τὸν Μασκᾶν ποταμὸν, τὸ εὖρος πλεθριαῖον. Ἐνλαῦθα ἦν
² πόλις ἐρήμη, μεγάλη, ὄνομα δὲ αὐτῇ Κορσῶή· περιε-
ῤεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ τῷ Μασκᾶ κύκλῳ. Ἐνλαῦθα ἔμειναν ἡ-
μέρας τρεῖς, ³ καὶ ἐπεσιτίσαστο τὸ σῶστέυμα. Ἐνλεῦθεν ἐξε-
λαύνει σαθρὰς ἐρήμους τρεῖςκαίδεκα, παρασάγγας ἐνενή-
κοντα, τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἐν δεξιᾷ ἔχων, καὶ ἀφικνεῖται
⁴ ἐπὶ Πύλας. Ἐν τέτοις τοῖς σαθροῖς πολλὰ τῶν ὑποζυ-
γίων ἀπώλετο ὑπὸ τῷ λιμῷ· καὶ γὰρ ἦν χόρτος, ⁵ οὐδὲ
ἄλλο δένδρον οὐδὲν, ἀλλὰ ψιλή ἦν ἅπασα ἡ χώρα· οἱ δὲ

lum volant, tanquam perdices, & citò fatiscunt. Carnes harum
erant suavissimæ.

Facto per hanc regionem itinere, Mascam fluvium perveniunt,
cujus erat *unius* plethri latitudo. Hic urbs erat deserta, ampla,
cui nomen Corsote; quæque Mascâ erat undique circumflua.
Manferunt hoc loco triduum, & cibaria parabat exercitus. Hinc
castris decimis tertiis apud loca deserta *positis*, parasangas nona-
ginta progreditur, Euphratem fluvium ad dextram habens, & ad
Pylas *Arabiae* pervenit. In his stationibus multa jumenta fame
peribant: nam neque pabulum hic erat, neque ulla prætereà ar-
bor, sed regio universa nuda erat: incolæ verò lapides molares

poni, exemplis ex Thucid. cita-
tis: quibus vir doctus hæc rectè
subjungit: Sic solent in narrationi-
bus præsentī uti tempore, aut saltem
verba præsentis temporis admiscere,
tanquam de re, quæ eo ipso tempore
geratur, loquentes, Quod si cui ma-
gis adriserit lectio, quam Stephanus
recipiendam censet, suo, per me
licet, ingenio fruatur.

¹ Ἐπὶ τὸν Μασκᾶν] Quo de fluvio
cōsule Indic. Geograph. de plethri
mensurâ diximus K. Π. p. 522.

² Πόλις ἐρήμη] Vide sis p. 9. n. 5.

³ Καὶ ἐπεσιτίσατο, &c.] Liberius
sanè, atque minùs adcuratè, hæc

Leunclavius vertit: Ὁ exercitui fru-
mentatione prospiciebatur; quasi pas-
sivo non medio sensu poneretur
verbum ἐπισίτισατο. Suprà paulò
p. 45. dixit noster: Ἐνλαῦθα ἔμει-
ναν ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἐπισίτισαντο, scil.
οἱ στρατιῶται. Scholiasta ad Thucid.
l. 6. ferè extremum, ἐπισιτίζεσθαι
τὸ μὲν τὸ φαγεῖν, λαβεῖν τι εἰς ἐτέ-
ραν τροφήν.

⁴ Ἐπὶ Πύλας] De quibus adeun-
dus est Indic. Geograph.

⁵ Οὐδὲ ἄλλο δένδρον] Dicit ἄλλο,
quasi priùs δένδρον τι memorâsset.
Similiter adhibet ἄλλη, K. Π. p.
345. & ἄλλοι, p. 200.

ἐνοικῶντες, ¹ ὄντες ἀλέτας περὶ τὸν ποταμὸν ὀρύττοντες καὶ
 ποιῶντες, εἰς Βαβυλῶνα ἤγον καὶ ἐπώλυν, καὶ ἀνταγορά-
 ζοντες σῖτον ἔζων. ² Τὸ δὲ σφάτευμα ὁ σῖτος ἐπέλιπε, καὶ
 πρίασθαι ἐκ ἧν, εἰ μὴ ἐν τῇ Λυδία ἀγορᾷ, ³ ἐν τῷ Κύ-
 ρε βαρβαρικῷ, ⁴ τὴν καπίθην ⁵ ἀλεύρων ἢ ἀλφίτων, τετ-
 τάρων σίγλων. Ο δὲ σίγλος δύναται ἐπὶ ὀβολὺς καὶ ἡμιο-
 βόλιον Ἀττικῆς· ἡ δὲ καπίθη δύο χοίνικας Ἀττικῆς ἐχώ-

βολοὶ αὐτοὶ = 1 δραχμή = 7 1/2 οἰνο

propter fluvium effodere solebant & formare, quos deinde Babylo-
 nem vectos vendebant, atque emto vicissim frumento vitam susti-
 nebant. Jam verò frumentum milites defecerat, neque coëmendi
 ejus facultas erat reliqua, nisi in foro Lydio, illorum in agmine
 barbarorum, qui Cyrum sequebantur, farinæ nimirum triticeæ vel
 hordeaceæ capitham, figlis quatuor. Siglus autem septem Atticos
 obolos & dimidium alterius valet; ac duos choenices Atticos ca-

choenice = 1/4 pintæ

¹ ὄντες ἀλέτας, &c.] *Hesychio*
 interprete, ὄντες est, ὁ ἀνώτερος λί-
 θος τῆς μύλας. Apud Evangel. Mar-
 ci, c. IX. v. 42. est λίθος μυλικός:
 Matthæi, c. XVIII. v. 6. μύλος
 ὀνικός: similiter Lucæ XVII. 2.
 locutione desumptâ ex vetusto
 more asinos ad circummagendas mo-
 las adhibendi. Molæ autem asi-
 narie quæ dicuntur, *Catonis* c. 10.
 de R. R. majores erant; minores
 trusatiles *A. Gell.* 1. 3. c. 3. quæ
 ab hominibus versabantur. Vide
 sis quæ viri eruditi notârunt ad
Jul. Poll. 1. 7. c. 4. Post ὄντες MS.
 Eton. & exemplaria quædam,
 quorum meminit *Stephanus*, habent
 ὅς ἡμεῖς μύλας, οἱ δ' Ἀττικοὶ μύλας,
 παρὰ τὸν ποταμὸν, &c. Sed quin
 ex scholio verba hæc irrepserint,
 minimè tam mihi quàm *Stephano*
 dubium est. Cæterùm ad ποιῶντες,
 quod statim sequitur, ex *Phavori-
 no* notandum, ποιῶν λέγεσθαι ἐπὶ
 τῶν ποιητικῶν, τεχνικῆς scilicet καὶ
 τῶν τοιῶτων.

² Τὸ δὲ σφάτευμα ὁ σῖτος ἐπέλιπε]

Id omne, nimirum, quod modò
 ἐπισίλισατο.

³ Ἐν τῷ Κύρε βαρβαρικῷ] Scil.
 σφατεύματι, ut suprâ p. 26. vel
 σφατῷ, uti mox postea: quâ de
 ellipsi agitur p. 7. n. 4.

⁴ Τὴν καπίθην] Hæc de mensurâ,
 cæterisque sive ponderibus sive
 mensuris, quæ sequuntur, consu-
 lendus est *Index* iis explicandis
 destinatus.

⁵ Ἀλεύρων ἢ ἀλφίτων] *Muretus*
 ἀλεύρων ἢ delenda censet; eaque
 interpretes neglexisse videntur. At
Muretus itidem, parum sibi con-
 stans, has easdem voces conjungen-
 das autumat ad K. Π. 1. 5. p. 329. ubi
 vide scripta n. 5. Cùm autem vul-
 gata scriptura codicum auctoritate
 nitatur, minimè rejicienda videtur.
Hesychius: Ἀλεύρα κυρίως, τὰ τῶν
 σίτου, ἀλφίλα δὲ τὰ τῶν κριθῶν: cui
 accedit *Phavorinus*. Voces illas
 distinguit etiam *Jul. Poll.* 1. 7. c. 5.
 Τῇ δὲ ἀρτοπώλιδι ἀνήκει ἀλευρα, ἀλ-
 φίλα, &c. Sed panis venditrici com-
 veniunt farinæ, &c.

ρει. Κρέα ἔν ἐσθίουںτες οἱ στρατιῶται διεγίνοντο. Ἦν δὲ τέτων τῶν σαθμῶν, ἕς πάνυ μακρὺς ἤλαυνεν, ὅποτε ἢ πρὸς ὕδωρ βέλοιο ²διαλέεσαι ἢ πρὸς ³χιλόν. Καὶ δὴ ποιε σενοχωρίας καὶ ψηλῆ φανέντος ταῖς ἀμάξαις δυσπορεύτε, ἐπέστη ὁ Κύρος συν τοῖς περὶ αὐτὸν ἀρίστοις καὶ εὐδαιμονεστάτοις, καὶ ἔταξε Γλῆν καὶ Πίρρηα, λαβόντας τῷ βαρβαρικῷ στρατῷ ⁴συνεκρίβάζειν τὰς

pitha continebat. Quamobrem carnes comedendo vitam sustentabant milites. Et ex his quidem stationibus erant, in quas per longa admodum movebat spatia, quoties vel ad aquam vel ad pabulum iter peragere volebat. Quin & aliquando itineris angustiiis lutóque objectis, plaustris haud sine difficultate perviis, Cyrus cum præstantissimis & fortunatissimis iis, quos circa se habebat, substitit; ac Glun Pigretémque, adsumptis barbarorum copiis, conjunctis viribus plaustra ex locis difficilibus educere jussit. Cum

Ἦν δὲ, &c.] Deficit hic vox τινές, ut τινὰς apud K. Π. p. 390. Ejusdem ferè ἑλλείψεως videre est exempla Lucæ XXI. 16. Apocal. II. 10. Αἶθ. XXI. 16. Συνῆλθον δὲ καὶ τῶν μαθητῶν scil. τινές, &c. Vide etiam Joan. VI. 39. XVI. 17. Deinde ἦν ponitur pro ἦσαν. Similiter apud Aristoph. Λυσιστ. v. 1262.

Ἦν γὰρ τῶνδρες ἕκ ἐλάσσως

Τὰς ψάμμας τοὶ Πέρσαι.

Bifetus: Ἦν γὰρ τῶνδρες.

Ἦσαν γὰρ τοὶ ἄνδρες, ἦγον οἱ ἄνδρες οἱ, &c. Σημείωσαι δὲ τὸ ἦν, ἀντὶ τοῦ ἦσαν κατὰ συγκοπὴν εἰρησθαι. Sophoc. Τραχ. v. 529.

Ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι

Κλίμακες ἦν, &c.

Schol. ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. Cum his consentit etiam Moschopolus.

2 Διαλέεσαι] Eodem hic sensu adhibetur verbum compositum, quo simplex τελῶ, apud Thucyd. l. 4. ferè medio: Καὶ ταύτη μὲν τῇ ἡμέρᾳ, ἢ ἐκ τῆς Μελλίτιος ἀφόρμῃσιν, ἐς Φάρσαλόν τε ἐτίλισε καὶ, &c. i. e. Eodem die, quo Melitiā discesserat, Pharsalum pervenit, &c. Idem est verborum ἀνύειν & διανύειν usus apud Polyb.

ut ad Matth. X. 23. adnotavit Clar. Raphaelius. Utrumque verbum, τελῶν, scil. & ἀνύειν, eodem sensu usurpat Thucyd. l. 2. prope fin. In iis autem omnibus deficere videtur accusat. ὁδόν. Itaque verba Evangelistæ loc. cit. τελείσητε τὰς πόλεις resolvi possint in τελείσητε τὴν εἰς τὰς πόλεις ὁδόν. Adpositè verò, nec sine emphasi quâdam, Noster verbum adhibere compositum videtur, cum de eo loquitur, qui strenuè aded continuebat iter, ut non prius quiescendum statuerit, quàm ad loca reficiendo exercitui opportuna perveniret.

3 Πρὸς χιλόν] Hesychius: Χιλός, ἡ τροφή, καὶ χόρσις τῶν βοσκημάτων. Moschopolus: Χιλός, ἡ τροφή τῶν βοσκομένων ζώων. Hoc modo Phavorinus exponit χεῖλος: & Hesych. χεῖλῶσθαι, παχύνεσθαι, σιλίζεσθαι. Apud illum autem reposuerim χιλός, apud hunc χιλῶσθαι.

4 Λαβόντας τῷ βαρβαρικῷ — συνεκρίβάζειν, &c.] Scil. μέρεσι. Vide supra p. 40. n. 5. significanter autem aded atque ornate, variatâ subinde elocutione, dixit συνεκρί-

αἰμάξας. Ἐπεὶ δὲ ἐδόκην αὐτῷ σχολαίως ποιεῖν, ὥσπερ ὄργῃ ἐκέλευσε τὰς περὶ αὐτὸν Πέρσας τὰς κραδίς, συνεπισπεῦσαι τὰς αἰμάξας. Ἐνθα δὲ μέρος τι ¹τῆς εὐταξίας ἦν θεάσασθαι. Ρίψαντες γὰρ τὰς ²πορφύρας κἀνδύς, ὅπερ ἕκαστος ἔτυχεν ἐσηκώς, ³ἰένειο, ὥσπερ ἂν δράμοι τὶς περὶ νίκης, καὶ μάλα καλὰ πρᾶντες γηλόφει· ἐχοντες τέττες τε τὰς πολυελεῖς χιτῶνας, καὶ τὰς ποικίλας ⁴ἀναξυρίδας· ἔνιοι δὲ καὶ σρεπλὲς περὶ τῷ τραχήλῳ, καὶ ψέλλια ⁵ἐπὶ τῶν χειρῶν· εὐθύς δὲ σὺν τέτοις εἰσπηδήσαντες εἰς τὸν πηλὸν, θᾶττον ἢ ὥς τις ἂν ὤειο, μελεώρες ἐξεκόμισαν τὰς αἰμάξας. Τὸ δὲ σύμπαν, δηλὸς ἦν Κῦρος σπεύδων πᾶσαν τὴν ὁδὸν, ⁶καὶ ἐδιαγρίβων, ὅπερ μὴ ἐπισιτισμῷ ἕνεκα,

autem illi hoc tardè ei facere viderentur, quasi indignabundus præstantissimos, qui circa ipsum erant, Persas operis unà positis plaustra celeriter expedire iussit. Hic verò studii ordinis conservandi specimen quoddam videre erat. Nam purpureis abjectis candyis, eo quo quisque loco fortè stabat, quemadmodum de victoriâ quispiam curreret, per collem admodum etiam præcipitem impetu ferebantur; cùm magni pretii tunicas haberent, & subligacula variis *distineta* coloribus; nonnulli etiam torques circa collum, & circum manus armillas: attamen cum his statim ubi in lutum insiliissent, citiùs opinione cuiusquam, plaustra in sublimè sublata exportârunt. Ad summam, planè constitit Cyparum iter totum accelerare, neque *usquam* cunctari, nisi frumentationis vel alterius necessariæ rei causâ alicubi consideret: quippe

ἑάζειν, συνεπισπεῦσαι, μελεώρες ἐξεκόμισαν, &c. ut nihil suprà. Vide sis Longin. de Sublim. sect. 30.

¹ Τῆς εὐταξίας] Vocis hujus significationem ex iis, quæ de verbo ἀτακτεῖν notavimus K. Π. p. 563. petere licet.

² Πορφύρας κἀνδύς] Vide K. Π. p. 19. & Indicem voc. Perfic. ei adjectum; & quæ dicta sunt Hist. hujus p. 17. n. 1.

³ ἰένειο, ὥσπερ, &c.] Verborum tam delectum quàm ordinem ad rem, quâ de agitur, feliciter depingendum mirificè adcommo-
davit auctor. Currendi certamina,

gymnicis in Græcorum ludis celebria, eum respexisse, nullus licèt monuerim, animadvertet lector.

⁴ Ἀναξυρίδας] Lege scripta K. Π. p. 595. n. 3.

⁵ Ἐπὶ τῶν χειρῶν] K. Π. p. 19. περὶ τῶν χειρῶν. Sed solent auctores (verba ferè sunt Eustath. ad Il. α'. p. 47.) ἀδιαφορεῖν ἐν τοῖς δυϊκοῖς καὶ τοῖς πληθυντικοῖς.

⁶ Καὶ ἐδιαγρίβων] Scil. τὸν χρόνον. Similiter, K. Π. p. 231. — ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διαγρίβων, καὶ ἐκ ἀγῶν ὤς, &c. Ejusdem nominis, crebras sanè ellipses passi, genitivus pluralis paulò pòst deest in διὰ ταχέων.

ἢ τινὸς ἄλλης ἀναγκαίᾳ ἐκαδέζετο νομίζων, ὅσω μὲν ἂν θάρτῳ ἔλθοι, τοσέτω ἀπαρασκευασθέρῳ βασιλεῖ ἰμαχεῖσθαι· ὅσω δὲ σχολαιότερον, τοσέτω πλέον βασιλεῖ συναγείρεσθαι σφάτευμα. Καὶ συνιδεῖν δ' ἦν τῷ προσέχοντι τὸν νῦν ἢ βασιλεως ἀρχὴν² πλήθει μὲν χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρὰ ἔσσαι, τῷ δὲ μήκει τῶν ὁδῶν, καὶ τῷ διεσπᾶσθαι τὰς δυνάμεις, ἀσθενῆς, εἴ τις διὰ ταχέων τὸν πόλεμον ποιοῖτο.

³ Πέραν δὲ τῆς Εὐφράτης, κατὰ τὰς ἐρήμους σάββας, ἦν πόλις εὐδαιμών καὶ μεγάλη, ὄνομα δὲ Καρμάνδη· ἐκ ταύτης οἱ σφα-

existimabat, tantò se imparatiore cum rege dimicaturum, quantò celerius *ipse* accesserit; quantò autem tardius, tantò majores regi copias coactum iri. Et intelligere sanè potuit, quicumque *rem* attentius consideraret, regis imperium regionis quidem *amplitudine* hominúmque multitudine firmum esse, verùm ob itinerum longitudinem, & quia copiae *hinc inde* distractae sint, *idem* imbecillum esse, si quis celeriter bellum gerat.

Ultra Euphratem, exadversùs stationes *illas* desertas, erat urbs opulenta magnaque, *cui* nomen Carmanda; ex hac milites com-

1 Μαχεῖσθαι] MS. Eton. συμμαχεῖσθαι. Libri quidem editi, μάχεσθαι. quo nimirum verbum hoc illi συναγείρεσθαι, mox sequenti, tempore conveniret. Sed praesens temporis futuri significationem, Atticos apud Scriptores, interdum habere, notius est, opinor, quàm ut exemplis probari oporteat: quae tamen si quis requirat, adeat velim *H. Stephani* Append. ad Scripta de Dial. Atticâ. Apud hunc Nostrum paulò infrà lecturi sumus — ἡ δὲ γνώμη ἦν, ὥς εἰς τὰς τάξεις τῶν ἑλλήνων ἐλῶντων καὶ διακοψόντων· ubi ἐλῶντων Atticè scribitur pro ἐλασόντων, ut participiis his inter se conveniat.

2 Πλήθει μὲν χώρας, &c.] *Aristot.* *Metaphys.* l. 5 c. 13. Λέγεται δὲ πλήθει μὲν, τὸ διαίρεσθαι δυνάμει εἰς μὴ συνεχῆ· μέγεθος δὲ, τὸ εἰς συνεχῆ. Sed ad ἀκρίβειαν amussimve philo-

sophicam, auctores politioris elegantiae studiosi suam exigi orationem minimè patiuntur. De quantitate (utì loquuntur) continuâ, successivâ, πλῆθος. Noster adhibuit etiam hujus historiae extremo. Vocis quoque μέγεθος vicem explet apud *Demosth.* in *Philip.* orat. 4. init. p. 96. Ἡ μὲν ἔν ἀσέλγεια, καὶ πλεονεξία, ἣ πρὸς πάντας ἀνθρώπους Φίλιππος χρηταί, τοσαύτη τὸ πλῆθος, ὅσην ἀπέτε.

3 Πέραν δὲ τῆς Εὐφράτης, &c.] *Diodor.* *Sic.* l. 2. p. 99. Μεγάλοι δ' ὄντες (scil. Euphrates & Tigris) καὶ συχρὴν χώραν ἔχοντες καὶ διαπορευόμενοι, πολλὰς ἀφορμὰς παρέχονται τοῖς ἐμπορικῇ χρωμένοις ἐργασίαι. Διὸ καὶ συμβαίνει τὰς παραποταμίους τόπους πληρεῖς ὑπάρχειν ἐμπορίων εὐδαιμόνων, καὶ μεγάλα συμβαλλομένων πρὸς τὴν τῆς Βαβυλωνίας ἐπιφάνειαν.

τιῶται ¹ ἡγόραζον τὰ ἐπιήδεια, ² σχεδίαις διαβαίνοντες ὧδε·
³ Διφθέρας, αἷς εἶχον σεγάσματα, ἐπίμπλασαν χόρην κέφης,
 εἶτα συνήγον καὶ συνέσπων, ὡς μὴ ἀπλεῖν ⁴ τῆς κάρφης τὸ ὕδωρ.
 ἐπὶ τέτων δέεβαινον, καὶ ἐλάμβανον τὰ ἐπιήδεια, οἶνον τε ἐκ
⁵ τῆς βαλάνης πεποιημένον τῆς ἀπὸ τῆς φοίνικος, καὶ σῖτον μελίνης·

meatum pretio comparabant, dum ratibus operâ tumultuariâ confectis in hunc modum trajiciebant: Pelles eas, quas pro tegumentis habebant, levi fœno implebant: deinde coarctabant constringebantque *futuris*, nè festucas aqua tangerat: his trajiciebant, commeatumque comportabant, *videlicet* vinum ex palmarum glandibus factum, & panici frumentum: nam hujus in eâ regione

¹ Ἠγόραζον] *Thomas Magister*: Ὡνήσομαι κάλλιον ἢ ἀγοράσω. Grammatici nempe verbum ἀγοράζειν pro ἐν ἀγορᾷ διαλεγεῖν potissimum poni existimant. Ità fere *Scholiasia* ad *Aristoph.* *Ιππ.* v. 1370. *Αχαρν.* v. 720. ubi Ἀττικῶς isto venire sensu scribit. Idem alibi similiter. Sed ipse poëta Comicus *Πλῆλ.* v. 985. Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιλώνιον ἐκέλευσεν αὐν, &c.

ostendit Atticæ Musæ minimè alienam esse verbi significationem, ei quam tribuit hoc loco Xenophon. Hæc ferè de significatione v. ἀγοράζειν ex priscis Græcorum monumentis haurire est. Quid verò illo homine facias, qui in senso æque in criticam atque religionem animo ad sacros codices protervâ manu temerandos adgressus, verbum illud *concionari* potiùs, quàm *emere* vertendum statuit? Is quidem fuerit necesse est,

Ὅς δ' ἔτ' ἐρυθρίαν οἶδεν, ἔτε (prò dolor) δεδίεναι.

atque dignus sanè, qui ἐν τοῖς ἀγοραίοις concionetur. Macte itaque esto famâ, quam tibi jure pepere-runt egregia illa incitiae impudentiæque specimina, perinde bonis literis, judicio sanæ mentis hominum, ac doctrinæ Evangelii-

cæ contraria. Te certè incolumi, noménque tuum prostituentem, *Tolandos*, *Collinos*, cæterisque gregis increduli duces, ætas hæc minimè defiderabit.

² Σχεδίαις] Scil. ναυσὶ, *ratibus*, seu alio quodam instrumentorum genere, usum navium præbente. *Hesychius*: Σχεδία, μικρὰ ναῦς, & paulò pòst, ἔτω λέγεται καὶ ἡ εἰκαίως πεποιημένη ναῦς. Similiter *Suidas*. Et *Eustathius* ad *Hom.* *Il.* v. p. 516. Σχεδία, inquit, ἡ δι' ὀλίγου συµπαγεῖσα ναῦς. Et nimirum σχεδία adjectivum, denotans *tumultuarium opus*, seu quid subito factum ex materiâ, quæ σχεδὸν seu ad manus est.

³ Διφθέρας, αἷς εἶχον, &c.] Simili ad trajiciendum Hydaspen adparatu usum esse Alexandrum tradit *Arrianus* l. 5. *exped.* c. 12. Αὐτὸς δὲ (Ἀλέξανδρος) — ἄγων ἐπὶ τὴν νῆσον καὶ τὴν ἀκρὰν, ἐνθεν διαβαίνειν αὐτῷ ἦν ἐγνωσμένον. Καὶ ἐνταῦθα ἐπληρύνει τῆς νυκτὸς αἱ διφθέραι τῆς κάρφης ἐκ πολλῆς ἡδὴ παρρηνησμένοι, καὶ καλεῖ- ῥάπλοισι ἐς ἀκρίβειαν.

⁴ Τῆς κάρφης] *Phavorinus*: Κάρφη, ὁ ξηρὸς καὶ κερφὸς χόρην. Similiter *Suidas*: utroque, opinor, locum hunc Xenophontis respiciente.

⁵ Ἐκ τῆς βαλάνης, &c.] *Etymol. M.* Βάλανος, ὁ τῶν δρυῶν καρπός. Plenius &

τῆτο γὰρ ἦν ἐν τῇ χώρᾳ πλεῖστον. Ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐν αὐθιᾷ
 τῶν τε τῷ Μένωνος στρατιωτῶν καὶ τῷ Κλεάρχῳ, ὁ Κλέαρχος
 κρίνας ἀδικεῖν τὸν τῷ Μένωνος, ¹ πληγὰς ἐνέβαλεν· ὁ δ' ἐλ-
 θὼν πρὸς τὸ ἑαυτῷ στρατεύμα, ἔλεγεν· ἀκέσαντες δ' οἱ στρα-
 τιῶται, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἰσχυρῶς τῷ Κλεάρχῳ.
 Τῇ δ' αὐτῇ ἡμέρᾳ Κλέαρχος ἐλθὼν ἐπὶ τὴν διάβασιν τῷ πο-
 ταμῷ, καὶ ἐκεῖ κατασκευάμενος τὴν ἀγορὰν, ἀφιππεύει ἐπὶ
 τὴν αὐτῇ σκηνὴν διὰ τῷ Μένωνος στρατεύματος, σὺν ὀλίγοις
² τοῖς περὶ αὐτόν· (Κῦρος δ' ἔπω ἤκεν, ἀλλ' ἔτι προσήλαυνε)
 τῶν δὲ Μένωνος στρατιωτῶν ζύλα σχίζων τις, ὡς εἶδε τὸν Κλέ-
 αρχον ³ διελαύνοντα, ἴησι τῇ ἀξίνῃ· καὶ ἔτος μὲν αὐτῷ ἤμαρ ἐν-
 ἄλλος δὲ λίθῳ, καὶ ἄλλος· εἶτα πολλοὶ, κραυγῆς γενομένης.

maxima erat copia. Cæterum ortâ inter Menonis & Clearchi
 milites aliquâ hoc loco controversiâ, Clearchus postquam Meno-
 nis militem injuriæ illatæ reum statuisset, plagas ei iniecit: is ad
 exercitum suum reversus, rem exponit; quâ milites auditâ mo-
 lestè ferebant, & Clearcho graviter irascebantur. Eodem die
 Clearchus cum ad trajectum fluminis accessisset, atque rerum ve-
 naliū forum ibidem inspexisset, ad tabernaculum suum per
 Menonis castra cum paucis circa se equo revehitur: (Cyrus au-
 tem nondum venerat, sed adhuc erat in itinere) quidam verò è
 Menonis militibus, ligna qui scindebat, ut Clearchum exercitum
 perequitantem vidit, securi *jaelâ* petit eum: & ab eo quidem hic
 aberrat; verum alius lapide, itemque alius: deinde multi, cla-

& adcuratiùs Phavorinus: Βάλανοι
 καὶ τῶν δρυῶν ὁ καρπὸς, & ὁ τῶν φοινίκων.
 J. Poll. l. 1. c. 12. Ο δὲ καρπὸς (τῶν
 φοινίκων) ὁ μὲν τῷ ἀρξένῳ, ψήν· ὁ δὲ
 τῆς θηλείας, βάλαν. Cæterum,
 ex palmis etiam Plinius l. 13. c. 4.
 in Oriente vina expressa tradit. In
 orbe Orientali Babyloniz Arabiz-
 que palmas præcipuam obtinere
 nobilitatem docebit Diodor. Sic.
 l. 2. p. 136. Vide sis K. Π. p.
 522. n. 1.

1 Πληγὰς ἐνέβαλεν] Lege scripta
 p. 28. n. 5.

2 Τοῖς περὶ αὐτόν] Scil. amicis,
 familiaribus, comitibus: quos istâ

periphrasi creberrimè designant
 auctores. Vide suprâ p. 49. Ean-
 dem & Latini locutionem imitan-
 tur. Cornel. Nep. in Eumene c. 10.
 Sed non passi sunt hi, qui circa erant;
 scil. Antigoni comites sive famili-
 ares. Terent. Eunuchi A. 3. Sc. 5.
 v. 33. — *paucæ, quæ circum illam
 essent*, &c. Similiter Historici pas-
 sim. Cicero etiam Græcè dixit οἱ
 περὶ αὐτόν, de Cæsaris stipatori-
 bus; Ep. 52. ad Attic. l. 13.

3 Διελαύνοντα] Pro quo Suidas
 ad v. Ἰησι legit *προσιόητα*. Fugit
 autem, ut alia multa, locus hic Cl.
 editorem Xenophontéus.

Ο δὲ καταφεύγει εἰς τὸ εὐρυστράτευμα, καὶ εὐθὺς ἰ παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα· καὶ τὰς μὲν ὀπίτας ἐκέλευσεν αὐτᾷ μείναι, τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ γόναλα θέντας· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰς Θρᾷκας καὶ τὰς ἰππέας, οἳ ἦσαν αὐτῷ ἐν τῷ στρατεύματι, πλείως ἢ τεταράκοντα, (τέττων δ' οἱ πλείστοι Θρᾷκες) ἤλαυνεν ἐπὶ τὰς Μένωνος, ὥς τε ἐκείνους ἐκπεπληχθαι καὶ αὐτὸν Μένωνα, καὶ τρέχειν ἐπὶ τὰ ὅπλα. Οἱ δὲ καὶ ἔσασαν ἀπορῶνες τῷ πράγματι. 3 Ο δὲ Πρόξενος (ἔτυχε γὰρ ὕστερον προσίων, καὶ τάξις αὐτῷ ἐπομένη τῶν ὀπλιῶν) εὐθὺς ἔν εις τὸ μέσον ἀμφοτέρων ἄγων, 4 ἔθελο τὰ ὅπλα, καὶ εἰδεῖτο τῷ Κλεάρχῳ, μὴ

more excitato. At ille ad ipsius copias fugâ pervenit, ac ut statim ad arma concurrant, suis edixit; & gravis quidem armaturæ milites istuc manere iussit, scutis ad genua positis: ipse, adsumptis Thracibus & equitibus, ex quibus in exercitu erant ei plures quadraginta, (horum autem plurimi Thraces erant) sic adversus Menonis milites proVectus est, ut illi & Menon ipse timore perculsi essent, & ad arma concurrerent. Stabant verò nonnulli, incerti prorsus quid agerent. Proxenus autem (nam fortè tandem accessit, gravisque eum armaturæ militum acies sequuta est) suos statim in medium inter utrosque spatium ducens, armis ritè dispositis constitit, & Clearchum rogabat, nè hæc faceret. At ferebat

1 Παραγγέλλειεις, &c.] Quidquid præcipiant imperatores, brevi complectantur oportet, monente cùm re ipsâ, tum artis tacticæ peritiâ; uti docent *Arrian. Tact. p. 73. edit. Blanc. & Ælian. c. 53.*

2 Απορῶνες τῷ πράγματι.] Nomen hoc, cum articulo suo, in MS. Eton. atque edit. Ald. deest: quibus tamen libri alii hunc rectè locum tribuere. Est quippe familiaris auctoribus locutio. Noster supra pag. 24. Κῆρ δὲ τέτοις ἀπορῶν τε καὶ, &c. *Plutarch. Ερωτ. διηγ. p. 772. sub init. Απορῶν δὲ τῷ πράγματι ὁ Θεοφάνης.* —

3 Ο δὲ Πρόξενος — εὐθὺς ἔν, &c.] Epanalepsi subservit hæc partic. uti & *Marc. III. 31. Luc. XIX. 12. Joh. VI. 24.*

ο

4 Εθελο τὰ ὅπλα.] Ab *Amaseo* pessimè acceptus est hic locus. Græca quæ adduximus, cætera ut omittamus, Latinis his rependit, *in medios scuta projici jubet.* At *Leunclavius*, verborum, quam vulgârunt *Lexicographi*, interpretationem secutus, vertit, *arma deponebat*: rectè quidem, si καλέθελο legisset. Aliud verò hic sonat τίθεισθαι τὰ ὅπλα, nemplè *armatus consistere, armis instrui, &c.* Hanc phraseos vim tandem intellexit *Leunclavius*; quippe qui paulò infra, τῆς δὲ θέσθαι τὰ ὅπλα περὶ τὴν αὐτῆς σκηνῆς, reddidit, *qui cum armis tabernaculum suum circumfisterent*: & lib. 7. sub init. θέσθαι τὰ ὅπλα, *armati consistite*; & mox, τίθεισθαι τὰ ὅπλα, *in armis suos constituere.* Scholiastæ *Thucyd.* verba huc

ποιεῖν ταῦτα. Ο δὲ ἐχαλέπαινε, ὅτι αὐτῷ ὀλίγη δεήσαντος κατ'αλευσθῆναι, πρῶως λείποι τὸ αὐτῷ πάθος· ἐκέλευέ τε αὐτὸν ἐκ τῆ μέσης ἐξίστασθαι. Ἐν τῷ δὲ, ἵ ἐπεὶ ἤκε Κῦρος καὶ ἐπύθετο τὸ πρῶγμα, εὐθύς ἔλαβε τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ² σὺν τοῖς παρῶσι τῶν Περσῶν, ἤκεν ἐλαύνων εἰς τὸ μέσον,

ille graviter, quod cū parum abfuisset quin lapidibus obrueretur, leniter ipsius de casu loqueretur: eūmq̃ adeò de medio excedere jubebat. Interea, cū venisset Cyrus, ac rem intellexisset, mox sumpsit in manus arma, & cum iis qui aderant Persis in

huc optimè quadrare videntur: is autem, l. 2. ineunte, θέμενοι τὰ ὅπλα poni dicit ἀντὶ τῆς, περιθέμενοι ἑαυτοῖς. Ομηρῶς, Σάκε' ὥμοισιν ἔθειο. ἀνόητον γὰρ τὸ, μείαξ δ' ἀπολεμίων ὄντας, μὴ περικεῖσθαι τὰ ὅπλα. τῷ δὲ εἶπεν, ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ τυχὸν ἐβάσταζον αὐτὰ, ὥς δ' εἰς τῆς πολέμου ἤλθον, ἐνεδύσαντο. Jam verò Menon licet Clearchusque nullo Proxenum odio prosequerentur, infestis tamen animis inter se jam jam concurrunt; ideòque neutiquam arma erant ei deponenda, qui se utriusque temeritati interposuerat. Idem Scholiasta, l. 8. haud ità longè à fine, θέμενοι τὰ ὅπλα, exponit, ὀπλιθεῖς. Similiter Suidas, θέμενοι τὰ ὅπλα inquit, ἀντὶ τῆς περιθέμενοι, καὶ ὀπλισάμενοι. Harpocratio eadem iisdem verbis explicat: ubi vide quæ Cl. H. Valefius notavit. Ælian. H. V. l. 3. c. 43. Κροτωνιάταις γὰρ ἐναντίον ὅπλα θέμενοι, (Sybaritæ) ἀνίστασθαι ὑπὲρ ἐκείνων ἐγένοντο — i. e. Cū enim adversum Crotoniatas arma cepissent, &c. Diodor. Sic. l. 12. p. 116. Καὶ τῷ πλεθῶνι (Megarenfium) σχισομένῃ κατὰ τὴν αἵρεσιν, καὶ τῶν μὲν συμμαχῶν τοῖς Ἀθηναίοις, τῶν δὲ βοηθῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐκέρυξέ τις ἀφ' ἑαυτοῦ, τὸς βυλομένους τίθεσθαι τὰ ὅπλα μὲν Ἀθηναίων καὶ Μιγαρέων, scil. adversus Lacedæmonios arma (deponere nemo certè dixerit, sed) capere,

parata consociare cum Atheniensibus, &c. Hesychius; Θέω, εὐτρεπίζω, i. e. parato, adparato. Idem: τίθειο, παρὰσκειάζοντο. Phavorinus: τίθειες, παρὰσκειάζοντες. Eadem de vi locutionis hujusce testimonium postremò dicat Demosthenes, κατὰ Μειδίῃν, p. 626. καὶ μόνον δὲ ταῦτ' ὑπῆρχεν αὐτῷ. (Alcibiadi) ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς δήμῃς θέμενοι τὰ ὅπλα, δις μὲν ἐν Σάμῳ, τρίτον δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, τῷ, &c. i. e. — sed ἢ ipso populo sumptis armis bis, &c. Alias autem ejusdem phraseos significationes, suis quamque locis evolvemus.

1 Ἐπεὶ ἤκε Κῦρος, &c.] MS. Eton. ἐπῆει καὶ Κῦρος καὶ — εὐθύς δὲ, &c. cui lectionem vulgatam, cæterorum librorum auctoritate munitam, anteferendam censui. En verò Cyrus ipsum, qui, sapientem uti decet, omnia prius, quàm arma, experiri solebat: quòque potissimum jubente, Clearchum Menonemque dicto fore audientes credi par est, armis se prius instruentem, quàm tantas componere lites adgreditur! Quà igitur fiducià id inermis ausus esset sibi Proxenus promittere, quod nonnisi sumptis armis effici posse putavit Cyrus?

2 Σὺν τοῖς παρῶσι τῶν Περσῶν] Ità reposui ex conjecturâ. Libri editi, quos vidi, omnes exhibent σὺν τοῖς

καὶ λέγει ὧδε. “Κλέαρχε καὶ Πρόξενε, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ παρόντες
 “Ἕλληνες, ἔκ’ ἴστε ὅ, τί ποιεῖτε. Εἰ γὰρ τινὰ ἀλλήλοις
 “μάχην συνάψετε, νομίζετε ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ τε καὶ α-
 “κεκόψεσθαι, καὶ ὑμᾶς ἔ’ πολὺ ἐμὲ ὑπερον· κακῶς γὰρ τῶν
 “ἡμετέρων ἐχόντων, πάντες ἔστοι, ἔς ὅρατε, βάρβαροι πο-
 “λεμιώτεροι ἡμῖν ἔσονται τῶν παρὰ βασιλεῖ ὄντων.” Αἰσ-
 σάσας ταῦτα ὁ Κλέαρχος, ¹ ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο· καὶ παυσάμενοι
 ἀμφοτέρω, ² κατὰ χώραν ἔθεντο τὰ ὅπλα.

medium investus est, & hujusmodi quædam dicit: “Nescitis
 “plane quid agatis, Clearche Proxeneque, ac Græci cæteri qui
 “adestis. Nam si quam inter vos pugnam conferetis, existimate
 “& me hoc ipso die, & vos non multò post, ad internecionem
 “cæsum iri: nam si res nostræ malè se habeant, hi omnes, quos
 “videtis, barbari nobis infestiores erunt, quàm ii qui à rege
 “stant.” Hæc cùm audisset Clearchus, ad se rediit; & ambo,
 facto irascendi fine, arma suo loco posuerunt.

τοῖς παρῶσι τῶν πλείων. MS. Eton. pro πλείων illo dat nihili verbum πισίων. Stephanus, Leunclavius, &c. insulsæ isti librorum hætenus vulgatorum lectioni cùm in textu Græco, tum in versionibus obsecuti sunt. Haud ità Muretus; qui locum minùs sanum esse suspicatus, ordine vocum mutato, legit σὺν τοῖς πλείοις τῶν παρόντων. Sed quantò aptior nostra fuerit emendatio, quàmque facilè περσῶν in πλείων, seu alterum illud verbi portentum degeneraverit, nihil attinet notare. Persas autem Cyrum sibi itineris comites adscivisse, suprâ videre est p. 49. & alibi sæpé.

¹ ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο] Jam utique resederat effrenus ille animi impetus, quo in prælium ruerat & ultionem. Eam quòque lætitiæ, ex inopinatâ liberatione perceptæ, fuisse vim, ut Apostolum mente ferè alienatum reddiderit, Historia nos sacra docet, Act. XII. 11.

ubi Petrus tandem dicitur γενόμενος ἐν ἑαυτῷ.

² Κατὰ χώραν ἔθεντο τὰ ὅπλα] Hoc quidem loco haud ità malè se habet versio Leunclaviana phraeos suprâ modò excussæ: idèò tamen notanda venit, quòd κατὰ χώραν prorsus omiserit: nam pro Græcis adlatis tantùm exhibet, arma deponebant. Pluribus sanè, et ineptis, vertit Amasæus: utraque pars armis positis ad suas se cohortes recepit. Illi, verborum utpote tenuitate laboranti, supplemento opus esse, hujus ornamenta ambitiosa censui recidenda. Κατὰ χώραν hîc, opinor, valet κατὰ τὴν οἰκείαν τάξιν, i.e. proprio sive suo ordine, & loco, ubi armatiter facientium, nec jam hostium impetum expectantium, disponi par est; ἔκ ἐν χώρᾳ γ', ἐν ἣ ἐτυχον, (utî Noster in Οἰκονομ. loqui solet) ἀλλ' ἐνθα προσήκει, nullo scil. ab hostibus imminente periculo, διαλείαγμένα. Notandum verò illud παυσάμενοι dici ἐλλειπτικῶς pro

Εὐεῦθεν προΐοντων, ἐφαίνετο ἵχνη ἵππων καὶ κόπρος· εἰκά-
 ζετο δὲ εἶναι ὁ σίβος ὡς δισχιλίων ἵππων. Οὗτοι προΐοντες
 ἑκαίον καὶ χιλόν, καὶ εἴ τι ἄλλο χρησίμον ἦν. Ορόντας δὲ ² Πέρσης
 ἀνὴρ, γένει τὲ προσήκων βασιλεῖ, καὶ ³ τὰ πολεμικὰ λεγόμενος
 ἐν τοῖς ἀρίστοις Περσῶν, ἐπιβυλεύει Κύρῳ, καὶ πρόσθεν πο-
 λεμήσας. Καταλλαγείς δὲ ἕτος Κύρῳ, εἶπεν, εἰ αὐτῷ δοίῃ
 ἱππέας χιλίους, ὅτι τὰς προκατακαίωντας ἱππέας ἢ κατακαίνοι
 αὐτὸν ἐνεδρῦσας, ἢ ζῶντας πολλὰς αὐτῶν ἔλοι, καὶ κωλύσειε τῷ

Indè cum procederent, equorum vestigia stercoisque compare-
 bant: ex quibus conjecturam facientibus iter equorum pedibus
 circiter bis mille tritum esse visum est. Hi dum præibant, & pa-
 bulum, & si quid aliud erat, usui quod foret, exurebant. Oron-
 tas autem Persa, qui genere regem adtingebat, & ad res bellicas
 quod attinet in principibus Persarum ferebatur, Cyro parat infi-
 dias, ei etiam antea bellum molitus. Verùm is Cyro reconcilia-
 tus, aiebat, si mille sibi traderet equites, aut struclis infidiis equi-
 tes illos incendiis præoccupata omnia pervastantes se interemptu-
 rum, aut multos ex iis vivos capturum, ac prohibiturum ne in-

pro παυσάμενοι τῆς ὁργῆς. Plenè
Herodian. l. 7. c. 27. — τῆς τε ὁργῆς ὁ
 δῆμος ἱπαύσατο, &c. cujus vice no-
 minis participio usus est Noster κ.
Π. p. 494. — οἱ Καλδαῖοι εἰδισάν τε καὶ
 ἐκείτουν παύσασθαι ὁργίζομενον.

1 Ο σίβος] *Amaseo* est globus:
 legit itaque, opinor, σίφος. *Leun-
 clavius* leviter adeo locum attigit,
 ut vocis σίβος vix & nè vix quidem
 ullum reliquerit vestigium. *Hesych.*
 Σίβος, τρίβος, ὁδός, καὶ ἡ τῆς ἵχνης ζήτη-
 σις. *Etymol. M.* auctori itidem est
 ὁδός: origine ductâ tam apud eum
 quàm *Pbaucorum* ἀπὸ τῆς σείβω, vel
 σείβω, τὸ περιπαλῶ. Hoc loco denotat
 ὁδόν, uti Noster paulò infra, σείβο-
 μένην, iter pedum signis impressum, &c.

2 Πέρσης ἀνὴρ] Similiter pro-
 prium nomen cum voce ἀνὴρ con-
 jungitur *Act.* VIII. 27. ἀνὴρ Αἰθίοψ.

ad quem locum Interpretes qui-
 dam lectores sedulo monent de
 Hebræâ phraseos origine: quam
 tamen Græcis usitatam esse, æquè
 atque Noster, docet *Herodot.* l. 9.
 c. 114. Οἱ ὁδοὶ ἀνὴρ Πέρσης, &c. &c.
 Quin & eandem agnoscunt Latini:
Cæsar l. 1. B. G. c. 31. *Harudum*
millia hominum, &c. Similiter *A.*
Gellius in argum. l. 8. c. 13. *homi-
 nes Afri*, &c.

3 Καὶ τὰ πολεμικὰ] Sic legen-
 dum olim viderunt *Stephanus* &
Muretus, non πολεμία, quod hac-
 tenus locum hunc, repugnante
 sententiâ, occupaverat. Natum ef-
 se errorem ex πολεμῶταροι, parvo
 quod intervallo præcedit, cum *Ste-
 phano* existimaverim. Eandem ve-
 rò vocem restituiamus ex MS. Bodl.
 κ. Π. p. 219.

καίειν ἐπιόντας, καὶ ποιήσειεν ὥστε μή ποτε δύνασθαι αὐτὰς, ἰδόντας τὸ Κύρου γράτευμα, βασιλεῖ διαγείλαι. Τῷ δὲ Κύρῳ ἀκέσαντι ταῦτα ἐδόκει ὠφέλιμα εἶναι καὶ ἐκέλευεν αὐτὸν λαμβάνειν μέρος παρ' ἐκάστου τῶν ἡγεμόνων.

Ο δὲ Ορόντας, νομίσας ἐτοίμους αὐτῷ εἶναι τὰς ἱππέας γράφει ἐπισολὴν παρὰ βασιλέα, ὅτι ἥξοι ἔχων ἱππέας ὡς ἂν δύνηται πλείους. ¹ ἀλλὰ φράσαι τοῖς ἐαυτοῦ ἱππεῦσιν ἐκέλευεν, ὡς φίλιον αὐτὸν ὑποδέχεσθαι. Ἐνῆν δ' ἐν τῇ ἐπισολῇ καὶ τῆς πρόουεν φιλίας ὑπομνήματα καὶ πίσεως. Ταύτην τὴν ἐπισολὴν δίδωσι πρὸς ἄνδρῃ, ὡς ἔειπε· ὁ δὲ λαβὼν, Κύρῳ δείκνυσιν. Ἀναλνὺς δὲ αὐτὴν Κύρος, συλλαμβάνει ² Ορόντην, καὶ συγκαλεῖ εἰς τὴν αὐτῆς σκηνὴν Περσῶν τὰς ἀρίστους τῶν περὶ αὐτὸν ἐπ' αὐτὴν καὶ τὰς τῶν Ἑλλήνων στρατηγὺς ἐκέλευεν ὀπλίτας ἀγαγεῖν,

vadendo *reliqua* incenderent, facturumque adeò nè ii unquam, Cyri ubi exercitum conspexissent, regi *id* renuntiare possent. Hæc cum audisset Cyrus, visa *ei* sunt è re suâ futura : atque *adeò* iussit eum à singulis ducibus *copiarum* partem accipere.

Orontas autem, ratus equites sibi paratos esse, ad regem scribit epistolam, venturum se cum equitibus quàm posset plurimis : at suis dici curaret equitibus hortatus est, ut se tanquam amicum exciperent. *Eadem* in epistolâ *quædam* inerant, quæ pristinæ amicitiae fideique memoriam renovarent. Hanc homini, quem admodum *ipse* existimabat, fideli tradit epistolam : quam ut acceperat is, Cyro ostendit. Cyrus autem eam cum legisset comprehendit Orontam, & ad tabernaculum suum Persarum circa se principes septem convocat ; iussitque, Græcorum duces gravis armaturæ milites adducerent, hiq̃ue suum & circa tabernaculum

¹ Ἀλλὰ] Hoc loco ἔκ ἀνίκελαι τινι, Scholiasta uti *Thucyd.* ad l. 8. prope finem loquitur, ista particula, sed παρακλειυσικόν est. Cujus eadem est potestas apud *Aristoph.* νεφ. v. 367.

Ἐπειὶ αὖ ἐκέλευσ' αὐτὸν ἀλλὰ
μυρρίνην λαβόντα,

Τῶν, &c.

Levia sunt hæc : neque tamen abs re fuerit eò nonnunquam devenire, ut vocularum hujusmodi vi-

res indicemus. Eodem ferè modo accipitur ἀλλὰ *Marc.* IX. 22. & *tamen* apud *Terent. Andr.* act. 5. sc. 3. v. 23.

² Ορόντην] De nominis hujus terminatione variant subinde Xenophontis exempla typis impressa. Eandem discrepantiam in nominibus *Hystaspas* & *Araspas* apud κ. Π. animadvertere est. MS. Eton. dat ubique Ορότης. quod notâsse sat est.

τάτεις δὲ ἰθέαζ, τὰ ὅπλα περὶ τὴν αὐτὴ σκηνήν. Οἱ δὲ ταῦτα ἐποίησαν, ἀγαγόντες ὡς τρισχιλίους ὀπλίτας. Κλέαρχον δὲ καὶ εἰσω παρεκάλεσε σύμβουλον, ὅς γε καὶ αὐτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐδόκει προτιμηθῆναι μάλιστα τῶν Ελλήνων. Ἐπεὶ δ' ἐξῆλθεν, ἐξήγγειλε τοῖς φίλοις τὴν κρίσιν τῷ Ορόνῃ, ὡς ἐγένετο· καὶ γὰρ ἀπόρρητον ἦν. Ἐφη δὲ Κύρον ἀρχεῖν τῷ λόγῳ ὧδε.

“Παρεκάλεσα ὑμᾶς, ἄνδρες φίλοι, ὅπως σὺν ὑμῖν βελευόμενος ὅ, τι δικαιοτάτον καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων, τῆτο πράξω περὶ Ορόνῃ ² τελεῖ. Τῆτον ³ γὰρ πρῶτον Hic
Emph. μὴ ὁ ἐμὸς πατήρ ἐδωκεν ὑπήκοον ἐμοὶ εἶναι· ἐπεὶ δὲ ταχθεὶς, ὡς ἔφη αὐτός, ὑπὸ τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ, ἔτος ἐπολέμησεν ἐμοὶ, ἔχων τὴν ἐν Σάρδεσιν ἀκρόπολιν, καὶ ἐγὼ αὐτὸν προσπολεμῶν ἐποίησα, ὥς ἐ δόξαι τέτῳ τῷ πρὸς ἐμὲ πολέμῳ παύσαζ, ⁴ καὶ δεξιὰν ἔλαβον καὶ ἔδωκα.” Μετὰ ταῦτα, ἔφη, ὦ Ορόνῃ, ἔστιν ὅ, τι σε ἠδίκησα; Ο δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι οὐκ. Πάλιν ὁ Κύρος ἡρώτα· Οὐκ ἔν ὕστερον, ὡς αὐτὸς σὺ ὁμολογεῖς,

armati confisterent. Hæc illi faciebant, adductis tribus circiter militum gravis armaturæ millibus. Clearchum etiam intrò vocatum in consilium adhibebat, quippe qui tum ipsi tum cæteris Græcos longè dignitate videretur antecellere. Cùmque ille de tabernaculo exiisset, quo pacto de Oronta iudicium factum fuisset, amicis narrabat; neque enim referre non licebat. Aiebat autem Cyrus in hunc modum dicere orsum esse:

“Advocavi huc vos, amici, ut consilia vobiscum conferendo, quod & ad deos & homines fuerit æquissimum, id de hoc Orontâ faciam. Hunc primùm pater meus meo sub imperio esse voluit: posteaquam verò fratris mei jussu, quemadmodum ipse ait, bellum hic mihi fecerat, apud Sardes cùm teneret arcem, atque ego bello eum persequendo effeceram, ut sibi à bello in me intento desistendum putaret, tum denique dextram & dedi & accepi.” Post hæc, ait, Num quid est, iniquè quod in te, Oronta, feci? Non est, respondit is. Rursus interrogat Cyrus; Ergo deinceps, uti tute ipse fateris, nec à me læsus, nonne factâ

1 Θίσθαι τὰ ὅπλα] Conf. dicta P. 54. n. 4.

2 Τελεῖ] Phavorinus: Οὐτῷ, αὐτῇ, τῆτο, —δέχουσαι τὸν προσχηματισμὸν τῷ 1, ἀφ' ὧν πλείονα δεῖξιν.

3 Τῆτον γὰρ] Vide notata K. Π. p. 222.

4 Καὶ δεξιὰν ἔλαβον, &c.] Lege scripta K. Π. p. 252. not. 2.

ἔδ' ἐπ' ἐμῷ ἀδικέμενος, ἀποστὰς εἰς Μυστὲς, κακῶς ἐποίεις
τὴν ἐμὴν χώραν ὅ, τι ἐδύνω; Εἶπε ὁ Οὐρόντης. Οὐκ ἔν,
εἶπε ὁ Κύρος, ὅπότ' αὐτὸν ἔγνωσεν τὴν σεαυτὲ δύναμιν, ἐλθὼν
¹ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀρτέμιδος βωμόν, ² μεταμεμελῆσθαι σοὶ ἐ-
φησθα, καὶ πείσας ἐμὲ, πῶς αὖτε πάλιν ἔδωκάς μοι, καὶ ἔλαβες

ad Mysos defectione, agrum meum, quacunque ratione poteras,
infestasti? Aiebat Orontes. Ergo Cyrus inquit, cum rursus vi-
res tuas agnosceres, nonne ad Dianæ aram profectus, tui te faci-
noris pœnituisse dixisti, mihi que ut crederem adducto fidem, quam

¹ Ἐπὶ τὸν τῆς, &c.] Opinor, *Ephesiorum*: cujus & templi & cultus apud τὰς ἑξω passim decantata est celebritas. Ad aras & tutelæ & fidei firmandæ causâ, concursus olim erat. Tradit quidem *Thucydides* l. 4. haud ita longè à fine τῶν ἀκροῦν ἀμαρτημάτων καὶ ἀφύγην εἶναι τὰς βωμοὺς. At non hujusmodi tantum peccatorum reis perfugium præbebant. Tiberio certè imperante, *Crebrescebat* (inquit *Tacitus* annal. l. 3. c. 60.) *Græcas per urbes licentia atque impunitas asyla statuendi: complebantur templa pessimis servitorum: eodem subsidio obæ-rati adversum creditores; suspectique capitalium criminum receptabantur.* Ubi vide sis quæ notavit *Lipsius*, ejusdemque notas ad *Nep.* in vitâ *Pausaniæ*, c. 4. necnon quæ colligit *Dempsterus* ad *Rosini* antiq. Rom. c. 13. l. 1. De asylis in Republ. Hebræâ sapientissimè institutis ad- eundi sunt Interpretes ad Num. XXXV. 6. Moris autem fuisse eorum, qui daturi fidem essent atque accepturi, sese ad aras conferre, passim docent auctores. *Nepos* in vitâ *Hannib.* c. 1. *Faciā* (inquit *Hamilcar*, filium adlocutus) *si fidem mihi, quam postulo, dederis, si- mûlque ad aram adduxit apud quam sacrificare instituerat, eamque, cæteris remotis, tenentem, jurare jussit, nun-*

quam, &c. Conf. *Liv.* l. 35. c. 19. & *Val. Maxim.* l. 9. c. 3. Persas fanè veteres diis suis nullas posuisse aras testatur *Herodotus* l. 1. c. 131. Idem etiam l. 8. c. 109. & *Diodor. Sic.* l. 11. p. 13. Deum templa ruinis & ignibus à Dario prius, deinde à Xerxe deleta fuisse tradunt. His accedit ferè *Strabo* l. 14. p. 941. qui omnia à Xerxe incensa esse templa, πλὴν τῆς ἐν Ἐφέσῳ, ait. Huic *Deliam* etiam addit *Scholias* *Aristoph.* ad *eq.* v. 409. causâ, quamobrem utrique pepercere barbari expositâ, — τὴν Δῆλον καὶ τὴν Ἐφεσον ἐδιελυμῆσαν. ὁ μὲν γὰρ ἔλιπε Ἀπόλλων ἐνεόμισο· ἡ δὲ Ἀθήνη. Persis autem & Solem & Lunam numina fuisse, narrat *Herodotus* l. 1. c. 131. Cum verò τὰ πάντα τῆς Ἀσίας, sive occidentales ejus maritimæque partes, Cyro fuissent à patre adtributa, ipsæque ad eum *Orontas* hujus imperio subjiceretur; haud mirum, si *Dianæ Ephesiæ*, cujus maximè inclitum erat fanum, honorem uterque habuerit.

² Μεταμεμελῆσθαι σοὶ] Ità rescribendum curavi, ex conjecturis *Stephani*, *Leunclavii* & *Mureti*. Prius legebatur μεταμελήσθαι σοὶ: quod ferri non potest, nisi vel posueris, ὅτι ante verbum, vel σοὶ mutaveris in μοί.

παρ' ἐμῶ; Καὶ ταῦθ' ὁμολόγει ὁ Οὐρόντης. Τί ἔν, ἔφη ὁ Κῦρος, ἀδικηθεὶς ὑπ' ἐμῶ, νῦν ἰ τοτρίτον ἐπιβελεύων μοι φανερός γέγονας; Εἰπόντος δὲ τῷ Οὐρόντῃ ὅτι ἔδεν ἀδικηθεὶς, ἠρώτησεν ὁ Κῦρος αὐτόν, Ομολογεῖς ἔν περὶ ἐμὲ ἀδικος εἶναι; Ἡ γὰρ ἀνάγκη, ἔφη ὁ Οὐρόντης. Ἐκ τῆς πάλιν ἠρώτησεν ὁ Κῦρος, Ἐτι ἔν ἂν γένοιο τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ πολέμιος, ἐμοὶ δὲ καὶ φίλος καὶ πιστός; Ο δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι ἔδ' εἰ γενοίμην, ὦ Κῦρε, σοί γ' ἂν ἔτι ποτὲ δόξαιμι.

Πρὸς ταῦτα ὁ Κῦρος εἶπε τοῖς παρῶσιν. Ο ἤ ἀνὴρ τοιαῦτα μὴ πεποίηκε, τοιαῦτα δὲ λέλει. ὑμῶν δὲ σὺ πρῶτος, ὦ Κλέαρχε, ἀπόφηναι γνώμην ὅ, τι σοὶ δοκεῖ. Κλέαρχος δὲ εἶπε τάδε. Συμβελεύω ἐγὼ τὸν ἄνδρα τῆτον ἐκποδῶν ποιεῖσθαι ὡς τάχιστα ὡς μηκέτι δεοὶ τῆτον φυλατῆσθαι, ἀλλὰ σχολή ἡμῖν, ² τὸ

& à me accepisti, dedisti rursus? Hæc quoque fassus est Orontes, Quânam igitur, ait Cyrus, à me adfectus injuriâ, tertium modò insidias mihi struere manifestò deprehensus es? Cùm nullâ se adfectum injuriâ diceret Orontes, Cyrus eum interrogavit, Ergône te fateris in me injurium esse? Id quidem certè necesse est, ait Orontas. Deinde Cyrus rursùm interrogavit, Etiâmpne ergo fratri meo fueris hostis, mihi verò amicus & fidus? Tametsi maxime fuerim, respondit is, tibi tamen, Cyre, non amplius unquam videbor fidus.

Ad hæc verba, Cyrus iis qui aderant, dicit; Iste talia fecit, talia profert: vestrum verò tu primus, Clearche, tuam sententiam, tibi quidquid videtur, exponito. Et Clearchus hæc dixit; Equidem auctor sum, ut vir hic quamprimùm è medio tollatur; nè posthac necesse sit ab eo nobis cavere; sed otium nobis sit, quod ad hunc attinet, in eos, qui amici nobis esse volunt, beneficia

1 Τοτρίτον] Hoc ex genere τῶν διττολογημένων est; quibus adnumerare licet καταντιπέραις suprâ p. 5. De vocibus istiusmodi, vide, si libet, K. Π. p. 474. n. 2. Similiter ἐκποδῶν paulò post adverbiali formâ scribitur.

2 Τὸ κατὰ τῆτον εἶναι, &c.] Abundat hîc εἶναι, Thucyd. l. 2. prope finem, τὸν δὲ ἀγῶνα καὶ ἐν κόλπῳ ἔκων εἶναι ποιῆσομαί, &c. ubi Schol.

τὸ εἶναι παρέλκει, Αττικῶς. Idem ἐπὶ σφᾶς εἶναι, l. 4. haud longè ab init. eadem repetit. Similiter Notæ K. Π. p. 127. ἔδ' ἐμὴν φίλοις γε, ἔδ' ἐξένοις ἐκὼν εἶναι γέλωτα παρέχεις. Cæterùm post ἐθέλοντας, εἶναι repeti debere putat Leunclavius: cui quidem haud invitus accederem, ni verbum illud sæpissimè per ellipsin omitti vidissem. Lege scripta p. 26. n. 1. Notandum etiam est MS.

Eton.

καὶ τὸν εἶναι, τὰς ἐθέλοντας φίλους τὰς εὖ ποιεῖν. Ταύτη
δὲ τῇ γνώμῃ ἔφη καὶ τὰς ἄλλας προσθέας. Μετὰ ταῦτα κελεύ-
οντος Κυρου ἐλάβοντο ² τῆς ζώνης τὸν Ορόνην, ἐπὶ θανάτῳ, ἁ-
παντες ἀναστάντες, καὶ οἱ συγγενεῖς· εἶτα δὲ ἐξῆλθον αὐτὸν οἷς προ-
σελάχθη. Ἐπεὶ δὲ εἶδον αὐτὸν ³ οἷπερ πρόσθεν προσεκύνεν, καὶ
τότε προσεκύνησαν, καίπερ εἰδότες ὅτι ⁴ ἐπὶ θανάτῳ ἄγοιτο.

conferendi. Huic autem sententiæ Clearchus aiebat & cæteros
calculum adjecisse. Post hæc surgentes universi, in his etiam istius
propinqui, Cyro jubente, zonâ Orontam, in necis ei mox inferendæ
indicium, prehenderunt: deinde quibus id negotii datum erat,
eum educebant. Quem cùm viderent ii, qui prius eum venera-
bantur, etiam tunc venerati sunt, tametsi eum ad mortem duci in-

Eton. post σχολή habere ἦν, quod,
si in ἡ vel εἷη mutaveris, ferri pos-
sit: pro τὰς ἐθέλοντας Muretus legit
τὰς ἐθελοντάς: cui accedit Steph. qui
& ⁷ post σχολή addendum putat,
& δέη pro δέοι reponendum.

1 Ταύτη τῇ γνώμῃ — προσθέσθαι.]
Scil. τὴν ψῆφον, quæ defuit itidem
in Sophocl. Philoct. sub fin. Καὶ γὰρ
γνώμη ταύτη τίθεμαι. Lucian. in his
accus. p. 753. Παράδοξον εἶδέν εἶναί
τινα καὶ τῇ Μίθῃ τιθέμενον. Idem in
Piscat. p. 208. σὺ προθεῖσα τὴν σε-
αυτῆς — scil. ψῆφον. Eadem occur-
rit ellipsis Lucæ XXIII. 51. Οὐτὸς
ἐκ τῆς συγκαταλειθειμένης τῇ βουλῇ καὶ τῇ
πράξει αὐτῶν. Respicit autem sen-
tentiam ferendi rationem, usu quæ
vigeat in primis apud Athenien-
ses; quibus

Mos erat antiquus, niveis atrisque
lapillis

His damnare reos, illis absolvere
culpā.

Ovid. Met. l. 15. v. 41, 42.

2 Ἐλάβοντο τῆς ζώνης, &c.] Moris
fuisse Persarum, ut qui capite dam-
nati essent, zonâ prehensi ad sup-
plicium traderentur, testatur aperte
Diodor. etiam Sic. l. 17. p. 510. Τὴν δὲ

δυμὴν τὸ συμφέρον ἀφαιρέμενον, ὃ μὲν
Δαρεῖος, ἐπιλαβόμενος τῇ ⁸ Χαριδῆ-
μος ζώνης, κατὰ τὸν τῶν Περσῶν νόμον,
παρέδωκε τοῖς ὑπηρέταις, καὶ προσέ-
ταξεν ἀποκτείνειν. Cæterum, ἐπὶ θά-
νάτῳ, elliptica videtur esse locutio,
in hunc ferè modum supplenda,
διατεκμηράμενοι δίκην ἐπὶ θανάτῳ δι-
κασθῆναι: nisi forsan subintelli-
gendum fuerit tantum ἀπαχθῆσό-
μενον vel ἀχθῆσόμενον, quæ cum ἐπὶ
θανάτῳ conjungi solent.

3 Οἷπερ πρόσθεν προσεκύνεν.]
Consule, si libet, K. Π. p. 284. n.
2. & p. 596. n. 4.

4 Ἐπὶ θανάτῳ, &c.] Intelliguntur
hæ sæpè voces in verbis ἄγεσθαι &
ἀπάγεσθαι. Act. XII. 19. Ἡρώδης δὲ
ἐπιζητήσας αὐτὸν, καὶ μὴ εὖρων, ἀνακρί-
νας τὰς φύλακας, ἐκέλευσεν ἀπαχθῆ-
ναι, scil. εἰς θάνατον, vel ἐπὶ θανάτῳ.
Sic ἀπησμένον absolutè dicitur, pro
ἀπασμένον εἰς φυλακὴν, apud Laert.
l. 8. segm. 85. Latinos etiam ducere
eodem adhibere sensu diligenter
docuit Buchnerus ad Plin. epist. de
Christianis l. 10. Plenè, uti No-
ster, loquitur Ælian. H. V. l. 1. c.
30. ἰδὼν δὲ πῶς ῥῶθεν ἀγομένους τινας
ἐπὶ θανάτῳ, —

Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ἀρταπάτα σκηνὴν εἰσῆχθη, τῷ πριστάτῃ τῶν Κύρου ἰσκηπτήχων, μετὰ ταῦτα ἔτι ζῶντα Ορόνην, ἔτε τεθνεῶτα ἔδεις πώποτε εἶδεν, ἔδ' ὅπως ἀπέθανεν ἔδεις εἰδὼς ἔλεγεν· εἰ-
καζον δ' ἄλλοι ἄλλως· τάφος δ' ἔδεις πώποτε αὐτῷ ἐφάνη.

Ἐνθεὺθεν ἐξελαύνει διὰ τῆς Βαβυλωνίας σαθμὸς τρεῖς, πα-
ρασάγλας δώδεκα. Ἐν δὲ τῷ τρίτῳ σαθμῷ Κύρος ἐξέτασιν
ποιεῖται τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων ² ἐν τῷ πεδίῳ, περὶ
μέσας νύκτας· (ἐδόκει γὰρ εἰς τὴν ἐπιῆσαν ἑὸν ἥξειν βασιλέα
σὺν τῷ στρατεύματι μαχόμενον) καὶ ἐκέλευε Κλέαρχον μὲν
τῷ δεξιῷ κέρως ἡγεῖσθαι, Μένωνα δὲ τὸν Θετταλὸν, τῷ αὐ-
νύμῃ· αὐτὸς δὲ τὰς ἑαυτοῦ διέταττε. Μετὰ δὲ τὴν ἐξέτασιν,
ἅμα τῇ ἐπιῇσῃ ἡμέρᾳ αὐτόμολοι παρὰ μεγάλῃ βασιλέως
ἤκουες ἀπήγγελλον Κύρῳ περὶ τῆς βασιλείας στρατιάς. Κύ-
ρος δὲ συγκαλέσας τὰς στρατηγὰς καὶ λοχαγὰς τῶν Ἑλλήνων,
συνεβόλευε τότε, πῶς αὐτὴν μάχην ποιοῖτο. ³ καὶ αὐτὸς παρήνει

telligerent. Cùm autem introductus in Artapatae, de Cyri scip-
tuchis fidelissimi, tabernaculum fuisset, nemo qui id cognorat,
quo pacto interiisset referebat; alii aliter suspicabantur: at se-
pulchrum ejus nullum unquam adparuit.

Indè per Babyloniam castris tribus, parasangas duodecim pro-
greditur. Cùmque tertia metatus esset castra, Græcorum &
barbarorum in planitie recensum agit, sub noctem mediam; (ex-
istimabat enim regem mane insequente prælii ineundi causâ cum
copiis adfuturum) & Clearchum quidem cornu dextrum ducere
jubebat; Menonem Thessalum, sinistrum: suos struebat ipse.
Recensu peracto, ut primum dies insequens illuxit, aderant mag-
no à rege transfugæ, qui de exercitu regis Cyro nuntium adfere-
bant. Cyrus convocatis Græcorum ducibus cohortiùmque præ-
fectis, quo pacto pugnam faceret, ibi tum consultabat; atque
ipse, quo eorum confirmaret animos, hujusmodi adhortatione usus

¹ Ἰσκηπτήχων] Vide sis K. Π. p. 509. n. 3.

² Ἐν τῷ πεδίῳ] *Babylonii, nimirum, in camporum patentium æquoribus habitant*, auctore Cicer. *Divin.* l. 1. c. 42. Conf. scripta p. 43. n. 4.

³ Καὶ αὐτὸς παρήνει] Ità MS. *E-ton.* & edit. *Ald.* In aliis legitur καὶ αὐτὰς παρήνει, &c. *Stephanus* exhibet

καὶ αὐτὸς παρήνει, &c. margini tamen αὐτὸς adscribendum curavit: à quâ scripturâ si discedendum fuerit, αὐτοῖς potiùs quàm αὐτὰς reposuerim. Solet enim παραινέειν cum dativo personæ construi: K. Π. p. 221. Εγὼ δὲ ὑμῖν μὲν παραινῶν ὁποί-
εις, &c. cum accus. rei: *Thucyd.* lib. 1. de Pericle orationem habituro,

Γαργύνων τοιαύδε· “Ω ἄνδρες Ἕλληνες, ἐκ ἀνθρώπων ἀπσ-
 “ ρῶν βαρβάρων συμμάχας ὑμᾶς ἄγω, ἀλλὰ νομίζων ¹ αἰ-
 “ μείνονας καὶ κρείττους πολλῶν βαρβάρων ὑμᾶς εἶναι, διὰ
 “ τῆτο προσέλαβον. ² Ὅπως ἔν ἐφεσθε ἄνδρες ἄξιοι τῆς ἐ-
 “ λευθερίας ἧς κέκλησθε, καὶ ὑπὲρ ἧς ὑμᾶς ἐγὼ εὐδαιμονίζω.
 “ Εὖ γὰρ ἴστε, ³ ὅτι τὴν ἐλευθερίαν ἐλοίμην ἂν ἀντὶ ὧν ἐ-
 “ χῶ πάντων καὶ ἄλλων πολλαπλασίων. Ὅπως δὲ εἰδῆτε
 “ εἰς οἷον ἐρχεσθε ἀγῶνα, ἐγὼ ὑμᾶς διδάξω. Τὸ μὲν
 “ πλῆθος, πολὺ, καὶ πολλῇ κραυγῇ ἐπίασιν· ἂν δὲ ταῦτα
 “ ἀνάσχησθε, τᾶλλα καὶ αἰσχύνεσθαι μοι δοκῶ οἷος ἡμῶν

est: “Ego vos, Græci, non quòd barbarorum mihi deesset co-
 “ pia, socios belli duco, sed quòd potiores præstantioresque
 “ multis vos barbaris existimarem, idcirco adsumpsi. Quam-
 “ obrem, date, quaeso, operam, ut vos eos præstetis, qui libertate,
 “ quam obtinetis, & cujus gratiâ vos equidem beatos arbitror,
 “ digni sitis. Certò enim sciatis *velim*, me libertatem rebus,
 “ quas possideo, universis multoque etiam majoribus aliis ante-
 “ ferre. Verùm ut intelligatis quale vobis in certamen sit veni-
 “ endum, *ea de re* vos ego docebo. Multitudo quidem *hostium*
 “ magna est, magnòque cum clamore *adversarios* invadunt: ea si
 “ sustinueritis, quod ad cætera me pudet etiam *dicere*, quales no-

— λέγειν τε καὶ πρᾶσσειν δυνατώτατος,
 παρῆνε τοιαύδε — cum utroque si-
 mul, istâ finitâ jam oratione, Οἱ
 δ' Ἀθηναῖοι νομίσαντες ἄριστα σφίσι
 παρανεῖν αὐτόν, —

¹ Αἰμείνονας καὶ κρείττους, &c.] *Scho-
 lia* ad Aristoph. *Plut.* v. 25. σύνη-
 δες, inquit. Ἀττικοῖς παραλληλα
 τινεῖν, τὰ ἰσοδυναμῆναι. Noster
 duas istas voces ἐκ παραλλήλων com-
 positas adhibuisse videtur, ut ex
 geminatis verbis Græci se sum-
 mum apud Cyrum obtinere locum
 omnino planè intelligerent.

² Ὅπως ἔν ἐφεσθε, &c.] Attica est
 ellipsis, νοημένον ἐξωθῆναι (ut loquitur
 Scholi. in *Aristoph.* *Plut.* v. 469.)
 Ἐσκοπεῖτε, ἐπιμελεῖσθε, vel alio
 quodam his adfini verbo. Vide K.
 Π. p. 32, 245, 337, 374.

³ Οἱ τὴν ἐλευθερίαν ἐλοίμην, &c.]
 Hunc nempe ipsum frater licet
 fuerit Persarum regis, mox postea
 ἔβλον vocatum invenies. Tale au-
 tem illud Agefilai dictum *Hist.*
Gr. l. 4. haud longè ab init. Καὶ
 τοι ἐλεύθερον εἶναι, ἐγὼ οἶμαι ἀντάξιον
 τῶν πάντων χρημάτων. Pro πολλα-
 πλασίων, quod statim sequitur, in
 MSto. Eton. necnon edit. *Ald.* &
Flor. legitur παραπλησίων: quâ
 quidem lectione vulgatam esse ap-
 tiorē Stephanus rectè censuit.
 Noster K. Π. p. 72. — ἀνθ' ἧς, εὖ οἶδ'
 ὅτι, πολλαπλασίαν ἄλλην ἐκ ἀν δέ-
 ξαιο. *Amaseum* etiam lectionem
 receptam in codicibus veteribus
 invenisse constat; nam locum
 vertit, — *omnia, ac si ea longè essent
 ampliora*, —

“ γνώσεσθε τὰς ἐν τῇ χώρᾳ ὄντας ¹ ἀνθρώπους. Ὑμῶν δὲ ἀνδρῶν
 “ ὄντων, καὶ εὐτόλμων γενομένων, ἐγὼ ὑμῶν τὸν μὲν οἶκαδε βε-
 “ λόμενον ἀπιέναι τοῖς οἰκοῖς ζηλώδον ποιήσω ἀπελθεῖν· πολ-
 “ λὰς δ’ οἶμαι ποιήσεν τὰ πατέρι μοι αἰρήσεια ² ἀντὶ τῶν οἴκοι.”

Εὐλαῦθα Γαυλίτης παρὼν, Φυγάς Σαμῖος, πῖς δὲ Κύρος,
 εἶπε· “ Καὶ μὲν, ὦ Κύρε, λέγουσι τινὲς ὅτι πολλὰ ὑπισχνῇ
 “ νῦν, διὰ τὸ ἐν τοιᾷτῳ εἶναι τῷ κινδύνῳ τῷ προσιόντος· ἀντὶ δ’ εὖ
 “ γένηται τι, καὶ μεμνήσθαι σε· ἐντοὶ δὲ, καὶ εἰ ³ μέμνηοί τε καὶ
 “ βέλοιο, δύναται ἀντὶ ἀποδέναι, ὅσα ὑπισχνῇ.” Ἀκούσας ταῦ-
 “ τα ἔλεξεν ὁ Κύρος. “ Ἀλλ’ ἐστὶ μὲν ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, ³ ἡ ἀρχὴ ἢ
 “ πατρώα, πρὸς μὲν τὴν μεσημβρίαν, μέχρις καὶ διὰ καῦμα καὶ
 “ δύναται οἰκεῖν οἱ ἄνθρωποι· πρὸς δὲ ἄρκλον, μέχρις ὅτε

“ stros hâc in terrâ homines cognituri estis. Vos verò qui viri
 “ estis, si animofos etiam volinet præbueritis, faciam ego ut
 “ vestrûm quicunque domum abire voluerit, iis qui domi sint
 “ suspiciendus discedat; ut verò multi rebus domesticis apud me
 “ capiênda anteposituri sint, effecturum me arbitror.”

Hic cùm adesset Gaulites, Samius exul, Cyrus fidus; “ Atqui,
 “ Cyre, ait, quidam te multa dicunt hoc tempore polliceri, quòd
 “ tali sis in periculò jam imminente: sed si res feliciter evenerit,
 “ promissorum te non fore memorem. Nonnulli etiam aiunt, nec
 “ si & memineris & velis, posse te tribuere, quæ pollicearis.”
 Hæc Cyrus cùm audisset; “ At certè nobis est, inquit, paternum
 “ regnum, viri, in meridiem quâ spectat, ad ea pertinens loca, in
 “ quibus propter calorem homines habitare nequeunt; quâ in
 “ septentriones, ad ea, in quibus propter hyemem nemo habitat;

¹ Ἀνθρώπους. Ὑμῶν δὲ ἀνδρῶν, &c.]
 Ultima vox primæ illi opponitur
 apud Philostr. l. i. c. 16. — φήσας ἐκ
 ἀνθρώπων ἐαυτῷ δεῖν, ἀλλὰ ἀνδρῶν, i. e.
 non multitudinē, sed viris sibi opus esse.
 Sed ἀντὶ passim esse ἀνδρείῳ, πρὸς
 θυμῳ, seu ἀνδρείκον ἔχον φρόνημα,
 eandemque vir apud Latīnos po-
 testatem habere, notissimum est.

² Μέμνηοι.] Vel deducendus hic
 optativus à verbo parum usitato
 μέμνομαι, vel reponendum μεμνήτο.
 Noster K. Π. p. 67. adhibet μεμνή-
 το, tanquam ἀμεινάομαι-ώμαι. Επα-
 σταθίως ad Hom. ll. ψ. p. 1305. ver-
 bum μεμνέω ait ἢ ἀπὸ τῷ μεμνέοιτο
 γίνεσθαι κατ’ ἐκτασιν τῷ ὅ — ἢ ἀπὸ
 τῷ μεμνήτο ἰπεντεδέντος τῷ ἔ.

³ Ἡ ἀρχὴ ἢ πατρώα, &c.] Pro
 consuetudine principum Orienta-
 lium, qui de ditione suâ magni-
 ficè loqui solebant, dicit hæc Cy-
 rus. Conf. 2 Ephem. c. XXXVI. v.
 23. & Dan. IV. 1. & Dissertat. I.
 quam K. Π. præmisimus, p. 36.
 extremam.

“διὰ χειμῶναί τὰ δ’ ἐν μέσῳ τέτων ἅπαντα ἰσατραπεύουσιν
 “οἱ τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ φίλοι. Ἦν δ’ ἡμεῖς νικήσωμεν, ὑμᾶς δεῖ
 “τὲς ἡμετέρας φίλους τέτων ἐγκρατεῖς ποιῆσαι. Ὡς εἰ
 “τὸτο δέδοικα, μὴ ἐκ ἔχω ὅ, τι δῶ ἐκάσῳ τῶν φίλων, ἂν
 “εὖ γένηται, ἀλλὰ μὴ ἐκ ἔχω ἱκανὲς, οἷς δῶ. ² Ὑμῶν δὲ
 “τῶν Ελλήνων καὶ Σέφανον ἐκάσῳ χρυσὸν δώσω.” Οἱ δὲ
 ταῦτα ἀκέσαντες, αὐτοὶ τε ἦσαν πολὺ προθυμότεροι, καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἐξηγήσαντο. Εἰσήεσαν δὲ παρ’ αὐτὸν οἱ τε στρα-
 τηγοὶ καὶ τῶν ἄλλων Ελλήνων τινὲς, ἀξιῶντες εἰδέναι τί σφί-
 σιν ἔσαι, εἰὰν κρατήσωσιν. Ο δὲ, ἐμπιπλὰς ἁπάντων τὴν γνώ-
 μην, ἀπέπεμπε. ³ Παρεκελεύοντο δ’ αὐτῷ πάντες, ὅσοι περ

“quæ in medio horum *jacent* omnia fratris mei amici satraparum
 “cum titulo & potestate obtinent. Quod si nos vicerimus, ut
 “vos amici nostri his potiamini, efficiam æquum est. Itaque
 “non id metuo, nè non quod singulis dem amicis, si *quidem* res
 “benè gesta fuerit, habeam; sed nè non satis multos habiturus
 “sim, quibus dem. Vobis certè Græcis coronam etiam singulis
 “auream dabo.” Hoc cùm audissent *præfeti*, & ipsi multò ala-
 criorēs erant, & aliis *eadem* renuntiant. Porro ingressi sunt ad
 ipsum tam duces quàm de Græcis cæteris quidam, qui scire cupe-
 rent quid habituri essent, si vincerent. *Hos* ille, expletis omnium
 animis, dimittebat. Hortabantur autem eum omnes, quicunque

1 Σατραπεύουσιν οἱ] Vide sis p.
 2. n. 2.

2 Ὑμῶν δὲ τῶν, &c.] Adh. K. II.
 p. 204. n. 2 Confer. *Diodor. Sic.*
 l. 14. p. 252.

3 Παρεκελεύοντο δ’ αὐτῷ, &c.] O-
 nofander Στρατήγ. c. 33. Μαχέσθω
 δὲ, inquit, ὁ στρατηγὸς αὐτὸς προμη-
 θέσειον, ἢ μὴ τολμηρότερον, ἢ καὶ τὸ
 παραπαν ἀπεχέσθω τῷ τοῖς πολεμίοις
 εἰς χιτῶνας ἰέναι. Καὶ γὰρ εἰ καὶ κατὰ
 τὰς ἀγῶνας ὑπερβλήτοι ἀνδρείαν εἰση-
 νέκατο, τοσούτον ἔδεν ἀφελῆσαι δύνα-
 ται στρατεύμα μαχόμενον, ὅσον ἀ-
 ποθανῶν βλάψαι. Στρατηγὸς γὰρ
 γνώμη πλεον ἰσχύει, κ. τ. λ. Polyæ-
 nus l. 2. c. 2. Κλέαρχος Κέρω μὲν συ-
 σθεύαλεν αὐτὸν μὴ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλ’
 ἐφορᾶν τὴν μάχην· μαχόμενον γὰρ

μηδὲν μέγα συμπρᾶξαι τῷ σώματι·
 παθόντα δὲ, πάντας ἀπολέσαι τὲς
 μὴ αὐτῷ. Et duci quidem capitis
 discrimen temerè neutiquam ad-
 eundum esse, passim docent Aucto-
 res: haud quisquam enim est *omni-*
um tam ignarus rerum, tam rudis in
republicâ, tam nihil unquam nec de suâ,
nec de communi salute cogitans, qui non
intelligat, imperatoris salute contineri
suam, & ex unius ejus vitâ pendere
omnium; uti *Cicero* ferè pro Mar-
 cello c. 7. Vidit id sanè *Perdicca*
 apud *Curt.* l. 10. c. 6. Illud scire de-
 betis, ait, *militarem sine duce turbam*
corpus esse sine spiritu. Vide sis quæ
 Craterus apud eundem dicit. l. 9.
 c. 6. & de *Cæsare Lucan.* l. 5. v.
 685. & seq.

διελέγοντο, μὴ μάχεσθαι, ἀλλ' ὀπισθεν ἐαυτῶν τάττεσθαι. Ἐν δὲ τῷ καιρῷ τούτῳ Κλέαρχος ὥδέ πως ἤρξατο Κύρον· Ὅϊει γάρ σοι, ὦ Κύρε, μαχεῖσθαι τὸν ἀδελφόν; Νῆ Δί', ἔφη ὁ Κύρος, εἴπερ γε Δαρεῖς καὶ Παρυσάτιδος ἐστὶ παῖς, καὶ ἐμὸς ἀδελφός, ἐκ ἀμαχεῖ ταῦτα ἐγὼ λήψομαι.

Ἐνθαυθὰ δὴ ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ ἀριθμὸς ἐγένετο τῶν μὲν Ἑλλήνων ἄσπις μυρία καὶ τετρακοσία· πελίας αἱ δὲ δισχίλιοι καὶ τετρακοσιοί· τῶν δὲ μετὰ Κύρου βαρβάρων δεκά μυριάδες, καὶ ἄρμαλα δρεπανηφόρα ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Τῶν δὲ πολεμίων ἐλέγοντο εἶναι ἑκατὸν καὶ εἴκοσι μυριάδες, καὶ ἄρμαλα δρεπανηφόρα διακόσια. Ἄλλοι δὲ ἦσαν ἐξακισχίλιοι ἵππεῖς, ὧν Ἀρβιγέρσης ἤρχεν· οἱ δὲ πρὸ αὐτῶ βασιλέως τεταγμένοι ἦσαν. Τῷ δὲ βασιλέως

cum ipso colloquerentur, nè præliaretur ipse, sed à tergo suorum subsisteret. Atque hoc ipso tempore Clearchus ita ferè Cyrum interrogabat: Existimásne, Cyre, fratrem tuum prælio tecum decertaturum? Ἰὰ προφειδὸ, inquit Cyrus, siquidem Darii & Parysatidis filius est, & frater meus, non sine prælio hæc ego consequar.

Ibi verò cùm armis instruerentur, censebantur Græcorum, qui scutati erant, decem millia quadrigenti; peltastæ bis mille quadrigenti: barbarorum qui Cyro aderant centena millia, atque currus falcati circiter viginti. Hostium ferebantur esse duodecies centena millia, & currus falcati ducenti. Erant præterea equitum millia sex, quibus Artagerfes præerat: hi verò ante regem ipsum erant dispositi. Regii exercitûs imperatores & præfecti &

1 Οἶει γὰρ, &c.] De potestate hujus particulæ vide K. Π. p. 74.

2 Παῖς] *Moschorulus*: λέγεται παῖς καὶ ὁ υἱός. Vide K. Π. p. 19. n. 1. *Hesych.* Παῖς, παῖς ὁ φύσει υἱός ὧν τινός.

3 Ἀσπίς] Pro ἀσπίδοφόροι, &c. ut ἵππες apud *Herodot.* l. 7. c. 100. & alibi passim pro ἵππεῖς. *Pausan.* l. 8. c. 51. ἵππείας δὲ καὶ πέλλας ἤγεν, &c. pro πελίαςάς. *Noster Histor. Gr.* l. 2. prope fin. καὶ ἐγένοντο βάρβαροι ἑλαττον ἢ ἐπὶ πενήκοντα ἀσπίδων. Similiter *abstractum* pro concreto etiam Latinos apud auctores sæpissimè legitur. *Adi Sallust. Catil.* c. 14.

Cæsar. de B. G. l. 7. c. 78. & quæ ibi notârunt viri eruditi. Eidem Græcanicæ generi elegantix adscribenda sunt *θεραπεία* pro οἱ θεραπεύοντες *Matt.* XXIV. 45. ὧς pro πεφωτισμένοι *Eph.* V. 8. & περιετομή pro περιέλειμμένοι *Gal.* II. 9. *Eph.* II. 11. *Phil.* III. 3. & alibi sæpè.

4 Ἀρμαλα δρεπανηφόρα] *Adi K.* Π. p. 419. & 492.

5 Ἄλλοι δὲ ἦσαν, &c.] Utitur voce ἄλλοι, licet equitum hoc loco non antea meminisset: quâ de loquendi ratione vide p. 47. n. 5. Sic voce *cæteras* usus est *Cæf. de B. G.* l. 3. c. 32.

στρατεύματος ἦσαν ἄρχοντες, καὶ στρατηγοὶ, καὶ ἡγεμόνες τέτταρες, τριάκοντα μυριάδων ἑκάστος, Αβροκόμας, Τισσαφέρνης, Γωβρύας, Αρβάκης. Τῶν δὲ παρεγένοντο ¹ ἐν τῇ μάχῃ ἑνεήκοντα μυριάδες, καὶ ἄρματα δρεπανηφόρα ἑκατὸν καὶ πενήκοντα. Αβροκόμας γὰρ ὑπέρησε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε, ² ἐκ Φοινίκης ἐλαύνων. Ταῦτα δὲ ἡγγέλλον ³ πρὸς Κύρον οἱ αὐτομολήσαντες ἐκ τῶν πολεμίων παρὰ μεγάλης βασιλείας πρὸ τῆς μάχης· καὶ μετὰ τὴν μάχην οἱ ὑπερον ἐλήφθησαν τῶν πολεμίων, ταῦτα ἡγγέλλον. Ἐντεῦθεν δὲ Κύρος ἐξελαύνει σάβμον ἕνα, παρασάχας τρεῖς ⁴ συνηλαγμένῳ τῷ στρατεύματι παντὶ, καὶ τῷ Ἑλληνικῷ, καὶ τῷ βαρβαρικῷ· ὥστε γὰρ ταύτη

duces quatuor erant, quorum unusquisque trecenta millia ducebat, Abrocomas, Tissaphernes, Gobryas, Arbaces. Verum ex his tantum noningenta millia, & currus falcati centum quinquaginta praelio interfuerunt: nam Abrocomas post quintum diem quam pugna commissa fuerat, ex Phœniciâ demum venit. Hæc Cyrus nuntiabant ex hostibus ii, qui à rege magno ante prælium transfugerant: & post prælium qui de hostium numero deinceps capti fuerunt, eadem nuntiabant. Hinc Cyrus castris unis parasangas tres progreditur, copiis universis, tum Græcis tum barbaris, in-

1 Ἐν τῇ μάχῃ ἑνεήκοντα, &c.] Deest hic μέγας: cuius de ellipti vide sis p. 43. n. 1. De numero copiarum conveniunt Nostri & Plutarchi verba, p. 1014. non item Diadori Sic. I. 14. p. 252. qui Ephorum secutus auctorem, Artaxerxem habuisse tradit, στρατιώτας σὺν ἵππευσιν ἐκ ἑλάντης τετραράκοντα μυριάδων.

2 Ἐκ Φοινίκης ἐλαύνων] Vide sis p. 34.

3 Πρὸς Κύρον] Rectius hæc, opinor, construuntur cum οἱ αὐτομολήσαντες, quam cum ἡγγέλλον, quod cum suis compositis casui personæ dativo sæpius jungi solet. Sic in Oecopom. παρὰ καὶ Κύρου ἑδὲς λέγειν αὐτομολῆσαι πρὸς τὸν βασιλέα, παρὰ δὲ τῇ βασιλείᾳ, πολλὰ μυριάδες πρὸς Κύρον. Lege & p. 63.

lin. 12. Dicitur autem plenè οἱ αὐτομολήσαντες ἐκ τῶν πολεμίων, pro casu genitivo sine præpositione; uti mox postea ellipticè scribitur, οἱ — τῶν πολεμίων; supra p. 55. σὺν τοῖς παρῶσι τῶν Περσῶν: & in Agesil. haud longè ab init. Λακεδαιμονίων οἱ παρόντες. Cæterum, pro ταῦτα illo statim secuturo Muretus legit ταυτά.

4 Συνηλαγμένῳ τῷ στρατεύματι] In his intellige præpositionem σὺν, sicuti in illis etiam Hist. Gr. I. 3. p. 287. ferè extr. Περιόντι δὲ τῷ ἐν αὐτῷ — Confer Matt. VIII. 1. Marc. V. 2. Hæc autem omnia tibi exempla sistunt casus, ut vulgò vocant, ablativi absolutè positi. Plura qui desiderat, adeat Budæi Comment. L. G. p. 989.

τῇ ἡμέρᾳ μαχεῖσθαι βασιλέα· καὶ γὰρ μέσον τὸν σταθμὸν
τῆτον τάφρος ἦν ὀρυκτὴ, βαθεῖα, ¹ τὸ μὲν εὖρος ὀργυαὶ πέντε, τὸ
δὲ βάθος ὀργυαὶ τρεῖς. Παρέϊτατο δὲ ἡ τάφρος ἄνω διὰ τῆ
πεδίου ἐπὶ δώδεκα παρασάγγας, μέχρι τῆς ² Μηδίας τείχους.
Ἐνθα δὲ εἰσὶν αἱ διώρυχες ἀπὸ τῆς Τίγριδος ποταμοῦ ῥέεσθαι·
εἰσὶ δὲ τέτταρες, τὸ μὲν εὖρος πλεθριαῖαι, βαθεῖαι δὲ ἰσχυρῶς,
καὶ ⁴ πλοῖα πλεῖ ἐν αὐταῖς σιταγωγὰ· εἰσβάλλουσι δὲ εἰς
τὸν Εὐφράτην, διαλείπουσιν δὲ ἐκάστη παρασάγγην, γέφυραι
δὲ ἐπέουσιν.

Ἦν δὲ παρ' αὐτὸν τὸν Εὐφράτην παράδοτος σενὴ μελαζὺ τῆ

structis : nam hoc die regem praelium commissurum existimabat ;
medio enim hoc diei itinere fossa ducta erat, alta, latitudine quin-
que orgyiarum, altitudine trium. Hæc autem per planitiem sur-
sum versus ad parasangas duodecim, usque ad Mediæ murum,
fossa erat porrecta. Hoc loco sunt alvei à Tigri fluvio fluentes ;
sunt autem numero quatuor, latitudine plethri, profundi admo-
dum, atque navigia in eis frumentaria ferri solent : iidem in Eu-
phratem influunt, & inter se parasangæ intervallo distant, pon-
tesque sunt iis inditi.

Propter ipsum autem Euphratem transitus erat angustus inter

1 Τὸ μὲν εὖρος ὀργυαὶ, &c.] Vide
sis p. 33. n. 2. *Plutarch.* aliter : καὶ
γὰρ τάφρον εὖρος ὀργυιῶν δέκα, καὶ
βάθος ἴσον, &c. pag. 1014.

2 Μηδίας τείχους] Quo de muro
Noster infra l. 2. ubi in quibusdam
libris legitur Μηδίας. Ità *Plutar-
chus* : *Diodor.* Sic. alii que Μηδίας.
Sed in nominum propriorum
scripturâ passim variare solent ex-
empla.

3 Ἐνθα δὲ εἰσὶν αἱ διώρυχες, &c.]
Ità MS. *Eton.* *Stephan.* & *Ald.* edi-
tiones ; in quibus tamen omnibus
perperam legitur Πίγρησι pro Τί-
γρησι. *Leunclav.* autem alii que
articulum ante διώρυχες malè omi-
serunt. Hujusmodi quidem διώρυ-
χας postulabat τῆς διώρυγης (*Strabonis*
verba sunt) ἱμπερεῖσα ἡ χώρα καὶ
καυμαληρά. Vide sis *Strabon.* l. 16.
pag. 1075.

4 Καὶ πλοῖα πλεῖ, &c.] *Ammo-
nius* Νῆες Πλοίων διαφέρει — τὰ μὲν
γὰρ εἰσι τρογγύλα, αἱ δὲ κοπήρεις καὶ
στρατιώτιδες. *Scholias* *Thucyd.*
lib. 2. haud longè à fine, ναῦς τρογ-
γύλη est ἱμπερικὴ, διὰ τὰ πολεμικὰ
μακρότερα ὄντα. *Herodotus* etiam
inter ναῦς & πλοῖα discrimen ejus-
modi ponere videtur, l. 6. c. 48. —
κελεύων νέας τε μακρὰς καὶ ἱππαγωγὰ
πλοῖα ποιεῖσθαι. & l. 7. c. 1. πολλὰ
τε πλεῖον ἐπιτάσσων ἰκάσοισι ἢ πρό-
τερον παρέχειν καὶ νέας τε καὶ ἱππας, καὶ
αἶτον, καὶ πλοῖα. *Exempla* huc
facientia ex *Thucydide* adferunt
Lexicographi. Cæterum, pro vul-
gatâ lectione *Muretus* reponit —
ἰσχυρῶς, ὡς καὶ πλοῖα πλεῖν, &c. In
istis verò διώρυγῃ, navigia ferri posse
ex *Strabone*, loco modò cit. colligere
est : sed de his plura in *Indice*
Geograph.

πολαμῶν κ' τῆς τάφρου, ¹ὡς εἴκοσι ποδῶν τὸ εὖρος. ²Ταύτην δὲ τὴν
τάφρον βασιλεὺς μέσας ποιεῖ ἀντὶ ἐρύματος, ἐπειδὴ ³πυθάνεται
Κῦρον προσελαύνοντα. Ταύτην δὲ τὴν πάροδον Κῦρος τε καὶ ἡ στρα-
τιὰ παρῆλθε, ⁴καὶ ἐγένοντο εἰς τὴν τάφρον. Ταύτη μὲν ἐν τῇ ἡμέρᾳ
ἐκ ἐμαχέσαστο βασιλεὺς, ἀλλ' ὑποχωρέντων φανερά ἦσαν καὶ
ἵππων καὶ ἀνθρώπων ἰχνη πολλά. Ἐνταῦθα ⁵Κῦρος Σιλανὸν κα-
λέσας τὸν Ἀμβρακιώτην μάντιν, ἔδωκεν αὐτῷ δαρεικὰς τρισχί-
λιδας, ὅτι τῇ ἐνδεκάτῃ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας πρότερον ⁶θυόμενος,

fluvium ac fossam, latitudine ferè viginti pedum. Hanc fossam
rex magnus pro munimento facit, posteaquam adventare Cyrum
inaudisset. Hunc verò transitum Cyrus cum exercitu superavit,
atque infra fossam venerunt. Ac rex quidem eo die prælium non
commisit, sed tum equorum tum hominũ retrocedentium multa
manifestò adparebant vestigia. Hic Cyrus, arcessito Silano vate
Ambraciota, daricos ei ter mille donavit, quòd die ante diem il-
lum undecimo, consultis prius extis, dixisset ipsi, regem diebus

¹ Ὡς εἴκοσι ποδῶν τὸ, &c.] Confer
suprà dicta p. 33. n. 2. & p. præced.

² Ταύτην τὴν τάφρον, &c.] Κ. Π.
p. 217. Οἱ μὲν Ἀσσύριοι — τάφρον
περιεβάλλουσι· ὅπερ καὶ νῦν ἔτι ποιοῦσιν
οἱ Βάβυλοι βασιλεῖς ὁπόταν στρατο-
πέδωται. Aliter fossæ hujus men-
suram iniit Diodor. Sic. p. 252. atque
Xenophon & Plutarchus, quorum inter
se discrepantiam jam suprà indica-
vimus p. 68. n. 1. Ità verò Diodorus:
ὄρεξας ἔν τῃ τάφρῳ, τὸ μὲν πλάτος πο-
δῶν ἑξήκοντα, τὸ δὲ μήκος ποδῶν δέκα,
&c. Sed cùm alio atque alio modo
ὄρεγων spatium sumi soleat, haud
ità forsan inter se distant auctores
istī, ut conditiones propiũ ali-
quantò ad se invicem accedendi
respuant. Adi Indicem vocum ad
mensuras, &c. spectantium.

³ Πυθάνεται.] Præsenti hĩc, opi-
nor, & in verbo ποιεῖ, tempore usus
est Noster, ut ob oculos ferè lectori
celeritatem poneret, quam in du-
cendâ fossâ rex adhibendam cura-
vit, ut primũ de Cyri adventu

certior factus est. Longinus περὶ
ὑψους, scilicet. 25. Όταν γυμνὴν τὰ παρι-
ληλυθότα τοῖς χρόνοις εἰσαίης ὡς γι-
νόμενα καὶ παρόντα, εὖ διήγησιν ἔτι τὸν
λόγον, ἀλλ' ἵνα γνῶνιον πρᾶγμα ποιήσεις.

⁴ Καὶ ἐγένοντο, &c.] Adi p. 8. n. 2.

⁵ Κῦρος Σιλανὸν, &c.] Philostrat.
de vitâ Apollon. l. 8. p. 349. edit.
Olear. Εγένοντο μὲν γὰρ καὶ πρότερον
σφαγίων μάντις, ἀγαθοὶ τὴν τέχνην,
καὶ οἷοι ὀνομάσαι, Μεγιστίας ἐξ Ἀκαρ-
ναντίας, Ἀρίστανδρος ἐκ Λυκίας, Ἀμ-
πρακία δὲ Σιλανὸν ἠνεγκε. Καὶ ἐθύ-
οντο, ὁ μὲν Ἀκαρναν Λεωνίδα βασιλεῖ
Σπάρτης· ὁ δὲ Λύκιος, Ἀλέξανδρος τῷ
Μακεδόνι· Σιλανὸς δὲ Κῦρῳ, βασιλεῖ-
ας ἐρωῖσι. Hujus Xenophon iterum
meminit l. 5. operis hujus, ubi
eum perfidiæ arguit.

⁶ Θυόμενος.] In editis plerisque
libris & MSto Eton. legitur πυθό-
μενος· sed verbi πυθαίνομαι positi
παθητικῶς defunt exempla. Quod
cùm animadvertit Muretus, legen-
dum putabat πυθομένῳ: cui cum
Leunclavio prætuli θυόμενος. Emen-
dationem

εἶπεν αὐτῷ, ὅτι βασιλεὺς ¹ ἔμαχεῖται δέκα ἡμερῶν· Κύρος δ' εἶπεν, Οὐκ ἄρα ἔτι μαχεῖται, εἰ μὴ ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις μαχεῖται· ἐὰν δ' ἀληθεύσης ὑπισχνῶμαι σοι δέκα τάλαντα. Τῷτο τὸ χρυσίον τότε ² ἀπέδωκεν, ἐπεὶ παρῆλθον αἱ δέκα ἡμέραι. ³ Ἐπεὶ δ' ἐπὶ τῇ τάφρῳ ἔκ ἐκώλυε βασιλεὺς τὸ Κύρου στρατεύμα διαβαίνειν, ἔδοξε καὶ Κύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπεγνωκέναι τῷ μαχεῖσθαι· ὥς τῇ ὑστεραίᾳ Κύρος ἐπορεύετο ἡμελημένως μᾶλλον. Τῇ δὲ τρίτῃ ἐπὶ τῇ ἄρματος καθήμενος τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, καὶ ὀλίγους ἐν τάξει ἔχων πρὸ αὐ-

decem *proximis* praelium non commissurum: cui responderat Cyrus, Non certè posthac praelium commissurus est, istis si diebus non praeliabitur: quòd si verum dixeris, decem tibi talenta polliceor. Aurum hoc ei tunc tradidit, cùm dies illi decem præterissent. Ubi verò juxta fossam rex Cyri copias transitu non prohiberet, visum est Cyro cæterisque *cum* pugnandi consilium abjecisse: itaque postero die Cyrus negligentius proficiscebatur. Die tertio & in curru sedens iter faciebat, & paucos tantùm ante se in-

dationem hanc nonnihil confirmant *Pholost.* verba in notâ præcedente citata; egregiè verò locus ille Xenophontéus, hujus Hist. l. 5. ubi in ejusdem rei narratione, de ipso Xenophonte dicitur: Καὶ ἐπὶ τέτοις ἐθούσι, πρὶν τινι εἰπεῖν ἢ στρατιωτῶν. Σιλανὸν παρακαλέσας; τὸν Κύρου μάντιν γένομενον, τὸν Ἀμβρακιώτην. Ο δὲ Σιλανός — ἰδέλετο ὅτι λαχίσα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφικέσθαι· ἔς γὰρ παρὰ Κύρου ἔλαβε τρεῖς χιλίας δαρείκας, ὅτε τὰς δέκα ἡμέρας ἤληθευσε βυόμενος· Κύρῳ δισισώκει. Imperatoris autem esse hostiarum exta inspicere, tradit *Onosander*: Μήτε δὲ εἰς πορείαν ἐξαγέτω τὸ στρατεύμα — μὴ πρότερον θυσάμενος. Cæterum, ex his locis constat, tria darciorum millia, & decem talenta inter se paria esse: quâ de re consule Indic. vocibus *mens.* & *pond.* explicandis destinatum.

¹ Οὐ μαχεῖται δέκα ἡμερῶν] Elli-

pticè dicitur pro διὰ δέκα, &c.

² Ἀπέδωκεν] *Moschoropolus*: Λέγειται (scil. præpos. ἀπὸ in compositione) ἐπὶ τῷ δίδοναι χρέος — ὅσον, Ἀποδιδώμαι, i. e. *tanquam debitum, reddo, persolvo.* Præmium autem hoc reddere, promissio tenebatur Cyrus, plenè dixit, nec minùs eleganter, *Æschines Socrat.* Καὶ μὴ τις θάττον ὡς χρέος ἀποδιδῶν τὸ ζῆν, ὡς ὁ βολογράφος ἢ φυσίς ἐπιστάσα ἐνεχυράζει τῷ μὲν ὄψιν, τῷ δὲ ἀκόν, πολλὰ κίς δὲ ἄμφω. *Dialog.* 3. *sect.* 9.

³ Ἐπεὶ δ' ἐπὶ τῇ, &c.] Ità MS. Eton. edit. *Ald.* & *Steph.* cùm in *Leunclavianâ* atque aliâ, ad ejus exemplar expressâ, legitur tantùm Ἐπεὶ τῇ τάφρῳ, &c. & perperam vertitur: *Rex ubi Cyri copias fossam trajicere non, &c.* At neque ille fossam trajecit, sed τὴν πάροδον, μεταξὺ τῆς πόλεως καὶ τῆς τάφρου, & Græca ἐπὶ τῇ τάφρῳ istam versionem plane respuunt.

τῷ. ¹ τὸ δὲ πολὺ αὐτῷ ἀναλίσσασθαι ἐπορεύετο, καὶ τῶν ὀπλῶν τοῖς στρατιώταις πολλὰ ἐπὶ ἀμειβῶν καὶ ὑποζυγίων ἤγετο.

Καὶ ἤδη τε ἦν ² ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθυσαν, καὶ πλεσίον ἦν ³ ὁ σαθμὸς, ἐνθα ἔμελλε καταλύσειν, ἥνίκα Παλαγύας ἀνὴρ Πέρσης τῶν ἀμφὶ Κύρον ⁴ πιστῶν, προφαίνειται ἐλαύνων καὶ ἀκράτος ἰδρῦναι τῷ ἵππῳ καὶ εὐθύς παῖσιν, οἷς ἐνέβλιντο, ἐβόα καὶ βαρβαρικῶς καὶ Ἑλληνικῶς, ὅτι βασιλεὺς σὺν στρατεύματι πολλῷ προσέρχεται, ὥς εἰς μάχην παρεσκευασμένος. ⁵ Ἐνθα δὴ

structos habebat; plerisque verò exercitus ejus acie perturbatâ procedebat, ac militum arma magnâ ex parte in plaustris & jumentis vehebantur.

Jâmque aded id temporis erat, quo frequens hominibus forum esse solet, & in propinquo erat mansio, ubi castris metatis subsistere volebat, cùm Patagyas Persa, unus ex fidis Cyri familiaribus, advehi totis viribus equo sudante prospicitur; statimque omnibus, in quos incideret, clamabat tum barbaricis tum Græcis vocibus, regem magno cum exercitu adventare, tanquam ad prælium committendum paratum. Ibi tum magnus factus est tu-

¹ Τὸ δὲ πολὺ, &c.] Vide p. 40. n. 5. & Onofandr. στρατηγ. c. 6.

² Ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθυσαν] Tempore scil. mediò ferè inter mane & meridiem. Facto quodam, dum arma capiunt, intervallo, legimus, Καὶ ἤδη τε ἦν μέσον ἡμέρας. Dio Chrysost. orat. sec. de Gloria, p. 614. edit. Morel. divisò in quinque partes diei spatium, περὶ πλήθυσαν ἀγορὰν ponit inter πρῶτῃ & τᾷς μεσημβρίας. Vide sis quæ Cl. Suidæ editor notavit ad Ἀγορᾶς ὥραν. Tempus autem illud Herodoto est ἀγορῆς πληθύνειν, l. 7. c. 223.

³ Ὁ σαθμὸς, ἔνθα, &c.] Nomen illud hîc propriè sonat, Mansio, Stationa: de quo pluribus agitur in Indice sæpiùs adpellato. Ælian. H. V. l. 1. c. 32 Καὶ σὺ δέ μοι (scil. Ἀρταξέρξης τῷ ἐπικαλυμένῳ Μνήμονι, Cyrique aded hujusce fratri) καταλύουσι ἐν τῷ σαθμῷ, è regionum, opinor, istorum numero, de quibus copiosè

Herodotus l. 5. c. 52. & seq.

⁴ Τῶν ἀμφὶ Κύρον πιστῶν] Ità MS. Eton. atque libri editi melioris notæ omnes. Sed cùm Stephanianæ & Leunclav. editionum margines pro πιστῶν exhiberent πιστός, tandem inventus est, qui hanc scripturam, alteri immeritò prælatam, in textum recepit. Vulgata certè lectio ellipseos sese ope usitatissimæ tuetur. Deficit enim hîc vocula τίς, ut sæpè. Vide scripta p. 49. n. 1.

⁵ Ἐνθα δὴ πολλὸς τάραχος, &c.] Plutarch in vitâ Artax. pag. 1014. τὸς πολέμους, (Cýrum cum suis) ἀσυντάκτους καὶ ἀνόπλους (utî Noster suprâ paulò, τῶν ὀπλῶν τοῖς στρατιώταις, &c.) διὰ τὸ θάρρειν ἐκ καταφρονεῖν, ὁδοιποροῦντας ἐξέπληξε καὶ συνετάραξε (Artaxerxes) ὥς σὺν δουρίῳ καὶ βοῇ πολλῇ μόλις εἰς τάξιν καθίστασθαι τὸν Κύρον.

πολὺς τάραχος ἐγένετο· αὐτίκα γὰρ ἐδόκην οἱ Ἕλληνες, ¹ καὶ πάν-
τες δὲ, ἀτάκτοις σφίσιν ἐπιπυρσεῖσθαι. Καὶ Κύρος τε καὶ ἀπηθόσας
ἐκ τῆ ἄρματος τὸν θώρακα ἐνέδυ, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον τὰ
παλλὰ εἰς χεῖρας ἔλαβε, τοῖς τε ἄλλοις πᾶσι παρήγγελλεν ἐξο-
πλίζεσθαι, καὶ καθίσαι εἰς τὴν ἐαυτοῦ τάξιν ἕκαστον. Ἐνθα δὴ σὺν
πολλῇ σπυρδῇ καθίσαντο, Κλέαρχος μὲν ² τὰ δεξιὰ τῆ κέρατος
ἔχων, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ, Πρόξενος δὲ ἐχόμενος· οἱ δ'
ἄλλοι μετὰ τούτων. ³ Μένων δὲ, καὶ τὸ στρατεύμα, τὸ εὐώνυμον κέρας
εἶχε τῷ Ἑλληνικῷ. ⁴ Τῷ δὲ βαρβαρικῷ, ἵππεῖς μὲν Παφλαγόνες
εἰς χιλίους παρὰ Κλέαρχον ἕσασαν ἐν τῷ δεξιῷ, καὶ τὸ Ἑλληνι-
κὸν πελῆασικόν· ἐν δὲ τῷ εὐώνυμῳ, Ἀριαῖός τε ὁ Κύριος ὑπαρχος,

multis : existimabant enim Græci cæterisque adeò omnes, fore
statim, ut in ipsos inordinatos irrueret. Atque Cyrus etiam è
curru cùm defiliisset, lorica induit, equoque conscenso in ma-
nus palta sumpsit, cæterisque denunciabat omnibus, ut armis sese
instruerent, & suo quisque in acie loco confisteret. Ibi tum
magno studio constiterunt, Clearcho quidem, cui Proxenus erat
proximus, cornu dextrum obtinente, propter Euphratem flui-
um; ac post hunc stabant cæteri : Menon, suo cum agmine, læ-
vum Græcarum copiarum cornu tenebat. De barbaricis, equi-
tes ad mille Paphlagones juxta Clearchum in cornu dextro stete-
runt, & Græci qui peltis uti consueverunt : in cornu sinistro tum

¹ Καὶ πάντες δὲ] Vide notata K.
Π. p. 82.

² Τὰ δεξιὰ κέρατος] Paulò in-
frà est τὸ δεξιὸν κέρας.

³ Μένων δὲ, καὶ τὸ, &c.] Ità editio-
nes Stephan. & Leunclav. quibus
adstipulatur versio Gallica, de quâ
postea. In Ald. quidem edit. legi-
tur Μένων δὲ τὸ, &c. omisâ con-
junctionis particulâ : unde Cl.
Arnaud. conquerendi occasionem
adripuit, nullum his bonum inesse sen-
sum, neque ea inter se cohærere. Me-
ritò quidem, sublatâ copulâ ; quam
tamen in editione, quâ ipse usus
est, inventam immeritò diffimul-
at : quâque in locum sibi debitum

admissâ, sic satis constabit sensus,
cohærebit oratio. Illi verò *dubium*
non est, quin Xenoph. scripserit, Μί-
νων δὲ τὸ στρατεύματι εὐώνυμον κέ-
ρας εἶχε τῷ Ἑλληνικῷ. credat, qui
velit, non ego. Noster dē eodem
præfecto suprâ p. 14. Μένων καὶ οἱ
σὺν αὐτῷ — p. 16. καὶ συνέπεμψεν αὐ-
τῇ στρατιῳτάς, ὧς Μένων εἶχε, καὶ αὐ-
τὸν Μένωνα — quos postea vocat
ejusdem στρατεύμα, p. 17. ἐπὶ ἡσ-
θετο τὸ, τι Μένων στρατεύμα — p.
20. δύο λόχοι τῷ Μένων στρατεύ-
ματι —

⁴ Τῷ δὲ βαρβαρικῷ] Supple, ἐκ
δὲ βαρβαρικῷ στρατεύματι. Vide
p. 7. n. 4. & p. 68. n. 3.

καὶ τὸ ἄλλο βαρβαρικόν. Κύρος δὲ, καὶ ἵππεῖς ¹ μετ' αὐτῷ
ἑξακόσιοι, κατὰ τὸ μέσον, ὠπλισμένοι θώραξι μεγάλοις,
καὶ παραμηριδίοις, καὶ κράνεσι πάντες, πλὴν Κύρου. ² Κύρος
δὲ, ψιλὴν ἔχων τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν μάχην καθίστατο.
Λέγεται δὲ καὶ τὰς ἄλλας Πέρσας ψιλαῖς ταῖς κεφαλαῖς
ἐν τῷ πολέμῳ διακινδυνεύειν. ³ Οἱ δ' ἵπποι ἅπαντες, οἱ

Ariæus Cyri præfectus, tum reliquæ barbarorum copię. Cyrus
ac sexcenti cum eo equites medium tenebant, magnis muniti lori-
cis, & femorum tegumentis, & galeis omnes, præter Cyrum: ac
Cyrus nudo capite pugnam expectans constitit. Fertur etiam
alios Persas capitibus nudis aleam prælii subire. Habebant au-

¹ Μὲν αὐτῷ ἑξακόσιοι, κατὰ τὸ μέ-
σον, ὠπλισμένοι.] Ità locum supple-
ndum censui: cum prius legeretur
— ἑξακόσιοι ὠπλισμένοι, &c. omīssis
prorsus κατὰ τὸ μέσον: quæ quidem
huic inferenda loco putavit olim
Leunclavius; nullâ tamen con-
jecturæ suæ muniendæ idoneâ fatis
ratione adlatâ. At vetusta Versio
Gallica, quæ præfert nomen *Py-
rami de Candole*, cuiusque mira est
Græcum erga exemplar fidelitas,
voces, quas recepimus, exprimit:
easdem quoque recipiendi consilio
favet omnino *Diodor. Sic.* quippe
qui de re eâdem scripserit hæc:
Αὐτὸς δὲ Κύρος ἐτάκτο κατὰ μέσσην
τὴν φάλαγγα, τὰς, &c. Idem paulò
infra de *Artaxerxe* verba faciens,
κατὰ δὲ τὸ μέσον, αὐτὸς ἐτάχθη
— & mox de utroque duce — Κατὰ
δὲ μέσσην τὴν τάξιν ἔταξε μὲν ἀμφότερας
τὰς περὶ βασιλείας ἄστοιχοι μέγας ταχ-
θῆναι. Porro, cum vocibus, κατὰ
τὸ μέσον, intelligendum est, ἐτάχ-
θησαν, vel ἴστασαν ex præcedentibus
ἀπὸ τῆ κοινῆς repetendum: nisi quis
pro κατὰ μέσον, reponere malit τὸ
μέσον ἔχον. Sic loqui amat Noster.
Infra paulò: συνέσπειραμένην ἔχων
(Cyrus) τὴν τὴν αὐτῷ ἑξακοσίων
ἵππων τάξιν, ἐπεμελεῖτο ὅ, τι ποιή-

σει βασιλεύς: καὶ γὰρ ἤδει αὐτὸν, ὅτι
μέσον ἔχοι τῇ Περσικῇ στρατιᾷ.
Καὶ πάντες δὲ οἱ τῶν βαρβάρων ἀρχοὶ
μέσον ἔχουσι τὸ αὐτῶν &c. Similiter
K. Π. p. 261. αὐτὸς (Cyrus maj.)
δὲ τὸ μέσον σὺν τοῖς Πέρσαις &c.
ubi vide quæ notavimus.

² Κύρος δὲ ψιλῶς, &c.] Adjecti-
vum hoc non capitis ornamentum
omne, sed κράνη tantum, sive bellica
ejus tegumenta, Cyro Persisque
denegat: indicatque adeò domi
militiæque capita ipsorum pileis
pariter, seu tiarīs, non item galeis,
fuisse obtecta. *Herodot. l. 5. c. 49.*
ἀναξυρίδας δὲ ἔχουσι (Persæ) ἔρχονται
εἰς τὰς μάχας, καὶ κυρῶσιν ἐπὶ τῇσι
κεφαλῇσι. *Strabo* quoque l. 15. p.
1067. eorum armaturam descri-
bens, περὶ τῇ κεφαλῇ σίλημα περ-
γῆν εὖ εἶναι eos habuisse tradit. Ex *Plu-
tarcho* etiam, in vitâ *Artox.* p. 1016.
Cyrum hunc, tiarâ capiti prius
impositâ, pugnam iniisse constat:
nam, ἀποπίπτει δὲ τῆς κεφαλῆς, in-
quit, ἢ τιάρῃ τῷ Κύρῳ — Aliàs autem
de κράνεσι eorum χαλκοῖς legimus
apud *Herodot. l. 7. c. 84.* & *Xenoph.*
K. Π. p. 471.

³ Οἱ δ' ἵπποι ἅπαντες, &c.] Vide
K. Π. p. 472. 462. atque ibi no-
tata.

μετὰ Κύρου, εἶχον καὶ προμετωπίδια καὶ προσερνίδια. εἶχον δὲ καὶ μαχαίρας οἱ ἵππεῖς Ἑλληνικάς.

Καὶ ἤδη τε ἦν μέσον ἡμέρας, καὶ ἔπω καταφανεῖς ἦσαν οἱ πολεμιοὶ ἥνικα δὲ ¹ δαίλη ἐγένετο, ἐφάνη κονιορτὸς ὥσπερ νεφέλη λευκή, ² χρόνῳ δὲ ³ συχνῶ ὕστερον, ὥσπερ μελανία τις ἐν τῷ πεδίῳ ³ ἐπιπολύ. Οὔτε δὲ ⁴ ἐγγύτερον ἐγίνοντο, τάχα δὲ καὶ ⁵ χαλκός τις ἤσραπτε, καὶ αἱ λόγχαι, καὶ αἱ

tem equi omnes, Cyro qui aderant, frontium pectorumque munimenta; gladios etiam Græcos habebant equites.

Et jam meridies erat, nec hostes adhuc conspiciebantur: verum ubi post meridianum tempus adpetiisset, pulvis visus est, tanquam nubes albicans, & haud longo post tempore, tanquam nigror quidam per campum latè diffusus. Cum vero propius accessissent, statim & æreum quiddam fulgebat, & hastæ & ordines

¹ Δαίλη] *Thomas Magister*: Δείλης ἑώας, καὶ δείλης μεσημβρίας, καὶ δείλης ὀψίας, Ἀττικοί· τὸ δὲ, ἀπὸ τῆς δείλης ὀψίας, δείλης μόνον λέγειν ἀπλῶς Ἑλληνικόν. Ità *Phavorinus* etiam. *Mæris Attic.* Δείλης πρώτης, τὸν ἥμισυ ὥραν· δείλης ὀψίας, πρὸς ἐσπέραν· Καὶ ἰδίαν δὲ δείλης ἐλέγουσιν οἱ Ἀττικοί. λέγεται μόνον δείλης καθ' ἑαυτὴν παρὰ τοῖς Ἑλλησι: scil. ἀπὸ τῆς δείλης ὀψίας, ut ille suprâ. Dicendum itaque videtur, vocem δαίλη, hoc quæ loco adhibetur ἀπλῶς, denotare δαίλην πρώταν, i. e. tempus pomeridianum, quod incipit statim ab inclinatione solis primâ in vespèram à meridie. Lexicon Gr. Lat. vetus: δείλης, meridiæ, scil. inclinante; cui statim ibidem opponitur δαίλη πρὸς ἐσπέραν, crepusculum *Hesych.* Δαίλη ὀψία, ἡ πρὸς δύσιν ἡλίου· Δαίλη πρώτη, ἡ μὲν ἄριστον ὥρα. Ità ferè *Suidas*, qui in exemplum locum hunc *Xenophontis* adduxit; ubi minùs rectè *Cl.* editor δαίλη exposuit vespertinum tempus. Rectè atque ordine μίση hæc ἡμέρας disposuit *J. Pollux* l. i. c. 7. *sepm.* 68. — ἡλίου ὑπὲρ κεφαλῆς ἰσταμένου, κλίνασθαι, εἰς τὰ μεσημβρινὰ τῆς θού, δείλης ὀψίας. — *Dio Chrysost.*

loc. paulò suprâ cit. divisione diei factâ, primo loco memorat πρώτ, 2. πλῆθυσαν ἀγοράν, 3. τὰς μεσημβρίας, 4. δαίλην, 5. ἐσπέραν. Atque ista sanè divisio ad *Xenophontis* narrationem hanc, quæ primùm ἀγοράν πλῆθυσαν, deinde μίσην ἡμέρας, & paulò post δαίλην exhibet, optimè convenit.

² Χρόνῳ δ' ἔ συχνῶ, &c.] Sic ex conjecturâ reposui. Priùs legebatur χρόνῳ δὲ συχνῶ. Sed vergente jam (ut rectè observavit *Leunclavius*) ad vespèram die, magnum tempus haud poterat locum habere. Huic emendationi adstipulatur etiam *Versio Gallica* vetus, quam suprâ laudavimus; habet enim *puis en un instant*, &c.

³ Ἐπιπολύ] Quod plenè & divisim scripseris ἐπὶ πολὺ διάστημα: hæc enim vox sæpè ἰλλείπει in βραχὺ, πολὺ, &c. *Thucydides* lib. 2. haud ità longè à fine, — καὶ ἐπιδιώξαν ἐπὶ πολὺ. Ubi *Scholias*τα: ἐπὶ πολὺ διάστημα, δηλονότι.

⁴ Ἐγγύτερον ἐγίνοντο] Vide sis quæ notavimus p. 8. ad v. παρηγίνετο.

⁵ Χαλκός τις, &c.] *Adip.* 15. n. 3.

τάξεις καταφανεῖς ἐγίγνοντο. Καὶ ἦσαν ¹ ἵππεῖς μὲν λευκοθώρακες ἐπὶ τῇ εὐωνύμῃ τῶν πολεμίων· (Τισσαφέρνης ἐλέγετο τῶν ἀρχεῖν) ἰχόμενοι δὲ τῶν, γερόφοροι· ἐχόμενοι δὲ ὀπλῖται ² σὺν ποδηρεσὶ ξυλίναις ἀσπίσιν. (Αἰγύπτιοι δὲ ἔτοι ἐλέγοντα εἶναι) ἄλλοι δ' ἵππεῖς, ἄλλοι τοξόται. ³ Πάντες δὲ ἔτοι κατὰ ἔθνη, ⁴ ἐν πλαισίῳ πλήρει ἀνθρώπων ἕκασον ἔθνος ἐπορεύετο. ⁵ Πρὸ δ' αὐτῶν, ἄρματα διαλείποντα συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων, τὰ δρεπανηφόρα λεγόμενα· ⁶ εἶχον

jam conspiciebantur. Et equites quidem lævo in hostium cornu loricis erant albis induti: (quibus Tissaphernes præesse dicebatur) his proximi erant scuta qui gestabant Persica: quos proximè secuti sunt gravis armaturæ milites cum scutis ligneis ad pedes usque pertinentibus: (hi ferebantur esse Egypti) deinceps alii equites, alii sagittarii. Atque hi omnes cum per gentes disponentur, agmine quadrato, eoque viris pleno, gens quæque incedebat. Ante hos agebantur currus, longo inter se spatio distantes, qui falcati adpellabantur: falces hi habebant ab axibus in obli-

¹ Ἴππεῖς μὲν λευκοθώρακες] Ejusmodi forsan induti thoracibus, quales descripsimus K. Π. p. 463. n. 1.

² Σὺν ποδηρεσὶ, &c.] Vide Κύρ. Παιδ. pag. 486.

³ Πάντες δὲ ἔτοι κατὰ ἔθνη, &c.] Hæc non minùs, quàm ἕκασον ἔθνος, quæ statim sequuntur, ad verbum ἐπορεύετο referenda sunt. Eadem ferè structurâ usus est Apostolus Gal. VI. 1. — ἡμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταλείψετε τὸ τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ, &c. Apud nostrum itidem Ελλην. l. 4. haud longè ab init. ἥτις πέμποι nomen plurativum πόλεσι statim excipiunt: ἄθλα πρέθηκε λαῖς πόλεσιν, ἥτις ἀριστον γράτευμα πέμποι. Q. Curt. l. 4. c. 12. sic ferè de exercitu Darii: *Pedites his plurium gentium non mixtas, sed suæ quisque nationis junxerant copias.*

⁴ Ἐν πλαισίῳ] Scholiastes & Thucyd. l. 6. ferè medium: Ἐν πλαισίῳ, ἐν διεργαγῶν σχήματι, Hesych. Πλαίσιον,

ἢ ἐν τετραγώνῳ τῶν στρατιωτῶν τάξεις. Vide sis Indic. Tactic. K. Π. adjectum.

⁵ Πρὸ δ' αὐτῶν, ἄρματα, &c.] Diodor. Sic. l. 14. p. 253. Αἰαξίεξής δὲ πρὸ μὲν τῆς φάλαγγος πάσης ἔστησεν ἄρματα δρεπανηφόρα. Plutarch. p. 1014. Εὐ δὲ καὶ κατὰ τὰς Ἑλλήνας ἔταξε δρεπανηφόρων τὰ ῥωμαλιώτατα πρὸ τῆς ἐαυτῶν φάλαγγος, ὡς πρὶν ἐν χερσὶ γενέσθαι, διακόψουσα τὰς τάξεις βία τῆς εἰσελασεως. Vide suprà p. 67. n. 4. Suidas locum hunc Xenophontem citat ad v. Συχνὸν, quam ἀντὶ τῆς πολὺ poni ait.

⁶ Εἶχον δὲ τὰ δρέπανα, &c.] Libet hæc ex Curtianâ, l. 4. c. 15. prælii ad Arbela descriptione adducere: *Ipse (Darius) ante se falcatos currus habebat: quos signo data universos in hostem effudit; ruebant laxatis habenis aurigæ, quò plures non satis proviso impetu obtererent. Alios ergo hastæ multum ultra temones eminentes; alios ab utroque latere demissæ falces lace- ravère.* Vide sis eundem Auctorem l. 4.

δὲ τὰ δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα, καὶ
¹ ὑπὸ τοῖς δίφροις εἰς γῆν βλέποντα, ὡς διακόπτειν ὅτῳ ἐνίχυοιεν.
² Ἡ δὲ γνώμη ἦν, ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώνων καὶ δια-
 κοψόνων. ³ Ο μέντοι Κύρος εἶπεν, ὅτε καλέσας παρεκελεύετο
 τοῖς Ἑλλησι τὴν κραυγὴν τῶν βαρβάρων ἀνασχέσθαι, ἐψεύσθη
 τῷτο· ⁴ ἔγὰρ κραυγῇ, ἀλλὰ σιγῇ ⁵ ὡς ἀνυσὸν, καὶ ἡσυχῇ, ἐν

quum porrectas, & sub sellis in terram spectantes, ut in quam-
 cunque rem incidissent, eam discinderent. Erat autem hoc *ipsis*
 consilii, ut *currus istos* in ordines Græcorum agerent *eosque adeò*
 dirimerent. Verùm in eo Cyrus quod dixerat, cùm Græcos ad-
 vocatos adhortaretur, ut barbarorum clamorem sustinerent, falsus
 est: non enim cum clamore, sed quanto maximè silentio pote-

1.4.c.9. ubi de istiusmodi curribus
 agitur. Cæterùm pro ἀξόνων, in
 edit. Flor. & MSto Eton. perpe-
 ram legitur ἀξίνων.

1 Ὑπὸ τοῖς δίφροις] *Phavorinus*:
 Δίφρο, τόπου ὁ ἄρματι· λέγειται δὲ
 δίφρο, ὡς οἰοῦν διφροῦ, (in quo
 nempe duo illi, παραιβάτης καὶ ἡνιο-
 χος sedebant) καὶ τροπῇ καὶ συγκοπῇ,
 δίφρο· ἀπ' αὐτῶν δὲ, ὡς καιριωτέραν
 μέρος, καὶ τὸ ὅλον ἄρμα δίφρο· ἐλίσ-
 το. Ità ferè *Eustathius Etymol.* m.
 alii. Vide K. Π. p. 417. & seq.

2 Ἡ δὲ γνώμη ἦν, ὡς εἰς, &c.] Lege
 modò ex *Plutarcho* adlata. *Deme-
 trius* (utì dicitur) *Phaler.* Ερμην.
 sect. 104. Πολλαχὲ δὲ καὶ τὸ πλάσιον
 μιῶζον τῷ εὐθέως· οἶον, Ἡ δὲ γνώμη ἦν,
 ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλοντῶν
 (reponere, ἐλώνων) καὶ διακοψόνων· ἀντὶ
 τῷ, διενεῖν ἐλάσαι καὶ διακόψαι. In
 libris quibusdam ἐλόνων & διακο-
 ψάων, in aliis ἐλθόνων καὶ διακόψαν-
 τα, leguntur. Sed διακοψόνων tam
Phalerei quàm *Plutarchi*, loco pau-
 lò suprà cit. exemplarium aucto-
 ritate confirmatur: & ἐλώνων ele-
 ganter pro ἐλασόντων adhibetur.
Thomas Magister: Ελάω καὶ ἐλῶ, ἀντὶ
 τῷ ἐλαύνω Ἕλληνες λέγουσι· οἱ δὲ Ἀττι-
 κοί, ἀντὶ τῷ ἐλάσω. *Aristophan.* in *Ne-*

φέλαις v. 123. ΑΛΛ' ἐξελῶ σ' εἰς κό-
 ρακας ἐκ τῆς οἰκίας. ità ferè & v.
 800. utrobique pro ἐξελάσω. *Ma-
 ris Attic.* Ελῶ, Ἀττικῶς· ἐλάσω, Ἑλ-
 ληνικῶς. Noster in re structurâque
 adeò simili utitur verbo ἐμβαλόντων
 K. Π. 419. Idem ejusdem *Hist.* p.
 438. δρέπανά τε σιδηρὰ περὶ τοῖς ἀ-
 ξοσι προσήρμους, ὡς ἐλώνες καὶ ἔτοι,
 &c. Quod verò ad loquendi ra-
 tionem attinet, Ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς,
 &c. geminam ferè reperire est K.
 Π. p. 74. Ως ἔν ἐμῷ, ἔφη, μηδέποτε
 ἀμελήσοντο τῷ τὰ, &c. ἔτως ἔχε
 τὴν γνώμην. Adi sis hujus volumi-
 nis p. 51. n. 1. Porro præsens at-
 que futurum tempus de re eadem
 adhibentur *Apocal.* II. 5.

3 Ο μέντοι Κύρος εἶπεν, &c.] Vide
 suprà p. 64.

4 Οὐ γὰρ κραυγῇ, ἀλλὰ, &c.] *Plu-
 tarchus*, loco sæpè cit. ἔπειτα σιγῇ καὶ
 σκέδην ἐπάσων (*Artaxerxes*) θαῦμα
 ἐν τοῖς Ἑλλησι τῆς εὐταξίας παρῆχε,
 κραυγὰς ἀτάκτους, καὶ σκιδήματα, καὶ
 πολλὴν ταραχὴν αὐτῶν καὶ διασπασμὸν
 ἐν πλήθει τοσούτῳ προσδεχομένοις.

5 Ὡς ἀνυσὸν] In editis plerisque
 libris legitur ὡς ἀν οἶσον in MSto
 Eton. ἀν' ἰσόν: quæ depravata esse
 liquet. Scriptura verò quam repo-
 suimus,

ἴσω καὶ βραδέως προσήεσαν. 'Καὶ ἐν τῷτῳ Κύρος παρελαύ-
νων αὐτὸς σὺν Πίγρητι τῷ ἑρμηνεῖ, καὶ ἄλλοις τρισὶν ἢ τέτ-
ταρσι, τῷ Κλεάρχῳ ἐβόα, ἄγειν τὸ στρατεύμα κατὰ μέσον
τὸ τῶν πολεμίων, ὅτι ἐκεῖ βασιλεὺς εἴη· καὶ τῷτῳ, ἔφη,
μικῶμεν, πάνθ' ἡμῖν ² πεποιήσαι. Οὐρῶν δὲ ὁ Κλέαρχος τὸ
μέσον σίφος, καὶ ἀκέων Κύρε ἐξῶ ὄντα τῷ Ἑλληνικῷ εὐωνύμῳ
Βασιλέα, (τοσούτῳ γὰρ πλῆθει περιῆν βασιλεὺς, ὥς ἐ μέσον
τὸ ἑαυτῷ ἔχων, τῷ Κύρε εὐωνύμῳ ἐξῶ ἦν) ³ ἄλλ' ὅμως ὁ

rant, & sedatè, æquabiliter & lentè *ad prælium* accedebant. Atque
ibi tum Cyrus ipse cum Pigrete interprete, aliisque tribus aut
quatuor, prætervectus *equo*, Clearcho clamore significabat, ut
adversus mediam hostium aciem copias *suas* duceret, quòd istic
rex esset, & hanc si vicerimus, inquit, omnia nobis confecta fue-
rint. Clearchus tametsi medium *illum* videret globum, ac de
Cyro audiret, regem ultra Græcorum cornu lævum esse, (nam
tantà rex nominum multitudine abundabat, ut suorum quamvis
mediam obtineret aciem, Cyri *tamen* ultra cornu lævum esset)

suimus, sensum huic loco aptissi-
mum fundit; valet enim κατὰ τὸ
δυνατὸν, vel κατὰ δύναμιν: nec novo
adhibetur exemplo. *Plutarch.* in
vitâ *Lycurgi*, p. 57. ἐπιθύμησεν, ὡς ἀνυ-
στὸν ἀνθρωπίνης προνοίας, ἀθανάτῳ αὐ-
τὴν (τὴν νομοθεσίαν) ἀπολιπεῖν, κ', &c.
Porro, de hâc lectione restituendâ
consentiunt *Stephanus* & *Muretus*.

1 Καὶ ἐν τῷτῳ] *Scil.* χρόνῳ, vel
παίρῳ, ut mox postea integrè lo-
quitur. Hujus forsan ellipseos,
usitatissimæ quidem, exemplum
extat *Act.* XXIV. 16.

2 Πεποιήσαι] Perfectum hîc vi-
cem futuri temporis ἐμφατικῶς ob-
tinet, summâque adeò rei futu-
ræ, quasi jam factæ, certitudinem
indicat.

3 Ἀλλ' ὅμως ὁ Κλέαρχος, &c.]
Sermonem sic instituerat *Xeno-
phon*, ut eum absque nomine hoc
proprio absolutum dare potuerit.
Sed mentione regiarum copiarum
interpositâ, tandem eum ut resu-

mat, idem præfæcti nomen repe-
tit. Similiter *K. Π.* p. 19, 20. de
Cyro scribit — οὐρῶν δὲ αὐτὸν (*As-
tyagem*) κικοσμημένον, &c. deinde,
factâ quâdam orationis digressio-
ne, pergit — οὐρῶν δὲ τὸν κόσμον, &c.
iterato perinde ibi participio, at-
que hoc loco Clearchi nomine.
Non est itaque, cur quis eandem
pronominis repetendî veniam *E-
vangelistæ* negaverit, *Act.* VII. 35.
Τέτον τὸν Μωϋσῆν ὃν ἡγήσαντο, εἰ-
πόντες, Τίς σε κατέστησεν ἀρχοντα καὶ
δικαστῆν; τῷτῳ ὁ Θεός, &c. Vide sis
etiam insignem pronominis ἐγὼ
repetitionem *K. Π.* p. 122. Εγὼ δὲ,
ὡς — ἔγω δὲ καὶ ἐγὼ, &c. Cæterum,
Clearcho vitio vertit *Plutarchus*,
p. 1015. quòd dicto audiens *Cyro*
non esset: cujus auctoris senten-
tiæ suam temerè opponentem *A-
blancortium* merito castigat *Gl. Da-
cerius* in notis *Versioni* suæ *Galli-
cæ* ad dictum *Plutarchi* locum
adjectis.

Κλέαρχος ἐκ ἧθ' ελεν ἀποσπάσαι ἀπὸ τῆ πωλαμῆ τὸ δεξιὸν κέρασ, φοβόμενος μὴ κυκλωθεῖν ἐκατέρωθεν· τῷ δὲ Κύρῳ ἀπεκρίνατο, ὅτι αὐτῷ μέλοι, ὅπως καλῶς ἔχοι.

Καὶ ἐν τῷ τῷ καιρῷ τὸ μὲν βαρβαρικὸν στρατεύμα ὁμαλῶς προΐει· τὸ δ' Ἑλληνικόν, ¹ αὐτ' ἐτι ἐν τῷ αὐτῷ μένον, συνετάττετο ἐκ τῶν ἐτι προσιόντων. Καὶ ὁ Κύρος παρελαύνων ² ἐπ' αὐτῷ πρὸς αὐτῷ τῷ στρατεύματι, καθεστῆτο ἐκατέρωθεν ἀποθεν, τῆς τε πολεμίας ἀποβλέπων, τῆς τε φιλικῆς. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ἀπὸ τῆ Ἑλληνικῆς Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, ³ ὑπελάσας ὡς συναντήσας, ἤρξε εἶτι παραγγέλλοι· ὁ δ' ἐπισήσας εἶπε, καὶ λέγειν ἐκέλευε πάντας, ὅτι ⁴ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ σφάγια καλὰ εἴη. Ταῦτα

non tamen volebat Clearchus cornu dextrum à flumine abstrahere, quippe qui metueret nè utraq̃ue ex parte circumdaretur: Cyrus verò respondebat, curæ sibi futurum, ut res præclare gereretur.

Atque eo tempore exercitus barbaricus æquabiliter procedebat: Græcus, utpote qui in eodem adhuc loco stetit, ex iis qui subinde accedebant, instruebatur. Et Cyrus equo provectus non prorsus ipsum juxta exercitum, utrosque eminens spectabat, conversis tum in hostiles tum in copias sociales oculis. Eum verò de Græcorum exercitu Xenophon Atheniensis ubi vidisset, equo nonnihil incitato ut ei occurreret, num aliquid imperaret, quærebat: qui cum substitisset aiebat, quod & omnibus dici curaret jussit, exta & hostias pulchra ostentare. Hæc proferens, tumultum

1 Αὐτ' ἐτι, &c.] Plerique libri typis impressi exhibent ὅτ' ἐτι, quarum prior vocula in MSto Eton. omnino deest; sed licet sensus non postulet, ut quid inter Ἑλληνικὸν & ἐτι legatur, tamen levi mutatione ἔτι pro ὅτι, reponendum cum Stephano censuerim. Cæterum, pro μίον, quod mox sequitur, Muretus legit ἱμίων. Sed retinenda est vulgata lectio, & cum αὐτῷ intelligenda vox τέπω, sæpissimè κατ' ἄλλω ὡς omissa.

2 Οὐ πᾶν πρὸς αὐτῷ τῷ στρατεύματι.] Opinor, suo: cujus cum è medio provectus esset, non juxta

cornu alterutrum statim substitit; sed eum petivit locum, ubi ex intervallo tam suas quàm hostiles copias conspiceret.

3 Ὑπελάσας.] Glossar. Græco-lat. vetus: Ὑπελαύνω, subago, subagito: ut eum denotet, qui sensim furtimque equum agitare. Hic tamen ὑπὸ quandam diminutionis vim verbo suo addere videtur.

4 Τὰ ἱερὰ καὶ τὰ σφάγια.] Eustath. ad Hom. Il. κ'. 788. ἱερὰ, τὰ ἱερυνόμενα. & ad Il. ω'. p. 1346. ἱερὰ, τὰ σπλάγχνα. quo forsitan sensu vox hic accipienda est; ut ἱερὰ καλὰ denotent lætas divinationum conjectu-
ras

δὲ λέγων, θορύβῳ ἤκασε διὰ τῶν τάξεων ἰόντος, καὶ ἦρθε τις ὁ θορύβος; Ο δὲ Ξενοφῶν εἶπεν, ὅτι τὸ σύνθημα παρέρχεται δεύτερον ἤδη. Καὶ ὃς ἐθαύμασε, τίς παραγγέλλει, καὶ ἦρθε ὁ, τι καὶ εἴη τὸ σύνθημα; Ο δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι ΖΕΥΣ ΣΩΤΗΡ καὶ ΝΙΚΗ. Ο δὲ Κύρος ἀκέσας, Ἀλλὰ δεχομαι τε, ἔφη, καὶ τῆτο ἔσω. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, εἰς τὴν ἐαυτοῦ χώραν ἀπήλαυσε καὶ ἔκ' ἐτι τρία ἢ τέτταρα στάδια ἀπείχετην τῷ φάλαγγι ἀπ' ἀλλήλων, ἥνίκα ἔπαιάνιζον τε οἱ Ἕλληνες, καὶ ἤρχοντο ἀνίστοι ἵεναι τοῖς πολεμίοις. Ὡς δὲ πορευομένων

ordines pervagari audiit, & quis esset ille tumultus, quæsit? Aiebat Xenophon, tesseram vice jam alterâ per aciem ire. Et miratus est is, quis iam dari jusserat, interrogavitque adeo quænam sit tessera? Respondit ille, JUPITER SERVATOR & VICTORIA. Quod ubi Cyrus audisset, Accipio, inquit, atque hæc esto. Hæc loquutus, suum in locum reductus est: nec jam tria quatuorve stadia phalanges ab se invicem distabant, cum Græci prænam cantabant, & adversus hostes ire incipiebant. Cùmque, progredienti-

ras ab extis præcipuè factas; σφάγια verò etiam omnia respiciat à variis hostiæ jam casuræ motibus capta. Vide doctis. Potteri Archæol. Gr. l. 2. c. 14. Sin autem ἱερὰ malis sacra, quam primam sibi vindicat significationem, reddere, Virgiliana hæc cum Xenophontéis istis conferre juvabit:

— dum sacra secundus haruspex
Nunciet, ac lucos vocet hostia pin-
guis in altos.

Æn. l. 11. v. 739. & seq.

1 Ο θορύβος. Ο δὲ Ξενοφῶν] In MSto Eton. post θορύβος additur ἡ: in aliis quibusdam vet. teste Stephano, εἴη: quod cùm verbum sæpissimè per ellipsin omitti soleat, huic etiam loco, nec injuriâ, deficit. Cæterùm, pro Ξενοφῶν in iisdem libris legitur Κλέαρχος.

2 Τὸ σύνθημα. Ο δὲ — ὅτι ΖΕΥΣ, &c.] Vide sis K. Π. p. 232. n. 1.

& p. 475. In MSto Eton. & edit. Ald. pro ὁ, τι καὶ εἴη — legitur ὁ, τι εἴη sine καί. Sed immeritò omissa fuit hæc particula; quippe quæ Atticos apud scriptores sæpè παρέλκει. Æschin. dial. 11, 12. καλῶς δὲ καὶ σὺ ποιεῖς παραινῶν. Ælian. Hist. V. l. 1. c. 16. καὶ πῶς ὑπὲρ ἡμῶν καλῶς Ἀπολλόδωρος ἔτω δόξαζει — Noster Hist. Gr. l. 2. ferè medio, τῆτον τί ποτε καὶ καλέσαι χρεῖ. In iisdem libris deest etiam τε post δέχομαι, quod ex auctorum itidem usu retinendum est.

3 Οὐκ ἐτι] Coniunctim hæc vulgò scribuntur, iisque adeo adnumeranda sunt, de quibus dictum est, p. 61. n. 1.

4 Ἐπαιάνιζον] Scholiastes ad Thucyd. lib. 1. δύο παῖδας ἔδον οἱ Ἕλληνες, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου τῷ Ἀρείῳ, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον, τῷ Ἀπόλλωνι. Adi K. Π. p. 482.

¹ ἔξεκύναινε τι τῆς φάλαγγος, τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο ² δρόμῳ θεῖν· ³ καὶ ἅμα ἐφθέγγαντο πάντες, οἷον περ τῷ Εὐναλίῳ ἐλελίζεσι, καὶ πάντες δὲ ἔθεον. Λέγουσι δέ τινες, ὡς ⁴ καὶ ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν, φόβον ποιῶντες τοῖς ἵπποις. ⁵ Πρὶν

bus iis, pars quædam phalangis fluctuum instar sese prorueret, ea à tergo quæ relicta erat, citato cursu ad illam tendere cœpit; simulque, quemadmodum *Enyalio* ἱλιλεῦ canere solent, omnes conclamârunt, cucurrerunt omnes. Nonnulli aiunt, eos etiam scutis ad hastas adlisis sonitum excivisse, quo terrorem equis incuterent.

I Εξεκύναινε τι τῆς, &c.] Magnificè hoc Noster; translatione permovendis animis, signandis rebus, ac sub oculos subjiciendis adhibitâ. Vide *Quintil.* l. 8. c. 6. *Demetrius Phaler.* sect. 85. improbato Poëtæ iudicio quoddam rem magnam tenui detereret metaphorâ, cum moto tonitru *cælum tubâ canere* diceret, Ετεράν ἔν, inquit, ἐπινοήσωμεν μέλαφορὰν, μικρότητι αἰτίαν ἱσινομένην μάλλον ἢ μεγέθους. Δεῖ γὰρ ἐκ τῆς μειζύωνων μέλαφerein εἰς τὸ μικρὰ, ὃ τὸ ἐναντίον οἷον ὡς ὁ Ξενοφῶν φησιν, Ἐπεὶ δὲ πορευομένων ἐξεκύναινε τι τῆς φάλαγγος — τὴν γὰρ τῆς τάξεως παρεκτροπὴν ἐκκυμαινῶσα θαλάσση εἴκασε, καὶ προσωνόμασεν. Εἰ δὲ τις μέλαβαλὼν εἴποι ἐκφάλαγγίσασαν τὴν θαλασσαν, τάχα μὲν ὃδὲ οἰκείως μετοίσει, πάντα δὲ πάντως μικροπρεπῶς. Porro, apud *Arrian.* l. 2. c. 10. filii *Xenophonte*i æmulum, legimus κυμῆναν τῆς φάλαγγος. Eandem & Latinis scriptoribus familiarem esse metaphoram, nemini paulò humaniori ignotum est.

² Δρόμῳ θεῖν] Ità Noster post hac plus vice simplici. *Matt.* XIII. 14. Ακοῇ ἀκυσίει, καὶ &c. & XV. 4. θανάτῳ τελευιάτῳ. Itaque frustra sunt *Gatakerus* aliique, quibus locutiones has Evangelistæ ex Hebræo fonte derivare visum est. Simili prorsus modo *Aristoph.* in *A-*

vib. v. 205, — θεόσσηται δρόμῳ. Et *Dionys.* *Hal.* *Antiq. Rom.* l. XI. c. 11. μηδὲ ὄψει δυναμένοις ἰδεῖν, &c.

³ Καὶ ἅμα ἐφθέγγαντο πάντες, οἷον περ, &c.] Vide *K. Π. p.* 195. n. 2. & p. 428. n. 2. & p. 234. Quibus adde, si libet, quæ *Curtius*, l. 4. c. 12. prope fin. de Macedonibus Persisq; in prælium ruentibus tradit. Cæterum, ἐλελίζειν est proferre ἐπιφώνημα illud seu ἐπίθεγμα πολεμικόν, quod dicitur ἱλιλεῦ. *Demetr. Phaler.* sect. 98. ait, Ξενοφῶν δὲ Ἠλέλιξί φησιν ὁ στρατηγός. τὴν τῇ ἱλιλεῦ ἀναβόησιν, ἣν ἀνεβόα στρατηγός συνεχῶς, παραποιήσας ὀνόματι. Lege eundem *sect.* 94. & seq. περὶ μεγαλοπρεπείας ἐκ τῆς ποιεῖν ὀνομάτων: & *Quintil.* *Instit.* *Orat.* l. 8. c. 6. p. 520. & seq.

⁴ Ὡς καὶ ταῖς ἀσπίσι, &c.] Rem eandem Noster aliâ orationis expressit formâ l. 4. ferè medio, οἱ δὲ κάμνοντες — τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα ἐκρούσαν. Paulò aliter *Arrian.* l. 1. c. 6. Ὁ δὲ (Alexander) καὶ παλάλαξαι ἐκέλευσε τὰς Μακεδόνας, καὶ τοῖς δόρασι δηπῆσαι πρὸς τὰς ἀσπίδας: ubi vide sis auctorum verba, morem quæ eundem designant, à *Cl. Gronovio* adducta: necnon quæ notavit doctif. *Spanhemius* ad *Cal. lim. hymn.* in *Del.* v. 136..

⁵ Πρὶν δὲ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι] Scilicet πρὸς seu εἰς αὐτὰς, vel αὐτῶν: uti Noster

δὲ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίνουσιν οἱ βάρβαροι τοῖς ἵπποις
καὶ φεύγουσι. Καὶ ἐνταῦθα δὴ ἐδίωκον μὲν ¹κατὰ κράτος
οἱ Ἕλληνες, ἐβόων δὲ ἀλλήλοις, μὴ θεῖν δρόμῳ, ἀλλ' ἐν
τάξει ἐπεσθαι. Τὰ δὲ ἄρματα ἐφέρετο τὰ μὲν δι' αὐτῶν
τῶν πολεμίων, τὰ δὲ καὶ ²διὰ τῶν Ἑλλήνων, κενὰ ἡνιόχων.
³Οἱ δὲ, ἐπεὶ προῖδον, ἴσαντο· ⁴ἔσι δ' ὅς τις κατε-

Priusquàm verò sagitta utroflibet adsequeretur, barbari inclinatis
equis fugiunt. Atqui ibi tum Græci totis viribus insequerentur,
aliique aliis clamabant, nè cursu in hostes citato tenderent, sed or-
dine servato sequerentur. Currus autem partim per hostes ipsos,
partim per Græcos, aurigis vacui ferebantur. Quos cum ex his
quidam præviderant, subsistebant; fuit etiam qui deprehensus

Noster *Hist. Gr.* l. 2. ἡμεῖς δὲ εἰς τὸ
πᾶσαν καὶ δόξα αἰφύνης, καὶ ἀκρόα,
καὶ πᾶν, ἐξικνεῖσθαι αὐτῶν, καὶ, &c.
& alibi. *Herodotus* l. 4. c. 139. —
λύειν δὲ ὅσον τόξευμα ἐξικνεῖσθαι: quo
in loco, sicut & in *Thucydidéo*
illo l. 4. ὑπὸ τῶν τοξευμάτων καὶ λίθων
ἀπὸ, &c. vox τόξευμα denotat (non
sagittæ jactum, sed) ipsam sagittam.
Thomas Magister: Τόξευμα ἢ μόνον ἢ
τοξεία, ἀλλὰ ἔαυτὸ τὸ τόξον, i. e.
πᾶσαν τὴν τοξικὴν σκευὴν· & in pri-
mis, τὸ τοξεύμενον. In istis verò
locutionibus, ἐν τῷ γίγνεσθαι τοξεύ-
ματι, & εἰς τόξευμα ἀφικνεῖσθαι,
nomen hoc pro *telis jactu* ponere
solet *Xenophon*.

¹ Κατὰ κράτος] In libris non-
nullis scribitur *κατακράτος*: quod
& apud alios auctores, five manu
scriptos, five typis impressos, pas-
sim fieri solet. Voces alias, in
quibus eandem videre est scriptu-
ræ varietatem, jam suprà notavi-
mus p. 61. atque alibi.

² Διὰ τῶν Ἑλλήνων] Sic rescriben-
dum vidit olim *Muretus*. Vulgò
legitur δι' αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων: sed
αὐτῶν ab iis quæ modò præcesse-
rant, δι' αὐτῶν τῶν πολεμίων, ad
Græcos etiam malè transivit.

³ Οἱ δὲ] i. e. τινες, uti & suprà
p. 56. Οἱ δὲ καὶ ἔσαν, &c. *Lucian.* in
Timone, prope ab init. Οἱ δὲ καὶ αὐτῶν
σοι τὰς χεῖρας, &c. Ad quem locum
hæc *Scholias* verba in *Exercit.* suis
Philol. adduxit *Cl. Lamb. Bos.* Ο-
μοῖα ἢ σύλλαξις ταύτῃ τῇ ἐν τῇ *ἱερᾷ* ἔ-
υαγγελίᾳ Ματθαίου συγγραφή τῇ, Οἱ
δὲ ἐδίδασσαν· ἀλλ' ἡ γὰρ τῶν τινῶν, τὸ οἱ
δὲ κεῖται. *Matt.* XXVIII. 17. Καὶ
ιδόντες αὐτὸν, προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ
δὲ ἐδίδασσαν. Imperitè itaque ac te-
merè *Beza* hîc legendum censuit ἡ δὲ
ἐδίδασσαν: quod ei scilicet οἱ δὲ pro
τινῶν rarum videbatur; cùm contrā
atque ille, auctores inter Græcos
principes ita loqui soleant.

⁴ ἔσι δ' ὅς τις] *Mat. Devarius* in
libel. de L. G. partic. c. 41. ita
scripsit: "Verbum ἐσι, in numero
" multitudinis, articulo etiam re-
" lativo plurali præponitur, & ἀο-
" ριστολογικὸν itidem nomen efficit,
" Nam εἰσιν οἱ, pro τινῶν, i. e. non-
" nulli, accipitur. In singulari ve-
" rò numero, non nisi negativâ
" præcedente invenitur: ἕκ ἐστιν ὅς τις,
" pro ἕδεις, & ἕκ ἐστιν ὅς τις, &c." Sed
in eo falli accuratissimum cætero-
quin Grammaticum, phrasîs hæc
Xenophontea docet.

λήφθη, ὥσπερ ¹ ἐν ἵπποδρόμῳ, ἐκπλαγείς· ² καὶ ἔδεν μέντοι ἔδὲ τῷτον παθεῖν ἔφασαν· ἔδὲ ἄλλος δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἔπαθεν ἔδεις ἔδεν, πλὴν ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ τοξευθῆναι τις ἐλέγετο.

Κῦρος δὲ, ὁρῶν τὰς Ἑλλήνας νικῶντας ³ τὸ καθ' αὐτὰς καὶ διώκοντας, ἡδόμενος ⁴ καὶ προσκυνέμενος ἤδη ὡς βασιλεὺς

erat, tanquam in equestri curriculo, obstupefactus; & nē hunc quidem quidquam mali passum esse prodidēre nonnulli: nec alius quisquam Græcorum hāc in pugnā quidquam passus est, nisi quod ad latus lævum sagittā quidam percussus dicebatur.

Cyrus autem, cū Græcos hostium agmēn sibi objectum vincere & insequi cerneret, lætitiā adfectus & veneratione licet jam

¹ Ἐν ἵπποδρόμῳ] *Hesychius*, Ἰππόδρομος, ἀγὼν Ἀθήνησι Θεσεῖ ἀγόμενος: eadem sunt & *Phavorini* verba. De loco autem ipso, in quo cursu equestri certatum est, vocem usurpant auctores.

² Καὶ ἔδεν μέντοι ἔδὲ, &c.] Sic supra p. 63. & alibi sæpē voculas Noster negativas iterat. Eodem Atticorum exemplo scribit *Demosthenes* in *Mediam.* orat. p. 633. Οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἔδενος ἔνικα τῶτων ἔδεν ἐν ὑμῖν πωποτ' εἶπον. *Æschin.* dialog. 2. *sect.* 11. — οἷς μήτ' ἂν πεῖσαι δυναίῃ τις μηδένα τῶν παρόντων, μήτ' ἂν ὠφελθεῖν μηδὲν ἀπ' αὐτῶν. Similiter auctores sacri, quod quid ἐμφατικώτερος negarent, ingeminatas id genus particulas adhibuere. *Marc.* XIV. 25. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐκ ἔτι ἢ μὴ πῶς ἐκ, &c. *Luc.* XXIII. 53. — καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, ὃ ἐκ ἦν ἔδῃπω ἔδεις κείμενος. *Heb.* XIII. 5. Οὐ μὴ σε ἀνῶ, ἔδ' ἢ μὴ σε ἐγκαταλίπω. De quo commate vide quæ notavit *doctif.* *Blackwallus* in *Clafs. Sacr.* parte *sec.* cap. 2.

³ Νικῶντας τὸ καθ' αὐτὰς] *Scil.* βαρβαρικόν, vel τῶν βαρβάρων κίρας

seu ῥίφου. Eādē constructione dicitur νικᾶν τὰς ἀντιπάλους, apud *Aristoph.* *βαλάρ.* v. 1059. Itidem in oratione solutā: Καὶ Τιμοθέω μὲν, ὃ Ἀθηναῖοι, νικήσαντι Λακεδαιμονίῃς — *Dinarch.* in orat. contra *Demosth.* p. 91. edit. *Steph.* Noster paulò infrā: νικᾷ τὰς πρὸ βασιλείας, &c. Porro, τὸ καθ' αὐτὰς similiter adhibuit *Thucyd.* l. 1. ferè med. Καὶ αὐτὸ μὲν τὸ τῇ Ἀργείῳς κίρας, καὶ ὅσοι περὶ ἐκεῖνον ἦσαν — ἐτρέψαντο τὸ καθ' αὐτὰς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπιπολύ· i. e. *Ac ipsum quidem Aristei cornu, & quotquot — circum ipsum erant, hostium cornu sibi oppositum in fugam verterunt, &c.* *Diodor.* Sic. his ipsis in Græcis scribit p. 253. εὐδὺς τρεψάμενοι τὰς καθ' αὐτὰς — i. e. *agmen sibi adversum.* Verba autem Xenophontis *Amaseus* sic vertit: Cyrus cū Græcos ex suā aciet parte vincentes cerneret, &c. nec multò aliter *Leunclavius*, cujus itā se habet versio: Cyrus, cū Græcos à parte suā viētores evafisse cerneret, &c.

⁴ Καὶ προσκυνέμενος, &c.] Vide *fis* K. Π. p. 284. n. 2. & p. 596. n. 4.

ὑπὸ τῶν ἀμφ' αὐτὸν, ὃδ' ὡς ἐξήχθη διώκειν· ἀλλὰ ¹ συν-
εσπειραμένην ἔχων τὴν τῶν σὺν ἐαυτῷ ἑξακοσίων ἱππέων τάξιν,
ἐπεμελεῖτο ὅ, τι ποιήσει βασιλεύς. ² Καὶ γὰρ ἤδει αὐτὸν, ὅτι
μέσον ἔχοι τῇ Περσικῇ στρατεύματι. ³ Καὶ πάντες δὲ οἱ τῶν
βαρβάρων ἄρχοντες μέσον ἔχοντες τὸ αὐτῶν ἡγῆντο, ⁴ νομίζοντες
ἕτως ἐν ἀσφαλεσάτῳ εἶναι, ἣν ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ἐκατέρωθεν ἦ,
καὶ εἴ τι παραγγεῖλαι χρήζοιεν, ἡμίσει ἐν χρόνῳ αἰσθάνεσθαι
τὸ στρατεύμα. Καὶ βασιλεὺς δὴ τότε μέσον ἔχων τῆς ἐαυτοῦ

ab iis, qui circa ipsum erant, tanquam rex acceptus esset, tamen nec
sic quidem ad insequendum concitatus erat; sed cum sexcento-
rum, quos secum habebat, equitum turmâ conglobatâ, quid rex
facturus esset studiosè observabat. Nôrat enim, eum mediam
exercitûs Persici aciem obtinere. Quinetiam omnes barbarorum
principes medium suos inter ordines locum tenentes, ducis exeque-
bantur officia; quòd existimarent, ità se in tutissimo esse, si vires
iporum utrinque collocatæ sint, & si quid imperatum vellent, ex-
ercitum id tempore dimidio breviori animadversurum. Et rex
quidem eo tempore quanquam aciem exercitûs sui mediam obti-

¹ Συνεσπειραμένην, &c.] Suidas :
Συνεσπειραμένοι· συσπικλισμένοι εἰς
σειότηλα. De eo omni dicitur quod
in orbem convolvitur. Servius ad
Virg. Æn. l. 2. v. 217. Propriè, in-
quit, spiræ sunt volubilitas funium.
Indè & posteriora serpentium spiræ
dicuntur, quæ sic involvuntur in gy-
rum, ut funes. Phavorinus : Σπείρα,
ἡ τῶν ὄφειν συστροφή, & paulò post
— σύναξις, πλῆθος στρατευμάτων :
atque ità ferè Suidas & Hesychius.
Josephus de B. J. l. 4. c. 4. sect. 6.
de Idumæorum commento contra
tempestatem verba faciens, συσπει-
ραθέντες, ait, τοῖς σώμασι ἀλλήλους
ἀνιέθαλπον, &c. Nec eundem verbi
conspiro sensum respuit Latinitas, si
modò libris MSS. quos adpellat
Cl. Davisius ad Cæs. de B. C. l.
3. c. 46. fides sit habenda: in eis
enim, pro vulgatâ scripturâ con-
spirati, legitur conspirati.

² Καὶ γὰρ ἤδει αὐτὸν, ὅτι, &c.]
Eadem mox infra utitur locutione
Atticâ — πρῶτον μὲν ἐπέδειξεν
αὐτὸν, ὅτι περὶ, &c. Similiter lo-
quuti sunt auctores sacri: Marc.
l. 24. Οἶδά σε τίς εἶ, ὁ, &c. Joh.
XI. 31. Οἱ ἔν Ιερουσαλὴμ — ἰδόντες τὴν
Μαρίαν, ὅτι ταχέως ἀνέστη, &c.

³ Καὶ πάντες δὲ οἱ τῶν βαρβάρων,
&c. Vide p. 74. n. 1.

⁴ Νομίζοντες ἕτως ἐν, &c.] Lo-
cum hunc Xenophontéum respi-
cit, opinor, Arrianus de exp. Alex.
l. 2. c. 8. ubi cùm tradiderat Da-
rium mediam aciem tenuisse, sub-
jicit: καὶ τὸν νῦν τῆς τάξεως ταύτης
Ξενοφῶν ὁ τῇ Γεῦλλῃ ἀναγέγραπεν.
Vide Nostrum etiam K. Π. p. 627.
Cæterum in MSto Eton. legitur
καὶ inter ἕτως & ἐν; & pro ἡμίσει
ἐν χρόνῳ, idem liber exhibet ἡμί-
σει ἂν χρόνῳ. Sed nil mutan-
dum.

στρατῖας, ὅμως ἔξω ἐγένετο τῷ Κύρῳ εὐωνύμῳ κέρατος. Ἐπεὶ δὲ εἶδεν αὐτῷ ἐμάχετο ἐκ τῆς ἐναντίας, ¹ εἶδεν τοῖς αὐτῷ τεταγμένοις ἔμπροσθεν, ἐπέκαμπεν ὡς εἰς κύκλωσιν. Ἐνθα δὲ Κύρος δέσας, μὴ ὀπισθεν γένομενος καλᾷ κόπῃ τὸ Ἑλληνικόν, ἐλαύνει ἀντίους· καὶ ἐμβαλὼν ² σὺν τοῖς ἑξακοσίοις, νικᾷ τὰς πρὸ βασιλέως τεταγμένους, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψε ³ τὰς ἑξακισχιλίους· ⁴ καὶ ἀποκτεῖναι λέγεται αὐτὸς τῇ αὐτοῦ χειρὶ Ἀρταγέρσην τὸν ἄρχοντα αὐτῶν.

Ὡς δὲ ἡ τροπὴ ἐγένετο, διασπείρονται καὶ οἱ Κύρῳ ἑξακοσιοί, εἰς τὸ διώκειν ὀρμήσαντες· ⁵ πλὴν πάνυ ὀλίγοι ἀμφ' αὐτὸν κατελείφθησαν, σχεδὸν οἱ ὁμοτράπεζοι καλέμενοι. Σὺν τέτοις δὲ ὦν, καθορᾷ βασιλέα καὶ τὸ ἀμφ' ἐκείνου

neret, tamen ultra Cyri cornu lævum erat. Cùm autem nemo in ipsum ex adverso pugnaret, nec in eos qui ante ipsum dispositi fuerunt, inflexione tanquam ad *hostes* circumveniendos uti cœpit. Ibi verò Cyrus veritus, nè posteaquam à tergo foret, Græcorum concideret exercitum, adversus provehitur; atque factò cum sexcentis illis impetu, vincit eos qui ante regem erant dispositi, & illos sex mille *equites* in fugam vertit: *quin* & ipse manu suâ Artagersem eorum præfectum interfecisse dicitur.

Ut autem fuga facta est, Cyri etiam *illi equites* sexcenti, ad insequendum impetu invec̃ti, dissipantur: veruntamen pauci admodum circa ipsum reliqui fuere, ferè qui mensæ participes dicebantur. Hos cùm apud se haberet, regem *equitum*que circa illum

1 Οὐδὲ τοῖς αὐτῷ, &c.] Edit. *Steph.* pravam hanc loci distinctionem, εἶδεν τοῖς αὐτῷ τεταγμένοις ἔμπροσθεν ἐπέκαμπεν ὡς εἰς κύκλωσιν, ἐνθα δὲ, &c. exhibet: *Ald.* pravitate tam lectionis quàm distinctionis (ut alibi sæpè) laboret: sic enim sese dat — ἐν δὲ τοῖς αὐτῷ τεταγμένοις, ἔμπροσθεν, &c.

2 Σὺν τοῖς ἑξακοσίοις] Quorum suprâ modo meminerat p. 74.

3 Τὰς ἑξακισχιλίους] De quibus mentio facta est p. 67.

4 Καὶ ἀποκτεῖναι λέγεται, &c.] *Plutarchus* p. 1015. Αποστρέψανθ' δὲ

τὸν ἵππον τῷ Ἀρταγέρσῃ, βαλὼν δὲ Κύρῳ ἔτυχεν, καὶ διήλασεν παρὰ τὴν κλεῖδα διὰ τῆς τραχήλου τὴν αἰχμὴν. Τὸν μὲν ἔν Ἀρταγέρσῃ ἀποθανεῖν ὑπὸ Κύρῳ, σχεδὸν ἅπαντες ὁμολογεῖσι.

5 Πλὴν, &c.] *Lexicon. Gr. L. vetus*: Πλὴν, *verum*; cum nimirum absolutè effertur, valet ὅμως. *Moschorulus*: Πλὴν, παρὰ μὲν τοῖς κοινοῖς πρὸς γενικὴν αἰεὶ λέγεται· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, πρὸς τὴν ἡγεσμένην πῶσιν· καὶ ἀντὶ ὅμως. Hoc ferè modo accipitur ista particula *Matt. XVIII. 7. XXVI. 39. Philip. IV. 14.* Vide *K. Π. p. 484. n. 3.*

¹Σίφος· καὶ εὐθὺς ἐκ ²ἡνέσχελο, ἀλλ' εἰπὼν, Οὐῶ τὸν ἄνδρα, ³ἔτο ἐπ' αὐτὸν· καὶ παίει κατὰ τὸ σέρνον, καὶ τὶ ῥῶσκει διὰ τῆς θώρακος, ὡς φησὶ ⁴Κτησεάς ὁ ἰατρός, καὶ ἰᾶσθαι αὐτὸς τὸ τραῦμα φησι. Παίοντα δ' αὐτὸν ⁵ἀκονίζει τις παλῶν ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν βιαίως· ⁶καὶ ἐνταῦθα μαχόμενοι καὶ βασιλεὺς καὶ

globum conspicit; statimque se non continuit, quin cū dixisset, Video hominem, in ipsum impetu rueret; atque adeo pectus ei ferit, & per loricam vulnus infligit, uti Ctesias tradit medicus, qui se etiam vulnus illud curasse narrat. *Cyrum*, verò eum dum ferit, palto quidam acriter vibrato sub oculum percutit: atque ibi

¹ Σίφος.] Vox est nonnunquam etiam περισπωμένη: quod monuisse sat est.

² ἡνέσχελο.] Valet pro ἀνείχεσθαι τόν. Idem verbi medii usus, tum apud auctores passim tum apud *Matt.* XXVII. 5. καὶ ἀπελθὼν ἀπήγατο: quod phrasi, quā *Lucianus* in *Toxari* p. 618. utitur, exprefis istā, ἀπηγάγεσθαι αὐτόν.

³ ἔτο ἐπ' αὐτόν, &c.] Verbo eodem ἰμφαλικῶς ad impetum & ardorem animi exprimendum jam supra adhibuit p. 50. *Diodor. Sic.* l. 14. p. 254. & *Plutarch.* p. 1016. Artaxerxem à Cyro primū in terram dejectum fuisse tradunt.

⁴ Κτησεάς ὁ, &c.] Excerptas quasdam ex *Ctesia* scriptis historias fervavit *Photius*; quas videre est hujus apud *Biblioth.* p. 107. & seq. edit. Rothom. 1653. Ibidem legas licet varia variorum auctorum de Cnidio illo testimonia: quibus addas *Plin.* N. H. l. 2. c. 106. & *Suid.* ad v. De medicis exercituum itinera comitantibus, vide K. Π. p. 77.

⁵ Ἀκονίζει τις, &c.] *Diodorus* etiam *Sic.* loco cit. *Cyrum* ὑπὸ τινὶ τυχόντων Περσῶν πληγέντα tradit. *Plutarch.* ex *Dione*, eum regis ipsius manu seu (ut alii) à Care quo-

dam; ex *Ctesia*, à Caunio quodam (quod eodem ferè recidit) percussus cecidisse refert.

⁶ Καὶ ἐνταῦθα μαχόμενοι, &c.] Itā locum distinxit *Stephanus*. In aliorum editionibus σίμῃ plena (quæ dicitur) perperam, opinor, ad ἑκατέρω ponitur. Cæterum, casus nominativus more Attico hīc absolute videtur adhibitus, pro μαχομένων καὶ βασιλέως καὶ Κύρου, καὶ τῶν, &c. *Euripid.* itidem *Phœnis.* v. 292.

Μίλλων δὲ πέμπειν μὲν Οἰδίπῳ κλεινὸς γόνος.

Μαντεῖα σεμνὰ, —

Εν τῷ δ' ἐπεσφράτευσαν Ἀργεῖα πόλιν. Ubi Scholiastes Σολοικοφανὲς, ait, τὸ τό ἐστιν. Εἰδὲ γὰρ εἰπεῖν, Μέλλουσι πέμπειν, &c. Frustrā verò sunt interpretes *Euripidis*, qui hanc loquendi rationem ex Hebræo fonte fluxisse putarunt. Hujusmodi enim anacolutha sunt apud elegantissimos auctores usitata. *Thucyd.* l. 6. in orat. Nicia: πολλὰ γὰρ ἔσα (sc. σφαλῖα) ἢ πάσης ἔσαι πόλεως ὑποδέξασθαι: pro πολλῆς γὰρ ἔσης, uti notat Scholiastes *Ælian.* H. V. l. 7. c. 1. Αφικομένη δὲ (Semiramis) πρὸς τὸν Ἰσσοῦ βασιλέα, κλητὴ κατὰ κλέος τῆς ὥρας, ὅδε ἐνιυχὼν τῇ ἀνθρώπῳ, ἡράσθη αὐτῆς. h. e. cū venisset, &c. Idem l. 10. c. 18. βασιλῶν δὲ κατὰ

Κῦρος, καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὰς ὑπὲρ ἐκάλειρε, ὅποσοι μὲν τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἀπέθανον, Κτησίας λέγει· (¹ παρ' ἐκείνῳ γὰρ ἦν) Κῦρος δὲ, αὐτός τε ἀπέθανε, καὶ ὀκτὼ ² οἱ ἀριστοὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἐκείνῳ ἐπ' αὐτῷ. ³ Αῤῥαπάτης δὲ, ὁ πρῶτος αὐτῷ τῶν σκηπτήρων θεραπέων, λέγεται, ἐπειδὴ εἶδε πεπληκότα Κῦρον, καταπηδήσας ἀπὸ τῆς ἵππου, περιπεσεῖν αὐτῷ. Καὶ οἱ μὲν φασὶ βασιλέα κελεῦσαι τινὰ ἐπισφάζαι αὐτὸν Κῦρῳ· οἱ δὲ, εἰ αὐτὸν ἐπισφάζαι, σπασάμενον τὸν ἀκινάκην· εἶχε γὰρ χρυσῆν. Καὶ ⁴ ῥεπλὸν ἐφόρει, καὶ ψέλλια, καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ

tum & rege & Cyro inter se dimicantibus, & utriusque pro utroque stipatoribus, quot ex iis qui circa regem erant perierint, refert Ctesias: (nam apud illum tunc temporis erat) Cyrus & ipse mortem occubuit, & super ipsum octo ex stipatoribus ejus jacere præstantissimi. Artapates autem, fidelissimus ei inter sceptuchos minister, posteaquam Cyrum cecidisse vidit, ab equo cum defiliisset, super eum procubuisse fertur. Et nonnulli tradunt regem cuidam præcepisse, hunc uti super Cyrum jugularet; alii, seipsum eum jugulasse, stricto acinace; acinacem enim aureum habebat. Quin & torquem gestabat, & armillas, & alia, quemad-

τὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτῷ, &c. h. e. βυκολῶντος, &c. l. 13. c. 46. Ὑπερὸν δὲ ὁ παῖς, νεανίας γενομένου, &c. Polyæn. l. 1. c. 18. Οἱ πολέμιοι τὸ λόγιον εἰδότες, κοινὸν αὐτοῖς ἦν παρῶντα, &c. pro τῷ πολεμίων εἰδότην, &c. Idem l. 2. c. 2. Οἱ δὲ αὐτὸ κατὰ τὸ μέσον πεδίον ὄντες, ὅποτε, &c. pro τῶν δὲ ὄντων, &c. Vide & K. Π. p. 45. lin. penult.

¹ Παρ' ἐκείνῳ γὰρ ἦν] Diodor. Sic. l. 2. p. 118. auctore Ctesias, γεόμενον αἰχμάλωτον, ἃς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην ἀναλήφθη ὑπὸ τῆ βασιλείας.

² Καὶ ὀκτὼ οἱ ἀριστοὶ, &c.] Vide K. Π. p. 241. n. 1. & 242. n. 2. De Xenophontea prælii hujus expositione sic Plutarchus, p. 1014. Τὴν δὲ μάχην ἐκείνην πολλῶν μὲν ἀπηγγελκότων, Πεινοφῶντος δὲ μονοῦ καὶ δεικνύοντος ἔπειτα, καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν, ὡς ἔγεγεννη

μένοις ἀλλὰ γινομένοις, ἐφιστάμενος αἰετὸν ἀκροατὴν ἐν πάθει καὶ συσκευασμένον, ἃς τὴν ἐνέργειαν· ἐκ ἑστῆς ἔχοντος ἐπεξηγεῖσθαι, πλὴν ὅσα τῷ ἀξίῳ λόγῳ, &c.

³ Αῤῥαπάτης δὲ ὁ, &c.] Vide K. Π. p. 509. De Charo sic ferè Q. Curt. l. 8. c. 9. Quem (sc. amicum, cui nomen Alexander) ut Charus jacentem conspexit, ruere in hostem omnium præter ultionem immemor cœpit; multosque hastâ, quosdam gladio interemit. Sed cum tot unum incescerent manus, super amici corpus procubuit exanimis.

⁴ Ὡσπερ οἱ ἀριστοὶ τῶν, &c.] Vide supra p. 50. & 21. unde liquet, summo illum in honore habitum esse, cui cujusmodi ornamenta regis munere gestare licebat. Vide & K. Π. p. 19. 463. 578. & secundæ, quam ei præmисimus, Dissert. p. 51. boni sensus non est, quod dicitur

οἱ ἀριστοὶ τῶν Περσῶν ἐτετίμητο γὰρ ὑπὸ Κύρου ¹ δι' εὐνοίας τε καὶ πιστότητα.

Κῦρος μὲν ἔν τῳ ² ἐτελεύτησεν, ἀνὴρ ὢν Περσῶν, τῶν μετὰ ³ Κῦρον τὸν ἀρχαῖον γενομένων, βασιλικώτατος τε καὶ ἀρχὸν ἀξιώτατος, ὡς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται τῶν ⁴ Κῦρος δοκεῖν ὢν ἐν πείρᾳ γενέσθαι. Πρῶτον μὲν γὰρ παῖς ἔτι ὢν, ὅτε ἐπαιδεύετο καὶ σὺν τῷ ἀδελφῷ καὶ τοῖς ἄλλοις παισὶ, πάντων πάντα κράτιστος ἐνομίζετο. ⁵ Πάντες γὰρ οἱ τῶν ἀρίστων Περσῶν παῖδες ἐν ταῖς βα-

modum Persarum præstantissimi solent: honore enim à Cyro ornatus erat, tum propter benevolentiam tum fidem.

Et sic quidem Cyrus finivit, qui vir inter Persas, ex consensu omnium ejus qui consuetudine usi fuissent, post Cyrum illum priscum ortos, maximè regiâ fuit indole ac imperio dignissimus. Primùm enim cùm puer adhuc esset, unâque cum fratre cæterisque pueris institueretur, omnium in omnibus præstantissimus habebatur. Nam omnes primorum Persarum filii regis ad por-

¹ Δι' εὐνοίας τε καὶ, &c.] Servi erga dominum benevolentiam iisdem verbis designat *Lucianus* in *Bis Accus.* p. 751. quâ de virtute Socratem cum *Ischomacho* egregiè differenter inducet *Xenophon* in *Oeconom.* ferè medio. Vide & *K. Π.* p. 182. Merito itaque *Apostolus* εὐνοίας *Eph.* VI. 7. in servorum numerat officiis.

² Ἐτελεύτησεν] Τελευτᾶν propriè sonat finire, ad finem perducere. Usus est hic itaque, *Noster* & *K. Π.* p. 658, 659. ellipsi (quam vulgaris recepit usus) accusativi βίου: cujus & exemplum videre est *Luc.* VII. 2. Eandem locutionem imitatur *Tacitus* *Annal.* 1.6.c.50. Sic *Tiberius* finivit, οὐδανο, &c. Plenè dixit *Euripid.* *Hec.* v. 417. — ποῦ τελευτήσω βίου; Et *Isocrat.* in *Panegy.* p. 72. edit. Steph. Cum casu genitivo legitur etiam apud *Nostrium* *K. Π.* p. 655. ἐπειδὴν ἔα θνητὸν βίῳ τελευτήσω: quod καὶ ἑλλειψιν dictum videtur, & hoc ferè modo sup-

plendum: ἐπειδὴν τὸ λοιπὸν τῆ, &c.

³ Μετὰ τὸν Κῦρον τὸν, &c.] Cujus mirificam virtutis indolem adfatim *Noster* in *K. Π.* depinxit.

⁴ Κύρος, &c.] Vide p. 27. n. 1. de nominis proprii repetitione: quâ *Cicero* usus est de *Nat. D.* 1.3. c. 34. qui cùm — in sanum venisset *Jovis Olympii*, aureum ei detraxit amiculum, — quo *Jovem* ornârat — *tyrannus Gelo*. De verbo δοκεῖν vide notata ad *K. Π.* p. 6. *Thom. Magister*: Πείρα, ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἐμπειρία, καὶ ἡ μέλοχος καὶ ἀπόλαυσις. Porro ἐν τῷ ἔργῳ γίνεσθαι, i. e. in opere versari, apud *Æschin.* dial. 3. sect. 13. pariter atque ut hoc loco dicitur ἐν πείρᾳ γίνεσθαι, i. e. esse particeps, frui usu alicujus; atque indè quali sit ingenio præditus, perspicere. Infra l. 2. prope fin. rem eandem *noster* aliâ orationis expressit formâ: Κλέαρχος, ὁμολογουμένως ἐκ πάντων τῶν ἐμπείρων αὐτῷ γενομένων.

⁵ Πάντες γὰρ οἱ τῶν, &c.] In iis nimirum *Fori* liberalis ἀρχαίς, de quibus

σιλέως θύραις παιδεύονται· ἔνθα πολλὴν μὲν ἰσωφροσύνην
καλαμάθοι ἂν τις, αἰσχροὺν δ' ἔδεν ἔτε ἀκῆσαι ἔτ' ἰδεῖν ἐστὶ.
²Θεῶνται δ' οἱ παῖδες καὶ τὰς τιμωμένους ὑπὸ βασιλέως καὶ ἀ-
κῆσι, καὶ ἄλλας ἀτιμαζομένους· ὥς· εὐθύς παῖδες ὄντες μαν-
θάνουσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι. Ἐνθα Κύρος εὐμαθέστατος
μὲν πρῶτον τῶν ἡλικίων ἐδόκει εἶναι, τοῖς τε πρεσβυτέροις καὶ
τῶν ἐαυτῷ ὑποδεεσέων μᾶλλον πειθεσθαι· ἔπειτα δὲ φιλιππό-
τατος, καὶ τοῖς ἵπποις ἄριστα ³χεῖσθαι. ⁴Ἐκρίνον δ' αὐτὸν καὶ τῶν

tas educantur; ubi multam animadvertere possit aliquis mode-
stiam, turpe verò quidquam nec audire est nec videre. Spectant
autem pueri tum eos, qui honore à rege ornantur & audiunt, tum
alios qui ignominia notantur: adeò ut statim à pueris & imperare
discant & parere. Hic Cyrus primùm visus est ex æqualibus ma-
ximè docilis, & senibus obedientior quàm vel ii, qui ordine fortu-
næ quàm ipse erant inferiores: deinde equorum studiosissimus,
equisque uti quàm optimè visus est. *Idem* eum etiam res ad bellum

quibus consulenda est *Dissertatio*
II. p. 45. K. Π. præmissa. Noster K.
II. p. 665. Ἀλλὰ τοὺς παῖδας τὸ
μὲν παιδεύεσθαι ἐπὶ ταῖς θύραις, ἔτι
διαμένει — Conf. p. 561. & 636.
Vide sis etiam *Dissertat.* modò ad-
pellatæ p. 50.

¹ Σωφροσύνην, &c.] *Cicero* in *Tusc.*
disp. l. 3. cap. 8. — *temperans, quem*
Græci σωφρονα adpellant, eamque vir-
tutem σωφροσύνην vocant, quam soleo
equidem tum temperantiam, tum mode-
rationem, adpellare, nonnumquam etiam
modestiam. *Adi.* K. Π. p. 566. 567.

² Θεῶνται δ' οἱ παῖδες καὶ τὰς, &c.]
Lege K. Π. p. 556; & 666. & *Differ-*
tat. II. K. Π. præmissæ p. 45.

³ Χεῖσθαι] Post χεῖσθαι, (*Stephani*)
sunt verba “ videtur deesse parti-
“ cipium aliquod, videlicet ἐπιτρί-
“ μιν, aut δυνάμεν, aut hujus-
“ modi quodpiam. Nisi fortè ἀ-
“ ριστα mutandum putet aliquis in
“ ἀριστά: cui tamen vix adstipula-
“ ri ausim. Sed & subaudiendum
“ esse ex præced. verbum ἰδοκεῖ

“ dicere quis possit.” Hæc ille.
Imò verò luce clarius est ἀπὸ τῆς
κοινῆς repeti debere verbum ἰδοκεῖ:
atque adeò vacillatione istâ haud
opus erat. Restè autem scribitur
ἀριστά, quod hîc sumitur adverbialiter;
ut passim fit in multis no-
minibus adjectivis, in numero plu-
rali, genere neutro positis.

⁴ Ἐκρίνον, &c.] Scil. ἄνθρωποι, Κύρος
nimirum in πείρα γενόμενος uti No-
ster suprâ paulò. Idem supplemen-
tum postulat Evangelistarum ora-
tio. *Mat.* IX. 17. Οὐδὲ βάλλασι, &c.
Luc. XII. 48. καὶ παρέθειλο, &c. *Æli-*
an. H. V. l. 3. c. 8. Πολλάκις γὰρ ἐκ
τῶν ἰθαυμάζοντο, &c. scil. ἄνθρωποι.
Eadem de ellipsi vide sis *Cl. Peric.*
ad *Sanct. Min.* l. 4. c. 4. Cæterum, in
τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων, intelli-
gendum est ἡκόντων, vel aliud
quodpiam hujusmodi participium.
Plenè dixit *Æschin.* dial. 2. sect. 2.
Ἐπὶ δὲ τὰλλα τὰ εἰς πλεονέκτην ἡκόντα
— i. e. *Insuper etiam alia ad divi-*
tias pertinentia —

εἰς τὸν πολέμον ἔργων, τοξικῆς τε καὶ ἀκοντίσεως, φιλομαθέ-
 σαλον εἶναι, καὶ μελετηρότατον. Ἐπεὶ δὲ τῇ ἡλικίᾳ ἔπρεπε, καὶ
² φιλοθηρότατος ἦν, καὶ πρὸς τὰ θηρία μέντοι φιλοκινδυνώτατος.
 Καὶ ἄρκιον ὥστε ³ ἐπιφερομένην ἐκ ἔτρεσεν, ἀλλὰ συμπίεσθον
 καλεσπιάσθη ἀπὸ τῶ ἵππου. ⁴ καὶ τὰ μὲν ἔπαθεν, ὧν καὶ τὰς
 ὠτειλας φανεράς εἶχε, τέλος δὲ κατέκτανε· καὶ τὸν πρῶτον μέν-
 τοι βοηθήσαντα πολλοῖς μακαρίζον εἶναι ἐποίησεν.

*spectantes sagittas emittendi artem jaculaque intorquendi cupidissi-
 mum esse discendi, & exercitationum istiusmodi tolerantissimum
 judicabant. Cum verò ejus id ætati conveniret, & venandi stu-
 diosissimus erat, & promptissimus ad subeunda in feris invadendis
 pericula. Etiam ursam aliquando irrudentem non extimuit, sed
 cum eâ congressus ab equo detractus est; & ea quidem passus est
 vulnera, quorum cicatrices habebat manifestas, tandem verò feram
 occidebat: atque ut illum, qui tum ei primus opem tulit, beatum
 prædicarent multi certè fecit.*

1 Τῇ ἡλικίᾳ, &c.] Vocis hujus
 potestas ad quamvis sanè pertinet
 ætatem; at ætatem peculiari quâ-
 dam ratione juvenilem denotat.
Phavorinus: Ἠλικία, ἀντὶ τῆ ἐν ἡλι-
 κία. (repono, ἀντὶ τῆ οἱ ἐν ἡλικίᾳ) οἱ
 νέοι. *Suidas*: Ἠλικία τῆς πόλεως, ἀντὶ
 τῆ οἱ ἐν ἡλικίᾳ, οἱ νέοι. *Harpocration*:
 Ἠλικία, ἀντὶ τῆ ἐν ἡλικίᾳ οἱ νέοι. Le-
 genda hæc & distinguenda ad eum
 modum, quem in repræsentandis
Phavorini verbis tenuimus. Di-
 cuntur autem εἶναι ἐν ἡλικίᾳ, & οἱ ἐν
 τῇ ἡλικίᾳ juvenes, qui firmatâ jam
 ætate florent. *Thucyd.* l. 7. haud
 procul sine ἡλικίας μετέχων, i.e. *Scho-*
liaste monente, νεότητι: quem a-
 pud auctorem haud pauca hujus-
 modi exempla reperire licet.

2 Φιλοθηρότατος ἦν.] Nimirum ve-
 nandi studium erat ἐκ τῶν εἰς τὸν πό-
 λεμον ἔργων. Vide *sis* K. Π. p. 13, 14,
 & quæ notavimus ad p. 567.

3 Ἐπιφερομένην, &c.] Pari sensu
 atque elegantia Noster adhibet
 προσφερόμενον K. Π. p. 39. καὶ ὡς εἰ-

δεν ἐκ τῆ ἐναντίας κάπρον προσφερό-
 μενον, — utroque participio ex vi
 vocis mediæ propriè se inferentem
 sonante. Cæterum, verbo τρεῖν in-
 est quædam etiam fugiendi signifi-
 catio. *Hesych.* Τρέσαι, φυγεῖν, φο-
 βηθῆναι. Τρεσάντων, φοβηθέντων ἢ
 διὰ δέος φυγόντων. *Suidas*: Τρέσας,
 ἀντὶ τῆ φυγῶν, φοβηθεῖς, δειλιάσας.

4 Καὶ τὰ μὲν ἔπαθεν, &c.] Scil.
 τραύματα. *Phavorinus*. Ωτειλή, κύ-
 ρως μὲν τραῦμα, τὸ ἐκ τῆ ὑτάσαι —
 διαφέρει δὲ ἄλλης ὠτειλῆς, ὅτι ὠτειλὴ
 μὲν, αὐτὸ τὸ τραῦμα· ἄλλῃ δὲ, τίλ-
 ῃ τύπῃ. Διεραπειδέντῃ τῆ τραύμα-
 το. Similiter *Ammonius*: Ωτειλὴ
 καὶ Οὐλὴ διαφέρει· Ωτειλὴ μὲν γὰρ
 ἐστὶ τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ
 τὸ ὑτάσθαι· Οὐλὴ δὲ, ἡ ὑγιασμένη
 σὰρξ ἐκ τραύματος παλαιῆ. Sen-
 sum tamen posteriorem hunc voci
 ὠτειλὴ tribuit hoc loco Xenophon.
 Sic *Plutarchus* Quæst. Rom. p. 276.
 Ad quæstionem Διὰ τί τὰς παρα-
 γγέλλοντας ἀρχεῖν, ἔδοξεν ἐν ἱμαλίων
 τῷ τοιοῦτον ἀχίτωνας — respon-
 det,

¹ Ἐπεὶ δὲ κατεπέμφθη ὑπὸ τῆ πατρὸς σατραπείης Λυδίας τε καὶ Φρυγίας τῆς μεγάλης, καὶ Καππαδοκίας, στρατηγὸς δὲ καὶ πάντων ἀπεδείχθη, οἷς καθήκει εἰς Κασωλῆ πεδίον ἀθροίζεσθαι, πρῶτον μὲν ² ἐπέδειξεν αὐτόν, ὅτι περὶ πλείους ποιοῖτο, ³ εἰ τὴν σπείσαιτο, καὶ εἰ τὴν συνθεῖτο, καὶ εἰ τὴν ὑπόσχοιό τι, μηδὲν ψεύδεσθαι. Καὶ γὰρ ἂν ἐπίστευον μὲν αὐτῷ αἱ πόλεις ἐπιρροόμεναι, ἐπίστευον δ' οἱ ἄνδρες· καὶ εἰ τις πολέμιος ἐγένετο, σπείσαμένῃ Κύρῳ ἐπίστευε μηδὲν ἂν παρὰ τὰς ἰσπονδὰς παθεῖν. Τοιγαρῶν ἐπεὶ Τισσαφέρνει ἐπολέμησε, ⁵ πᾶσαι αἱ πόλεις ἐκῆσαι Κύρῳ εἰλοντο ἅντι Τισσαφέρνῃ, πλὴν Μιλησίων· ἔτοι δὲ, ὅτι ἔκ ἡθέλε τὰς Φεύγοντας προεσθαι, ἐφοβῶντο αὐτόν. Καὶ γὰρ ἔρῳ ἐπεδείκνυε, καὶ ἔλεfen, ὅτι ἔκ ἂν ποτε προεῖτο, ἐπεὶ ἅπαξ αὐτοῖς

Posteaquam autem à patre Lydiæ, Phrygiæ magnæ & Cappadociæ satrapa constitutus, ac eò deductus est; & eorum etiam omnium, quorum ad officium pertinebat in Castoli planitiem convenire, designatus est præfectus, primum demonstravit, plurimi se facere, si quis esset fortè quocum fœdus iniisset, si quid cum aliquo constituisset, si cui aliquid pollicitus esset, fraude malâ nihil agere. Itaque ergò civitates ipsi commissæ, fidem ipsi habebant, habebant & ipsi viri fidem: & si quis extitisset hostis, fœdus ubi Cyrus cum eo pactus esset, nihil præter pacta passurum se confidit. Quapropter posteaquam bellum adversùs Tissaphernem movisset, civitates omnes, præter Milesios, ultro Tissapherni Cyrum prætulerunt; hi verò, quod exules deferere nollet, eum metuebant. Etenim tum reapse, tum verbis declaravit, nunquam se eos desti-

det, ὅτι τὰς ἀξίας ἀρχεῖν, ἐ γένεσιν, ἐδὲ χρήμασιν, ἐδὲ δόξαις, ἀλλὰ τραύμασι καὶ ὠτειλαῖς ἐκρίνον. *Hesych.* ὠτειλαί, τραύματα, εἰλαί.

¹ Ἐπεὶ δὲ κατεπέμφθη] Vide supra p. 2.

² Ἐπέδειξεν αὐτόν, ὅτι, &c.] Vide scripta p. 84. n. 2.

³ Εἰ τὴν σπείσαιτο, καὶ εἰ τὴν συνθεῖτο] Adpositè *Ammon.* Σπονδαὶ καὶ Συνθηκαὶ διαφέρει· Σπονδαὶ μὲν γὰρ, ἃς ἐκ πόλεως συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, ἃς ἀναγράφονται, ἐφ' οἷς διακρίνονται· οἷον συνιθήμενοι μὴ πολεμήσιν, μηδ'

ἀδικήσιν ἀλλήλους. Συντίθενται δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὸ παρὰ ταύτας προτεθὲν, ἀρχὴ γίνεται πολέμου. *Suidas:* Σπένδομαι — τὸ φιλιῶσθαι, ἔτω γὰρ ἐκάλει τὰς ἐπὶ τῶν πολέμων συμβάσεις.

⁴ Σπονδὰς] *Suidas:* Σπονδὴ, οἶνος ἐκχυσις ἐπὶ τιμῇ τῶν δαιμόνων· ἢ φιλία. nimirum, propterea quod libationibus utebantur ii, qui amicitiam inter se & fœdera pangebant.

⁵ Πᾶσαι αἱ πόλεις, &c.] Vide supra p. 4. & 8.

φίλος ἐγένετο, ὅδ' εἰ ἐτι μὲν μείζους γένοιντο, ἐτι δὲ καὶ κάκιον πράττειαν. Φανερός δ' ἦν, καὶ εἰ τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν αὐτὸν, νικᾶν πειρώμενος· καὶ εὐχὴν δὲ τινες αὐτῷ ἐξέφερον, ὥς εὐχοίτο τοσούτον χρόνον ζῆν, ἔς τε νικῶν καὶ τὰς εὖ καὶ τὰς κακῶς ποιῶντας ἁλεζόμενος. Καὶ γὰρ ἔν πλείστοι δὴ αὐτῷ ἐνὶ γε ἀνδρὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν, ἐπεθύμησαν καὶ χρήματα, καὶ πόλεις, καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα ³ προέσθαι.

Οὐ μὲν δὴ εὐδὲ τῷτ' ἂν τις εἴποι, ὥς τὰς κακέργους καὶ ἀδίκους εἰς καταγελαῖν, ἀλλ' ἀφειδέστατα πάντων ἐτιμωρεῖτο. ⁴ Πολλάκις δ' ἦν ἰδεῖν παρὰ τὰς σπειρομένας ὁδὸς καὶ ποδῶν

tuturum, posteaquam amicus iis extitisset, nè si pauciores quidem etiam forent, & verò etiam fortunâ magis adversâ uterentur. Præterea palàm ad superandos eos adnitebatur, quicumque ipsum *vel* beneficiis adfecissent vel injuriis: nonnulli etiam votum ejus extulerunt, optare se ut tamdiu viveret, donec & eos qui benè, & qui malè de ipso meriti essent, vicem *cujusque* meritis rependendo vinceret. Itaque ergò uni huic ex omnibus ætatis nostræ hominibus plurimi & opes, & urbes, & corpora sua in fidem tradere cupiebant.

Neque hoc quidem dixerit quisquam, quòd improbos ac sceleratos *sibi* illudere sineret, sed in eos severissimè animadvertit. Ac sæpenumerò tritis in viis cernere erat homines pedibus, ma-

1 Ἀλεζόμενος.] *Hesych.* Ἀλέξαο, ἀμύναι, βοηθῆσαι. Ἀλέξεις, βοήθεια, καὶ ἀνίτισις. Ità *Phavorinus* etiam. *Suidas*: Ἀλεζόμενον· ἀμυνέντα· τὸν κακῶν ἀρξάντα. Subjicit hæc tandem: Εὐχετο δὲ ὁ Κύρ· τοσούτον ὑπερζῆν, ἔς τε νικῶν τὰς εὖ καὶ κακῶς ποιῶντας ἁλεζόμενος. Quæ cùm ex hoc loco *Xenophonteo* deprompta sint, ad ejus exemplar exigì debent & restitui.

2 Αὐτῷ ἐνὶ γε ἀνδρὶ.] Ità rectè legit *Stephanus*; cùm alii exhibent αὐτῶν. quod in αὐτῷ mutandum monuit etiam *Muretus*. Porro de phrasi ἐνὶ γε ἀνδρὶ, Nostro perquam familiari, diximus *K. Π. p. 582. n. 2.* Similiter scribit *Thucyd. l. 1. i.* ferè medio: — καὶ ὅχλῳ, ὅσος ἐκ ἐν

ἄλλῳ ἐνὶ γε χωρίῳ Ἑλληνικῷ ἐστὶ. *i. e.* *Ἐξ hominum multitudine, quanta quidem in nullo alio, uno duntaxat, est Græciæ loco.*

3 Προέσθαι.] *Hesych.* Προέσθαι, προδῆναι. quâ notione verbum illud paulò suprâ — ὅτι ἐκ ἡθέλε τὰς φεύγοντας προέσθαι, — adhibuit *Xenophon*. Hic autem valet, tradere in potestatem, permittere arbitrio, &c. Sic *K. Π. p. 332.* — διὰ δὲ τὸ μηδένα αὐτοῖς ἡθελικέναι προέσθαι μήτε χρήματα πολλὰ, μήτε, &c.

4 Πολλάκις δ' ἦν ἰδεῖν, &c.] *Istiusmodi* nimirum suppliciis eos, morte quos haud statim multandos censuerant, Persæ coercere solebant. *2. Curt. l. 5. c. 5.* Jamque haud procul urbe (*Persepoli*) erant, cūm

καὶ χειρῶν καὶ ὀφθαλμῶν σερβμένους ἀνθρώπους· ὥς ἐν τῇ τῇ
Κύρου ἀρχῇ ἐγένετο, καὶ Ἕλλησι καὶ βαρβάρῳ μηδὲν ἀδικεῖν τι
ἀδελῶς πορεύεσθαι, ὅποι τις ἤθελεν, ἔχοντι ὅ, τι προχωροίη·
Τὰς μέντοιγε ἀγαθὰς εἰς πόλεμον ὁμολόγητο διαφερόντως
τιμᾶν. Καὶ πρῶτον μὲν ἦν αὐτῷ πόλεμος πρὸς Πεισίδας
καὶ Μυσέας· στραφεύμενος ἔν καὶ αὐτὸς εἰς ταύτας τὰς χώρας,
ἕως ἑώρα ¹ ἐθέλοντας κινδυνεύειν, τέττας καὶ ἀρχοντας ἐποίει
ἧς κατεσρέφετο χώρας, καὶ ἄλλοις δώροις ἐτίμα· ὥς φαί-
νεσθαι τὰς μὲν ἀγαθὰς, εὐδαιμονεσάτας, τὰς δὲ κακὰς,
δύλως τέτων ἀξιοῦσθαι εἶναι. Τοιγαρὲν πολλὰ ἦν ² ἀφ-
θονία τῶν ἐθελόντων κινδυνεύειν, ὅπως τις οἴοιτο Κύρον αἰ-
σθήσεσθαι.

nibus, oculis privatos: adeò ut iis in locis Cyrus ubi imperaret, cuius tam Græco quàm barbaro iniqui nihil patranti securè liceret iter facere, quocunque vellet eorum aliquis, cum quidquid tandem ipsi commodum esset haberet. Bellicà quidem certè virtute præditos eximiis omnium consensu honoribus ornabat. Ac primùm contra Pisidas & Mysos bellum gessit: & cum ipse quidem exercitum in expeditionem adversus regiones istas educeret, quos ultro se in belli offerre discrimina videbat, eos cum agri, quem suam in ditionem redegerat, præfectos constituabat, tum aliis ornabat præmiis: adeò ut viri fortes palàm essent beatissimi, ignavi verò digni, qui his servirent, haberentur. Quapropter magna erat illorum copia, qui discrimina adire vellent, ubi quis animadversurum id Cyrum arbitraretur.

cum miserabile agmen, inter pauca fortunæ exempla memorandum, regi (Alexandro) occurrit. Captivi erant Græci ad quatuor millia ferè, quos Persæ vario suppliciorum modo adfecerant: alios pedibus, quosdam manibus, auribusque amputatis, inustisque barbararum literarum notis, in longum sui ludibrium reservaverant. Similiter Diodor. Sic. de Græcis istis Alexandro obviam venientibus, l. 17. p. 542. ἀπηλύσαν αὐτῷ — ἡκρωτηριασμένοι πάντες, οἱ μὲν χεῖρας, οἱ δὲ πόδας, οἱ

δὲ ὦτα καὶ ῥίνας. Justin. l. 11. c. 14. Ammian. Marcel. l. 27. c. 12. & l. 30. c. 8.

¹ Εθέλοντας] Editio Steph. exhibet ἐθέλοντας, &c. Vide quæ de eadem scripturâ diximus p. 61. n. 2. Hic certè vulgata rectè se habet lectio, cum mox sequatur τῶν ἐθελόντων, &c.

² Αφθονία τῶν, &c.] In vet. quibusdam libris legitur ἀφθονία ἔτω τῶν, &c. Sed pro ἔτω libens reposuerim αὐτῷ. quod MS. Eton, præfert.

¹Εἰς γεμὴν δικαιοσύνην, εἴ τις αὐτῷ φανερός γένοιτο ²ἐπι-
δείκνυσθαι βεβλόμενος, περὶ πάντος ἐποιεῖτο ³τέτρεσ πλεονω-
τέρεσ ποιεῖν τῶν ἐκ τῆ ἀδίκης φιλοκερδάντων. Καὶ γὰρ ἔν
ἀλλά τε πολλὰ δικαίως αὐτῷ ⁴διεχειρίζετο, ⁵καὶ στρατεύματι
ἀληθινῷ ἐχρήσατο. Καὶ γὰρ στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ καὶ χρη-

Quod verò ad justitiam attinet, si quem suæ factis probandæ
palam cupidum animadverteret, ipsi antiquissimum erat illos lo-
cupletiores reddere iis, qui ex injustitiâ lucrum avidè captarent.
Itaque cum alia multa justè ab ipso administrabantur, tum exer-
citus habebat verum. Etenim duces & cohortium præfecti non

¹ Εἰς γεμὴν δικαιοσύνην] Locutio videtur elliptica, hunc in modum supplenda: Τὸ γεμὴν εἰς δικαιοσύνην ἦκον, vel ἀνῆκον, &c. Similis ferè extat ellipsis Luc. XIV. 28. — τὰ πρὸς ἀπαρισμόν; & 32. τὰ πρὸς εἰρήνην. scil. ἀνῆκον. Vide Budæi Comm. L. Gr. p. 553, 1040. Confer quæ paulò supra notavi ad phrasin τῶν εἰς τὸν πόλεμον, scil. ἡκόντων vel ἀνηκόντων: uti plenè scripsit Dionys. Hal. A. R. l. 5. sect. 69.

² Ἐπιδείκνυσθαι βεβλόμενος] Scil. τὴν ἐαυτοῦ δικαιοσύνην. Absolutè etiam, seu potiùs ellipticè dixit *Ælian.* H. V. l. 9. c. 36. Ψάλλης Ἀντιγόνῳ ἐπιδείκνυτο. scil. τὴν τέχνην: uti planè loquutus est idem l. 2. c. 27. Confer *Theophrast.* περὶ ἀρεσκ. sub fin. necnon *Budæi* Comm. L. G. p. 683.

³ Τέτρεσ] Suprà modò à plurativo ad singularem numerum transierat oratio: ἀφθονία γὰρ ἐθελόων κινδυνεύειν, εἴ τις, &c. jam verò vice versâ singularem excipit numerus pluralivus. Vide omnino p. 37. n. 1.

⁴ Διεχειρίζετο] *Hesych.* Διαχειρίζεσθαι, φονεύει: Sic & *Phavorinus*: quorum apud utrumque διαχειρίζεσθαι exponitur διοικεῖν: at verbum hoc παθητικῶς eo sensu sumptum non agnoscunt. Conjunxit etiam διαχειρίζω & διαχειρίζομαι. *J. Poll.*

l. 5. *segm.* 156. tanquam eadem potestate prædita; eo saltem discrimine intellecto, quod media inter & activa verba observandum est. Hic verò loci διεχειρίζετο passivè accipiendum videtur: nisi quis sensum ei vocis mediæ reciproci tribuere malit, atque adeò αὐτῷ redundare censeat.

⁵ Καὶ στρατεύματι ἀληθινῷ] De eo sæpè sumitur ἀληθινόν, nomini suo quod respondet, & reverà tale est, quale dici solet: opponiturque *fictitio*, sive ei, quod *speciem* tantum rei habet. Sic *Ælian.* H. V. l. 2. c. 3. ἀληθινὸν ἵππον opponitur τῷ ἐν τῇ εἰκόνι. Eodem sensu adhibetur apud *Lucian.* in *Lucio* p. 649, 651. Pari modo Θεὸς dicitur ἀληθινὸς 1 *Theff.* I. 9. atque adeò opponitur τοῖς μὴ φύσει θεοῖς, sive τοῖς εἰδώλοις, i. e. *divis Ethnicorum fictitiis*. Ità Christus, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τὰς αἰῶνας, dicitur ὁ ἀληθινὸς Θεός, 1 *Joh.* V. 20. ubi ὁ ἀληθινὸς Θεός opponitur τοῖς εἰδώλοις, v. 21. memoratis. Confer *Joh.* XVII. 3. Similiter ἀρχηγὸς ἔσθαι τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ὁ εὐλογητὸς, *Joh.* I. 9. adpellatur τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, tanquam qui verè talis sit; quique adeò inter alios omnes, id quibus aliquando nominis contigerit, unus supra contentionis modum emineat.

μάτων ἕνεκα πρὸς ἐκεῖνον ἔωλευσαν, ἀλλ' ἐπεὶ ἔγνωσαν
κερδαλεώτερον εἶναι Κύρῳ καλῶς πειθαρχεῖν, ἢ τὸ κατὰ
μῆνα κέρδος. Ἀλλὰ μὲν ¹ εἴ τις γέ τι αὐτῷ προσάξαντι
καλῶς ὑπηρετήσκειν, ² ἔδενι πώποτε ἀχάριστον εἶασε τὴν
προθυμίαν. Τοιγαρὲν κράτιστοι δὴ ὑπῆρέται παντὸς ἔργου
Κύρῳ ἐλέχθησαν γενέσθαι. Εἰ δέ τινα ὁρῶν δεινὸν οὐτα
οἰκονόμον ἐκ τῆς δικαίης, καὶ ³ κατασκευάζοντά τε ἥς ἀρχοὶ
χώρας, καὶ ⁴ προσόδους ποιῶντα, ⁵ ἔδεναι αὖν πώποτε ἀφείλετο,

pecuniæ causâ ad illum navigabant, sed quod esse fructuosius ex-
istimarent, Cyri dicto rectè audientes esse, quàm menstruum lu-
crum. At si quis certè quidem ipsi, cùm quid imperâisset, pul-
chrè navâisset operam, nullius unquam animi alacritatem munere
carere patiebatur. Quapropter in rebus omnibus Cyro qui ade-
rant administrari, præstantissimi sanè fuisse perhibentur. Quod si
quem justâ ratione rem familiarem administrandi peritum esse, ac
eam cui præesset regionem instruere ac reditus facere videret, for-
tunas huic neutiquam adimire voluit, sed etiam plura tribuebat;

¹ Εἴ τις γέ τι, &c.] Ità ex MSto
Eton. adsentiente *Æ. Porto*, resti-
tuimus locum, qui antehac, in e-
ditis libris, quos vidi, omnibus,
præferebat εἴ τις γέ τοι, &c. Faten-
dum tamen est vocolæ τι ellipsin
satîs esse usitatam.

² Οὐδέν, &c.] Hanc scripturam
exhibent MS. Eton. atque edit.
Ald. & Steph. In aliis perperam
legitur ἔδιν πώποτε, &c.

³ Κατασκευάζοντα] *Tho. Magister*
Κατασκευάζω, τὸ ἐργάζομαι: quod
καὶ ἰσοχὴν sonat τὸ γενετικῶς ποιεῖ-
σθαι, interprete *Eustathio* sub fin.
II. ζ'. cui fidem facit auctorum
consensus. Hic, opinor, denotat
partim adparatum σκευῶν παντοίων,
οἷς γῇ τε ἐργάζεσθαι, καὶ καὶ ποὶ συγ-
κομίζονται, uti loquitur *Dionys.*
Hal. A. R. l. 8. sect. 87. partim
ejusmodi rerum omnium disposi-
tionem, quæ ad commodum re-
gionis esset idonea.

⁴ Προσόδους ποιῶντα,] *Alteri* scil.

five in usum (non suum, sed) ejus,
cui ὑπεύθυνος erat; tanquam τῶν
προσόδων ἀποδεκτῆς, uti noster ait
Κ. Π. p. 577. non κύριος: de quo
si verba fierent, legeremus, opi-
nōr, προσόδους ποιησάμενον. Vide
suprà p. 31. n. 1. Eodem fere modo
Latini scriptores verbum facio ad-
hibent, quo Noster hic loci ποιῶ.
Vide *Nep.* in vitâ *Chabr.* sect. 2.
Eund. in *Epamin.* sect. 3. & *Horat.*
1. Ep. 1. v. 65.

⁵ Οὐδένα αὖν πώποτε ἀφείλετο] Scil.
ταύτην τὴν χώραν: quâ constructi-
one usus est Noster Κ. Π. p. 309. τὸν
μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα ἀφείλετο τὴν
ψυχὴν. *Tho. Magister*: Αφαιρῆμαι
συνιάσσειν ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατι-
κὴν, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ
ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἀπὸ
δολικῆς εἰς αἰτιατικὴν. Cæterum pro
ἀφείλατο, quod hætenus legeba-
tur, libens admonitu tum loci ex
Κ. Π. modò adlati, tum *Æ. Porti*,
ἀφείλετο reposui.

¹ ἄλλὰ καὶ πλείω προσεδίδε· ὥς τε καὶ ἡδέως ² ἐπόνεν, καὶ θαρραλέως ἐκλῶντο, καὶ ἂν πέπατο αὐτίς, ἡκιστα Κύρον ἐκρυπτεν· ἔγὰρ φθονῶν τοῖς φανερώς πλετῶσιν ἐφαίνετο, ἀλλὰ πειρώμενος χρῆσθαι τοῖς τῶν ὑποκρυπτομένων χρήμασι. Φίλος γέ μὴν ὅσους ποιήσαιτο, καὶ εὖνους γνοίῃ οὐσίας, καὶ ἱκανὸς κρίνειε συνεργὰς εἶναι ὅ, τι τυγχάνει βεβλόμενος καλεργάζεσθαι, ὁμολογεῖται πρὸς πάντων κράτιστος δὴ γενέσθαι θεραπεύειν. ³ Καὶ γὰρ αὐτὸ τῆτο, ἔπερ αὐτὸς ἐνεκα φίλων ὥτετο δεῖσθαι, ὥς συνεργὰς ἔχοι, καὶ αὐτὸς ἐπειρᾶτο συνεργὸς τοῖς φίλοις κράτιστος εἶναι τῆτε, ὅτε ἕκαστον αἰσθάνοιτο ἐπιθυμεῖν.

adeò ut illi & libenter labores perferrent, & fidenter bona compararent, & quæ quispiam possideret, ea Cyrum minimè celaret: nec enim iis, qui palam opulenti erant, invidere videbatur, sed illorum uti pecuniis conari, qui eas occultarent. Amicos quidem certè quoscunque sibi adjungeret, ac benevolos esse animadvertet, judicaretque idoneos esse ad id, quidquid tandem esset, quod confici vellet, adiutores, obsequiis omnes consentiunt eum demerendi fuisse peritissimum. Etenim quod ad hoc ipsum attinet, cujus gratiâ ipse amicis sibi opus esse existimabat, nimirum ut ad res gerendas adiutores haberet, etiam ipse conabatur amicis egregius esse ad id omne adiutor, quidquid tandem cupere quemque perferentisceret.

¹ Ἀλλὰ καὶ πλείω, &c.] De eodem Noster in Oeconom. λέγει· διὰ καὶ Κύρος ποιεῖ, — εἰπεῖν τοῖς ἐπὶ τὰ δῶρα κλημῆνοισ· ὅτι αὐτὸς ἀνδρῶν δικαίως τὰ ἀμφοτέρων δῶρα λαμβάνοι, (scil. καὶ τὸ πολέμου ἀγαθῶν, καὶ τὸ καίλασκειν ἀζόντων τὰς χώρας ἀριστὰ) καίλασκειν αὖτε τε γὰρ ἀριστὰ εἶναι ἐφ' ἡ χώραν, καὶ ἀξίον γινέσθαι τοῖς καίλασκειν ἀσμένους. Hic non sine emphasi dicitur πλείω προσεδίδε. Schol. in Aristoph. i. π. v. 37. πλεονάζουσι καὶ ἐλλείπουσι ταῖς προθέσεσιν Ἀττικοί. Confer quæ suprâ notavimus p. 31. ad v. προσαίψουσι. At verò ἐμφατικῶς αὖτε τὴν præpositionis redundantiam videre est 1 Thess. III. 10. νυκτὸς καὶ ἡμέρας ὑπὲρ ἐκπερισσὴν δεόμενοι, &c. i. e. vehementissimè, etiam atque etiam, maximopere orantes, &c. ² Επόνεν, &c.] De subitâ nu-

meri mutatione, vide suprâ p. 94. n. 3.

³ Καὶ γὰρ αὐτὸ τῆτο.] Hæc ipsa formula est elliptica, quâ sacri sæpè utuntur auctores; quæque non nihil interpretibus eorum negotiū faceffivit. En exempla! Matt. XII. 36. λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι πᾶν ῥῆμα ἀργον, ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσιν περὶ αὐτῶ λόγον, &c. ubi cum casu quarto intelligas oportet præpos. καὶ, locumque adeò veritas: Dico autem vobis, ad omne verbum otiosum quod attinet, &c. 1 Cor. X. 16. τὸν ἄρτον, ὃν κλῶμεν, ἐχὼ κοινωνία, &c. ad panem quod attinet, &c. 2 Pet. I. 5. Καὶ αὐτὸ τῆτο δὲ σπεδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, &c. Adde huc Matt. XXI. 42. Joh. VI. 39. Act. X. 36. Eph. IV. 15.

Δῶρα δὲ πλεῖστα μὲν, οἶμαι, ¹ εἰς γε ἀνὴρ ὧν, ἐλάμβανε
² διὰ πολλά· ταῦτα δὲ δὴ πάντα μάλιστα τοῖς φίλοις ³ ἐδίδε,
 πρὸς τὸν τρόπον ἐκάστου σκοπῶν, καὶ ὅτε μάλιστα ὁρῶν ἑκάστον
 δεόμενον. Καὶ ὅσα τῷ σώματι αὐτῷ κόσμον πέμποι τις, ἢ ὡς
⁴ εἰς πόλεμον, ἢ ὡς εἰς καλλωπισμὸν, καὶ περὶ τέτων λέγειν
 αὐτὸν ἔφασαν, ὅτι τὸ μὲν ἑαυτῷ σῶμα ἔκ ἀν δύναιτο τέτοις
 πασι κοσμηθῆναι, ⁵ φίλος δὲ καλῶς κεκοσμημένος, μέγιστον
 κόσμον ἀνδρὶ νομίζοι. ⁶ Καὶ τὸ μὲν τὰ μεγάλα νικᾶν τῆς φί-
 λης εὖ ποιεῖν, ἔδεν θυμασόν, ἐπειδὴ γε καὶ δυνάτωτερος ἦν·
 τὸ δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ περιεῖναι τῶν φίλων, καὶ τῷ προθυμείᾳ
 χαρίζεσθαι, ταῦτα μᾶλλον ἔμοιγε δοκεῖ ἀγαθὰ εἶναι. Κυ-
 ρος γὰρ ⁷ ἐπεμπε βικῆς οἶνε ἡμιδεεῖς πολλαίαις, ὁπότε πάνυ

Muneribus plurimis, opinor equidem, unus ipse multas ob
 causas cumulatus est: ea verò omnia potissimum amicis, confi-
 derato cujusque ingenio, & quo quemque maximè videret egere,
 largiebatur. Ac de iis etiam, quæcunque ei ad ornatum corpo-
 ris ipsius mitteret aliquis, vel ad bellum idonea, vel ad cultum
 splendidiorē, dicere *solitum* tradunt, non posse suum corpus om-
 nibus his ornari, sed amicos præclare ornatos se maximo hominī
 ornamento ducere. Et magnis quidem beneficiis quòd amicos
 vinceret, nihil mirum erat, cùm esset sanè potentior: at quòd curā
 gratificandique *ipsis* studio superabat amicos, hæc verò mihi qui-
 dem potiùs admiranda videntur. Nam ad eos sæpè Cyrus do-
 liola vini semiplena mittebat, quoties suave admodum nactus esset,

¹ Εἰς γε ἀνὴρ ὧν] Vide suprà
 p. 92. n. 2.

² Διὰ πολλά] Scil. αἷτια. quod
 deest etiam nomen Αἷτ. IV. 21.—
 μηδὲν εὐρίσκοντες (scil. αἷτιον) τὸ,
 &c. Confer Luc. XXIII. 14.

³ Ἐδίδε] Muretus legit διεδίδε.
 quod monuisse fat erit.

⁴ Εἰς πόλεμον, ἢ, &c.] Scil. ἔκον
 vel ἀνέκον. Vide sis p. 94. n. 1.

⁵ Φίλος δὲ καλῶς, &c.] Vide
 scripta ad K. Π. p. 584. n. 3. Cæ-
 terum, pro κοσμηθῆναι MS. Eton.
 dat κοσμησαι: rectè, opinor; nisi
 malis ταυτὲ in αὐτῷ cum Stephano
 mutare.

⁶ Καὶ τὸ μὲν τὰ μεγάλα, &c.] Quod
 idem immutatā paulum phrasi de
 Cyro maj. Noster enuntiavit K. Π.
 p. 581. Καὶ τῷ μὲν δὴ μεγέθει δώρων
 ὑπερβαλεῖν, πλεσιώτατον ὄντα, ἔθαυ-
 μαζόν· τῇ δὲ θεραπείᾳ καὶ τῇ ἐπιμε-
 λείᾳ τῶν φίλων βασιλεύοντα περιγι-
 νέσθαι, τὸτο ἀξιολογώτερον.

⁷ Ἐπεμπε βικῆς, &c.] Eā nimi-
 rum de causâ, quam expressit K. Π.
 p. 574. ὡς ὑπεργέτημα ἀνθρώποις πρὸς
 ἀλλήλους ἔδεν εἶναι ἀπὸ τῆς ἀπάτης
 ἐπιχαριώτερον, ἢ σίτων καὶ πλῶν μισ-
 θοσις. Vide sis Dissertat. II. K. Π.
 præmissam p. 50. & auctoribus ibi
 citatis adde Heraclidis frag. quod
 N apud

ἡδὺν λάβοι, λέγων ὅτι ἔγω δὴ ¹ πολλῷ χρόνῳ τέττε ἡδίονι οἴνω ἐπιτύχοι· ² τῷτο ἔν σοι ἔπεμψε, καὶ δεῖταί σε τῷτον ἐκπιεῖν τήμερον σὺν οἷς μάλιστα φιλεῖς. Πολλάκις δὲ χῆνας ἡμιβρώτους ἔπεμπε, καὶ ἄρτων ἡμίσεια, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ³ ἐπιλέγειν κελεύων τὸν φέροντα, Τέτοις ἡσθη Κύρος· βέλεται ἔν καὶ σὲ τέτων ⁴ γεύσασθαι. Οπερ δὲ χιλὸς

dicens se jam à longo tempore vinum suavius non adeptum esse: quamobrem illud tibi Cyrus misit, teque rogat ut illud hodiè cum iis quos maximè diligis ebibas. Sæpenumerò semesos etiam anferes mittebat, & partes panum dimidias, & hujus generis alia, cùm addere juberet eum, hæc qui ferret, Cyrus his delectatus est; quapropter te quoque vult hæc gustare. Ubi pabuli admodum

apud *Athen.* l. 4. c. 10. extat. De mensurâ βικῶν consule *Indicem*. Βικὸς autem interdum etiam παροξυτονεῖται.

¹ Πολλῷ χρόνῳ] Scil. διὰ πολλῷ, &c. Vide suprâ p. 31. n. 3.

² Τῷτο ἔν σοι ἔπεμψε, &c.] De transitu ab obliquâ rectam in orationem vide suprâ p. 28. n. 3. Verùm hoc loco egregiæ notandum venit ellipseos exemplum: nam post ἔπεμψε requiritur ἔφη vel ἔλεγεν ὁ φέρων, seu aliud quoddam ejusmodi supplementum. Non est itaque cur quisquam solœcismorum aut linguæ Hellenisticæ somniet ineptias, cùm in N. T. textu duæ pluresve voces omissæ videantur. Haud aliam enim ad sensûs ἐντέλειαν opem scriptorum sacrorum oratio poscit, quàm & Græcorum τῶν ἔξω præstantissima exemplaria. Luc. IX. 13. legitur, Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ εἶπον· Οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλεῖον ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες, εἰ μὴ τι πορευθῶντες ἡμεῖς ἀγοράζωμεν, &c. scil. εἰ δυνατόμεθα τι αὐτοῖς διδόναι, εἰ μὴ, &c. Joh. I. 8. Οὐκ ἦν ἐκεῖ τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, scil. εἰς τὸν κόσμον ἦλθε, uti plenè lo-

quitur c. XII. v. 46. 1 Joh. II. 19. Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' ἢ καὶ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν, ὅτι ἢ καὶ εἰσὶ πάντες ἐξ ἡμῶν, scil. ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον. Marc XIV. 49. — καὶ ἐκ ἐκράλῃς αἰέ με. Ἀλλ' ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαί. supple ex Matt. XXVI. 56. Ἀλλὰ τῷτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα, &c. 1 Tim. I. 3. καθὼς παρακάλεσά σε προσμεῖναι ἐν Εφέσῳ — ἵνα παραγείλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν μηδὲ προσεχεῖν μύθοις, &c. supple, ἔγω καὶ νῦν παρακαλῶ.

³ Ἐπιλέγειν] *Munus* nimirum, quod poterit, verbis quasi ornare; uti *Comicus*. Eodem verbo composito usus est ad rem eandem exprimendam K. Π. p. 23. Ἐνταῦθα δὴ τὸν Κύρον -- διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάπον θεραπευταῖς ἐπιλέγοντα, &c. Eadem operâ monet hic locus, minimè contemnendam esse *Mureti* conjecturam de reponendo διεδίδου pro εἰδίδου.

⁴ Γεύσασθαι] Profanos apud Græcæ scriptores γένεσθαι significare cibum capere, vesci, non gustare tantum, jam olim viri eruditi ad Aët. X. 10. XX. 11. adnotârunt. Eandem vim hîc etiam verbum istud obtinere

Ἰσπάνιος πάνυ εἶη, αὐτὸς δ' ἐδύνατο παρασκευάσασθαι διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν ὑπηρέτας, καὶ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, διαπέμπων ἐκέλευε τὰς Φίλκας τοῖς τὰ ἐαυτῶν σώμασι ἄγεσιν ἵπποις ἐμβάλλειν τέτον τὸν χιλὸν, ὥς μὴ πεινῶντες τὰς ἐαυτῶν Φίλκας ἄγωσιν. Εἰ δὲ δὴ πόλε πορεύοιτο, καὶ πλεῖστοι μέλλοιεν ὄψεσθαι, προσκαλῶν τὰς Φίλκας ἐσπεδαριοιογεῖτο, ὥς δηλοῖν ἕς τιμᾶν ὥς ἐγωγε, ἐξ ὧν ἀκῶ, ἐδέναι κρίνω ὑπὸ πλειόνων πεφιλησθαι, ἥτε Ἑλλήνων ἥτε βαρβάρων. Τεκμήριον δὲ τέτα καὶ τόδε·² παρὰ μὲν Κύρου, δέλας ὄντος, εἰδὲς ἀπῆει πρὸς βασιλέα·³ πλὴν Οὐρόντας

exiguum esset, quod ipse tamen comparare posset, utpote qui multos habebat ministros, cuique id curæ erat, dimittebat qui hortarentur amicos, ut equis, ipsorum qui vehebant corpora, pabulum objicerent, ne illi amicos suos fame confecti veherent. Quod si aliquando iter faceret, ac complures se spectaturi essent, arcessitis amicis gravibus de rebus sermonem habebat, ut quos honore dignaretur significaret: adeo ut neminem equidem, siue Græcorum siue barbarorum, de quibus fando accepi, a pluribus amatum fuisse judico. Hujus rei hoc quoque argumentum est: quod à Cyro, alieno qui imperio subiectus erat, ad regem nemo defecerit; unum extra Orontam id qui facere conatus est: (sed &

obtinere videtur; cum vix consentaneum sit, qui tanta misit ferula, qui vinum epotum voluit, eum suis illa degustanda solum, non item comedenda, dedisse. Falsus est itaque *Vorstius*, qui ad Act. X. 10. phrasin se Hebraicam deprehendisse putavit.

¹ Ἰσπάνιος πάνυ εἶη] Ità edit. *Steph.* & *Leunclav.* Sed lectionem longè aliam exhibent MS. Eton. & edit. *Ald.* Οπερ δὲ χιλὸς σπάνιος δυνάτης εἶη, &c. Unde *Cl. Arnaud* Xenophontem scripsisse autumat σπάνιος δυνάτης. δυνάτης, inquit, significat valdè, idemque valet quod πάνυ. Vellem exempla protulisset. *Hesych.* quidem δυνάτης exponit ἰσχυρῶς, γυναικῶς, ἀσφαλῶς. Idem adverbium *J. Poll.* l. 4. segm. 24. iis adnumerat, quæ de rhetore

adhiberi debent. Originem lectionis MS. Eton. & edit. *Ald.* neque fas neque tanti est hariolando indagare: ea tamen, quin corrupta sit, & quam recepimus, sincera, vix dubito. Voces easdem conjunxit Noster Κ. Π. p. 21. καὶ ἰδὲ ἵππον πάνυ σπάνιον ἦν.

² Παρὰ μὲν Κύρου, &c.] Eadem tam de Cyro quàm de Artaxerxe tradit Noster in *Oeconom.* Cæterum, de voce δέλας, quam de Cyro adhibet, vide scripta p. 40. Dissertat. II. quam nostra præfert Κ. Π.

³ Πλὴν Οὐρόντας] Vide p. 57. & seq. & p. 85. n. 5. Porro ἔτι satis commodè ad regem refertur: atque adeo nullum hîc extat nominativum absoluti exemplum, ut aliquando cum *Raphelio* ad Luc. XXI. 6. putaveram.

ἐπεχείρησε· (κὺς ἔτος δὲ, ὃν ᾤετο πιστόν οἱ εἶναι, ταχὺ αὐτὸν εὖρε Κύρῳ φιλαίτερον, ἢ ἑαυτῷ) παρὰ δὲ βασιλέως πολλοὶ πρὸς Κύρον ἀπῆλθον, ἐπεὶ πολέμιοι ἀλλήλοις ἐγένοντο· κὺς ἔτοι μέντοι, οἱ μάλιστα ὑπὸ αὐτῷ ἀγαπώμενοι, νομίζοντες, παρὰ Κύρῳ ὄντες ἀγαθοὶ, ἀξιώτερας ἂν τιμῆς τυγχάνειν, ἢ παρὰ βασιλεῖ. Μέγα δὲ τεκμήριον κὺ τὸ ἐν τῇ τελευτῇ τῷ βίῳ αὐτῷ γεγόμενον, ὅτι κὺ αὐτὸς ἦν ἀγαθός, κὺ κρίνειν ὁρθῶς ἐδύνατο τὰς πρὸς κὺ εὐνὰς κὺ βεβαίους. ¹ Αποθνήσκοντος γὰρ αὐτοῦ, πάντες οἱ παρὰ αὐτὸν φίλοι κὺ συντράπεζοι μαχόμενοι ἀπέθανον ὑπὲρ Κύρου, πλὴν Αῤιαίης· ἔτος δὲ τεταγμένος ἐτύγχανεν ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ τῶ ἱππικῷ ἄρχων· ὡς δ' ἡσθετο Κύρον πεπτωκότα, ἔφυγεν ἔχων κὺ τὸ σθένος πάν, ἔηγεῖτο.

² Ἐνθαῦθα δὲ Κύρος ἀπολέμεναι ἢ κεφαλὴν κὺ χεῖρ ἢ δεξιὰ.

ipse rex, quem sibi fidelem esse existimabat, eum protinùs Cyro, quàm sibi, amiciorem reperit) à rege verò multi ad Cyrum transierunt, posteaquam hostili alter in alterum animo esse cœpit; & quidem ii, qui maxime illi in amore erant, futurum existimantes ut apud Cyrum, si strenuos sese præberent, honorem *virtutis suæ* digniorem, quàm apud regem, consequerentur. Magnum & illud argumentum, quod in fine vitæ ipsi accidit, tum ipsum fuisse bonum, tum rectè seligere potuisse fideles, benevolos, constantes. Nam cùm vitam amitteret, omnes apud eum amici & mensæ participes pro Cyro pugnantes mortem oppetierunt, *unum* extra Αῤιαῖον: is in lævo fortè *aciei cornu* constitutus erat *copiarum* equestrium præfectus; ut autem cecidisse Cyrum intellexerat, fugam cum exercitu, cui præerat, toto capeſſebat.

Ibi tum Cyri caput manúsque dextra abscissa est. Rex cum

¹ Αποθνήσκοντος γὰρ, &c.] Noster in Oecopom. Εγὼ δὲ κὺ τὸτο ἡγῆμαι μέγα τεκμήριον ἄρχοντι ἀρετῆς εἶναι, ὃ ἂν ἐκείνους ἐπαινοῖ, κὺ ἐν τοῖς δεινοῖς παρὰ μένειν ἐθέλωσιν. Εκείνῳ δὲ (Cyro) κὺ οἱ φίλοι ζῶντι τε συνεμάχοντο, κὺ ἀποθανόντι συναπέθανον πάντες περὶ τὸν νεκρὸν μαχόμενοι, πλὴν γε Αῤιαίης· Αῤιαῖος δ' ἐτύχεν ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ κίραλι τεταγμένος. Vide ſis K. Π.

p. 484. Hic Diodoro Sic. l. 14. p. 254. est Αῤιαῖος. Ubi ex Xenophonte & Plutarcho libens reposerim Αῤιαῖος.

² Ἐνθαῦθα δὲ Κύρος ἀπολέμεναι, &c.] A Mesabete, regis eunuchō, atque ex lege quādam Persarum; auctore Plutarcho p. 1019. & 1017. Cæterum, θανατός iste, uti Noster lib. 2. extr. ait, κάλλιστος ἐδόκει εἶναι.

Βασιλεὺς δὲ, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, διώκων εἰσπίπτει εἰς τὸ Κυρεῖον
 στρατόπεδον· καὶ οἱ μὲν μετὰ Αῤιαίς ἐκέτι ἵστανται, ἀλλὰ φεύγουσι
 διὰ τῆς αὐτῶν στρατοπέδου εἰς τὸν ἵσταθμόν, ἔνθεν ὤρμηντο·
 (τέτταρες δὲ ἐλέγοντο παρασάγγαι τῆς ὁδοῦ εἶναι) βασιλεὺς δὲ,
 καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, τὰ τε ἄλλα πολλὰ διαρπάττει, ² καὶ τὴν
 Φωκαΐδα τὴν Κύρου παλλακίδα, τὴν σοφὴν καὶ καλὴν λεγομέ-
 νην εἶναι, λαμβάνει. Ἡ δὲ Μιλησία ἡ νεωτέρα, ληφθεῖσα ὑπὸ
 τῶν ἀμφὶ βασιλέα, ἐκφεύγει γυμνὴ ³ πρὸς τῶν Ελλήνων, οἱ
 ἔτυχον ἐν τοῖς σκευοφόροις ὅπλα ἔχοντες· καὶ ἀντιλαχθέντες,
 πολλὰς μὲν τῶν διαρπαζόντων ἀπέκτειναν, ⁴ οἱ δὲ καὶ αὐτῶν
 ἀπέθανον· ἔμην ἔφυγόν γε, ἀλλὰ καὶ ταύτην ἔσωσαν, καὶ

fuis hostes dum persequitur, in castra incidit Cyriana: nec jam
 quidem amplius Ariæi subsistunt copiae, sed per castra sua sta-
 tionem ad illam, unde paulo ante discesserant, fugiunt: (quatuor
 autem itineris spatium parasangas longum esse ferebatur) rex, &
 qui cum eo erant, tum alia multa diripiunt, tum etiam Cyri con-
 cubinam patriâ Phocæensem, quæ sapiens & elegans adpellaba-
 tur, illa capit. At Milesia nati minor altera, ab iis qui circa re-
 gem erant capta, nuda effugit ad Græcos qui armati apud impe-
 dimenta fortè steterunt: quique cum acie instructâ restitissent,
 multos interfecerunt ex iis qui castra diripiebant, atque de ipso-
 rum etiam numero nonnulli interiøre: neque tamen fugæ se de-

1 Σταθμόν, ἔνθεν ὤρμηντο] Sic
 ex conjecturâ rescripti. MS. Eton.
 ἔνθα ὤρμηντο. cum editi libri, quos
 vidi, omnes exhibeant ἐν ᾧ ὤρμηντο.
 Conjecere tamen viri docti lectio-
 nem alii aliam huc revocandam
 esse; Stephanus, ἐξ ᾧ ὤρμηντο, vel
 ἔνθεν ὤρμηντο: Leuncl. ἐνθα ὤρμηντο:
 Muretus ἐν ᾧ ὤρμην. Exemplum τῷ
 ἔνθεν significantis unde, quoniam
 quidem nobis invidere Lexicogra-
 phi, unum alterumve proferre li-
 bet. Herodot. l. 2. c. 142. καὶ ἔνθεν νῦν
 ἀναίελλαι, (sol) ἐνθαῦτα δις καὶ ἀδύναι.
 Noster utramque vocem conjun-
 git Hist. Gr. l. 6. ferè medio, ἐθνῶ
 τὰ ὅπλα καὶ ἀχώραν, ἔνθεν ὤρμηντο—
 Idem infra — ἐπένειμι ἔνθεν, &c.

2 Καὶ τὴν Φωκαΐδα τὴν, &c.] De
 quâ, nomine Aspasia, *Ælian.* V. H.
 l. 12. c. 1. copiose, & narrationi
 Xenophonticæ convenienter. Cui
 addendus est *Plutarchus* p. 1024.

3 Πρὸς τῶν Ελλήνων] *Muretus* le-
 gendum monet πρὸς τὸν Ἰ. Ελλήνων,
 ut intelligas σταθμόν: eundem ac-
 cusativum ex præcedentibus ἀπὸ Ἰ.
 κοινῶν repetendum, & pro τῶν sub-
 stituendum τὸν, censuit etiam *Ste-
 phanus*. Ex mente *Porti* subaudi-
 tur τὸ στρατόπεδον. Intelligas velim
 suo cum articulo σταθμόν: nisi ma-
 lis τὸν στρατόν seu τὸ στρατεύμα, quæ
 passim deficere solent.

4 Οἱ δὲ] Vide suprâ p. 82.
 n. 3.

τᾶλλα ¹ ὅσα ἐν ἵδῳ αὐτῶν, καὶ χρήματα καὶ ἄνθρωποι, ἐγένοντο, πάντα ² ἔσωσαν. Ἐνταῦθα δῖον ἀλλήλων βασιλεὺς τε καὶ οἱ Ἕλληνες ὡς τριάκοντα στάδια, οἱ μὲν διώκοντες, τὰς καθ' ἑαυτὰς, ³ ὡς πάντας νικῶντες· ⁴ οἱ δὲ ἀρπάζοντες, ὡς ἤδη πάντες νικῶντες. Ὡς δὲ ἤσθοντο οἱ μὲν Ἕλληνες, ὅτι βασιλεὺς σὺν στρατεύματι ἐν τοῖς σκευόφοις εἶη, βασιλεὺς δ'

derunt, sed & mulierem istam salvam præstabant, ac alia quæcunque intus habebant, tum facultates tum homines, omnia conservabant. Ibi rex atque Græci inter se stadia circiter triginta distabant, cum hi oppositos sibi *hostes* insequerentur, quasi qui universos vicissent; illi *obvia quæque* raperent, quasi jam universi victoriam essent adepti. Verum ubi Græci regem cum exercitu

1 Ὅσα ἵδῳ αὐτῶν, &c.] Pronomen hoc, γνώμην ἐμὴν, ab ὅσα, non ἵδῳ, pendet; quod & alibi sæpè sine casu ponitur: atque aded sententia plenè prolata sic se habuerit, ὅσα ἵδῳ τὰ ἴδια αὐτῶν κτήματα, &c. Itaque non adsentior viris eruditis, qui alteram illam constructionem amplexi similiter hic ἵδῳ αὐτῶν dici, atque Luc. XVII. 21. ἵδῳ ὑμῶν, i. e. inter vel apud vos, existimârunt. Porro, cum ἵδῳ intelligendum videtur τὸ στρατόπεδον vel τὸ σταθμῶν, pro ἐν τῷ στρατόπεδῳ, &c. aded ut locutionem evangelicæ atque ἐν τῷ, cum nomine per ellipsin suppresso, rite, opinor, contenderis.

2 Ἐσωσαν] Ipsum hoc jam modò præcessit verbum; cuius tamen non est cur quisquam repetitionem gravetur. Eodem, quod ad compositionis rationem attinet, exemplo scripsit Noster K. II. p. 93. Καὶ σφόδρα μὲν ἐν τοῖς μυσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκίμει, πολὺ δὲ καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς μάλλον τὰ καινὰ μηχανήματα εὐδοκίμει. Etp. 150. καὶ τῷ δευτέρῳ ἐκέλευσε ταυτὰ τὸν παρὰ γείλαϊ, καὶ διὰ πάντων ἔτι παραδιδόναι ἐκέλευσεν. Plura id genus exempla

concessit Cl. Wopkens in Tullian. Lect. ubi luculenter ostendit, ex iteratis in eadem sententiâ verbis, alterum immeritò delendum censuisse de Cicerone cæteroquin optimè meritos editores. Similiter 1 Co. I. 18. verbum ἐστὶ & vers. 27. ἐξελέξατο bis poni videre est.

3 Ὡς πάντας, &c.] Ineunte libro secundo legitur, -- ἰθαὺντες οἱ Ἕλληνες ἱκοιμῆθησαν, οἵ οἱ πάντας νικῶντες. Unde hoc etiam loco πάντα νικῶντες legi rectè posse conjecit Stephanus. Sed & πάντας, quod libri omnes repræsentant, commodè retineri posse nemo negaverit.

4 Οἱ δὲ ἀρπάζοντες] Scil. βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ut suprâ modò: vel ut mox infrâ loquitur, βασιλεὺς σὺν στρατεύματι. Participium autem illud plurativum ad ea, quæ cum voce βασιλεὺς sunt intelligenda, refertur: nec alia videtur structuræ ratio 1 Tim. II. 15. ubi nomini singulari γυνή, verba itidem primò ipsi numero congruentia, discrepans deinde μείνωσι subjungit, videre est. Statuamus itaque oportet, posterius hoc verbum πάσας γυναῖκας, sub γυνή voce νοημένας, respicere.

αὐτῷ ἤκουσε Τισσαφέρνῃς, ὅτι οἱ Ἕλληνες νικῶνεν τὸ καθ' ἑαυ-
τῆς, καὶ εἰς τὸ πρόσθεν οἰχοῖντο διώκοντες, ἐνλαῦθα δὲ ¹ βασι-
λεὺς μὲν ἀθροίζει τὰς ἑαυτοῦ, καὶ συνάττειται· ὁ δὲ Κλέαρχος ἐβ-
λεύετο Πρόξενον καλέσας, (πλησιαίτατος γὰρ ἦν) εἰ πέμ-
ποιέν τινας, ἢ πάντες ἴοιεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἀρῆζοντες.

Εν τῷ βασιλεὺς πάλιν δῆλος ἦν προσίων, ὡς ἐδόκει,
ὁπισθεν. Καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες ² συσραφέντες παρασκευάζονται,
ὡς ³ ταύτῃ προσιόντες καὶ δεξόμενοι· ὁ δὲ βασιλεὺς ταύτῃ μὲν
ἐκ ἤγεν, ἢ δὲ παρῆλθεν ἔξω τῷ εὐωνύμῳ κέρατος, ταύτῃ καὶ
ἀπήγαγεν· ἀναλαβὼν καὶ τὰς ἐν τῇ μάχῃ πρὸς τὰς Ἕλληνας
αὐτομολήσαντας, καὶ Τισσαφέρνην, καὶ τὰς σὺν αὐτῷ. Ο γὰρ

esse apud impedimenta cognōrunt, & rex de Tiffapherne audierat,
Græcos aciem sibi oppositam vicisse, ac eam insequendi causā ul-
teriùs progredi, tum verò suos rex colligit instruitque: Clearchus
autem, vocato ad se Proxeno (nam ei proximus erat) utrūm
quosdam mitterent, deliberabat, an omnes potius ad castra defen-
denda pergerent.

Interea rex iterūm palām accedebat, uti videbatur, à tergo.
Ac Græci quidem conglobati, ut hanc partē, quā facturus impetum
videbatur, ipsum adirent exciperentque, sese comparant: at rex
suos eā non ducebat, sed quā lævum ultrā cornu processerat, eā
etiam abduxit, receptis ad se iis, qui ad Græcos in prælio trans-
fugerant, & cum suis etiam Tiffapherne. Nam Tiffaphernes

¹ Βασιλεὺς] Jam tertium in eā-
dem hāc periodo occurrit. Quo
moniti exemplo modestiam dis-
cant fastidiosī isti dictionis, quā
Evangelistæ usi sunt & Apostoli:
nec aurículas sequantur adeò, ut
durum nescio quid absonūve in
oratione N. T. sacrā passim sese
audire somnient. Cæterū, pro
τὸ καθ' ἑαυτοῦ Steph. legendum cen-
set, τὰς καθ', &c. Sed utroque
modo suprā locutus est Noster:
vide p. 83. Cum articulo neutro
βαρεβαρικὸν ritè intelligas, βαρεβά-
ρης cum masculino.

² Συσραφέντες] Et, Hesychio in-
terprete, συναθροίης. Phavorinus:

συσρέφονται οἱ στρατιῶται, ἐπειδὴν ὑπὸ
τῶν πολεμίων σκεδασθέντες αὐτοῖς πειρα-
θῶσι σρέφεσθαι. De militibus di-
citur, qui sese colligunt conglo-
bātque ad impressionem validiùs
faciendam; metaphorā ab anima-
libus ductā, quæ ad pugnam sese
dum parant, συσρέφονται. J. Poll.
l. 5. segm. 168. Συσρέψαι, συνελ-
κύσαι, συναγαγεῖν, συναθροῖσαι, συ-
σπείρασθαι, tanquam synonyma re-
censet. Atque ita quidem primum
illud verbum exponere solet Scho-
liastes Thucydideus.

³ Ταύτῃ] Supple μεῖδι: quod
mox iterum ac tertium intelligen-
dum est nomen, nisi malis ἔδω.

Τισσαφέρνης ἐν τῇ πρώτῃ σύνοδῳ ἐκ ἔφυγεν, ἀλλὰ διήλασε
 καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν κατὰ τὰς Ἑλληνας πελίαςας· διελαύ-
 νων δὲ κατέκτανε μὲν ὕδεναι, διασάντες δὲ οἱ Ἕλληνες ἔπαιον
 καὶ ἠκόντιζον ¹ αὐτὰς. Ἐπισθένης δὲ Ἀμφιπολίτης ἦρχε τῶν
 πελίαςων, καὶ ἐλέγετο Φρόνιμος γενέας. ὁ ἔν Τισσαφέρνης
 ὡς μείον ἔχων ἀπηλλάγη· εἰς δὲ τὸ στρατόπεδον ἀφικόμενος
 τῶν Ἑλλήνων, ἐκεῖ συνιὺσχάνει βασιλεῖ, καὶ ὁμῶς δὴ πάλιν
 συναχθέντες ἐπορεύοντο. Ἐπεὶ δ' ἦσαν κατὰ τὸ εὐώνυμον τῶν
 Ἑλλήνων κέρας, ἔδεισαν οἱ Ἕλληνες μὴ προσάγειν πρὸς τὸ κέ-
 ρας, καὶ περιπλύσαντες ἀμφοτέρωθεν αὐτὰς ² διακόψειαν· καὶ ἐδό-
 κει αὐτοῖς ἀναπλῦσσειν τὸ κέρας, καὶ ³ ποιήσασθαι ὅπισθεν τὸν
 ποταμόν. ⁴ Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐβλεύοντο, ⁵ καὶ δὴ βασιλεὺς ⁶ πα-
 ραμειψάμενος εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα, κατέστρεψεν ἐναντίαν τὴν φά-

primo in congressu non fugerat, sed ad flumen ipsum cum equi-
 tatu penetrarat adversus Græcos peltastas : cū dum perequitabat,
 neminem quidem interfecit, verum Græci datā hinc illinc viā
 consistentes ejus cædebant copias & jaculis feriebant. Peltastarum
 præfectus erat Episthenes Amphipolitanus, vir, uti ferebatur,
 prudens. Itaque Tissaphernes ut inferior discessit: cūque
 Græcorum ad castra pervenisset, in regem ibi fortè incidit, atque
 adeo simul *utriusque* instructā rursus acie *illinc* proficiscebantur.
 Ac ubi ad lævum Græcorum cornu adfuissent, verebantur Græci
 nè cornu invaderent, atque ipsos utrinque circumveniendo hinc
 indè cæderent; quare visum est ipsis *itā* cornu explicare, ut à
 tergo flumen haberent. Hoc dum illi capiunt consilii, rex con-
 tinuò phalangis formā in eandem, *quam prius habuit*, permutatā,

¹ Αὐτὰς] Scil. *Tissaphernem* καὶ τὰς
 σὺν αὐτῷ, quæ ex præcedentibus
 repetenda sunt. Vide scripta p.
 37. n. 1. & p. 94. n. 1.

² Διακόψειαν· καὶ, &c.] MS. Eton.
κατακόψειαν rectè, opinor. Nam
 crebrius Noster sensu loco huic
 congruenti verbum hoc adhibet.
 Suprà p. 56. νομίζει ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ
 ἐμὶ τε κατακόψεσθαι, &c. p. 85.
 Ἐνθα δὲ Κύριος· δέισας μὴ ὑπιδεν γενό-
 μενος κατακόψητο, &c. Porro, καὶ quæ
 proximè sequitur particula, hîc
 valet *itaque*, igitur, quare: quomo-

do verti debet Act. VII. 34. X. 5.
 XIII. 11. XXII. 16. Sic infra pau-
 lὸ Noster: Καὶ ὁ Λύκιος ἤλασε, &c.

³ Ποιήσασθαι] Lege n. 4. p. 34.

⁴ Ἐν ᾧ δὲ, &c.] Scil. *χεῖρῳ*. Sic
 Joh. V. 7. ἐν ᾧ δὲ ἐρχομαι, &c. Vide
 p. 78. n. 1.

⁵ Καὶ δὴ] *Muretus* legit ἤδη. Sed
 nil mutandum. *Phavorinus*: Καὶ
 δὴ, ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ. Similiter *Hesychius*.
 Sic *Aristoph.* in *Pluto* v. 227. Καὶ
 δὴ βαδίζω.

⁶ Παραμειψάμενος, &c.] *Æquè* ac
 κατέστρεψεν, respicit τὴν φάλαγγα. Eā-
 dem

λαγλα, ὡς περ ¹ τὸ πρῶτον μαχόμενος συνήει. Ὡς δὲ εἶδον οἱ Ἕλληνες ἐγγύς τε ² ὄντας καὶ παραβλαγμένους, αὐτοὶς ³ παλαιάνισαντες ἐπήεσαν πολὺ ἔτι προθυμότερον, ἢ ⁴ τοπρόθεν. Οἱ δ' αὖ βάρβαροι ἐκ ἐδέχοντο, ἀλλ' ἐκ πλείονος, ἢ τοπρόσθεν, ἔφειλον· οἱ δ' ἐπεδίωκον μέχρι κώμης τινός· ἐνλαῦθα δὲ ἔστησαν οἱ Ἕλληνες· ὑπὲρ γὰρ τῆς κώμης ⁵ γήλοφος ἦν, ἐφ' ᾧ ἀνέστραψαν οἱ ἀμφὶ βασιλέα· περὶ οὐ μὲν ἐκέτι, τῶν δὲ ἰππέων ὁ λόφος ἐνεπλήσθη· ὥς τε τὸ ποιεῖμενον ⁷ μὴ γινώσκειν. Καὶ ⁸ τὸ βα-

eam, uti primū ad pugnam conferendam accesserat, ex adversū hostem constituit. Cū autem Græci eos & in propinquo & instructos esse cernerent, rursū præna ubi cecinerant, multò etiam alacrius, quàm antea, eos invadabant. Horum barbari non excipiebant impetum, sed effusiùs, quàm antea, fugam capiebant: quos Græci ad vicum quendam persequuntur; ubi demū subsistunt: nam supra vicum collis quidam erat, in quo se convertebant ii, qui circa regem erant; in quibus pedites quidem non erant, sed equitibus impletus erat collis; adeò ut quid ageretur

dem infrà paulò structurā utitur: Ο ὢν Κλέαρχος ἐκ ἀντιβάζειν ἐπὶ τῷ λόφῳ, ἀλλ' ὑπὸ αὐτὸν σήσας τὸ στέτευμα. ub vox postrema refertur & ad ἀντιβάζειν & ad σήσας.

1 Ὡς περ τὸ πρῶτον μαχόμενος, &c.] Leunclavius sic locum distinguit & legendum censet, τὴν φάλαγγα, ὡς περ τὸ πρῶτον, καὶ μαχόμενος, &c. atque adeò vertit, — ad pristinam formam — reducā phalange adversus constitit, jamque pugnaturus accessit. Sed auctoris ille mentem non adsecutus est: quæ tamen ex vulgata lectione atque interpunctione sponte exoritur.

2 ὄντας καὶ παραβλαγμένους] Scil. regem suā cum phalange. Consule p. præced. n. 1.

3 Παλαιάνισαντες] Lege n. 4. p. 80.

4 Τοπρόσθεν] Vide p. 61. n. 1.

5 Αὖ] Phavorinus: Αὖ, παλιν, αὐτοῖς. Ἀπὸ τῶν πολλὰς καὶ ἀπὸ πλεί-

οντων προσφέρουσιν· ὡς πολλαχῶς εἰν εὖρεῖν παρὰ Αἰσιοφάνει.

6 Γήλοφος.] Pro quo mox λόφος plus vice simplici usurpatur. Moschopolus: Λόφος, πᾶν τὸ ἀνιστηκός, καὶ ἐξέχον. Phavorinus: Λόφος, τὸ περιεφασαίας ἄκρον, ἢ γῆς ἀνάστημα: Ab utroque Γήλοφος exponitur, ὁ ὑψηλὸς τόπος. Minus generale posterius est nomen, quippe quoddam δεινὰ præcipuè denotat ἀναστήματα: cū illud ex Moschopuli interpretatione rectè intellexeris. Utramque vocem pariter adhibuit Arrian. l. 1. c. 6.

7 Ὡς τε τὸ ποιεῖμενον μὴ γινώσκειν] Supple τὰς Ἑλλήνας, ex orationis serie.

8 Καὶ τὸ βασίλειον σημείον, &c.] Noster K. Π. p. 472. ἢ δ' αὐτῷ (Cyro) τὸ σημείον, αἰὲς χερσὶς ἐπὶ δόρατι μακρῶ ἀναβλαμίνον· ubi vide notata. Insignis est MSti Eton. glossa hæc: δηλονότι, ὁ μὲν αἰὲς ἐπὶ πύλῃ

σίλειον σημεῖον ὁρᾶν ἔφασαν, αἰτόν τινα χρυσὸν ἐπὶ πέλ-
της, ἐπὶ ἕνυσσιν ἀνατεταμένον.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐνλαῦθα ἐχώρην οἱ Ἕλληνες, λείπυσσι δὴ καὶ τὸν
λόφον οἱ ἱππεῖς· ὁ μὲν οἱ ἐτι ἀθρόοι, ἀλλ' ἄλλοι ἄλλοθεν.
ἔψιλυτο δ' ὁ λόφος τῶν ἱππέων· τέλος δὲ καὶ πάντες ἀπεχώρη-
σαν. Ὁ ἔν Κλέαρχος ἐκ ἀνεβίβαζεν ἐπὶ τὸν λόφον, ἀλλ'
ὑπὸ αὐτὸν γήσας τὸ στρατεύμα, πέμπει Λύκιον τὸν Συρα-
κῆσιον καὶ ἄλλον ἐπὶ τὸν λόφον, καὶ κελεύει καλιδούνας τὰ ὑπὲρ
τῷ λόφῳ, τί ἐσιν ἀπαγγεῖλαι. Καὶ ὁ Λύκιος ἤλασε, καὶ
ἰδὼν ἀπαγγέλλει ὅτι φεύγουσιν ἀνὰ κράτος. 3 Σχεδὸν δ' ὅτε

haud scire esset. Signum etiam regium videre se dicebant, au-
ream quandam aquilam in peltâ, super hastâ extensam.

Cum autem Græci huc etiam tenderent, deferunt quoque col-
lem equites; non sanè copiis jam confertis, sed alii ex aliâ parte:
nudabaturque adeò equitatu collis: tandem etiam omnes disces-
sere. Clearchus quidem non *continuo* copias in collem promovit,
sed iis sub ipso collocatis, Lycium Syraculanum cum alio *quodam*
mittit, atque imperat, ut speculati quæ *essent* in colle, quomodo
se habeant *ipsi* renuntiarent. Itaque Lucius *in eum* adequitavit, &
cum *omnia* vidisset, fugere *hostes* totis viribus renuntiat. Jamque

ἐπιποίητο ἔσως, ἡ πέλις δὲ ξύλῳ τε ἐπέ-
κειτο. Thom. Magister: Πέλις, ἡ ἀσ-
πίς ἢ ἵππου ἐκ ἔχουσα. quocum con-
fentit Ammonius.

[Ἐπὶ ξυσσίν, &c.] Reposui ex con-
jecturâ: cum prius alii libri ἐπὶ ξύ-
λον, alii ἐπὶ ξύλῳ exhiberent. Leun-
clavius ἐπὶ πέλῃς in ἐπὶ πάλῃ mu-
tanda, & ἐπὶ ξύλῳ tanquam scho-
lion delenda, vel in marginem re-
jicienda censuit. Lene magis, nec
leve forsan, est quod adhibui re-
medium. Peltæ, opinor, imposita
erat aquila, cui veluti pedibus in-
sistebat: deinde ipsa cum insigni
regio palta hastæ, in quâ sublimis
gestaretur, erat adfixa. Suidas:
Ξυσόν· δορυλλιον, ἀκόντιον, καὶ τὸ τέ-
λειον δόρυ. Ἀρξάν. Τα σημεῖα τῆς
ἐπιπέλις στρατίας αἰῶνι, εἰκόνες βασι-

λαιοι, σέμματα πάντα χρυσᾷ, ἀνατε-
ταμένα ἐπὶ ξυσσίν ἡρυγμένῳ J. Poll.
l. i. segm. 136. simul enumerat Δόσ-
χη, ξυσσός (repono ξυσσόν, quam &
emendationem postulat Ammonius
ad. v.) κάμαξ, ἀκόντιον — δόρυ, Pha-
vorinus: Ξυσσός, ἀκοντίοις· Ξυσσόν, τῷ
δόρῳ ἐπικειμένον. Λάμβανει αἰ πόλις
αὐτὸ μόνον ἀπλῶς ἐπὶ δόρῳ. Ex his
constant locutiones, αἰὶός ἐπὶ δόρῳ.
apud κ. π. loco cit. & αἰὶός ἐπὶ ξυσσίν
ἀνατεταμένον apud hunc locum, in-
ter se optimè convenire, atque a-
deò eadem de re satis esse com-
modè adhibitæ.

2. Ἐνλαῦθα] Vide p. 7. n. 2.

3. Σχεδὸν δ' ὅτε ταῦτα ἦν, καὶ, &c.]
Similiter loquutus est Hist. Gr. l. 6.
sub init. Σχεδὸν δὲ περὶ τῶτον τὸν
χρόνον ἐκ Θετταλίας ἀφικνεῖται, &c.

Utro-

ταῦτα ἦν, καὶ ἥλιος ἐδύετο. Ἐνταῦθα δ' ἔστησαν οἱ Ἕλληνες,
 καὶ θέμενοι τὰ ὅπλα ἀνεπαύοντο· καὶ ἅμα μὲν ἐθαύμαζον,
 ὅτι ἔδαμῃ Κύρος φαίνοιτο, ἐδ' ἄλλος ἀπ' αὐτῆς ἐδεῖς παρ-
 ἥει· ἐγὰρ ἤδεσαν αὐτὸν τεθνηκότα, ἀλλ' εἰκαζον ἢ διώκοντα
 οἴχεσθαι, ἢ καταληψόμενόν τι ² προεληλακέναι· καὶ αὐτοὶ
 ἐβλεπόντο, εἰ αὐτῶς μείναντες τὰ σκευοφόρα ἐνταῦθα ἀγά-
 γοιντο, ἢ ἀπίοιεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Ἐδοξεν ἔν αὐτοῖς ἀπύε-
 ναι· καὶ ἀφικνῶνται ἀμφὶ ³ δόρυπτον ἐπὶ τὰς σκηνάς.
 Ταύτης μὲν τῆς ἡμέρας τῆτο τὸ τέλος ἐγένετο. Κατα-
 λαμβάνουσι δὲ τῶν τε ἄλλων χρημάτων τὰ πλεῖστα διηρ-

adeò, cùm hæc gererentur, sol propemodùm occidebat. Atque
 hic Græci subfiterunt, & sub armis conquiescebant: simul mi-
 rabantur, Cyrum nusquam adparuisse, nec alium ab ipso quen-
 quam adfuisse; neque enim mortuum eum esse nôrant, sed vel
 insequendis *hostibus intentum* abiisse, vel ad occupandum aliquid
 provectum esse conjiciebant: ipsique *adeò* consultabant, num illic
 commorati impedimenta eò adducerent, an ad castra discederent:
 Iphis tandem visum est discedere; atque *adeò* sub coenæ tempus ad
 tentoria perveniunt. Et hic quidem hujus fuit diei finis. Offen-
 dunt autem cùm alias fortunas maximâ ex parte direptas, tum

Utrobique verò redundat καὶ, per-
 inde atque Luc. II. 21. Καὶ ὅτε ἐπ-
 λήσθησαν ἡμέραι ὀκτώ τ' περιεμεῖν τὸ
 παιδίον, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα, &c. ubi καὶ
 posteriore loco imperitè prorsùs in
 quibusdam MSS. omittitur. Opti-
 mè *Phavorinus*: Καὶ, ὁ σύνδεσμος
 περιτλὸς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ τάδε
 μυρία παραδείγματα ἔστιν εὐρεῖν.

1 Καὶ θέμενοι τὰ, &c.] Hæc *J. Cas-
 sari* ferè verbis, quæ l. i. B. C. c.
 42. extant, reddidi: neque enim
 Græcos vel arma *deposuisse*, vel *fui-
 sisse castra* existimandum est;
 cùm eos mox hinc in castra cessisse
 legamus. Vide p. 54. n. 4.

2 Προεληλακέναι] Sic rescriben-
 dum pro *προσεληλακέναι*, quod
 hætenùs locum hunc occuparat,
Stephanus, Leunclavius, Muretus unâ
 voce censuerunt. Similiter K. Π.

p. 123. reposuimus *προΐναι* pro
προσΐναι p. 159. *προεληλυθότος*
 pro *προσεληλυθότος*: p. 169. *προΐ-
 όντες* pro *προσιόντες*.

3 Δόρυπτον] Ità in editis, quos
 vidi, omnibus scribitur. *Hesych.*
Δόρυπτος, ὥρα τῆς δείπνου. Similiter
Suidas. Paulò aliter *Phavorinus*,
Δορυπτός, δείπνου ὥρα. *J. Poll.* l. 6.
 segm. 102. — δόρυπον, ἢ ὡς *Ξενοφών*,
δόρυπος: ubi tamen rectè monue-
 runt Cl. editores scribi etiam *δόρ-
 πης*, *δόρυπος*, & *δορυπός* quibus
 ex MSto Eton. addo & *δόρυπτον*. E-
 tymol. m. *Δορυπτός*, ἢ τῆς δόρυπος ὥρα.
 Apud *Aristoph.* *Vesp.* v. 103. ὁξυλόως
 scribitur *δορυπός*: quomodo & a-
 pud *Athen.* l. 1. c. 9. *Eustathius* ad
Odys. π'. p. 1791. per η scribit;
 rectè, opinor; cùm sit *δείπνητος* &
δειπνήσας, à *δειπνέω*.

πασμένα, καὶ εἴ τι σιτίον ἢ ποτόν ἦν· καὶ τὰς ἀμάξας μετὰς
ἀλεύρων καὶ οἴνου, ἅς παρεσκευάσατο Κύρος, ἵνα εἴ ποτε σφο-
δρὰ λάβοι τὸ στρατόπεδον ἔνδεια, διαδοίῃ τοῖς Ἑλλησιν.
(ἦσαν δ' αὗται, ὡς ἐλέγοντο, τετρακόσiai ἀμάξαι) καὶ ταύτας
τότε οἱ σὺν βασιλεῖ διήρπασαν· ὥστε ² ἀδείπνοι ἦσαν οἱ
πλεῖστοι τῶν Ἑλλήνων· ἦσαν δὲ καὶ ἀνάριστοι· πρὶν γὰρ δὴ
καταλῦσαι τὸ στρατεύμα πρὸς ἄριστον, βασιλεὺς ἐφάνη.
Ταύτην μὲν ἔν τῇ νύκτᾳ ἔτω διεγέγοντο.

quidquid potulentum esculentumve fuerat; & plaustra farinâ vi-
nôque referta, quæ Cyrus sibi paraverat, ut si quando gravis ex-
ercitum incesset inopia, Græcis ea distribueret: (plaustra ipsa
numero fuisse dicuntur quadringenta) hæc verò etiam regis tum
diripere copiarum; adeo ut maxima Græcorum pars cœnâ careret;
cùm nē pransi quidem fuissent: nam priusquam ad prandium in
castra diverteret exercitus, rex adparuit. Atque hanc quidem
noctem sic exegerunt.

1 Τὸ στρατόπεδον] MS. Eton. ha-
bet σφοδρὰ τὸ στρατεύμα λάβοιτο ἔν-
δεια. Sed στρατεύμα sine dubio ex
glossâ huc irrepsit. Cæteri vulga-
tam lectionem rectè tuentur. Pha-
vorinus adpositè: Στρατόπεδον, κυ-
ρίως, ἔνθα διαγίγεται ὁ στρατός — λέγεται
δὲ στρατόπεδον, καὶ αὐτὸ τὸ στρατεύμα:
quocum consentiunt Suidas & Scho-
liasta Thucyd. ad l. 1. Noster Hist. Gr.
l. 1. ferè medio: — ἀποσπάσειαν τὸ
στρατόπεδον ἀπὸ τῆς Βυζαντίας, i. e. —
copias à Byzantio abstraherent. Simi-

liter Thucyd. l. 4. sub fin. ὅπερ φιλεῖ
μεγάλα στρατόπεδα σαφῶς) reposue-
rim, ἀσαφῶς, i. e. ἀδήλως, ἀνευ αἰ-
τίας, ut ibi Schol.) ἐκπλήγνυσθαι, i.
e. quod solet magnos exercitus, &c.

2 Αδείπνοι] Et ἀνάριστοι dicuntur,
ut Latine incænes five incæsnati & im-
pransi. De temporibus δειπνῆς & ἀρί-
στου sic. Athen. l. 1. c. 10. Ἀριστον μὲν ἐστὶ
τὸ ὑπὸ τὴν ἑω λαμβανόμενον. δειπνῆς
δὲ μεσήμερινον, ὃ ἡμεῖς ἀριστον. δόρπον
δὲ τὸ ἐσπερινόν. Lege tamen quæ
scripsimus K. Π. p. 146. n. 1.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ Β΄.

¹ **Ω**ς μὲν ἔν η̄θροίσθη Κύρῳ τὸ Ἑλληνικόν, ὁπότε ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρξην ἐστράτευέτο, καὶ ὅσα ² ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη, καὶ ὡς ἡ μάχη ἐγένετο, καὶ ὡς Κύρος ἐτελεύτησε, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἐλθόντες οἱ Ἕλληνες ³ ἐκοιμήθησαν, οἰόμενοι πάντα νικᾶν, καὶ Κύρον ζῆν, ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ δεδήλωται. Ἀμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ συνελθόντες οἱ στρατηγοὶ ἐθαύμαζον, ὅτι Κύρος ἔτε ἄλλον πέμποι σημανέντα ὅ, τι χρὴ ποιεῖν, ἔτ' αὐτὸς φαίνοισι. Ἐδοξεν ἔν αὐτοῖς, συσκευασαμένοις ἃ εἶχον, καὶ ἐξοπλισαμένοις, προῖεναι εἰς τὸ πρόσθεν, ⁴ ὡς Κύρῳ συμμίσξειαν. Ἦδη δὲ ἐν ὁρμῇ ὄντων ἅμ' ἡλίῳ ἀνι-

ET quemadmodum quidem Græcæ Cyro copiæ coactæ fuere, quo tempore adversus fratrem Artaxerxem expeditionem suscepit, & quæcunque inter adscensum gesta fuerunt, quo pacto pugna fuit commissæ, quâ ratione Cyrus occubuit, quomodo Græci ad castra sua profecti quieti se dederunt, quod vicisse se omni ex parte existimarent, Cýrumque adeò superstitem esse, superiore libro expositum est. Cùm verò primâ luce convenissent duces, mirabantur quòd Cyrus nec alium quenquam mitteret, qui quid agendum esset significaret, nec ipse adpareret. Iis itaque tandem visum est, vasis quæ ipsis reliqua erant collectis, armisque sumptis, ulterius procedere, ut Cyro sese conjungerent. Et cùm jam in ipso essent egressu, sub ipsum solis ortum

¹ Ὡς μὲν ἔν, &c.] Ab hujusmodi quâdam rerum, prius quas exposuerat, ἀνακεφαλαιώσκει, librorum ferè insequentium duxit exordia.

² Ἐν τῇ ἀνόδῳ] *Hesychius*: Ἀνοδοῦ, ἀνάβασις. Similiter *Phavorinus*. Vide quæ notavimus p. 1.

³ Ἐκοιμήθησαν, &c.] *Hesych.* & *Phavorin.* Κοιμηθέντι, καὶ ἀπὸ κοινοῦ, εἰ πάντως ὑπνώσαντι. Itaque à no-

tione verbo ἀνιπαύοντο subjectâ pag. 107. haud longè discedit. Vide pag. 102.

⁴ Ὡς Κύρῳ, &c.] MS. *Eton.* ἴως. Sed librarius glossam haud dubie pro verâ lectione amplexus est. *Phavorinus*: Ὡς, πολὺσημον ἐπὶ ῥῆμα εἰσιν· ἔστι γὰρ παραβολή, ἡ ὁμοιώσεως λαμβάνειν καὶ ἀντὶ τῷ ὅτι, καὶ ἀντὶ τῷ ἴνα, καὶ ἀντὶ τῷ ἴως. —

σχολῇ ἦλθε ¹ Προκλῆς, ὁ Τευθρανίας ἀρχων, ² γεγονώς, ἀπὸ
³ Δαμαράτε τῷ Λάκωνος, καὶ Γλῦς ὁ ⁴ Ταμῷ. Οὗτοι ἔλεγον,

venit Procles Teuthraniae praefectus, qui à Damarato Lacedæ-
 monio genus ducebat, & Tami filius Glus. Narrabant hi, Cy-

¹ Προκλῆς, ὁ, &c.] Hujus memi-
 nit iterum Noster l. 2. & sub finem
 l. 7. & Hist. Gr. l. 3. ineunte; ubi
 ei Eurysthenem adjungit. Hos au-
 tem simul memoratos passim apud
 auctores videre est. Ad sis Herodot.
 l. 4. c. 147. Pausan. lib. 3. c. 1. Stra-
 bon. l. 8. sub fin. C. Nep. in vitâ
 Agesil. Sed alios atque Nostrum
 tam hoc in loco quam Historiâ
 Græcâ, illos voluisse, ipsa tempo-
 rum ratio demonstrat. Ex eâdem
 omnes tamen, Damarati scil. fami-
 liâ oriundos, collata ostendunt
 Herodoti loca l. 6. c. 65. & l. 8. c.
 131. inde liberis eâdem de stirpe
 creatis eadem, uti fit, obtigisse no-
 mina consentaneum est. Minimè
 verò dissimulanda est suspicio, Προ-
 κλῆς in plerisque circumferri libris
 pro Παίροκλῆς, atque hoc adeò no-
 men hunc etiam in locum restitui
 debere. Suspicionem istam Suidæ
 & Platonis augent testimonia: quo-
 rum prior in v. Λοκέρων, inquit,
 Σπάρτης Παίροκλῆς ἀπὸ Λοκῶν; hic,
 l. 3. de legibus — Λοκedaίμωνος δὲ
 Παίροκλῆς καὶ Εὐρυδίνης. Ex ταχυ-
 γραφίᾳ studio natus videtur er-
 ror; cùm in MSS. veterum mo-
 numentis passim istiusmodi scrip-
 turæ compendia reperiantur, e. g.
 ανθ. pro ἀνθρωπ., πρετ. pro παλαιο-
 ρες. quidni igitur & προκλῆς pro
 παίροκλῆς, scribi posset? Vide sis
 tamen quæ Cl. Davissius notavit ad
 Cicero. de Divin. l. 2. c. 43.

² Γεγονώς] Huic temporis præ-
 teriti participio tribuenda est præ-
 sentis significatio: cujus itidem
 vicem aoristus explet p. 39. ubi de

Belesi dicitur — Ὁ Συρίας ἀρχάνει, licet is jam tum Syriæ præfesset; ut ex fine libri 7. constat. Hujusmodi temporum permutationis passim exstant exempla. Æschin. Secret. dial. 3. sect. 9. καὶ ἐπιμείνῃ τις, πα-
 εἰλυσεν, (ἡ φύσις) ἐλωδῆσατο, παρήλ-
 θωσιν, i. e. Ὡς si quis cupidatus fu-
 erit, paralyti addicit eum natura, &c.
 Sic scriptores sacri: Matt. XXIII. 2.
 Ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ,
 &c. Joh. XV. 6. Εὰν μὴ τις μένῃ ἐν
 ἐμοὶ, ἐκλήθη ἔξω ὡς τὸ κλήμα, καὶ ἐξ-
 ράνθη. Jac. I. 11. Ανίτειλε γὰρ ὁ ἥλιος
 σὺν τῷ καύσωνι, καὶ ἐξηράνῃ τὸν χορὸν,
 &c. Huc adde Matt. III. 17. Αὐτός
 ἐστὶν ὁ ἀγαπῆς, ἐν ᾧ εὐδόκησα. Sic &
 præteritum pro præsentī adhibet
 Isocrates initio orat. ad Demonem. πολὺ
 δὲ μεγίστην διαφορὰν εἰλήφασιν ἐν ταῖς,
 &c. pro λαμβάνωσιν, &c. Istiusmo-
 di scriptores etiam Latini enalla-
 gen imitantur. Virg. Enëid. l. 6.
 v. 78. & seq.

— magnum si pectore possit

Excussisse deum —

ubi Servius hæc: Excussisse pro execu-
 tere: est autem Attica figura, quâ nos
 uti non convenit. At eâ usos esse Ci-
 ceronem & Senecam pluribus ostendit
 Cl. Wopkins Lect. Tull. l. 3. c. 1.

³ Ἀπὸ Δαμαράτε &c.] De quo
 consulenda sunt auctorum loca, in
 notâ præcedente citata; in quibus
 scribi solet Δημάρατος & Δημάρητος:
 quæ scripturæ varietas aliî atque
 aliî dialecto forsan tribuenda est.
 Stephano Δαμάρατος Laconicum est,
 ut δαμ. pro δῆμ.

⁴ Γλῦς ὁ Ταμῷ] Vide sis p. 42.
 n. 2. Stephano monente, Ταμῷ pro
 Ταμῶν,

ὅτι Κύρος μὲν ἴ τέθνηκεν, Αριαῖος δὲ πεφευγώς, ἐν τῷ σταθμῷ εἴη μετὰ τῶν ἄλλων βαρβάρων, ὅθεν τῇ προτέρᾳ ὥρμῳ οἱ καὶ λέγοι ὅτι ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν περιμείνειεν ἂν αὐτὲς, εἰ μέλλοιεν ἥκειν· τῇ δὲ ἄλλῃ ἀπιέναι φαίη ἐπὶ Ιωνίας, ὅθεν περ ἦλθε. ³ Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ὁραῖηγοι, καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, βαρέως ἔφερον. Κλέαρχος δὲ ταῦτα εἶπεν, Ἀλλ' ὦφελε μὲν Κύρος ζῆν· ἐπεὶ δὲ τελευτήθηκεν, ἀπαγγέλλετο Αριαίῳ ὅτι ἡμεῖς γε νικῶμεν βασιλέα, καὶ, ὡς ὁράτε, εὐδὲς ἡμῶν ἐτι μάχεται· καὶ εἰ μὴ ὑμεῖς ἦλθετε, ἐπορευόμεθα ἂν ἐπὶ βασιλέα. Επ-

rum mortuum esse, Ariæum verò, fugæ qui se dedisset, eâ esse in statione cum reliquis barbaris, unde pridie discessissent; & dicere hunc, velle se diem istum eos expectare, si venturi essent; altero in Ioniam abire, unde venisset. Hæc cum duces audissent, Græcique aded cæteri, graviter ferebant. Clearchus autem hæc dixit, Utinam Cyrus viveret; verum quandoquidem mortem obiit, repunciate Ariæo nos quidem vicisse regem, neminemque, uti videtis, ampliùs adversus nos pugnare; quod nisi vos venissetis,

Ταμῶν, hætenùs vulgato, rescripti; ut sit à nominativo Ταμῶς, quem suprà legimus p. 32. Vide etiam p. 18. n. 2. Cæterum, cum articulo intelligendus est υἱός: quod de re omnes apud auctores pervulgatâ monuisse sat est.

1 Τέθνηκεν] *Ammon*: Ἀπέθανε καὶ τέθνηκε διαφέρει· Ἀπέθανε μὲν νῦν, τέθνηκε δὲ πάσαι. Sic suprà Noster p. 87. usus est priore, de Cyro cæterisque, qui jam tum occiderant, verba faciens.

2 Ὅθεν τῇ προτέρᾳ, &c.] *Hesych.* Ὅθεν, ἐνθεν. Ex hoc loco constat, rectè reponi potuisse p. 101. vel ἐνθεν ὥρμῳντο ex MSto Eton. vel ὅθεν, &c. ut hîc scribitur. In προτέρᾳ, ut passim apud scriptores tam sacros quàm profanos deest ἡμέρα: sed ab exemplis rei notissimæ me contineo.

3 Ταῦτα ἀκούσαντες, &c.] Edit.

Steph. & Ald. Ταῦτα ἀκούοντες, &c. *Leunclav.* Ταῦτα συνθανόμενοι, &c. Nos ex MSto Eton. ἀκούσαντες restituiimus. Sic Noster suprà p. 30. Ἀκούσαντες δὲ ταῦτα οἱ, &c. p. 38. οἱ δ' Ἕλληνες.—ἀκούσαντες τὴν, &c. pag. 42. Ἀκούσαντες ταῦτα, ἐπιθήσει, &c. p. 66. Οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες, &c. & alibi passim. In eodem MSto post Ἕλληνες legitur συνθανόμενοι, quod tanquam supervacaneum, undecunque demum natum sit, omisimus.

4 Ὦφελε] Etym. m. Ὦφελος, ῥῆμα ἐστὶ κατὰ παντὸς ἀριθμῷ φερόμενον· γράφεται καὶ μέγα καὶ μικρόν· scil. ὦφελος vel ὄφελος. Idem mox deinde, πανὼν ἐστι ὁ λέγων, ὅτι τὸ ὄφελος ἀδικοῦντων ἐστὶ, καὶ ἀπαρέμφατον συντάσσεται, καὶ ἐκ ἄλλῃ τινὶ ἐγκλίσει. Σημαίνει δὲ, ὡς ἐν εὐχῇ σημαίνεται καὶ ῥῆμα.

αγγελόμεθα δὲ Ἀριαίῳ, εἰάν ἐνθάδε ἔλθῃ, εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλείου αὐτὸν καθιεῖν· τῶν γὰρ μάχην νικῶντων καὶ τὸ ἄρχειν ἐστὶ. Ταῦτ' εἰπὼν ἀποσέλλει τὰς ἀγγέλους, καὶ σὺν αὐτοῖς Χειρίσοφον τὸν Λάκωνα, καὶ Μένωνα τὸν Θετταλόν· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Μένων ἐβύλετο· ἦν γὰρ φίλος καὶ ² ξένος Ἀριαίῳ. Οἱ μὲν ὥχοντο, Κλέαρχος δὲ περιέμενε. Τὸ δὲ στρατεύμα ἐπορίζετο σῆτον, ὅπως ἐδύνατο, ἐκ τῶν ὑποζυγίων, ³ κόπροντες τὰς βῆς καὶ ὄνους· ξύλοις δ' ἐχρῶντο, μικρὸν προϊόντες ἀπὸ τῆς Φάλαγδος, ἥ ἡ μάχη ἐγένετο, τοῖς τε οἷσις, πολλοῖς ἔσιν, (⁴ ἔς ἡνάγκαζον οἱ Ἕλληνες ἐκβάλλειν τὰς αὐτομολῶντας παρὰ βασιλέως) καὶ τοῖς γέρροισι, καὶ ταῖς ξυλίναις ἀσπίσι ταῖς Αἰγυπλίαις·

adversus regem perrexissemus. Aræo verò pollicemur, huc si venerit, nos ipsum regio in folio collocaturos: eorum enim, qui prælio vincunt, etiam imperare est. Cum hæc dixisset, nuntios, unaque cum iis Cherisophum Lacedæmonium, & Menonem Theffalum, remisit: nam Meno ipse sic volebat; quippe qui amicus erat & hospes Ariæi. Hi quidem discessere, atque ibi Clearchus *reditum eorum* expectabat. Cæterum exercitus cibum sibi, ut poterat, ex jumentis, boves ac asinos cædendo, parabat: progressisque paulum ab acie, prælium ubi commissum fuerat, pro lignis utebantur sagittis, quarum magna erat copia, (quas eos, à rege qui transfugerant, projicere coegerant Græci) scutis item *Perficis*, & ligneis scutis Ægyptiacis: multæ erant & peltæ,

1 Τῶν γὰρ μάχην νικῶντων, &c.] Victoriâ utique parari omnia, passim dicunt auctores.

2 Πίνω.] Vide sis p. 5. n. 3. Pro οἱ μὲν ὥχοντο, Muretus legit καὶ οἱ μὲν, &c. Sed suprâ modò sic sermo incæptus est: Οὗτοι ἔλθον, ὅτι Κύρω, &c.

3 Κόπροντες, &c.] Respicit *στράτευμα*: quâ de structurâ vide suprâ p. 102. n. 4. &, si libet, exempla huc facientia, quæ apud scriptores Latinos notavit & congeffit ad *Salust.* Catil. c. 23. n. 6. Cl. Cortius.

4 Οὗς ἡνάγκαζον οἱ Ἕλληνες, &c.] Quæ sic *Amasæus*: quæ iis qui à rege perfugerant Græci adimebant. Ver-

sionem hanc *Stephanus* præfert: quæ Græci eos qui à rege perfugerant evellere cogebant. Haud aliter *Leunclavius* reddit: *coactis iis, qui à rege perfugerant, ut eas evellerent.* Sed neque hæc versio cum præcedentibus convenit; quippe paulò antè dixerat *Noster*, p. 103. regem ad se perfugas recepisse; proinde Græcis ii non jam amplius aderant: & verbum ἐκβάλλειν commodè notationem, ei quam tribuimus, representare potest. Sic *Ælian.* eo usus est V. H. l. 6. c. 14. τὸ δὲ αὐτὰς κατέσχευ ἔτως, ὡς καὶ ἐκβαλεῖν τὰς αἰχµάς, i. e. metus autem ita eos cepit, ut *basias* abjicerent.

πολλαὶ δὲ καὶ πέλται, καὶ ἁμαξαὶ ἦσαν φέρεσθαι ἔρημοι οἷς
πᾶσι χρώμενοι, κρέα ἔψαντες ἥσθιον ἐκείνην τὴν ἡμέραν. —

Καὶ ἤδη τετὴν ²περὶ πλήθυσαν ἀγορὰν, καὶ ἔρχονται παρὰ βα-
σιλέως καὶ Τισσαφέρους κήρυκες, οἱ μὲν ἄλλοι, Βάρβαροι· ἦν δὲ
αὐτῶν Φαλῖνος εἰς Ἑλλήν, ὅς ἐτύγχανε παρὰ Τισσαφέρνει ὦν,
καὶ ἐντίμως ἔχων· καὶ γὰρ προσεποιεῖτο ἐπιστήμων εἶναι τῶν περὶ
τάς τάξεις τε καὶ ³ὀπλομαχίαν. Οὗτοι δὲ προσελθόντες, καὶ καλε-
σαντες τὸς τῶν Ἑλλήνων ἀρχοντας, λέγουσιν ὅτι βασιλεὺς κελεύει
τὸς Ἑλληνας, ἐπεὶ νικῶν τυγχάνει, καὶ Κύρον ἀπέκλινε, παρα-

& plaustra vacua, quibus usi omnibus, elixas carnes illo die co-
medebant.

Jámque adèo id temporis erat, quo frequens hominibus forum
esse solet, cùm à rege ac Tissapherne veniunt caduceatores, alii
quidem barbari; unus ex iis Græcus erat Phalinus nomine, qui
tunc fortè apud Tissaphernem erat, & quidem in honore;
quippe qui earum rerum simulabat peritiam, ad aciem struendam
quæ spectarent & ad artem armis depugnandi. Hi cùm acces-
sissent, Græcorúmque præfectos vocassent, jubere aiunt regem,
Græcos, cùm ipse vicisset, & Cyrum interfecisset, traditis armis,

1 Ἀμαξαὶ ἦσαν φέρεσθαι, &c.] Ul-
timum verbum delendum putavit
Muretus. Sed ex omnium libro-
rum consensu retinendum potius
id, atque locutio, ἁμαξαὶ φέρεσθαι
ἔρημοι, sic ferè exponenda videtur:
ἁμαξαὶ sive τῶν σκευῶν, (quæ nimi-
rum βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ διήσπα-
σαν) sive τῶν ὑποζυγίων σκευοφόρων
ἔρημοι, quibus modò cæsis vitam
sustentabant Græci.

2 Περὶ πλήθυσαν ἀγορὰν] Vide
p. 72. n. 2.

3 Ὀπλομαχίαν] Leunclav. intelli-
git gladiatoriam scil. artem vel rem:
quâ de, ut apud Romanos cele-
brata, copiosè Lipsius in *serm. Sa-
turnal.* Sæpiùs tamen dici solet μο-
νομαχία: quin & μονομαχίας ἀγῶ-
νες, ac ὀπλομαχικοὶ ἀγῶνες à Græcis
historiæ Romanæ scriptoribus sub-
inde memorantur. Lexicon Gr.

Lat. vêtus: Μονομάχος, Gladiator,
Glossar. vet. *Rudis*, Πάδος ἢ ἑπι-
σταίων μονομάχων. Xenophontis au-
tem ætate ὀπλομάχης adpellatos
fuisse, qui veris armis certare dis-
cebant, aut alios ipsi docebant, ex
Platone in *Lachete* p. 179. & seq.
edit. Steph. colligere est. Priusquam
verò juvenitus τὸ ὀπλομαχίας μα-
θήμα, seu ἐν ὀπλοῖς μάχεσθαι (ut lo-
quitur ibidem Plato) probè quen-
dam apud ejus ἐπιστήμονα didicerat,
ἐσφαιρωμένοις (quæ Nostro dicuntur
in libello περὶ ὑπικλήης haud procul
à fine) ἀκοντίοις, i. e. pilis sphaeræ in
modum, nè pungere possent, retusis,
non veris armis, se exercebat. Ho-
rum ὀπλομάχων meminit etiam
Noster in *Λακεδαιμ. πολιτ.* non lon-
gè à fine; ubi id nominis iis etiam
contigisse videtur, qui τακτικοὶ
Græcis propriè dicuntur.

δόντας τὰ ὅπλα, ἰόντας ¹ ἐπὶ τὰς βασιλέως θύρας, εὗρίσκεια ἦν τι δύνωνται ἀσθόν. Ταῦτα μὲν εἶπον οἱ βασιλέως κήρυκες· οἱ δὲ Ἕλληνες βαρέως μὲν ἤκουσαν· ὅμως δὲ Κλέαρχος ² τοσῦτον εἶπεν, ὅτι ἔ τῶν νικῶντων εἴη τὰ ὅπλα παραδιδόναι· ἀλλ', ἔφη, ὑμεῖς μὲν, ὦ ἄνδρες Σραϊηγοὶ, τέτοις ἀποκρίνασθε ὅ, τι κάλλιστόν τε καὶ ἄριστον ἔχει· ἐγὼ δὲ αὐτίκα ἤξω. Εκάλεσε γάρ τις αὐτόν τῶν ὑπηρέτων, ὅπως ἴδοι τὰ ἱερὰ ἐξηρημένα. εἴτυχε γὰρ θυόμενος. Ἐνθα δὲ ἀπεκρίνατο Κλεάνωρ μὲν ὁ Ἀρκάς, πρεσβύτατος ὢν, ὅτι πρόσθεν ἂν ἀποθάνοιεν, ἢ τὰ ὅπλα παραδοῖεν· Πρόξενος δὲ ὁ Θηβαῖος, Ἀλλ' ἐγὼ, ἔφη, ὦ Φαλῖνε, θαυμάζω πότερα ὡς κρατῶν βασιλεὺς αἰτεῖ τὰ ὅπλα, ἢ ὡς διὰ Φιλίαν καὶ δῶρα. Εἰ μὲν γὰρ ὡς κρατῶν, τί δεῖ αὐτόν αἰτεῖν, ἀλλ' ἔ λαβεῖν ἐλθόντα; εἰ δὲ πείσας βέλεται λαβεῖν, λεγέτω τί ἔσαι τοῖς Σραϊώταις, ἐὰν αὐτῶ ταῦτα χαρίσωνται. Πρὸς ταῦτα Φαλῖνος εἶπε· Βασιλεὺς νικᾶν ἡγεῖται, ἐπεὶ Κύρον ἀπέκλονε. Τίς γὰρ αὐτῷ ἔστιν, ὅστις ἀρχῆς ἀντιστοιχεῖται; Νομίζει δὲ καὶ ὑμᾶς αὐτὸ εἶναι, ἔχων ἐν μέσῃ τῇ

regis ad portas proficisci, & si quid commodi possint impetrare. Hæc regis aiebant caduceatores: quæ *tametsi* audita graviter Græci ferebant, Clearchus tamen id unum respondit, non esse illorum, qui vicissent, arma tradere; verum vos duces, ait, iis respondete quidquid honestissimum optimumque *responsu* habetis; ego mox revertar. Nam ex ministris quidam eum arcessiverat, ut exta *jam* exemta inspiceret; quod *id fortè temporis* rem sacram faceret. Ibi Cleanor Arcas, natu maximus *omnium*, respondit prius se morituros, quàm arma traderent: Proxenus verò Thebanus, Equidem, miror, inquit, Phaline, utrùm tanquam victor arma rex postulet, an amicitiae ac munerum nomine. Nam si *ea*, ut qui vicerit, *postulat*, quid opus est postulare, quin potius *huc* veniat capiatque? sin *id* velit, ut *ea* persuadendo consequatur, dicat quid habituri sint milites, hæc si ei gratificati fuerint. Ad hæc Phalinus; Rex, inquit, vicisse se arbitratur, quia Cyrum occidit. Quis enim est, imperium qui sibi vindicet? Vos etiam suos esse existimat, quippe quos in mediâ ipsius regione, intrâque

¹ Ἐπὶ τὰς βασιλέως θύρας] Vide supra p. 88.

² Τοσῦτον ἔπιν.] Lege n. 3. p. 27.

αὐτῇ χώρᾳ, καὶ ¹ ποταμῶν ἐντὸς ἀδιαβάτων· καὶ πλῆθος ἀν-
θρώπων ἐφ' ὑμᾶς δυνάμενος ἀγαγεῖν, ὅσον, εἰ ² εἰ παρέχοι
ὑμῖν, δύναισθ' ἂν ἀποκλεῖναι.

Μετὰ τῆτον Ξενοφῶν Ἀθηναῖος εἶπε· ὦ Φαλίνε, νῦν ὥς σὺ
ὁρᾷς, ἡμῖν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἀγαθόν, εἰ μὴ ὅπλα καὶ ἀρετή. Καὶ
ὅπλα μὲν ἔχοντες, οἴομεθα ἂν καὶ τῇ ἀρετῇ χρῆσθαι· παραδόντες
δ' ἂν ταῦτα, καὶ τῶν σωμάτων στερηθῆναι. Μὴ ἐν οἷς τὰ μόνα
ἡμῖν ἀγαθὰ ὄντα ἡμᾶς παραδώσειν· ἀλλὰ σὺν τέτοις καὶ ³ περὶ
τῶν ὑμείρων ἀγαθῶν μαχεύμεθα. Ἀκέσας δὲ ταῦτα ὁ Φαλῖνος
ἐγέλασε, καὶ εἶπεν, Ἀλλὰ φιλοσόφῳ μὲν οἶκας, ⁴ ὦ νεανίσκε, καὶ

flumina vix superanda tenet; & adversus vos hominum multitu-
dinem ducere potest, quantam, ne si data equidem vobis fuerit
facultas, perimere possitis.

Post deinde Xenophon Atheniensis, Nobis jam, inquit, Pha-
line, nihil aliud boni est, ceu vides, nisi arma & virtus. Et arma
quidem certè quamdiu habemus, virtutem nobis esse usui posse
putamus: ea si tradiderimus, fore etiam uti corporibus simus pri-
vati *suspicamur*. Nè igitur existimato quæ sola nobis reliqua
sunt, ea nos bona tradituros: sed his de bonis etiam vestris pug-
nabimus. Hæc cum audisset Phalinus, risit, Et tu quidem, ait,
philosophi speciem præ te fers, adolescens, & non injucunda

¹ Ποταμῶν ἐντὸς, &c.] Non in ipsis
intus alveis inclusos, sed in locis,
flumina quæ ferè cingerent. Ea-
dem est ἐντὸς vis apud Luc. XVII. 21.
ubi ἐντὸς ὑμῶν perperam vertitur *in-
tra vos*, seu in *interiore vestrum
parte*, i. e. animo: cum Christus
hîc doceat Judæos, ad ipsos reg-
num Dei adventasse, seu inter ip-
sos ortum esse, per Evangelii scil.
pœnitentiæque adeò, hominibus
gratiam divinam conciliaturæ,
prædicationem.

² Εἰ παρέχοι] MS. Eton. εἰ παρέ-
χοιεν: ut sit locutio elliptica, quæ
ἐαυτὸς in supplementum postulat.
Mihi placet vulgata lectio, sive
ἀπρόσωπον sit (ut dicunt) παρέχοι,
sive ad regem referatur.

³ Περὶ τῶν ὑμείρων; &c.] Ità MS.

Eton. cui Versio vetus Gallica ad-
stipulatur. Vulgò legitur περὶ τῶν
ὑμείρων. At hæc scriptura neque
cum præcedentibus cohæret istis
— τὰ μόνα ἡμῖν ἀγαθὰ ὄντα — unde
liquet, nulla Græcis, de quibus
armis contenderent, reliqua fuisse
bona; & ei, quam restituiimus, Pha-
lini favent, quæ mox sequuntur,
verba — εἰ οἶσι ἂν τὴν ὑμείραν ἀρετὴν
περιενέσθαι τῆς βασιλείας δυνάμεως.
Muretus legendum censuit περὶ τῶν
ὑμείρων σωμάτων. Perperam.

⁴ ὦ νεανίσκε] Inter septem illas,
quas præscripsit Hippocrates, ἡλι-
κίας, quartum tenet locum νεανί-
σκος; cujus ad τὰ τετρακτὰ ἐπὶ τῶν
usum adscendere statuit. *Phavori-
nus*: Νεανίσκος, ἀπὸ ἐτῶν εἰκοσιετῶν
ἕως ἐτῶν τετρακτὰ εἰσσεύων, ἢ τισσα-
P. 2

εἰκοτῶν

λέγεις ἔκ ἀχάριστα· ἴσθι μέντοι ἀνόητος ὢν, εἰ¹ οἶεῖς ἂν τὴν
 ὑμέτεραν ἀρετὴν περιγένηται τῆς βασιλείας δυνάμεως. Ἀλλες
 δέ τινες ἔφασαν λέγειν² ὑπομαλακισμένους, ὥς κὲ Κύρω πῖστοι
 γένοιντο, κὲ βασιλεῖ γ' ἂν πολλὰ ἄξιοι γένωνται, εἰ βέλοισι
 φίλος γένεαι· κὲ³ εἴ τί τι ἄλλο βέλειαι χρῆσθαι, εἴτ' ἐπ'
 Αἴγυπτον στραφεύειν, συγκαταστέψαι⁴ ἂν αὐτῷ. Ἐν τούτῳ κὲ
 Κλέαρχος ἤκε, κὲ ἠρώτησεν εἰ ἤδη ἀποκεκριμένοι εἶεν; Φαλί-
 νος δ' ὑπολαβὼν εἶπεν· Οὔτοι μὲν, ὦ Κλέαρχε, ἄλλος ἄλλα
 λέγει· σὺ δ' ἡμῖν⁴ εἰπέ, τί λέγεις. Ο δ' εἶπεν, Εγώ σε, ὦ
 Φαλίνε, ἄσμενος ἑώρακα, οἶμαι δὲ κὲ οἱ ἄλλοι πάντες ἔτοι·

profers: verum te stultum esse scito, si virtutem vestram regis
 viribus superiorem fore arbitraris. Alios autem nonnullos *fuisse*
 ferebatur, qui animis nonnihil remissi, Cyro fidos se fuisse dice-
 rent, atque etiam regi magno commodo futuros, si amicus *ipsis*
 esse vellet: atque sive ad aliud aliquid *ipsorum* uti operâ, sive ex-
 peditionem adversus Ægyptum suscipere vellet, ad eam unâ cum
 ipso subigendam se fore paratos. Interea venit Clearchus, & num
 jam respondissent, quæsit? *Cujus* cum sermonem excepisset
 Phalinus; Horum, inquit, alius aliud, Clearche, profert; tu verò
 quid jubeas, exponito. Et ille, Ego te libens, ait, Phaline, vidi,

ἐάκοντα ἐνός. Conf. Laërt. in v. Py-
 thag. l. 8. segm. 10. Et sanè Xeno-
 phontem annos supra quadraginta
 natum tunc temporis fuisse, ex iis,
 quæ in Dissert. l. K. Π. præmissâ
 p. 3. & seq. differuimus, fati liqui-
 dè constat. Vide quæ ibi hoc de
 loco protulimus. Vocem etiam
adolescens in majorem, quàm ter-
 mini vulgò positi volunt, ætatem,
 Scriptores apud Latinos, cadere
 ostendit doctif. Cortius ad Sallust.
 Catil. c. 38. n. 1. Quadragenarius
 certè apud Nepot. in vitâ Attici c.
 8. audit *adolescens*.

1 Οἶεῖς ἂν τὴν — περιγενέσθαι, &c.]
 Lege p. 6. n. 1.

2 ὑπομαλακισμένους] Moscho-
 lus: Ἡ, ὑπὸ δηλοῖ ἐν ταῖς συνδέσει

ποτὲ μὲν λάθρα — ποτὲ δὲ ἐλάττω-
 σιν — ποτὲ δὲ μετριότητα. Vide sis
 p. 79. n. 3.

3 Εἴ τί τι ἄλλο, &c.] Ante τὸ
 intellige præpos. πρὸς, vel εἰς:
 quæ passim reticeri solent. Sic 2
 Pet. III. 12. Προσδοκῶντας κὲ σπεύ-
 δοντας τὴν παρουσίαν τῆς, &c. i. e.
 πρὸς τὴν παρουσίαν.

4 Εἰπέ, τί λέγεις] Verbum λέγω
 valet hîc *præcipio*, *jubeo*: quam ei
 notionem tribuit Demost. adv. Phæ-
 nîp. p. 1024 & 1025. Aristoph. in
 Pluto v. 58. Ælian. H. V. l. 12. c. 49.
 οἱ προσήκουσες ἡρώτι, εἴ τι λέγοι πρὸς
 τὸν υἱὸν — i. e. num quid mandaret,
 &c. Et sic profani passim. Vide
 Luc. V. 24. VI. 27. VII. 14. Rom.
 III. 19. VII. 7.

σύ τε γὰρ Ἑλλήν ἐῖ, καὶ ἡμεῖς, τοσῶτοι ὄντες ¹ ὅσους σὺ ὀρεῖς· ἐν τοιούτοις δὲ ὄντες πρᾶγμασι, ² συμβελεύόμεθά σοι, τι χρὴ ποιεῖν περὶ ὧν λέγεις. Σὺ ἔν, πρὸς Θεῶν, συμβέλευσον ἡμῖν ὅ, τι σοι δοκεῖ κάλλιστον καὶ ἀριστον εἶναι, καὶ ὅ σοι τιμὴν οἴσκει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ³ ἀναλεγόμενον, ὅτι Φαλῖνος ποτὲ πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως κελεύσων τὰς Ἑλλήνας τὰ ὅπλα ⁴ παραδῆναι, ⁵ συμβελεύόμενος συνεβέλευσεν αὐτοῖς

atque hi itidem, opinor, omnes: nam & tu Græcus es, & nos, qui tot numero sumus, quot ipse vides; in tali autem rerum nostrarum statu, te consulimus quid in iis faciendum sit, de quibus dicis. Quamobrem, per deos, id nobis consilii dato, quod tibi pulcherrimum esse optimūque videtur, & quod postero tempore commemoratum tibi honorem adferet, Phalinum scilicet à rege missum olim, ut Græcos arma tradere juberet, cū consu-

¹ Ὅσους σὺ ὀρεῖς· ἐν, &c.] Sic fere locum distinxerunt edit. *Steph.* & *Ald.* Ad *Leuncl.* minùs rectè—ὅσους σὺ ὀρεῖς, ἐν τοιούτοις, &c.

² Συμβελεύόμεθά σοι.] *Phavorinus*: Συμβελεύω ἐνεργητικῶς, ἀλλ' ἢ τῷ εἰς συμβεβλήν τῷδε καθίσαμαι· συμβελεύομαι δὲ παθητικῶς, ἀλλ' ἢ τῷ συμβέλω χρῶμαι. Eadem est & *Tho. Magistri* expositio, auctorum usu abunde confirmata. Porro notandum est συμβελεύεσθαι, pro naturā quorundam mediæ vocis verborum actionem passioni admistam significare, ac propriè reddi, *curare sibi consilium dari*.

³ Ἀναλεγόμενον.] Passivā significatione Xenophontem participium hoc pro ἀναλινωσκόμενον adhibuisse censet *Budæus* Comm. L. G. p. 663. & vertit, *olim cum legitur*. Mihi quidem videtur istis impersonalium adnumerandum participiis, quæ absolutè poni solent; ac deducendum ab ἀνὰ, in compositione repetitionem seu iterationem significante, & λίσσθαι, dici. Sententiæ huic favent, quæ mox sequuntur—Οἷδ' α

δὲ ὅτι ἀνάσκη λέγειται ἐν τῇ, &c. Lexicographi fanè ἀναλίσσω & ἀναλίσσομαι originem à λίσω & λίσομαι signif. colligo, deligor, &c. duxisse vulgò statuerunt. Verùm eorum in Thesauris haud pauca Xenophontis verba minimè reperiri, reperta quædam perperam exponi, (quod in tantorum operum structurā veniā omnino, reprehensione nequaquam, dignum est) tum sparsim interciséque opellæ in hujusce nostræ decursu, tum ordine perpetuo cumulatèque olim forsan, ostendimus.

⁴ Παραδῆναι.] Sic ex *MSto Eton.* rescripsi. Vulgatam lectiorem, προδῆναι, meritò *Stephanus* etiam improbavit; cū illo, quod reposui, composito passim ad rem, quā de agitur, exprimendam usus sit *Noster*.

⁵ Συμβελεύόμενος, &c.] *MS. Eton.* & edit. *Ald.* habent συμβελασινεύόμενος, quod & *Amasæus* suis in codicibus invenit. Rectè, opinor, huic alterum illud participium prætulerunt *Stephanus* & *Leunclavius*: quos tamen

τάδε. Οἷσθα δὲ ὅτι ἀνάγκη λέγεσθαι ἐν τῇ Ἑλλάδι ὃ αὖ συμβελεύσης. ¹ Ο δὲ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγελο, βελόμενος καὶ αὐτὸν τὸν παρὰ βασιλέως πρεσβεύοντα συμβελεύσαι μὴ παραδιδόναι τὰ ὅπλα, ὅπως εὐέλπιδες μᾶλλον οἱ Ἕλληνες εἴεν.

² Φαλῖνος δ' ὑποσρέψας, παρὰ τὴν δόξαν αὐτῷ εἶπεν ὧδε.

Εγὼ, εἰ μὲν ³ τῶν μυρίων ἐλπίδων μία τις ὑμῖν ἐστὶ σωθῆναι

leretur ipsis hoc consilii dedisse. Scis autem necessariò futurum ut ejus, tu quod dederis, consilii in Græciâ mentio fiat. Clearchus autem hæc subiciebat, quia volebat ut etiam ipse, qui legatus à rege venerat, hoc ipsis consilii daret, nè arma traderent, ut spem Græci meliorem conciperent. At Phalinus reversus, præter ejus opinionem ità dixit.

Ego, si vel una quidem spes de mille vobis est, fore vos salvos

tamen veram loco sanitatem non redidisse puto. Ipse pro συμβελεύομαι conjicio legendum συμβελευομένοις (scil. αὐτῷ) συμβελεύειν, &c. uti suprà modò dixerat συμβελευόμεθα σοι, &c. Eandem verborum structuram sequitur *Ælian.* H. V. l. 8. c. 1. καὶ ἐμοὶ μὲν συμβελεύει τὸ τοῦτο, ἐγὼ δὲ τῷ συμβελευομένῳ μοι, scil. συμβελεύω—i. e. atque illa (de voce genii Socratici loquitur) *mibi quidem hoc suadet, ego vero illi qui me consulit, scil. suadeo.*

¹ Ο δὲ Κλέαρχος ταῦτα, &c.] Apud *Suidam* ad v. ὑπήγειν, quod ἀντὶ τῷ ἐπιείθεο poni ait, Xenophontis locum hunc sic exaratum videre est: Ο δὲ Κλέαρχος ταῦθ' ὑπήγει. βελόμενος καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα πρεσβεύειν συμβελεύσαι μὴ παραδόναι τὰ ὅπλα, & conversum: Clearchus autem hæc suggerebat, quòd velit regem quoque suis suadere per legatos, nè arma traderent. Nec mirum, Cl. *Suidæ* editores ex Græcis non bonis Latina fecisse non bona. Utraque sic emendaveris, ut textus Xenophontéus verfiòque ipsi subjecta docent. Monuit etiam hæc doctis. Lamb.

Bos in *Animad. ad Suidam.*

² Φαλῖνος δὲ ὑποσρέψας, &c.] Xenophontem putat *Leunclavius* plenius sic scripsisse: Φαλῖνος δὲ μίλιας καὶ ὑποσρέψας, i. e. *Phalinus secessit & reversus est*: ut infra, μίλιας ἀντις οἱ Ἕλληνες ἐβελεύοντο — Idem, si Noster hoc modo non scripsit, ità ejus supplenda censet verba. Huic equidem libens accefferim, nisi fortè alia, quàm quæ vulgò adfertur, τῷ ὑποσρέφειν interpretatio eruenda sit. *J. Poll.* hæc τῇ ἀπάτῃ recenset συνώνυμα: ἐξαπάτη, γροφή, ὑπογροφή—πλάσμα, &c. & τῷ ἀπατᾶν, ἐξαπατᾶν, γρίφισθαι, ὑπογρίφισθαι — πλάττειν, &c. Hinc *strapha* Latinis est tergiversatio dolosa. Videndum itaque num ὑποσρέψας rectè reddi possit, cùm rem dolosè animo versarat.

³ Τῶν μυρίων, &c.] *Moschopolus*: Μύρια προπαροξύλωνος, αἱ δέκα χιλιάδες. Μύρια δὲ παροξύλωνος, τὰ πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα. Et sic ferè *Phavorinus*, *Ammonius*, & *Etymol. m.* Apud Latinos etiam mille, centum, sexcenta pro numeris infinitis poni vulgò notum est.

πολεμῶν βασιλεῖ, συμβελεύω μὴ παραδίδόναι τὰ ὅπλα·
 1 εἰ μὲντοι μηδεμία σωτηρίας ἐστὶν ἐλπίς ἀκοντος βασιλέως, συμ-
 βελεύω 2 σώζεσθαι ὅπη δυνάσθον. Κλέαρχος δὲ πρὸς ταῦτα εἶπεν,
 Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ σὺ λέγεις· 3 παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελλε ταῦτα,
 ὅτι ἡμεῖς οἴομεθα, εἰ μὲν θεοὶ βασιλεῖ φίλους εἶναι, πλείονος ἂν
 ἄξιοι εἶναι φίλοι, ἔχοντες τὰ ὅπλα, ἢ παραδόντες ἄλλω· εἰ
 δὲ θεοὶ πολεμεῖν, ἀμεινον ἂν πολεμεῖν ἔχοντες τὰ ὅπλα, ἢ
 ἄλλω παραδόντες. Ο δὲ Φαλῖνος εἶπε, Ταῦτα μὲν δὴ ἀπαγ-
 γελῶμεν· ἀλλὰ καὶ τὰδε ὑμῖν ἐκέλευσεν εἰπεῖν βασιλεὺς, ὅτι
 μέντοι μὲν ὑμῖν αὐτῷ, σπονδαὶ εἴησαν, προῖϋσι δὲ καὶ ἀπῖϋσι,
 πόλεμος. Εἰπάτε ἔν καὶ περὶ τούτου, πότερα 4 μενεῖτε καὶ σπον-
 δαί εἰσιν, ἢ ὡς πολέμῳ ὄντος παρ' ὑμῶν ἀπαγγελῶ. Κλέαρχος
 δ' ἔλεξεν, Ἀπάγγελλε τοίνυν καὶ περὶ τούτων, ὅτι καὶ ἡμῖν 5 ταυτὰ

si bellum regi faciatis, hoc confilii do, nè tradatis arma: sin rege invito nulla vobis reliqua spes est salutis, salutem amplectendam esse, quâ licet ratione, moneo. Ad ea Clearchus, Dicis tu quidem hæc, inquit: verum à nobis hæc renuntiato, existimare nos, si regi amicos esse oporteat, utiliores nos ipsi fore amicos, arma cum teneamus, alteri quàm si tradiderimus: sin bellum fuerit gerendum, melius bellaturos arma si habeamus, quàm si aliâ tradiderimus. Et Phalinus, Hæc quidem, ait, renuntiabimus: sed & ista vobis ut diceremus præcepit rex, manentibus huc vobis fœdus, progredientibus ac discedentibus bellum propositum esse. Igitur de hoc etiam dicite, num manebitis & fœdera inter nos facienda sunt, an bellum esse à vobis renuntiavero. Et Clearchus, De his verò etiam, renuntiato, inquit, nobis quoque eadem, quæ

1 Εἰ μὲντοι μηδεμία, &c.] Hanc revocavi scripturam, præeunte Mureto; cum μηδεμίας hætenus legeretur. Rectius autem μηδεμία ἰλπίς opponitur iis, quæ modò præcesserant τῶν μυρίων, &c. Cæterum MS. Eton. dat εἰ δέ τι, quæ in ἔτι mutata probaverim.

2 Σώζεσθαι] Ex vi vocis mediæ, salutis propriæ prospicere, curare sibi salutem dari. Lège scripta p. 94.

n. 4.

3 Παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελλα, &c.]

Confer Diodor. Sic. l. 14. p. 255.

4 Μενεῖτε καὶ σπονδαί εἰσιν] Similiter utroque simul tempore usus est Joan. in Apocal. II. 5. ἔρχομαι — καὶ κινήσω — vide suprâ p. 25. n. 2. 51. n. 1. & Matt. XXV. 14. Nec eandem Latini respuunt structuram: Sullust. in Catil. c. 58. p. 371. edit. Cortii, Sin metu cesserimus, eadem illa adversa sunt. Vbi vide quæ vir doctiss. notavit.

5 Ταυτὰ] Hanc scripturam exhibet edit. Steph. quam & infra paulò,

δοκεῖ, ἅπερ βασιλεῖ. Τί ἔν ταῦτ' ἐστίν; ἔφη ὁ Φαλῖνος. Απεκρίνατο Κλέαρχος, Ἦν μὲν ὠμεν, σπονδαὶ ἀπιῖσι δὲ καὶ προῖσι, πόλεμος. Ο δὲ πάλιν ἠρώτησε, Σπονδὰς ἢ πόλεμον ἀπαγγελῶ; Κλέαρχος δὲ ταῦτ' ἀπὸ πάλιν ἀπεκρίνατο, Σπονδαὶ μὲν ὠμεν, ἀπιῖσι δὲ ἢ προῖσι πόλεμος. Ο, τι δὲ ποιήσοι, ἐ διεσήμενε. ¹ Φαλῖνος μὲν δὴ ὤχετο, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ.

Οἱ δὲ παρὰ Αἰριαίῃκον, ² Προκλῆς καὶ Χειρίσοφος. (Μένων δὲ αὐτῷ ἔμεινε παρὰ Αἰριαίῳ) ἔτοι δ' ἔλεγον, ὅτι πολλὰς Φαίῃ Αἰριαῖος εἶναι Πέρσας ἐαυτῷ βελίγας, ἐς ἐκ ἂν ἀνασχέσθαι αὐτῷ βασιλεύοντος. ³ ἀλλ' εἰ βέλεσθε συναπιέναι, ἡκεῖν ἤδη κελεύει τῆς νυκτὸς· εἰ δὲ μὴ, αὐτὸς πρῶτον ⁴ ἀπιέναι φησὶν. Ο δὲ Κλέαρχος εἶπεν, Ἀλλ' ἔγωγε χρή ποιεῖν, ἂν μὲν ἡκῶμεν, ὥσπερ λέξετε· εἰ δὲ μὴ, πρῶτον ἔλεγε ὅποιον ἂν τι ὑμῖν οἴησθε μάλιστα συμφέρειν. Ο, τι δὲ ποιήσοι, ἐδὲ τούτοις εἶπε. Μετὰ δὲ ταῦτα, ἡδὴ ἡλίου δύοντος, συγκαλέσας τὰς στρατηγὰς καὶ λοχαγὰς ἔλεξε τοιαύδε· Εμοὶ,

regi videri. Quæ tandem hæc sunt? inquit Phalinus. Si manserimus, respondit Clearchus, foedera; at discedentibus ac progredientibus bellum fore. Et ille iterum quæsit, Foederane an bellum renuntiabo? Clearchus rursùm hæc respondit, Foedera quidem manentibus, discedentibus autem vel progredientibus bellum esto. Quid autem ipse factururus esset, non significabat. Et Phalinus quidem cum suis abibat.

Procles verò & Cherisophus ab Ariæo redierunt: (Menon ibi apud Ariæum mansit) hi referebant, dixisse Ariæum multos esse Persas dignitate se præstantiores, qui laturos non sint ut rerum ipse potiatur: verùm si vultis cum eo discedere, noctu jam venire nos jubet; sin minùs, postero se mane discessurum ait. Et Clearchus, Enimverò sic faciendum est, inquit, si ad ipsum venerimus, quemadmodùm dicitis: sin minùs, id facite, quod vobis maximè profuturum existimetis. Ipse quid factururus esset, nè his quidem indicabat. Post hæc, sole jam occidente, convocatis ducibus ac cohortium præfectis, hujusmodi quædam dixit: Sacram mihi

paulò, Κλέαρχος δὲ ταῦτα, &c. sequuti sumus. Aliæ minùs rectè ταῦτα, utrobique.

¹ Φαλῖνος.] Quod aliter alii nomen expressere MS. Eton, & edit. Ald. Φαλῖνος. Diodor. Sic. Φάλη-

¹ Plutarch. Φάλλος.

² Προκλῆς καὶ, &c.] Vide supra p. 110. n. 1.

³ ἀλλ' εἰ βέλεσθε, &c.] Lege n. 3. p. 28.

⁴ ἀπιέναι.] Ad p. 41. n. 1.

ὡς ἄνδρες, ¹ θυομένῳ ἵεναι ἐπὶ βασιλέα, ² ἔκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά. Καὶ εἰκότως ἄρα ἔκ ἐγίγνετο. Ως γὰρ ἐγὼ νῦν πυνθάνομαι, ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ βασιλέως ὁ Τίγρης ποταμός ἐστι ναυσίπορος, ὃν ἔκ ἂν δυναίμεθα ἄνευ πλοίων διαβῆναι· πλοῖα δ' ἡμεῖς ἔκ ἔχομεν. Οὐ μὲν δὴ αὐτῷ γε μένειν οἶόν τε· τὰ γὰρ ἐπιτήδεια ἔκ ἔστιν. ³ ἵεναι δὲ παρὰ τὰς Κύρου φίλεις, πάνυ καλὰ ἡμῖν τὰ ἱερά ἦν. Ωδε ἔν χρεὶ ποιεῖν ἀπίονίης δειπνεῖν, ὅ, τι τις ἔχει· ἐπειδὴν δὲ ⁴ σημήνη τῷ κέρατι ὡς ἀναπαύεσθαι,

rem facienti, viri, adversus regem proficiscendi causâ, non læta fuerunt exta. Et meritò quidem læta non fuerunt. Nam ut ego jam intelligo, medio regem inter & nos loco Tigris fluvius est navigabilis, quem sine navigiis transire non poterimus: at nos navigia non habemus. Atque hìc quidem fieri non potest ut maneamus; quippe desunt commeatus: cæterùm de profectiōe ad amicos Cyri, læta admodùm exta nobis erant. Quamobrem sic faciendum est: abeuntibus cœnandum, quod cuique suppetit: deinde cùm solemne quiescendi signum cornu datum fuerit, vasa

¹ Θυομένῳ ἵεναι] *Ammonius*: Θύονται, οἱ ἀπὸ σπλάγχων μαρτυρούμενοι. Vide suprâ p. 70. Locutio autem ista hoc modo supplenda est, θυομένῳ ἐπὶ τῷ ἵεναι, &c. *Arrian*. l. 7. c. 18. — Θύεσθαι δὲ τῷ Πειθαγόρῳ πρῶτον μὲν ἐπὶ τῷ Ἡφαιστίῳ — & mox infrâ — αὐθις δὲ θύεσθαι τῷ Πειθαγόρῳ ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ — *Idem* l. 4. c. 4. Θυομένῳ δὲ ἐπὶ τῇ διαβάσει, &c. *Noster* K. Π. p. 447. ἐγὼ δὲ θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ.

² Οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά] Opponuntur hæc mox sequuturis illis, καλὰ τὰ ἱερά ἦν: ut alibi quoque istis, τὰ ἱερά ἐκαλλιερεῖτο. *Noster Hist. Gr.* l. 3. haud longè ab init. Επεὶ δὲ θύομεν αὐτῷ ἔκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά τῇ πρῶτῃ, τῇ ὑστεραίᾳ πάλιν ἐθύετο· ὡς δὲ ἔδδ' ταῦτα ἐκαλλιερεῖτο, πάλιν, &c. *Idem* K. Π. p. 215. & seq. — ἔθυε, πρῶτον μὲν Διὶ, &c. Επεὶ δ' ἐκαλλιερήσετε, &c. *Arrian*. l. 4. c. 4. Θυομένῳ δὲ ἐπὶ τῇ διαβάσει, τὰ ἱερά ἔκ ἐγίγνετο. Vide suprâ p. 79. Huic itaque locutioni, ἔκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά,

supplemento ἔκαλὰ, vel καλῶς ἔχοντα (ut *Noster* K. Π. p. 447.) opus esse puto: nisi fortè in verbo γίγνεσθαι vis quædam ab eruditis parum hæcenus animadversalateat. Suspicioni huic locum Phavorini dedit, τὸ γίνεσθαι per ἀπολειπταί expONENTIS, auctoritas, *Tho.* etiam *Magister*: Γινόμενον, ἢ μόνον τὸ ἐνεργόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνηκόντινι, καὶ ἀρμόζον. Sed hæc de re alibi forsan iterum.

³ ἵεναι δὲ, &c.] Lege modò scripta n. 1.

⁴ Σημήνη, &c.] *Scil.* σαλπικτῆς. Neque enim huic supplemento à τῷ κέρατι reclamatum est: cùm veterum tubæ ex bubulo cornu fierent, teste *Varrone* L. L. 4, 24. Σαλπικτὴ autem erat, instrumento sonoro signa dare & profectiōis & præparationis ad pugnam. Id forsan discriminis inter σάλπιγγας & κέρατα statuendum est, quod scriptores passim agnoscunt Latini: cùm cornua ex ære recurvo, ex recto

Q

tubas

συσκευάζεσθε· ἐπειδὴν δὲ τὸ δεύτερον, ἀναλίθεσθε ἐπὶ τὰ ὑποζύγια· ¹ ἐπὶ δὲ τῷ τρίτῳ, ἔπεσθε τῷ ἡγνμένῳ, τὰ μὲν ὑποζύγια ἔχοντες, ² πρὸ τῆς ποταμῆς, τὰ δὲ ὅπλα ἔξω. Ταῦτα ἀκέσαντες οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ λοχαγοὶ ἀπῆλθον, καὶ ἐποίουν ἕτω· ³ καὶ τὸ λοιπὸν ὃ μὲν ἤρχεν, οἱ δ' ἐπείθοντο, ἕκ ἐλόμενοι, ἀλλ' ὁρῶντες, ὅτι μόνος ἐφρόνει οἷα δεῖ τὸν ἄρχοντα, οἱ δὲ ἄλλοι ἀπειροὶ ἦσαν. ⁴ Αριθμὸς δὲ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἤλθον ⁵ ἐξ Εφέσῃ τῆς Ἰωνίας μέχρι τῆς μάχης, σταθμοὶ τρεῖς καὶ ἐνενήκοντα, παρα-

colligite : cum signum alterum datum fuerit, jumentis ea imponite : ad signum tertium, ducentem sic sequimini, ut secundum fluvium jumenta sint, extra armati. Quæ cum duces ac præfecti cohortium audiissent abierunt, ac ita fecerunt : atque posthac imperium is obtinebat, parebant illi, non quod eum ad hoc delegissent, sed quia viderent solum sic sapere, ut principem in exercitu virum oporteat, cum alii nullum rerum usum haberent. Itineris autem, quod ab Epheso Ionice oppido ad prælii locum confecerant, men-

tubas factas fuisse narrent. Vide Senec. Oedip. v. 733. Ovid. Metam. l. i. v. 98. Juven. Sat. 2. v. 118. Et Lips. de Mil. Rom. l. 4. dial. 10.

1 *Ἐπὶ δὲ τῷ τρίτῳ*] Scil. σημείῳ. Structuræ varietatem passim sequitur Xenophon. Paulò suprâ : ἣν μὲν ἡγνόμεν, σπονδαί· ἀπῆσσι δὲ καὶ περὶ οἰ-
στοι, πόλεμος. Vide sis alia exempla p. 21. n. 1. Ter autem sonuit signum, ut ritè omnia atque ordine fierent. Similiter Polybius l. 6. p. 484. de profectioe Romanorum è castris sermonem instituens, tria memorat signa, & suam cuique signo tribuit actionem. Verba sunt : *Ὅταν τὸ πρῶτον σημήνη, καταλύσῃ τὰς σκηνάς, καὶ συντιθέσῃ τὰ φορτία πάντες* — ὅταν δὲ τὸ δεύτερον, ἀνατιθέσῃ τὰ σκευοφόρα τοῖς ὑποζυγίοις. *Ἐπὶ δὲ τὸ τρίτον σημήνη, προάγειν δεῖ τὰς πρώτας, καὶ κινεῖν τὴν ὅλην παρεμβολήν.*

2 *Πρὸ τῆς ποταμῆς, τὰ δὲ, &c.*] MS. Eton. *πρὸς τῆς, &c.* quæ quamvis tollerari possit lectio, vulgatam tamen

non est cur asperneris. Cæterum, τὰ ὅπλα denotant τῆς ὀπλίτας, ut suprâ p. 67. ἀσπίς ponitur pro ἀσπιδοφόροι, ubi vide scripta n. 3. Eodem sensu adhibet ὅπλα l. 3.

3 *Καὶ τὸ λοιπὸν*] *Phavorin.* *Λοιπὸν, ἐπίρρημα* — (quâ formâ rectiùs scriberetur *τολοιπὸν*) ἀντὶ τῆς, ἀπὸ τῆς νῦν, καὶ ἀντὶ τῆς ἀκολέθως : & hoc quidem sensu integra foret locutio, εἰς τὸ λοιπὸν τῆς χρόνῃ, vel κατὰ τὸ, &c.

4 *Αριθμὸς δὲ τῆς, &c.*] Similiter sub. fin. *Histor.* hujus : *Αριθμὸς συμπάσης τῆς ὁδοῦ, &c.* *Phavorin.* *Αριθμὸς σημείων γνωριστικὸν τῆς πόσεως τῶν ὑποκειμένων.* Vide p. 51. n. 2. In hac autem locutione rationem iter castris, parasangis stadiisq̃ue metiendi respicit.

5 *Ἐξ Εφέσῃ τῆς Ἰωνίας*] *Supple πόλεως,* quod deest etiam Aët. XXII. 3. & cum μέχρι τῆς μάχης & ἀπὸ τῆς μάχης mox sequuturis, intellige χρόνῃ vel τόπῳ, quæ omnia passim deficere solent.

σάγλαι πέντε καὶ τριάκοντα καὶ πεντακόσιοι, σάδιοι πενήκοντα καὶ ἑξακισχίλιοι καὶ μύριοι· ἀπὸ δὲ τῆς μάχης ἐλέγοντο εἶναι εἰς Βαβυλῶνα, σάδιοι ἑξήκοντα καὶ τρισχίλιοι.

Ἐντεῦθεν δὴ, ἐπεὶ σκότος ἐγένετο, Μιλοκύθης μὲν ὁ Θράξ, ἔχων τὸς τε ἱππέας τὸς μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τεσσαράκοντα, καὶ τῶν πεζῶν Θρακῶν ὡς τριακοσίς, ἠυτομόλησε πρὸς βασιλέα. Κλέαρχος δὲ τοῖς ἄλλοις ἠγεῖτο, κατὰ τὰ παρηγγελμένα, οἱ δ' εἶποντο καὶ ἀφικνεῖσθαι εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν παρὰ Ἀριαῖον καὶ τὴν ἐκείνου στρατιάν, ἀμφὶ μέσας νύκτας· ¹ καὶ ἐν τάξει θέμενοι τὰ ὅπλα, συνῆλθον οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ λοχαγοὶ τῶν Ἑλλήνων παρὰ Ἀριαῖον καὶ ὤμοσαν οἷτε Ἕλληνες καὶ Ἀριαῖος, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ οἱ κράτιστοι, μήτε προδώσειν ἀλλήλους, σύμμαχοί τε ἔσεσθαι· οἱ δὲ βάρβαροι προσώμοσαν, καὶ ἠγήσεσθαι ἀδόλως. Ταῦτα δ' ὤμοσαν, ² σφάξαντες κάπρον, καὶ ταῦρον, καὶ

fura hæc est, castra nonaginta tria, parasangæ quingentæ triginta quinque stadia sedecies mille & quinquaginta: à pugnae verò loco ad Babylonem usque dicebantur esse tria millia stadiorum & sexaginta.

Indè, tenebræ cùm *obduciæ* essent, Miltocythes Thrax cum equitibus, ipse quibus præerat, ferè quadraginta, & trecentis circiter peditibus Thraciis, ad regem perfugit. Cæteris se ducem præstabat Clearchus, quemadmodum convenerat, ac sequebantur; perveniuntque *adeò* ad prima castra prope Ariæum ejúsque exercitum, mediâ ferè nocte: cùmque arma ordine disposuissent Græcorum duces & præfecti cohortium apud Ariæum convenère; & tam Græci quàm Ariæus, cum *aliis* apud hunc *dignitate* præstantissimis, jurejurando firmabant, neque prodituros se mutuò, & societatem *fide* culturos: barbari prætereà jurejurando adfirmabant, sine fraude se itineris duces futuros. In hæc autem *sic* jurârunt, *ut* apro, tauro, lupo, ariete mactatis, Græci gladium,

¹ Καὶ ἐν τάξει θέμενοι, &c.] Eodem sensu infra paulò dicit, εἰς τὰ ξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι, & alibi sæpè. Vide p. 54. n. 4. & p. 56. n. 2.

² Σφάξαντες κάπρον, καὶ, &c.] In peragendis fœderibus, ac sancientiâ publicè privatimque amicitia, multas apud gentes effusum fuisse sive ipsorum in societatem coeun-

tium, sive animalium sanguinem, tam ex historiâ passim antiquâ, quàm ex phrasibus *ferire, icere, percutere fœdus, ὄρεκτα τέμνειν*, &c. constat. Morem autem in vase, quo sanguis fuerat exceptus, ensẽ, lanceam, &c. tingendi apud Scythiæ populos obtinuisse tradit *Herodotus* l. 4. c. 70. Ὁρεκτα δὲ, inquit,

λύκον, καὶ κριόν, ¹ εἰς ἀσπίδα βάπτοντες οἱ μὲν Ἕλληνες ξίφος, οἱ δὲ βάρβαροι λόγχην. Ἐπεὶ δὲ τὰ πρῶτα ἐγένετο, εἶπεν ὁ Κλέαρχος, Ἀγε δὴ, ὦ Ἀριαῖε, ἐπεὶ περὶ οὗτοσδε ἡμῶν ² στόλος ἐστὶ καὶ ὑμῶν, ³ εἰπέ τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς πορείας· πότερον ⁴ ἀπιμεν ἢν περ ἤλθομεν, ἢ ἄλλην τινὰ ⁵ ἐννεονηκέναι δοκεῖς ὁδὸν κρείττω; Οὗτος δ' εἶπεν, Ἦν μὲν ἤλθομεν ἀπιόντες, πάντες αὖν ὑπὸ λιμῇ ἀπολοίμεθα· ὑπάρχει γὰρ νῦν ἡμῶν ἔδεν τῶν ἐπιηδείων. Ἐπὶ καὶ δέκα γὰρ σαθρῶν τῶν ἐγγυτάτω ἔδεν δεῦρο ἰόντες ἐκ τῆς χώρας ἔδεν ⁶ εἶχομεν λαμβάνειν· ἐνθα δ' εἴ τι ἦν,

barbari hastam in scutum intingerent. Posteaquam data erat utrinque fides, Clearchus ait, Age verò, Ariæe, quandoquidem nobis eadem & vobis est expeditio, dicito tua quæ sit de itinere sententia: eademne, quâ venimus, nobis abeundum sit viâ, an aliam animadvertisse tibi potiore videris? Et ille, Si viâ, quâ venimus, abierimus, omnes fame peribimus: jam nobis enim nulli suppetunt commeatus. Nam denis septenis castris proximis hisce, nè tum quidem cum huc pergeremus, ex ipsâ quidquam regione capere potuimus: & si quid istic fuit, nos cum per

ποιεῖν τὰ σκύθαι ὧδε—εἰς κύλικα μεγάλην κεραμίδην οἶνον ἐχέαντες, αἷμα συμμίσγασιν—καὶ ἐπειὶ ἀποβάψαντες εἰς τὴν κύλικα ἀκινάκεια, καὶ οἷον, καὶ σάγαριν, καὶ ἀκόνηον—Quem ferè locum expressit Mela l. 2. c. 1. ubi vide quæ notavit H. Vossius. Ἀφ' ἧ γὰρ, (inquit Toxares de more firmandæ apud Scythas amicitiae Lucian. p. 630.) ἐντεμόντες ἅπασι πρὸς δακτυλῆς, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἅκρα βάψαντες, ἅμα, &c. Consule Archæol. Gr. l. 2. c. 6.

¹ Εἰς ἀσπίδα, &c.] Sanguini scilicet excipiendo adhibitum. Cæterum nonnihil sollicitus est Ablancortius, unde aprum tam opportunè lupumque capere potuerint. Frustra; nam neque feræ illic, neque viri captandis iis idonei deerant.

² Στόλος] Respice p. 28. n. 2.

³ Εἰπέ] Edit. Leunclav. perperam exhibet εἶπε. Ipsa modi ratio, ut ὁξυτόνως scribatur, postulat. Sic supra p. 116. σὺ δ' ἡμῶν εἶπε, τί, &c. Leve hoc; atque idè tantum notatum, quòd seriò Leunclavianum hunc errorem castigat Portus, & editor quidam Xenophontèus fidelissimè servavit.

⁴ Ἀπιμεν, &c.] Vide p. 41. n. 1. Cæterum, ἢν περ ἤλθομεν dicitur ἐλαττωρικῶς προκαθ' ἦν, &c. scilicet ὁδόν, uti mox iterum.

⁵ Ἐννεονηκέναι δοκεῖς] Lege, si tanti, quæ notavimus ad K. Π. p. 1 in Addend.

⁶ Εἶχομεν λαμβάνειν] Phavorin. ἔχω, τὸ δύναμαι, ἀπαρεμφάτω. Sic Æschin. dial. 1. sect. 2. Τέτων ἐν ἑκάστῃ ἔχομεν διδάσκαλον εἰπεῖν; Οὐκ ἔχομεν, ὅ, &c. Similiter alibi sæpè.

ἡμεῖς διαπορευόμενοι κατεδαπανήσαμεν. Νῦν δ' ἐπινοῶμεν πορεύεσθαι ¹ μακροτέραν μὲν, τῶν δ' ἐπιτηδείων ἐκ ἀπορήσομεν. Πορευτέον δ' ἡμῖν τῆς πρώτης σταθμῆς ὡς ἂν δυνώμεθα μακροτάτης, ἵνα ὡς πλεῖστον ² ἀποσπασθῶμεν τῇ βασιλικῇ στρατεύματος· ἦν γὰρ ἅπαξ δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπόσχωμεν, ἐκέτι μὴ δύνηται βασιλεὺς ἡμᾶς καταλαβεῖν. Ολίγω μὲν γὰρ στρατεύματι ἐτολμήσει ἐφέπεσθαι· πολὺν δ' ἔχων ³ στόλον, ἐδυνήσεται ταχὺ πορεύεσθαι· ἴσως δὲ καὶ τῶν ἐπιτηδείων σπανιεῖ. Ταύτην, ἔφη, γνώμην ἔχω.

Ἦν δ' αὕτη ⁴ ἡ στρατηγία ἐδὲν ἄλλοδυναμένη, ἢ ⁵ ἀποδράναι, ἢ ἀποφυγεῖν· ἢ δὲ τύχη ἐστρατήγησε κάλλιον. Ἐπεὶ γὰρ ἡμέρα ἐγένετο, ἐπορεύοντο ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸν ἥλιον, λογιζόμενοι

eam proficisceremur penitus absumpsimus. Jam verò cogitamus viâ longiore quidem illâ proficisci, sed in quâ com meatûs non indigebimus. Ac primis quidem castris quàm longissimè poterimus nobis proficiscendum est; ut quàm maximè regiis à copiis abstrahamur: nam si bidui semel aut tridui itinere ab ipsis abfuerimus, rex non jam ampliùs adsequi nos poterit. Parvis enim cum copiis insequi non audebit; & magnum si ducat exercitum, celeriter progredi non poterit; atque forsan etiam com meatuum inopiâ premetur. Hæc mea, inquit, sententia est.

Cæterùm hoc de ducendo exercitu consilium ad nihil aliud quàm ad recessum vel fugam accommodatum erat: verum fortuna meliùs ducis est officio functa. Nam ubi dies illuxit, sic iter faciebant, ut solem haberent ad dextram, cùm existimarent sole

¹ Μακροτέραν] Supple καθ' ὁδόν, uti suprâ modò.

² Αποσπασθῶμεν] De profectio-
ne loquitur, quam maturari stu-
det. Falluntur itaque interpretes
ad Luc. XXII. 41. qui ex verbo
ἀποσπάσθην colligi posse putant,
Jesum à discipulis invitum dis-
cessisse.

³ Στόλον] Vide p. 28. n. 2.

⁴ Ἡ στρατηγία, &c.] *Suidæ* est τὸ
ἀξίωμα, i. e. dignitas imperatoria: &
sic ferè cæteri Lexicographi. *Am-
sæus* vertit *consilium*; sed ejus ad

versionis marginem rectè & huic
loco convenienter notat *Stephanus*,
vocem στρατηγία non significare *sim-
pliciter consilium*, sed ducis vel impe-
ratoris consilium de re aliquâ, ad ejus
artem pertinente. Porro, τῷ δυναμένῳ
sensem istum rectè tribueris, quem
δύναται apud *Aristoph.* in *Pluto* v.
843. postulat.

ΚΑΡ. Τὸ τριβάνιον δὲ τί δύναται
—; i. e. quid vult sibi? *Hesych.*
δύνασθαι, δέλειν.

⁵ Αποδράναι ἢ ἀποφυγεῖν] Lege
de his verbis notata p. 36.

ἤξειν ἅμα ἡλίῳ δύνοντι εἰς κώμας τῆς ¹ Βαβυλωνίας χώρας. καὶ ² τῷτο μὲν ἔκ ἐψεύσθησαν. Ἐτι δὲ ἀμφὶ ³ δείλην ἔδοξαν πολεμίας ὄραν ἱππέας· ⁴ καὶ τῶν τε Ἑλλήνων οἱ μὴ ἔτυχον ἐν ταῖς τάξεσιν ὄντες, εἰς τὰς τάξεις ἔθεον, καὶ Ἀριαῖος (ἐτύγχανε γὰρ ἐφ' ἀμάξης πορευόμενος, διότι ἐτέτρωτο) καλαβὰς ἐθωρακίζετο, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. ⁵ Ἐν ᾧ δὲ ὠπλίζοντο, ἤκον λέγοντες οἱ προπεμφθέντες σκοποὶ, ὅτι ἔχ' ἱππεῖς εἰσιν, ἀλλὰ ὑποζύγια νέμοιτο. Καὶ εὐθὺς ἔγνωσαν πάντες, ὅτι ἐγγὺς περὶ ἑσρατοπεδεύετο βασιλεύς· καὶ γὰρ καὶ καπνὸς ἐφαίνετο ἐν κώμας ἔκ πρόσω. Κλέαρχος δὲ ἐπὶ μὲν τὰς πολεμίας ἔκ ⁶ ἤγεν· (ἦδει γὰρ καὶ ἀπειρηκότας τὰς στρατιώτας, καὶ ἀσίτους ὄντας· ἦδε δὲ ⁷ καὶ ὅψις ἦν) ἔκ μέντοι ἔδ' ἀπέκλινε, φυλαττό-

jam occidente ad vicos agri Babylonici se perventuros: in quo sanè haudquaquam falsi sunt. Verùm inclinato in vesperam die, hostilem sibi videre visi sunt equitatum: quare tum Græci, qui fortè ordines non servârant, ad ordines currebant, tum Ariæus (quippe curru fortè faciebat iter, proptereà quòd vulneratus esset) de eo cùm descendisset, thoracem induit, quod & sui fecerunt. Intereà dum armis illi se induerent, speculatores præmissi redeunt, ac non equites istos esse nuntiant, sed jumenta pastum quærentia. Itaque statim animadvertebant omnes, regem alicubi in propinquo habere castra: nam & fumus haud procul in vicis conspiciabatur. At Clearchus in hostes non duxit; (nôrat enim & fatigatos esse milites, & jejuniò laborare: quin & serum jam diei erat)

¹ Βαβυλωνίας χώρας] Plenè dixit, cùm priùs p. 63. tantùm διὰ τῆς Βαβυλωνίας, ellipticé.

² Καὶ τῷτο μὲν, &c.] Quâ de ellipti vide p. 25. n. 1.

³ Δείλην] Scil. πρῶταν: infrà paulò venit ὅψις, deinde σκότος. Lege scripta p. 75. n. 1.

⁴ Καὶ] Consule p. 104. n. 2.

⁵ Ἐν ᾧ] Adì p. 104. n. 4.

⁶ ἤγεν· (ἦδει γὰρ καὶ ἀπειρηκότας, &c.)] Leunclaus. reddit. quòd nôrat milites tantùm non animos despondisse. Sed ἀπειρηκῶς sonat defatigatus. Sic Noster K. Π. p. 643. καὶ παραλαμβά-

νειν τὰς ἀπειρηκότας ἱππας καὶ ἀνθρώπους, i. e. defatigatos equos, &c. Et in Κυνηγ. ferè medio λαγῶ ἀπειρηκότα, scil. cursu defatigatum videre est. Cæterùm, pro ἤγεν in MS. Eton. & edit. Ald. est ἦσαν. Hinc forsan suum ἔλασεν confecit Cl. Arnaud. Atqui nihil vulgato ἤγεν rectius. Sic suprà p. 103. ὁ δὲ βασιλεὺς ταύτη μὲν ἔκ ἤγεν. μοχ εὐθύωρον ἄγων, & alibi persæpé.

⁷ Καὶ ὅψις ἦν] Dixit ἑλληνιστικῶς, ut serum Latini. In Κυνηγετ. ferè medio integrè legitur, καὶ ἡ ὅψις ἦδε τῆς ἡμέρας.

μενος μὴ δοκοῖη φεύγειν· ἀλλ' ἰεὺθύωρον ἄγων, ἅμα τῷ
 ἡλίῳ δυομένῳ εἰς τὰς ἐγγυτάτω κώμας τὰς πρώτας ἔχων
²κατεσκήνωσεν, ἐξ ὧν διήρπαστο ὑπὸ τῆ βασιλικῆς στρατεύ-
 ματος καὶ αὐτὰ τὰ ἀπὸ τῶν οἰκιῶν ξύλα. Οἱ ὁὖν πρῶτοι
 ὁμοίῳ τρόπῳ τινὶ ἐστρατοπεδεύοντο, οἱ δ' ὕπεροι ³σκοτίατοι προ-
 σιόντες, ⁴ὥς ἐτύγχανον ἑκάστοι ἠυλίζοντο, καὶ κραυγὴν πολλὴν
 ἐποίουν καλῶντες ἀλλήλους, ὥς τε καὶ τὰς πολεμίας ἀκύνειν·
 ὥς τε ⁵οἱ μὲν ἐγγύτατα τῶν πολεμίων καὶ ἐφυγον ἐκ τῶν ⁶σκη-
 νωμάτων. Δῆλον δὲ τῷτο τῇ ὕπεραία ἐγένετο· ἔτε γὰρ ὑπο-
 ζύγιον ἔτι ἔδεν ἐφάνη, ἔτε στρατόπεδον, ἔτε καπνὸς ὑδαμῶ

neque tamen viâ declinavit, cùm caveret, nè fugere videretur :
 sed recto ducens tramite, sole jam occidente, cum iis qui primi
 erant, tabernacula proximis collocavit in vicis, è quibus à regiis
 copiis direpta erant etiam ipsa ædium ligna. Ac primi quidem
 tali quodam modo castra sunt metati, posteriores quia tenebris
 jam terræ inductis accesserant, quo fortè quilibet loco erat, cuba-
 bant; ac mutuò se adpellando magnum excitârunt clamorem,
 quem & hostes audiêrunt: quo factum est, ut hostium proximi
 è tentoriis etiam fugerent. Postridie facilè hoc intellectum est:
 nam neque jumentum adparuit ullum, neque castra, neque us-

1 Εὐθύωρον, &c.] *Suidas*: Εὐθυωρον,
 (scribitur enim & ὁξιόνως) ἀντὶ τῆ
 καὶ εὐθείαν· ἔτιως Ἀνιφῶν καὶ Ξενοφῶν.
Harpocration: (ex quo sua *Suidas*)
 Εὐθύωρον, τὸ καὶ εὐθείαν. Ἀνιφῶν ἐν
 τῷ πρὸς Νικοκλέα. Τὸ ὄνομα καὶ παρὰ
 Ξενοφῶντι ἐν δευτέρῳ Ἀναβάσεως.

2 Κατεσκήνωσεν] *Leunclav.* minùs
 accuratè vertit, *castra locat*. Ver-
 bum quidem simplex, ipsùmque
 adeò compositum, nonnunquam
 notionem istam repræsentare vide-
 bimus infrâ. Propriè tamen σκηῶν
 est πρὸς καὶ ὅν οἰκῇσιν ποιῆσαι, ἢ
 ἀπλῶς οἰκῶ. Hic commorationem
 significat, licet non prorsùs castren-
 sem, militum tamen in vicis, in
 quos nocte jam admonente diver-
 terant; idèoque castrensi similem:
 id quod his Xenophon verbis in-
 nuere videtur, Οἱ μὲν ἔν πρῶτοι ὁμοίῳ

τρόπῳ τινὶ ἐστρατοπεδεύοντο, &c.

3 Σκοτίατοι προσιόντες] *Suidas*: Σκο-
 τιαῖος ἦλθεν· ἀντὶ τῆ, ἔτι σκοτίας ἔσης.
 Deinde loci hujus verba citat, eâ-
 dem (σκοτιαῖοι scil. non σκοταῖοι)
 servatâ scripturâ.

4 Ὡς ἐτύγχανον, &c.] *Nullo certo*
ordine, ut quisque potuit, quem quis-
que nactus est loco, pernoctabant.
Phavorin. Αὐλίζεσθαι, κατασκηνοῦ,
 φυλάττειν, παρεμβάλλει, κοιμᾶται.
 Αὐλιζόμενοι ἀντὶ τῆ κοιμώμενοι.

5 Οἱ μὲν ἐγγύτατα τῶν, &c.] *Vide*
p. 68. n. 3.

6 Σκηνωμάτων] *Fallitur omnino*
Tho. Magister, qui σκῆνωμα & σκη-
νώ, ὦ, παρὰ τῇ θείᾳ γράφῃ μόνον
reperiri putaverit. Utrâque eum
oberrâsse voce docet tam nominis
quàm verbi κατεσκήνωσεν lin. 3. usu
Xenophon.

πλησίον. Εξεπλάγη δὲ, ὡς ἔρικε, καὶ βασιλεὺς ¹ τῇ ἐφόδῳ τῆς στρατεύματος. ἐδήλωσε δὲ τῷτο, οἷς τῇ ὑπεραίᾳ ἔπραττε. Προΐκσης μέντοι τῆς νυκτὸς ταύτης, καὶ τοῖς Ἑλλησι φόβος ἐμπίπτει, καὶ θόρυβος καὶ δῆπος ἦν, οἷον εἰκὸς, φόβος ἐμπεσόντος, γίνεσθαι. Κλέαρχος δὲ ² Τολμίδην Ἡλεῖον, ὃν ἐτύγχανεν ἔχων παρ' ἐαυτῷ κήρυκα ἄριστον τῶν τότε, τῷτον ἀνειπεῖν ἐκέλευσε, σιγὴν κατακηρύξαι, ὅτι προαγορεύουσιν οἱ ἄρχοντες, ὅς ἂν ³ τὸν ἀφίεναι τὸν ὄνον εἰς τὰ ὄπλα καταμηνύσῃ, ὅτι λήψεται μισθὸν ⁴ τάλαντον ἀργυρίου. Επεὶ δὲ ταῦτα ἐκηρύχθη,

quam in propinquo fumus. Quin & rex *ipse*, uti videbatur, exercitus nostri adventu fuit exterritus: idque declaravit iis, quæ altero die fecit. Verum hanc procedente nocte, Græcis etiam incidit terror, ac tumultus erat strepitusque tantus, quantum esse consentaneum est, cum terror incidit. Clearchus verò Tolmidem Eleum, quem præstantissimum ejus temporis præconem apud se fortè habebat, pronuntiare jussit, silentio prius indicto, significare duces, qui indicârunt eum, asinum qui in castra emiserat, istum præmium argenti talentum accepturum. Hæc posteaquam per

¹ Τῇ ἐφόδῳ] *Hesych.* & *Phavor.* Εφοδος, ὄρεμῃ, ἀφίξις, ἐπιδρομὴ, παρὰ σία, βλάβη. *Scholiastæ Thucyd.* ad l. 7. non longè ab initio, est ἐπί-θεις πολεμικῇ.

² Τολμίδην Ἡλεῖον — τῷτον] Redundat pronomen hoc, planè sicut *Act.* VII. 35. Τῷτον τὸν Μωϋσῆν ὃν ἠγνήσαντο, εἰπόντες· τίς σὲ κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστήν; τῷτον ὁ Θεός, &c. Vide p. 78. n. 3.

³ Τὸν ἀφίεναι τὸν ὄνον, &c.] *Leucclav.* τὰν φόβον pro τὸν ὄνον substituentum conjicit: quæ quidem conjectura talo satis firmo niti haudquaquam videtur. A libris certè jam scriptis quàm editis, quos mihi videre contigit, recedit: & locutionem, ἀφίεναι φόβον, mihi quidem suspectam inducit. Asinos in impedimentis fuisse ex p. 112. constat: atque aded unum ex his aliquem, cum è debito τῶν ὑποζυ-

γίων loco ad eum, milites ubi pernoctabant, deerrâset, metum iis motusque castrenses excitâsse crediderim. Ὀπλα autem hîc, opinor, denotat locum, ubi excubabant armati. *Thucyd.* l. 8. ferè medio, Ἦσαν δ' Ἀθηναίων πάντες αἰεὶ, οἱ μὲν ἐπὶ τείχει, οἱ δ' ἐν τάξει, — ἐφ' ὅπλοις. ubi sic *Scholiastes*: Ὀπλα νῦν, καὶ μετ' ὀλίγον, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τισὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ χωρίοις, σημαίνει τὸν τόπον, ἐφ' ᾧ οἱ στρατιῶται φυλακὰς ἔχουσιν ὥπλισμένοι. Quo sensu infrà paulò nomen illud adhibuisse videtur Xenophon, necnon apud K. Π. p. 494. ubi Persarum τὴν ἀκρὰν, ὥσπερ ἔδει, φυλασσόντων diligentia, negligentiae Chaldæorum, quorum ὄπλα ἔρημα deprehenderat Cyrus, opponitur.

⁴ Τάλαντον ἀργυρίου] Consule *indic.* pondera & mens. competentem.

ἔγνωσαν οἱ στρατιῶται ὅτι κενὸς ὁ φόβος εἴη, καὶ οἱ ἄρχοντες σῶοι. ¹ Ἀμα δὲ ὀρθρῶ παρήγγειλε Κλέαρχος εἰς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι τὰς Ἑλληνας, ἥπερ εἶχον, ὅτε ἦν ἡ μάχη.

Ο δὲ δὴ ἔγραψα ὅτι βασιλεὺς ἐξεπλάγη τῇ ἐφόδῳ τῇδε, δῆλον ἦν. Τῇ μὲν γὰρ πρόσθεν ἡμέρᾳ ² πέμπων, τὰ ὅπλα παραδιδόναι ἐκέλευε, τότε δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνατέλλοντι κήρυκας ἔπεμψε περὶ σπονδῶν. Οἱ δ' ἐπεὶ ἦλθον πρὸς τὰς προφύλακας, ἐζήτην τὰς ἄρχοντας; Ἐπεὶ δ' ἀπήγγειλαν ³ οἱ προφύλακες, Κλέαρχος τυχὼν τότε τὰς τάξεις ἐπισκοπῶν, εἶπε τοῖς προφύλαξι, κελεύειν τὰς κήρυκας περιμένειν, ἄχρις ἂν σχολάσῃ. Ἐπεὶ δὲ κατέστησε τὸ στρατεύμα, ⁴ ὥς τε καλῶς ἔχειν ὁρᾶσθαι πάντῃ φάλαγγα πυκνὴν, τῶν δὲ ἀόπλων μηδὲνα κατὰφα-

præconem enuntiata fuerunt, intellexêre milites vanum fuisse terrorem, ac duces esse salvos. Primo autem diluculo Clearchus Græcis imperat, ut illo armati consisterent ordine, quo se prælii tempore tenuerant.

Cæterum quod paulò ante scripsi, regem hoc adventu nostro exterritum fuisse, id quidem manifestum erat. Nam cum pridie nuntiis ad nos missis, ut arma traderemus præceperat, tunc sanè sub ortum solis caduceatores misit, qui de fœderibus agerent. Hî cum ad primos excubitores venissent, ubi duces essent quærebant? Quod ubi renuntiâssent excubitores, Clearchus id qui fortè temporis ordines inspiciebat, excubitoribus mandavit, caduceatores expectare juberent, donec ibi otium esset. Cum autem sic instruxisset exercitum, ut omni ex parte commodè densa cerni posset phalanx, nec quisquam ex inermis esset in conspectu, nuntios

¹ Ἀμα δὲ ὀρθρῶ] *Phauserin. & Tho. Magister*: Ορθρος, ὁ πρὸ τοῦ λυκαυγῆς καιρὸς, ἐν ᾧ ἔτι λυχνία δύεται τις χεῖνται. Crepusculi autem matutini pars dicitur τὸ λυκαυγῆς, cum dubia jam lux est.

² Πέμπων] Scil. κήρυκας, de quibus suprâ p. 113. seu ἀγγέλους, uti mox infrâ. Sic & Latini mittere, passim absolutè ponunt pro epistolam modò, modò nuncium, legatum mittere. Confer Matth.

II. 16. Act. XIX. 31.

³ Οἱ προφύλακες] Haud anxie præpositioni inhærendum videtur; cum illud compositum & simplex φύλακες, ut & φυλακαὶ ac προφυλακαὶ, de iisdem non rarò adhibeantur. Vide sis K. Π. p. 217, 219. 221, 238, 360, 362, alibi.

⁴ ὥς τε καλῶς ἔχουσιν, &c.] De πυκνώσει φάλαγγος vide sis *Arri. Tacit.* p. 32. edit *Blanc. & Eli.* c. 32.

νῆ εἶναι, ἐκάλεσε ¹ τὲς ἀγγέλους, καὶ αὐτός τε προῆλθε τῆς τε εὐοπλοῦτάς τῃς ἔχων ² καὶ εὐειδесаίτας τῶν αὐτῶν στρατιωτῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις στρατηγοῖς ταῦτα ἔφρασεν. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τοῖς ἀγγέλοις ἦσαν, ἡρώτα τί βέλονται; Οἱ δ' ἔλεγον ὅτι περὶ σπονδῶν ἤκοιεν ἄνδρες, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται τὰ τε παρὰ βασιλέως τοῖς Ἕλλησιν ἀπαγγεῖλαι, καὶ τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων, βασιλεῖ. Οὗ δὲ ἀπεκρίνατο· Ἀπαγγέλλετο τοῖνυν αὐτῷ, ὅτι μάχης δεῖ πρῶτον· ἄριστον γὰρ ἔκ' ἐστίν, ἔδδ' ὁ τολμήσων περὶ σπονδῶν τοῖς Ἕλλησι λέγειν, μὴ πορίσας ἄριστον. Ταῦτα ἀκούσας οἱ ἀγγελοι ἀπήλαυνον, καὶ ἤκον ταχύ· (³ ὥ καὶ δῆλον ἦν ὅτι ἐγγύς περὶ βασιλεὺς, ἢ ἄλλος τις, ὃς ἐπέτετακτο ταῦτα πράττειν) ἔλεγον δὲ, ὅτι εἰκότα δοκοῖεν λέγειν βασιλεῖ, καὶ

arcessivit, ac tum ipse processit cum parte militum suorum armis instructissimâ atque pulcherrimâ, tum aliis hæc ducibus denuntiavit. Posteaquam prope nuntios erant, quid vellent, interrogat? Aiunt illi, ut de fœderibus agerent venisse homines, qui & ad regis mandata Græcis, & ad Græcorum regi mandata referenda forent idonei. Respondit Clearchus: Ergo renunciate ei, primûm prælio decertandum esse: prandium enim nobis non est, nec quisquam unus qui Græcis verba de fœderibus facere audeat, nisi prandium præbuerit. Hæc cùm audissent nuntii abequitabant, ac statim redibant: (unde constabat in propinquo regem alicubi esse, vel quendam alium, cui de his agendis datum esset negotium) aiebant autem regi æqua, quæ protulissent, esse videri,

¹ Τὲς ἀγγέλους] Quos modò κήρυκας adpellaverat. Nimirum hi, præter alia haud pauca, ἀγγέλων etiam obibant munia. *J. Poll.* l. 4. *segm.* 91. Τὸ δὲ κηρύκων γένος, — καὶ κηρύττε ἡσυχίαν, ἐν τε ἀγῶσι καὶ ἐρεθγίαις· καὶ σπονδὰς προῆγγελλε, καὶ ἐκ χειρὶ ἀνὴρ ἡγήλασε, καὶ τὲς ἀγωνιστὰς ἀνεκέρυττε. Et *segm.* 94. Τάχα δ' ἂν τις τὲς κήρυκας, καὶ ἐρμηνέας, καὶ σπονδοφόρους, καὶ ἐκ χειρὸ φοροῦς, καὶ ἀγγέλους ὀνομάσει. Vide sis *Eustath.* ad *Hom.* II. α. p. 112.

² Καὶ εὐειδесаίτας τῶν, &c.] Formæ multum tribuisse veteres, apud *K. P.* p. 315, 316. n. 3. docuimus.

Hinc Poëta II. γ'. unumquemque ferè Græcorum ducem ipso adspectu Priamo sui admirationem iniecisse narrat. Referente *Iustino* l. 13. c. 1. amici Alexandri tantæ virtutis ac venerationis erant, ut singulos reges putares. Quin & Soloni apud *Herodot.* i. 1. c. 32. homo felix est εὐειδής. Vide sis *K. P.* p. 305. Hanc in rem ut plura veterum congeramus loca nihil est necesse.

³ Ω καὶ] Particulam hanc immerito neglexerunt interpretes, cùm animum ad illa, quæ p. 126. memorat Auctor, ejusdem rei indicia revocet.

ἤκοιεν ἡγεμόνας ἔχοντες, οἱ αὐτὰς, εἰς σπονδαὶ γένωνται, ἄρξιν ἐνθεν ἔρξιν τὰ ἐπιτήδεια. Ο δ' ἡρώτα, ¹ εἰ αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι σπένδοιτο ἴσιν καὶ ἀπιῖσιν, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις ἔσονται σπονδαί; Οἱ δὲ, πάντων, ἔφασαν, μέχρις ἂν βασιλεῖ ² τὰ παρ' ὑμῶν διαγγελθῇ. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα εἶπον, μελασησάμενος αὐτὰς ὁ Κλέαρχος, ἐκλεύετο καὶ ἔδοκει ταχὺ τὰς σπονδὰς ποιεῖσθαι, καὶ ³ καθ' ἡσυχίαν ἐλθεῖν τε ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια καὶ λαβεῖν. Ο δὲ Κλέαρχος εἶπε, Δοκεῖ μὲν καὶ ἐμοὶ ταῦτα· ὅ μόντοι ταχὺ γε ἀπαγγελῶ, ἀλλὰ ⁴ διαβρίψω ἔς' ἂν ὀκνήσωσιν οἱ ἄγγελοι, μὴ ἀποδόξῃ ἡμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαι· οἶμαί γε μόντοι, ἔφη, καὶ τοῖς ἡμετέροις στρατιώταις τὸν αὐτὸν φόβον παρέσσεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ἔδοκει καιρὸς εἶναι, ἀπήγγελλεν ὅτι σπένδοιτο, καὶ εὐθὺς ἡγεῖσθαι ἐκέλευε πρὸς τὰ ἐπιτήδεια. Καὶ οἱ μὲν ἦγνόντο·

atque adeò venire se cum ducibus itinerum, qui eos, si inirentur fœdera, ducturi essent, ubi commeatus essent habituri. Et quærebatur, ille, an fœdera iis tantum viris offerret, ad ipsum qui ituri essent ac redituri, an aliis quoque cum ipso pœcta forent fœdera? Illi, omnibus, aiunt oblata esse fœdera, quoad regi à vobis proposita, renuntientur. Hæc cum dixissent, Clearchus, iis submotis, tota de re consultabat: visumque est ut fœdera statim inirent, pacatèque adeò ad commeatum tum proficiscerentur, tum caperent. Et Clearchus, Mihi quoque, inquit, hæc placent: quod tamen ipsis non confestim significabo, sed cunctabor donec vereantur nuntii, nè nobis fœdera ut ineamus minimè videatur: verum nostris etiam, ait, militibus eundem adfuturum metum arbitror. Posteaquam visum est illi esse commodum, percussurum se fœdus significabat, statimque ut ad commeatus ipsum ducerent, præcepit. Atque illi quidem præibant:

¹ Εἰ αὐτοῖς, &c.] Eandem pronominis huiusce potestatem notavimus K. Π. p. 611. De ellipsi præp. σὺν, vide suprâ p. 28. n. 5.

² Τὰ παρ' ὑμῶν, &c.] Exaudias hic oportet δόγματα vel δεδογμένα; & in iis quæ modò præcesserant, ὅτινες ἱκανοὶ ἔσονται τα τε παρὰ

βασιλέως τοῖς Ἑλλησιν ἀπαγγεῖλαι, καὶ τὰ, &c.

³ Καθ' ἡσυχίαν] Peculiariter eâ de quiete dicitur, quæ pacem sequitur & inducias. Sic & Thucyd. l. 4. ferè medio, ἡσυχίαν πολέμου opposuit.

⁴ Διαβρίψω] Vide p. 50. n. 6.

Κλέαρχος μέντοι ἐπορεύετο, τὰς μὲν σπονδὰς ποιησόμενος, τὸ δὲ στρατευμα ἔχων ἐν τάξει, καὶ αὐτὸς ὠπισθοφυλάκει. Καὶ ἐνέψυχονον τάφροις καὶ ἁλῶσι πλήρεσιν ὕδατος, ὥς μὴ δύνασθαι διαβαίνειν ἄνευ γεφυρῶν. ἀλλ' ἐποίησεν² διαβάσεις ἐκ τῶν φοινίκων, οἳ ἦσαν ἐκπεπληκότες, τὰς δὲ καὶ ἐξέκοπτον. Καὶ ἐνταῦθα ἦν³ Κλέαρχον καλαμαθεῖν ὥς ἐπεσάτει, ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τὸ δόρυ ἔχων, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ βακτηρίαν· καὶ εἰ τις αὐτῷ δοκοίη τῶν⁴ πρὸς τῷτο τελαγμένων βλακεύειν, ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιήδειον ἔπαυσεν αὐν, καὶ ἅμα αὐτὸς προσε-

At Clearchus fœdera percussurus, copiis instructis iter faciebat, ipseque eas à tergo custodiebat. Et in fossas ac valles incidebant aquâ plenas, adeò ut eas absque pontibus transire non possent: sed ex palmis, quæ deciderant, quâsve ipsi excidebant, pontes faciebant. Atque ibi tum animadverti poterat, quomodo præesset Clearchus; cùm manu lævâ teneret hastam, baculum dextrâ: ac si quis ei videretur illorum, quibus hoc negotii datum erat, segniter se gerere, mox idoneum eligens, illum alterum amovit; & ipse simul in cœnum descendens cum aliis manum operi

1 Ἀλῶσι.] Hesych. & Phavorin. Ἀλῶν, γενὴ ἀνοφορὰ τῶ ὕδατος· λειμῶν, ἔφυδρος τόπος. Suidas: Αἰλῶνες, φάραγγες, ἢ τόποι πλατεῖς περὶ τὰ ὄρη. Quippe & fossæ angustæ & valles αὐλὸν suâ referunt figurâ; cavæ nimirum quæ sint, & medio-cris latitudine patentes.

2 Διαβάσεις.] Phavorin. Διάβαισις, πορεία, γέφυρα, πέραμα. Thucyd. l. 4. haud longe à fine, Ἀπέχει δὲ τὸ πῶλισμα πλείον τῆς διαβάσεως, ubi Schol. τῆς διαβάσεως, τῆς γέφυρας.

3 Ἐνταῦθα ἦν Κλέαρχον, &c.] Pro ἐνταῦθα ἦν καλαμαθεῖν ὥς Κλέαρχος, &c. Similiter Ælian. H. V. l. 8. c. 13. Λέγουσι δὲ καὶ Ἀριστότερον — Ἡράκλειτόν τε, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ βίῳ ἔκλειν, Act. XVI. 3. — ἠδειςαν γὰρ ἅπαντες τὸν πατέρα αὐτῶ, ὅτι Ἕλληνας ὑπῆρχεν. Planè sic Latini: Nosti Marcellum, quàm tardus & parum efficax sit, Cicer. famil. 8. 10.

Scin' me, in quibus sim gaudiis? Terent. Eun. act. 5. sc. 8. v. 5. Vide p. 84. n. 2.

4 Τῶν πρὸς τῷτο τελαγμένων.] Scil. ad expediendas διαβάσεις, seu ad ea adparanda, sine quibus fossas aliâve aquis repleta loca trajicere non potuerunt.

5 Ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιήδειον, &c.] Nugantur Stephanus & Muretus, qui legendum censeant, ἐκλέγομενος τὸ ἐπιήδειον ἔπαισεν αὐν vel ἔπαιε, καὶ ἅμα, &c. atque τὸ ἐπιήδειον dici velint ἢ δόρυ ἢ βακτηρίαν. Edit. Ala. & MS. Bodl. habent ἔπαισεν αὐν, pro quibus Leunclavius reponit ἔπαυσεν αὐτόν. Ipse malim reticeri pronomen, atque adeò scribi ἔπαυσεν tantum; vel, quod propius ad vulgatas accedit lectiones, ἔπαυσεν αὐν, Clearchus scil. τὸν δοκῦντα βλακεύειν amovebat, desistere jubebat opere, quod segnius obibat.

λαμβάνειν εἰς τὸν πηλὸν ἐμβαίνων· ὥς τε πᾶσιν αἰσχύνην εἶ-
ναι, μὴ ἔσπευδάζειν. Καὶ ἐτάχθησαν μὲν πρὸς αὐτὸν οἱ τριά-
κοντα ἔτη γερονότες· ἐπεὶ δὲ καὶ Κλέαρχον ἐώρων σπευδάζοντα,
προσελάμβανον καὶ οἱ πρεσβύτεροι. Πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ Κλέαρ-
χος ἔσπευδεν, ὑποπτεύων μὴ αἰεὶ ἔτιω πλήρεις εἶναι τὰς τὰ-
φρας ὕδατος· (ἔτι γὰρ ἦν ὥρα οἷα τὸ πεδίον ἄρδεν) ἀλλ' ἵνα
πολλὰ τὰ ἄπορα φαίνοιτο τοῖς Ἑλλησιν εἶναι εἰς τὴν πορείαν,
τὴν ἐνεκα βασιλέα ὑπώπτευεν ἐπὶ τὸ πεδίον τὸ ὕδωρ ἄφεικέναι.

Πορευόμενοι δὲ ἀφίκοντο εἰς κώμας, ὅθεν ἀπέδειξαν οἱ
ἡγεμόνες λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια. Ἐνῆν δὲ σῖτος πολὺς
καὶ οἶνος φοινίκων, καὶ ὄξος ἐψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν.

admovebat; adeò ut omnibus pudori esset, si non *ἑῖς ἑαυτῇ* strenuam
navarent operam. Ac apud ipsum quidem triginta tantum an-
nos nati constituti fuerunt: verum ubi Clearchum opus sedulo
facientem viderunt, seniores etiam *ei* manus admoverunt. Et
multò magis festinabat Clearchus, quòd fossas hunc ad modum
non semper aquà plenas esse suspicaretur: (quippe cùm *illud anni*
tempus non esset, quo solum rigare solebant) at quò multa Græ-
cis ad iter *faciendum* impedita viderentur, idcirco regem aquam
in campum emisisse suspicabatur.

Confecto itinere ad vicos pervenerunt, unde *viæ* duces com-
meatus capiendos esse demonstraverant. *In his* multum inerat
frumentum, & vinum ex palmis, acetumque ex iisdem coctum.

1 Οὐ γὰρ ἦν ὥρα οἷα, &c.] Noster
οἶος, pro ἐπιτήδεις, ἱκανός, δυνατός,
semel atque iterum eandem stru-
cturam sequutus, adhibuit. *Memor.*
l. 1. haud longè à fine, Καὶ μὴν
γλωττίαν γε πάντων τῶν ζώων ἐχούτων,
μόνην τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐποίησαν (θεοὶ)
οἷαν—ἀρεθὲν τε τὴν φωνήν, καὶ σημαί-
νειν, &c. Et l. 3. propiùs à fine, Γυ-
ναικὸς δὲ ποιεῖ ἔσσης—οἷα συνεῖναι τῷ,
&c. Itémque sub finem l. 4. Κακὸς
δὲ ἄρα τὸς οἷος τέτοις κακῶς χρῆσθαι;
Cæterum, rei ipsæ, quam Noster
hoc loco respicit, lucem scænerant
Arriani verba, l. 7. c. 7. Ο δὲ Εὐ-
φράτης μελέωρος τε ῥεῖ καὶ ἰσοχείλης
πανταχὴ τῇ γῇ, καὶ διώρυχες τε πολ-
λαὶ ἀπ' αὐτῷ πεποιήσιναι, αἱ μὲν αἰν-

ναοί, ἀφ' ὧν ὑδρεύονται οἱ παρ' ἐκάτερα
ὑψισμένοι· τὰς δὲ καὶ πρὸς καιρὸν ποι-
εῖναι, ὅποτε σφίσι ὕδατος ἰνδιῶς ἔχοι,
εἰς τὸ ἐπ' ἀρδεν τὴν χώραν, (ἔτι γὰρ ἔεται
τὸ πολὺ ἢ γῆ αὕτη ἐξ ἑρανοῦ) καὶ ἔτιως,
&c. *Plin.* H. N. l. 6. c. 26. de Eu-
phrate ad rigua distracto loquitur:
cujus nimirum aquæ, in alveos
fossasque immissæ, circumjectos
rigare campos, tepefactos solis æ-
stivi vapore, solebant. Vide suprâ
p. 69. n. 3. & *Strab.* l. 11. p. 767.

2 Οἶνος φοινίκων, καὶ ὄξος, &c.] Vi-
de scripta p. 52. n. 5. Pro ὄξος ἐψη-
τὸν *Muretus* nē dubitandum qui-
dem putat, quin legendum sit ὄψον
καὶ ἐψητὸν, quam scripturam exhibet
Athenæi edit. *Ala.* Rectius edit.
postrema

¹ Αὐται δὲ αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων, οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἑλλησιν
ἔστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο· αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀπο-
κείμεναι, ἦσαν ἀπόλεκτοι, ² θαυμάσιοι τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγε-
θος· ἡ δὲ ὄψις ³ ἡλέκτρις ἔθεν διέφερε. ⁴ Τὰς δὲ τινὰς ξηραί-

Istæ palmarum glandes, quales apud Græcos quidem videre est,
famulis reservabantur; quæ verò dominis reservabantur, dele-
ctæ erant, pulchritudine & magnitudine admirabiles: specie
autem ab electro nihil differebant. Nonnullas exsiccatas pro bel-

postrema scripturam loci Xeno-
phontēi vulgatam, quam & MS.
Eton. & typis impressi libri tuen-
tur, revocavit. Suidas: Οξὺ ἐψη-
τὸν, τὸ ἀπὸ φοινίκων: quæ verba ex
hoc loco deprompta esse constat.
De συσκευσία ὄξους tam γλυκίος
quàm δριμύτης vide sis *Georon.* l. 8. c.
36, 37. *Strabo* l. 16. p. 1078. καὶ γὰρ
ἄρτον, καὶ οἶνον, καὶ ὄξος, καὶ μέλι —
ἐκ τούτου, scil. τῶν φοινίκων.

¹ Αὐται δὲ αἱ — οἷας μὲν, &c.] Ità
reposuit ex MSto Eton. adsentien-
tibus *Suidā* ad v. ἀπέκειντο & Βάλα-
νοι, & veteri versione Gallicā. Huic
etiam lectioni optimè respondet
particula δὲ, quæ proximè sequi-
tur. Paulò aliter *Athenæus* l. 14. c.
17. αἰται δὲ αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων,
οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἑλλησιν ἔκ ἐστιν ἰδεῖν,
ubi particulam negativam deleas
oporteat. Dictum autem est οἷας μὲν
ellipticè, pro τοιαῦται μὲν οἷας, &c.
Eādē ellipti tum alibi, tum *Me-
mor.* lib. 2. sub fin. usus est Noster:
Οὐ γὰρ ἦν (Ἀρχέδημος) οἷος ἀπὸ παν-
τὸς κερδαίνειν, pro Οὐ γὰρ ἦν τοιοῦτος
οἷος, &c. Minores autem hæ fuere
palmæ, Græci quibus, Xenophon-
tis tempore, importatis utebantur.
Vide suprā p. 52. n. 5.

² Θαυμάσιοι τὸ κάλλος, &c.] Ità
legit *Atben.* loco cit. Vulgò, θαυμά-
σαι: illa terminatio ἀτίκωλέρα est.
Ælian. H. V. l. 4. c. 8. καὶ σὺν ὀλίγοις
μυριάδας ἀμφοτέρων καὶ ἑξήκοντα,

pro ἀμφοτέρων. Idem, l. 14. c. 30.
Ορενθας γὰρ τῶν ὠδικῶν ἀμφοτέρων
περιάμειν. Vide sis *Stephan.* append.
ad scripta de dial. Atticā p. 151.
Noster autem his verbis designare
videtur *caryotas*; quæ auctore *Plinio*
H. N. l. 13. c. 4. maximè celebrantur.
Ἔσθις quidem, sed ἔσθις succo uberrimæ,
Ex quibus præcipua vina Orienti, ini-
qua capiti. Et paulò infrā: Sicciores
in hoc genere *Nicolai*, sed amplitudi-
nis præcipua, quaterni cubitorum lon-
gitudinem (cum *Salmasio* legerim,
cubitus longitudine) efficiunt.

³ Ἡ δὲ ὄψις ἡλέκτρις, &c.] Cujus
ferè aureus est color. *Theophrast.* l.
2. c. 8. ait, τὰς μὲν χροιάς, οἱ μὲν λευ-
κοὶ, οἱ δὲ μέλανες, οἱ δὲ ξανθοί. De his
palmulis *Galenus* χρυσοβάλανοι in-
telligenda videtur *Salmasio*, *Plin.*
exercit. p. 929. edit. *Traj.* De ele-
ctro autem vide sis *Plin.* H. N. l. 33.
c. 4. & *Cl. Harduini* notas ad lo-
cum; necnon quæ differuit *Camelli*
in *Ætiorum Philosoph.* *Londin.* parte
tertiā sect. 16. curā *Motte* edito-
rum; & *Bocharti Hieroz.* part. post.
l. 6. c. 16.

⁴ Τὰς δὲ τινὰς, &c.] Ità MS. Eton.
Libri editi & *Athenæus* loco cit.
τὰς δὲ τινὰς. Quòd si retinueris τὰς
δὲ, rectiùs, monente *Stephano*, leges
τινὰς, i. e. aliquarum: sin τινὰς ma-
lis scribendum τὰς δε, i. e. has. *Mu-
retus* legit ἐς τετραγύματα. Sed ista
præpositio sæpissimè ellipsin pati-
tur.

νοντες, τραγήματα ἀπετίθεσαν. Καὶ ἦν καὶ ¹ παρὰ πότον ἡδὺ μὲν, κεφαλαλγές δέ. Ενταῦθα καὶ ² τὸν ἐγκέφαλον τῷ φοίνικος πρῶτον ἔφαλον οἱ στρατιῶται, καὶ οἱ πολλοὶ ἐθαύμαζον τό, τε εἶδος, καὶ τὴν ιδιότητα τῆς ἡδονῆς. Ἦν δὲ σφόδρα ³ καὶ τῷτο κεφαλαλγές. ⁴ Ο δὲ φοίνιξ, ὅθεν ἐξαιρεθείη ὁ ἐγκέ-

lariis reposuerant. Et inter potandum suave quidem *illud* erat, sed capitis *tamen* dolorem excitabat. Ibi primū milites etiam cerebro palmæ vescebantur, atque multi tum *cibi* genus *ipsum* tum propriam suavitatis *eius* naturam admirabantur. Sed & hoc acrem capiti dolorem adferebat. Palma autem *ipsa*, undè cerebrum ex-

tur. Vide p. 116. n. 3. Cæterū, Plinius de iisdem, loco cit. Syri-
tragemata appellant. Pro ἀπετίθεσαν, quod MS. Eton. & libri editi rectè servant, Athenæus exhibet παρετίθειο. Vide sis Salmasii Plin. exercit. p. 930.

1 Παρὰ πότον, &c.] Edit. Ald. exhibet πότον, quod & aliàs sæpè pro πότον perperam scribitur. Phavorinus: Πότος καὶ πότος διαφέρει. Πότος, τὸ πινόμενον ὑγρὸν, ὁξύνει· πότος δὲ, τὸ συμπόσιον, βαρύνει. Similiter Suidas & Ammonius. Vina autem hæc iniqua capiti Plinius l. 13. c. 4. & Dioscor. l. 5. c. 40. esse statuunt.

2 Καὶ τὸν ἐγκέφαλον τῷ, &c.] Plinius N. H. l. 13. c. 4. Dulcis medullarum (palmarum) in cacumine, quod cerebrum appellant. En τῷ ἄνω μορίῳ τὸν ἐγκέφαλον ponunt etiam Theoph. l. 2. c. 8 & Galenus l. 4. de fac. simpl. medic. c. 15. Locum Xenophontis citat Athenæus sub fin. l. 2. Nican-
der, eodem citante Athen. φοίνικος ἐγκέφαλον vocat ἀσπαστὸν ἔδεσμα.

3 Καὶ τῷτο, &c.] Respicit neutrum βεῖμα vel χεῖμα, exaudiendum; ut suprà modò ἡδὺ fertur ad πόμα vel χεῖμα: utroque à substantivis suis, quæ scilicet exstant. οἶνος & ἐγκέφαλος, genere pariter

discordante. Hujusmodi ellipseos notissimum exemplum est,

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη·—

Il. β'. v. 204.

Similiter 2 Cor. II. 6. Ἰκανὸν τῷ τοῦ-
τῳ ἡ ἐπιμιμία αὐτῇ ἢ ὑπὸ τῶν πλειόνων.
Pausan l. 1. c. 33. Ο δὲ Ἀλκας ὑψηλὸν
μὲν εἰς ἔτῳς, &c. ubi ὑψηλὸν, regu-
la licet, ut in Xenophonticis istis, genus mascul. postulet, ad ὅρε-
subintelligendum refertur. Diphilo.
citante Athen. Οἱ τῶν φοινίκων ἐγκέ-
φαλοι sunt πλήσμιοι, καὶ πολύτρο-
φοι, ἔτι δὲ βαρεῖς καὶ δυσκοινομήτοι,
διψῶδεις τε καὶ στικτοὶ κοιλίας. Atque
adeò mirum minime est, quod
dolorem capitis excitarent.

4 Ο δὲ φοίνιξ, ὅθεν, &c.] Istarum palmarum, quæ vocantur *chamaerepes*, vel *χαμαιριφεῖς*, auctoribus Theoph. & Plinio. locis cit. proprium est, ut exemtâ medullâ vivant. Aliarum autem ἐγκέφαλος ideò à Dioscoride l. 1. c. 150. ἐσκάρδιοι adpellari videtur, quòd vis earum vitalis in summâ illâ parte, ut hominibus in corde, tota sit posita. Paulò aliter locum hunc repræsentat Athenæus sub fin. l. 2. Ο δὲ φοίνιξ, ὅταν ἐξαι-
ρεθείη ὁ ἐγκέφαλος, ὅλως ἐξαυαίνειο.
Edit. Stephan. & Ald. dant. ἐξηραίνειο.
quod haud dubiè scholion est τῷ
αὐαίνειτο. Hoc certè exhibet MS.
Eton.

Φαλος, ὅλος αὐαίνεται. Ενταῦθα δὲ ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς· καὶ¹ παρὰ μεγάλῃ βασιλέως ἦκε Τισσαφέρνης, καὶ ὁ τῆς βασιλέως γυναικὸς ἀδελφός, καὶ ἄλλοι Πέρσαι τρεῖς· ὅλοι δὲ πολλοὶ εἶποντο. Ἐπεὶ δὲ ἀπῆνθησαν αὐτοῖς οἱ τῶν Ελλήνων Σραθηνοὶ, ἔλεγε πρῶτον Τισσαφέρνης δι' ἑρμηνέως τοιαύδε·

“Εγὼ, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, γείτων οἰκῶ τῇ Ελλάδι·² καὶ ἐπεὶ
 “ ὑμᾶς εἶδον εἰς πολλὰ κακὰ καὶ ἀμήχανα πεπληκότας,³ εὐρη-
 “ μαί ἐποίησά μιν, εἴ πως δυναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι
 “ δύναι μοι⁴ ἀποσῶσαι εἰς τὸν Ελλάδα ὑμᾶς. Οἶμαι γάρ,
 “⁵ ἢ ἀχαρίστως μοι ἔξιν ἔτε πρὸς ὑμῶν, ἔτε πρὸς τῆς Ελ-

tractum esset, tota exarescebat. Tres hīc dies commorati sunt : & interea Tissaphernes à magno rege venit, regis item uxoris frater, & tres alii Persæ ; quos servi multi sequebantur. Iis autem cū duces Græcorum obviam processissent, Tissaphernes primum per interpretem in hunc modum loquutus est :

“ Ego, Græci, loca Græciæ proxima habito : quare cū vos
 “ in multa & ineluctabilia mala incidisse viderem, in lucro mihi
 “ hi deputandum censui, si quā ratione petere à rege possem,
 “ ut vos in Græciam salvos reducendi mihi copiam daret. Ar-
 “ bitror enim gratiam mihi nec à vobis, nec ab universâ Græ-

Eton. & bis usurpat Noster in Oeconom. haud ita longè à fine. Phavoror. Αἰανθεῖς, ξηρανθεῖς. Suidas : Αὐάνθη, ἐξηάνθη. Glossam itaque pro germano verbo, in textum invexit librariorum, uti fit, imperitia.

1 Μεγάλη βασιλέως] Respice p. 10. n. 2.

2 Καὶ ἐπεὶ] De vi istius particulæ jam suprâ diximus p. 104. n. 2.

3 Εὐρημαί ἐποίησά μιν] Suidas : Εὐρημα, ἐπίτευμα, i. e. successus quidem seu eventus lætus, at insperatus ferè & casu tanquam oblatas. Deinde, verba hæc Xenophontea, lectione nonnihil immutatâ, adducit. Ab eodem Suidâ exponitur etiam βέλεμα, ἐπιήδευμα, consilium, studium : ab Hesychio & Phavorino etiam, ἐπιόημα : adeo ut phrasis εὐρημαί ἐποίη-

σά μιν εἰ, &c. commodè reddi possit, rationem excogitare capere, quâ, &c. Scribitur autem nonnunquam εὐρημα minùs rectè. Tho. Magister : Εὐρημα, ἢ χ εὐρημα.

4 Αποσῶσαι εἰς, &c.] Eodem ferè sensu occurrit διασώζω Aët. XXIII. 24.

5 Οὐκ ἀχαρίστως μοι, &c.] MS. Eton. ἢ ἀν ἀχαρίστως, &c. quæ tamen particula malim abfit, nisi ἔξιν in ἔχειν mutaveris. Suidas : Αχαρίστως, μὴ εὐχαρίστως : deinde Xenophontis hunc locum sic repræsentat, Οἶμαι γὰρ ὅτι ἢ ἀν ἀχαρίστως με ἔχειν, ἔτε πρὸς ὑμῶν, ἔτε πρὸς τῆς ἄλλης πάσης Ελλάδος. Hæc contra fidem exemplarium Xenoph. sic legenda censet Cl. Kusterus : οἶμαι γὰρ, ἢ ἀν ἀχαρίστως με ἔχειν, ἔτε πρὸς ὑμᾶς, ἔτε πρὸς τῆς

“ λάδος ἀπάσης. Ταῦτα δὲ γνῆς, ἡτέμην βασιλέα, λέγων
 “ αὐτῷ ὅτι δικαίως ἂν μοι χαρίζοιτο, ὅτι αὐτῷ Κύρον τε
 “ ἐπιστραφεύοντα πρῶτος ἠγείλα, καὶ βοήθειαν ἔχων ἅμα τῇ
 “ ἀγγελίᾳ ἀφικόμην· καὶ μόνος τῶν κατὰ τὰς Ἑλλήνας τε-
 “ ταλμένων ἐκ ἔφυγον, ἀλλὰ διήλασα καὶ συνέμιξα βασιλεῖ
 “ ἐν τῷ ὑμετέρῳ στρατοπέδῳ, ἔνθα βασιλεὺς ἀφίκετο, ἐπεὶ
 “ Κύρον ἀπέκλεινε· καὶ τὰς σὺν Κύρῳ βαρβάρους ἐδίωξα σὺν
 “ τοῖσδε τοῖς παρῶσι νῦν μετ’ ἐμῆ, οἵπερ αὐτῷ εἰσι πιστό-
 “ ται. Καὶ περὶ μὲν τούτων ὑπέσχετό μοι ² βελεύσασθαι
 “ ἔρεσθαι δὲ με ὑμᾶς ἐκέλευσεν ἐλθόντα, τίνος ἕνεκα ἐστρα-

ciâ defuturam. Hæc cùm existimarem, id à rege petii, dicens
 “ ei, jure ipsum hæc in parte mihi gratificaturum, quippe qui pri-
 “ mus ipsi & Cyrum ei bellum parare nuntiârim, & unâ cum nun-
 “ tio auxiliis comitantibus accesserim; ac solus ex iis, qui oppositi
 “ Græcis fuere, non fugerim, sed *aciem* perruperim & cum rege
 “ vestris in castris me conjunxerim, quò rex, Cyrum ubi interfe-
 “ cerat, pervenerat; qui barbaros etiam Cyrum secutos cum iis
 “ ipsis, quas nunc mecum habeo, fidissimas sanè ipsi, copiis per-
 “ sequutus fuerim. Ac de his quidem se deliberaturum mihi
 “ pollicitus est: sed tamen *huc* me venire atque vos interrogare

τὴν ἄλλην πᾶσαν Ἑλλάδα, quam le-
 ctionem in versione sequutus est.
 Sed locum, verba hæc unde de-
 sumpta sunt, vel non inspexit vir
 eruditus, vel inspectum parum ac-
 cepit. Vulgata scriptura minimè
 sollicitanda videtur. Dicitur au-
 tem ἐκ ἀχαρίστως μοι ἔξειν pro ἐκ ἀ-
 χάριστον μοι εἶσεσθαι, i.e. gratiam facti
 mihi non defuturam. Similis est ferè
 structura, p. 95. εἰδένι πάποτε ἀχαρί-
 στον εἶασε τὴν προθυμίαν, nulli non
 gratiam animi alacritatis habuit:
 vel, nullius unquam animi alacrita-
 tem munere, seu gratiâ debitâ, carere
 patiebatur. Itidem Dionys. Halic. A.
 R. l. 5. sect. 48. ἡ μέντοι βελὴ μαθῆ-
 σα ὡς εἶχεν αὐτῷ τὰ πρᾶγματᾶ ἀ-
 πόρως, pro ὡς ἦν αὐτῷ τὰ πρᾶγματᾶ
 ἀπορα. Idem lib. 10. sect. 6. εἰ ἄρα
 καλῶς ὑμῖν ἔχει, pro καλὸν ὑμῖν εἶναι.
 Noster Κύρου Παιδ. pag. 244. κα-

λῶς εἰδοκεῖ ἔχειν αὐτῷ, pro καλὸν εἰ-
 δοκεῖ εἶναι αὐτῷ. Porro πρὸς ὑμῶν,
 πρὸς τῆς Ἑλλάδος valent à vobis,
 à Græciâ, gratiam scil. non mihi
 defuturam arbitror: seu, quod ad
 vos, ad Græciam attinet, &c. Æs-
 chin. dial. 2. sect. 29. πρὸς γὰρ τῶ-
 ν, i. e. quod ad hoc attinet, &c.
 Idem sect. 30. πρὸς τούτων, ad hæc
 quod attinet. Et dial. 3. sect. 2. —
 τὴν αἰὲν θρυλλομένην πρὸς σοφίαν,
 i. e. quæ semper abs te, &c. Mox
 sect. 3. πρὸς ἀπάντων, &c. ab om-
 nibus, &c.

1 Οτι αὐτῷ Κύρον τε, &c.] Vide
 suprâ p. 9. & 104.

2 Βελεύσασθαι] Forsan βελεύσεισθαι.
 Nonnunquam tamen futuri vicem
 obtinet tempus aoristum illud.
 Hesiod. Erg. v. 334.

Ἐρῶν ἀλλ’ ἀδίκων χαλιπὸν ἐπέθηκεν
 ἀμοιβήν.

“τεύσατε ἐπ’ αὐτὸν; Καὶ συμβελεύω ὑμῖν μετρίως ἀποκρί-
 “νασθαι, ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾦ, εἰάν τι δύναμαι αἰσθὼν
 “ὑμῖν παρ’ αὐτῷ διαπράξασθαι.”

Πρὸς ταῦτα ¹μελασάντες οἱ Ἕλληνες ἐβελεύοντο, καὶ ἀπε-
 κρίναντο. (Κλέαρχος δ’ ἔλεγεν) “Ἡμεῖς ἔτε συνήλθομεν ὥς
 “βασιλεῖ πολεμήσοντες, ἔτ’ ἐπορευόμεθα ἐπὶ βασιλέα· ἀλλὰ
 “πολλὰς ²προφάσεις Κῦρος εὕρισκεν; (ὥς καὶ σὺ εὖ οἶσθα)
 “ἵνα ὑμᾶς τε ἀπαρασκευάσας λάβοι, καὶ ἡμᾶς ἐνθάδε ἀνα-
 “γάτοι. Ἐπεὶ μέντοι ἤδη ἐωρῶμεν αὐτὸν ³ἐν δεινῷ ὄντα, ἡσχύν-
 “θημεν καὶ θεῶς καὶ ἀνθρώπους προδύναι αὐτὸν, ἐν τῷ προσθεν
 “χρόνῳ παρέχοντες ἡμᾶς αὐτῶς εὖ ⁴ποιεῖν. Ἐπεὶ δὲ Κῦρος

“jussit, quamobrem adversus ipsum arma ceperitis? Atque adeo
 “vobis suadeo modicè respondeatis; ut factu mihi facilius sit, si
 “quid equidem boni vobis ab ipso impetrare potero.”

Ad hæc verba Græci nonnihil secedentes inter se consultabant,
 atque ita responderunt; (Clearcho pro omnibus loquente) “Nos
 “neque eo consilio convenimus, ut regi bellum faceremus, ne-
 “que adversus regem profecti sumus; sed multos Cyrus inve-
 “niebat (utī & tu probè nosti) prætextus, ut & vos imparatos
 “offenderet, & nos huc perduceret. Posteaquam verò eum in
 “periculo jam esse ingenti videremus, & apud deos & apud ho-
 “mines pudendum existimavimus, eum si desereremus, præfer-
 “tim qui superioribus temporibus nosmet ipsos ejus beneficiis
 “exhibuissemus. At ubi Cyrus occubuit, neque de regno cum

¹ Μετασάντες οἱ, &c.] Conf. p.
 118. n. 2.

² Προφάσεις] Adi p. 4. n. 3.

³ Ἐν δεινῷ] Similiter τὸ δεινὸν so-
 nat malum seu periculum ferè cui-
 quam imminens, K. Π. p. 105. *Æs-*
chin. dial. 3. sect. 3. παρ’ αὐτό μοι τὸ
 δεινὸν γενομένῳ, &c. *Ælian.* 1. 3. c. 26.
 καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶρα τὸ δεινόν, &c.
 Sæpius tamen dicitur ἐν τοῖς δεινοῖς
 pro ἐν τοῖς κινδύνοις vel ἐν τοῖς φοβε-
 ροῖς.

⁴ Ποιεῖν] Pro ποιεῖσθαι. *Dionys.*
Halic. in epist. 3. de idiom. *Thucyd.*
 sect. 7. observat eum ἀλλάττειν τὰ
 εἶδη παθητικῶν ἐνεργητικῶν, e. g. “Οὐ-
 “τε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ταῖς σπονδαῖς

“τόδε” τὸ γὰρ “κωλύει” inquit
 Criticus, ῥῆμα ἐνεργητικὸν ὑπάρχον,
 ἀλλ’ ὅτι τῷ “κωλύειν,” παθητικῶς ὄντι,
 παρελήπται· ἦν δὲ τὸ σημαϊνόμενον
 ὑπὸ τῆς λέξεως τοιῶτον· “Οὔτε γὰρ
 “ἐκεῖνο κωλύει ταῖς σπονδαῖς, ἔτε
 “τόδε.” Locum certè, ubi *Thucy-*
didis ista reperiantur verba, atque
 adeo lectionis varietatem, ab edi-
 toribus operum *Dionys. Hal.* notari
 oportuit. Extat autem sub fin. l. 1.
 & sic legitur: ἔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει
 ἐν ταῖς σπονδαῖς, &c. Pergit *Dionys.*
 καὶ ἔτι τὰ ἐν προοιμίῳ λεγόμενα.
 “Τῆς γὰρ ἐμπορίας ἐκ Ἑσσης, ἡδ’
 “ἐπιμιγνύντες ἀδελφῶς ἀλλήλοις.” Καὶ
 “γὰρ ἐν τούτοις, τὸ ἐπιμιγνύντες,”

ἐνεργ-

“¹ τέθνηκεν, ἔτε ² ἀνῆλποῖμέθα βασιλεῖ τῆς ἀρχῆς, ἔτ' ἔσιν
 “ ἔνεκ' ἂν βελοῖμέθα τὴν βασιλέας χώραν κακῶς ποιεῖν.
 “ ἔδ' αὐτὸν ἀποκτεῖναι ἂν ἐθέλοιμεν, ³ πορευοίμεθα δ' ἂν οἱ-
 “ καδε, εἴ τις ἡμᾶς μὴ λυποῖη· ἀδικῶντα μέντοι πειρασόμεθα
 “ σὺν τοῖς θεοῖς ἀμύνασθαι. Εἰ μὲντοι τίς ἡμᾶς καὶ εὖ
 “ ποιῶν ὑπάρχη, καὶ τέτε εἰς γε δύναμιν ἔχῃ ἡτῆσόμεθα εὖ
 “ ποιεῖντες.” Ο μὲν ἔτως εἶπεν.

Ακίστας δὲ ὁ Τισσαφέρνης, ἔφη, Ταῦτα ἐγὼ ἀπαγγελῶ
 βασιλεῖ, καὶ ὑμῖν πάλιν τὰ παρ' ἐκείνου· μέχρι δ' ἂν ἐγὼ ἦκω,
 αἱ σπονδαὶ ⁴ μενόντων· ἀγορὰν δὲ ἡμεῖς παρέξομεν. Καὶ εἰς
 μὲν τὴν ὑπεραίαν ἔχῃ ἦκεν· ὥσθ' οἱ Ἕλληνες ἐφρόνιζον· τῇ δὲ
 τρίτῃ ἡκων ἔλεfen, ὅτι διαπεπρασμένος ἦκοι παρὰ βασιλέως
 δοθῆναι αὐτῷ ⁵ σώζειν τὰς Ἑλλήνας· καίπερ πάνυ πολλῶν

“ rege contendimus, neque *causæ quidquam* est, cur regis agrum
 “ infestare vellemus; nec eum occidere cupimus, sed domum pro-
 “ fecturi sumus, si nemo nobis molestiam exhibeat: verum si quis
 “ injuriam faciat, eum cum deorum ope propulsare conabimur.
 “ Quod si quis etiam beneficiis nos prosequatur, nec ab illo pro
 “ viribus *nostris* benefaciendo vincemur.” Hæc ille loquutus est:

Quæ cum audisset Tissaphernes, Hæc regi, inquit, renuntiabo,
 vicissimque ipsius *mandata* vobis: maneat autem, donec ego
 rediero, *foedera*: & nos forum *vobis* suppeditabimus. Ac post-
 ridiē quidem non rediit; ex quo Græci solliciti erant: tertio ve-
 rò cum rediisset die venire se aiebat rege exorato, ut ipsi Græcos
domum incolumes reducere liceret; tametsi quamplurimi fuissent,

ἐνεργητικὸν ὑπάρχον ἔφημα τῷ “ἐπι-
 “ μιγνύμενοι, παθητικῷ ὄντι, χώ-
 “ ραν ἔχει.” Sic & Schol. ἐπιμιγνύμενος,
 ἐπιμιγνύμενοι. Apud eund. Histor.
 l. 3. ferè medio, φράσαι, pro φραζεῖς
 ponitur: l. 6. ferè medio, ἄρχειν
 pro ἀρχεῖν: & l. 7. haud longè ab
 initio, ἀρξαι ἀντὶ παθητικῷ, ait Schol-
 iastes, εἰληπταί. *Ælian.* H. V. l. 7. c.
 1. Ἡ δὲ ἡττησεν—τὰ ἀπὸ ταύτης προ-
 στατιόμενα δρᾶσαι: cujus in δρᾶσθαι
 mutationem sensus non postulat,
 uti Cl. editor existimavit.

¹ Τέθνηκεν] Consule p. 111. n. 1.

² Ἀνῆλποῖμέθα βασιλεῖ τῆς, &c.]
 Eandem videre est structuram su-
 præ p. 114. Τίς γὰρ αὐτῷ εἰς ὅστις
 ἀρχῆς ἀνῆλποῖται;

³ Πορευοίμεθα δ' ἂν οἱ καδε, &c.]
 Adi Grot. de jure B. & P. l. 2. c. 2.
 sect. 13.

⁴ Μερόνων] Eadem usus Atticæ
 formæ K. Π. p. 260. scripsit καινόν-
 των pro καινέτωσαν: & p. 359. ἀγόν-
 των pro ἀγέτωσαν. Respice etiam
 suprâ p. 37. n. 2.

⁵ Σώζειν τὰς Ἑλλήνας] Scil. εἰς τὴν
 Ἑλλάδα, uti suprâ modò p. 136. n. 4.

ἀντιλεγόντων, ὡς ἔκ' ἄξιον εἶη βασιλεῖ, ἀφεῖναι τὰς ἐφ' ἑαυ-
 τὸν στραγευσάμενους. Τέλος δ' εἶπε, Καὶ νῦν ἔξεσιν ὑμῖν πρὸς
 λαβεῖν παρ' ἡμῶν, ² ἢ μὴν Φιλίαν ὑμῖν παρέξω τὴν χώραν, καὶ
 ἀδόλως ἀπάξω εἰς τὴν Ελλάδα, ἀγορὰν παρέχοντάς. Οπερ
 δ' ἂν μὴ παρέχωμεν ἀγορὰν, λαμβάνειν ὑμᾶς ἐκ τῆς χώρας
 ἑάσομεν τὰ ἐπιήδεια. ³ Ὑμᾶς δ' αὖ ἡμῖν δεήσει ὁμόσαι, ἢ μὴν
 πορεύεσθαι ὡς διὰ Φιλίας ἀσινῶς, σίτα καὶ πόσι λαμβάνοντάς,
 ὅποτε μὴ παρέχωμεν ἀγορὰν· εἰ δὲ παρέχωμεν ἀγορὰν, ὡ-
 νεμένους ἔξειν τὰ ἐπιήδεια. Ταῦτα ἔδοξε· καὶ ὤμοσαν, ⁴ καὶ
 δεξιάς ἔδοσαν Τισσαφέρνης καὶ ὁ τῆς βασιλείας συναικὸς ἀδελ-
 φός, τοῖς τῶν Ελλήνων στρατηγοῖς καὶ λοχαγοῖς, καὶ ἑλαβον παρὰ
 τῶν Ελλήνων. Μετὰ δὲ ταῦτα Τισσαφέρνης εἶπε· Νῦν μὲν δὴ
 ἀπείμι ⁵ ὡς βασιλέα· ἐπειδὴν δὲ διαπράξωμαι ἃ δεομαι,
 ἢ ἔω συσκευασάμενος, ὡς ἀπαξὼν ὑμᾶς εἰς τὴν Ελλάδα,
 καὶ αὐτὸς ἀπιὼν ἐπὶ τὴν ἐμαυτοῦ ἀρχήν.

qui contradicerent, non ex regis esse dignitate, qui adversus ip-
 sum arma cepissent, dimittere. Postremò, licet itaque jam vo-
 bis, ait, fidem à nobis accipere, certò nos amicam vobis regionem
 præbituros, & sine dolo, datâ commeatûs coëmendi copiâ, in
 Græciam abducturos. Sicubi forum non præbuerimus, vos ex
 regione commeatus sumere patiemur. Vos vicissim dato nobis
 jurejurando polliceri oportebit, certò tanquam per *regionem* ami-
 cam sine *ullo* damno vos iter facturos, *atque adeò* esculenta & po-
 tulenta sumpturos, ubi forum non præbuerimus; sin forum præ-
 buerimus, commeatus pretio redempturos. Decreta sunt hæc;
 & jurejurando interposito, dextras Tissaphernes & conjugis regiæ
 frater Græcorum ducibus & præfectis cohortium dederunt, *vi-*
cissimque à Græcis acceperunt. Post hæc Tissaphernes: jam qui-
 dem ad regem abeo: posteaquam verò que mihi opus sunt per-
 fecero, redibo collectis *viaticis eo consilio*, ut vos in Græciam de-
 ducam, & ipse meum ad principatum discedam.

¹ Ἀξιον εἶη βασιλεῖ] Sic Latini
dignum adhibere solent. Vide *Sal-*
lust. in Jugurthâ, c. 21. extremum,
 & quæ Cl. *Cortius* ibi notavit. Va-
 let hic, & alibi sæpè apud No-
 rum, *πρόπον*.

² ἢ μὴν, &c.] Vide K. Π. p.

252. n. 3.

³ Ὑμᾶς δ' αὖ ἡμῖν, &c.] Vide
Grot. de jure B. & P. l. 3. c. 17.
 initio.

⁴ Καὶ δεξιάς ἔδοσαν] Lege scripta
 K. Π. 252. n. 2.

⁵ ὡς βασιλέα] Vide p. 9. n. 1.

Μετὰ ταῦτα περιέμενον Τισσαφέρνην οἱ τε Ἕλληνες καὶ Ἀριαῖος, εἰγὺς ἀλλήλων ἐσθλασπεδευμένοι, ἡμέρας πλείους ἢ εἰκοσιν. Ἐν δὲ ταύταις ἀφικνεῖναι πρὸς Ἀριαῖον καὶ οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκαῖοι, καὶ πρὸς τὰς σὺν ἐκείνῳ Πέρσων τινὲς παρθαρρύνοντές τε ¹ καὶ δεξιάς ἐνιοι παρὰ βασιλέως φέροντες, μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς τῆς σὺν Κύρῳ ἐπιστραφείας, μηδὲ ἄλλα μηδενὸς τῶν παροιχομένων. Τῶν δὲ γιγνομένων, ἔνδηλόν ἦσαν ² οἱ περὶ τὸν Ἀριαῖον ἦττον τοῖς Ἕλλησι προσέχοντες τὸν νῦν· ὥστε καὶ τῷτο τοῖς μὲν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐκ ἡρεσκεν, ἀλλὰ προσιόντες τῷ Κλέαρχῳ ἔλεγον καὶ τοῖς ἄλλοις στρατηγοῖς, ³ Τί μένομεν; ἢ ἐκ ἐπιστάμεθα ὅτι βασιλεὺς ἡμᾶς ἀπολέσαι περὶ παντὸς ἂν ποιήσῃτο, ἵνα καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι φόβος ᾖ ἐπὶ βασιλέα στρατεύειν; Καὶ νῦν μὲν ἡμᾶς ⁴ ὑπάγειν μένειν,

Post hæc & Græci & Ariæus, castris quæ hinc inde propè aberant locatis, Tissaphernem dies plus viginti opperiebantur. In his veniunt ad Ariæum fratres & necessarii cæteri *ἰέτω*que nonnulli Persarum ad eos qui cum illo erant, qui fiduciam *eis* addebant, nonnullis etiam fidem à rege *datam* adferentibus, non cum animo eis infenso regem recordaturum expeditionis adversùs ipsum cum Cyro *susceptæ*, nec ullius rei alterius præteritæ. Quæ cùm *itâ* fierent, palam erat Ariæum cum suis minùs *jam* Græcis attentum animum præbere: adeò ut hoc etiam Græcorum plerisque non placeret, qui cum Clearchum cæterosque accessissent duces, Quid, inquiunt, manemus? an nescimus regem nos perditos in primis velle, ut sit Græci etiam quod cæteri metuant adversùs regem arma capere? Et jam quidem nos ad manendum

¹ Καὶ δεξιάς παρὰ, &c.] Adi κ. Π. p. 252. n. 2.

² Οἱ περὶ τὸν Ἀριαῖον] Articulus iste cum præpos. περὶ vel ἀμφί, scriptores præsertim apud Atticos, periphrasi inservire solet. Exempla sunt passim obvia. Vide Budæi Comm. L. G. p. 1055—6. Conf. Joh. XI. 19. Idem tamen rectè observat, *hominem* & *comitatum ejus vel sodalitatem* phrasi istâ aliquando designari. Sic Act. XIII. 13. locutio οἱ περὶ τοῦ Παύλου, sonat

Paulus & qui cum eo erant.

³ Τί.] Pro διὰ τί, &c.] Eadem ἑλλείπει præpos. Marc. XII. 15. & passim alibi.

⁴ ὑπάγεται.] Respice verbi hujus significationem p. 118. & not. 2. p. 116. Phavorinus, ὑπάγει, ἐξαπατᾷ. Similiter Suidas: cui ὑπαγόμενος itidem est ἐξαπατῶν, πειθόμενος, ἀπατῶμενος. Pari fere ratione Latini *ducere*, *circumducere*, &c. pro *eludere moras* neſtendo usurpant.

διὰ τὸ διασπάρθαι αὐτῷ τὸ σράτευμα· ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἀ-
λισθῇ αὐτῷ ἡ στρατία, ἔκ ἐστιν ὅπως ἔκ ἐπιθῇσεται ἡμῖν.
Ἰσως δὲ περὶ ἡ ἀποσκάπτει τὴν ἡ ἀποτειχίζει, ὡς ἄπορος ἡ
ἡ ὁδός. Οὐ γάρ ποτε ἑκὼν γε βεβλήσεται ἡμᾶς ἐλθόντας
εἰς τὴν Ελλάδα ἀπαγγεῖλαι, ὡς ἡμεῖς τοσοῦδε ὄντες ἐνικῶ-
μεν τὴν βασιλέως δύναμιν ² ἐπὶ ταῖς θύραις αὐτῆς, καὶ καλα-
γελάσαντες ἀπήλθομεν.

Κλέαρχος δὲ ἀπεκρίνατο τοῖς ταῦτα λέγουσιν, Εγὼ ἐνθυμῶ-
μαι μὲ καὶ ταῦτα πάντα· ἐννοῶ δὲ ὅτι εἰ νῦν ἀπιμεν, δόξομεν
ἐπὶ πόλεμῳ ἀπιέναι, καὶ παρὰ τὰς σπονδάς ποιεῖν. ³ Ἐπειτα,
πρῶτον μὲ ἀγορὰν εἰς ἡμῖν παρέξει, καὶ ⁴ ὁπόθεν ἐπισιγῶ-
μεθα· αὐτὸς δὲ ὁ ἡγησόμενος εἰς εἶς καὶ ἅμα ταῦτα
ποιόντων ἡμῶν εὐθὺς Ἀριαῖος ἀφεσθήξει· ὥς φίλος ἡμῖν

pellicit, propterea quod copiae ejus dispersae sint: verum ubi rur-
sum ipsi coactae fuerint copiae, fieri non potest quin nos adoriatur,
Fortassis etiam alicubi fossam ducit aliquam vel murum extruit, ut
iter nobis sit impervium. Neque enim valde voluerit nos ut in
Græciam reversi nuntium perferamus, nos utique tot *exiguōsve*
numero viros regis copias pro portis ejus vicisse, eoque illuso re-
diisse.

Clearchus autem iis, qui hæc dicebant, Hæc quidem ipse, re-
spondit, omnia mecum in animo considero: sed *et illud* cogito, si
jam discedamus, futurum ut belli *gerendi* causâ discedere, & con-
tra fœdera facere videamur. Tum, primò quidem nemo forum
nobis præbebit, neque unde cibaria sumpserimus; deinde nemo
erit nobis qui se ducem præbuerit; etiam Ariæus, simul atque
hæc fecerimus, à nobis statim deficiet: adeò ut nullus nobis reli-

¹ Ἐκὼν γε βεβλήσεται] Ornatûs seu
ἐμφάσεως potius quàm significatio-
nis causâ ἐκὼν additur. Vide p. 64.
n. 1. Similis est elegantiae Atticæ
species *Histor.* Gr. l. 4. haud longè
ab init. *νυκλὸς συνσκευασάμενοι ὄχοντο*
ἀπιόντες εἰς, &c. *Pausan.* etiam l. 2.
c. 32. hujusmodi significationis epi-
taphin in his sequitur, καὶ οἰκίαν ἰδὼν
οἶδα Ἰππολύτην: & l. 9. c. 32. εἰ δὲ καὶ
εἰκόνα ἰδὼν οἶδα, &c. Sic & Act. VII.
34. ἰδὼν εἶδον, &c. Vide sis *Steph.*

de dial. Atticâ p. 78.

² Ἐπὶ ταῖς θύραις] Vide quæ no-
tavimus K. Π. p. 287.

³ Ἐπειτα, πρῶτον] Voce primâ
refertur animus ad δόξομεν ἐπὶ πο-
λέμῳ, &c. alterâ, ad sequentia du-
citur ista, ἀγορὰν εἰς, &c. & αὐτὸς
δὲ ὁ, &c.

⁴ Ὀπόθεν] MS. Eton. ὅθεν. Sic
suprà p. 133. — ἀφ' οὗτο εἰς κόμας,
ὅθεν ἀπέδειξαν οἱ, &c. Parum re-
fert, utro modo legas.

ἐδεῖς λελεῖψαι, ἀλλ' οἱ καὶ πρόθεν ὄντες, πολέμιοι ἡμῖν ἔσονται. Ποταμός δ' εἰ μὲν τις καὶ ἄλλος ἄρα ἡμῖν ἐστὶ διαβάσιος, ἐκ οἷδα' τὸν δ' ἐν Εὐφράτην ἴσμεν ὅτι ἀδύνατον διαβῆναι, κωλύόντων πολεμίων. Οὐ μὲν δὴ, ἂν μάχεσθαι δεῖ, ἱππεῖς εἰσιν ἡμῖν σύμμαχοι· τῶν δὲ πολεμίων ἱππεῖς εἰσιν οἱ πλεῖστοι καὶ πλεῖστοι ἄξιοι ὥς νικῶντες μὲν τίνα ἂν ἀποκτείναιμεν; ἡττωμένων δὲ μὴν ἐδένα οἷον τε σωθῆναι. Εγὼ μὲν ἐν βασιλέα, ὃ πολλὰ ἔτις ἐστὶ τὰ σύμμαχα, εἴπερ προθυμεῖται ἡμᾶς ἀπολέσαι, ¹ ἐκ οἷδα' ὅ, τι δεῖ ² αὐτὸν ὁμόσαι, καὶ ³ δεξιὰν δέναι, ⁴ καὶ θεὸς

quus futurus sit amicus, sed illi etiam, qui prius erant amici, hostes nobis fient. Fluvius quidem num quis alius nobis trahendus sit, haud scio: Euphratem certè scimus, hostibus impediendis, nullo modo transiri posse. Nec sanè nobis, si pugnandum fuerit, equites sunt auxiliarii; at hostium equitatus plurimus est & præstantissimus: quemnam itaque interficiemus, si maximè vicerimus? certè si vincemur, nemo salvus evadere poterit. Equidem regem, cui multa adeò sunt auxilia, siquidem nos perditos cupiat, haud scio cur jusjurandum dextramque dedisse necesse fuerit, ac per deos fallendi animo jurasse, datamque adeò

1 Οὐκ οἷδα' ὅ, τι] Pro ἐκ οἷδα' διότι. *Isocrat.* similiter scripsit in epist. ad *Mitylen. magistr.* p. 426. περὶ ὧν ἐκ οἷδ' ὅ, τι δεῖ πλείω λέγειν. *Aristoph.* in *Pluto* v. 19.

Ἡν μὴ φράσης, ὅ, τι τῷ δ' ἀκολουθεῖν ποτε,

Ω δέσποτ.

Sic alii passim ἐκ τῶν ἔξω. Et *Marc.* IX. 11. Ο, τι λέγουσιν οἱ γραμματεῖς &c. & v. 28. Ο, τι ἡμεῖς ἐκ ἡδυνήθημεν, &c. In priore loco libri quidam omittunt ὅ, τι: alii exhibent Πῶς ἐν λέγουσιν, &c. In altero pro Ο, τι dant Διὰ τί & τί ὅτι, quam lectiōnem amplexus est *Vigerus* de *Idiot.* Gr. dict. c. 8. sect. 9. glossam scilicet pro germanâ scripturâ, Ο, τι, cujus istas omnes esse explicationes rectè notavit olim *Lucas Brug.* Directæ quidem sunt apud Evangelistam interrogationes; qualem etiam ab eadem particulâ incipientem apud

Homer. Il. κ'. v. 142. videre est: Ο, τι δὲ χρεῖω τόσον ἔκει; Ubi rectiùs scripseris ὅ, τι: & sic alibi quoties vocola ista valet *cur*, &c.

2 Αὐτὸν] Hanc Noster amat pleonasmī speciem, de quâ vide p. 128. n. 2. Sic & *Pausan.* l. 1. c. 24. Ες δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τῆτον, &c. *Thucyd.* l. 4. paulò ultra medium, Τῷ δὲ Ἰπποκράτει ὄντι περὶ τὸ Δῆλιον, ὡς αὐτῷ ἡγήσθη, &c.

3 Καὶ δεξιὰν δέναι] Vide p. 141. n. 1.

4 Καὶ θεὸς ἐπιορκῆσαι] *Lyfias* adv. *Theomn.* orat. i. p. 117. ἐπιορκήσαντα τὸν Απόλλω, ὁμόσαι ἐς, inquit: quem locum respiciunt *Harporation* & *Suidas* ad v. *Επιορκήσαντα*. Hic autem amplior ei tribuenda vis est: ut non tantum ὁμόσαι, quod jam modò de eodem adhibuerat auctor, sed ἐπιορκον ὅρκον ὁμόσαι, (ut *Comicus*) denotet. *Επιορκεῖν* itaque dicatur

ἐπιορκῆσαι, καὶ τὰ ἑαυτῆς πρὶς ἅπιστα ποιῆσαι Ἕλλησι καὶ βαρβάροις. Τοιαῦτα ἔλεγε πολλά.

¹ Ἐν δὲ τῷ Τισσαφέρνῃς ἦκεν, ἔχων τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, ὡς εἰς οἶκον ἀπῶν, καὶ Ορόντας τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν· ἦτε δὲ καὶ τὴν θύλαξ ἑρα τῆ βασιλείας ἐπὶ γάμῳ. Ἐν εὐθεν δὲ Τισσαφέρνῃς ἦκμεν καὶ ἀγορὰν παρέχοντος ἐπορεύοντο· ἐπορεύετο δὲ καὶ Ἀριαῖος, ἔχων τὸ Κύριον βαρβαρικὸν ἑράτευμα, ἅμα Τισσαφέρνῃ καὶ Ορόντα, καὶ συνεστράτοπεδεύετο σὺν ἐκείνοις. Οἱ δὲ Ἕλληνες ² ὑφορῶνες τέττες, ³ αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἐχώρην, ἡγεμόνας ἔχοντες. Ἐστράτοπεδεύοντο δὲ ⁴ ἐκάστοτε ἀπέχοντες ἀλλήλων παρασάγγην, καὶ μεῖον· ⁵ ἐφυ-

ab ipso fidem Græcis barbarisque suspectam fecisse. Huiusmodi multa dicebat.

Interea suis cum copiis venit Tissaphernes, quasi domum profecturus, itaque cum copiis suis Orontas: quin & regis hic filiam, matrimonio sibi junctam secum ducebat. Inde Tissapherne praeunte praebentemque forum proficiscebantur: comitabatur etiam Ariæus Tissaphernem & Orontam, cum copiis Cyri è barbaris quas conscripserat, & unâ cum illis castra metatus est. Græci autem cum eos suspectos haberent, seorsum suis cum ducibus pergebant. Et semper castra posuerunt ita, ut aliquanto minus unâ parasangâ ab se invicem distarent: præterea sibi cavebant utrique

dicatur is, qui verbis quidem, & numen testatus, juret; sed dolo malo, animoque exuendi, non servandi, promissa. Sensu nonnihil diverso venit hoc verbum apud Xenophontem aliisque, de quo infra. Si cui binos porticus magistros verbum hoc argutiis suis persequentes audire libet, adeat Grot. ad Matt. V. 33. & de B. & P. l. 2. c. 13. sect. 13.

¹ Ἐν δὲ τῷ Vide p. 78. n. 1.

² ὑφορῶνες τέττες] Quod nimium, ἐνδηλοῖ ἦσαν οἱ περὶ τὸν Ἀριαῖον ἦτιον τοῖς Ἕλλησι προσέχοντες τὸν νῦν, uti supra p. 141. scripsit.

³ Αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν, &c.] Sic loqui solent auctores, id cum significare velint, quod quis per se, seorsum ab aliis, facit. Lucian. de non te-

merè credendo calum. extr. — αὐτὸ (forl. αὐτὸν) ἐφ' ἑαυτοῦ χεῖρ τὸ πρᾶγμα ἐξιστάειν. Dionf. Halic. A. R. l. 2. sect. 58. καὶ πολλὸ ἐπὶ σφῶν αὐτῶν βέλυσσάμενοι — Et l. 10. sect. 12. ζήσεις ἐφ' ἑαυτῶν ποιεῖσθαι.

⁴ Ἐκάστοτε] Hesych. exponit αἰὲ παρ' ἑκαστα. ubi minor distinctio post αἰὲ ponenda videtur. Phavor. Ἐκάστοτε, αἰὲ, καὶ καθ' ἡμέραν. Et sic ferè Suidas αἰὲ τῷ αἰὲ poni tradit.

⁵ ἐφυλάττειν] Mediam ab activâ voce luculento τ' φυλάττειν & φυλάττειν discrimine separavit Notker K. P. p. 282. Πρῶτον μὲν γὰρ νῦν ἐκ αὐτῶν φυλάττειν αὐτὸν ἐδὲ φυλάττειν τέττες ἡμᾶς δέον — ubi prius valet custodire me, prospicere mihi vel cavere: posterius, custodire, vel servare alterum. Vide p. 119. n. 2.

λάττον]ο δὲ οἱ ἀμφοτέροισι, ὥσπερ πολεμίαις, ἀλλήλους, καὶ εὐθὺς τὸτο ὑποψίαν παρείχεν. Ενίοτε δὲ καὶ ξυλιζόμενοι ² ἐκ τῆ αὐτῆς, καὶ χόρον καὶ ἄλλα τοιαῦτα συλλέγοντες, πληγὰς ἐνέτεινον ἀλλήλοις· ὥς τε καὶ τὸτο ἔχθραν παρείχε. Διελθόντες δὲ τρεῖς σταθμοὺς, ἀφίκοντο πρὸς τὸ ³ Μηδίας τεῖχος, καὶ παρῆλθον αὐτῶ εἰσω· ἦν δὲ ὠκοδομημένου ⁴ πλίνθοις ὀπταῖς ἐν ἀσφάλῳ κειμέναις, ⁵ εὖρος εἴκοσι ποδῶν, ὕψος δὲ ἐκατόν· μήκος δὲ ἐλέγξο εἶναι εἴκοσι παρασαγγῶν· ἀπείχε δὲ Βαβυλῶνος ὁ πολὺ.

Εν εὐθέν δ' ἐπορευθησαν σταθμοὺς δύο, παρασαγγὰς ὀκτώ· καὶ διέβησαν ⁶ διώρυχας δύο, τὸν μὲν, ἐπὶ γεφύρας, τὸν δ', ἐξευμένην

ab utrisque tanquam hostibus, atque hoc adeò statim suspicionem præbuit. Nonnunquam etiam loco dum ex eodem ligna petebant, dum pabulum aliàque id genus colligebant, verbera invicem ingeriebant; adeò ut hoc etiam inimicitias excitaret. Confecto trium castrorum itinere, ad Mediæ murum pervenerunt, intràque eum ingressi sunt: erat autem extructus lateribus coctis in bitumine positis, latitudine pedum viginti, centum altitudine; longitudo ferebatur esse parasangarum viginti; neque procul à Babylone aberat.

Inde castris alteris, parasangas octo progressi sunt; binosque trajecerunt alveos fodiendo ductos, ponte alterum, alterum na-

1 Ὑποψίαν] *Ammonius*: Ὑποψία, Ὑποράσις διαφέρει. Ὑποψία μὲν γὰρ, ἔστι καλὴ τις ὑπόνοια· Ὑπόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον. Acutiùs hæc, quàm veriùs protulisse Grammaticum, ex hoc ipso loco intelligere est. Simul intelligas, quantis obnoxii sunt ludibriis, qui familiari ad Lexica Grammaticòsque aditu nonnihil elati, dogmata de mente auctorum effatire sua non vereantur, quorum in linguâ peregrini ferè sunt & hospites.

2 Ἐκ τῆ αὐτῆς] *Scil.* τόπων: quæ vox sæpissimè patitur ellipsin. *Dionys. Hal.* l. 6. A. R. sect. 14. ἐξ ἀπόψεως τοῖς Ῥωμαίοις, &c. *scil.* τόπων. Et sic passim in aliis casibus alii.

3 Μηδίας τεῖχος, καὶ, &c.] Vide p. 69. n. 2. Cæterùm, pro παρῆλθον

αὐτῶ εἰσω, plenius Noster p. 70. dixit, — ἡ στρατιὰ παρῆλθε, καὶ ἐγένοντο εἰσω, &c.

4 Πλίνθοις ὀπταῖς ἐν, &c.] Sic lateres cocti apud *Plin.* H. N. l. 2. c. 56. & alibi extant; & πλίνθοι ὀπταὶ apud *Herodian.* l. 7. § 5. quibus opponitur ὠμὴ πλίνθος, in *Pausan.* l. 8. c. 8. Unde ea desumpsit *Suidas*, quæ ad v. Πλίνθος scripsit. Cæterùm, bitumen illis in locis passim reperiri testantur *Plin.* l. 35. c. 15. *Herodot.* l. 1. c. 179. *Iust.* l. 1. c. 2. *Curt.* lib. 5. c. 1. & K. Π. p. 526. *Strab.* lib. 16. p. 1078. *Diodor. Sic.* l. 2. p. 96.

5 Εὖρος εἴκοσι, &c.] Vide sis p. 69. n. 1.

6 Διώρυχας δύο, τὴν, &c.] Confer p. 69.

πλοίοις ἐπ' αἰ (αὐταὶ δὲ ἦσαν ἀπὸ τῆ Τίγρητος ποταμῶ· κα-
τέετμηντο δὲ ἐξ αὐτῶν καὶ τάφροι ἐπὶ τὴν χώραν, αἱ μὲν πρῶ-
ται, μεγάλαι, ἔπειτα δ' ἐλάσσες· τέλος δὲ καὶ μικροὶ ὅχε-
τοί, ὥσπερ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ² ἐπὶ τὰς μελίνας) καὶ ἀφικνεῖνται
ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμόν· πρὸς ᾧ πόλις ἦν μεγάλη καὶ
πολυάνθρωπος, ἥ ὄνομα ³ Σιτάκη, ἀπέχεσα τῆ ποταμῶ ⁵ α-
δίας πεντεκαίδεκα· Οἱ μὲν ἔν Ἑλλήνες παρ' αὐτὴν ⁴ ἐσκή-
νωσαν, ⁶ ἔγγυς παραδείσας καλὰ καὶ μεγάλα, καὶ δασέος παν-
τοίων δένδρων· οἱ δὲ βάρεαροι διαβεβηκότες τὸν Τίγρητα, καὶ
μένιοιγε καλαφανεῖς ἦσαν. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἔτυχον ἐν πε-
ριπάτῳ ὄντες ⁶ πρὸ τῶν ὀπλῶν Πρόξενος καὶ Ξενοφῶν· καὶ προ-
σελθὼν ἐρώτησεν ἀνθρώπος τις τῶν ⁷ προφύλακας, πῶς ἂν ἴδοι

vigiis septem junctum : (*dueli* erant hi à Tigri fluvio; & ab his
fossæ etiam in regionem illam diducebantur, primæ, magnæ, de-
inde minores; tandem etiam exigui canales, qualiter ad panici
segetem in Græciâ *ducuntur*) ac ad Tigrim fluvium perveniunt;
propter quem urbs erat magna & hominibus frequens, cui no-
men Sitace, à flumine stadiis quindecim distans. Et Græci qui-
dem ad hanc castra sunt metati, prope hortum amœnum mag-
nūmque, & arboribus omnis generis densum: barbari verò cūm
Tigrim transiissent, conspici certè non poterant. Cæterūm à cœnâ
fortè Proxenus & Xenophon pro loco armati ubi excubârunt am-
bulabant: cūm quidam accedens excubitores interrogavit, ubinam

1 Ὀχλοῖοι] Minores paulò τάφροις,
ut & τάφροι, διώρυξι: quæ tamen
inter se nonnunquam confundun-
tur.

2 Ἐπὶ τὰς μελίνας] Suprà Noster
p. 18. πεδίῳ ἐπιτέτυτα hoc plantæ
genus inventum esse tradit. Vide
sis ibi notata. Auctore quoque Co-
lumellâ l. 2. c. 9. riguum postulat so-
lum, siccum cretosūmque reformi-
dat. Apud Theophr. aliόςque passim
scribitur μέλις. Unde rectè Ety-
mol. m. Μελίη — λέγειναι δηλὸς καὶ
ἀρσενικῶς.

3 Σιτάκη] Quâ de urbe consule
Indic. Geograph.

4 Ἐσκήνωσαν] Vide p. 127. n. 2.
& 6.

5 Ἐγγὺς παραδείσας; &c.] Horto-
rum umbras & frigora Persarum
captâsse reges nec mirum est; &
Cyri minoris, Sardianum qui pro-
priâ manu (utî Noster in *Oeconom.*)
παραδείσον arboribus herbisque
suaves miscentibus odores instru-
eret, exemplo docemur.

6 Πρὸ τῶν ὀπλῶν] Hinc, opinor, li-
quidò satis constat, ὀπλα locum de-
notare posse, milites ubi excubias
agerent armati; cūm ejus, excubi-
tores qui adloqueretur, verba ex-
audirent ii, qui πρὸ τῶν ὀπλῶν jam
tum ambulant. Vide p. 128. n. 3.

7 Προφύλακας] Scil. qui πρὸ τῶν
στρατοπέδων (utî Noster in *Oeconom.*)
ἐφύλαττον. Vide p. 129. n. 3.

Πρόξενον ἢ Κλέαρχον· (Μένωνα δὲ ἐκ ἐζήτει, ¹ καὶ ταῦτα, παρὰ Αῤιαίῃς ὧν τῷ Μένωνος ² ξένος.) Ἐπεὶ δὲ Πρόξενος εἶπεν ὅτι αὐτὸς εἴη, ὃν ζητεῖ, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, Ἐπεμψάν με Αῤιαῖος καὶ Αῤιάεζος πρὸς τοὺς ὄντας Κύρξ, καὶ ὑμῖν εὖνοι, καὶ κελεύσσι φυλάττεσθαι, μὴ ὑμῖν ἐπιθῶνται τῆς νυκτὸς οἱ βάρβαροι· ἔστι δὲ στρατεύμα πολὺ ἐν τῷ πλησίον παραδείσῳ. Καὶ ἐπὶ τὴν γέφυραν τῷ Τίγρηι ποταμῷ πέραν κελεύσσι φυλακὴν, ὅτι διανοεῖται λῦσαι αὐτὴν Τισσαφέρνης τῆς νυκτὸς, ἥνπερ δύνῃται, ὡς μὴ διαβῇτε, ἀλλ' ἐν μέσῳ ἀποληφθῇτε τῷ ποταμῷ καὶ τῆς διώρυχος. Ἀκούσαντες ταῦτα ἄγασιν αὐτὸν παρὰ τὸν Κλέαρχον, καὶ φράζουσιν αὐτὸν λέγει. Ὁ δὲ Κλέαρχος ἀκούσας ἐταράχθη, καὶ ἐφοβεῖτο σφόδρα. Νεανίσκος δὲ τις τῶν παρόντων ἐννοήσας, εἶπεν ὡς ἐκ ἀκόλῃα εἴη, τό, τε ἐπιθήσεσθαι καὶ τό λύσειν τὴν γέφυραν. Δῆλον γάρ ὅτι ἐπιθιθέμενος ἢ νικᾶν δεήσει αὐτὸς, ἢ ἡττᾶσθαι. Εἰ μὴ ἐν νικῶσι, τι δεῖ αὐτὸς λύειν

Proxenum vel Clearchum reperiret. (Menonem non quærebat, quanquam ab Ariæo missus esset Menonis hospite.) Cum dixisset Proxenus se illum esse, quem quæreret, Ariæus, inquit ille, & Artaëzus, fideles olim Cyro, & vobis benevoli, me miserunt; cavendumque vobis esse denuntiant, nè barbari noctu vos adorian- tur: est enim magnus in vicino vobis horto exercitus. Ad pon- tem etiam Tigris fluminis ut præsidium mittatis, hortantur, propterea quod Tissaphernes de eo noctu solvendo cogitat, si possit, ut non transeatis, sed inter fluvium & alveum intercluda- mini. Hæc cum audissent, eum ad Clearchum ducunt, & quæ diceret, exponunt. Ea cum audisset Clearchus, perturbatus erat, & metu vehementi commotus. At adolescens quidam ex iis qui aderant, re considerata, non esse aiebat consentanea, Tissa- phernem ipsos adgressurum & pontem soluturum. Perspicuum enim est, necesse esse eos, si nos adorian- tur, vel vincere vel vinci. Si ergo vicerint, quid iis opus est pontem ut solvant? neque

¹ Καὶ ταῦτα] Valet hic καὶ πῆρ, i.e. tametsi, quanquam: cum aliàs, idque ἰμφοτικῶς, sonet præsertim, idque.

² Ξένος] Vide pag. 5. n. 3. & Thomassin. de Tessera hospit.

³ Δεῖ] Phavorinus: Δὲ πολλάκις

χεῖναι οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τῆς γὰρ. Ex- emplorum adfatim est apud Home- rum, Aristoph. & alios. Thucyd. l. i. haud ita longè à fine, Καὶ ἦν δὲ ἄ- τως. Schol. τὸ δὲ ἀντὶ τῆς γὰρ, & sic idem sæpius. Vide Matæ XXIII. 5. 2 Cor. I. 21.

τὴν γέφυραν; ἔδὲ γὰρ, ἂν πολλαὶ γέφυραι ᾤσιν, ἔχοιμεν ἂν, ὅποιοι φυγόντες ἡμεῖς σωθῶμεν. Ἀν δ' αὖ ἡμεῖς νικῶμεν, λελυμένης τῆς γεφύρας ἔχ' ἔξουσιν ἐκεῖνοι, ὅποιοι ἂν φύγωσιν· ἔδὲ μὴν βοηθῆσαι, πολλῶν ὄντων πέραν, ἔδεις αὐτοῖς δυνήσεται, λελυμένης τῆς γεφύρας.

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κλέαρχος, ἤρετο τὸν ἄγγελον, πόση τις εἴη χώρα ἢ ἐν μέσῳ τῆς Τίγρητος καὶ τῆς διώρυχος. Ο δὲ εἶπεν ὅτι πολλή, καὶ κῶμαι ἐνεῖσι, καὶ πόλεις πολλαὶ καὶ μεγάλαι. Τότε δὲ καὶ ἐνῴσθη ὅτι οἱ βάρβαροι τὸν ἄνθρωπον ¹ ὑποπέμψαιεν, ὁκνῶντες μὴ οἱ Ἕλληνες διελθόντες τὴν γέφυραν, μέντοι ἐν τῇ νήσῳ, ἐρύμαλα ἔχοντες, ἐνθεν μὲν τὸν Τίγρητα πλάμουν, ἐνθεν δὲ τὴν διώρυχα· τὰ δ' ἐπιτήδεια ἔχοιεν ἐκ τῆς ἐν μέσῳ χώρας, πολλῆς καὶ ἀγαθῆς ἔσης, καὶ τῶν ² ἐργασομένων ἐόντων· εἴτα δὲ καὶ ³ ἀποστροφὴ γένοιτο, εἴ τις βέλοιο βασιλέα

enim, multi si fuerint pontes, habebimus, quo fugiendo salvi evadamus. Contra verò si nos vicerimus, soluto ponte, deerit illis, quò fugiant· nè quidem ferre quisquam ipsis auxilium poterit, ponte soluto, licet trans amnem multi sint.

Quæ cum audisset Clearchus, nuntium interrogabat, quanta ea esset regio, quæ inter Tigrim *jacet* & alveum. Dixit is amplam esse, atque vicos *in ea*, multasque & magnas urbes inesse. Tum etiam cognitum est, barbaros submisisse hominem, qui vererentur nè Græci cum transissent pontem, in insulâ manerent, in quâ hinc Tigris fluvius, illinc alveus iis munimento foret; ac commeatum ex agro *inter hoc* interjecto haberent, qui & amplius esset fertilis, cum etiam qui colerent *eum* adessent: tum autem perfugium fieret, si quis regi injurias inferre vellet. Secundum hæc

¹ ὑποπέμψαιεν] *Suidâ* interpretē, est μὴ δόλῳ ἐκπέμψαιεν. Deinde citat idem Xenophontis hunc locum, & pro διελθόντες legit διαβάσεις, pro μένοιεν, μένειαν. Quâ de re Cl. editor ne verbum quidem.

² ἐργασομένων] Vide p. 95. n. 3. MS. Eton. ἐργασαμένων· cui vulgatâ anteferenda est lectio. Sicuti autem hoc in loco χώρας ἀγαθῆς dixit, K. Π. p. 200. γῆς ἀγαθῆς.

³ ἀποστροφὴ] *Harporat. & Phavor.* ἀποστροφὴ ἀντὶ τῆς κατὰφυγῆς, Δημοδότης ἐν Φιλιππικοῖς. Oratoris extant verba hæc, ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, sub init. ἐνέσης δὲ ἡδεμιᾶς ἐτι ἀποστροφῆς τῆ μὴ, &c. ubi ἀποστροφὴ *mora* verti solet, vel *effugium*, *tergiversatio*. Noster *Memorab.* l. 2. sub fin. Νομίσας δὲ ὁ Ἀρχέδημος ἀποστροφὴν οἱ τὸν Κρίτωνος οἶκον, &c. ubi *refugium*, perinde atque hoc loco, sonat.

κακῶς ποιεῖν. Μετὰ ταῦτα ἀνεπαύοντο· ἐπὶ μέντοι τὴν γέφυραν ὁμῶς φυλακὴν ἐπεμψαν· ¹ καὶ ἔτε ἐπέθετο ὑδεῖς ὑδαμόθεν, ἔτε πρὸς τὴν γέφυραν ὑδεῖς ἦλθε τῶν πολεμίων, ὡς οἱ φυλάττοντες ἀπήγγελλον. Ἐπειδὴ δὲ ² ἕως ἐγένετο, διέβησαν τὴν γέφυραν ἐζευγμένην πλοίοις τριάκοντα καὶ ἐπὶ αὐτὰ, ὡς οἷόν τε μάλιστ' ἀποφυλαγμένως· ἐξήγγελλον γὰρ τινες τῶν παρὰ Τισσαφέρους Ἑλλήνων, ὡς διαβαινόντων μέλλοιεν ἐπιτίθεσθαι· ἀλλὰ ταῦτα μὴ ψευδῆ ἦν· διαβαινόντων μέντοι ³ Γλῦς αὐτοῖς ἐπεφάνη μετ' ἄλλων, σκοπῶν εἰ διαβαίνοιεν τὸν ποταμόν, ἐπεὶ δὲ εἶδεν, ⁴ ὥχετο ἀπελαύνων.

Ἀπὸ δὲ τῆς Τίγριδος ἐπορεύθησαν σαθμὸς τέτταρας, παρὰ σάγγας εἴκοσιν, ἐπὶ τὸν Φύσκον ποταμόν, ⁵ τὸ εὖρος πλέθρε· ἐπὶ τὴν δὲ γέφυρα. Καὶ ἐνλαῦθα ὤκειτο πόλις μεγάλη, ἥ ὀνομα

quieti se dabant; nihilominus tamen ad pontem præsidium miserunt: ac nec ullâ ex parte quisquam eos invasit, nec ad pontem ullus hostium venit, quemadmodum ii, qui præsidium ibi agita-
verant, renuntiârunt. Primâ aurorâ pontem triginta septem na-
vigiiis junctum, quàm cautissimè fieri posset, transiêrunt: nam
quidam ex iis, qui apud Tissaphernem fuerant, Græcis enuntiâ-
rant futurum, ut ipsos inter transeundum adorirentur hostes; quod
sanè falsum erat: ab iis tamen in ipso transitu conspectus fuit Glus
cum quibusdam aliis, qui num amnem transirent specularetur;
quod cùm Græcos facere videret, abequitabat.

A Tigri castris quartis, parasangas viginti, progressi sunt, usque
ad Physcum amnem, latitudine plethri; cui pons erat impositus.
Atque ibi incolebatur urbs magna, cui nomen Opis: ad quam

¹ Καὶ ἔτε — ὑδεῖς, &c.] Vide p. 83. n. 2.

² ἕως] *Thom. Magister*: ἕως, ἕκ
ἡώς. At sic passim poëtæ. Διαφέρει
δὲ τὸ ἕως καὶ ἡώς κατὰ τὸν τρόπον τίσσα-
ρας, inquit. Etymol. m. auctor;
κατὰ τόνον, κατὰ κλίσιν, κατὰ χρόνον,
καὶ κατὰ πνεῦμα. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς λέξεως
ἀπὸ τῆς αὐτῆς, πῶς — Αἰολικῶς δὲ αὐτῶς,
ἀπὸ τῆς αὐτῆς, τὸ φωνῶ — ἡὼς ὑπὸ Ἰωνῶν,
&c. *Suidas*: λέγεται δὲ ἡμέρα κοι-
νῶς, ἡὼς Ἰωνικῶς, ἕως Δωρικῶς αὐτῶς.

Αἰολικῶς ἐκ τῆς αὐτῆς.

³ Γλῦς — μετ' ἄλλων] Vide suprâ
p. 42. n. 2. & p. 110. Edit. *Ald.*
Flor. & MS. Eton. dant μετ' ἄλ-
λων: quam scripturam sequitur
Amaseus. Natus est forsan error
ex initiali proximè sequentis par-
ticipii literâ.

⁴ ὥχετο ἀπελαύνων] Vide p. 142.
n. 1.

⁵ Τὸ εὖρος πλέθρε] Vide p. 33. n.
2. Plenius p. 39. dicit ὅτι τὸ εὖρος.

Ὀπισ' πρὸς ἣν ἀπῆλυσεν τοῖς Ἑλλησιν ὁ Κύρις καὶ Ἀρταξέρξης
νόθος ἀδελφός, ἀπὸ Σέσων καὶ Εκβαλάνων στρατὸν πολλὸν
ἄγων ὡς βοηθήσων βασιλεῖ καὶ σήσας τὸ ἐαυτοῦ στρατεύμα, πα-
ρέρχομενος ἐθεώρει τὰς Ἑλλήνας. Ο δὲ Κλέαρχος ¹ ἠγεῖτο μὲν
εἰς δύο, ἐπορεύετο δὲ ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ² ἐφιστάμενος. Ὅσον δ'
ἂν χρόνον ³ τὸ ἡγούμενον τῷ στρατεύματι ἐπιστῇ, τοσούτον ἀνὰ κῆ-
χρόνον δι' ὅλα τὰ στρατεύματα γίνεσθαι τὴν ⁴ ἐπίστασιν· ὥς τὸ
στρατεύμα ⁵ καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἑλλησι δοῖναι πᾶμπολυ εἶναι, καὶ
τὸν Πέρσῃ ἐκπεπληχθαι θεωρεῖν. Ἐντεῦθεν δὲ ἐπορεύθησαν
διὰ τῆς Μηδίας σταθμὰς ἐρήμους ἕξ, παρασάγγας τριάκοντα, εἰς
τὰς Παρυσάτιδος κώμας, τῆς Κύρις καὶ βασιλέως μητροῦς. Ταύ-
τας Τισσαφέρνης Κύρῳ ἐπεγγελὼν διαρπάσαι τοῖς Ἑλλησιν
ἐπέτρεψε, πλὴν ἀνδραπόδων. Ἐνῆν δὲ σῖτος πολὺς, καὶ πρό-
βατα, καὶ ἄλλα χρήματα. Ἐντεῦθεν δὲ ἐπορεύθησαν σταθμὰς ἐρή-
μους πέντε, παρασάγγας εἴκοσι, τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἐν ἄρισ-ε-

Græcis obviam venit Cyri & Artaxerxis frater nothus, qui ut
opem regi ferret, à Sufis & Ecbatanis magnum ducebat exercitum;
& cùm suas subsistere jussisset copias, Græcos prætereuntes specta-
bat. Cæterùm Clearchus suos in binos dispositos ducebat, & sic
faciebat iter, ut subinde subsisteret. Quanto autem tempore
prima pars copiarum subsisteret, tanto per omnem exercitum in-
hibitionem ab itinere fieri necesse erat; adeò ut ipsis etiam Græ-
cis ingentes esse copiarum viderentur, & ipse Persa spectans eas obstu-
pesceret. Indè per Mediam castris in solitudine sextis, parasan-
gas triginta, ad Parysatidis, Cyri regisque matris, vicus progressi
sunt. Hos Tissaphernes, Cyro ut illuderet, diripiendi potesta-
tem Græcis fecit, exceptis mancipiis. Inerat autem in eis fru-
mentum multum, & pecudes, & res aliæ. Hinc per solitudinem
castris quintis, parasangas viginti progressi sunt, cùm Tigrim flu-

¹ ἠγεῖτο μὲν εἰς δύο] Scil. τοῖς
ἐαυτοῖς εἰς δύο τεταγμένοις. Locutione
hâc ellipticâ usus est Noster K. Π.
p. 524.—εἰς δύο ἄγωντας τὴν, &c. Et
sic alibi. Vide suprâ p. 14. n. 4.

² ἐφιστάμενος] Vide p. 45. n. 1.

³ τὸ ἡγούμενον] Scil. μέγας. Adi
pag. 40. n. 5.

⁴ ἐπίστασιν] In MSto Eton. &
libris quibusdam editis legitur ἐπί-
τασιν. Perperam autem sic legi ex
participio, quod modò præcesse-
rat, ἐφιστάμενος abunde liquet.

⁵ Καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἑλλησι] Leun-
clavius suspicatur legendum esse
τοῖς ἰχθυοῖς. Sed nil mutandum.

ρᾶ ἔχοντες. Εν δὲ τῷ πρώτῳ σταθμῷ, πέραν τῆ πόλεως, πό-
λις ᾤκειτο μεγάλη καὶ εὐδαίμων, ¹ ὄνομα Καίναϊ, ἐξ ἧς οἱ Βάρ-
βαροι διήγον ² ἐπὶ σχεδίασις δίφθερων, ἄρτους, τυρόν, οἶνον.

Μετὰ ταῦτα ἀφίκοντο ³ ἐπὶ τὸν Ζάβατον ποταμόν, τὸ εὐ-
ρος τετάρτων πλέθρων. Καὶ ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς·
ἐν δὲ ταύταις ὑποψίαί μ' ἦσαν, φανερά δ' ἐδεμία ἐφαίνετο
ἐπιβελή. Εδοξεν ἔν τῷ Κλεάρχῳ συγγενέσθαι Τισσαφέρ-
νει, καὶ εἰ πῶς δύναίτο, παῦσαι τὰς ὑποψίας, πρὶν ἐξ αὐ-
τῶν πόλεμον γενέσθαι· ⁴ καὶ ἐπεμψε τινὰ ἐρῶντα, ὅτι συγγε-
νέσθαι αὐτῷ χρήσοι. Ο δὲ ἐτοίμως ἐκέλευσεν ἡκεῖν. Επειδὴ
δὲ συνῆλθον, λέγει ὁ Κλεάρχος ταῦτα·

“ Εγὼ, ὦ Τισσαφέρνη, οἶδα μὲν ἡμῖν ὅρκους γεγεννημένους,
“ καὶ δεξιάς δεδομένας, μὴ ἀδικήσῃν ἀλλήλους· ⁵ φυλαττόμε-
“ νον δὲ σε ὁρῶ ὡς πολεμῖνός ἡμᾶς· καὶ ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα,
“ ἀντιφυλαττόμεθα. Επεὶ δὲ σκοπῶν ἔδεν δύναμαι ἔτε σε

vium ad lævam haberent. Ad castra prima, trans flumen, urbs
magna incolebatur & opulenta, cui nomen Cænæ, ex qua barbari
ratibus è pellibus *factis* panes, caseum, vinum transportabant.

Post hæc ad Zabatum fluvium perveniunt, qui erat plethrorum
quatuor latitudine. Atque hic dies tres manserunt; in quibus
nonnullæ suspiciones *ortæ* sunt, nullæ tamen manifestæ adparebant
insidiæ. Quamobrem Clearcho visum est convenire Tissapher-
nem, & si quâ ratione posset, suspiciones prius amovere, quam
bellum ex eis oriretur: misit itaque qui diceret, cupere se eum
convenire. Hortatus est is promptè ut veniret. Cùm autem
convenissent, orationem hanc habuit Clearchus:

“ Equidem novi, Tissaphernes, nos *mutuò* jurejurando obstrictos
“ esse, datâsque dextras, nullam alterum alteri illaturum injuriam:
“ sed *tamen* cavere te tibi met à nobis, tanquam ab hostibus, vi-
“ deo; & nos vicissim, cùm id videamus, nobis à te cavemus.
“ Cùm verò *tecum* cogitans nihil animadvertere possim, in quo

¹ Ὀνομα Καίναϊ] Pleniùs suprà
modò p. 149. & alibi, ἢ ὄνομα Ω-
πης.

² Ἐπὶ σχεδίασις, &c.] Sic repo-
sui ex conjectura: cui favet MS.
Eton. qui pro δίφθερων exhibet
δίφθεραίναις. Sic suprà p. 52.—
σχεδίασις διαβαίνουσι: ubi vide no-

tata. Priùs legebatur σχεδίας.

³ Ἐπὶ τὸν Ζάβατον] Consule *In-
dic. Geograph.*

⁴ Καί] Vide p. 104. n. 2.

⁵ Ὀρκους γεγεννημένους, &c.] Vide p.
140. & ibi notata.

⁶ Φυλαττόμινον, &c.] Adip. 144.
n. 5.

“ αἰσθέσθαι πειρώμενον ἡμᾶς κακοποιεῖν, ἐγὼ τε σαφῶς οἶδα
 “ ὅτι ἡμεῖς γε ἔδ’ ἐπινοῶμεν ἔδεν τοιῦτον, ἔδοξέ μοι εἰς λόγους
 “ σοι εἰλθεῖν, ὅπως, εἰ δυναίμεθα, ἐξέλκοιμεν ἀλλήλων τὴν
 “ ἀπιστίαν. ¹ Καὶ γὰρ οἶδα ἤδη ἀνθρώπους, τὲς μὲν ἐκ διαβο-
 “ λῆς, τὲς δὲ ἐξ ὑποψίας, οἱ φοβηθέντες ἀλλήλους, φθάσαι
 “ βελομένοι πρὶν παθεῖν, ἐποίησαν ἀνήκεστα κακὰ τὲς ἔτε
 “ ² μέλλοντας ἔτε βελομένους τοιῦτον ἔδεν. Τὰς ἔν τοιαύτας
 “ ³ ἀγνομουσύνας νομίζων συνυσίας ⁴ μάλιστα ἀν παύεσθαι,
 “ ἦρω, καὶ διδάσκειν σε βέλομαι, ὥς σὺ ἡμῖν ἐκ ὀρθῶς ἀπι-

“ tu nos lædere coneris, & ipse certò scio nos tale quidquam nè
 “ quidem meditari, visum est te mihi colloquendi causâ conveni-
 “ endum esse, ut, si quâ ratione possimus, diffidentiam alterius
 “ alteri eximeremus. Jam equidem homines novi, qui cùm par-
 “ tim propter criminationem, partim propter suspicionem mutuò
 “ sese metuerent, priusquam quid ipsis accideret, antevertendi stu-
 “ dio gravissimis maliseos adfecerunt, qui nihil tale jam tum pa-
 “ rarent cuperèntve. Quare cùm iniquos huiusmodi errores ex-
 “ istimarem maximè colloquiis finiri posse, *huc* venio, téque docere

quod nulla sit
¹ Καὶ γὰρ οἶδα, &c.] *Atque illæ quidem injuriæ, inquit Cicero de Offic. l. 1. c. 7. quæ nocendi causâ de industriâ inferuntur, sæpe à metu profiscuntur: cùm is, qui nocere alteri cogitat, timet nè, nisi id fecerit, ipse aliquo adficiatur incommodo. Vide Grot. de B. & P. l. 2 c. 1. Et Isocrat. ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως, p. 313, 314. edit. Steph.*

² Μέλλοντας ἔτε, &c.] *Hesych. & Phavor. Μελλήσω, σπουδάσω. Thucyd. l. 2. ferè medio, de Archidami in Platæam impetu, καθίσας τὸν στρατὸν ἐμελλε δηώσειν τὴν γῆν. i. e. parabat vastare. Et sic sæpe Scriptores Attici.*

³ Ἀγνομουσύνας] *Phavor. & Etymol. m. Ἀγνομουσύνη, ἀναισθησία, ἀγνοία, ὀλιγωρία. Noster in Apol. Socr. extr. Αὐτὸς μὲν δὴ (Anytus) διὰ τὴν τῷ υἱῷ ποιητῶν παιδείαν, καὶ διὰ τὴν αὐτῷ ἀγνομουσύνην, i. e.*

propter suam amentiam. Apud Herodot. l. 2. c. 172. opponitur σοφίη. Hoc in loco denotare videtur similitates, vel indignitates etiam ex errore natas.

⁴ Μάλιστα ἀν παύεσθαι] *Ita MS. Eton. & libri editi. Cl. Arnaud censet ἀν ante παύεσθαι nullum locum habere, & pro utrâque voce reponendum ἀναπαύεσθαι. At jure locum hunc ista sibi vindicet particula; cùm verbo, cui adjungitur, vim δυναίμεν, ut passim alibi, tribuat. Sic mox infra: ὅς ἐλπίσω ἀν — ταπεινὸς ὑμῖν παρασχεῖν: & paucis interjectis — ἀοῖμαι ἀν παύσαι, &c, ubi aoristis illis vim futuri cum sensu potentiali conjunctum largitur. Junxit & cum præsentis infinitivi, perinde atque hoc loco, Noster K. Π. p. 80. — μοι δοκεῖ — μάλιστα ἀν ποιεῖν, i. e. posse efficere vel effecturum, &c.*

“¹σεῖς. Πρῶτον μὲν γὰρ καὶ μέγιστον, οἱ ἑωὶ ὅρκοι ἡμῶς κω-
 “λύουσι πολεμίας εἶναι ἀλλήλοις· ὅστις δὲ τῶτων συνοιδεν
 “αὐτῷ παρημεληκῶς, τῆτον ἐγὼ ἔποτ’ ἂν εὐδαιμονίσαιμι.
 “²Τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον ἐκ οἶδα ἔτ’ ἀπὸ ποίε ἂν τάχως
 “φεύγων τις ἀποφύγοι, ἔτ’ εἰς ποῖον ἂν σκότος ἀποδραίη,
 “ἔθ’ ὅπως ἂν εἰς ἐχϋρὸν χωρίον ἀποσαίῃ. ³ Πάνη γὰρ
 “πάνηλα τοῖς θεοῖς ὑποχα, καὶ πανήλαχῃ πάντων ἴσον οἱ θεοὶ
 “κραίῃσι. Περὶ μὲν δὴ τῶν θεῶν τε καὶ τῶν ὀρκων ἔτω γιγνώ-
 “σκω, ⁴ παρ’ ἑς ἡμεῖς τὴν φιλίαν συνθέμενοι καλεθέμεθα·
 “τῶν δὲ ἀνθρώπων σὲ ἐγώ γε ἐν τῷ παρόντι νομίζω μέγιστον
 “ἡμῖν εἶναι ἀγαθόν. Σὺν μὲν γὰρ σοὶ πᾶσα ἡμῖν ὁδὸς εὐ-
 “πορος, πᾶς δὲ ποταμὸς διαβατὸς, τῶν δ’ ἐπιτηδείων ἐκ
 “ἀπορίας· ἀνευ δὲ σε πᾶσα μὲν ἡ ὁδὸς ⁵ διὰ σκότους, (ἔδεν

“ cupio, non rectè nobis te diffidere. Quod enim primum est &
 “ maximum, ipsum quod per deos uterque juravimus iururan-
 “ dum nos invicem infestos esse vetat: quod quicumque se con-
 “ templasse sibi met conscius est, eum ego neutiquam beatum
 “ prædicare possum. Nam haud scio, quâ quis fugæ celeritate à
 “ diis sibi bellum illatum effugere, quâve in tenebras aufugere,
 “ vel quâ ratione locum in munitum secedere possit. Quippe
 “ omnino omnia diis subjecta sunt, & ubique dii pariter omnia
 “ suâ potestate continent. Atque ità de diis ac iurejurando sentio,
 “ apud quos initam amicitiam deposuimus: inter humanas au-
 “ tem res equidem te nobis in præsentī maximum esse bonum
 “ existimo. Nam cum te nobis omnis via transitu facilis, omne
 “ flumen trajici possit, nulla comitatûs erit inopia: sine te iter

¹ Θεῶν ὅρκοι, &c.] Vide p. 140.

² Τὸν γὰρ θεῶν, &c.] Numinis scil. in testem & vindicem invocati; perjuri capitis, fraudisque Ultorem. Quis enim læsos impunè putaret esse deos? Lege omnino Psal. CXXXIX. 7. & seq. & agnosce, quam humilis, quam jejuna sit etiam Atticæ Musæ oratio; præ altâ illâ, uberrimisque sententiis abundanti, θεο-πνεύστῃ Psaltis eloquentiâ.

³ Πάνη γὰρ πάντα, &c.] Illud hîc genus figurarum adhibet, quæ aut similitudine vocum, aut paribus,

aut contrariis vertunt in se aures, & animos excitant. Huic nomen est παρανομασία, quæ dicitur agnominatio: Quintil. Inst. Orat. l. 9. c. 3. Cæterum, L. G. thesauri non agnoscunt ὑποχῶ. J. Poll. de eo, qui αἰτίαν ὑπέχει, rectè adhiberi docet l. 8. segm. 68. Vide sis Cicer. de N. D. l. 3. c. 39.

⁴ Παρ’ ἑς] Muretus legit παρ’ οἷς. nec malè.

⁵ Διὰ σκότους] Metaphoricè sumitur hæc vox, sicut Rom. II. 19. & sæpè alibi.

“ γὰρ αὐτῆς ἐπιστάμεθα) πᾶς δὲ ποταμὸς δύσπορος, πᾶς
 “ δ’ ὄχλος φοβερός. ¹Φοβερώτατον δ’ ἐρημία· μεστὴ γὰρ πολ-
 “ λῆς ἀπορίας ἐστίν. ²Εἰ δὲ δὴ ἤ μανέντες σὲ κατακλείναιμεν,
 “ ἄλλο τι ἂν, ἢ τὸν εὐεργέτην κατακτείναντες, πρὸς βασι-
 “ λέα τὸν μέγιστον ³ἔφεδρον ἀγωνιζοίμεθα; Οσων δὲ δὴ καὶ
 “ οἶων ἐλπίδων ἐμαυτὸν ἂν σερήσαιμι, εἴ σέ τι κακὸν ἐπι-
 “ χειρήσαιμι ποιεῖν, ταῦτα λέξω. ⁴Εγὼ γὰρ Κύρον ἔπε-
 “ θύμησά μοι φίλον γενέσθαι, νομίζων ⁵τῶν τότε ἱκανώ-
 “ τατον εἶναι εὖ ποιεῖν ὃν ἂν βέλοιτο. Σὲ δὲ νῦν ὁρῶ τὴν τε
 “ Κύρου δύναμιν καὶ χώραν ἔχοντα, καὶ τὴν σεαυτῷ ἀρχὴν σώ-

“ omne tenebricosum erit, (quippe cujus ignari plane fumus)
 “ flumen omne transitu difficile, omnis turba terribilis; maxi-
 “ méque terribilis solitudo; quippe quæ multis difficultatibus
 “ referta sit. Quòd si te furore impulsus occidamus, quid aliud
 “ futurum est, quàm ut occiso homine *de nobis* benè meritò, ad-
 “ versus regem maximum vindicem decertemus? Quas sanè &
 “ quales mihi ipse spes erepturus sim, si quid tibi mali facere co-
 “ ner, id *verò* exponam. Cyrum ego mihi fieri amicum expetivi,
 “ propterea quòd *illum* inter sui temporis homines ad conferenda
 “ in quem vellet cunque beneficia maximè idoneum arbitrarer.
 “ Nunc te video potitum & potentià & regione Cyri, cùm tuum

¹ Φοβερώτατον, &c.] *Scil.* χρεῖμα. Vide p. 135. n. 3.

² Εἰ δὲ δὴ, &c.] Deest vocula posterior in MSto Eton. & quibusdam editis. Rectè tamen eam retinuerunt *Stephanus* & *Leunclavius*; nam sic suprâ Noster p. 129. Ο δὲ δὴ ἔγραψα, &c. Porro, quod ad phrasin ἄλλο τι attinet, eâ usus est Noster K. Π. p. 200. Hic valet τί ἄλλο ἂν *scil.* ποιοῖμεν: quod verbum deest itidem K. Π. p. 52. — μόνον ἐκεῖνον ὅθεν ἄλλο (*scil.* ἐποίει) ἢ τὸς πεπλωκότας περιελαύνων εἰδεῖτο.

³ Εφεδρον] Ab re athleticâ ducitur nomen, impositum olim ei, qui duobus inter se luctantibus adsidebat, certamen inspiciebat, ejusque eventum eo expectabat consilio, victorem ut integer ad-

grederetur, *Triclin.* ad *Sophoc.* *Ajac.* v. 615. Εφεδρεῖ κυρίως, ὁ παρεσκευασμένον, ὅταν δύο τινὲς παλαίωσι, παλαίσειν τῷ νικήσαντι. Et sic ferè vetus alter *Scholias* ad locum. Hinc sua *Suidas* ad v. *Exempla* huc facientia suppeditabit, *Budaus* in *Comm.* G. L. p. 742. Quibus omnino velim addas quæ *Lucianus* differit in *Hermotimo* ferè medio.

⁴ Εγὼ γὰρ, &c.] Vide K. Π. 222. n. 1.

⁵ Τῶν τότε] Hæc persæpè Attici scriptores ellipticâ utuntur locutione, pro τῶν τότε ὄντων vel γενομένων. Sic suprâ p. 128. — κήρυκα ἄριστον τῶν τότε — *Æschin.* dial. 1. sect. 8. Οὔτοι δὲ πρὶν εἰδοκὴν κάλλιστα τῶν τότε παλαίειν. Et passim a-

“ ζοῖα, τὴν δὲ βασιλείῳς δύναμιν, ἣ Κῦρος πολεμία ἐχρῆτο,
 “ σοὶ ταύτην σύμμαχον ἔσαν. Τῶν δὲ τοιούτων ὄντων, τίς
 “ ἔτω μαίνειναι, ὅστις ἐ σοὶ βέλειαι φίλος εἶναι; Ἀλλὰ μὴν,
 “ ἐρῶ γὰρ καὶ ταῦτα, ἐξ ὧν ἔχω ἐλπίδας, καὶ σε βελήσεαι
 “ φίλον ἡμῖν εἶναι. Οἶδα μὲ γὰρ ὑμῖν Μυσὲς λυπηρὲς ὄντας,
 “ ἐς ἐλπίζω ἂν σὺν τῇ παρῆσθι δυνάμει ταπεινὲς ὑμῖν παρα-
 “ σχεῖν· οἶδα δὲ καὶ Πεισίδας· ἀκῶ δὲ καὶ ἄλλα ἔθνη πολλὰ
 “ τοιαῦτα εἶναι, ἃ οἶμαι ἂν παῦσαι ἐνοχλῆναι αἰὲ τῇ ὑμε-
 “ τέρᾳ εὐδαιμονίᾳ. ³ Αἰγυπλίους δὲ, οἷς μάλιστα ὑμᾶς νῦν γι-
 “ γνώσκω τεθυμωμένους, ἐχόρῳ ποία δυνάμει συμμάχῳ χρη-
 “ σάμενοι μᾶλλον ἂν κολάσεσθε τῆς νῦν σὺν ἐμοὶ ἔσης. Ἀλλὰ
 “ μὴν ἐν γε τοῖς πῆρξιν οἰκῶσι σὺ, εἰ μὲ βέλοιο τῷ φίλος εἶναι,
 “ ὥς μέγιστος ἂν εἴης· εἰ δέ τις σὲ λυποίῃ, ὥς δεσπότης ἀναστρέ-
 “ φοιο, ἔχων ἡμᾶς ὑπηρέτας, οἱ σοι ἐκ ἂν τῷ μισθῷ ἕνεκα
 “ μόνον ὑπηρετοῖμεν, ἀλλὰ καὶ τῆς χάριτος, ἣν σωθέντες ὑπὸ

“ etiam imperium incolume retineas, regisque adeò potentiam,
 “ quam Cyrus infestam expertus est, tibi hanc auxilio esse. Quæ
 “ cum ita se habeant, quis usque adeò insanit, ut esse tibi nolit
 “ amicus? Enimverò ea etiam proferam, undè spem habeam fo-
 “ re, ut tu quoque nobis amicus esse velis. Quippe novi Mysos
 “ vobis esse molestos, quos me cum his quæ adsunt copiis vobis
 “ subjicere posse spero: quin & Pisidas *hostili in vos esse animo*
 “ novi; audio & alias gentes esse multas ejusmodi, quæ ut ab
 “ interpellando semper felicitatem vestram desistant, effecturum
 “ me arbitror. Porro Ægyptios, quibus nunc maximè vos iratos
 “ esse intelligo, non video quibus copiis auxiliariis usi potius,
 “ quàm quæ mihi jam adsunt, castigare poteritis. At vero etiam
 “ inter eos qui circumcircà habitant, si cui *eorum* amicus esse ve-
 “ lis, quàm maximus esses; sin quis aliquid tibi molestiæ crea-
 “ ret, *eum* tanquam dominus everteres, nos cum haberes *ultionis*
 “ ministros, qui tibi non tantùm stipendii causâ subserviremus,

1 Ταύτην] Vide p. 128. n. 2.

2 Οἶμαι ἂν παῦσαι] Vide p. 152. n. 4.

3 Αἰγυπλίους] In libris quibusdam editis perperam legitur Αἰγυπλίους. Confer p. 116. Bellum inter Ægyptos tandem & Persas con-

flatum est anno ante æram Christianam 377, cum jam 28 ferè annos imperio expleverat Artaxerxes, in Ægypto regnante Acoride. Vide sis *Diodor. Sic. l. 15. ad Olymp. 98. & C. Nep. in Iphicrate & Chabriâ.*

“ σὲ σοὶ ἂν ἔχοιμεν δικαίως. Ἐμοὶ μὲν ταῦτα πάντα ἐνθυμικ-
 “ μένω ἔτῳ δοκεῖ θαυμαστὸν εἶναι, τὸ σὲ ἡμῖν ἀπιστεῖν, ὥς τε καὶ
 “ ἡδῖς ἂν ἀκέσσαιμι τένομα, τίς ἐστὶν ἔτῳ δεινὸς λέγειν ὥς τε
 “ πείσσαι λέγων, ὥς ἡμεῖς σοι ἐπιβελεύοιμεν.” Κλέαρχος μὲν
 “ ἐν τοσαῦτα εἶπε· Τισσαφέρνης δὲ ὧδε ἁπημείφθη·

“ Ἀλλ’ ἤδομαι μὲν, ὦ Κλέαρχε, ἀκῶν σε φρονίμους λόγους·
 “ ταῦτα γὰρ γινώσκων, εἴ τι ἐμοὶ κακὸν βελεύοις, ἅμα ἂν
 “ μοὶ δοκῇ καὶ σεαυτῷ κακόνους εἶναι. Ὡς δ’ ἂν μάθῃς, ὅτι
 “ ἔδ’ ἂν ὑμεῖς δικαίως ἔτε βασιλεῖ ἔτ’ ἐμοὶ ἁπιστοίητε,
 “ ἀντάκουσον. Εἰ γὰρ ὑμᾶς ἐβλόμεθα ἀπολέσαι πότε-
 “ ρά σοι δοκῇμεν ἱππέων πλῆθους ἀπορεῖν, ἢ πεζῶν, ἢ

“ sed etiam gratiæ, quam à te incolumes servati meritò tibi ha-
 “ beremus. Mihi quidem hæc omnia animo agitanti adeò mi-
 “ rum esse videtur, te fidem nobis non habere, ut libentissimè etiam
 “ ejus sim auditurus nomen qui tantùm dicendo valeat, ut ora-
 “ tione suâ persuadere possit tibi nos insidiari.” Hæc quidem
 dixit Clearchus: ad quæ Tissaphernes in hunc modum respondit:

“ Equidem, Clearche, lætus orationem tuam prudentem au-
 “ dio; nam cùm hæc cognoscas, si quid in me mali moliaris,
 “ mala simul contra teipsum agitare mihi visus fueris. Verùm
 “ ut intelligas non jure vos vel regi vel mihi diffidere posse, me
 “ vicissim audi. Nam si vos perdere vellemus, equitumve no-
 “ bis copiam deesse arbitraris, an peditum, an armaturæ, quā

1 Ἀπημείφθη] In libris nonnul-
 lis scribitur ἀπεμείφθη. Sed rectè
 Stephanus & ex Atticorum indole
 dat ἀπημείφθη: quod Homericis
 verbis, quibus nonnunquam alibi
 usus est Noster, meritò adnumeres.

2 Ἀπιστοίητε] Ità reposui, re ip-
 sâ, quâ de agitur, hanc scriptu-
 ram suadente. Id enim agit Tif-
 saphernes, ut à se perfidiæ suspi-
 cionem amoveat; & Clearcho per-
 suadeat nihil esse, quod Græci de
 regis suæve erga ipsos voluntate
 dubitent. Clearchus ipse suprâ p.
 152. idcirco in Tissaphernis con-

gressum colloquiūque venit, ut,
 εἰ δυναίμεθα, inquit, ἐξέλκοιμεν ἀλ-
 λήλων τὴν ἀπιστίαν. Idem, paucis
 interjectis, διδάσκειν σὲ βέλομαι, ὥς
 σὺ ἡμῖν ἐν ὅρῳ ἀπιστεῖς — ad quæ
 verbis his aptè sat̃s respondet Tif-
 saphernes. Hactenùs libri omnes
 dedere ἀποσταίητε, quod, sive loci
 structuram sive sensum spectes, in-
 commodè huc irrepsit. Vidit hoc
 etiam Muretus, & rescripsit ἀπιστέ-
 οῖτε, cui levi mutatione factâ, for-
 mam Atticam, atque adeò Aucto-
 ris stilo congruentem, induendam
 curavi.

“ ὁπλίσεως, ἐν ᾗ ὑμᾶς μὲν βλάπτειν ἱκανοὶ ἂν ᾦμεν, ἀντιπά-
 “ σchein δὲ εἰς κίνδυνος; Ἀλλὰ χωρίων ἐπιηδείων ὑμῖν ἐπι-
 “ τίθεαι ἀπορεῖν ἂν σοι δοκῇμεν; Οὐ τοσαῦτα μὲν πεδία ἡμῖν
 “ φίλια ὄντα σὺν πολλῷ πόνῳ διαπορεύεσθε, τοσαῦτα δὲ ὄρη
 “ ὑμῖν ὁράται ὄντα πορευέεσθαι, ἃ ἡμῖν ἐξέσι προκαταλαβῆσιν
 “ ἀπορα ὑμῖν παρέχειν; τοσῶτοι δὲ εἰσι ποταμοί, ὧν ἐξέ-
 “ σιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ὅποσους ἂν ὑμῶν βελοῖμεθα μάχεσθαι;
 “ Ἐἰσὶ δ’ αὐτῶν, εἰς ἃ ἂν παντάπασιν διαβαίητε, εἰ μὴ ἡμεῖς
 “ ὑμᾶς διαπορεύοιμεν. Εἰ δὲ ἐν πᾶσι τέτοις ἡτλώμεθα, ἀλλὰ

“ sanè vos lædere parati fuerimus, cùm nullum nobis sit damni
 “ vicissim ferendi periculum? Num locorum ad invadendum
 “ vos idoneorum copiam nobis defuturam putas? Nonne per
 “ tot campos nobis pacatos magno cum labore transitis; tótque
 “ montes vobis in conspectu sunt, qui sunt vobis transeundi, quos
 “ si præoccupaverimus impervios vobis reddere possimus? nonne
 “ tot sunt flumina, unde nobis liceat velut è penu promere, cum
 “ quantis vestrùm copiis dimicare velimus? Sunt etiam ex illis
 “ nonnulla, quæ nè transire quidem omnino poteritis, nisi vos ipsi
 “ trajiciamus. Quod si hisce omnibus inferiores evaserimus, at

1 Ὀπλίσεως] Verti solet *armato-*
rum; quasi poneretur pro ὀπλιῶν,
 similiter atque ὀπλα p. 122. & apud
 Latinos, *armaturæ* pro *armati*. Sed
 cum ὀπλῖται πεζικῆς sint δυνάμεις,
 cujus etiam hic meminit auctor,
 ista minùs commoda videtur expo-
 sitio; nisi fortè πεζῶν valere ψιλῶν,
 quibus opponi solent ὀπλῖται, sta-
 tueris. Apud Nostrum certè K. Π.
 p. 626. ὀπλισις est *armatura*. Et sic
 alibi.

2 Ὀράται] MS. Eton. ὁράτε: nec
 aliter legit *Muretus*. Receptam
 scripturam tuentur libri editi;
 cum tamen neutiquam *Mureti* ju-
 dicium MSti auctoritate confirma-
 tum improbaverim.

3 Ἐξ ὧν ἐξέσιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι] Eà-
 dem usus est locutione metaphoricā
 K. Π. p. 246. παρέσχον ἡμῖν ταμιεύ-
 εσθαι, ὥς ἐπὶ ὅποσους ἐβλόμεθα αὐτῶν

μάχεσθαι. Sic *Thucyd.* l. 6. haud ita
 longè ab init. καὶ ἐκ ἐστὶν ἡμῖν ταμιεύ-
 εσθαι εἰς ὅσον βελοῖμεθα ἀρχεῖν, &c.
 Et *Dion. Chrysost.* Orat. II. p. 177.
 edit. Lutet. ἀπὸ τῆς αὐτῆς ταμιεύσα-
 μενον ἐν ἀγῶνι — i. e. qui in prælio sui
 impetūs, aut virium suarum, nihil re-
 servasset. Ità nimirum ὁ πᾶν Ca-
 ssaubonus locum legit & exposuit.
 Ταμιεύεσθαι autem, ex ejusdem
 doctif. viri sententiâ, milites di-
 cuntur, cùm non omnes suas vires
 primo effundunt conatu; sed sic
 eas dispensant, ut repetere, si opus
 sit, semel atque iterum pugnam
 queant. Item, cùm non confertos
 cuneos temerario impetu adgre-
 diuntur, sed vel singulos, vel plu-
 res quidem, verum intra virium
 suarum modum.

4 Εἰσὶ δ’ αὐτῶν] Scil. τινὲς; quā
 de ellipsi vide p. 49. n. 1.

“τό γε πῦρ τῆ καρπῆ κρεῖττον ἔστιν· ὃν ἡμεῖς δυναίμεθ’ ἂν
 “κατακαύσαντες ἱ λιμὸν ὑμῖν ἀντισταθῆναι· ὃ ὑμεῖς, εἴ ποτε
 “ἄγαθοι εἴητε, μάχεσθαι ἂν δύνησθε. Πῶς ἔν’ ἂν ἔχοντες
 “τοσούτους πόρους πρὸς τὸ ὑμῖν πολεμεῖν, καὶ τέτων μηδὲνα
 “ἡμῖν ἐπικίνδυνον, ἐπεὶ αὖ ἐκ τέτων πάντων τέτον ἂν τὸν
 “τρόπον ἐξελοίμεθα, ὃς μόνος μὲν ἔστι πρὸς θεῶν ἀσεβείας, μόνος
 “δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχυρός; πάντας δὲ ἀπόρων ἐστὶ καὶ
 “ἀμνηστῶν καὶ ἀνάγκῃ ἐχομένων, καὶ τέτων πονηρῶν, οἵτι-
 “νες ἐθέλουσιν δι’ ἐπιτοκίας τε πρὸς θεούς, καὶ ἀπιστίας πρὸς
 “ἀνθρώπους πρᾶττειν τι; Οὐχ ἔτι καὶ ἡμεῖς, ὦ Κλέαρχε, ἔτε
 “ἡλίθιοι ἔτε ἀλόγιστοι ἐσμέν. ἅ Αλλὰ τί δὴ, ὑμᾶς ἐξόν

“certe ignis fructibus est superior; quos cum exusserimus, fa-
 “mem vobis tanquam in acie opponere poterimus: adversus
 “quam vos, tametsi vel fortissimi sitis, pugnare tamen non po-
 “teritis. Quis ergo, cum tot nobis sint ad bellum adversus vos
 “gerendum viæ, earumque nulla nobis sit periculosa, illam de-
 “mum ex his omnibus eligeremus rationem, quæ una sit ad deos
 “impia, una sit ad homines turpis? quæque adeo illorum sit om-
 “nino, qui ad eas, è quibus se expedire nequeunt, difficultates
 “reducti sunt, & omnium machinarum expertes & necessitate
 “constricti, iidemque improbi, qui perjurio erga deos, & fidei
 “erga homines violatione aliquid perficere cupiunt? Non adeo
 “vecordes vel rationis expertes, Clearche, sumus. At enim,

ἱ Λιμὸν ὑμῖν ἀντισταθῆναι] Metapho-
 ρᾷ utitur καὶ ἡδονὴν συμβαλλάσσει τῷ
 λόγῳ καὶ μέγεθος. Vide sis Demet.
Phal. de Elocut. sect. 78. & Quintil.
Inst. Orat. l. 8. c. 6.

2 Ἀγαθοὶ] Plenè dixit p. 93.
 ἀγαθὸς εἰς πόλεμον.

3 Τρόπον] Sensu eodem supra
 modò πόρους metaphoricè adhibuit,
 ut Latini *via*.

4 Πρὸς θεῶν, &c.] Sic supra p. 59.
 ὅ, τι δικαιοσύνην καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς
 ἀνθρώπων.

5 Αλλὰ τί δὲ, &c.] Sic MS. Eton
 Vulgo, Αλλὰ τί δὲ, &c. quod istius
 particulæ locum occupavit etiam
 K. Π. p. 283. ἐπὶ τούτοις ἡμεῖς καὶ δὲ

στελεωσόμεθα, ubi edit. *Ald. & Flor.*
 habent καὶ δὲ. *Stephanus* etiam lo-
 ci hujus scripturam, quam damus,
 & distinctionem recipiendam mo-
 nuit. Similiter autem Noster par-
 ticipium illud absolute posuit K. Π.
 p. 582. ὡς διὰ τὸ πολλὰ διδόναι πεί-
 νης ἔσοιτο, ἐξόν αὐτῷ, &c. Sic pas-
 sim Attici impersonalium utuntur
 participiis. Cæterum, occurrit
 his verbis Tissaphernes Græcorum
 dubitationi; quibus mirum videri
 posse suspicatus est, quòd, cum
 tam facilè vitam iis eripere potu-
 erint Persæ, iis pepercerint. Cau-
 sam igitur hujus rei reddit *Eu. ἴσθι*
 ὅτι ὁ ἐμὸς, &c.

“ ἀπολέσαι, ἔκ ¹ ἐπὶ τῷτο ἤλθομεν; Εὖ ἴσθι ὅτι ὁ ἐμὸς
 “ ἔρως τῷτο αἷτιος, τῷ τοῖς Ἑλλησιν ἐμὲ ² πῖσόν γενέσθαι,
 “ καὶ ὧ Κῦρος ἀνέβη ³ ξενικῶ δια μισθοδοσίαν πῖσεύων, τῷ-
 “ τῷ ἐμὲ καταβῆναι δι’ ⁴ εὐεργεσίας ἰσχυρόν. ⁵ Οσα δέ μοι
 “ ὑμεῖς χρήσιμοι ἐστέ, τὰ μὲ καὶ σὺ εἶπες, τὸ δὲ μέγιστον ἐγὼ
 “ οἶδα. ⁶ τὴν μὲ γὰρ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν βασιλεῖ μόνῳ
 “ ἔξεσιν ὀρεθῆν ἔχειν, τὴν δ’ ἐπὶ τῇ καρδίᾳ ἴσως ἂν ὑμῶν
 “ παρόντων καὶ ἕτερος εὐπετῶς ἔχοι.”

Ταῦτα εἰπὼν ἔδοξε τῷ Κλεάρχῳ ἀληθῆ λέγειν· καὶ εἶπεν,
 Οὐκ ἔν, ⁷ ἔφη, οἵτινες, τοιούτων ἡμῖν εἰς Φιλίαν ὑπαρχόντων,
 πειρῶνται διαβάλλοντες πολεμίους ποιῆσαι ἡμᾶς, ἀξιοί εἰσι

“ *cum nostrâ esset in potestate vos perdere, cur id adgressi non*
 “ *sumus? Certò scias, in causâ fuisse meum desiderium, Græcis*
 “ *nimirum me fidum præstandi, ac quo Cyrus milite peregrino*
 “ *stipendii soluti nomine fretus huc ascendit, eo me ob beneficia*
 “ *muniente descendendi. Quas verò ad res vos mihi utiles fitis,*
 “ *has & tu quidem exposuisti, & quod maximum est ipse novi:*
 “ *uni nimirum regi tiaram in capite rectam gestare licet, verùm*
 “ *eam in corde, si vos illi adstis, fortassis alius quoque facillè*
 “ *gefferit.”*

Hæc loquutus visus est Clearcho vera dicere: atque *adeò*,
 Nonne, inquit, *cum res hujusmodi nobis ad amicitiam suppe-*
rant, extremis suppliciis digni sunt, qui criminando nos mutuò

¹ *Επὶ τῷτο*] Ità scribendum per-
 spexit *Stephanus*; *cum* vulgò lega-
 tur *ἐπὶ τῷτο*.

² *Πῖσόν*] Hic in passivâ (quod
 observatione dignum putavit *Ste-*
phanus) capitur significatione; nec
πῖσόν γενέσθαι aliud est quàm *πι-*
σεύεσθαι. Hoc verò dicit *Tissaphernes*,
 “*Cupiebam Græcos mihi*
 “*fidere, & me minimè suspectum*
 “*habere, nihilque mali sibi à me*
 “*timere, &c.”*

³ *Ξενικῶ*] Vide p. 7. n. 4. & de
 verbis ἀνέβη & καταβῆναι p. 1. n. 1.

⁴ *Εὐεργεσίας*] Ità edit. *Leun-*
claus. & MS. Eton. qui dat etiam
μισθοδοσίας. Steph. & Ald. μι-

σθοδοσίαν & εὐεργεσίαν.

⁵ *Οσα δέ μοι, &c.*] Vide p. 116.
 n. 3.

⁶ *Τὴν μὲν γὰρ ἐπὶ τῇ, &c.*] *Lucian.*
in Piscat. p. 213. ὡς εἴ τις ἐν βα-
σιλικῷ σχήματι ὀρεθῆν τιάραν ἔχων
καὶ, &c. Dion. Chrysost. Orat. XIV.
extr. Τοιγαρὲν Περσῶν βασιλεὺς,
ὅπως μὲν ἔξει μόνῳ ὀρεθῆν τὴν τιάραν,
ἑφρόντιζεν. Vide sis etiam Josephi
Antiq. Jud. l. 20. c. 3. & Dis-
fert. II. K. Π. præmissæ p. 50. De
Tissapherne lege C. Nep. in vitâ
Conon.

⁷ *Εφη*] Redundat similiter at-
 que K. Π. p. 48. ἡρεῖο, ἡ ἔτοι, ἔφη,
 &c. ubi vide notata.

τὰ ἔσχατα παθεῖν; Καὶ ἐγὼ μὲν, ἔφη ὁ Τισσαφέρνης, εἰ βέλ-
 λεσθέ μοι οἱ τε στρατηγοὶ καὶ οἱ λοχαγοὶ ἔν τῳ ἐμφανεῖ ἐλθεῖν,
 λέξω τὰς πρὸς ἐμὲ λέγουσας, ὥς σὺ ἐπιβλεύεις ἐμοὶ τε καὶ
 τῇ σὺν ἐμοὶ στρατίᾳ. Εἰδὼ δ', ἔφη ὁ Κλέαρχος, ἄζω πάντας.
 καὶ σοὶ αὖ ἐγὼ δηλώσω, ὅθεν ἐγὼ περὶ σε ἀκέω. Ἐκ τούτων
 δὴ τῶν λόγων ὁ Τισσαφέρνης φιλοφρονέμενος, τότε μὲν μένειν
 τε αὐτὸν ἐκέλευσε, καὶ σύνδειπνον ἐποίησά τοι τῇ δ' ὕστεραίᾳ
 Κλέαρχος ἐλθὼν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, δηλὸς τε ἦν πάνυ φιλι-
 κῶς οἰόμενος διακεῖσθαι τῷ Τισσαφέρνει, καὶ ἔλεfen αὐτὸν ἐκεῖνος
 ἀπήγγελλεν· ἔφη τε χρῆναι ἵεναι παρὰ Τισσαφέρνει ἕς
 ἐκέλευσε, καὶ οἱ ἂν ἐξελεγχθῶσι διαβάλλοντες τῶν Ἑλλή-
 νων, ὥς προδότας αὐτὰς κακόνους τοῖς Ἑλλησιν ὄντας τι-
 μωρηθῆναι. Ὑπώπτευσέ δὲ εἶναι τὸν διαβάλλοντα ³ Μένωνα·
 εἰδὼς αὐτὸν συγχελενόμενον Τισσαφέρνει μετὰ Ἀριαίῃς, καὶ
 σασιάζοντα αὐτῷ καὶ ἐπιβλεύοντα αὐτῷ, ὅπως τὸ σράτευμα
 ἅπαν πρὸς ἑαυτὸν λαβὼν, φίλος ἦ Τισσαφέρνει. Ἐβέλετο

infensos reddere conantur? Et Tissaphernes, Equidem, ait, si
 vos duces & cohortium præfecti palam ad me venire volueritis,
 indicabo eos qui ad me deferunt, te mihi exercituique meo insi-
 diari. Ego verò, inquit Clearchus, omnes ad te ducam; atque
 ipse vicissim tibi significabo, undè ego de te audierim. Post hæc
 verba Tissaphernes Clearchum comiter accipens, tunc eum apud
 se manere iussit, ac cœnæ participem fecit: postridie reversus ad
 castra Clearchus, præ se ferebat amico admodum esse se erga Tis-
 saphernem animo, & quæ ille nuntiâisset exponebat: aiebat etiam
 ad Tissaphernem iis eundum esse, quos ipse iussisset, & ex Græcis
 qui convicti fuerint criminationum, eos tanquam proditores ac
 Græcis malevolos puniendos esse. Suspiciabatur autem Meno-
 nem esse illum, qui cæteros criminaretur; quippe cùm nôset eum
 in Tissaphernis congressum colloquiumque cum Ariæo venisse, eun-
 demque à se dissidere, sibi que insidiari, ut exercitu universo suas
 ad partes traducto, Tissapherni amicus esset. Sed & Clearchus

1 Ἐν τῳ ἐμφανεῖ] Vide p. 31. n. 4.

2 Οἱ ἂν — τῶν Ἑλλήνων] Pro οἱ ἂν
 — ἐκ τῶν Ἑλλήνων. Sic suprà p. 68.
 οἱ ὕστερον ἐλήφθησαν τῶν πολεμίων.
 Vide p. 68. n. 3.

3 Μένωνα, εἰδὼς αὐτὸν, &c.] Con-

fer p. 53, 54. & 112. Sic Ctesias a-
 pud Phot. Biblioth. p. 130. Κλέαρ-
 χος — καὶ Μένωνα ἀεὶ διαφοροὶ ἀλλήλοις
 ἐτύγχανον· διότι τῷ μὲν Κλέαρχῳ
 ἅπαντα ὁ Κύρῳ συνεβέλει, τῷ δὲ
 Μένωνι λόγῳ ἐβείς ἦν.

δὲ καὶ ὁ Κλέαρχος ἅπαν τὸ στρατεύμα ¹ πρὸς ἐαυτὸν ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τὰς παραλυπῆντας ἐκποδῶν εἶναι. Τῶν δὲ στραιωτῶν ² ἀντέλεγον τινες αὐτῷ, μὴ ἰέναι πάντας τὰς λοχαγὰς καὶ στρατηγὰς, μηδὲ πεισθεύειν Τισσαφέρνει. Ο δὲ Κλέαρχος ἰσχυρῶς κατέτεινεν, ἕς τε διεπράξατο πέντε μὲν στρατηγὰς ἰέναι, εἴκοσι δὲ λοχαγὰς· συνηκολάθησαν δὲ, ὡς εἰς ἄγοράν, καὶ τῶν ἄλλων στραιωτῶν ὡς διακόσιοι.

³ Ἐπεὶ δ' ἦσαν ἐπὶ ταῖς θύραις Τισσαφέρνης, οἱ μὲν στρατηγοὶ παρεκλήθησαν εἰσω, Πρόξενος Βοιωτίας, Μένων Θετταλός, Ἀγίας Ἀρκάς, Κλέαρχος Λάκων, Σωκράτης Ἀχαιοῦ· οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐπὶ θύραις ἔμενον. Οὐ πολλῷ δ' ὕστερον ⁴ ἀπὸ τῆς αὐτῆς σημείας οἱ τε ἔνδον συνελαμβάνοντο, καὶ οἱ ἔξω κατεκόπησαν.

milites universos inclinatis esse ad ipsum animis volebat, ac eos qui molestiam exhiberent, amotos esse. At ex militibus quidam, ei qui adversabantur, dicebant omnes cohortium præfectos ducesque omnes ire *id* non debere, nec Tissapherni fidem habendam esse. Verùm Clearchus vehementer contendit, *usque ad id* donec perfecit ut duces irent quinque, & præfecti cohortium viginti: quos unà cæteris etiam ex militibus circiter ducenti, quasi ad rerum venalium forum, sequuti sunt.

Posteaquam ad portas Tissaphernis aderant, duces intrò arcessunt, Proxenus Bæotius, Menon Thessalus, Agias Arcas, Clearchus Lacedæmonius, Socrates Achæus: præfecti cohortium ad portas manserunt. Haud multò post ad idem signum & ii, qui intus erant, comprehensi fuere, & qui extra, cæsi. Post hæc ex

¹ Πρὸς ἐαυτὸν ἔχειν] Simili locutione usus est *Thucyd.* l. 3. haud ità longè ab init. Καὶ οἱ μὲν Μιτυληναῖοι ἐδάρευν τε, καὶ πρὸς τὰς Ἀθηναίους ἦσσαν εἶχον τὴν γνώμην, ὡς, &c.

² Ἀντέλεγον τινες αὐτῷ, μὴ ἰέναι] Sic & *Thucyd.* l. 3. ferè medio, ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκκλησίᾳ ἀνέλεγε μάλιστα μὴ ἀποκλείναι Μιτυληναίους. Vide notata K. Π. p. 130.

³ Ἐπεὶ δ' ἦσαν ἐπὶ, &c.] Sic ferè suprà p. 130. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τοῖς ἀστυγείοις ἦσαν — & alibi sæpè. Cæterum, ἀρχόντων θύραι, perinde atque

βασιλέως. Nostro memorantur K. Π. p. 556. & 641.

⁴ Ἀπὸ τῆς αὐτῆς σημείας οἱ τε, &c.] Confer ex *Ctes.* Persicis excerpta apud *Photii* Biblioth. p. 132. *Isocrat.* Panegy. p. 71. & K. Π. p. 661. *Plutarch.* in Artaxerxe. *Diodor.* Sic. l. 14. p. 257. Τισσαφέρνης δὲ τὰς μὲν στρατηγὰς εἰς τὴν σκηνὴν ἐκάλεσεν, οἱ δὲ λοχαγοὶ πρὸς ταῖς θύραις διέτριβον. Καὶ μετ' ὀλίγον ἐκ τῆς Τισσαφέρνους σκηνῆς ἀρδείσης φοινικίδου, (signò nimirum illo, de quo *Xenophon*) ὁ μὲν, &c. historię *Xenophon*teæ convenienter.

Μετὰ δὲ ταῦτα τῶν βαρβάρων τινὲς ἰππέων διὰ τῆ πεδίου ἐλαύνοντες, ὥτινι ἐν ἰσχυαίοιεν Ἕλληνι ἢ δέλῳ, ἢ ἐλευθέρῳ, πάντας ἐκλείνον. Οἱ δὲ Ἕλληνες τὴν τε ἰππασίαν αὐτῶν ἐθαύμαζον, ἐκ τῆ στρατοπέδου ὁρῶντες, καὶ ὅ, τι ἐποίουν ἡμφιγνόν, πρὶν Νικάρχος Ἀρκὰς ἦκε Φεύων, τελευτώνος εἰς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ ἐν ἔρα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, καὶ εἶπε πάντα τὰ γεγενημένα. Ἐκ τούτου δὴ οἱ Ἕλληνες ἔθεον ἐπὶ τὰ ὅπλα πάντες ἐκπεπληγμένοι, καὶ νομίζοντες αὐτίκα ἥξειν αὐτὸς ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Οἱ δὲ πάντες μὲν ἦλθον, Ἄριαῖος δὲ καὶ Ἀρτιάζος καὶ Μιθραδάτης, οἵ ᾤσαν Κύρου πεισῶταίοι· ὁ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐρμηνεὺς ἔφη καὶ τὸν Τισσαφέρην ἀδελφὸν σὺν αὐτοῖς ὁρᾶν καὶ γινώσκειν· συνηκολάθην δὲ καὶ

barbaris quidam equitibus per campum equos agitantes, in quemcunque Græcum sive servum, seu liberum incidissent, omnes trucidârunt. Græci tum equitationem, quam è castris spectabant, mirabantur, tum quid agerent ambigebant, donec Nicarchus Arcas fugâ lapsus venit, cùm vulnere in ventre accepto, manibus intestina teneret, & quæ gesta erant exposuit omnia. Ibi tum Græci ad arma currebant omnes *re inopinatâ* perculsi, cùm illos mox ad castra venturos existimarent. At illi universi quidem non venerunt, sed tantum Ariæus & Artoazus & Mithradates, qui Cyro fuerant fidelissimi: & Græcorum interpretes cum iis *se* Tisaphernis fratrem videre atque agnoscere aiebat: alii præterea

1 Ἡμφιγνόν, πρὶν] *Suidâ* expōnente, Ἀμφιγνοεῖ ἐστὶ ἡ ἀγνοεῖν, ἢ ἐνδοιάζειν. At ex *Ammonii* sententiâ Ἀγνοεῖν μὲν ἐστὶ, τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι. Ἀμφαγνοεῖν (utroque enim modo scribitur) δὲ, τὸ ἐν τισιν ἐπιστάζειν. Rectè *Hesych.* & *Phavor.* Ἀμφιγνοεῖν, τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν. Huic etiam Ἀμφιγνοεῖς, ἐστὶ ἀμφισχητεῖς. Porro, adverbium illud sæpè, Grammaticè licet tam veteres quàm recentiores id rariùs fieri statuerint, indicativo jungitur modo. *Hom.* II. α. v. 129.

Τὴν δ' ἐγὼ ἐλύσω, πρὶν μὲν καὶ γῆρας ἔπεισιν.

Æli: H. V. l. i. c. 15. πρὶν ἢ φιλήσει

αὐτήν. Et 5. c. 8. πρὶν ἢ (conjunctim enim nonnunquam legitur) ἀπεκύνσε.

2 Ἀριαῖος δὲ καὶ, &c.] Deficit μόνον: quâ de ellipsi vide p. 43. n. 1. Vox eadem si exaudiatur 1 Pet. III. 21. perit illicò fanaticorum adversus baptismum externum ex eo loco ducta cavillatio. Deest haud dubiè 1 Cor. XV. 10. ἐκ ἐγὼ δὲ, ἀλλ' ἡ χάρις; τῆ, &c.

3 Μιθραδάτης] Scribi solet etiam Μιθριδάτης: quod monuisse sat est. Vide sis p. 69. n. 2. & p. 120. n. 1. & quæ diligentissimus Cortius ad *Sallust.* Jugurth. c. 5. congescit.

ἄλλοι Περσῶν τεθωρακισμένοι, εἰς τριακοσίους. Οὗτοι, ἐπεὶ
 εἰγὺς ἦσαν, προσελθεῖν ἐκέλευον εἴ τις εἴη τῶν Ελλήνων ἢ
 στρατηγὸς ἢ λοχαγός, ἵνα ἀπαγγείλωσι τὰ παρὰ βασιλέως.
 Μετὰ ταῦτα ἐξήλθον τῶν Ελλήνων ¹ φυλαττόμενοι, στρα-
 τηοὶ μὲν, Κλεάνωρ Ορχομένιος, καὶ Σοφαίνετος Στυμφά-
 λιος, σὺν αὐτοῖς δὲ Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, ὅπως μάθῃ ² τὰ
 περὶ Προξένου. (Χειρίσοφος δ' ἐτύχχανεν ἀπὼν ἐν κώμῃ
 τινὶ σὺν ἄλλοις ἐπισιτιζόμενος) Ἐπεὶ δ' ἔστησαν ³ εἰς ἐπή-
 κοον, λέγει Ἀριαῖος· Κλέαρχος μὲν, ὃ ἄνδρες Ἕλληνες, ἐπεὶ
 ἐπιτορκῶν τε ἐφάνη καὶ τὰς σπονδὰς λύων, ἔχει τὴν δίκην καὶ
 τέθνηκε· Πρόξενος δὲ καὶ Μένων, ὅτι κατήγγειλαν ⁴ αὐτῷ τὴν
 ἐπιβελήν, ἐν μεγάλῃ τιμῇ εἰσὶν· ὑμᾶς δὲ βασιλεὺς τὰ ὅπλα

Perfæ, ad trecentos numero, loricati hos unà sequebantur. Hi,
 cùm propiùs adfuissent, accedere jubebant, quicumque Græco-
 rum vel dux vel cohortium præfectus esset, ut *quæ* à rege man-
 data haberent, exponerent. Ibi tum Græcorum, cùm sibi *sat* ca-
 vissent, duces quidem, Cleanor Orchomenius, & Sophænetus
 Stymphalius processerunt, cùmque eis Xenophon Atheniensis, ut
 Proxeno quid accidisset, cognosceret. (Cherisophus fortè aberat,
 cum aliis in vico quodam operâ commeatui parando datâ) Postea-
 quam eo constitère loco, unde exaudiri possent, hæc verba fecit
 Ariæus; Clearchus sanè, Græci, cùm jurisjurandi fœderisq̃ue
 violati compertus esset, pœnas meritas subiit atque *adeò* mortuus
 est: Proxenus & Menon, quòd infidias ejus detexerint, magno

¹ Φυλαττόμενοι] Vide p. 144. n. 5.

² Τὰ περὶ Προξένου] Quippe cu-
 jus ξένος ἦν ἀρχαῖος, uti Noster l. 3.
 ineunte. Cæterum, cum articulo
 exaudiendum est, ut passim alibi,
 participium vel nomen rei, quâ de
 agitur, conveniens: v. g. γινόμενα,
 seu δεδογμένα. Sic suprâ paulò, τὰ
 παρὰ βασιλέως in supplementum
 postulant παραγγέλματα, κελευόμε-
 να, vel aliud his adfine nomen
 Vide sis p. 131. n. 2.

³ Εἰς ἐπήκοον] Phavorin. Εἰς αἰνὴν
 Ἐν χρωῖαι. Ἀττικοί. Sic suprâ modò
 p. 162. τῆς γαργαλῆος εἰς τὴν γαργα-

Et K. Π. p. 238. γὰς εἰς τὸ μέσον, &c.
 Unde liquet parum sanam fuisse
 Cl. Millii κρίσιν, qui formulis lo-
 quendi malè Græcis adnumeret, ὃ
 ὡν εἰς τὸν κόλπον τῆ παλῆος. Joh. I.
 18. Porro, cum ἐπήκοον intelligas
 oportet τόπον: cujus de ellipsi di-
 ximus p. 122. n. 5. Itaque ἔστησαν εἰς
 ἐπήκοον exponas licet ipsius Aucto-
 ris verbis (mutato pro loci ratione
 numero) γὰς ὅπου ἐμελλεν αὐτὸν ἐξακρί-
 σθαι τὰ λεγόμενα, K. Π. p. 272.

⁴ Αὐτῷ] Rectius opinor, scri-
 pseris αὐτῷ: nisi tamen ad regem
 prænomen illud referre mallets.

ἀπαιτεῖ· ἑαυτὲ γὰρ εἶναι φησὶν, ἐπεὶ περ Κύρου ἦσαν τὰ ἱε-
κείνῃ δ' ἄλλῃ.

Πρὸς ταῦτα ² ἀπεκρίναντο οἱ Ἕλληνες, (ἔλεγε δὲ Κλεάρχῳ ὁ
Ορχομένιος) ὦ κάκις ἐ ἀνθρώπων Ἀριαῖε, καὶ ἄλλοι ὅσοι ἦτε
Κύρου φίλοι, ³ οὐκ αἰσχύνομεθα ἔτε θεῶς ἔτε ἀνθρώπων, οἳ τινες
ὁμοσάντες ἡμῖν τὰς αὐτὰς φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίζειν, προδόντες
ἡμᾶς σὺν Τισσαφέρνει τῷ ἀθεωλάτῳ τε καὶ πανερυστάτῳ, τὰς
τε ἀνδρας αὐτὰς, οἷς ὤμνυτε, ⁴ ὡς ἀπολωλέκατε, καὶ τὰς ἄλλας
ἡμᾶς προδεδωκότες, σὺν τοῖς πολεμίοις ἐρχομεθα ἐφ' ἡμᾶς;
Ὁ δὲ Ἀριαῖος εἶπε, Κλέαρχος γὰρ πρότερον ἐπιβλεψὼν Φα-
νερός ἐγένετο Τισσαφέρνει τε καὶ Ορόνῃα, καὶ πᾶσιν ἡμῖν τοῖς
σὺν τέτοις. Ἐπὶ τέτοις δὲ Ξενοφῶν τάδε εἶπε, Κλέαρχος μὲν
τοίνυν, εἰ παρὰ τὰς ὀρκους ἔλυσεν τὰς σπονδὰς, τὴν δίκην ἔχει·
(δίκαιον γὰρ ἀπόλλυσθαι τὰς ἐπιορκούντας) ⁵ Πράξενος δὲ καὶ
sunt in honore: à vobis autem rex arma postulat; nam ea ait
esse sua, quippe quæ Cyri servi sui fuerint.

Ad hæc responderunt Græci, (*pro cæteris autem loquutus est*
Cleanor Orchomenius) O sceleratissime hominum Ariæe, vosque
cæteri, qui Cyri fueritis amici, non reveremini deos neque ho-
mines; qui cum jurejurando firmaveritis, vos eosdem atque nos
amicos & inimicos existimaturos, inuito cum Tissapherne, homine
maximè impio vaferrimoque, nos prodendi consilio, posteaquam
viros ipsos, quibus dedistis jusjurandum, perdidistis, nobis etiam
reliquis jam proditis, cum hostibus adversus nos tenditis? Et A-
riæus, Enimverò Clearchus, inquit, antea deprehensus est Tissa-
pherni & Orontæ & nobis omnibus, qui cum ipsis eramus, insi-
dijas moliri. Tum Xenophon his usus est verbis, Clearchus qui-
dem certè, si præter jurisjurandi fidem fœdera solvit, meritò pœnas
dedit: (æquum est enim perjuros interire) ad Proxenum verò &

¹ Εκείνῃ δ' ἄλλῃ] Vide p. 99. n. 2.

² Ἀπεκρίναντο οἱ Ἕλληνες, (ἔλεγε,
&c.) Sic suprâ, p. 138. — οἱ Ἕλληνες
ἐβλεψὼν, καὶ ἀπεκρίναντο· (Κλέαρχῳ
δ' ἔλεγεν) Ἡμεῖς, &c.

³ Οὐκ αἰσχύνομεθα ἔτε θεῶς, &c.] Su-
prâ jam p. 138. eadem hæc occur-
rit locutio, καὶ αἰσχύνομεθα καὶ θεῶς καὶ
ἀνθρώπων, &c.

⁴ Οἷς ὤμνυτε, ὡς ἀπολωλέκατε]
Leuclau, vertit. quibus sacramento

confirmabatis, vos planè periisse: satis
rectè quidem, si legisset ὡς ἀπολω-
λέκατε. At loci sententia istam re-
spuit lectionem, postulâtque ἀπο-
λωλέκατε, quod, pro vi suâ transi-
tivâ, sonat perdo, interficio, &c. Ste-
phanus pro particulâ ὡς substituen-
dam suspicatur ὁμῶς.

⁵ Πράξενος δὲ καὶ Μένων] Similis est
structura *Elia*n. H. V. l. 2. c. 41. Καὶ
Δακτύλης δὲ καὶ Τίμων, οἱ φιλόσοφοι, καὶ
τάτοις

Μένων, ἐπεὶ περ εἰσὶν ὑμέτεροί τε εὐεργέται, ἡμέτεροί τε στρα-
τητοί, πέμψατε αὐτὰς δεῦρο· δῆλον γὰρ ὅτι, φίλοι γε ὄντες
ἀμφοτέροις, πειράσσονται καὶ ὑμῖν καὶ ἡμῖν τὰ βέλιστα συμβα-
λεῖν. Πρὸς ταῦτα οἱ βαρβάροι, πολὺν χρόνον διαλεχθέν-
τες ἀλλήλοις, ἀπῆλθον, ἔδεν ἀποκρινόμενοι.

¹ Οἱ μὲν στρατηγοὶ ἔτιω ληφθέντες, ἀνήχθησαν ² ὡς βασιλέα, καὶ
ἀποδηθέντες τὰς κεφαλὰς ἐτελεύτησαν· εἰς μὲν αὐτῶν Κλέαρ-
χος, ³ ὁμολογούμενος ἐκ πάντων τῶν ἐμπείρων αὐτῷ ἐχόντων,
δόξας γενέσθαι ἀνὴρ καὶ πολεμικὸς καὶ φιλοπόλεμος ἐσχά-
τως. ⁴ Καὶ γὰρ δὴ ἔως μὲν πολέμος ἦν τοῖς Λακεδαιμονίοις
πρὸς τὰς Ἀθηναίους, παρέμεινεν· ἐπεὶ δ' εἰρήνη ἐγένετο, πείσας
⁵ τὴν αὐτῷ πόλιν ὡς οἱ Θράκες ἀδικῶσι τὰς Ἑλλήνας, καὶ δια-
πραξάμενος ὡς ἐδύνατο παρὰ τῶν Εὐφόρων, ἐξέπλει ὡς πο-
λεμῶν ⁶ τοῖς ὑπὲρ Χερρόνησσος καὶ Πειρίνθος Θραξίν. Ἐπεὶ δὲ

Menonem quod attinet, siquidem benè de vobis promeriti ac du-
ces nostri sunt, eos huc mittite : manifestum est enim eos, cum
utrisque sint amici, conaturos tam vobis quam nobis id dare con-
filii, quod optimum visum fuerit. Ad hæc barbari, cum diu in-
ter se colloquuti essent, nullo responso dato, discesserunt.

Et duces quidem hoc pacto comprehensi, ad regem subducti
sunt, & capitibus abscissis vivendi finem fecerunt : cum ex iis
unus, Clearchus scilicet, omnium consensu, quibus usus cum eo
fuerat, visus sit vir & rerum bellicarum fuisse peritus & belli sum-
mè studiosus. Etenim quamdiu bellum Lacedæmoniis cum Athe-
nienfibus fuit, apud suos constanter permansit : pace factà, cum
civibus suis persuasisset, Thracas in Græcos esse injuriosos, & rem
ab Ephoris ut poterat impetrasset, classem Thracibus iis, qui su-
pra Chersonesum & Perinthum habitant, bellum illaturus deduxit.

τῆς περὶ πάλπολύφασι. Id. in Hist.
anim. l. 4. c. 36. Ἡ δ' Ἰδῶν γῆ, φασὶ
αὐτὴν, &c. Confer Joh. VII. 38. &
quæ notavimus ad Κ. Π. p. 103.

¹ Οἱ μὲν δὴ στρατηγοὶ ἔτιω, &c.]
Confer Κ. Π. p. 661.

² ὡς βασιλέα, καὶ ἀποδηθέντες, &c.]
De phrasi vide p. 140. n. 5. de pæ-
nâ p. 100. n. 2.

³ Ὁμολογούμενος ἐκ πάντων, &c.]

Vide p. 88. n. 4.

⁴ Καὶ γὰρ δὴ ἔως μὲν, &c.] Lege
etiam quæ de Clearcho tradit Dio-
dor. Sic. I. 14. p. 243.

⁵ Τὴν αὐτῷ πόλιν] i. e. Lacedæ-
moniis. Phavor. Πόλις, καὶ ὁ τόπος,
καὶ οἱ κατοικοῦντες. Exempla sunt
passim obvia.

⁶ Τοῖς ὑπὲρ Χερρόνησσος, &c.] Scil.
οἰκῶσι, uti plenè scripsit p. 5.

μελαίνοντες πῶς ¹ οἱ Εφοροί, ἤδη ἔξω ὄντος αὐτῆ, ἀποσρέφειν αὐτὸν ἐπειρῶντο ἐξ Ἰσθμοῦ, ἐν αὐθιᾷ ἐκέτι πείθεσθαι, ἀλλ' ὥχρητο πλέων εἰς Ελλήσποντον. Ἐκ τῆς κ' ἐθανατώθη ² ὑπὸ τῶν ἐν τῇ Σπάρτῃ τελευτῶν, ὡς ἀπειθῶν. ³ Ἡδὲ δὲ Φυγαῖς ὦν, ἔρχεται πρὸς Κύρον, καὶ ὁποίοις μὲν λόγοις ἔπεισε Κύρον, ἀλλὰ καὶ γέγραπται· δίδωσι δ' αὐτῷ Κύρος μυριάς δαρεικῆς· ὁ δὲ λαβὼν, καὶ ἐπὶ ῥαθυμίᾳ ἐτράπετο, ἀλλ' ἀπὸ τῶν τῶν χρημάτων συλλέξας στρατεύματα, ἐπολέμει τοῖς Θραξί· καὶ μάχη τε ἐνίκησε, καὶ ἀπὸ τῆς ⁴ ἔφερε, καὶ ἦεν αὐτῆς καὶ πολεμῶν διεγένετο, μέχρις ἃ Κύρος ἐδεήθη τῆς στρατεύματος· τότε δ' ἀπῆλθεν, ὡς σὺν ἐκείνῳ αὐτὸν πολεμήσων.

Posteaquam verò Ephori, mutata quodammodo sententiâ, cum jam domo profectus esset, ex Isthmo revocare ipsum niterentur, non jam amplius obtemperavit, sed in Hellespontem navigare perrexit. Ex eo factum ut à magistratibus Spartanis capitis damneretur, quasi qui parere nolisset. Jam verò cum in exilio esset, **Cyrum** accedit, ac cujusmodi rationibus eum sibi conciliaverit, alibi scriptum est: Cyrus autem ei daricorum decem millia donavit; quibus ille acceptis non se secordiæ dedit, sed collectis hæc pecuniâ copiis, Thracibus bellum intulit: quos & prælio vicit, & deinceps res eorum ferebat agebatque; ac adversus eos bellare perseverabat, donec Cyrus exercitu ejus egeret: tunc inde discessit, ut qui unâ cum eo ad bellum profecturus esset.

¹ Οἱ Εφοροί] Suidas ad v. παρα Λακεδαιμονίοις τ' ἀριθμὸν ἔς Εφόρους ἐκάλεσεν, διὰ τὸ ἐφορᾶν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Magistratus erant Lacedæmoniorum eâ præditi potestate, ut etiam reges suos in vincula conjicere possent; teste C. Nepote in Pausan. sect. 3. ubi vide notata.

² ὑπὸ τῶν, &c.] Scholiastes ad Thucyd. l. 1. ferè medio: Τὰ τέλη, οἱ προάρχοντες τῶν Λακεδαιμονίων· οἱ γὰρ Λακεδαιμονίαι τὰς ἀρχοντας τέλη ἐκάλεον, διὰ τὸ αὐτὰς τὰ τέλη τοῖς πρᾶγμασι τιθέναι.

³ Ἡδὲ δὲ Φυγαῖς ὦν, &c.] Vide p. 5, & 22, & ubi notata.

⁴ ἔφερε καὶ ἦεν] Usitata est de populabundis loquendi ratio. Vide

sis K. Π. p. 397. Sic agere & ferre adhibent Latini. Liv. l. 40. c. 49. Gracchus duxit ad populandam Celtiberiam legiones; & cum ferret passim cuncta atque ageret, &c. Agere autem & agere propriè de illâ dicuntur prædâ, quæ potest agi & incedere, seu de rebus animatis: φέρειν & ferre de inanimatis. Phavorin. Αγω καὶ ἀγομαι, κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν ἐμφύχων τὰσσεται, κατὰ χρεστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων. Cæterum, non semper violentum quid & hostile sonant ista verba. Apud Nostrum K. Π. p. 207. Armenii, Cyro se suâque oblaturi, processisse dicuntur, καὶ φέροντες καὶ ἀγοντες εἴ τι ἔκαστος ἄξιον εἴχει.

Ταῦτα ἔν φιλοπολέμῳ δοκεῖ ἀνδρὸς ἔργα εἶναι, ὅς τις, ¹ ἔξόν
 μὲ εἰρήνην ἔχειν ἀνευ αἰσχύνης καὶ βλάβης, αἰρεῖται πολεμεῖν·
 ἔξόν δὲ ῥαθυμεῖν, βέλειαι πονεῖν ὥς πολεμεῖν· ἔξόν δὲ χρή-
 μασι εἶναι ἀκινδύνως, αἰρεῖται πολεμῶν μείονα τὰῦτα ποιεῖν.
 Εκεῖνος δὲ, ὥσπερ ² εἰς παιδικὰ, ἢ εἰς ἄλλην τινα ἡδονήν, ἤθελε
 δαπανᾶν εἰς πόλεμον· ἔτω μὲ φιλοπόλεμος ἦν. ³ Πολεμικὸς

Hæc igitur videntur esse opera viri ad bellum propensi, qui, cum absque ignominia & detrimento pace uti possit, bellare mavult; cum secordia se dare possit, labores suscipere cupit, ut bellum gerat; cum opes possit citra periculum possidere, eas bellando comminuere mavult. Is autem, ut in amores *alii*, vel quam aliam voluptatem, *sic* in bellum sumptus libenter faciebat: adeò belli studiosus erat. Bello autem idoneus ideò etiam videbatur, quod

¹ Ἐξὸν μὲν, &c.] Vide p. 158. n. 5.

² Εἰς παιδικὰ] Scholiastes ad *Thucyd.* l. 1. haud procul à fine, τὸ παιδικὰ, ὁξυλόπως, ἑδέτερον πλεονηθικόν· τὸ δὲ τινες ἐπὶ ἀγαθῷ ἔρωσι, τινες δὲ ἐπὶ αἰσχυρῷ λαμβάνουσι. *Phavorin.* Παιδικὰ, ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένων τὰ τέλειαι ἡ λέξις — ὡς ἐπὶ πολλοῖς, ἐπὶ τῷ ἀσελγῶς ἐρωμένων. Hæc autem dictio (quod animadvertit *Budæus* Comm. L. G. p. 177. ubi vide exempla) ab amoribus puerorum ad honestum amorem & voluptatem inculpatam translata est: adeò ut alicujus tam res quælibet quam homo dicatur παιδικὰ, quam quemve in deliciis habet.

³ Πολεμικὸς] Adjectiva, quæ terminationem hanc sortita sunt, id plerumque denotant, ad quos suscipiendum perficiendumve *subjecta* (ut loquuntur) sunt idonea, apta, propensa. Sic vox πολεμικὸς valet ἱκανὸς πολεμεῖν, propterea quòd is, de quo dicitur, non tantum φιλοπόλεμος ἦν, (ut jam scripserat Auctor & suprà p. 165.) sed etiam ὅτι φιλοκίνδυνός τε ἦν, καὶ quæ mox leguntur. De castratis equis scribit

K. Π. p. 542. πολεμικοὶ δὲ ἔδδεν ἦτον γίνονται, ad res bellicas idonei. Infrà paulò ἀρχικὸς similiter est ἀρχεῖν ἱκανός: quæ formula loquendi statim occurrit, ubi dicitur *Clearchus* ἱκανὸς φροντίζειν — ἱκανὸς ἐμποιοῦσαι — nec multò post, *Proxenus* etiam ἱκανὸς ἀρχεῖν bis, & ἀρχικὸς ibidem eodem sensu dicitur. Eadem, γνώμην ἐμὴν, est vocis νεωτερικὸς 2 *Tim.* II. 22. ratio: ubi νεωτερικὰ ἐπιθυμῖαι sunt *cupiditates* (non *juveniles*, sed) νεωτερίζειν ποιεῖσαι, seu εἰς νεωτερισμὸν ἄγειν ἱκαναί. Sic ibid. v. 24. διδασκλικὸς sonat ἱκανὸς διδάσκειν vel διδάξαι, ut loquitur *Apostolus* ejusdem cap. v. 2. Similiter κοσμικὰ ἐπιθυμῖαι *Tit.* II. 12. sunt *cupiditates*, quæ ad *mundana* pronos hominum animos reddunt. Et 1 *Pet.* II. 11. σαρκικὰ ἐπιθυμῖαι — ad *caralia* φέρεσαι. Porro ab *A. Gellio* l. 13. c. 15. ipsa vox νεωτερικὸς, in gradu compar. ad designandum adhibetur novitatis studium, cui *Virgilius* cum nonnihil indulgeret, è versu quodam Homérico Latinum fecit, exemplari Græco non sanè rem parem neque similem.

“Esse

δὲ αὖ ταύτη εἶναι ἐδόκει, ὅτι φιλοκίνδυνός τε ἦν, καὶ ἡμέρας καὶ
 νυκτὸς ἄλων ἐπὶ τὰς πολεμίας, καὶ ¹ ἐν τοῖς δεινοῖς φρόνιμος,
 ὥς οἱ παρόντες πάντα καὶ πάντες ὡμολόγην. Καὶ ἀρχικὸς
 δὲ ἐλέγετο εἶναι, ὥς δυνατόν, ἐκ τῆ τοιαύτης τρόπου, οἷον καὶ
 ἐκεῖνος εἶχεν. Ἰκανὸς μὲν γάρ, ² ὥς τις καὶ ἄλλος, φροντί-
 ζειν ἦν, ὅπως ἔξει ἡ στρατιὰ αὐτῆς τὰ ἐπιτήδεια, καὶ παρα-
 σκευάζειν ταῦτα· ἰκανὸς δὲ καὶ ἐμποιῆσαι τοῖς παρῶσιν,
 ὥς ἔκ ³ ἀπιστέον εἴη Κλεάρχῳ. Τῆτο δὲ ἐποίει ἐκ τῆ χα-
 λεπὸς εἶναι. Καὶ γὰρ ὄραν εὐκλὴς ἦν, καὶ τῇ φωνῇ τραχύς·

ad pericula subeunda promptus esset, & nocte dieque in hostes
 duceret, ac in rebus formidolosis prudens esset, quemadmodum
 hi, qui *ipsi* aderant, ubique omnes facti sunt. Præterea ad imperi-
 tandum aptus esse dicebatur, ut potuit, pro ejusmodi, quo præ-
 ditus erat, ingenio. Nam si quis alius, *rationem* inire, quomodo
 exercitus ejus à comœatu instructus esset, ac eundem comparare
 poterat: quin & eorum, *ipsi* qui aderant *animis hoc* indere poterat,
 Clearchi imperium minimè detrectandum esse. Atque hoc duritiâ
 suâ efficiebat. Nam & aspectu tetricus erat, & voce asper: sem-

“Esse enim, inquit Gellius, vide-
 “tur Homeri simplicior & since-
 “rior. Virgilii autem *μελιχρότε-*
 “*ρον*, & quodam quasi ferrumine
 “immisso fucator:”

Ταῦρον δ' Ἀλφείῳ, ταῦρον δὲ Ποσει-
 δῶνι, II. λ'. v. 727.

Taurum Neptuno, taurum tibi pulcher
 Apollo: *Æneid.* l. 3. v. 119.

Noluit utique Maro verbum verbo
 (quod munus fidi postulat inter-
 pretis) reddere; sed de suo novi
 aliquid ingenio depromendum
 censuit, poetæ ut honori velifica-
 retur. Poëtico autem more Apol-
 linem suum mentione pulchritudi-
 nis illatâ cohonestavit: nam apud
 poetâs *pulchra* passim adpellantur
 numina.

¹ ἐν τοῖς δεινοῖς] Vide p. 138. n. 3.
 In his autem φρόνιμος esse τὴν πολε-
 μικὴν. Οἱ γὰρ, inquit Noster K. Π.
 p. 82. ἀνὴγήσονται περὶ ἑσσυμφορῶν.

ἐαυτοῖς φρονιμώτερον ἐαυτῶν εἶναι, τῶν
 οἱ ἀνθρώποι υπερηδέως πεῖθοσθαι.

² ὥς τις καὶ] MS. Eton. & veteres
 quædam edit, ὥς εἴ τις καὶ, &c. Sed
 nil mutandum: Sic enim supra p.
 28.—ἀρχικὸς ἐπίσταμαι, ὥς τις καὶ ἄλ-
 λος, &c. Ibid. pro ὥς δυνατόν, quæ
 modò præcesserunt & sæpius alibi
 leguntur, adhibet ἡ δύναμις, addito
 superlativo μάλιστα, i.e. quàm ma-
 ximè fieri possit, pro viribus, &c.

³ ἀπιστέον] Edit. quædam veteres
 & MS. Eton. dant ὥς ἀπιστέον: Steph.
 ὥς ἐκ ἀπειτέον. Rectè quidem ad-
 dita est particula negativa; sed
 ἀπιστέον in ἀπειτέον mutatum nol-
 lem. *Hesych.* ἀπιστεῖν, ἀπειδεῖν —
 ἀπιστεῖν, ἀπειδεῖν: cui accedunt
Phavorin. & *Suidas.* Infra paulò
 Noster p. 172. ἀπιστεῖν adhibet pro
 ἀπειδεῖν: & K. Π. p. 114. ἐνπιστό-
 τατος pro ἐνπιστότατος, ubi vide
 notata.

¹ ἐκόλαζε τε αἰεὶ ἰσχυρῶς, καὶ ὀργῇ ἐνίοτε, ὥς τε καὶ αὐτῷ μελαμέ-
λειν ἔσθ' ὅτε. Καὶ γνώμη δὲ ἐκόλαζεν· ² ἀκολάστου γὰρ στρατεύ-
ματος ἔδεν ἡγεῖτο ὄφελος εἶναι. Ἀλλὰ καὶ λέγειν αὐτὸν ἔφα-
σαν, ὡς δέοι τὸν στρατιώτην φοβεῖσθαι μᾶλλον τὸν ἄρχοντα ἢ
τὰς πολεμίους, εἰ μέλλοι ἢ ³ φυλακὰς φυλάττειν, ἢ φίλων
⁴ ἀφείξασθαι, ἢ ἀπροφασίστως ἵεναι πρὸς τὰς πολεμίας. ⁵ Ἐν
μὲν ἔν τοις δεινοῖς ἠθέλον αὐτῷ ἀκύνειν σφόδρα, καὶ ἔκ ἄλλον
ἡρῶν οἱ στρατιῶται. ⁶ Καὶ γὰρ τὸ συγγνὸν τότε φαιδρὸν αὐ-
τῷ ἐν τοῖς προσώποις ἔφασαν φαίνεσθαι, καὶ τὸ χαλεπὸν, ἔρρω-

per etiam severè castigabat, & quidem irâ interdum concitus, adeo
ut etiam severitatis pœniteret eum nonnunquam. Sed certo etiam
puniebat consilio: nam exercitûs impuniti nullum esse putabat
usum. Quin dicere solitum eum aiebant, militem metuere ma-
gis imperatorem debere quàm hostes, si quidem vel excubias recitè
sit acturus, vel abstinenter erga amicos se gesturus, vel sine recu-
satione in hostes perrecturus. Ac in formidolosis quidem rebus
cum libentissimè audiebant, neque quemquam alium ei antepone-
bant milites. Nam acerbam illam severitatem tunc hilaritatis
speciem in ejus vultu præferre aiebant, & duritia robur animi vi-

I Εκόλαζε τε αἰεὶ, &c.] Muretus
totum hunc locum ita legendum
ac interpungendum putat, ἐκόλαζε
τε αἰεὶ ἰσχυρῶς καὶ ὀργῇ ἐνίοτε, ὥς τε
καὶ αὐτῷ μελαμέλειν ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ γνώ-
μη ἀκολάστου γὰρ, &c. Recte qui-
dem ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ γνώμη opponuntur
præcedentibus ὀργῇ ἐνίοτε: sed ver-
bum ἐκόλαζει retinendum etiam in
posteriore loco videtur, cum ea-
dem Noster soleat iterare. Vide
p. 102. n. 2. MS. Eton. & libri
editi lectionem sane vulgatam tu-
entur; nec est, opinor, cur eam
deseramus, aut ἔσθ' ὅτε in initio
potius posterioris periodi partis,
quam in fine prioris collocemus.
Sic enim *Ælian.* H.V. l. 4. c. 11.
— αἵσπερ ἂν ἔχρητο Σωκράτης ἔστιν
ἔτε.

2 Ακολάστου γὰρ, &c.]

— ἐν γὰρ μυρίῳ στρατιώματι
ἀκόλαστον ὄχλον —

Κρείσσων πρὸς κακὸς δ' ὁ μὴ τι δρῶν
κακόν. *Eurip.* Hec. v. 604. & seq.

3 Φυλακὰς φυλάττειν] Sic *Luc.* II.
8. — καὶ φυλάσσοις φυλακὰς, &c.
Dinarch. adv. *Demostr.* p. 19. Ἐγὼ
πολλὰς ὑπερ ὑμῶν ἐπείσθισσα πεισ-
θείας. Vide supra p. 27. n. 4.

4 Αφείξασθαι, ἢ ἀπροφασίστως,] Sic
rescripti ex MSto Eton. Mureto &
Leunclavio adprobantibus. Perpe-
ram editiones aliæ dant μὴ ἀπροφα-
σίως, & ἢ μὴ ἀπροφασίως, &c.

5 Ἐν μὲν ἔν τοις δεινοῖς] Vide su-
pra p. 168. n. 1.

6 Καὶ γὰρ τὸ συγγνὸν τῷ, &c.] *Plu-
tarch.* in libello Πῶς ἄν τις διακρίνῃ
τὸν κόλακα τῷ φίλῳ, p. 69. scribit,
ὥσπερ τῷ Κλειάρχῳ τὸ πρὸς ὥπον ὁ
Ξενοφῶν ἐν ταῖς μάχαις καὶ περὶ τὰ
δεινὰ φησὶν ὀρώμενον εὐμένους καὶ φιλάν-
θρωπον, εὐθαρσετέρας ἐποίει τὰς κιν-
δυνεύοντας. Quæ *Stephanus* etiam
citavit verba.

μενον πρὸς τὰς πολεμίας ἐδόκει εἶναι ὥς τε σῶήριον καὶ ἔκτε
χαλεπὸν ἐφαίνετο. Οτε δ' ¹ ἔξω τῶ δεινῷ γένοιτο, καὶ ἐξείη
πρὸς ἄλλας ² ἀρχομένους ἀπιέναι, πολλοὶ αὐτὸν ἀπέλειπον·
τὸ γὰρ ἐπίχαρι ἔκ εἶχεν, ἀλλὰ αἰὲ χαλεπὸς καὶ ὠμὸς ἦν ὥς τε
διέκειτο πρὸς αὐτὸν οἱ στρατιῶται, ὥς περ παῖδες πρὸς διδά-
σκαλον· καὶ γὰρ ἔν φιλίας μὲ καὶ εὐνοίας ἐπομένους ἐδέπο· εἶχεν
οἷτινες δὲ ἢ ὑπὸ πόλεως τελασμένοι, ἢ ὑπὸ τῶ δεινῷ, ἢ ἄλλῃ
τινὶ ἀνάγκῃ κατεχόμενοι παρείησαν αὐτῷ, σφόδρα πειθομένοις
ἐχρήτο. Επειδὴ δὲ καὶ ³ ἤρξαντο νικᾶν σὺν αὐτῷ τὰς πολεμίας,
μεγάλα ἤδη ἦν τὰ χρήσιμα ποιεῖν εἶναι τὰς σὺν αὐτῷ στρατιώ-
τας· τότε γὰρ πρὸς τὰς πολεμίας θαρρῶν λέως ἔχειν παρῆν, καὶ
τὸ τὴν παρ' ἐκείνου τιμωρίαν φοβεῖσθαι, αὐτὰς εὐτάκτως ἐποίει.
Τοῖστος μὲ δὴ ἄρχων ἦν· ἀρχεῖσθαι δ' ὑπὸ ἄλλων ἔμάλιστα ἐθέλειν
ἐλέγετο. Ἦν δὲ, ὅτε ἐτελεύτα, ἀμφὶ τὰ πενήκοντα ἔτη.

debatur esse adversus hostes *confirmati*: adeò ut salutare quiddam
nec jam ampliùs durum videretur. Verùm ubi periculo liberati
essent, & ad alios duces abire liceret, multi eum relinquebant:
nam urbanitas in eo nulla erat, sed durus semper ac sævus erat;
adeò ut milites in eum animati essent, quemadmodum pueri in
magistrum: atque adeò nunquam ipsum qui præ amicitia & be-
nevolentia sequerentur, habuit; qui autem vel à civitate designati,
vel egestate adducti, vel alia quadam necessitate adstricti ipsi ade-
rant, *his* admodum dicto audientibus utebatur. Posteaquam
verò hostes una cum ipso vincere cœperunt, jam inde haud levia
quædam erant, quæ milites ejus ad rem bellicam utiles redderent:
nam & adversus hostes audacter se gerendi aderat occasio, & quòd
ab illo metuerent supplicia, id verò ordinis eos observantes redde-
bat. Hujusmodi quidem *Clearchus* erat imperator: verùm alio-
rum imperio non valdè libenter parere ferebatur. Annos, cum
vitam finiret, circiter quinquaginta habuit.

¹ Ἐξω τῶ δεινῷ] Confer suprâ δι-
cta p. 138. n. 3.

² Ἀρχομένους] Reponendum vi-
detur ἀρχομένοις: nam participium
hoc passim denotat ὑπηκόους vel στρα-
τιώτας. Sic mox infra — ἡσυχύειν
μᾶλλον τὰς στρατιώτας, ἢ οἱ ἀρχόμενοι
ἐκείνων—Et similiter Κ. Π. p. 70, 107,

113, 548, 550, & alibi sæpè. Sen-
sus itaque idem erit, ac si scripsis-
set, καὶ ἐξείη τοῖς στρατιώταις πρὸς ἄλ-
λους (scil. στρατιώτας) ἀπιέναι: nam
vocibus στρατιώταις, & ἀρχόμενοι
paulò post promiscuè utitur.

³ Ἡρξαντο νικᾶν] Vide Κ. Π. p. 5.
n. 3.

Πρόξενος δὲ ὁ Βοιωτίας, εὐθύς μὲν μεираκίον ὦν, ἐπεθύμει γένεσθαι ἀνὴρ τὰ μεγάλα πράττειν ἱκανός· καὶ διὰ ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν ἔδωκε ¹ Γοργία ἀργύριον τῷ Λεοντίνῳ. Ἐπεὶ δὲ συνεγένετο ἐκείνῳ, ἱκανός ἦδη νομίσας εἶναι καὶ ἀρχεῖν, καὶ φίλος ὦν τοῖς πρώτοις, μὴ ἡτῶσθαι εὐεργετῶν, ἦλθεν εἰς ταύτας τὰς σὺν Κύρῳ ² πράξεις· καὶ ὥτετο κήσεσθαι ἐκ τῶν ³ ὀνομα μέγα, καὶ δύναμιν μεγάλην, καὶ χρήματα πολλά, τέτων δ' ἐπιθυμῶν, σφόδρα ἐνδὸν αὐτῷ καὶ τῷτο εἶχεν, ὅτι τέτων ἔδεν ἂν θέλοι κῆσθαι μὲν ἀδικίας, ἀλλὰ σὺν τῷ δικαίῳ καὶ καλῷ ὥτετο δεῖν τέτων τυγχάνειν, ἀνευ δὲ τέτων μή. Ἀρχεῖν δὲ ⁴ καλῶν μὲν καὶ ἀγαθῶν ⁵ ἱκανός ἦν· ἔμ έντοι ἔδ' αἰδῶ τοῖς στρατιώταις ἑαυτῷ ἔτε φόβον ἱκανός ἐμποῖῃσαι, ἀλλὰ καὶ

Proxenus autem Boeotius jam ab ineunte adolescentiâ cum se evadere cupiebat, qui magnis rebus gerendis idoneus esset; atque isti obsequutus cupiditati Gorgiæ Leontino dedit argentum. Hujus ubi consuetudine usus esset, se jam idoneum ratus qui in alios imperium obtineret, ac, si amicus principibus esset *viris*, beneficiis tribuendis minimè vinceretur, ad res hasce unâ cum Cyro gerendas accessit; consequuturumque ex iis clarum se nomen, & potentiam magnam, & multas opes existimabat; quæ licet expeteret, id tamen sedulò etiam præ se ferebat, nolle ipsum quidquam horum per injuriam adipisci, sed justis honestisque artibus, non sine his, consequenda putabat. Cæterum bonis ille quidem & egregiis *viris* commodè imperare poterat; at pudorem

¹ Γοργία ἀργύριον, &c.] De quo Philostr. de vitis Sophist. p. 492.

Σικελία Γοργίαν ἐν Λεοντίνοις ἤνεγκεν εἰς ὃν ἀναφέρειν ἡ γύμνια, ὥσπερ εἰς παλίστρα, τὴν τῷ σοφιστῶν τέχνην. Diador. Sic. l. 12. p. 106. Οὗτο (sc. Γοργίας ὁ ἐπὶ τῷ) καὶ τέχνας ἐπὶ σοφιστικῆς πρῶτον ἐξέτερε, καὶ κατὰ τὴν σοφιστείαν τοσούτον τῶν ἄλλων ὑπερέβαλεν, ὥστε μισθὸν λαμβάνειν παρὰ τῶν μαθητῶν μῶς ἱκανόν. Vide sis Cic. de Orat. l. 1. c. 22. l. 3. c. 32. Eund. in Oratore, c. 12. & de Fin. l. 2. c. 1. Quintil. Instit. Orat. l. 3. c. 1. Alian. H. V. l. 1 c. 23. & quæ ibi notârunt viri eruditi.

² Πράξεις] Vide suprâ p. 28. n. 4.

³ Ονομα μέγα] Sic K. Π. l. 4. p. 251. — τὸ τῷτο ὄνομα μέγιστον ἤξιτο.

⁴ Καλῶν μὲν καὶ ἀγαθῶν] Hunc nomen istorum ordinem usus adeò confirmavit, ut regulam inde conficeret Helladius apud Photium biblioth. p. 1578. scilicet, ὅτι καλὸς καὶ ἀγαθὸς οἱ Ἀπλικοὶ λέγουσι, ἀγαθὸς καὶ καλὸς ἔλγυνσι. Scripsit tamen Noster K. Π. p. 173. — ἀγαθὸν ἀνδρα καὶ καλὰ πράττοντα. —

⁵ ἱκανός] MS. Eton. δυνατός, quod ex librarii interpretem agentis calamo fluxit. Vide p. 133. n. 1.

ἡσχύνετο μάλλον τὰς στρατιώτας, ἢ οἱ ¹ ἀρχόμενοι ἐκεῖνον· καὶ φοβέμενος μάλλον ἢν φανερός τὸ ἀπεχθάνεσθαι τοῖς στρατιώταις, ἢ οἱ στρατιῶται τὸ ² ἀπίσσειν ἐκεῖνον. Ωλετο δὲ ἀρκεῖν πρὸς τὸ ἀρχικὸν εἶναι καὶ δοκεῖν, τὸν μὲν καλῶς ποιεῖν ἐπαινεῖν, τὸν δὲ ἀδικεῖν μὴ ἐπαινεῖν. Τοιγαρὲν αὐτῷ οἱ μὲν καλοὶ καὶ ἅθλοὶ τῶν συνόντων εὖ νοιῆσαν, οἱ δ' ἀδικοὶ ἐπεβέβλευον, ὥς εὐμεταχειρίζω ὄντι. Οτε δὲ ἀπέθνησκειν, ἢν ἐτῶν ὡς τριάκοντα.

³ Μένων δὲ ὁ Θετταλὸς δῆλος ἦν ἐπιθυμῶν μὲν ⁴ πλεῖστα ἰσχυρῶς, ἐπιθυμῶν δὲ ἀρχεῖν, ὅπως πλείω λαμβάνοι· ἐπιθυμῶν δὲ τιμᾶσθαι, ἵνα πλείω κερδάνοι· φίλος τ' ἐβέβλετο εἶναι τοῖς μέγιστον δυναμένοις, ἵνα ἀδικῶν μὴ δίδοι δίκην. Ἐπὶ δὲ τὸ κατεργάζεσθαι ὧν ἐπιθυμοίη, ⁵ συνιομωιάτην ὁδὸν ὤλετο εἶναι διὰ

tamen vel metum militibus suis incutere non poterat, sed magis etiam milites reverebatur, quàm illum ipsius imperio subiecti; magisque eum metuere perspicuum erat, nè militibus esset odio, quàm milites, nè parùm ei dicto audientes essent. Porro existimabat *ad hoc*, ut *nimirum* ad imperandum idoneus & esset & videretur, sufficere, si honestè se gerentem laudaret, injustum non laudaret. Quapropter boni *quotquot* & egregii fuerunt ex iis, qui unà cum ipso erant, benevolò erant erga ipsum animo; iniusti, tanquam ei qui circumveniri facilè posset, insidiabantur. Cùm autem mortem obiret, annos ferè triginta habuit.

Menon Thessalus divitiarum palàm erat cupidissimus, cupidus imperii, ut plura consequeretur, cupidus honoris, ut plus lucri faceret: amicus etiam esse potentissimis *quibusque* volebat, ut si quam faceret injuriam pœnas non daret. Viam maximè compendiarium esse arbitrabatur ad efficiendum ea quæ concupisceret,

1 Αρχόμενοι.] Vide p.70.n.2.

2 Απίσειν] Lege scripta p.168. n. 3.

3 Μένων δὲ, &c.] Simultatis Notum inter & Platonem argumentum à variâ, quam uterque secutus est, mores Menonis describendi ratione ducit *Athenæus* l.11.c. ult. Ο μὲν Ξενοφῶν, inquit, συνανάβας Κύρῳ εἰς Πέρσας μὲν τῶν μυρίων ἑξαλίων καὶ ἄκριβῶς εἰδὼς τὴν περοδοσίαν τῇ Θεσσαλῷ Μένωνι, ὅτι αὐτὸς αἰτιᾶ ἐγένετο τοῖς περὶ Κλέαρχον τῆς

ἀπωλείας τῆς ὑπὸ Τισσαφέρνη γενομένης, καὶ οἷός τις ἦν τὸν τρόπον, ὡς χαλεπός, ὡς ἀσελγὴς διηγήσάμενος· ὁ καλῶς Πλάτων, μονονεχὶ εἰπὼν, ἔκ ἐς' ἑτυμολόγῳ ἔτῳ, ἐγκώμια αὐτῷ διεξέρχεται —

4 Πλεῖστα, &c.] MS. Eton. πλεῖτείν, idèd, opinor, quòd ἀρχεῖν mox sequatur. Sed vide p.21.n.1. *Suidas* etiam ad v. Μένων receptam servat lectionem.

5 Συνιομωιάτην ὁδὸν, &c.] Confer K. Π. p. 87.

τῷ ἐπιόρκεϊν τε, καὶ ψεύδεσθαι, καὶ ἐξαπατᾶν. ¹τὸ δὲ ἀπλῆν τε καὶ ἀληθές, τὸ αὐτὸ τῷ ἡλιθίῳ εἶναι. Στέργων δὲ φανερός μὴ ἦν ἐδέναι, ὅτῳ δὲ φαίη φίλος εἶναι, τῷ ἐνδηλος ἦν ἐπιβλεύων. Καὶ πολεμικὸν μὴ ἐδένος καλεγέλα, τῶν δὲ συνόντων πάντων ὡς καλε-
 γῶν αἰεὶ διελέετο. Καὶ τοῖς μὴ τῶν πολεμίων κλήμασιν ἐκ
 ἐπεβόλευε· (χαλεπὸν γὰρ ὦλεο εἶναι τὰ τῶν φυλαττομένων
 λαμβάνειν) τὰ δὲ τῶν φίλων ²μόνος ὦλεο εἰδέναι ὅτι ῥᾶστον ἀφύ-
 λακτα λαμβάνειν. Καὶ ὅσους μὴ ἠσθάνετο ἐπιόρκευ καὶ ἀδίκους, ὡς
 εὖ ὠπλισμένους ἐφοβεῖτο· ³τοῖς δ' ὁσίοις καὶ ἀληθεῖαν ἀσκῶσιν
 ὡς ἀνάνδροις ἐπειρᾶτο χρῆσθαι. Ὡς περ δὲ τις ἀγάλλεται ἐπὶ
 θεοσεβείᾳ, ⁴καὶ ἀληθείᾳ, καὶ δικαιοσύνῃ, ἔτι καὶ Μένων ἠγάλλετο
 τῷ ἐξαπατᾶν δύνασθαι, τῷ πλάσασθαι ψευδῆ, τῷ φίλους
 διαγελάειν· τὸν δὲ μὴ πανουργόν, ἀπαίδευτον ἐνόμιζεν εἶναι.

si pejeraret, & mentiretur, & falleret: simplicitas autem atque veritas idem *ipsi* videbantur quod stultitia. Neminem ab eo diligenter manifestum erat, ac cuicunque amicum se profiteretur, huic palam insidiabatur. Hostem nullum irridebat, verum tanquam eos omnes, quibuscum commercium habebat, deridens semper sermocinabatur. Itidem facultatibus hostium non insidiabatur; (quippe difficile putabat esse *facultates* eorum, qui sibi caverent, consequi) sed amicorum res, *utpote* incustoditas, solus *ipsi* videbatur, qui intelligeret facillimum *esse* capere. Et quoscunque perjuros ac injustos *esse* animadverteret, quasi bene munitos formidabat; at religiosi veritatisque studiosi, tanquam parum virilibus, uti conabatur. Et quemadmodum *alius* quispiam se pietate erga deum, & veritate & justitiâ oblectat, sic Menon *in eo* exultabat, quod decipere posset *alios*, quod mendacia fingere, quod amicos irridere: vaser qui non esset, *eum* rudem esse existimabat.

¹ Τὸ δὲ ἀπλῆν τε καὶ, &c.] MS. Eton. Stobæus & vet. quædam editiones dant, τὸ δὲ ἀπλῆν τε καὶ ἡλίθιον, ἐνομίζετο αὐτῷ ἡλιθίῳ εἶναι. Suidas, ad v. ἡλίθιος, habet τὸ δὲ ἀπλῆν καὶ ἀληθές ἐνομίζετο αὐτῷ ἡλίθιον εἶναι: quam ferè scripturam sequitur idem ad v. Μένων. Lektionem receptam rectè exhibent editiones Steph. & Leuncl.

² Μόνος ὦλεο, &c.] In MS. Eton.

deest ὅτι, ante ῥᾶστον, quod statim excipit δν, finalis *scil.* ejus iterata syllaba. Vulgatam lectionem Suidas & principes tuentur editiones.

³ Τοῖς δ' ὁσίοις καὶ, &c.] Phavor. Οσιος, ὁ περὶ τὰ θεῖα δίκαιος. Conjunxit Noster ὁσίους καὶ εὐόρους in fine Hist. Gr. l. 2.

⁴ Καὶ ἀληθείᾳ] Apud Suidam, ad v. Μένων, voces istæ non leguntur.

¹ Καὶ παρ' οἷς μὲν ἐπεχειρεῖ πρῶτεύειν Φιλία, διαβάλλων τὴς πρῶτης, τῆτης ὥστο δεῖν κλῆσασθαι. Τὸ δὲ πειθομένους τὴς στρατιώτας παρέχεσθαι, ἐκ τῆ συναδικεῖν αὐτοῖς ἐμνηχανᾶτο. Τιμᾶσθαι δὲ καὶ θεραπεύεσθαι ἡξίε, ἐπιδεικνύμενος ὅτι πλεῖστα δύναίη καὶ ἐθέλοι ἂν ἀδικεῖν. Εὐεργεσίαν δὲ καλέλεγεν, ² ὁπότε τις αὐτῷ ἀφίστατο, ὅτι χρώμενος αὐτῷ ἐκ ἀπώλεσεν αὐτόν. Καὶ τὰ μὲν δὴ ἀφανῆ ἔξεσι περὶ αὐτῷ ψεύδεσθαι· ἃ δὲ πάντες ἴσασι, τὰ δ' ἐσί. ³ Παρὰ Αἰριπίπῳ μὲν, ἔτι ὠραῖος ὢν, στρατηγεῖν διεπράξατο τῶν ξένων· Αἰριαίῳ δὲ βαρβάρῳ ὄντι, ὅτι μειρακίοις καλοῖς ἡδέλο, οἰκειότατος ἔτι ὠραῖος ὢν ἐγένετο· αὐτὸς δὲ ⁴ παιδικὰ εἶχε Θαρύπαν, ἀγένειος ὢν γενειῶντα. Αποθνήσκοντων δὲ τῶν στρατηγῶν, ὅτι ἐστράτευσαν ἐπὶ βασιλέα σὺν Κύρῳ, ⁵ τὰ αὐτὰ πεποιηκὼς ἐκ ἀπέθανε· μετὰ δὲ τὸν τῶν ἄλλων θάνατον στρατηγῶν, τίμωρηθῆναι ὑπὸ βασιλέως ἀπέθανεν,

Ac apud quos quidem principem in amicitia locum obtinere nitebatur, hos sibi conciliandos putabat illorum criminatione, qui primi apud eos essent. Milites sibi obsequentes, injuriarum cum ipsis societate inita, reddere studebat. Affici se honore atque coli propterea volebat, quod demonstraret posse se & velle plurimum injuriæ inferre. Cum quis ab se defecisset, beneficii loco censebat, quod dum ejus uteretur opera, eum non perdidisset. Ac obscura quidem de eo fingere licet; quæ verò norunt omnes, hæc sunt. Ab Aristippo, cum jam florente esset ætate, ut militibus externis præesset, impetravit: Ariæo etiam barbaro, quod formosis delectabatur adolescentibus, in ætatis itidem flore fuit maximè familiaris: ipse Tharypam in deliciis habebat, imberbis barbatum. Cum autem duces Græci interirent, propterea quod adversus regem cum Cyro expeditionem susceperant, quanquam ejusdem ille incæpti particeps fuisset, non tamen illicò est interfectus: sed necatis jam ducibus cæteris, supplicio adfectus ab rege

¹ Καὶ παρ' οἷς μὲν, &c.] Suidæ loco cit. exemplaria dant, καὶ παρ' οἷς μὲν ἐπεχειρεῖ πρῶτεύειν, διαβάλλων Φιλίαν, τὴς πρῶτης τῆτης ὥστο δεῖν κλῆσασθαι. Sed emendanda sunt illa, non mutanda vulgata scriptura.

² ὁπότε τις, &c.] Suidas, legit,

ὅτε τις, &c.

³ Παρὰ Αἰριπίπῳ, &c.] Lege p. 5. & quæ scripta sunt n. 3.

⁴ Παιδικὰ] Vide p. 167. n. 2.

⁵ Τὰ αὐτὰ πεποιηκὼς ἐκ, &c.] Confer Diodor. Sic. l. 257. & Plutarch. in Artaxerxe, p. 1020.

ἔχ' ὥσπερ Κλέαρχος καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀποδηθέντες τὰς κεφαλὰς· (ὅσπερ κάλλιστος θανάτων ἐδόκει εἶναι) ἀλλὰ ζῶν αἰκισθεὶς ἐνιαυτὸν, ὥς πονηρός, λέγεται τελευτῆς τυχεῖν.

Αγίας δὲ ὁ Ἀρκάς, καὶ Σωκράτης ὁ Ἀχαιοῦς² καὶ τέτρω ἀπεθανέτην· τέτρων δὲ ἔδειξ' ἔθ' ὥς ἐν πολέμῳ κακῶν καλεγέλα, ἔτ' ἐς Φιλίαν αὐτὸς ἐμέμφετο. ³ Ἡσῆν τε ἄμφω ἀμφὶ τετραράκοντα ἔτη ἀπὸ γενεᾶς.

periiit; non ille quidem ut Clearchus cæterisque duces, quibus abscissa sunt capita; (quæ mors esse videbatur honestissima) sed ut scelestus, anno toto excruciatuſ vivus, tandem vitæ finem fecisse dicitur.

Cæterum Agias ille Arcas, & Socrates Achæus etiam interfecti sunt; quos nemo vel ut ignavos in bello irrifit, vel in amicitia colendâ reprehendit. Uterque annos ferè quadraginta vixerat.

1 Ὅσπερ κάλλιστος, &c.] Vide p. 100. n. 2.

2 Καὶ τέτρω] Adī p. 128. n. 2.

3 Ἡσῆν τε ἄμφω, &c.] Per pleonasmum literæ σ Atticis familia-

rem scribitur ἡσῆν pro ἥτην. Vide sis Cl. *Maittaire* de dialecto Atticâ p. 44. Cæterum, pro τετραράκοντα MS. Eton. exhibet τὰ πέντε καὶ τριᾶκοντα.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ Γ'.

ΟΣΑ μὲν δὴ ἴεν τῇ ἀναβάσει τῇ μετὰ Κύρου οἱ Ἕλληνες ἔπραξαν μέχρι τῆς μάχης, καὶ ὅσα, ἐπεὶ Κύρος ἐτελεύτησεν, ἐγένετο, ἀπιόντων τῶν Ἑλλήνων σὺν Τισσαφέρνει ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδήλωται. Ἐπεὶ δὲ οἱ τε στρατηγοὶ συνειλημμένοι ἦσαν,² καὶ τῶν λοχαγῶν καὶ στρατιωτῶν οἱ συνεπόμενοι ἀπολώλεσαν, ἐν πολλῇ δὲ ἀπορίᾳ ἦσαν οἱ Ἕλληνες, ἐνθυμύμενοι ὅτι ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις ἦσαν,³ κύκλῳ δ' αὐτοῖς πάντῃ πολλὰ καὶ ἔθνη καὶ πόλεις πολέμια ἦσαν· ἀγορὰν δὲ εἰδὲς ἔτι παρῆξεν ἔμελλεν, ἀπείχον δὲ τῆς Ἑλλάδος πλεόν ἢ μύρια πέντε, ἡγεμῶν δ' εἰδὲς τῆς ὁδοῦ ἦν, πόλαμοι δὲ διεῖρτον ἀδιάβατοι ἐν μέσῳ τῆς οἰκαδὲς ὁδῶ· προδεδώκασιν δὲ αὐτὰς καὶ οἱ σὺν Κύρῳ ἀναβάντες βάρβαροι, μόνοι δὲ καταλειμμένοι ἦσαν, εἰδὲς ἱππέα εἰδὲνα σύμμαχον ἔχοντες· ὥς τ' εὖ

QUAE Græci in itinere cum Cyro in *Asiam superiorem* facto ad pugnam usque gesserint, quæque, posteaquam Cyrus interisset, acciderint, Græcis cum Tissapherne per inducias discedentibus, superiore libro expositum est. Posteaquam verò duces comprehensi erant, & qui eos sequuti fuerant cohortium præfecti atque milites perierant, in magnâ erant anxietate Græci, cùm se prope à portâ regis abesse cogitarent, ac multas undique tum nationes tum civitates ipsis infestas esse; annonam neminem jam amplius suppeditaturum, se à Græciâ stadiorum plus decem milia abesse, ducem itineris esse nullum, fluvios, transiri qui non possent, in medio in domum itinere se hinc inde, quo minùs progredenterentur, inhibere; barbaros etiam, qui cum Cyro in *Asiam* adscenderant, ipsos prodidisse; solos jam relictos esse, nec ullum habere equitatum auxiliarem; adeò ut perspicuum esset, neque

¹ Εἰ τῇ ἀναβάσει τῇ μετὰ, &c.] Ità edit. Steph. & veteres quædam. In *Leunclav.* perperam omittitur articulus ante μετά. Malè etiam MS. Eton. — Κύρος ἀναβάσει Ἕλληνες, &c.

² Καὶ τῶν λοχαγῶν, &c.] Pro καὶ τῶν, &c. Vide p. 68. n. 3.

³ Κύκλῳ δ' αὐτοῖς πάντῃ] Ultima vox deest in MS. Eton. quam tamen rectè servârunt libri editi. Vide p. 64. n. 1.

δηλον ἦν, ¹ ὅτι νικῶντες μὲν εἰς τὸν αὐτὸν φεύγοντα κατακαίνουσιν, ἡττηθέντων δὲ αὐτῶν εἰς αὐτοὺς λειφθεῖν. ² Ταῦτα ἐννοέμενοι, καὶ ἀθύμως ἔχοντες, ὀλίγοι μὲν αὐτῶν εἰς τὴν ἐσπέραν ³ σίτη ἐλεύσαντο, ὀλίγοι δὲ πυρὰ ἔκαυσαν, ἐπὶ δὲ τὰ ὅπλα πολλοὶ ἐκ ἤλθον ταύτῃ τῇ νυκτί. ἀνεπαύετο δὲ ὅπως ἐτύγχανεν ἕκαστος, ⁴ καὶ δυνάμενοι καθεύδειν ὑπὸ λύπης, καὶ πόθου παλίδων, γονέων, γυναικῶν, παίδων, ἔς ἃ ποτε ἐνόμιζον ἔτι ὄψεσθαι. Οὕτω μὲν διακειμένοι πάντες ἀνεπαύοντο.

si vincerent, vel unum fugientem interfecturos, & si vincerentur, ne unum quidem vivum relictum iri. Hæc dum secum cogitarent, animoque essent anxio, ex iis pauci sub vesperam cibum cepere, pauci accenderunt ignes, ad armatos quoque ordines eâ nocte multi non accessere: at illo se quisque loco quieti dedit, in quem forte fortunâ incidisset, cum præ animi ægitudine, ac desiderio suæ quisque patriæ, parentum, uxorum, liberum, quos nunquam se deinceps visuros arbitrabantur, somnum capere non possent. His illi animis omnes quiescebant:

¹ Οτι νικῶντες μὲν εἰς τὸν αὐτὸν, &c.] Participium φεύγοντα ex consentientibus Stephani & Leunclavii conjecturis huc adduxi: quibus Amasæi favet interpretatio; vertit enim, ex quo futurum erat, ut neque viatores fugientes assequi, &c. Sic K. P. p. 273. — ποῖος ἡ ἱππίας, ἡ τοξότας, — ἀνευ ἵππων ὄντες δυνάμεθα αὐτὸν φεύγοντα ἡ λαβεῖν, ἡ κατακαίνειν; vides (verba sunt hæc Leunclaviana) φεύγοντας κατακαίνειν dici, quod verbum insolentius hîc quoque reperitur: ut omnino φεύγοντα κατακαίνουσιν scribendum sit. Nam stantes, uti dictum, adversarios in acie quin egregiè Græci occidere possent, nullum erat dubium; fugientes verò non itidem, ob penuriam equitatûs.

² Ταῦτα ἐννοέμενοι, &c.] Vide p. 78. n. 3. MS. Eton. idem hoc participium pro ἐνθυμέμενοι ὅτι ἐπὶ ταῖς βασιλείαις, &c. exhibet. Sed rectè

se habet vulgata scriptura: nam sic suprâ Noster p. 142. Εγὼ ἐνθυμέμαι μὲν καὶ ταῦτα πάντα ἐννοῶ δὲ, &c. Vide sis Taciti Annal. l. 1. c. 65. & quæ ibi notârunt Lipsius & Gruterus.

³ Σίτη ἐγένετο, &c.] Adi p. 98. n. 4. Cæterum, pro πυρὰν, quod hætenus libri editi prætulerunt, πυρὰ, Stephano probante, reposui. Sic infrâ Noster lib. 6. serè medio, ἐπειδὴ τὰ πυρὰ ἔχοντες ἐωρῶμεν, &c. At verò πυρὰ δηλοῦς, propriè denotat τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ νεκρῷ ἀπτόμενον. De significatione vocis ὅπλα, mox sequuturæ, consule p. 146. n. 6.

⁴ Οὐ δυνάμενοι καθεύδειν ὑπὸ, &c.] Locum hunc cum Virgilianis istis contulit Muretus:

Nec mihi jam patriam antiquam spes
ulla videndi,

Nec dulces natos, exoptatumque paren-
tem. En. 2. v. 137. & seq.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ Γ'.

ΟΣΑ μὲν δὴ ἔν τῇ ἀναβάσει τῇ μετὰ Κύρου οἱ Ἕλληνες ἔπραξαν μέχρι τῆς μάχης, καὶ ὅσα, ἐπεὶ Κύρος ἐτελεύτησεν, ἐγένετο, ἀπὶ ὧν τῶν Ἑλλήνων σὺν Τισσαφέρνηι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδήλωται. Ἐπεὶ δὲ οἱ τε Σαρμαθοὶ συνειλημμένοι ἦσαν,² καὶ τῶν λοχαγῶν καὶ Σαρματιῶν οἱ συνεπόμενοι ἀπολώλεσαν, ἐν πολλῇ δὲ ἀπορίᾳ ἦσαν οἱ Ἕλληνες, ἐνθυμύμενοι ὅτι ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις ἦσαν,³ κύκλῳ δ' αὐτοῖς πάντῃ πολλὰ καὶ ἔθνη καὶ πόλεις πολέμια ἦσαν· ἀγορὰν δὲ ὅδεῖς ἔτι παρέξειν ἔμελλεν, ἀπείχον δὲ τῆς Ἑλλάδος πλεον ἢ μύρια πέντε, ἡμεῶν δ' ὅδεῖς τῆς ὁδοῦ ἦν, ποταμοὶ δὲ διεῖρτον ἀδιάβατοι ἐν μέσῳ τῆς οἰκαδεῖς· προδεδώκασιν δὲ αὐτὰς καὶ οἱ σὺν Κύρῳ ἀναβάντες βάρβαροι, μόνοι δὲ καταλειμμένοι ἦσαν, ὅδε ἵππεα ὅδενα σύμμαχον ἔχοντες· ὥς τ' εὖ

QUÆ Græci in itinere cum Cyro in *Asiam superiorem* facto ad pugnam usque gesserint, quæque, posteaquam Cyrus interisset, acciderint, Græcis cum Tissapherne per inducias discedentibus, superiore libro expositum est. Posteaquam verò duces comprehensi erant, & qui eos sequuti fuerant cohortium præfecti atque milites perierant, in magnâ erant anxietate Græci, cùm se prope à portâ regis abesse cogitarent, ac multas undique tum nationes tum civitates ipsis infestas esse; annonam neminem jam amplius suppeditaturum, se à Græciâ stadiorum plus decem milia abesse, ducem itineris esse nullum, fluvios, transiri qui non possent, in medio in domum itinere se hinc inde, *quo minùs progredierentur*, inhibere; barbaros etiam, qui cum Cyro in *Asiam* adscenderant, ipsos prodidisse; solos jam relictos esse, nec ullum habere equitatum auxiliarem: adeò ut perspicuum esset, neque

1 Εἰς τῇ ἀναβάσει τῇ μετὰ, &c.] Ità edit. Steph. & veteres quædam. In *Leunclav.* perperam omittitur articulus ante μετά. Malè etiam MS. Eton. — Κύρος ἀναβάσει Ἕλληνες, &c.

2 Καὶ τῶν λοχαγῶν, &c.] Pro καὶ τῶν, &c. Vide p. 68. n. 3.

3 Κύκλῳ δ' αὐτοῖς πάντῃ] Ultima vox deest in MS. Eton. quam tamen rectè servârunt libri editi. Vide p. 64. n. 1.

δηλον ἦν, ¹ ὅτι νικῶντες μὲν εἴδ' αὖν ἓνα Φεύγοντα κατακαίνουεν, ἡτληθέντων δὲ αὐτῶν εἰδείς αὖν λειφθεῖν. ² Ταῦτα ἐννοούμενοι, καὶ ἀθύμως ἔχοντες, ὀλίγοι μὲν αὐτῶν εἰς τὴν ἐσπέραν ³ σίτη ἐξεύσαντο, ὀλίγοι δὲ πυρὰ ἔκαυσαν, ἐπὶ δὲ τὰ ὅπλα πολλοὶ ἐκ ἦλθον ταύτῃ τῇ νυκτί. ἀνεπαύετο δὲ ὅπρ' ἐτύγχανεν ἕκαστος, ⁴ καὶ δυνάμενοι καθεύδειν ὑπὸ λύπης, καὶ πόθου παλρίδων, γονέων, γυναικῶν, παίδων, ἔς ἃ ποτε ἐνόμιζον ἔτι ὄψεσθαι. Οὕτω μὲν διακειμένοι πάντες ἀνεπαύοντο.

si vincerent, vel unum fugientem interfecturos, & si vincerentur, ne unum quidem vivum relictum iri. Hæc dum secum cogitarent, animoque essent anxio, ex iis pauci sub vesperam cibum cepere, pauci accenderunt ignes, ad armatos quoque ordines eâ nocte multi non accessere: at illo se quisque loco quieti dedit, in quem forte fortunâ incidisset, cum præ animi ægritudine, ac desiderio suæ quisque patriæ, parentum, uxorum, liberum, quos nunquam se deinceps visuros arbitrabantur, somnum capere non possent. His illi animis omnes quiescebant:

¹ Οτι νικῶντες μὲν εἴδ' αὖν, &c.] Participium Φεύγοντα ex consentientibus Stephani & Leunclavii conjecturis huc adduxi: quibus Amasæi favet interpretatio; vertit enim, ex quo futurum erat, ut neque victores fugientes assequi, &c. Sic K. Π. p. 273. — ποίως ἡ ἱππείας, ἡ τοξότας, — ἀνευ ἵππων ὄντες δυνάμεθα αὖν Φεύγοντας ἡ λαβεῖν, ἡ κατακαίνειν; vides (verba sunt hæc Leunclaviana) Φεύγοντας κατακαίνειν dici, quod verbum insolentius hîc quoque reperitur: ut omnino Φεύγοντα κατακαίνουεν scribendum sit. Nam stantes, uti dictum, adversarios in acie quin egregiè Græci occidere possent, nullum erat dubium; fugientes verò non itidem, ob penuriam equitatus.

² Ταῦτα ἐννοούμενοι, &c.] Vide p. 78. n. 3. MS. Eton. idem hoc participium pro ἐνθυμούμενοι ὅτι ἐπὶ ταῖς βασιλείς, &c. exhibet. Sed rectè

se habet vulgata scriptura: nam sic suprâ Noster p. 142. Εγὼ ἐνθυμούμαι μὲν καὶ ταῦτα πάντα ἐννοῶ δὲ, &c. Vide sis Taciti Annal. l. 1. c. 65. & quæ ibi notârunt Lipsius & Gruterus.

³ Σίτη ἐγεύσαντο, &c.] Adi p. 98. n. 4. Cæterum, pro πυρὰν, quod hæctenus libri editi prætulerunt, πυρὰ, Stephano probante, reposui. Sic infrâ Noster lib. 6. ferè medio, ἐπειδὴ τὰ πυρὰ ἔχ' ἐωρῶμεν, &c. At verò πυρὰ θηλυκῶς, propriè denotat τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ νεκρῷ ἀπτόμενον. De significatione vocis ὅπλα, mox sequuturæ, consule p. 146. n. 6.

⁴ Οὐ δυνάμενοι καθεύδειν ὑπὸ, &c.] Locum hunc cum Virgilianis istis contulit Muretus:

Nec mihi jam patriam antiquam spes
ulla videndi,
Nec dulces natos, exoptatumque paren-
tem. En. 2. v. 137. & seq.

Ἦν δέ τις ἐν τῇ στρατιᾷ Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, ὃς ἔτε στρατηγός, ἔτε λοχαγός, ἔτε στρατιώτης ὧν συνηκολέθει, ¹ ἀλλὰ Πρόξενος αὐτὸν μελεπέμψαλο οἶκοθεν, ξένος ὧν ἀρχαῖος· ὑπισχνεῖτο δὲ αὐτῷ, εἰ ἔλθοι, φίλον Κύρῳ ποιήσειν· ² ὃν αὐτὸς ἔφη κρείττω ἐαυτῷ νομίζειν τῆς πατρίδος. Οἱ μὲν οὖν Ξενοφῶν ἀναλνὼς τὴν ἐπιστολὴν, ἀνακοινῶνται Σωκράτει τῷ Ἀθηναίῳ περὶ τῆς πορείας. ³ Καὶ ὁ Σωκράτης ὑποπτεύσας μὴ τι πρὸς τῆς πολεως οἱ ὑπαίτιον εἴη Κύρῳ φίλον γένεσθαι, (ὅτι ἐδόκει ὁ Κύρος προθύμως τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τὰς Ἀθήνας συμπολεμῆσαι) συμβλεύει τῷ Ξενοφῶνι ἐλθόντι εἰς Δελφὸς ἀνακοινῶσαι τῷ θεῷ περὶ τῆς πορείας. Ἐλθὼν δὲ ὁ Ξενοφῶν ἐπήρετο τὸν Απόλλω, τίνι ἂν θεῶν θύων καὶ εὐχόμενος κάλλισ' ἂν καὶ ἄριστα ἔλθοι τὴν ὁδόν, ἣν ἐπινοεῖ, καὶ καλῶς πράξας ⁴ σωθεῖν. Καὶ ἀνείλεν

Erat autem in exercitu Xenophon quidam Atheniensis, qui, cum neque dux, neque cohortis *alicujus* præfectus, neque miles esset, illos comitatus erat; sed è domo Proxenus ipsum evocarat, quippe qui antiquus *ejus* erat hospes: hic autem illi, si *ad se* veniret, ut Cyro amicus adscriberetur, effecturum se pollicebatur; quem ipse sibi utiliorem patriâ videri dicebat. *Hujus* epistolam cum legisset Xenophon *ipso* de itinere Socratem Atheniensem consulit. Et Socrates veritus ei nè criminofum *suam* apud civitatem foret, cum Cyro si amicitiam iniret, (quia Cyrus alacriter Lacedæmonios in eo juvisse bello videretur, quod adversus Athenienses gesserant) hoc Xenophonti dat consilii, ut Delphos profectus deum *illum* de itinere consuleret. Eὐθὺς profectus Xenophon Apollinem interrogat, cui deum rem sacram faceret precésque ferret, ut iter, quod apud animum instituerat, pulcherrimè ac optimè perficeret, réque præclarè gestâ salvus rediret. Et ei *per*

¹ ΑΛΛΑ ΠΡΟΞΕΝΟΣ, &c.] *Max. Tyr.* dissert. 5. sub fin. Ξενοφῶντα δὲ καλεῖ Πρόξενον, παραπέμπει δὲ Απόλλων, συνεκπέμπει δὲ ὁ Σωκράτης ἐκ τῆς πολλῆς σχολῆς καὶ θεωρίας ἐπὶ στρατείαν καὶ στρατηγίαν, καὶ σωτηρίαν Ἑλλήνων μυριάδων.

² Ὅν αὐτὸς ἔφη κρείττω, &c.] I. e. à quo *plura se* (verba sunt Stephani) *quàm à patriâ exspectare aiebat.*

³ Καὶ ὁ Σωκράτης ὑποπτεύσας, &c.] Consule *Dissertat.* I. K. Π. præmissæ p. 3.

⁴ Σωθεῖν] Compendium loquendi sequens, verbum illud unum posuit pro σωθεῖν εἰς Ἀθήνας, vel εἰς τὴν Ἑλλάδα: ut *suprà* p. 136. — ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑμᾶς: *infra* l. 6. ferè medio, ἐπιθύμην εἰς τὴν Ἑλλάδα σώζεσθαι.

αὐτῷ ὁ Απόλλων, θεοῖς οἷς ἔδει θύειν. Ἐπεὶ δὲ πάλιν ἤλ-
θε, λέγει τὴν μαντείαν τῷ Σωκράτει. Ο δ' ἀκέσας ἠτιάτο
αὐτόν, ὅτι ἔτ' ἔτο πρότερον ἡρώτα, πότερον λώϊον αὐτῷ εἴη
πορεύεσθαι, ἢ μένειν, ἀλλ' αὐτὸς κρίνας ἰτέον εἶναι, τ' ἔτο
ἐπυνθάνετο, ὅπως ἂν κάλλιστα πορευθεῖη. Ἐπεὶ μέντοι ἔτως
ἦρε, 'ταῦτ', ἔφη, χρὴ ποιεῖν, ὅσα ὁ θεὸς ἐκέλευσεν. Ο μὲν
δὴ Ξενοφῶν ἔτω θυσάμενος οἷς ἀνεῖλεν ὁ θεός, ἐξέπλει, ² καὶ
καταλαμβάνει ἐν Σάρδεσι Πρόξενον καὶ Κύρον, μέλλοντας ἤδη
³ ὁρμαῖν τὴν ἄνω ὁδὸν καὶ συνεσάθη Κύρῳ. Προθυμωμένοι δὲ
τῷ Πρόξενῳ, καὶ ὁ Κύρος συμπροθυμεῖτο μεῖναι αὐτόν· εἶπε δὲ
ὅτι ἐπειδὴν τάχιστα ἡ στρατεία λήξῃ, εὐθὺς ἀποπέμψει αὐ-
τόν. Ἐλέγετο δὲ ⁴ ὁ σόλος εἶναι εἰς Πεισίδας.

Ἐσφαλεύετο μὲν δὴ, ἔτως ἐξαπατηθεὶς, ἔχ' ὑπὸ τῷ Πρόξενῳ·
(ἔ' γὰρ ἦδει τὴν ἐπὶ βασιλέα ὁρμήν, ἐδ' ἄλλος ἔδεις τῶν Ελλή-
νων, πλὴν Κλεάρχου) ἐπεὶ μέντοι εἰς Κιλικίαν ἤλθον, σαφές

*oraculum respondit Apollo, diis rem sacram faceret, quibus facere
oporteret. Cum verò Athenas reversus esset, Socrati oraculum
narrat. Quod cum audisset ille, reprehendit eum, quòd non prius
quævisset, utrùm ipsi satiùs esset proficisci, quàm domi manere:
sed ipse cum jam proficisci decrevisset, quo pacto proficisci com-
modissimè posset, id unum interrogasset. Verùm quandò ità quæ-
visisti, ea, inquit, facienda sunt, quæ deus imperavit. Itaque Xe-
nophon cum iis sacrificasset numinibus quæ per oraculum significâ-
rat deus, solvit, ac Sardibus Proxenum & Cyrum adsequitur, qui
jamjam in Asiam erant adscensuri; statimque Cyro commendatus
est. Proxeno autem ab eo contendente, ut secum maneret, unà
quoque Cyrus id contendebat; aiebátque se eum, ubi primùm
expeditioni finis imponeretur, statim dimissurum. Expeditio au-
tem ferebatur adversùs Pisidas esse suscepta.*

Et Xenophon quidem in militiam profectus est, hoc modo de-
ceptus, at non à Proxeno: (nam neque is adversùs regem mo-
veri bellum, neque alius quisquam Græcorum, præter Clearchum,

1 Ταῦτ', ἔφη, χρὴ, &c.] Lege
modò adlata ex *Max. Tyrio*, p.
præced. n. 1.

2 Καὶ καταλαμβάνει ἐν Σάρδεσι,
&c.] Vide fis p. 8, 9.

3 Ὁρμαῖν τὴν, &c.] Pro ὁρμαῖν εἰς

vel ἐπὶ, &c. quarum præpositionum
usitata satis est ellipsis post verba
motum ad locum significantia.

Vide fis p. 7. n. 1.

4 Ο σόλος.] Adi p. 28. n. 2. &
confer p. 6.

πάνσιν ἔδοκει εἶναι, ὅτι ὁ σόλος εἴη ἐπὶ βασιλέα. Φοβέμενοι δὲ τὴν ὁδόν, καὶ ἄκοντες ὁμῶς οἱ πολλοὶ ¹ δι' αἰσχύνην καὶ ἀλλήλων καὶ Κύρου συνηκολέθησαν· ὧν εἷς καὶ Ξενοφῶν ἦν. Ἐπεὶ δ' ἀπορία ἦν, ἐλυπεῖτο μὲν σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐκ ἐδύνατο καθεύδειν· ² μικρὸν δὲ ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ. Ἐδοξεν αὐτῷ ³ βροντῆς γενομένης, σκηπτοῦ πεσεῖν εἰς τὴν παρρώαν οἰκίαν, καὶ ⁴ ἐκ τέττε λάμπεισθαι πάνταν. Περίφοβος δ' εὐθὺς ἀνηγέρθη, ⁵ καὶ τὸ ὄναρ πῇ μὲν ἔκρινεν ἀγαθόν· (ὅτι ἐν πό-

norat) verum ubi in Ciliciam venissent, perspicuum omnibus esse videbatur, adversus regem expeditionem suscipi. Ac tum sanè plerique tamen si hoc formidarent iter, etiam inviti tamen, tum præ mutuâ tum præ Cyri reverentiâ, unâ sequebantur: quorum unus erat Xenophon. Cum autem hæc rerum esset difficultas,angebatur quidem ille cum cæteris, nec dormire poterat: attamen paulum somno sopitus, somnium vidit. Videbatur ei, tonitru moto, fulmen domum in paternam cadere, ac universam inde coruscare. Metu vehementi perculsus è somno confestim excitatus est, atque somnium illud partim faustum judicabat; (quod

1 Δι' αἰσχύνην καὶ, &c.] Ex philosophorum definitione apud A. Gell. l. 19. c. 7. αἰσχύνη ἐστὶ φόβος δικαίου ψόγος, i. e. timor justæ reprehensionis.

2 Μικρὸν δὲ ὕπνου, &c.] MS. Eton. & libri quidam editi repræsentant ὕπνον: cui vulgata scriptura omnino præferenda est. Sic in Hieronimo ferè mediò, δειπνῶ καὶ ὕπνῳ τυγχάνομεν Cæterum, similiter Xenophon dixit K. Π. p. 646. ὄναρ εἶδε τοιόνδε — Sic cernere & videre somnia Latini.

3 Βροντῆς γενομένης, &c.] De fulminum generibus ex Festo ad Lycophr. Cassandr. Meursius hæc adduxit: Manubiæ Jovis tres dicuntur esse; quarum unæ sunt minimæ, quæ moneant, placidæque sint. Alteræ, quæ majores sint, ac veniant cum fragore, discutiantque, aut divellant, quæ à Jove sint, & consilio deorum mitti existimentur. Tertiæ his ampliores,

quæ cum igne veniant: & quanquam nullum sine igne fulgur est, hæc propriam differentiam habeant, quod aut adurant, aut fuligine deformant, aut accendant, quæ statum mutant deorum consilio superiorum. Cæterum, σκηπτοῦς, Scholiaste in Lycophr. ad v. 383. interprete. est ὁ κάτω φερόμενος, καὶ πλεχτικός, καὶ αἰφνίδιος κεραυνός, ὅς γενέσθαι παχυκέντητος πυρώδους πνεύματος.

4 Ἐκ τέττε] Vide K. Π. p. 73. n. 1.

5 Καὶ τὸ ὄναρ πῇ, &c.] Vide sis Artemid. ὀνειροκριτ. l. 2. c. 8, 10: & l. 4. c. 67. & Duportiprælect. in Theophr. p. 473. Lucem autem cælo missam fausta sæpè lætæque polliceri putârunt veteres. K. Π. p. 256. — ἐπεὶ νύξ ἐγένετο, λέγεται ὡς τῷ Κύρῳ καὶ τῷ στρατεύματι ἐκ τῆ θρανῆς προφανές γενέσθαι, ὥστε πάνσι φεῖκην μὲν πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνισθαι, δάρεσθαι δὲ πρὸς τὰς πολεμίας.

νοῖς ὦν καὶ κινδύνοις φῶς μέγα ἐκ Διὸς ἰδεῖν ἔδοξε) πῇ δὲ καὶ ἐφοβεῖτο, (ὅτι ἁπὸ Διὸς μὲν βασιλέως τὸ ὄναρ ἔδοκει αὐτῷ εἶναι, κύκλω δ' ἔδοκει λάμπεσθαι τὸ πῦρ,) μὴ ἔδυναίτο ἐκ τῆς χώρας ἐξελθεῖν τῆς βασιλέως, ἀλλ' εἴργοιτο πάντοθεν ὑπὸ τινων ἀποριῶν.

Οποῖόν τι μὲν δὴ ἔστι τὸ τοιοῦτον ὄναρ ἰδεῖν, ἔξῃ σκοπεῖν ἐκ τῶν συμβάντων μετὰ τὸ ὄναρ. Γίγνεται γὰρ τάδε εὐθύς. 3 Ἐπειδὴ ἀνηγέρθη, πρῶτον μὲν ἔννοια αὐτῷ ἐμπίπτει, τί καλᾷ κείμαι; ἡ δὲ νύξ προβαίνει· ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ εἰκὸς τὴν πολεμίαν ἔχειν. Εἰ δὲ γενησόμεθα ἐπὶ βασιλεῖ, τί ἐμποδὼν μὴ ἔχῃ πᾶντα μὲν τὰ χαλεπώτατα ἐπιδόνας, πᾶντα δὲ τὰ δεινότατα παθόντας, ὑβρίζομένους ἀποθανεῖν; Ὅπως δὲ ἀμυνέμεθα, ἔδεις παρασκευάζειαι ἔδ' ἐπιμελεῖται, ἀλλὰ καλᾷ κείμεθα,

cum in laboribus & periculis versaretur, lucem magnam à Jove sortiam videre visus esset) partim (quod somnium hoc à Jove rege profectum ipsi videretur, & quod visus esset ignis undique lucere) metuebat, nè ex regione regis evadere non posset, sed undique difficultatibus quibusdam inhiaberetur.

Cæterum quale fuit hujusmodi somnii visum, animadvertere licet ex iis, quæ post somnium evenerunt. Nam statim hæc acciderunt: Posteaquam è somno excitatus esset, primum hæc ipsi in mentem incidit cogitatio, Quid jaceo? nox progreditur; & luce primâ hostes adventuros verisimile est. Quod si regis in potestatem devenerimus, quid prohibet quo minùs, molestissimâ quæque cum adspexerimus, & gravissima quæque fuerimus passi, contumeliis adfecti necemur? Quo pacto nosmet tueamur, ad id se nemo parat neque ulli curæ est, sed ita jacemus, quasi nobis

1 Ἀπὸ Διὸς μὲν, &c.] *Homer. Il. α. v. 63.* καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν. *Lucian. περὶ τῶν ἐνύπνιων, sub fin.* Οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγέμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἔδοκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα. Ἰστέ γὰρ ἔχ' ὑποκρίσιν τὴν ὄψιν, ἐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἔγνωκώς αὐτὰ διεξέρει καὶ ταῦτα, ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσκει πραγμάτων, περιεσώτων πολεμίων, ἀλλὰ τι καὶ χρησίμου εἶχεν ἢ διηγήσις.

2 Εἴργοιτο] *Phavorin.* Εἴργω, τὸ κῶλύω, φιλᾷται. Εἴρω δὲ, τὸ εἰς εἴρηκλὴν ἐμβάλλω—δασυνεῖναι. Vide *Budei Comm. L. G. p. 278, 279.*

3 Ἐπειδὴ ἀνηγέρθη, πρῶτον, &c.] Aliam hujusce loci interpunctionem prætulit *Leunclavius*; nimirum hanc: — τάδε εὐθύς, ἰπιδὴ ἀνηγέρθη, πρῶτον μὲν, &c. *Stphanianam* ipse potius sequendam duxi.

ὥσπερ ἔξόν ἡσυχίαν ἔχειν. Ἐγὼ ἔν τὸν ἐκ ποίᾳς πόλεως
 1 στρατηγὸν προσδοκῶ ταῦτα πράξειν; ποίαν δ' ἡλικίαν ἐμαυτῷ
 ἔλθειν ἀναμένω; ἔ γάρ ἔγωγ' ἔτι πρεσβύτερος ἔσομαι, εἰάν 2 τή-
 μερον προδῶ ἐμαυτὸν τοῖς πολεμίοις. Ἐκ τήδε ἀνίσταίαι, καὶ
 συγκαλεῖ τὰς Προξένους πρῶτον λοχαγούς. Ἐπεὶ δὲ συνῆλθον,
 ἔλεξεν, “Ἐγὼ, ὡ ἄνδρες λοχαγοί, ἔτε καθεύδειν δύναμαι, (ὡ-
 “ σπερ, οἶμαι, ἔδ' ὑμεῖς) ἔτε κατακεῖσθαι ἔτι, ὅρῳ ἐν οἷσις ἔσμεν.
 “ Οἱ μὲν γὰρ δὴ πολέμιοι 3 δῆλον ὅτι ἔ πρότερον πρὸς ὑμᾶς τὸν
 “ πόλεμον ἐξέφηναν, πρὶν ἐνόμισαν τὰ ἐαυτῶν καλῶς παρε-
 “ σκευάσθαι. ἡμῶν δ' ἔδεις ἔδδ' 4 ἀντεπιμελεῖται, ὅπως ὡς καλ-
 “ λιστα ἀγωνιζόμεθα. Καὶ μὴν εἰ ὑψησόμεθα, καὶ ἐπὶ βασιλεῖ
 “ γενησόμεθα, τί οἴομεθα πείσεσθαι; 5 ὅς καὶ τὰ ὁμομηρίαι καὶ

otium agere liceat. Ac ego quidem quānam ex urbe ducem hæc
 facturum expecto? quam ætatem mihi ipsi adfuturam opperior?
 nec enim maturiorem ad ætatem perveniam, hostibus si me hodiè
 dedidero. Surgit deinde, & Proxeni primū cohortium præfe-
 ctos convocat. Cū autem convenissent, “Ego, præfecti co-
 “ hortium, inquit, neque dormire possum, (quemadmodū nec
 “ vos, opinor, *potestis*) neque jacere ampliùs, dum quibus in re-
 “ bus versamur, video. Hostes certè quidem, *ut* constat, non
 “ priùs bellum nobis palàm denuntiārunt, quàm res suas benè
 “ comparatas esse putarent: at nostrū nemo curam vicissim
 “ adhibet, ut quàm præclarissimè certamen ineamus. Atqui
 “ *animos* si submittemus, & in regis potestatem veniemus, quid
 “ nos passuros existimamus? *quippe* ille fratris eādē matre nati,

1 Στρατηγὸν] Vocem hanc pro
 στρατὸν, quæ locum ejus hætenus in
 libris impressis occupavit, repo-
 nendam vidit olim *Stephanus*. Huic
 emendationi adstipulantur etiam
Amaseus, *Leunclavius* & veteris
 Gallicæ versionis auctor.

2 Τήμερον προδῶ, &c.] *Thom. Ma-*
gister: Τήμερον, Ἀττικοί, ἢ σήμερον.
 Verbum autem illud rectè ad *A-*
masæum notavit *Stephanus* sonare
 non simpliciter *dedidero*, sed *præ-*
ignaviā, & abjectā omni vitæ cu-
 rā: seu, *perfidè tradidero*; quasi se
 tradens in potestatem hostium, in

seipsum perfidus futurus sit.

3 Δῆλον ὅτι] Scribitur etiam δη-
 λονότι. Eandem scripturam resti-
 tuimus K. Π. p. 380. & 410.

4 Ἀντεπιμελεῖται] Verbum hoc
 extat etiam K. Π. p. 322. — ἅμα δὲ
 αἰδοιανόμενοι ἔκ ἀχάριστον ἔσαν, ἀλλ'
 ἀντεπιμελεμένην διὰ, &c. Hoc idè
 monere visum est, quia in Lexicis
 tantū non omittitur.

5 Ὅς καὶ ὁμομηρίαι, &c.] *J. Poll.*
 l. 3. segm. 22. ἀδελφοὶ δὲ, οἱ μὲν ἐκ
 αὐτῆ πατρὸς, ὁμοπάτριοι, καὶ ὁμοπάτε-
 ρες· οἱ δὲ ἐκ τῆ αὐτῆς μητρὸς, ὁμομήτρι-
 οί, καὶ ὁμομήτορες. Vide p. 100.

“ ὁμοπαλρίε ἀδελφῆ, καὶ τεθνηκότος ἤδη, ἀπολεμὼν τὴν κεφα-
 “ λὴν καὶ τὴν χεῖρα ἀνεσσύρωσεν· ἡμᾶς δὲ, οἷς ¹ κηδεμὼν μὲν
 “ δεῖς πάρεσιν, ἐσβραλεύσαμεν δ’ ἐπ’ αὐτὸν ὡς δῆλον ἀντὶ βασι-
 “ λέως ποιήσοντες, καὶ ἀποκτενῶντες, εἰ δυναίμεθα, τί ἂν οἴομε-
 “ θα παθεῖν; ² Ἀρ’ ἐκ ἂν ἐπὶ πάντων ἐλθοι, ὡς ἡμᾶς τὰ αἰσχίστα
 “ αἰκισάμενος, πάντων ἀνθρώποις φόβον παράσχη τῷ στρα-
 “ τεύσαι ποιεῖν ἐφ’ ἐαυτὸν; Ἀλλ’ ὅπως τοι μὴ ἐπ’ ἐκείνῳ γενη-
 “ σόμεθα, πάντα ποιήσῃ. Εγὼ μὲν ἔν, ἐς τ’ ἂν μὲν αἱ σπονδαὶ
 “ ᾗσαν, ἔπειτα ἐπαυόμην ἡμᾶς μὲν οἰκτεῖρων, βασιλέα δὲ καὶ τὴν
 “ σὺν αὐτῷ μακαρίζων, διαθεώμενος αὐτῶν ³ ὅσην μὲν χώραν καὶ

“ patre geniti eodem, ejusque jam mortui, & caput abscissum &
 “ manum palo suffixit: nos verò, quibus adest nemo, curam
 “ qui nos tuendi gerat, qui adversus ipsum arma cepimus eo con-
 “ filio, ut pro rege servum faceremus atque occideremus, si penes
 “ nos esset, quid passuros existimamus? Annon omni adgredie-
 “ tur viâ, ut posteaquam nos indignissimis tractaverit modis,
 “ hominibus terrorem omnibus incutiat, nè adversus ipsum
 “ unquam arma capiant? At vero illius nè in potestatem ve-
 “ niamus, quidvis faciendum. Ego quidem certè, quamdiu ma-
 “ nebant fœdera, nos miserari nunquam cessavi, regem verò eôs-
 “ que, qui cum ipso erant, felices, prædicare, cùm considerarem
 “ quantam & qualem ipsi regionem haberent, quàm abundantes

1 Κηδεμὼν] *Suidæ* est φρονιότης, ἐπιμελητής, καὶ προνοήτης. Fallitur om-
 nino *Phavorinus*, qui vocem κηδε-
 μὼν παρ’ Ἀττικοῖς reperiri neget.
Aristoph. vesp. v. 242. Χθὺς ἐν Κλίῳ ὁ
 κηδεμὼν ἡμῖν, &c. & versu 730. Εἰθ’
 ὦφελέ μοι κηδεμὼν, ἦ, &c. Porro,
 quod ad verbum ἀνασσεύειν attinet,
 rectè notavit Cl. *Lamb.* *Bos* ἀνὰ in
 eo non habere significationem τῷ
 rursùm, sed τῷ sursum. Vide sis ejus
Exercitat. Philol. ad Heb. VI 6.

2 Ἀρ’ ἐκ ἂν ἐπὶ πάντων, &c.] Sic par-
 tim ex MSto Eton. partim ex con-
 jecturâ *Stephani* locus hic restituendus
 videtur. In MSto autem legi-
 tur ἄρ’ ἐκ ἂν ἐλθοι, &c. vulgò, ἄρ’ ἐκ
 ἐπίπαν ἐλθοι, &c. At *Stephanus* pro
 ἐπίπαν, unâ voce comprehensum,

ἐπὶ πάντων disjunctim haud dubiè scri-
 bendum censet. Est autem ἐπὶ πάντων
 ἐλθεῖν (verba sunt ejusdem viri eru-
 diti) *Quidvis adgredi, Omnes vias*
tentare, Qualibet viâ conari ad aliquid
pervenire: pro quo alibi dicit πάντα
 ποιεῖν ὅπως cum optativo, & πάντα
 ποιεῖν ὡς cum infinitivo.

3 ὅσην μὲν χώραν, &c.] Vide sis
 notata ad K. Π. p. 4. Cæterum,
 trajectione usus, scriptoribus Atti-
 cis perquam familiari, dixit δια-
 θεώμενος αὐτῶν ὅσην μὲν χώραν, &c.
 pro διαθεώμενος αὐτῶν χώραν, ὅσην
 μὲν καὶ, &c. Nisi fortè inferendus sit
 huic loco articulus τὰ, & intelli-
 gendum, uti fit, nomen πρῶμα
 vel χρήμα. Sic infra mox: τὰ
 δ’ αὖ τῶν στρατιωτῶν, &c.

“ οἶαν ἔχοιεν, ὡς δὲ ἄφθονα τὰ ἐπιήδεια, ὅσας δὲ θεράπωντας,
 “ ὅσα δὲ κλήνη, χρυσὸν δὲ, ἐσθῆτα δὲ· τὰ δ’ αὖ τῶν στρατιωτῶν
 “ ὁπότε ἐνθυμοίμην, ὅτι τῶν μὲν ἀγαθῶν πάντων ἔδενος ἡμῖν
 “ μελείη, εἰ μὴ πρῆαίμεθα, ὅτε δὲ ὠνησόμεθα ἡδεῖν ¹ ἔτι ὀλί-
 “ γας ἔχοντας, ² ἄλλως δὲ πῶς πορίζεσθαι τὰ ἐπιήδεια ἢ
 “ ὠνεμένους, ὅρκους ἤδη κατέχοντας ἡμᾶς· ³ ταῦτ’ ἐν λογίζομενος
 “ ἐνίοτε, τὰς σπονδὰς μᾶλλον ἐφοβέμην, ἢ νῦν τὸν πόλεμον.
 “ Ἐπεὶ μέντοι ἐκεῖνοι ἔλυσαν τὰς σπονδὰς, ⁴ λελύσθαι μοι
 “ δοκεῖ καὶ ἐκείνων ὕβρις, καὶ ἡ ἡμετέρα ὑποψία. Ἐν μέσῳ γὰρ
 “ ἡδὴ κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, ⁵ ἅθλα, ὁπότεροι ἂν ἡμῶν
 “ ἄνδρες ἀμείνονες ὦσιν· ⁶ ἀγωνοθέται δ’ οἱ θεοὶ εἰσιν, οἱ σὺν

“ commeatus, quot famulos, quot jumenta, quantum auri, quan-
 “ tum vestium: at contra cū militum nostrorum conditionem
 “ animo agitare, nullius videlicet boni copiam nobis esse, nisi
 “ emeremus, quocum autem mercaremur aliquid, paucos jam
 “ ampliùs habere scirem; aliā vero ratione quàm mercando
 “ commeatum nè pararemus, fœdera jam tum nos impedire: hæc
 “ igitur nonnunquam mecum ipse reputans magis tum fœdera,
 “ quàm modò bellum, metuebam. Verū posteaquàm illi fœ-
 “ dera violârunt, & illorum insolentia & suspicio nostra mihi fi-
 “ nem habere videtur. Nam ea jam bona, tanquam præmia *isti*
 “ *cessura parti*, utracunque tandem nostrū virtute præstiterit, in
 “ medio posita sunt: *ipsi* dii certaminis sunt præsides, qui cum

¹ Ἐτι ὀλίγες.] Sic optimè MS.
 Eton. Libri editi dant ὅτι ὀλίγες:
 pro quibus aut ἔτι ὀλίγες, aut ὅτι ὀ-
 λιγίστες, i.e. quàm paucissimos, repo-
 nendum jamolim censuit Stephanus.

² Ἀλλως δὲ πῶς πορίζεσθαι, &c.]
 Lege p. 140.

³ Ταῦτ’ ἐν, &c.] Post longiorem
 ἐπεμβολήν, non fine gratiâ quâdam,
 hâc particulâ scriptores utuntur
 Attici. Sic & Latini suum adhi-
 buerunt igitur. Exempla passim
 obvia sunt.

⁴ Λελίσθαι.] Suidas: Αὐτοῖς ἐλύθη,
 ἐπαύθη. Est autem ὕβρις, ἀδικία πρὸς
 ἀτιμίαν φέρουσα — ἢ μόνον ἐν λόγοις,
 ἀλλὰ ἢ καὶ πᾶν ἔργον αἰσχρόν.

⁵ Ἀθλα, ὁπότεροι, &c.] Confer
 K. Π. p. 136.

⁶ Ἀγωνοθέται δ’ οἱ, &c.] Phavorino
 & Suidæ Ἀγωνοθέτης est ὁ ἐν τοῖς σκη-
 νικοῖς· Ἀθλοθέτης δὲ, ὁ ἐν τοῖς γυμνι-
 κοῖς. Sed cave Grammaticorum
 distinctionem istam rectè positam
 existimes. Agonum certè nomen
 ad gymnicorum æquè ac scenico-
 rum seu musicorum ludos perti-
 net; ipsὸςque adeò athlothetas at-
 que agonothetas eisdem esse ex
 sequentibus Pausaniæ verbis lib.
 5. cap. 9. constat: Πεινηκοῦ δὲ ὁ-
 λυμπιάδι ἀνδράσι δύο ἐξ ἀπάντων λα-
 χῶσιν Ἡλείων ἐπετράπη ποιῆσαι τὰ
 ὀλύμπια· καὶ ἐπὶ πλείστον ἀπὸ ἐκείνων
 διέμενον

“ ἡμῖν, ὡς τὸ εἶκος, ἔσον[αι]. Οὗτοι μὲν γὰρ αὐτὰς ἐπιωρκή-
 “ κασιν· ἡμεῖς δὲ, πολλὰ ὀρῶντες ἀταθὰ, σερρῶς αὐτῶν ἀπει-
 “ χόμεθα, ²διὰ τὰς τῶν θεῶν ὀρκας· ὥς ἐξεῖναι μοι δοκεῖ ἵεναι
 “ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα πολὺ σὺν Φρονήματι μείζονι, ἢ τέτοις. Ετι
 “ δὲ ἔχομεν σώματα ἰκανώτερα τέτων καὶ ψύχῃ, καὶ θάλπῃ, καὶ
 “ πόνους φέρειν· ἔχομέν τε ³καὶ ψυχὰς σὺν τοῖς θεοῖς ἀμείνονας·
 “ οἱ δὲ ἄνδρες καὶ τρωοὶ καὶ θνητοὶ μᾶλλον ἡμῶν, ἢ οἱ θεοί,
 “ ὥσπερ τοπρόσθεν, νίκην ἡμῖν διδῶσιν. Ἀλλ’ ἴσως γὰρ καὶ
 “ ἄλλοι ταῦτα ἐνθυμῶνται· Πρὸς τῶν θεῶν, μὴ ἀναμένωμεν
 “ ἄλλως ἐφ’ ἡμᾶς ἐλθεῖν, παρακαλῶντας ἐπὶ τὰ κάλλιστα
 “ ἔρτα, ἀλλ’ ἡμεῖς ἀρξώμεν τε ⁴ἐξορμήσαι καὶ τὰς ἄλλας ἐπὶ

“ nobis, ceu par est, stabunt. Nam isti perjerârunt ; nos, cùm
 “ multa bona videremus, constanter ab eis abstinuimus, propte-
 “ reà quòd per deos jurâssemus : adeò ut nobis, mihi quidem uti
 “ videtur, multò majori cum spiritu, quàm istis, in certamen li-
 “ ceat descendere. Præterà nobis sunt corpora, quæ magis,
 “ quàm illorum corpora, ad frigora, calores, labores perferendos
 “ sunt idonea : nobis itidem sunt animi deorum beneficio præ-
 “ stantiores ; viri ipsi magis quàm nos vulneribus sunt & cædi ob-
 “ noxii, si quidem dii victoriam nobis, ut antehac, dederint. Ve-
 “ rùm hæc fortassis etiam alii secum in animis versant. Per
 “ deos, non expectemus, donec ad nos alij veniant, qui nos ad
 “ facinora præclarissima cohortentur ; sed ipsi prius etiam alios

διέμεινε τῶν ἀγωνοθετῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν
 β'. Πέμπτη δὲ ὀλυμπιάδι καὶ εἰκοστῇ
 ἐννέα Ἑλλανοδίκας κατέστησαν — Διευ-
 τέρα δὲ ἀπὸ ταύτης ὀλυμπιάδι, προ-
 σέβη καὶ ὁ δέκατος ἀθλοθέτης. The-
 mistias itidem Orat. 5. p. 68. edit.
 Harduin. ista nomina iisdem cer-
 taminum gymnicorum præsidibus
 promiscuè tribuit : Ὅσπερ δὲ ὑπὸ τῷ
 αὐτὸν ἀθλοθέτην ἵεναι μὲν ἅπαντες οἱ
 σταδιεῖς, ἐμνήσθησαν τὸν αὐτὸν δρόμον,
 ἀλλ’ οἱ μὲν ἐνθεν, οἱ δὲ ἐνθεν, ἅπαν-
 τη δὲ ἀγέρας ὁ ἡτλώμενος. ὣτως
 ἕνα μὲν ὑπολαμβάνεις τὸν μέγαν καὶ
 ἀληθινὸν ἀγωνοθέτην —

1 Αὐτὰς ἐπιωρκήσασιν] Adi p,

143. n. 4.

2 Διὰ τὰς τῶν θεῶν, &c.] Vide
pag. 153. n. 2.

3 Καὶ ψυχὰς σὺν τοῖς θεοῖς, &c.]
Max. Tyrius dissertat. 22. sub fin.
αἱ δὲ ἀρισται ψυχῆς φύσεις — δέοντα
ἐναγωνιστῶ θεῶ καὶ ἐυλλήπορος τῆς
ἐπὶ θάτερα τὰ κρείττω ῥοπῆς καὶ χει-
ραγωγίας. Adde Cicer. de N. D. I.
2. c. penult. Seneca epist. 41. Cæ-
terum, Steph. pro ἔχομέν τε scri-
bendum censet ἔχομεν δὲ, &c.

4 Εξορμήσαι] Activum itidem
significationem verbo huic tri-
buit Lucian. in Solœciste p. 1112.

— καὶ τίς ἐστιν ὁ ἐξορμῶν ;

A a

“ τὴν ἀρετὴν. Φάνητε τῶν λοχαγῶν ἀριστοί, καὶ τῶν στρατηγῶν
 “ ἀξιόστρατηγότεροι. Καὶ γὰρ δὲ, εἰ μὴ ὑμεῖς ἐθέλετε ἐξορμᾶν
 “ ἐπὶ ταῦτα, ἔπειθ’ ὑμῖν βέλομαι· εἰ δὲ ὑμεῖς τάττετέ με
 “ ἡγεῖσθαι, ὅθεν προφασίζομαι τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ ἀκμάζειν
 “ ἡγῆμαι ἐρύκειν ἀπ’ ἐμαυτοῦ τὰ κακά.” Οὐ ταῦτα ἔλεξεν·

Οἱ δὲ λοχαγοὶ ἀκῆσαντες ταῦτα, ἡγεῖσθαι ἐκέλευον ἀπαν-
 τες. ³ Πλὴν Ἀπολλωνίδης τις ἦν, βοιωλιάζων τῇ Φωνῇ· ἔτος
 δ’ εἶπεν ὅτι Φλυαροίη, ὅστις λέλοι ἀλλως πῶς σωτηρίας αὐ-
 τυχεῖν, ἢ βασιλέα πείσας, εἰ δύναιτο· καὶ ἅμα ἤρχετο λέγειν
 τὰς ἀπορίας. Οὐ μὲντοι Ξενοφῶν ⁴ μελαζὺ ὑπολαβὼν, ἔλεξεν

“ ad virtutem excitemus. Exhibete vos cohortium præfecto-
 “ rum fortissimos, & imperatorum officio *ipsis* imperatoribus
 “ digniores. Atque ego certè, si vos ad hæc erumpere velitis,
 “ libens vos sequar: ac si me ducis in munere constituatis, æta-
 “ tis excusatione nequaquam utar, quin *me* vigere puto ad ar-
 “ cenda à me mala.” Hæc ille verba fecit:

Quæ cùm præfecti cohortium audissent, ducis illum munere
 fungi jusserunt universi. Verùm Apollonides quidam erat, qui
 Bœotios loquendo imitabatur: aiebat hîc nugari *eum*, qui aliâ
 quâdam, quàm regem *sibi* conciliando, id si fieri posset, ratione,
 diceret *ipso* salutem consequi posse; simul difficultates exponere
 incipiebat. At verò Xenophon, ejus sermone interrupto, hunc

1 Αξιόστρατηγότεροι.] Lexicogra-
 phi vocem hanc, ut et haud pau-
 cas alias, quæ apud Xenophontem
 reperiuntur, omittunt. Quod jam
 suprâ monuimus.

2 Οὐδὲν προφασίζομαι τὴν, &c.]
 Lege omnino quæ de ætate, quâ
 tunc temporis erat Xenophon, scri-
 psimus *Dissertat.* I. K. Π. præmissæ
 p. 3. & suprâ p. 115. n. 4.

3 Πλὴν Ἀπολλωνίδης τις, &c.] Vide
 p. 85. n. 5. Eâdem hâc formâ lo-
 quendi usus est p. 5. Κλέαρχος ἦν
 Λακιδαιμόνιος, Φυγίας· τέτω, &c.
 Porro οἱ βοιωλιάζοντες, apud *Histor.*
 Gr. l. 5. haud procul à finē, valet
 Bœotis favere; sic & ejus. *Hist.* l. 6.
 ferè medio, λακωνίζειν & ἀττικίζειν
 sonant Lacedæmoniorum, Athenien-

fium partibus favere. Nonnunquam
 istiusmodi verba imitandi studium seu
 æmulationem denotant: *Lucian.* in
Solæc. p. 1113. Αττικίζοντες δὲ τινος,
 &c. Sic alibi passim *Ælian.* H. V.
 l. 4. c. 15.—ποῖε δὲ βοιωλιάζειν τὸ τρέ-
 πον, καὶ αὐτὸ πάλιν διετταλίζειν — i. e.
 nunc Bœotiorum mores exprimeret, &c.
 Sic Noster Bœotiorum illum *ser-*
mones imitatum esse tradit.

4 Μελαζὺ ὑπολαβὼν] Cum priore
 voce intellige λέγοντες, vel po-
 tiùs λέγοντα. Participium autem
 illud de eo passim adhibent Græ-
 ci, qui respondendi in se recipit
 officium: quo ferè sensu dicit Vir-
 gil. *Suscipit Anchises*, &c. *Æneid.*
 l. 6. v. 723. Vide sis K. Π. p. 401.
 n. 2.

ὧδε· “Ω θαυμασιώτατε ἄνθρωπε, σὺ γε ἔδ’ ὄρων γινώσκεις,
 “ ἔδ’ ἀκέων μέμνησαι. Ἐν ταυτῷ γε μέντοι ἦσθα τέτοις, ὅτε
 “ βασιλεὺς, ἐπεὶ Κύρος ἀπέθανε, μέγα φρονήσας ἑπὶ τέ-
 “ τῳ, πέμπων ἐκέλευε παραδιδόναι τὰ ὅπλα· ἐπειδὴ δὲ
 “ ἡμεῖς ἔ παραδόντες, ἀλλ’ ἐξωπλισμένοι ἐλθόντες παρε-
 “ σκηνήσαμεν αὐτῷ, ² τί ἔκ ἐποίησε πρέσβεις πέμπων, καὶ
 “ σπονδὰς αἰτῶν, καὶ παρέχων τὰ ἐπιήδεια, ³ ἔς τ’ ἂν σπον-
 “ δῶν ἔτυχεν; Ἐπεὶ δ’ αὖ στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ, ὥσπερ δὴ καὶ
 “ σὺ κελεύεις, εἰς λόγους αὐτοῖς ἀνευ ὀπλων ἦλθον, πεισέ-
 “ σαντες ταῖς σπονδαῖς, καὶ νῦν ⁴ ἐκεῖνοι παϊόμενοι, κενήμενοι,
 “ ὑβρίζοντες, καὶ ἀποθανεῖν οἱ τλήμονες δύνανται; καὶ μάλ’,
 “ οἶμαι, ἐρῶντες τέττε. Α σὺ πάντα εἰδὼς, τές μ’ ἀμύνεαι
 “ κελεύοντάς φλυαρεῖν φῆς, ⁵ πείθειν δὲ πάλιν κελεύεις

in modum loquutus est: “ Vir admiratione dignissime, tu certè
 “ neque quod vides intelligis, neque quod audis memoriâ tenes.
 “ In eodem fanè, quo hi, loco eras, cùm rex, posteaquam Cyrus
 “ mortuus esset, hanc ob causam elatus, ad nos mitteret atque
 “ arma tradere juberet: verùm cùm nos non *modò non* traderemus,
 “ sed *etiam* armati profisceremur, ac juxta ipsum tabernacula
 “ collocaremus, quid non per legatos *ad nos* missos fecit, cùm &
 “ fœdus peteret, & suppeditaret commeatum, donec tandem fœ-
 “ dus à nobis impetraret? Posteaquam verò duces ac præfecti
 “ cohortium, quemadmodum tu quoque jam *fieri* jubes, fœderi-
 “ bus freti in colloquium eorum sine armis venerunt, annon illi
 “ plagas, vulnere, injurias contumeliosè factas modò passi, nè
 “ mortem quidem oppetere miseri possunt? id *licet* etiam, opi-
 “ nor, admodùm expetant. Quæ cùm omnia tu nôris, illos *ta-*
 “ *men*, qui ad defensionem *milites* hortantur, nugari dicis, ac
 “ rursùm *nos ad hostes eo consilio* profiscisci jubes, ut *regem* nobis

1 Ἐπὶ τέτῳ] Scil. αἰτίῳ. Simili-
 ter *Ælian* H. V. l. 3. c. 19. — ἰκαλ-
 λύνειο ἐπὶ τέτῳ. Id. l. 12. c. 39. —
 καὶ ἔδοξεν ἐπὶ τέτῳ θαυμάζεσθαι —

2 Τί ἔκ ἐποίησε πρέσβεις, &c.]
 Legep. 113, 127, 121, 120. Cæte-
 rum πρέσβεις jam audiunt, quos
 suprâ, locis cit. κήρυκας adpella-
 verat. Itaque frustrâ est Scholi-
 astes *Thucydideus*, ista qui sic di-

stinxerit nomina; Κήρυξ ἐν πολέμῳ,
 πρέσβευς ἐν εἰρήνῃ.

3 Ἐς τ’ ἂν, &c.] Itâ MS. Eton &
 libri, quos vidi, omnes. At *Ste-*
phanus ex quibusdam vet. rectiùs
 scribi posse censet ἔς τε σπονδῶν, &c.

4 Ἐκεῖνοι] Vide p. 128. n. 2.

5 Πείθειν] Scil. βασιλέα, uti su-
 præ modò, p. præced. ἡ βασιλεία
 πείσας, &c.

“ ἰόντας; Εμοὶ δὲ, ὦ ἄνδρες, δοκεῖ τὸν ἄνθρωπον τῆτον μῆτε
 “ προσίεσθαι ¹ εἰς ταυτὸ ἡμῖν αὐτοῖς, ἀφελομένους τε τὴν
 “ λοχαγίαν, σκευὴ ἀναθέντας, ² ὥς τοιᾶτω χρῆσθαι. Οὐ-
 “ τος γὰρ καὶ τὴν πατρίδα καταισχύνει, καὶ πάσαν τὴν Ελ-
 “ λάδα, ὅτι Ἕλληνας ὦν, τοιᾶτός ἐστιν.”

Ἐνθεῦθεν ὑπολαβὼν Ἀγασίας Στυμφάλιος, εἶπεν· ³ Ἀλλὰ
 τῶ γε ἔτε τῆς Βοιωτίας προσήκει ἔδεν, ἔτε τῆς Ἑλλάδος
 πάντας· ⁴ ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον, ὥσπερ Λυδὸν, ἀμφοτέρω

“ conciliemus? Ego verò, milites, existimo nos hunc hominem
 “ neque in eundem atque nosmet locum admittere debere, &
 “ ademptâ cohortis præfecturâ, vasa ubi ei imposuerimus, ut ta-
 “ lem cum tractare. Nam & patriam dedecorat is, & universam
 “ Græciam, cum natione Græcus, ita se gerat.”

Agasias deinde Stymphalius, sermone suscepto; At huic sanè,
 inquit, nihil omnino neque cum Bœotiâ, neque cum Græciâ
 commune est: nam ejus ego, tanquam Lydi, utramque aurem

¹ Εἰς ταυτὸ] *Scil.* χωρίον. Sic fe-
 rè p. præced. ἐν ταύτῳ γε μέντοι ἦθα
 τῶτοις, *scil.* χωρίῳ. Haud absimili-
 ter *Alciphr.* l. 3. epist. 67. ex edit.
 Bergler. — εἰς ταυτὸν συνελθόντες,
 nempe τόπον—Confer Matt. XXII.
 34. Luc. XVII. 35. Act. 1. 15. &
 II. 1. Ubi viri eruditi locutio-
 nem nominibus istis supplendam
 rectè statuerunt.

² Ὡς τοιᾶτω χρῆσθαι.] Nimirum,
 qui stultè adèo importunèque nos
 monere ausus est, ut patriâ se Græ-
 còque in universum nomine in-
 dignissimum, dignum quò in infi-
 mum detrudatur ordinem, præsta-
 ret. Similiter mox—ὅτι Ἕλληνας ὦν,
 τοιᾶτός ἐστι, *scil.* ingenio tam iner-
 ti, tam illiberali. Cæterùm, χρῆ-
 σθαι passim apud Nostrum aliosque
 est habere, tractare; perinde atque
 uti apud Latinos. Vide sis *Sallust.*
 in Jug. c. 31. & quæ Cl. Cortius
 notavit p. 569.

³ Ἀλλὰ τῶ γε ἔτε, &c.] *Thomas*
Magister: Προσῆκει μοι τάδε, ἀλλὰ τῷ

πρέπει καὶ ἀρμόττει μοι. Καὶ, προσήκει
 μοι τάδε, ἀλλὰ τῷ μέτετι μοι.
 Eadem est τῷ μέτετι structura,
 quod & hoc loco legit *Demetrius*
Phaler. de Elocut. sect. 137. Sic
 supra p. 184. ὅτι τῶν μὲν ἀγαθῶν
 πάντων ἔδενός ἡμῖν μετεῖν,—

⁴ Ἐπεὶ] Ponitur ἀντὶ τῷ γὰρ,
 uti & apud *Æschin.* dial. 2. sect. 8.
 Ἐπεὶ εἴγε τοιᾶτοι εἶησαν, &c. i. e.
 Nam si tales, &c.

⁵ Ὡσπερ Λυδὸν, ἀμφοτέρω, &c.]
 Perantiquus gentibus quibusdam
 orientalibus mos erat servorum
 aures pertundere. *Juvenal.* sat. I.
 v. 102. & seq.

Sed libertinus prior est; prior, in-
quit, ego adsum:

Cur timeam, dubitémve locum de-
fendere? quamvis

Natus ad Euphratem, molles quod
in aure fenestræ

Arguerint—

T. Petron. satyric. c. 102. edit. Bur-
 man. Ità tanquam servi *Æthiopes*, &
 præstò tibi erimus—*Quin tu, inquit*
Gilon,

τὰ ὦτα τελευτημένον. ¹ Καὶ εἶχεν ἔτως. Τῆτον μὲ ἀπήλασαν· οἱ δ' ἄλλοι παρὰ τὰς τάξεις ἰόντες, ὅπερ μὲ στρατηγὸς σῶος εἶη, τὸν στρατηγὸν παρεκάλεν· ὁπόθεν δὲ ² οἰχοίλο, τὸν ὑποστράτηγον· ὅπερ δὲ λοχαγὸς σῶος εἶη, τὸν λοχαγόν. Ἐπεὶ δὲ πάντες συνῆλθον, ³ εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ὅπλων ἐκαθέζοντο· καὶ ἐγένοντο οἱ συνεληθόντες στρατηγοὶ καὶ λοχαδοὶ ἀμφὶ τὴν ἐκατόν. Οἱ δὲ ταῦτα ἦν, σχεδὸν ἦσαν μέσαι νύκτες. Ἐνλαῦθα Ἱερώνυμος

perforatam vidi. Et sic quidem se res habebat. Hunc igitur abegerunt: cæteri per ordines incedentes, ubicunque dux salvus esset, ducem evocabant; ubi periisset, eum qui pro duce esset: ubi præfectus cohortis salvus esset, cohortis præfectum. Cùmque omnes convenissent, ante ordines armatos confederunt: & erant duces ac præfecti cohortium, qui convenerant, circiter centum. Cùm hæc agerentur, media ferè nox erat. Ibi tum Hieronymus Eleus,

Giton, ὃς circumcide nos ut Judæi videamur, ὃς pertunde aures, ut imitemur Arabas, scil. servos; nam de servis agitur. Confer Exod. XXI. 6. & Pl. XL. 8. Afros etiam aures habuisse perforatas, ex Ciceronis joco quodam liquet; nam is, πρὸς τὸν δοκῆναι Λίβυν ἀπὸ γένους εἶναι, φησιν αὐτὰ μὴ ἀκύνειν λέγοντι. Καὶ μὴν ἐκ ἀτρείπῃον ἔχεις τὸ ὅς εἴπῃ, teste Plutarcho Apophth. p. 205. Quod eo dictum fuisse tradit Macrob. l. 7. c. 3. quia Octavius (sic enim nomine dicit hominem) Libys oriundus dicebatur; quibus mos est aurem forare. Morem eundem hunc ex aliâ etiam ortum traxisse causâ, & apud Asiæ populos invaluisse, notum est. Et quamvis Lydi, Cræso devicto, mollitie luxûque diffuerent, ex hujusce tamen, de quo agitur, auribus, servilis eum conditionis arguere voluit, opinor, Agasias. *Ælian.* H. V. l. 10. c. 14. — Φρύγας δὲ καὶ Λυδοὺς ἐργασικώτερας, δελεάζειν δέ.

¹ Καὶ εἶχεν ἔτως] *Demetr. Phaler.*

de elocut. sect. 137. Εὐδοκὸς ἐν πρώτῃ ἐστὶ χάρις ἢ ἐκ συνιομίας, ὅταν τὸ αὐτὸ μηχανούμενον ἄχαρι γένηται, ὑπὸ δὲ τάχως χάριν ὥσπερ παρὰ Ξενοφῶντι, τῷ ὅτι τέτρω ἔδεν (sic nempe variant Critici & Nostri exempla) μέτεσι τῆς Ελλάδος· ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον, ὥσπερ ἐὶ Λυδόν, ἀμφοτέρω τὰ ὦτα τελευτημένον· καὶ εἶχεν ἔτως. Τὸ γὰρ ἐπιλεγόμενον τὸ, εἶχεν ἔτως, ὑπὸ τῆς συνιομίας τὴν χάριν ποιεῖ· εἰ δὲ ἐμνηκύνθη διὰ πλειόνων, οἱ ἐλεγε ταῦτα ἀληθῆ, σαφὲς γὰρ ἐτελεύτηλο, διήγημα ἀν' ψιλὸν ἐγένετο ἀντὶ χάριτος.

² Οἰχοίλο, τὸ ὑποστράτηγον] *Bisetus* ad *Aristoph.* *Λυσιστ.* v. 31. Οἰχεῖσθαι, τὸ ἀπειθεῖν, καὶ τὸ θανεῖν, καὶ ἀπλῶς ἀφανισθῆναι. Sed locutionem jam pluribus illustratam videre est *K.* Π. p. 370. Cæterum, ad v. ὑποστράτηγον citari tantum solet in *Lexicis* *J. Pollux*, cujus hæc sunt verba: Καὶ οἱ ἀρχοντες, οἱ μὲν τῶ πάντας στρατηγοὶ, καὶ συστράτηγοι, καὶ ὑποστράτηγοι, l. 1. segm. 128.

³ Εἰς τὸ πρόσθεν τῶ ὅπλων] Vide p. 163. n. 3. p. 188. n. 1. & p. 146. n. 6.

Ηλείος, πρεσβύτατος ὦν τῶν Προξένων λοχαγῶν, ἤρχετο λέγειν ὧδε· Ἡμῖν, ὧ ἄνδρες στρατηγοὶ καὶ λοχαγοί, ὁρῶσι τὰ παρόντα ἔδοξε καὶ αὐτοῖς συνελθεῖν, καὶ ὑμᾶς παρακαλέσαι, ὅπως βελευσάμεθα, εἴ τι δυναίμεθα, αἰσθόν. Λέξον δ', ἔφη, καὶ σὺ ὦ Ξενοφῶν, ἅπερ καὶ πρὸς ἡμᾶς. Ἐκ τέρτε λέγει ταῦδε Ξενοφῶν·

“ Ἀλλὰ ταῦτα μὴ ἀπαντῆς ἐπιστάμεθα, ὅτι βασιλεὺς καὶ Τισσαφέρνης, οὓς μὲν ἐδυνήθησαν, συνειλήφασιν ἡμῶν· τοῖς δ' ἄλλοις¹ δῆλον ὅτι ἐπιβελεύουσιν, ὥς, ἢν δύνωται, ἀπολέσωσιν. Ἡμῖν δ' ἐγὼ οἶμαι πάντα ποιεῖν, ὥς μή ποτ'² ἐπὶ τοῖς βαρβάροις γενώμεθα, ἀλλὰ μάλλον, ἢν δυνώμεθα, ἐκεῖνοι ἐφ' ἡμῖν. Εὖ τοίνυν ἐπίστασθε ὅτι ὑμεῖς τοσῶτοι ὄντες, ὅσοι νῦν συνελήλυθαί, μέγιστον ἔχετε³ καιρόν. Οἱ γὰρ στρατιῶται ἔτοιμαί εἰσι πᾶντες πρὸς ὑμᾶς ἀποβλέπασιν·⁴ καὶ μὲν ὑμᾶς ὁρῶσιν ἀθυμῶντας,

inter Proxeni cohortium præfectos natu maximus, in hunc modum dicere cœpit: Visum est nobis, duces ac præfecti cohortium, præsentem rerum nostrarum statum intuentibus, ut & ipsi conveniremus, & vos advocaremus, quo consilium, si quid possumus, bonum ineamus. Tu verò etiam Xenophon, ait, ea dicto, quæ & nobis dixisti. Tum Xenophon hæc verba fecit:

“ Hæc certè quidem universi novimus, regem scilicet & Tissaphernem ex nobis eos, quos potuerunt, comprehendisse; cæterisque adeò haud dubiè insidiantur, ut, si quidem possint, eos interimant. Nobis verò omnia facienda puto, ut nunquam barbarorum in potestatem veniamus, sed illi potiùs, id si efficere possumus, nostrâ sint in potestate. Quamobrem certò sciatis velim, vos quotquot estis, qui jam convenistis, commodissimam habere occasionem. Nam milites isti omnes vos respiciunt: & si vos demissis animis esse viderint, omnes erunt ignavi;

¹ Δῆλον ὅτι.] Sic rectè scripsit Stephanus Alii, δηλονότι. Eandem scripturam restituiamus K. Π. p. 183, 380, 410, 424. alibi.

² Ἐπὶ τοῖς βαρβάροις, &c.] Sic p. 3. — ὅπως μήποτε ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ — ubi MS. Eton. perperam exhibet, ὑπὸ τῷ, &c.

³ Καιρόν.] Thomas Magister: Καίρος δὲ θελοῖ ποιοῦν τὰ χρεόν — εἰ μόνον ἐπὶ χρεόν ἀπλῶς τίθεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ἀρεμοδίῳ καὶ περὶ πονίῳ. Idoneam, scilicet,

hujus illiusve rei, ad hoc vel illud negotium administrandum, opportunitatem denotat.

⁴ Καὶ μὲν ὑμᾶς ὁρῶσιν, &c.] Noster cum alia egregiè tum hæc Cyrum loquentem inducit K. Π. p. 223. Εὖ δ' ἐπίστασθε, ἔφη, ὥς ἂν διαρρήντας τέτοις ὑμᾶς αὐτῶς (adloquitur ὁμοίμως) ἐπιδεικνύητε, καὶ τῶν καὶ ἄλλων πολλῶν εἰ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ διαρρήϊν διδάξετε. Vide etiam K. Π. p. 559.

“ πάντες κακοὶ ἔσονται· ἦν δὲ ὑμεῖς αὐτοὶ τε παρασκευαζόμε-
 “ νοι φανεροὶ ἦτε ἐπὶ τὰς πολεμίας, καὶ τὰς ἄλλας παρακαλῆ-
 “ τε, εὖ ἴστε ὅτι ἔψοναι ὑμῖν, καὶ πειράσονται μιμεῖσθαι. Ἰσως
 “ δέ τοι καὶ δίκαιόν ἐστιν ὑμᾶς διαφέρειν τι τῶν. Ὑμεῖς γὰρ
 “ ἐς ἐστρατητοὶ, ὑμεῖς ταξίαρχοι καὶ λοχαγοί· καὶ ὅτε εἰρήνη ἦν,
 “ ὑμεῖς καὶ χρήμασι καὶ τιμαῖς τῶν ἐπλεονεκτεῖτε· καὶ νῦν
 “ τοίνυν, ἐπεὶ πόλεμός ἐστιν, ἀξίον δεῖ ὑμᾶς αὐτὰς ἀμείνους
 “ τε τῷ πλήθους εἶναι, καὶ ² προεχλεῦειν τῶν καὶ προπονεῖν,

“ fin & vos ipsi palam in hostes accingamini, & cæteros horte-
 “ mini, scitote vos sequuturos, & daturus operam ut vos imiten-
 “ tur. Et æquum sanè est hisce vos nonnihil præstare. Vos
 “ enim duces estis, vos ordinum ac cohortium præfecti : atque
 “ vos, cùm pax *agitata* erat, & fortunis & honoribus potiores his
 “ fuistis : itaque nunc, bellum ubi *exortum* est, vos ipsos arbitrari
 “ debetis *militum* vulgo præstantiores, & pro iis consilia capere

1 Ἰσως δέ τοι καὶ, &c.] Sonat hîc adverbium illud, *omnino, prorsus, certè*. Monuit etiam Stephanus in Thef. L. G. Ἰσως adhiberi quibusdam locis, ubi de re minimè dubiâ agitur; aded ut addi videatur ad loquendum modestiùs. *Constantinus* in exemplum etiam istius significationis adducit verba hæc *Aristotelis*: (rectè an secus, judicent lectores) ἡ γὰρ ποιητικὴ ἴσως ὁ ταπεινὸς, ἀλλ' ὁ πρὸς ἑαυτὸν λόγος: quæ reperiuntur l. 3. *rhëtor*. c. 2. In hunc certè locum Xenophontéum, stilique adeo Xenophontéi modestiam, optimè quadrat ista vocis interpretatio. In eandem enim Noster loquutus est sententiam K. Π. p. 70. — ὅς, ἔφη, ἐγὼ αἰσθάνομαι — ἡσυχόμενος, δεῖν τὸν ἀρχοῦν τῶν ἀρχομένων διαφέρειν τῷ καὶ πολυτελέστερον δειπνεῖν, καὶ πλέον ἔνδον ἔχειν χρυσίον, — ἐγὼ δὲ οἶμαι, ἔφη, τὸν ἀρχοῦν ὁ τῷ ῥαδιουργεῖν χρῆναι διαφέρειν τῶν ἀρχομένων, ἀλλὰ τῷ προνοεῖν τε καὶ φιλοπονεῖν προδυσμενον. Lege etiam K. Π. p. 85, 550. *Quin & Plutarchus* T. 2. p. 172.

hoc *Cyro* tribuit apophthegma, *scil.* ἀρχεῖν μηδενὶ προσήκειν, ὅς ὁ κρείττων ἐστὶ τῶν ἀρχομένων. Sententiam itaque suam *Xenophon*, tanquam *omnino & haud dubiè* (non fortasse) verum opinor, hîc loci protulit. Eodem sensu adhibuit adverbium illud *Ælian.* H. V. l. 11. c. 8. ubi vide quæ notavit Cl. *Ab. Gronovius*: nec alium ei tribuendum esse *Luc.* XX. 13. coll. cum *Matth.* XXI. 37, notavit vir eruditus *J. Elner*.

2 Προεχλεῦειν, &c.] K. Π. p. 650. valet *consilio providere, consilii principem esse*. *Ελληνικ.* Ι. 1. haud ità longè à finè: ἔδοξε δὲ ἀναβαλέσθαι ἐς ἑτέραν ἐκκλησίαν — τὴν δὲ βουλὴν προεχλεύσασαν εἰσενεγκεῖν ὁ τῷ τρέπῳ, &c. ubi verbum idem sonat prius *deliberare*. Similiter *Thucyd.* l. 8. sub init. οἵτινες περὶ τῶν παρόντων, ὡς αἱ καιρὸς ἦ, προεχλεύσασιν. ubi hæc *Interpres*: περὶ τῶν παρόντων πραγμάτων βουλευσασιν πρὸς τὰ ταῦτα πρὸς τὰς ἄλλας ἀρχάς, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν δῆμον — ἀναφύεσθαι — ἐκ δὲ τῆς προεχλεύειν αὐτοὶ

“ ἢ πρὸς δέη. Καὶ νῦν πρῶτον μὲν οἶμαι ἂν ὑμᾶς μέγα ὀνῆσαι
 “ τὸ στρατεύμα, εἰ ἐπιμεληθείητε ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων
 “ ὡς τάχιστα στρατηγοὶ καὶ λοχαδοὶ κατασταθῶσιν. ¹ Ἀνευ γὰρ
 “ ἀρχόντων οὐδὲν ἂν ἔτε καλὸν ἔτε ἀταθὸν γένοιτο, ὡς μὲν ² συνε-
 “ λόντι εἰπεῖν, ἔδαμ᾽ ἐν δὲ δὴ τοῖς πολεμικοῖς, παντάπασιν.
 “ ³ Ἡ μὲν γὰρ εὐταξία σώζειν δοκεῖ, ἡ δὲ ἀταξία πολλὰς ἤδη
 “ ἀπολώλεκεν. Ἐπειδὴν δὲ καταστήσῃσθε τὰς ἀρχοντίας, ὅσας
 “ δεῖ, καὶ ἦν τὰς ἄλλας στρατιώτας συλλέγῃτε καὶ παραθάρ-
 “ ρύνητε, οἶμαι ὑμᾶς πάνυ ἂν ⁴ ἐν καιρῷ ποιῆσαι. Νῦν μὲν
 “ γὰρ ⁵ ἴσως καὶ ὑμεῖς αἰσθάνεσθε, ⁶ ὡς ἀθύμως μὲν ἦλθον ἐπὶ

“ & labores subire, sicubi usus postulet. Et jam primū arbitror
 “ magnam vos exercitui utilitatem adlaturos, si curaveritis ut
 “ pro iis qui perierunt duces ac præfecti cohortium quamprimū
 “ substituantur. Nam absque imperatoribus nihil neque præ-
 “ clarum neque utile geri possit, ut summam dicam, usquam;
 “ & bellicis certè in rebus, in primis. Etenim ordinis conser-
 “ vatio salutem dare videtur, ordinis perturbatio jam multos
 “ perdidit. Ubi verò tot constitueritis imperatores, quot oportet,
 “ admodum vos opportunè hoc facturos arbitror, si cæteros
 “ etiam collegeritis milites & confirmaveritis. Jam enim vos
 “ etiam haud dubiè animadvertitis, quàm demissis animis ad

ἔτοι πρόβηλοι ἐκαλήθη.. *Aristoph.*

Ipp. v. 1339.

Καὶ κήδομαι σὺ καὶ προβηλεύω μόνος.
 ubi eadem est structura, mens eadem
 verbi προβηλεύειν, atque in
 hoc loco Xenophontéo, alteri scil.
prospicere, aliis causâ consilium capere.
 Porro, duplici itidem sensu verbum
 προπονεῖν apud Nostrium occurrit.
Memorab. l. 4. ferè medio, τὰ
 προπεπονημένα denotat studia
 prius culta, quæ antea labore acquisita
 sunt. Apud eund. in *Hierone* prope
 fin. προπονεῖν est pro aliis labores
 subire, quo etiam sensu hîc accipi
 debet. Lege K. Π. p. 85.

¹ Ἀνευ γὰρ ἀρχόντων.&c.] Vide
suprà p. 66. n. 3.

² Συνελόντι] *Hesych.* & *Phavor.*
 Συνελόντι φάναι, συντόμως λέγειν ἢ

εἰπεῖν.

³ Ἡ μὲν γὰρ εὐταξία,&c.] *Adi K.*
Π. p. 553, 625. & de usu verbi δο-
 κεῖν K. Π. p. 6. Itidem δοκῶ *1 Cor.*
VII. 40. non Apostoli dubitantis est,
 sed planè adfirmantis sese θεόπνευστον
 esse. Eodem sensu ponitur cap.
IV. v. 9. ejusd. epist.

⁴ Ἐν καιρῷ ποιῆσαι] Est agere ex
 usu temporis. Rationem reddit in
 sequentibus. Frustrà *Stephanus*, &
 contra librorum omnium fidem,
 pro ποιῆσαι reponendum autumat
 ποιῆσαι.

⁵ Ἰσως] Utuntur hac voce *LXX.*
 pro Ἰδ, certè, utique, profectò, *1*
Reg. XXV. 21. *Jerem. V. 4.* Vide
 quæ scripta sunt p. 191. n. 1.

⁶ Ὡς ἀθύμως μὲν ἦλθον,&c.] Lege
 p. 177.

“ τὰ ὅπλα, ἀθύμως δὲ πρὸς τὰς φυλακάς· ὥς ἔτω γε
 “ ἐχόντων, ἧκ οἶδα ¹ ὅ, τι ἂν τις χρήσαιο αὐτοῖς, εἴτε νυκτὸς
 “ δεοί τι, εἴτε καὶ ἡμέρας. Ἦν δὲ τις αὐτῶν τρέψῃ τὰς γνώ-
 “ μας, ὥς μὴ τῷτο μόνον ἐννοῶνται, τί πείσονται, ἀλλὰ καὶ τί
 “ ποιήσονται, πολὺ εὐθυμότεροι ἔσονται. Εἰςασθε γὰρ δήπε
 “ ² ὅτι ἔτε πλεῖστος ἐστίν, ἔτε ἰσχυρὸς ἢ ἐν τῷ πολέμῳ τὰς
 “ νίκας ποιεῖσαι· ἀλλ’ ὁπότεροι ἂν σὺν τοῖς θεοῖς ταῖς ψυχαῖς
 “ ἐρρωμένεστεροι ἴωσιν ἐπὶ τὰς πολεμίας, τέτρες ὥς ἐπιπολὺ
 “ οἱ ἐναντίοι ἔδεχονται. Εὐθεθύμηναι δ’ ἔλωγε, ὦ ἄνδρες, καὶ
 “ τῷτο, ὅτι ³ ὁπόσοι μὲν μαχεύονται ζῆν ἐκ παντὸς τρόπου ἐν τοῖς
 “ πολεμικοῖς, ἔτοι κακῶς τε καὶ αἰσχυρῶς ὥς ⁴ ἐπιτοπολὺ
 “ ἀποθνήσκουσιν· ὁπόσοι δὲ τὸν μὲν θάνατον ἐγνωσαν πάνσι
 “ κοινὸν εἶναι καὶ ἀναγκαῖον ἀνθρώποις, περὶ δὲ τῷ καλῶς ἀπο-
 “ θνήσκειν ἀγωνίζονται, τέτρες ὁρῶ μᾶλλον πῶς εἰς τὸ γῆρας

“ arma venerint, anxietate adeò ad excubias : adeò ut, si ita se
 “ sanè habeant, haud sciam quâ in re eorum uti quisquam possit
 “ operâ, sive noctu quid seu die fieri oporteat. Quòd si quis
 “ eorum flexerit animos, ut non solùm cogitent quid passuri sint,
 “ verùm etiam quid facturi, multò alacriores erunt. Scitis enim,
 “ opinor, neque multitudinem esse, neque robur quod in bello vi-
 “ ctorias parit : sed eorum, qui diis iuvantibus in hostes firmio-
 “ ribus invadunt animis, plerumque impetum non excipiunt ad-
 “ versarii. Hoc equidem, viri, etiam in animo versare soleo,
 “ quicumque quovis modo in militiâ vivere quærent, eos ignavè
 “ turpiterque ut plurimum mori : qui verò mortem hominibus
 “ communem omnibus ac necessariam statuere, deque eo in pri-
 “ mis certant, ut præclare mortem obeant, eos video magis ad

¹ Ο, τι ἂν τις χρήσαιο] Vide sis pag. 116. n. 3.

² Ὅτι ἔτε πλεῖστος ἐστίν, &c.] Confer omnino Pfal. XXXIII. 16. XLIV. 3, 6. Lege suprâ p. 185.

³ Ὅπόσοι μὲν μαχεύονται, &c.] K. Π. p. 226. Μωρὸς δὲ καὶ ἔτι τις ζῆν βυλόμει-
 ρο φεύγειν, &c. ubi vide n. 2. & Cl. Cortii notas ad Sallust. Catil. c. 58. P. 374. & Jug. c. 87. necnon K. Π.

p. 476. Cæterùm verbo illo ποιη-
 τικαίερα sæpiùs usus est Xeno-
 phon : K. Π. p. 131. ὅς παλὶ μα-
 χεύει, &c. K. A. l. 5. alibi.

⁴ Εἰπιτοπολὺ] Sic rescripsi ex
 MSto Eton. Vulgò, ὥς ἐπιπολὺ,
 quod eodem etiam sensu nonnun-
 quam legitur. Suprà modò, τέτρες
 ὥς ἐπιποπολὺ &c. De scripturæ ra-
 tione consule p. 61. n. 1.

“ ἢ πρὸς δέη. Καὶ νῦν πρῶτον μὲν οἶμαι ἂν ὑμᾶς μέγα ὀνῆσαι
 “ τὸ στρατεύμα, εἰ ἐπιμεληθείητε ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων
 “ ὡς τάχιστα στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ κατασταθῶσιν. ¹ Ανευ γὰρ
 “ ἀρχόντων ἔδεν ἂν ἔτε καλὸν ἔτε ἀγαθὸν γένοιτο, ὡς μὲν ² συνε-
 “ λόντι εἰπεῖν, ἔδαμ᾽ ἐν δὲ δὴ τοῖς πολέμικοις, παντὶ ἅπασιν.
 “ ³ Ἡ μὲν γὰρ εὐταξία σώζειν δοκεῖ, ἡ δὲ ἀταξία πολλὰς ἤδη
 “ ἀπολώλεκεν. Επειδὴν δὲ καταστήσῃσθε τὰς ἀρχοντας, ὅσους
 “ δεῖ, καὶ ἦν τὰς ἄλλας στρατιώτας συλλέγῃτε καὶ παραταρ-
 “ ρύνητε, οἶμαι ὑμᾶς πάντῃ ἂν ⁴ ἐν καιρῷ ποιῆσαι. Νῦν μὲν
 “ γὰρ ⁵ ἴσως καὶ ὑμεῖς αἰσθάνεσθε, ⁶ ὡς ἀθύμως μὲν ἦλθον ἐπὶ

“ & labores subire, sicubi usus postulet. Et jam primū arbitror
 “ magnam vos exercitui utilitatem adlaturos, si curaveritis ut
 “ pro iis qui perierunt duces ac præfecti cohortium quamprimū
 “ substituantur. Nam absque imperatoribus nihil neque præ-
 “ clarum neque utile geri possit, ut summam dicam, usquam;
 “ & bellicis certè in rebus, in primis. Etenim ordinis conser-
 “ vatio salutem dare videtur, ordinis perturbatio jam multos
 “ perdidit. Ubi verò tot constitueritis imperatores, quot oportet,
 “ admodū vos opportunè hoc facturos arbitror, si cæteros
 “ etiam collegeritis milites & confirmaveritis. Jam enim vos
 “ etiam haud dubiè animadvertitis, quàm demissis animis ad

ἔτοι πρόβηλοι ἐκαλέσθη.. *Aristoph.*
1 ππ. v. 1339.

Καὶ κήδομαί σθ καὶ προβλεῦω μόνος.
 ubi eadem est structura, mens eadem
 verbi προβλεῦειν, atque in
 hoc loco Xenophontéo, alteri scil.
prospicere, aliús causá consilium capere.
 Porro, duplici itidem sensu verbum
 προπονεῖν apud Nostrum occurrit.
Memorab. l. 4. ferè medio,
 τὰ προπεπονημένα denotat studia
 prius culta, quæ antea labore acquisita
 sunt. Apud eund. in *Hierone* prope
 fin. προπονεῖν est pro aliis labores
 subire, quo etiam sensu hic accipi
 debet. Lege K. Π. p. 85.

¹ Ανευ γὰρ ἀρχόντων.&c.] Vide
 suprà p. 66. n. 3.

² Συνελόντι] *Hesych.* & *Phavor.*
 Συνελόντι φάναι, συνλόμως λέγειν ἢ

εἰπεῖν.

³ Ἡ μὲν γὰρ εὐταξία,&c.] *Adi K.*
Π. p. 553, 625. & de usu verbi δο-
κεῖν K. Π. p. 6. Itidem δοκῶ 1 Cor.
VII. 40. non Apostoli dubitantis est,
sed planè adfirmantis sese θεόπνευστον
esse. Eodem sensu ponitur cap.
IV. v. 9. ejusd. epist.

⁴ Ἐν καιρῷ ποιῆσαι.] Est agere ex
 usu temporis. Rationem reddit in
 sequentibus. Frustrà *Stephanus*, &
 contra librorum omnium fidem,
 pro ποιῆσαι reponendum autumat
 ποιῆσαι.

⁵ Ἰσως.] Utuntur hac voce *LXX.*
 pro Ἰσ, certè, utique, profectò, 1
Reg. XXV. 21. Jerem. V. 4. Vide
quæ scripta sunt p. 191. n. 1.

⁶ Ὡς ἀθύμως μὲν ἦλθον,&c.] Lege
 p. 177.

“ τὰ ὅπλα, ἀθύμως δὲ πρὸς τὰς φυλακάς· ὥς τε ἔτω γε
 “ ἐχόντων, ἢ οἶδα ἴσθι, τι ἂν τις χρήσαιτο αὐτοῖς, εἴτε νυκτὸς
 “ ἔοι τι, εἴτε καὶ ἡμέρας. Ἦν δὲ τις αὐτῶν τρέψῃ τὰς γνώ-
 “ μας, ὥς μὴ τῷτο μόνον ἐννοῶνται, τί πείσονται, ἀλλὰ καὶ τί
 “ ποιήσονται, πολὺ εὐθυμότεροι ἔσονται. Εἰςασθε γὰρ δήπε
 “ ὅτι ἔτε πλεονέχοντες ἐσίν, ἔτε ἰσχυρὸς ἢ ἐν τῷ πολέμῳ τὰς
 “ νίκας ποιεῖσα· ἀλλ’ ὁπότεροι ἂν συντοῖς θεοῖς ταῖς ψυχαῖς
 “ ἐρρωμένεστεροι ἴωσιν ἐπὶ τῆς πολεμίας, τέττες ὥς ἐπιπολὺ
 “ οἱ ἐναντίοι καὶ δέχονται. Εὐθεύμημαι δ’ ἔγωγε, ὦ ἄνδρες, καὶ
 “ τῷτο, ὅτι ὁπόσοι μὲν μαρτυροῦσι ζῆν ἐκ παντὸς τρόπου ἐν τοῖς
 “ πολεμικοῖς, ἔτοι κακῶς τε καὶ αἰσχυρῶς ὥς ἐπιπολὺ
 “ ἀποθνήσκουσιν· ὁπόσοι δὲ τὸν μὲν θάνατον ἐγνωσαν πάνσι
 “ κοινὸν εἶναι καὶ ἀναγκαῖον ἀνθρώποις, περὶ δὲ τῆς καλῶς ἀπο-
 “ θνήσκειν ἀγωνίζονται, τέττες ὁρῶ μᾶλλον πῶς εἰς τὸ γῆρας

“ arma venerint, anxieque adeò ad excubias: adeò ut, si ita se
 “ sanè habeant, haud sciam quàm in re eorum uti quisquam possit
 “ operâ, sive noctu, quid seu die fieri oporteat. Quòd si quis
 “ eorum flexerit animos, ut non solùm cogitent quid passuri sint,
 “ verùm etiam quid facturi, multò alacriores erunt. Scitis enim,
 “ opinor, neque multitudinem esse, neque robur quod in bello vi-
 “ ctorias parit: sed eorum, qui diis iuvantibus in hostes firmio-
 “ ribus invadunt animis, plerumque impetum non excipiunt ad-
 “ versarii. Hoc equidem, viri, etiam in animo versare soleo,
 “ quicunque quovis modo in militiâ vivere quærunt, eos ignavè
 “ turpitèrque ut plurimùm mori: qui verò mortem hominibus
 “ communem omnibus ac necessariam statuere, deque eo in pri-
 “ mis certant, ut præclare mortem obeant, eos video magis ad

1 Ο, τι ἂν τις χρήσαιτο] Vide sis pag. 116. n. 3.

2 Οτι ἔτε πλεονέχοντες ἐσίν, &c.] Confer omnino Pfal. XXXIII. 16. XLIV. 3, 6. Lege suprâ p. 185.

3 Ὅποσοι μὲν μαρτυροῦσι, &c.] K. Π. p. 226. Μωρὸς δὲ καὶ εἴ τις ζῆν βεβλόμε-
 ρο φύσει, &c. ubi vide n. 2. & Cl. Cortii notas ad Sallust. Catil. c. 58. P. 374. & Jug. c. 87. necnon K. Π.

p. 476. Cæterùm verbo illo ποιη-
 τικῶν ἱερῶ sæpiùs usus est Xeno-
 phon: K. Π. p. 131. ὅς παρὶ μα-
 ρτυροῦσι, &c. K. A. l. 5. alibi.

4 Εἰςπολὺ] Sic rescripti ex
 MSto Eton. Vulgò, ὥς ἐπιπολὺ,
 quod eodem etiam sensu nonnun-
 quam legitur. Suprà modò, τέττες
 ὥς ἐπιπολὺ &c. De scripturæ ra-
 tione consule p. 61. n. 1.

B b

“ ἀφικνεμένους, καὶ, ἕως ἂν ζῶσιν, εὐδαιμονέστερον διάλονταις.
 “ Α καὶ ἡμᾶς δεῖ νῦν καταμαθόντας (ἔν τοιούτῳ γὰρ καιρῷ
 “ ἔσμεν) αὐτὲς τε ἀγαθὲς ἀνδρας εἶναι, καὶ τὰς ἄλλας πα-
 “ ρακαλεῖν.” Ο μὲν ταῦτ' εἰπὼν, ἐπαύσατο.

Μετὰ τῆτον δ' εἶπε Χειρίσοφος, Ἀλλὰ πρόσθεν μὲν, ὧς Ξενο-
 φῶν, τοσῶτον μόνον σὲ ἐγίνωσκον, ὅσον ἤκον Ἀθηναῖον εἶναι·
 νῦν δὲ καὶ ἐπαινῶ σε ἐφ' οἷς λέγεις τε καὶ πράττεις, καὶ βελοῖμην ἂν
 ὅτι πλείους εἶναι τοιούτους· κοινὸν γὰρ ἂν εἴη τὸ ἀγαθόν. Καὶ
 νῦν, ἔφη, ὃ μὴ μέλλωμεν, ὧς ἄνδρες, ἀλλ' ἀπελθόντες ἤδη αἰ-
 ρεῖσθε οἱ δεόμενοι ἀρχόντας, καὶ ἐλόμενοι ἤκετε εἰς τὸ μέσον τῶν
 στρατοπέδων, καὶ τὰς αἰρεθέντας ἀΐετε· ἐπεὶ ἐκεῖ συγκαλεῖται
 τὰς ἄλλας στρατιώτας· παρέσω δ' ἡμῖν, ἔφη, καὶ Τολμίδης ὁ
 κήρυξ. Καὶ ἅμα ταῦτα εἰπὼν ἀνέστη, ὥς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ

“ senectutem pervenire, ac, quamdiu vivunt, majore frui felicitate.
 “ Quæ nos etiam ubi animadverterimus oportet (nam ita nobis
 “ jam tempus est, id ut exigat) cum ipsos viros esse fortes, tum
 “ alios cohortari.” Hæc ille loquutus, finem fecit:

Ac post eum Cherisophus, Equidem antehac, inquit, ita so-
 lum te nôram, Xenophon, quod Atheniensem esse audieram:
 nunc & orationem & facta tua laudo, ac tales quàm plurimos esse
 velim: nam ex bono esset publico. Nunc igitur, viri, nè cesse-
 mus, ait: sed confestim hinc digressi imperatores, quibus opus
 est, deligite; ac ubi delegeritis, media in castra venite, & dele-
 ctos adducite; deinde milites cæteros illuc advocabimus: adsit
 etiam nobis Tolmides præco. Hæc ubi dixisset, surrexit, ut nè
 qua interponeretur mora, sed quamprimum perficerentur quæ fieri

1 Ἐν τοιούτῳ γὰρ καιρῷ] Quod ἐλ-
 λειπτικῶς expressit K. Π. p. 258. ἐν
 τούτῳ ἔσμεν — Sic Latinis *tempus est*
rerum status sive *conditio*. Vide mo-
 dō scripta p. 190. n. 3.

2 Ὅτι πλείους] Hanc scripturæ
 rationem sequitur Stephanus: Alii
 ὅτι πλείους, divīsim. Vide jam no-
 tata ad ἐπιστολὴν p. præced.

3 Μὴ μέλλωμεν] MS. Eton. & e-
 diti quidam καὶ νῦν, ἔφη, καὶ μέλλωμεν:
 quomodo legisse videtur Amasæus;
 quippe qui locum sic vertit, Ad-

huc, inquit, cunctamur, viri? Le Etio-
 nem editionum Steph. & Leunclav.
 sequimur. De partic. Καὶ νῦν, nunc
 igitur, vide p. 104. n. 2.

4 Συγκαλεῖται] Stephanus legen-
 dum arbitratur συγκαλῶμεν vel
 συγκαλίσσομεν: rectè quidem; nisi
 fortè præsens pro futuro ponitur:
 quâ de temporum permutatione
 consule p. 51. n. 1. & p. 25. n.
 2.

5 Καὶ Τολμίδης, &c.] De quo
 suprâ p. 128.

περαίνοιτο τὰ δέοντα. Εκ τῆς ἡρέθησαν ἄρχοντες, ἀντὶ
 μὲν Κλεάρχου Τιμασίων Δαρδανεύς, ἀντὶ δὲ Σωκράτης Ξαν-
 θικλῆς Αἰαχίδης, ἰ ἀντὶ δὲ Αγίας Αρκάδος Κλεάνωρ Ορχομέ-
 νιος, ἀντὶ δὲ Μένωνος Φιλήσιος Αἰαχίδης, ἀντὶ δὲ Προξένου
 Ξενοφῶν Ἀθηναῖος.

Ἐπεὶ δὲ ἤρηντο, ἡμέρα τε σχεδὸν ὑπέφαινε, καὶ εἰς τὸ μέσον
 ἦγον οἱ ἄρχοντες, ἔδοξεν αὐτοῖς, ²προφύλακας καλεσθήσαντας,
 συγκαλεῖν τὰς στρατιώτας. Ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι στρατιῶται συ-
 νῆλθον, ἀνέστη πρῶτον μὲν Χειρίσοφος ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ἔλεξεν
 ὥδε· “Ὡ ἄνδρες στρατιῶται, χαλεπὰ μὲν τὰ παρόντα, ὅποτε
 “ἀνδρῶν στρατηγῶν τοιούτων σερόμεθα, ³καὶ λοχαγῶν καὶ στρα-
 “τιωτῶν πρὸς δ’ ἔτι, καὶ ⁴οἱ ἅμφι Αἰαχίδην, οἱ πρόσθεν σύμ-
 “μαχοι ὄντες, προδεδώκασιν ἡμᾶς. Ὁμῶς δὲ δεῖ ἐκ τῶν πα-
 “ρόντων ἄνδρας ἀγαθούς τε εἰσεῖν, καὶ μὴ ὑφίστασθαι, ἀλλὰ

oportuit. Deinde lecti sunt imperatores, pro Clearcho, Timasion Dardanius; pro Socrate, Xanthicles Achæus; pro Agiâ Arcade, Cleanor Orchomenius; pro Menone, Philesius Achæus; pro Proxeno, Xenophon Atheniensis.

Cum autem legerentur illi, ac dies prope jam illucesceret, im-
 peratoresque in medium prodirent, visum est ipsis, collocatis ante
 castra excubiis, milites convocare. Et ubi cæteri etiam conve-
 nissent milites, surrexit primum Cherisophus Lacedæmonius, &
 hunc in modum verba fecit: “Difficilis est, milites, rerum præ-
 “sentium status, cum ejusmodi ducibus & cohortium præfectis
 “& militibus orbatī simus: prætereā, Ariæi copię, quę nobis
 “anteā societate conjunctæ erant, nos deseruerunt. Attamen è
 “præsenti rerum statu viros fortes prodire nos oportet, nec re-
 “missis esse animis, sed eniti ut, si quidem poterimus, præclare

1 Ἀντὶ δὲ Αγίας, &c.] MS. Eton. &
 editi quidam, ἀντὶ δὲ Αγίας, Κλεάνωρ
 Αρκάς. Sed rectius editiones Steph.
 & Leuncl. receptam exhibent lecti-
 onem. Paulò post occurrit iterum
 Κλεάνωρ Ορχομένιος, ubi nulla est
 inter libros dissensio.

2 Προφύλακας] Adip. 129. n. 3.

3 Καὶ λοχαγῶν] Utamque vocem
 perperam omisit Leunclavius: omi-

fit alius quidam, qui vestigiis ejus
 etiam errabundis nunquam non
 insistit. Retinent MS. Eton. & edi-
 tiones Steph. & Ald. & stilus postu-
 lat Xenophontεύς. P. 176. Ἐπεὶ δὲ
 οἱ τε στρατηγοὶ συνειλημμένοι ἦσαν, καὶ
 ὁ λοχαγὸς καὶ στρατιωτῶν, &c. p. 192.
 ἀντὶ ὅτι ἀπολωλότων ὡς τάχιστα στρα-
 τηγοὶ καὶ λοχαγοὶ καλεσάσθωσιν.

4 Οἱ ἅμφι Αἰαχίδην] p. 141. n. 2.
 B b 2

“ πειρᾶσθαι ὅπως, ἣν μὲν δυνώμεθα, καλῶς νικῶντες σωζώ-
 “ μεθα· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καλῶς γε ἀποθνήσκωμεν, ὑποχείριοι
 “ δὲ μήποτε γενώμεθα ζῶντες τοῖς πολεμίοις. Οἶμαι γὰρ ἂν
 “ ἡμᾶς τοιαῦτα παθεῖν, οἷα τὰς ἐχθρὰς οἱ θεοὶ ποιήσειαν.”

Επὶ τῷ Κλεάνωρ Ορχομένιος ἀνέστη, καὶ ἔλεξεν ὧδε·
 “ Αλλ’ ὁρᾶτε μὲν, ὦ ἄνδρες, τὴν βασιλέως ἐπιτορκίαν καὶ ἀσέβειαν,
 “ ὁρᾶτε δὲ τὴν Τισσαφέρνους ἀπιστίαν, ὅστις λέγων ὡς γείτων
 “ τε εἴη τῆς Ελλάδος, καὶ περὶ πλείους ἂν ποιήσαιτο σῶσαι
 “ ἡμᾶς·² καὶ ἐπὶ τέτοις αὐτὸς ὁμόσας ἡμῖν, αὐτὸς δεξιὰς δὲς,
 “ αὐτὸς ἐξαπαλήσας, συνέλαβε τὰς στρατηγὰς· καὶ ἐδὲ³ Δία
 “ Ξένιον ἠδέσθη, ἀλλὰ Κλεάρχῳ⁴ καὶ ὁμοβράπεζος γενόμενος,

“ vincendo salutem consequamur: sin autem, saltem præclare
 “ mortem obeamus, ac nunquam hostium in manus vivi incida-
 “ mus. Etenim ea nos perpeffuros arbitror, quæ in hostes dii
 “ vertant.”

Post hunc Cleanor Orchomenius surrexit, atque in hunc mo-
 dum verba fecit: “ Videtis certè, viri, perjurium regis & impie-
 “ tatem; videtis etiam Tissaphernis perfidiam, qui cùm se vici-
 “ num esse Græciæ diceret, in primisq̃ue ad id velle, ut nos in
 “ Græciam incolumes deduceret; atque insuper ipse dato nobis
 “ jurejurando, ipse datâ dextrâ, ipse fraude adhibitâ, duces com-
 “ prehendit: & nè Jovem quidem Hospitalem reveritus est, sed
 “ Clearcho etiam cùm fuerit in mensâ particeps, viros his ipsis

1 Ὡς γείτων τε, &c.] Lege p. 136.
 De ellipsi in σῶσαι vide p. 139 n. 5.

2 Καὶ ἐπὶ τέτοις αὐτὸς, &c.] Alio
 atque alio sensu fumuntur ἐπὶ τέ-
 τοις, scil. præterea: post hæc: propter
 illa. Exemplum sunt passim obvia.
 Vide p. 140. Cæterum, hujusmodi
 repetitionem pronominis αὐτὸς a-
 pud Athenagoram Περσ. περὶ Χριστ.
 p. 25. edit. Steph. notavit Stephanus
 ex Æschylo citatam:

Ο δ’ αὐτὸς ὑμῶν, αὐτὸς ἐν Δοίῃ πα-
 ρών,
 Αὐτὸς τὰ δ’ εἰπὼν, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κλεινὸν
 Τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.—

Schema autem ἐπαναφορὰ ἴσως ἐ-
 ρηται, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν λέξιν (verba
 sunt Demetr. Phal. de elocut. p. 154)

ἐπαναφέρεισθαι ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν.
 Eund. vide sis ad p. 45. & Auctor.
 ad Herenn. l. 4. c. 13.

3 Δία Ξένιον] Acerrimum viola-
 torum hospitum vindicem: de quo
 canit Virgil. Æneid. l. 1. v. 735.

(—hospitibus nam te dare jura lo-
 quuntur)

Ea utique erat apud Græcos vete-
 res Romanosque hospitalitatis cu-
 ra & reverentia, ut Jovem ipsum
 quasi præsidem ejus constituerent,
 Δία Ξένιον seu Jovem Hospitalem
 appellantes. Vide Euripid. Hec.
 v. 803. & 1248. necnon Ælian. V.
 H. l. 4. c. 1.

4 Καὶ ὁμοβράπεζος, &c.] MS. E-
 ton. & edit. Ald. pro καὶ exhibent τε.

Lege

“ αὐτοῖς τέτοις ἐξαπαλήσας τὰς ἀνδρας ἀπολωλεκεν. ¹ Αρι-
 “ αῖος δὲ, ὃν ἡμεῖς ἐθέλομεν βασιλέα καθιστάναι, καὶ ἐδώκα-
 “ μεν καὶ ἐλάβομεν πρὸς αὐτὸν, μὴ προδώσειν ἀλλήλους, καὶ ἕτος
 “ ἕτε τὰς θεὰς δείσας, ἕτε Κύρον τὸν τεθνηκότα αἰδεσθεῖς,
 “ τιμώμενος μάλιστα ὑπὸ Κύρου ζώντος, νῦν πρὸς τὰς ἐκείναι
 “ ἐχθρίδας ἀποστάς, ἡμᾶς τὰς Κύρου φίλους κακῶς ποιεῖν
 “ πειράσεται. Ἀλλὰ τέττοις μὲν οἱ θεοὶ ἀποτίσονται· ἡμᾶς δὲ
 “ δεῖ ταῦτα ὀρῶντας, μήποτε ἐξαπατηθῆναι ἐπὶ ὑπὸ τέτων,
 “ ἀλλὰ μαχομένους ὡς ἂν δυνώμεθα κράτις, τῆτο, ὅ, τι
 “ ἂν δοκῇ τοῖς θεοῖς, πάσχειν.”

Εκ τῆς Ξενοφῶν ἀνίσταται, ² ἐσαλμένος εἰς πόλεμον ὡς
 ἐδύνατο κάλλιστα νομίζων, εἴ τε νίκην διδοῖεν οἱ θεοὶ, τὸν κάλ-
 λιστον κόσμον τῷ νικᾶν πρέπειν· ³ εἴ τε τελευτᾷαν δέοι, ὀρθῶς

“ *artibus deceptos perdidit. Quin Ariæus, quem nos regem*
 “ *constituere volumus, fidelsque adeò hinc indè data erat, de no-*
 “ *bis mutuò non deferendis, etiam hic neque deos veritus, neque*
 “ *Cyrum mortuum reveritus, à Cyro quamvis, dum viveret, ma-*
 “ *ximis fuisset honoribus ornatus, ad homines illi infestissimos*
 “ *jam defecit, ac nos Cyri amicos injuriis afficere conatur. Ve-*
 “ *rùm nos dii ulciscantur: nos autèm, hæc cùm videamus, ca-*
 “ *vere oportet, nè ab iis ampliùs decipiamur, sed ubi quàm qui-*
 “ *dem poterimus fortissimè dimicaverimus, quidquid diis visum*
 “ *fuerit, id ferre.”*

Dein surgit Xenophon, ad pugnam quàm potuit elegantissimè
 ornatus: existimabat enim, sive dii victoriam darent, ornatum
 pulcherrimum victoriæ convenire; sive moriendum esset, par esse

Lege p. 160. Cæterum voce ὁμο-
 τράπεζα^α usus est etiam p. 85. &
 K. Π. p. 484. pro quâ συντράπεζα^α
 suprâ p. 100. occurrit.

¹ Αριᾶιος δὲ—καὶ ἕτε^α, &c.] Adi
 p. 112, 123. & de pleonasmō τῷ
 ἕτε^α p. 143. n. 2.

² Εσαλμένος^α εἰς, &c.] Verbum
 ἐλλισθε^α Phavorinus rectè exponit
 κοσμήθε^α. Nam ἐλλισθ^α propriè
 quidem *mitti*, dein etiam *ad aliquid*
parare denotat, & vel maximè *armis*
ad pugnam ineundam. Vide Hom.

Il. ψ. v. 284. *Ælian. V. H. l. 3. c. 24.*
 Ξενοφῶνι ἔμελε τῶν ἄλλων σκευαίων,
 καὶ ἔν καὶ ὅπλα καλὰ ἔχειν. Νικῶνι γὰρ,
 ἔλεγε τὰς πολεμίας τὴν καλλίστην σο-
 λὴν ἀρμότιον· καὶ ἀποθνήσκοις ἐν τῇ
 μάχῃ κείσθαι καλῶς ἐν καλῇ τῇ πα-
 νοπλίᾳ. Τῷ γὰρ ἀνδρὶ τῷ γενναίῳ
 ταῦτ' εἶναι τὰ ἐνιάφια, τὰ ὡς ἀλη-
 θῶς κοσμεῖται αὐτὸν.

³ Εἴ τε τελευτᾷαν δέοι] Ità MS.
 Eton. & edit. Steph. & Ald. At
 Leuncl. & alia quædam pessimè re-
 præsentant θεοὶ πρὸ θεοῖ.

ἔχειν, τῶν καλλίστων ἐαυτὸν ἀξιώσαντα, ἐν τέτοις τῆς τελευτῆς
 τυγχάνειν· τῷ δὲ λόγῳ ἤρχετο ὧδε· “ Τὴν μὲν τῶν βαρβάρων ἐπι-
 “ κίαν τε καὶ ἀπίστιαν ¹ λέγει Κλεάνωρ, ἐπίσταθε δὲ, οἶμαι, καὶ
 “ ὑμεῖς. Εἰ μὲν ² βεβλυσόμεθα πάλιν αὐτοῖς διὰ φιλίας ἰέναι,
 “ ἀνάγκη ἡμᾶς πολλὴν ἀθυμίαν ἔχειν, ὁρῶντας ³ τὰς στρατηγὰς,
 “ οἱ διὰ πίστεως αὐτοῖς ἑαυτὰς ἐνεχείρισαν, οἷα πεπόνθασιν·
 “ εἰ μὲντοι διανοόμεθα σὺν τοῖς ὅπλοις ὧν τε πεποιήκασι δί-
 “ κην ἐπιθεῖναι αὐτοῖς, καὶ ⁴ τὸ λοιπὸν διὰ παντὸς πολέμου αὐ-
 “ τοῖς ἰέναι, σὺν τοῖς θεοῖς, πολλὰ ἡμῖν καὶ καλὰ ἐλπίδες εἰσὶ
 “ σωτηρίας.” Τῷτο δὲ λέγοντος αὐτοῦ, ⁵ πλάγνυαί τις ἀκέσων-

ut, se elegantissimo cultu dignatus, eodem indutus extremum
 diem morte conficeret: is in hunc modum dicere orsus est:
 “ Cleanor barbarorum & perjuria & perfidiam exposuit, atque
 “ vos, opinor, nōstis. Quod si ergo rursū amicitiā eorum no-
 “ bis utendum statimur, necesse est magnam nos habere solici-
 “ tudinem, cū videamus qualia duces, qui se ipsis in manus
 “ datā acceptāque fide tradiderunt, passi sunt: ac verò si pœnas
 “ eorum quæ perpetrarunt, ipsis irrogare armis instructi cogita-
 “ mus, & in posterum omni genere belli eos persequi, multæ,
 “ diis iuvantibus, ac præclaræ nobis spes salutis oblatæ sunt:
 Hoc eo loquente, quidam sternuit: quo audito milites uno omnes

1 Λέγει.] Præsens hîc præteriti
 vice fungitur, ut apud Joh. II. 4.
 ἔγω ἤκει ἢ ὥρα μιν.

2 Βεβλυσόμεθα πάλιν, &c.] Posset
 aliquis, inquit Cl. Arnaud, conji-
 cere pro βεβλυσόμεθα legendum esse
 βεβλόμεθα. Non malè quidem: cū
 Noster suprâ p. 155. dixerit, ὅστις ἔ-
 σοι βέλεια φίλον εἶναι; & mox ite-
 rum, καὶ σὲ βεβλήσεσθαι φίλον ἡμῖν εἶ-
 ναι. Sed vulgatam lectionem rectè
 servant libri omnes, & tuetur ἀφ-
 νοόμεθα, à quo proxima incipit
 sententia. Eleganter autem dici-
 tur αὐτοῖς ἀφ' φιλίας ἰέναι, uti mox
 infrâ, ἀφ' παντὸς πολέμου αὐτοῖς ἰέ-
 ναι: quemadmodum ἀφ' πείρας
 ἰέναι apud Æschin. dial. 3. sect. 13.
 & Ælian. V. H. l. 13. c. 2. ἀφ' τιμῆς
 ἦλθε δημοσίᾳ.

3 Τὰς στρατηγὰς—οἷα πεπόνθασιν]
 Vide p. 84. n. 2.

4 Τὸ λοιπὸν] Vide p. 122. n. 3.
 & confer p. 61. n. 1.

5 Πλάγνυαί τις &c.] Medii fuisse
 ancipitisque ominis videntur ster-
 nutamenta. Quare cū minùs con-
 staret, quæ secunda forent, quæ
 adversa, factum est ut Veteres, vanâ
 capti superstitione, rem dubiam
 bonis esse verbis adjuvandam exi-
 stimaverint, atque ut faustè felici-
 tisque tandem eveniret, precibus
 votisque à deo quodam, tanquam
 ominis auctore, petendum. Occa-
 sionem militum animos confir-
 mandi amplexus Xenophon, à Jove
 statim Servatore profectum omen,
 faustumque aded futurum statuit.
 Schol. ad Theocrit. eid. ζ. v. 96. scri-

τες δὲ οἱ στρατιῶται, πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν τὸν θεόν·
 καὶ Ξενοφῶν εἶπε· “Δοκεῖ μοι, ἂν ἄνδρες, ἐπεὶ περὶ σωτηρίας ἡμῶν
 “ λεγόντων ὁ ἰωνὸς τῷ Διὸς τῷ Σωτήρι εὐχάσθαι, εὐχάσθαι τῷ θεῷ
 “ τῷ τῷ, θύσειν ὁ Σωτήρια, ὅπως ἂν πρῶτον εἰς Φιλίαν χώραν
 “ ἀφικώμεθα· συνεπεύξασθαι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς θύσειν
 “ καὶ ἀδύναμιν. Καὶ ὅτῳ δοκεῖ ταῦτ’, ἔφη, ἀναλαινάτω τὴν

impetu deum adorârunt: & Xenophon ait, “Quando, viri, no-
 “ bis de salute loquentibus augurium Jovis Servatoris exstitit, huic
 “ deo votum nuncupemus censeo, sacra nos datam ob salutem
 “ facturos, quamprimùm in regionem pacatam pervenerimus:
 “ præterea diis cæteris vota simul faciamus, sacrificaturos nos pro
 “ copiâ nostrâ. Atque hæc cuicunque placuerint, manum, in-

bit τῶν πιαρμῶν τὰς μὲν εἶναι ὠφελί-
 μεις, τὰς δὲ βλαβεράς: ibi verò, ἐπὶ
 τῇ χείρῳ μοίρα exponendum esse
 πιαρμόν. Contrà, lætum quid
 felixque sonat εἰδυλ. ἰή. v. 16.

Ολβιε γὰρ μὲρ, ἀγαθὸς τις ἐπέπιαρεν
 ἐρχομένῳ τοι

Ες Σπαρταν, &c.

Similiter apud Homer. Οδυσσ. ε'.
 v. 545.

Οὐχ ὁράας ὅ μοι υἱὸς ἐπέπιαρεν; —
 Ubi Eustath. p. 1831. Ορενις γὰρ πόσις
 ἦν τοῖς παλαιοῖς ὁ πιαρμός. Lege
 quæ de πιαρμῶν differit eruditif.
 Archæol. Græcæ auctor, l. 2. c. 17.

1 Οἰωνὸς τῷ Διὸς, &c.] Suidas: Οἰω-
 νὸς τὸ σημεῖον. Ad K. Π. p. 647. lin.
 penult. Οἰωνὸς, nimirum, καλῶσι καὶ
 τὰ μὴ ὄρενα, uti notat Schol. ad A-
 ristoph. Ορεν. v. 720.

Ορενι τε νομίζετε πάνθ' ὅσα περ
 περὶ μαλίας διακρίνει.

Φήμη γ' ὑμῖν ὄρενις ἐστὶ πιαρμόν τ'
 ὄρενιθα καλεῖτε.

Variis autem varias ob causas epi-
 thetis numen illud insigniri solet;
 de quibus consulendus est Phurnu-
 tus, de N. D. c. 9. Idem suprâ p.
 80. tesseræ loco militibus datur:
 similiter K. Π. p. 475. In primis

verò vel pericula passuri, vel iis de-
 functi, σωτήρι supplicabant Jovi.
 De Hercule in leonem Nemeum
 contendente Apollodor. l. 2. c. 4. — καὶ
 δύειν ἱερεῖ (lego, ἱερεῖον) δέλοισι, εἰς ἡμέ-
 ραν ἔφη τηρεῖν τριακὸς ἥν· καὶ ἂν μὲν ἀπὸ
 τῆς θήρας σωθῇ· ἐπὶ ἀνέλθῃ, Διὶ σωτήρι θύ-
 σειν· — & infra paulo de eodem, ferâ
 jam occisâ, — σωτήρι θύσας Διὶ, ἥσιν
 εἰς Μυκήνας τὴν λέοισα. Aristid. Orat.
 T. I. p. 1. Τάδε σοὶ καὶ εὐχὴν, Ζεῦ
 βασιλεῦ τε καὶ σωτήρ, δῶρα, &c.

2 Σωτήρια] Scil. δύμαλια, ob sa-
 lutem acceptam oblata. Noster
 K. Π. p. 647. — θεοὶ, δέχισθε τάδε,
 καὶ τελεστήρια πολλῶν καὶ καλῶν πραγ-
 μάτων, καὶ χαριστήρια — eadem dixit
 formâ. Sic & p. 503. — δοκῶ χα-
 ριστήρια ὁφειλῆσθαι.

3 Αναλαινάτω τὴν χεῖρα] Nimirum
 moris Græcorum erat ætate Xeno-
 phontis, ut in concionibus quot-
 quot ad sensum significare vellent
 manu protensâ suffragia ferrent.
 Morem hunc respicit Noster Hist.
 Gr. l. 1. haud ita longè à fine:
 τότε γὰρ ὁψὲ ἦν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκ
 ἂν καθεύρων. Hinc χειροτονεῖν va-
 let καθιζᾶν, ψηφίζεσθαι· χειροτονία,
 ἐκλογή.

“χεῖρα.” Καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες. Ἐκ τέττε εὐξαίνοντες ἑπαιάνισαν. Ἐπεὶ δὲ τὰ τῶν θεῶν καλῶς εἶχεν, ἤρχετο πάλιν ὡδε·

“Ἐτύσχανον λέγων ὅτι ²πολλαὶ καὶ καλαὶ ἐλπίδες ἡμῖν εἶεν σωτηρίας. Πρῶτον μὲν γὰρ ἡμεῖς μὴ ἐμπεδῶμεν τὰς τῶν θεῶν ὀρκας, οἱ δὲ πολέμιοι ἐπιωρκήκασί τε, καὶ ³τὰς σπονδὰς καὶ τὰς ὀρκας λελύκασιν. Οὕτω δ' ἐχόντων, εἰκὸς τοῖς μὲν πολέμοις ἐναντίας εἶναι τὰς θεάς, ἡμῖν δὲ συμμάχας, οἵπερ ἱκανοὶ εἰσι καὶ ⁴τὰς μεγάλους ταχὺ μικρὰς ποιεῖν, καὶ τὰς μικρὰς, καὶ ⁵ἐν δεινοῖς ὥσι, σώζειν εὐπετῶς, ὅταν βέλονται. ⁶Ἐπειτα δὲ, (ἀναμνήσω γὰρ ὑμᾶς καὶ τὰς τῶν προ-

“quit, tollat.” Ac sustulerunt *quidem* omnes. Deinde vota nuncupârunt & pæana cecinêre. Peractis ritè omnibus, ad deorum quæ pertinebant cultum, rursùs ità cœpit dicere :

“Aiebam *modò* multas ac præclaras spes salutis nobis *oblatas* esse. Primùm enim fidem, *quam* per deos jurati *dedimus*, ratam fecimus; at hostes pejerârunt, & fœdera fidemque jurejurando adligatam solverunt. Quæ cùm ità se habeant, consentaneum est hostibus *nostris* infensos, nobis auxiliares esse deos, qui quidem magnos citò parvos facere, parvòsque, etiam si eos circumstant pericula, facilè, cùm velint, conservare possunt. Deinde (vobis enim majorum etiam nostrorum pericula in memoriam

1 Ἐπαιάνισαν] Ἰ. Poll. l. 1. segm. 26. inter phrases de accedentibus ad deos rectè adhibitæ παῖαντας ἀεῖσαι recenset. Scholiast. ad Aristoph. Εἰς. v. 554. παῖανίσας est εὐξάμενος τοῖς θεοῖς· ὁμολογήσας χάριν. Παῖων (leguntur utique παῖων καὶ παῖαν, παῖωνίζω καὶ παῖανίζω) γὰρ εἰσιν ὑμνοὶ εὐχαριστήριον. Vide sis p. 80. n. 4. & Archæol. Gr. l. 2. c. 4.

2 Πολλαὶ καὶ καλαὶ, &c.] Extant verba paulò suprâ. Similiter Euripid. in Hec. v. 351. Ἐπεὶ ἔθρεφθην ἐλπίδων καλῶν ὑπο. Sic & Latini *spem magnam, bonam* adhibent.

3 Τὰς σπονδὰς] Vide p. 91. n. 4.

4 Τὰς μεγάλους, &c.] Similiter Noſter Hist. Gr. l. 6. ferè medio: Καὶ ὁ θεὸς δὲ, ὡς εἰοικε, πολλάκις χαίρει τὰς μὲν μικρὰς, μεγάλους ποιών· τὰς δὲ με-

γάλους, μικρὰς. Cæterùm, de vocibus μεγὰς & μικρὰς, ad *conditionem*, non *staturam* tantùm, hominum designandum adhibitæ lege contra *Vorstium* scripta K. Π. p. 391. n. 1.

5 Ἐν δεινοῖς] Ad i. p. 168. n. 1.

6 Ἐπειτα δὲ, (ἀναμνήσω, &c.) “Post ἔπειτα δὲ interruptus est orationis cursus: quoniam versu ult. dicit. “ἐλθόντων μὲν γὰρ Περσῶν, &c. Alioquin si abessent particulæ μὲν & γὰρ, post ἔπειτα δὲ includi hæc parenthesis seors notis potuissent, ἀναμνήσω γὰρ ὑμᾶς, &c. usque ad ἐλθόντων: perinde ac si, omisissis iis, quæ sunt intra parenthesis, dixisset, “ἔπειτα δὲ ἐλθόντων Περσῶν.” Hactenus Stephanus. Mihi quidem non obſtare videntur particulæ μὲν γὰρ, quominus verba prædicta parenthesis seors

“ γόνων τῶν ἡμετέρων κινδύνες· ἵν' εἰδῆτε ὡς ἀγαθοῖς τε
 “ ὑμῖν προσήκει εἶναι, σῶζονται τε σὺν τοῖς θεοῖς καὶ ἐκ
 “ πάνυ δεινῶν οἱ ἀγαθοί) ¹ ἐλθόντων μὲν γὰρ Περσῶν
 “ καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ² παμπληθεῖ στόλῳ ὡς ἀφανισνύμενων
 “ τὰς Αθήνας, ³ ὑποσῆναι αὐτοῖς Αθηναῖοι τολμήσαντες,
 “ ἐνίκησαν αὐτούς. ⁴ Καὶ εὐζάμενοι τῇ Αρτέμιδι, ὅπως αὖν

“ revocabo; ut sciatís & vestrum esse strenuè vos gerere, & stre-
 “ nuos viros deorum ope gravissimis etiam ex periculis incolu-
 “ mes evadere) cum Persæ eorúmque socii permagno cum ex-
 “ ercitu eo venirent consilio, ut Athenas delerent, ausi Athenienses
 “ ipsis resistere, eos vicerunt. Cúmque votum Dianæ fecissent,

seus notis includantur. Sic enim solet Noster: Κ. Π. p. 19. 20. Καὶ ὁρῶν δὴ αὐτὸν κινδυνεύοντα καὶ ὀφθαλμῶν, &c. deinde haud paucis interjectis, pergit, ὁρῶν δὴ τὸν κόσμον, &c. Ibid. p. 307. τῷτον ὁ νυνὶ βασιλεὺς ἔτος, καλέσασθαι, &c. postea, facto intervallo haud mediocri, redit rursus, ὁ δὲ νυνὶ βασιλεὺς, &c. Et p. 324. & seq. Αλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὦ βασιλεῦ· deinde, longam sanè post ἐπεμβολήν, orationis seriem ità restituit: οἱ μὲν ἄλλοι ὅπως ποιήσωνται, αὐτοὶ ἐρεῖσιν· ἐγὼ δὲ, ὦ Κῦρε καὶ, &c. Suprà quoque p. 78. & seq. Ορῶν δὲ ὁ Κλέαρχος τὸ μέσον, &c. tandem subjunxit ἀλλ' ὅμως ὁ Κλέαρχος, &c.

¹ Ελθοῦσιν μὲν γὰρ Περσῶν, &c.] Jussu Darii Hystaspis f. qui vires suas omnes in debellandâ Græciâ experiri statuerat; atque aded adversus Eretriam & Athenas cum ingenti exercitu duces misit Datin & Artaphernem: qui tamen ab Atheniensibus profligati sunt, anno ante æram Christianam 490, ante res gestas, de quibus hic agitur, 89 Vide A. Gell. l. 17. c. 21. & ibi notata. Quâ de victoriâ lege Herodot. l. 6. c. 112. & seq. C. Nep. de Miltiade sect. 5. & seq. Justin. l. 2. c. 9. & Agath. l. 2. p. 46. edit. Par.

² Παμπληθεῖ στόλῳ ὡς, &c.] Suidas: Παμπληθεῖς, πάνυ πολλὰς. Pro ἀφανισνύμενων libri quidam perperam ἀφανισνύμενων, Thomas Magister: Αφανίζεσθαι, ἀντὶ τῆς ἀπολλύεσθαι καὶ φθείρεσθαι παντελῶς· ἀφανίζεται, καὶ ἀντὶ τῆς ἀφανὲς ἐπὶ καιρὸν γίνεται.

³ Υποσῆναι αὐτοῖς] Eundem isti verbo casum tribuit Histor. Gr. l. 7. sub fin. — ὡς τοῖς ἀπονερομένοις ὑδεῖς αὖν ὑποσαίη. Tam accusativum quàm dativum addit Euripid. Herc. Fur. v. 1349, 1350.

Ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις ἔχ' ὑφίσταται,
 Οὐδ' ἀνδρὸς αὖν δύνασθ' ὑποσῆναι βέλ-
 λος.

Ubi vide sis quæ notavit Barnesius.

⁴ Καὶ εὐζάμενοι τῇ Αρτέμιδι, &c.] Cognomento Ἀρτέμις. De voto illo alii paulò aliter. Scholiastes ad Aristoph. Ιππ. v. 657. Καλλιμάχῳ, (de quo Herodotus l. 6. c. 111.) ὁ πολέμαρχος λείπει εὐζαῖν τῇ Αρτέμιδι τοσαύτας βῆς θῦσαι, ὅσας αὖ φοινύση βαρβαρὸς ἐν Μαγαθῶνι. Επειδὴ δὲ πολλοὶ ἐφονεύθησαν, μὴ δυνάμενοι τοσαύτας βῆς θῦσαι, ἔθυσαν χιμαίρας. Alludit nimirum, loco citato, Comicus ad votum, cujus hîc meminit Xenophon. Ejusdem meminit etiam Agathias lib. 2. p. 46. Edit. C c

“¹καλακάνοιεν τῶν πολεμίων, τοσαύτας χιμαίρας καλαθύσειν
 “τῇ θεῷ, ἐπεὶ ἔκ² εἶχον ἱκανὰς εὐρεῖν, ἔδοξεν αὐτοῖς κατ’
 “ἐνιαυτὸν πεντακοσίας θύειν· καὶ ἔτι καὶ νῦν ἀποθύουσιν. Ἐπεὶ αὖ
 “ὅτε Ξέρξης ὕψερρον ἀγείρας τὴν ἀναρίθμητον στρατιάν ἤλ-
 “θεν ἐπὶ τὴν Ελλάδα, καὶ τότε ἐνίκων οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι
 “τὰς τέτων προγόνους, καὶ καλὰ γῆν καὶ καλὰ θάλατταν. Ὡν
 “ἔστι μὲν τεκμήρια ὁρᾶν⁴ τὰ τρόπαια, μέγιστον δὲ μαρτύριον

“quot hostes occiderint, tot se illi deæ capras mactaturos, quia
 “satis multas invenire non poterant, visum est iis quotannis
 “quingentas mactare: atque hoc etiam tempore nonnullas im-
 “molant. Post deinde cū Xerxes coactō illo innumerabili
 “exercitu in Græciam profectus esset, tum quoque majores nostri
 “horum majores terrâ marique vicerunt. Quarum quidem victo-
 “riarum est certa videre indicia, quæ tum posita sunt tropæa; ma-

Parif. Ταῦτα τοι καὶ ἡσωνίῳ ἀνακρά-
 τῳ ὑπὸ Μιλιάδου οἱ Μῆδοι. Τοσαῦτοι
 γὰρ αὐτῶν ἐν ταῷδε ἔργῳ ἀνῆρηται, ὥστε
 ἀμέλει πρὸς τῆς μάχης τὰς Αθηναίους
 λέγεσθαι γὰρ ἔγω, χιμαίρας ἰσαριθμῆς
 τῷ ἀπολεμίων δυσμενῶν Ἀρτέμιδι θυ-
 σεῖν ἀπειλήσαντας, ἵς τοσέτων ἴλεω
 ἐνλυχεῖν τῇ ἀγροτέρᾳ, καὶ ἀπώνασθαι τῆς
 εὐθυρίας, ἵς ὅσον μὴ οἷας τε γενέσθαι τὸ
 χαριστήριον ἀποτίσαι, ἀλλ’ ἐπιλιπεῖν
 θυομένας ἔτι τὰς αἰγας καὶ πρὸς ἀνί-
 δοσιν μὴ διαρκέσαι. Adde *Plutarch.*
περὶ τῆς Ηροδότου κακοῦθ. p. 862.
Ælian. H. V. l. 2. c. 25.

¹ Καλακάνοιεν] Leguntur etiam
 καλακάνοιεν & καλακάνοιεν. Sed re-
 cte se habet scriptura vulgata.

² Ἐπεὶ ἐκείχον, &c.] Vide p. 124.
 n. 6. *Herodot.* l. 6. c. 117. Ἐν ταύτῃ τῇ
 ἐν Μαραθῶνι μάχῃ ἀπεθανον τῷ βαρ-
 βάρων καλὰ ἐξακισχιλίους καὶ τετρακο-
 σίας ἀνδρας. *Justin.* l. 2. c. 9. Du-
 centam millia Persæ eo prælio, sive nau-
 fragio, amisere.

³ Οἱ Ξέρξης ὕψερρον, &c.] Anno
 scil. ante æram Christianam 480.
 decimo post pugnam Marathoni-
 am suprâ modò memoratam. In
 numero Xerxis copiarum tradendo

veteres auctores non consentiunt.
 Vide sis *Herodot.* l. 7. c. 60. & seq.
Isocrat. Panathen. p. 242. *Diodor.*
Sic. l. 11. p. 3. *Plin.* N. H. l. 33. c. 10.
Justin. l. 2. c. 10. alios. Hujus &
 victoriæ meminit *Asiathias* loco
 cit. necnon *A. Gellius.* His adde
Isocrat. Panegy. p. 58. edit. H.
Steph. 2. *Curt.* l. 3. c. 10. Athe-
 nienfium concionem apud *Thucyd.*
 l. 1. ferè medio.

⁴ Τὰ τρόπαια, &c.] *Phavorin.* Ἐστὶ
 δὲ τρόπαιον, ὃ ἐν ταῖς νίκαις οἱ παλαι-
 οὶ ἐποίουν τοῖχον ἢ λίθον μέσσην ἰσάντες,
 καὶ γραφοντες ἐν τῷ αὐτῷ καλὰ τῶν ἀνι-
 πάλων ἔργα δεδρακάσιν· ἐκαλεῖτο δὲ
 τρόπαιον (hunc enim ei recentiores
 adpingunt accentum) διὰ τὸ ἐπὶ
 τῇ τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γεγενῆσθαι. De
 tropæis vide *Archæol.* Gr. l. 3. c. 12.
Valer. Maxim. l. 5. c. 3. *Lucet* Mara-
 thon Perficis tropæis: Salamis & Ar-
 temisium Xerxis naufragia numeran-
 tur. C. Nep. in vitâ Themist. Sic
 unius viri (Themistoclis) prudentiâ
 Græcia liberata est, Europæque succu-
 buit Asia. Hæc altera victoria, (ἀ
 Xerxe reportata) quæ cum Mara-
 thonio possit comparari tropæo.

“ ἡ ἐλευθερία τῶν πόλεων, ἐν αἷς ὑμεῖς ἐγένεσθε καὶ ἐτράφη-
 “ τε· ἔδενά γάρ ἄνθρωπον δεσπότην, ἡ ἀλλὰ τὰς θεὰς προ-
 “ σκυνεῖτε. Τοιούτων μὲν ἔστε προγόνων. Οὐ μὲν δὴ τὸ τό γε
 “ ἔρω, ὥς ὑμεῖς καλῶς αἰσχύνετε αὐτὰς· ἀλλ’ ἔγωγε πολλὰ καὶ ἡμέ-
 “ ραι, ἂν ἂν ἀντιταξάμενοι τούτοις τοῖς ἐκείνων ἐκγόνοις,
 “ πολλαπλασίους ὑμῶν αὐτῶν ἐνικάτε σὺν τοῖς θεοῖς. Καὶ
 “ τότε μὲν δὴ περὶ τῆς Κύρου βασιλείας ἄνδρες ἦτε ἀγα-
 “ θοί· νῦν δ’, ὅποτε περὶ τῆς ὑμετέρας σωτηρίας ὁ ἀγὼν
 “ ἐστίν, πολὺ δὴ πλεονέκτημα προσήκει καὶ ἀμείνονας καὶ προ-
 “ θυμότερους εἶναι· ἀλλὰ μὴν καὶ θαρρῶτα καὶ λωπότερους νῦν πρέ-
 “ πει εἶναι πρὸς τὰς πολεμικάς. Τότε μὲν γὰρ ἄπειροι ὄντες
 “ αὐτῶν, τό τε πλεονέκτημα ἀμετρον ὄρωντες, ὁμῶς ἐτολμήσατε

“ ximum verò testimonium est libertas civitatum, in quibus nati
 “ estis & educati: neque enim hominem ullum *tanquam* domi-
 “ num, sed deos adoratis. Hujusmodi majoribus *prognati* estis.
 “ Nec id sanè dixerim, vos eis dedecori esse: enimverò necdum
 “ multi dies *abiēre*, cū hos illorum posteros instructā acie ag-
 “ gressi, deorum ope multò, quàm vos essetis, plures superāstis.
 “ Atque id quidem temporis *inito* pro Cyri regno *certamine* viri
 “ fortes eratis: nunc autem, cū de salute vestrā certamen sit
 “ *propositum*, multò certè & meliores vos & alacriores esse par-
 “ est; imò verò adversus hostes etiam fidentiores jam esse decet.
 “ Illo enim tempore, cū nullum *virtutis* eorum periculum fe-
 “ cissetis, ac immensam *eorum* multitudinem vidissetis, nihilomi-

1 Αλλὰ τὰς θεὰς, &c.] Deficit μέ-
 νον: quāde ellipsi scripsimus p. 162.
 n. 2. Tangit autem reges adorandi
 morem apud Persas usu receptum,
 de quo paucis egimus *Dissert.* II.
 K. Π. præmissæ p. 50

2 Αφ’ ἧ, &c.] *Scil.* χρόνον. Similis
 exstat in articulo postpositivo (re-
 lativo potiùs) synthesis generis &
 numeri, Philip. III. 20. Ἡμῶν γὰρ τὸ
 πολίτευμα ἐν ἑρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ ἧ καὶ
 &c. Vide etiam Rom. IX. 23, 24.
 XI. 14. Galat. IV. 19. De victoriā,
 quam hīc loci respicit, lege p. 101.
 & seq. Solent autem duces tum

pristinae ipsorum virtutis, tum ho-
 stium ignaviae suos admonere. Sic
 Phormio apud *Thucyd.* I. 2. haud
 ita longè à fine, — πολλοὺ δὲ ὑμεῖς
 ἐκείνοις πλεονέκτημα παρέχετε καὶ περισσεύ-
 ρον, καὶ ἂν τε προνοητικὴν εἴη, καὶ, &c. Sci-
 pio apud *Liv.* I. 21. c. 40. *Ne genus*
belli, néve hostium ignoretis, cum iis
est vobis, milites, pugnandum, quos
terrā marique priore bello vicistis: à
quibus, &c. Consule etiam K. Π. p.
 242. n. 1. *Justin.* I. 6. c. 4. cum nota
Bernec. ad ista: *Sed victis adversus*
paulo antè victores nec animus, neque
vires pares fuēre,

“ Ἰσὺν τῷ πατρίῳ φρονήματι ἰέναι εἰς αὐτέας· νῦν δ', ὁπότε καὶ
 “ πείραν ἤδη ἔχει αὐτῶν, ὅτι θέλῃσι καὶ πολλαπλάσιοι ὄντες
 “ μὴ δέχσασθαι ὑμᾶς, τί ὑμῖν ἔτι προσήκει τέττας φοβεῖσθαι;
 “ Μηδὲ μέντοι τῆτο μείον δόξῃ ἔχειν, εἰ ὁ Κύριος, πρόσθεν
 “ σὺν ὑμῖν ταττόμενοι, νῦν ἀφῆκασιν· ἔτι γὰρ ἔτι κακίονες
 “ εἰσι τῶν ὑφ' ἡμῶν ἡττημένων· ἔφευγον ἔν πρὸς ἐκείνας, κα-
 “ τάλιποντες ὑμᾶς. Τὰς δὲ ἐθέλοντας φυγῆς ἀρχεῖν, πολὺ
 “ κρεῖττον σὺν τοῖς πολεμίοις ταττομένους, ἢ ἐν τῇ ὑμετέρᾳ
 “ τάξει, ὄραν. Εἰ δὲ τις αὖ ὑμῶν ἀθυμεῖ, ὅτι ὑμῖν μὲν καὶ
 “ εἰσὶν ἵππεῖς, τοῖς δὲ πολεμίοις πολλοὶ πᾶρειςσιν, ἐνθυμή-
 “ θητε ὅτι οἱ μύριοι ἵππεῖς ἔδεν ἄλλο, ἢ μύριοι ἄνθρωποι εἰσὶν·
 “ ὑπὸ μὲν γὰρ ἵππων ἐν μάχῃ ἔδεις πώποτε ἔτε δηχθεῖς ἔτε
 “ λακτισθεῖς ἀπέθανεν· οἱ δ' ἄνδρες εἰσὶν οἱ ποιῶντες ὅ, τι ἂν
 “ ἐν ταῖς μάχαῖς γίγνηται. ⁴ Οὐκ ἔν τῶν γε ἵππεων πολὺ

“ nūs patrio spiritu pergere adversus eos ausi estis: nunc cū ex-
 “ perimento etiam deprehenditis, ipsos, tametsi numero vos longē
 “ superent, impetum vestrum sustinere nolle, cur vos deceat eos
 “ adhuc metuere? Enimvero nec *ideò* vos deteriore loco esse pu-
 “ tetis, quòd Cyriani, prius à vestris partibus stantes, jam defe-
 “ cerint: nam illi etiam his ignaviores sunt, quos ipsi vicimus:
 “ nobis igitur relictis, ad hos fugerunt. At eos, qui facere fugæ
 “ initium velint, multò melius *est* in hostium ordinibus, quam
 “ acie nostrâ, videre. Quòd si quis vestrū animum demittat,
 “ *propterea* quòd nobis non sint equites, hostibus multi adsint,
 “ cogitetis *velim* equites decem mille nihil esse aliud, nisi decem
 “ mille homines; nam ab equo nemo unquam vel morsu sau-
 “ cius vel calce cæsus in prælio periit: at viri sunt, qui, in pugnis
 “ quod fiat, *id omne* gerant. Atqui nos multò, quàm equites,

1 Σὺν τῷ πατρίῳ φρονήματι, &c.] I. e. elatos spiritus gerentes, patriâ vestrâ dignos.

2 Οἱ Κύριοι, &c.] In MSto Eton. atque editis legitur οἱ κύριοι: quod scripturæ vitium perspexit *Leunclavius*, monuitque adeò reponendum Κυρίοι: scil. Cyriani, Cyrianarum partium Persæ, Ariæus & alii, de quibus p. 146, & 163. Eâdem formâ dixit p. 101.

Κυρεῖον στρατόπεδον. 1. 7. περὶ τῇ Κυρεῖον στρατεύματι. *Histor. Gr.* 1. 3. ferè medio, Κυρεῖον στρατεύμα, & suprâ paulò, ὁ τῶν Κυρεῖων προσηκώς —

3 Τὶς αὖ — ἐνθυμήθητε] *Adi p.* 98. n. 2. & de transiōne à singulari ad plurativum numerum p. 94. n. 3.

4 Οὐκ ἔν] *Suidas*: Οὐκ ἔν· ἑδαιμῶς. Οὐκ ἔν δὲ, συλλογιστικὸς σύνδισμα.

“ ἡμεῖς ἐπ’ ἀσφαλεστέραν ὁχήματος ἐσμέν· οἱ μὲν γὰρ ἐφ’ ἵπ-
 “ πων κρέμονται, φοβέμενοι ἔχ ἡμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ
 “ κάταπεσεῖν· ἡμεῖς δ’ ἐπὶ τῆς γῆς βεβηκότες, πολὺ μὲν
 “ ἰσχυρότερον παῖσομεν, ἢν τις προσίῃ, πολὺ δ’ ἐτι μᾶλλον
 “ ὅτε ἂν ἐθέλωμεν τευξόμεθα. Ἐνὶ μόνῳ προέχουσιν ἡμᾶς οἱ
 “ ἵππεῖς· φεύγειν αὐτοῖς ἀσφαλεστέρον ἐστίν, ἢ ἡμῖν. ²Εἰ δὲ
 “ δὴ τὰς μὲν μάχας θάρρειτε, ὅτι δ’ ἔκτετι ἡμῖν Τισσαφέρ-
 “ νης ἡγήσεται, ἔδὲ βασιλεὺς ἀγορὰν παρέξει, τῷτο ἄχθε-
 “ δε, σκέψασθε πότερον κρεῖττον, Τισσαφέρην ἡγεμόνα ἔ-
 “ χειν, ὃς ἐπιβελεύων ἡμῖν φανερός ἐστίν, ἢ ἔς ἂν ἡμεῖς ἄν-
 “ δρας λαβόντες ἡγεῖσθαι κελεύωμεν· οἱ εἰσὼναι ὅτι, ἢν τι περὶ
 “ ἡμᾶς ἀμαρτάνωσι, περὶ τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς καὶ τὰ σώματα
 “ ἀμαρτάνουσι. Τὰ δ’ ἐπιήδεια πότερον ὠνεῖσθαι κρεῖττον ἐκ
 “ τῆς ἀγορᾶς, ἢς ἔτοι παρέιχον, μικρὰ μέτρα πολλὰ ἀργυ-
 “ ρία, μηδὲ τῷτο ἐτι ἐχονίας αὐτὲς λαμβάνειν· ἢ, ἢν περ κρα-

“ tutiore utimur vehiculo : nam illi in equis pendent, non
 “ tantum nos metuentes, sed illud etiam, ne decident : nos
 “ terræ innixi multo vehementius feriemus, si quis accedat, ac
 “ multo etiam magis id, quod voluerimus, attingemus. Unâ
 “ tantum re nobis præstant equites : ipsis tutius licet, quam
 “ nobis, fugere. Quod si ad pugnas firmis quidem animis estis,
 “ sed illud vobis grave est, quod non amplius vobis dux viæ erit
 “ Tissaphernes, neque rex forum rerum venalium præbiturus est,
 “ confiderate utrum satius sit, Tissaphernem ducem habere, qui
 “ nobis palam insidiatur, an eos, quos ipsi delectos duces esse
 “ iusserimus ; qui se intelligent, si quid in nos delinquant, in
 “ animos ipsorum ac corpora delinquere. *Considerate* etiam
 “ utrum commeatum emere satius sit ex foro, quod hi suppedi-
 “ tabant, parvas *nimirum* mensuras multo argento, cum præfer-
 “ tim unde hoc sumamus jam amplius non habeamus ; an, vi-

1 Ἐπὶ τῆς γῆς βεβηκότες] I. e.
terræ firmiter hærentes : quæ pul-
 chrè quidem & significanter præ-
 cedentibus opponuntur istis, ἐφ’
 ἵππων κρέμονται,

2 Εἰ δὲ δὴ τὰς, &c.] *Thom. Magi-*
ster : Θάρρῳ, Ἀτλικοῖ, ἐθαρσῶ ὅπερ
 θάρρῳ, εἰ μὲν ἀντὶ τῆ ἐλπίδω ἐστὶ, δολι-

καὶ συνιάσσειται· εἰ δὲ ἀντὶ τῆ τολμῶ,
 αἰτιατικῇ. *Phavorin.* Λίγεται καὶ
 θάρρῳ ἀντὶ τῆ τολμῶ εἰσελθεῖν εἰς τι-
 οῖον, θάρρῳ τὴν μάχην, ἀντὶ τῆ τολ-
 μῶν εἰσέρχομαι τὴν μάχην. Plene
 Noster dixerit, Εἰ δὲ δὴ εἰς τὰς μὲν
 μάχας ἰόντες θάρρῶσι. Vide p. 179.
 n. 3. & K. Π. p. 644. n. 2.

“ τῶμεν, μέτρῳ χρωμένους ὁπόσω ἂν ἕκαστος βέλῃται. Εἰ δὲ
 “ ταῦτα μὲν γινώσκεις ὅτι ἔγωγε κρεῖττον, ¹ τὰς δὲ ποταμούς ἀπο-
 “ ρον νομίζεις εἶναι, καὶ μεγάλως ἡγεῖσθε ἐξαπαληθῆναι δια-
 “ βάντες, σκέψασθε εἰ ἄρα τῆτο καὶ μωρότατον πεποιθήκασιν οἱ
 “ βάρβαροι. Πάντες μὲν γὰρ οἱ ποταμοὶ, ἦν πρόσω τῶν πηγῶν
 “ ἄποροι ὥσι, προῖσσι πρὸς τὰς πηγὰς διαβαλοὶ γίνονται,
 “ ἔδὲ τὸ γόνυ βρεχόντες. ² Εἰ δὲ μήθ’ οἱ ποταμοὶ διήσασιν,
 “ ἡγεμῶν τε μηδεὶς φανεῖται, ἔδ’ ὥς ἡμῖν γε ἀθυμήσειον. Επι-
 “ σάμεθα γὰρ Μυσέες, ἔς ἃν ἂν ἡμῶν φαίημεν βελτίους εἶναι.

“ *Storia si quidem potiamur, uti mensurâ, quantâ quisque velit.*
 “ *Quod si intelligitis hæc meliùs ità se habitura, verùm esse flu-*
 “ *mina quiddam, trajici quod nequeat, existimatis, atque ea vos*
 “ *trajecisse magnæ vobis esse fraudi ducitis, confiderate annon*
 “ *illud ipsum stultissimè barbari fecerint. Omnes enim fluvii,*
 “ *etiam si procul à fontibus suis transiri nequeant, tamen ab iis,*
 “ *qui ad fontes ipsos progrediuntur, sic transiri possunt, ut nè ge-*
 “ *nu quidem madefaciant. Jam verò si neque flumina nos trans-*
 “ *missura sunt, & dux nullus compareat, tamen nè sic quidem*
 “ *animum despondere debemus. Scimus enim Mysos, quos*
 “ *dicere nobis præstantiores non possumus, invito rege in ipsius*

¹ Τὰς δὲ ποταμούς ἀπορον] *Scil.*
χεῖμα. Lege scripta de hâc ellip-
 si p. 135 n. 3. Eandem adhibent
 Latini. *Triste lupus stabulis — Dulce*
satis humor, — I. e. Tristis res:
dulcis res, uti Servius ad Virg. ecl.
3.v,80,82.

² Εἰ δὲ μήθ’ οἱ ποταμοὶ, &c.] *Mu-*
retus Var. lect. l. 18. c. 15. legendum
 censet, Εἰ δὲ μήθ’ οἱ ποταμοὶ διήσ-
 ασιν, ἡγεμῶν δὲ, &c. ut sit senten-
 tia, “ Quod si videtis fore, ut nè
 “ flumina quidem itineri nostro
 “ obstatura sint, sed illud veremi-
 “ ni, nè dux itineris nullus exi-
 “ stat, nè sic quidem animis con-
 “ cidere debemus. Cur autem
 “ sic quoque benè sperare debe-
 “ ant, statim subjicit. Sed ità le-
 “ gendum, ut dixi, constare opi-
 “ nor ex iis, quæ antecesserunt:

“ sunt enim illa planè his gemi-
 “ na.” Εἰ δὲ ταῦτα μὲν γινώσκεις,
 ὅτι ἔγωγε κρεῖττον, τὰς δὲ ποταμούς
 ἀπορον νομίζεις εἶναι — & paulò su-
 præ: Εἰ δὲ δὴ τὰς μὲν μάχας θαρ-
 εῖτε, ὅτι δ’ ἔκτετι ἡμῖν, &c. Ipse
 malim vulgatam lectionem reti-
 nere, cùm propter librorum omni-
 um auctoritatem, tum propter ea,
 quæ statim sequuntur; hæc enim
 est Xenophontis sententia: Eti-
 am si flumina transitum denegave-
 rint, nec dux Græcis adfuerit,
 tamen nè sic quidem debere eos
 animis concidere; cùm Mysi ali-
 ðque, ipsis neutiquam virtute
 præstantiores, etiam invito rege,
 sedes ejus intra imperii terminos
 fixerint incoluerintque, opulen-
 tâ satis rerum omnium copiâ po-
 titi.

“ ὁ βασιλέως ἀκονίος ἐν τῇ βασιλέως χώρα πολλάς τε καὶ
 “ μεγάλας καὶ εὐδαίμονας πόλεις οἰκῶσιν· ² ἐπισάμεθα δὲ
 “ Πεισίδαας ὡσαύτως· Λυκάονας δὲ καὶ αὐτοὶ εἶδομεν ὅτι, ἐν
 “ τοῖς πεδίοις τὰ ἐρυμνὰ καλαβόνηες, τὴν τέττε χώραν καρ-
 “ πῶνται. Καὶ ἡμᾶς δ’ ³ ἂν φαίην ἔγωγε χρῆναι μήπω φα-
 “ νερεῖς εἶναι οἰκαδε ὠρμημένους, ἀλλὰ καλασκευάζεσθαι, ὡς
 “ αὐτῶν οἰκήσονται. Οἶδα γὰρ ὅτι καὶ Μυσοῖς βασιλεὺς
 “ πολλὰς μὲν ἡγεμόνας ἂν δοίη, πολλὰς δ’ ἂν ὁμήρους τῶν
 “ ἀδόλως ἐκπέμψειν· καὶ ὁδοποιήσῃ γ’ ἂν αὐτῶν, καὶ εἰ
 “ σὺν ⁴ τεθρίπποις βέλονται ἀπιέναι. Καὶ ἡμῖν γ’ ἂν
 “ οἶδ’ ὅτι ⁵ τρισάσμενος ταῦτα ἐποίει, εἰ ἑώρα ἡμᾶς μένειν

“ ditione multas & amplas & opulentas urbes incolere; Pisidas
 “ itidem urbes ibidem incolere scimus: Lycaonas ipsi etiam vidi-
 “ mus, cum in campis loca munita occupârint, illius agri fructus
 “ percipere. Atque equidem dixerim nondum debere nos præ-
 “ nobis ferre domum proficiscendi impetum, sed *res nostras* com-
 “ ponere, quasi hic alicubi domicilia collocare velimus. Scio
 “ enim regem Mysis duces multos daturum esse, multos obfides
 “ sine fraude se *eos* dimissurum: imò etiam viam ipsis muniret,
 “ etiam si *vel* in quadrigis discedere vellent. Nobis quoque hæc
 “ *ipsa, sat* scio, libentissimè præstaret, si nos videret *ita* nosmet

1 Οἱ βασιλέως ἀκονίος, &c.] MS. Eton. οἱ βασιλέως χώρα ἀκονίος. Minus, opinor, librario placuit vocis βασιλέως repetitio. Sed nomen loco pronominis iteratum jam supra legimus p. 27. n. 1. p. 88. n. 4. Confer Joh. IV. 1.

2 Ἐπισάμεθα δὲ Πεισίδαας] Similiter locutione hæc usus est. p. 155. οἶδα δὲ καὶ Πεισίδαας· ex præcedentibus supplendâ.

3 Ἀν φαίην] Stephanus haud immeritò legendum suspicatus est φαίην pro φην hætenus vulgato. Eundem modum paulò supra adhibuit, ἔς ἢ ἂν φαίην—

4 Τεθρίπποις] Stil. ἄρμασι. Plenè Euripid.

Εἰ τὰ τέθριππά γ’ ἐς ἄρματα λείσσω
 Αἰλίσ, — Phænis. v. 1555

5 Τρισάσμενος] Non agnoscit Constantinus: in exemplum Stephanus locum hunc Xenophontéum adducit; prætereà, nullum. De hoc speciatim composito, quod generatim protulit Demetr. Phal. sect. 92. dici possit, Εἰ μὲν τοὺς σύνθετον ὄνομα ὁμῶς καὶ ποιικίλιαν τινὰ ἐκ τῆς συνθέσεως καὶ μέθεστος, καὶ ἄμα καὶ συντομίαν τινὰ, &c. Felices certè quidem à laude nominum verborumque compositorum Græci sunt ἐκ τῶν ἱερώων scriptores: ter & ampliùs felices auctores sacri. Exempla suppediat Clar. Blackwallus, ὁ μακαρίτης, Class. Sacr. v. 1. p. 198, & seq.

“¹ παρασκευαζομένους. Ἀλλὰ γὰρ δεδοικα μὴ, ἂν ἅπασι
 “ μάθωμεν ἀρτοὶ ζῆν, καὶ ἐν ἀφθόνοις βιοτεύειν, καὶ Μήδων δὲ καὶ
 “ Περσῶν καλαῖς καὶ ² μεγάλαις γυναιξὶ καὶ παρθένοις ὁμιλεῖν,
 “ ³ μὴ, ὥσπερ οἱ Λωτοφάγοι, ἐπιλαθώμεθα τῆς οἰκαδὲ ὁδοῦ.
 “ Δοκεῖ ἔν μοι εἰκὸς καὶ δίκαιον εἶναι, πρῶτον εἰς τὴν Ἑλ-
 “ λάδα καὶ πρὸς τὰς οἰκείας περὶ αὐτῶν ἀφικνεῖσθαι καὶ ἐπιδεῖξαι
 “ τοῖς Ἕλλησιν ὅτι ἐκόντες ⁴ πένονται, ἐξὸν αὐτοῖς, τὰς νῦν

“ parare, quasi mansuri hic essemus. Verum enimvero metuo ne,
 “ si semel laboris expertes agere, & copiosè victitare discamus,
 “ atque etiam Persarum & Medorum pulchris procerisque mu-
 “ lieribus ac virginibus familiariter uti, quemadmodum solent
 “ Lotophagi, suscipiendi in patriam itineris obliviscamur. Quam-
 “ obrem consentaneum & æquum mihi esse videtur, primùm
 “ ut in Græciam & ad propinquos redire conemur; ac Græcis
 “ ostendamus suâ ipsos sponte pauperes esse, cùm liceat iis, huc

¹ Παρασκευαζομένους] Sic suprâ modò κατασκευάζεσθαι reciprocam, ut media solent verba, significationem habet, atque aded respuit pronomen reciprocum: quod male vulgares edit. verbo ἀντιπαρεσκευάζετο adscripserunt apud K. Π. p. 417.

² Μεγάλαις, &c.] Adi K. Π. p. 315. n. 3.

³ Μὴ, ὥσπερ οἱ Λωτοφάγοι, &c.] Ecce iterum particula negativa, præσαφηνείας studio sententiæ reposita! Simili repetitione, post impeditum nonnihil orationis cursum, passim utuntur auctores. Virgil. Æneid. 9. v. 210. & seq.

Sed si quis (quæ multa vides dis- crimine tali)

Si quis in adversum, &c.

Cicer. 19 epist. l. 2. verebar ne id ita caderet, (quod etiam nunc vereor) ne antequam tu, &c. Cæterum Xenophonti animo obversata est Homerica narratio, Odys. 1. v. 83. & seq.

— αὐτὰρ δεκάτη ἐπέβημεν

Γαίης Λωτοφάγων, οἳ τ' ἀνθρον εἶ-
 δαρ' ἰδοῦσιν.

Mox,

Οἷδ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγνυν ἀνδράσι
 Λωτοφάγοισιν·

Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδοιθ' ἰτά-
 ροισιν ὀλεθρον

Ἡμέτεροις, ἀλλὰ σφί' ὄσαν Λωτοῖο
 πάσασθαι.

Τῶνδ' ὅστις Λωτοῖο φάγοι μελιηδέα
 καρπὸν,

Οὐκ ἔτ' ἀπαγείλαι πάλιν ἠθελον,
 εἰδὲ νέεσθαι·

Ἀλλ' αἰτῶ βέλοντο μὲν ἀνδράσι
 Λωτοφάγοισι

Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστιμ' τε
 λαδέσθαι.

Τὰς μὲν ἐγὼν, &c.

Plin. N. H. l. 13. c. 17. Eadem Africa, quæ vergit ad nos, insignem arborem loton gerit — tam dulci ibi cibo, ut nomen etiam genti terræque dederit, nimis hospitali advenarum oblivione patriæ. Vide sis etiam quæ ad Quinçtil. l. 5. c. 8. notavit celeb. Burmannus.

⁴ Πένονται, ἐξὸν, &c.] Hesych. Πί-
 νειναι, πονεῖν, ἐνεργεῖν, ἀχρημαλεῖν, κάμνειν.
 Phavorin. Πένομαι, πένειν εἰμί. De
 particip. ἐξὸν vide p. 158. n. 5.

"οἱκοι¹ ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους, πλεσίς
 "ὄραν. Ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἄνδρες, πάντα ταῦτ' ἀγαθὰ δηλονότι
 "τῶν κρατέων ἐστί. ³Τῷτο δὴ δεῖ λέγειν, πῶς ἂν πο-
 "ρευοίμεθα τε ὡς ἀσφαλές ἄρα, καὶ, εἰ μάχεσθαι δεοί, ὡς
 "κράτιστα μαχοίμεθα. Πρῶτα μὲν τοῖνυν, ἔφη, δοκεῖ μοι κα-
 "τακαῦσαι τὰς ἀμάξας, αἷς ἔχομεν ἵνα μὴ ⁴τὰ ζεύγη ἡμῶν
 "στρατηγῇ, ἀλλὰ πορευώμεθα ὅποι ἂν τῇ στρατῷ συμφέρῃ
 "ἐπεὶ καὶ τὰς σκηναὶς συγκατακαῦσαι. Αὐταὶ γὰρ αὖ
 "ὄχλον μὲν παρέχουσιν ἄλιν, συνωφελεῦσι δὲ ἔδεν ἕτε εἰς τὸ
 "μάχεσθαι, ἕτ' εἰς τὸ τὰ ἐπιήδεια ἔχειν. Ἐτι δὲ τῶν ἄλλων
 "σκευῶν τὰ περικτὰ ἀπαλλάξωμεν, πλὴν ὅσα πολέμῳ ἐνε-
 "κεν, ἢ σίτων, ἢ ποτῶν ἔχομεν ἵν' ὡς πλεῖστοι μὲν ἡμῶν

"si deduxerint eos qui domi jam vitam agunt inopem, opulentos
 "videre. Sed enim, viri, hæc omnia bona sunt eorum utique
 "qui vincunt. De eo jam dicendum, quò pacto quàm tutissime
 "profecturi simus, ac, si prælio decertandum sit, quàm optimè
 "prælium ineamus. Itaque primùm plaustra, quæ habemus,
 "comburenda censeo; ne sarcinaria nobis imperent vehicula,
 "sed quocunque exercitui conducatur, pergamus: deinde etiam
 "tabernacula unà comburenda. Nam horum item vectura ne-
 "gotium nobis facessit, neque quidquam vel ad pugnam, vel
 "ad commeatum comparandum adjumenti adferunt. Præterea
 "in vasis reliquis quæ supervacanea sunt amoveamus, exceptis
 "iis, quæ ad belli, vel cibi, vel potûs usus habemus: ut quàm
 "plurimi nostrum inter armatos sint, quàm paucissimi impedi-

1 Ακλήρους πολιτεύοντας] *Hesych.*
 Ακλήρῳ, μὴ ἔχοντι κλήρον μήτε ἐσίαν,
 ἥτοι πτωχῷ. *Respexit, opinor,*
Homeri Odys. λ' v. 489.

Ἄνδρες παρ' ἀκλήρῳ, ὦ μὴ βίοντες
 πολλὸς εἶη,

Porro, πολιτεύοντας denotat hic
 (non eos, qui rempublicam admini-
 strant, magistratu funguntur, sed)
 privatos, qui in republica versantur,
 & ejus legibus ac institutis vivunt.
Thucyd. l. 2. ferè medio: Ἀθλα γὰρ
 οἷς καίται ἀρετῆς μέγιστα, τοῖς δὲ καὶ
 ἄνδρες ἀρετοὶ πολιτεύουσι, i.e. in ho-
 tum etiam civitate viri præstantissimi

versantur. Idem l. 4. propiùs fin.
 πρὸς τοὺς ἐμπολιτεύοντας σφῶν ἐκεῖ,
 i. e. — qui illic degebant. *Hesych.*
 Πολιτεία, ἡ πόλις ἢ βίος.

2 Τῶν κρατέων ἐστί] Vide p. 112.
 n. 1. & K. Π. p. 110. & p. 260. n. 2.

3 Τῷτο δὴ] *Stephanus:* Fortassis
 δι' scribendum est.

4 Τὰ ζεύγη ἡμῶν στρατηγῇ] Locutio
 haud ita dissimilis isti, quæ usus est
 p. 125. ἡ δὲ τύχη ἐστρατηγήσει κάλλιον.

5 Ὀχλον μὲν παρέχουσιν ἄλιν] Pro
 — in τῷ ἄλιν. Similiter supra p.
 138. vim passivam verbo ἐνεργητικῶς
 tribuit: ubi vide scripta n. 4.

“ ἐν τοῖς ὅπλοις ὧσιν, ὡς ἐλάχιστοι δὲ σκευοφορῶσι. ²Κρα-
 “ τυμένων μὲν γὰρ ἐπίσασθε ὅτι πάντα ἀλλότρια ἦν δὲ κραίω-
 “ μεν, καὶ τὰς πολεμίας δεῖ σκευοφόρους ἡμετέρους νομίζειν.
 “ Λοιπὸν μοι εἰπεῖν, ὅπερ καὶ μέγιστον νομίζω εἶναι. ³Ορᾶτε
 “ γὰρ καὶ τὰς πολεμίας, ὅτε ἔ πρόσθεν ἐξενείκειν ἐτόλμησαν
 “ πρὸς ἡμᾶς πόλεμον, ⁴πρὶν τὰς στρατηγὰς ἡμῶν συνέλαβον,
 “ νομίζοντες, ὄντων μὲν τῶν ἀρχόντων, καὶ ἡμῶν πειθομένων,
 “ ἱκανὰς εἶναι ἡμᾶς περιγενέσθαι τῷ πολέμῳ. ⁵λαβόντας
 “ δὲ τὰς ἀρχοντας, ⁶ἀναρχία ἂν καὶ ἀταξία ἐνόμιζον ἡμᾶς
 “ ἀπολέσθαι. Δεῖ ἔν πολὺ μὲν τὰς ἀρχόντας ἐπιμελεστέρας

“ menta vehant. Nōstis enim omnia, victi quibus potiantur,
 “ aliena fieri: atque adeo si vicerimus, hostes ipsos in illorum ha-
 “ bere loco debemus, nostra qui vehant impedimenta. Reliquum
 “ est ut de eo dicam, quod maximum esse arbitror: Videtis certē
 “ etiam hostes non ante bello nos ausos fuisse laceffere, quā
 “ duces nostros comprehendissent; quippe qui existimabant,
 “ quamdiu duces nobis essent, ac nos iis pareremus, fore ut hosti-
 “ bus bello superandis sufficeremus: verū ubi duces ceperint,
 “ nos eorum qui præessent orbitate ordinisquē perturbatione pe-
 “ rituros arbitrabantur. Quamobrem præfectos jam designatos

1 Ἐν τοῖς ὅπλοις] Vide p. 112.
 n. 2.

2 Κρατιμένων γὰρ, &c.] Adi loca
 suprā paulō citata præced. p. n. 2.
 Perperam libri quidam exhibent
 articulum τὰ ante ἀλλότρια. Nos
 MStum Eton. & edit. Steph. sequi-
 mur. Cum autem ἀλλότρια intelli-
 gas oportet ἰ, quod passim deficit.

3 Ορᾶτε γὰρ τὰς, &c.] De stru-
 cturā vide p. 84. n. 2.

4 Πρὶν τὰς — συνέλαβον] Vide
 p. 162. n. 1.

5 Λαβόντας, &c.] Muretus legen-
 dum putavit λαβόντες, scil. οἱ πολέ-
 μιοι, cum νομίζοντες itidem paulō
 suprā intelligendi. Sed haud in-
 commodè referri potest λαβόντας
 ad primum illud sententiæ mem-
 brum, Ορᾶτε γὰρ καὶ τὰς πολεμίας, —

i

vel accipi pro λαβόντων, scil. αὐτῶν,
 quod mavult Stephanus. Sic & alibi
 non rarō accusativus officio geni-
 tivi absoluti fungitur. Noster Hist.
 Gr. l. 3. ferè medio: Δόξασι δὲ
 ταῦτα καὶ περιανθέντα — Et K. P. p.
 387. Εὐλαῦθα δὲ τρία ὄντα τῶν, &c.
 ubi vide quæ notavimus.

6 Ἀναρχία ἂν καὶ, &c.] Particulam
 ἂν quæ in editis deerat, ex MSto
 Eton. restitui: & eā quidem resti-
 tutā, non est cur ἀπολέσθαι in ἀ-
 πολεῖσθαι mutemus; cū aoristo
 futuri temporis significacionem
 ἂν dare soleat. Vide p. 6. n. 1. &
 152. n. 4. Est tamen eadem ubi
 vel ἰλλειπτικῶς supprimitur parti-
 cula, uti notavimus p. 36. vel li-
 brariorum excidit incuriā. Por-
 τὸ, lege p. 192. n. 1.

“γενέσθαι τὰς νῦν ἰτῶν πρόσθεν, πολὺ δὲ τὰς ἀρχομένους
 “εὐτακτοτέρους, καὶ πειθομένους μᾶλλον τοῖς ἀρχεσι νῦν, ἢ καὶ
 “πρόσθεν. Ἦν δὲ τις ἀπειθῇ, ἦν ψηφίσθησθε τὸν αἰεὶ ὑμῶν ἐν-
 “τυχεάνοντα σὺν τῷ ἀρχοντὶ κολάζειν, ἕτως οἱ πολέμιοι
 “πλείστον ἐψευσμένοι ἐσόνταί· τῇδε γὰρ τῇ ἡμέρᾳ ² μυρίους
 “ὄψοντα ἀνθ' ἑνὸς Κλεάρχους, τὰς ὑδενὶ ἐπιρέψοντας κακῶ
 “εἶναι. Ἀλλὰ γὰρ καὶ περαίνειν ³ ἤδη ὥρα· ἴσως γὰρ οἱ πο-
 “λέμιοι αὐτίκα παρέσονται. Ο, τι μὲν ἐν τέτων δοκεῖ καλῶς
 “ἔχειν, ἐπικυρώσαί γε ὡς τάχιστα, ⁴ ἵν' ἔρῳ περαίνῃτε. Εἰ δέ τις
 “τί εἶδε τῶν ἄλλων βέλτιον ἢ ⁵ ταύτη, τολμάτω καὶ ⁶ ὁ ἰδιώτης
 “διδάσκειν. πάντες γὰρ ⁷ κοινῆς σωτηρίας δεόμεθα.”

“oportet iis, quos antehac habuimus, multò esse diligentiores, &
 “milites ordinis multò observantiores, ac praefectis magis modò,
 “quàm antehac, dicto audientes. Quòd si quis dicto non fuerit
 “audiens, decreto à vobis factò ut quivis vestrùm, qui fortè un-
 “quam adfuerit, de eo poenas unà cum praefecto sumat, sic demum
 “hostes maximè frustra erunt: nam hoc ipso die Cearchos sex-
 “centos pro uno conspicient, nemini, ut ignavus sit, concessuros.
 “Sed jam tempus est, ut ad finem hæc perducamus: nam for-
 “tassis hostes mox aderunt. Et quidquid horum quidem rectè
 “se habere videtur, quamprimùm ratum facite, ut re ipsâ per-
 “ficiatis. Quòd si quis aliorum meliorem hâc aliquam rationem
 “perspexit, etiamsi privatus sit gregariûsve miles, eam nos docere
 “audeat; omnes enim communis egemus salutis.”

1 Τῶν πρόσθεν] Ità MS. Eton. In editis nonnullis legitur ἢ πρόσθεν.

2 Μυρίους] Vide p. 118. n. 3.

3 Ἦδη ὥρα] Similiter p. 26. ὥς ὥρα λείπειν: ubi vide notata. Et supra paulò, πάντα ἀλλότρια scil. ἐστί.

4 Ἰν' ἔρῳ περαίνῃτε] Sic passim apud auctores ἔργον λόγῳ opponitur. *Leunclavius* rectiùs scribi putat ἔργῳ περαίνῃται. Εἰ δέ τις τί εἶδε, &c. Sed mutatione non opus est. Cæterùm, pro Εἰ δέ τις τί εἶδε, &c. MS. Eton. dat. Εἰ δέ τί ἄλλο βέλτιον ἢ, &c.

5 Ταύτη] Scil. ὁδῶ. Scriptores autem in primis Attici vocem

istam tanquam adverbium adhibent. *Phavorin.* Καὶ τὰ ἐπιρρήματα γίνονται μὲν ἐκ πάντων τῶν λόγων μερῶν. καὶ Ἀττικοὶ μὲν μάλιστα ἰδίως ταῦτα ποιῶσιν ἀπὸ δοτικῆς ἐνικῶν θηλυκῶν ὀνομάτων, ὡς—ταύτη, τὸ ἔγω. *Euripid.* *Orest.* v. 781.

Ορ. Εὐ λείπει· φεύγω, τὸ δειλὸν τῇδε. *Scholiasies:* τὸ τῇδε ἀντὶ τῆς ἕτης.

6 Ὁ ἰδιώτης] Opponitur hîc, ut alibi sæpè, τῷ ἀρχοντι. Sic *privatus* apud Latinos ei opponitur, *qui est cum potestate* seu *imperio*.

7 Κοινῆς] *Leunclavius* scribendum censet κοινῶ. Sed vulgata lectio satîs sana videtur.

Μετὰ δὲ ταῦτα Χειρίσοφος εἶπεν, Ἀλλ' εἰ μὲν τινος ἄλλου
δεῖ πρὸς τέτοις, οἷς ¹ λέγει Ξενοφῶν, καὶ αὐτίκα ² ἔξῃ ποι-
εῖν· ἃ δὲ νῦν εἶρηκε, δοκεῖ μοι ὡς τάχιστα ψηφίσασθαι ἄριστον
εἶναι· καὶ ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀναλαινάτω τὴν χεῖρα. ³ Ἀνέτει-
ναν ἅπαντες. Ἀναστὰς δὲ πάλιν εἶπε Ξενοφῶν· “Ὁ ἄνδρες,
“ ἀκέσασθε ὧν ⁴ προσδοκᾶν δοκεῖ μοι. ⁵ Δῆλον ὅτι πορεύεσθαι
“ ἡμᾶς δεῖ, ὅπερ ἔχομεν τὰ ἐπιτήδεια. Ἀκέω δὲ κώμας
“ εἶναι καλὰς, καὶ πλεῖον εἴκοσι σταδίων ἀπεχέσας. Οὐκ
“ ἂν ἔνθα θαυμάζοιμι, ⁶ εἰ οἱ πολέμιοι, ὥσπερ οἱ δειλοὶ κύ-
“ νες, τὰς μὲν παριόντας διώκσιν τε καὶ δάκνυσιν, ἣν δύνων-
“ ται, τὰς δὲ διώκοντας φεύγουσιν, εἰ καὶ αὐτοὶ ἡμῖν ἀπιῶσιν
“ ἐπακολυθοῖεν. Ἰσως ἔνθα ἀσφαλέστερον ἡμῖν πορεύεσθαι

Post hæc Cherisophus, Enimvero, inquit, si quid aliud necessarium sit præter ea, quæ dixit Xenophon, statim fieri decet: quæ verò jam protulit, quamprimùm decernamus optimum esse con-
seo; atque ad eò cui probantur hæc, manum is tollat. Sustulerunt omnes. Et Xenophon cùm iterum surrexisset, “Audite,
“ inquit, viri, quæ mihi expectanda videntur. Perspicuum est
“ eundem nobis esse *ad ea loca*, ubi commeatum habituri simus.
“ Ego verò pulchros audio vicos esse, qui non plus viginti stadia
“ hinc absunt. Quare nihil mirer, si hostes, quemadmodum
“ timidi canes & insectantur prætereuntes & mordent, si pos-
“ sint, persequentes fugiunt; si etiam isti nos discedentes subse-
“ quantur. Itaque tutius fortassis iter fecerimus, si in quadratum

¹ Λέγει.] De temporum commutatione vide p. 2. n. 1. & ibi quæ adduximus ex *Aristide*: cujus exstant verba Tom. 2. p. 529. edit. Oxon.

² Ἐξῃ.] *Muretus* mavult ἐξῆσαι. Sed vide p. 25. n. 2.

³ Ἀνέτειναν ἅπαντες.] Vide p. 199. n. 3. Similiter sine ullius particulæ vinculo mox infra dicit: Ἐδοξε ταῦτα. Et K. Π. p. 556. θερραπέυσι τὰς τῶν ἀρχόντων θυράς. Sic Joh. IV. 6. ὥρα ἦν ὥσεί ἐκτῇ.

⁴ Προσδοκᾶν δοκεῖ μοι.] *Phavorin*. Προσδοκᾶν, τὸ ἐλπίζειν ἀγαθὰ καὶ κακά. Sic & Latini de utrisque ad-

hibent *expectare*. Cæterùm, pro δοκεῖ μοι, *Muretus* legit δοκῶ μοι, i. e. quæ præfagire mihi videor. Sed non audiendus est: intelligas oportet δεῖν ante προσδοκᾶν. Similis est locutio K. Π. p. 162. Ὡδέ μοι ἔνθα δοκεῖ, ἔφη, ποιεῖν: & alibi sæpè Vide suprà p. 26. n. 2.

⁵ Δῆλον ὅτι.] Adi p. 182. n. 3.

⁶ Εἰ οἱ πολέμιοι, ὥσπερ—εἰ καὶ αὐτοὶ.] Pari modo Noster particulam εἰ repetit in *Oeconom.* haud ità longè ab init. Οἶμαι δ' ἂν καὶ ἐπὶ πῶς ἐλθόντες, καὶ μὴ ὄντες παρ' ἐμοί, εἰ ἄλλοσε ἡγησάμην, &c. Adi p. 78. n. 3. & pag. 208. n. 3.

“¹ πλαισίον ποιησαμένους ² τῶν ὀπλων, ἵνα ³ τὰ σκευοφόρα καὶ
 “ ὁ πολὺς ὄχλος ⁴ ἐν ἀσφαλεστέρῳ ᾖ. Εἰ ἔν νῦν ἀποδειχθείη,
 “ τίνα χρὴ ἡγεῖσθαι τῆ πλαισίῳ, καὶ ⁵ τὰ πρόσθεν κοσμεῖν, καὶ τίνας
 “ ἐπὶ τῶν πλευρῶν ἐκείρων εἶναι, καὶ τίνας ὀπισθοφυλακεῖν,
 “ ἔκ ἂν, ὅποτε οἱ πολέμιοι ἔλθοιεν, βελεύεσθαι ἡμᾶς δεοί, ἀλλὰ
 “ χρώμεθ' ἂν εὐθύς τοῖς τεταγμένοις. ⁶ Εἰ μὲν ἔν ἄλλος τις βέλ-
 “ τιον ὄρεα, ἄλλως ἐχέτω· εἰ δὲ μὴ, Χειρίσοφος μὲν ἡγήσεται, ⁷ ἔπει-
 “ δὴ καὶ Λακεδαιμόνιος ἐστὶ τῶν δὲ πλευρῶν ἐκείρων δύο τῶν
 “ πρεσβυτάτων στρατηγῶν ἐπιμελοίσθην· ὀπισθοφυλακῶμεν
 “ δὲ ἡμεῖς οἱ νεώτατοι, ἐγὼ τε καὶ Τιμασίων, ⁸ τὸ νῦν εἶναι.

“ agmen armatos disponamus, ut impedimenta & frequens turba
 “ loco sit tutiore. Quare si jam constitutum fuerit, quem ag-
 “ mini quadrato præesse, primamque aciem componere, & quos
 “ ab utroque esse latere, quosque à tergo curare oporteat, non
 “ necesse fuerit tum nos deliberare, cum hostes venerint, sed in-
 “ structis statim uti militibus nobis licebit. Si quid igitur alius
 “ quisquam rectius perspicit, aliter res instituitur; si non, Cheri-
 “ sophus fronti præsit, quandoquidem Lacedæmonius est; utri-
 “ usque lateris duo è natu maximis duces curam habeant; ter-
 “ gum nos ætate minores custodiamus, ego scilicet & Timasion, in

¹ Πλαίσιον] Vide p. 76. n. 4.

² Τῶν ὀπλων] Vide p. 122. n. 2.

³ Τὰ σκευοφόρα καὶ ὁ, &c.] Vide p. 23. n. 2. & p. 40. n. 5.

⁴ Ἐν ἀσφαλεστέρῳ] Sic suprà p. 84. νομίζοντες ἕτως ἐν ἀσφαλεστάτῳ εἶναι, — De ellipsi vocis τόπου jam diximus p. 145. n. 2.

⁵ Τὰ πρόσθεν] Scil. τῶν ὀπλων μέρος: quæ de ellipsi consule p. 40. n. 5.

⁶ Εἰ μὲν ἔν ἄλλος τις] Muretus & Steph. malunt ἄλλο: sic paulò post, Εἰ δὲ τις ἄλλο βέλτιον ὄρεα, λέξάτω. Cum tamen suprà dixit Εἰ δὲ τις τί εἶδε τῶν ἄλλων, lectionem, fide libro- rum nixam, loco motam nolim.

⁷ Ἐπειδὴ καὶ Λακεδαιμόνιος ἐστὶ] Ho- norem istum auctoritatēque La- cedæmoniis deferendi causam tan- git Noster l. 6. haud procul ab init. Τὸ μέντοι ἐμὲ προκρίθῃναι ὑφ' ὑμῶν

ἀρχοῖα, Λακεδαιμονίῳ ἀνδρὶ πα- ρόντι, ἢ ὑμῖν, ἢ τῷ ἐμοὶ δοκεῖ συμφέ- ρον εἶναι, ἀλλ' ἥτιον ἂν διὰ τῆτο τυγ- χάνειν, εἴ τι δέοισθε παρ' αὐτῶν ἐμοὶ δ' αὖ ἐ πάνυ τινομιζῶ τῆτο ἀσφαλὲς εἶναι. Οὐ γὰρ ὅτι καὶ τῇ παλίδι μὲν πρόσθεν ἐπαύσαντο πολεμῶντες, πρὶν ἐποίησαν πᾶσαν τὴν πόλιν ὁμολοεῖν Λακεδαιμονίῳ: καὶ αὐτῶν ἡγεμόνας εἶ- ναι. Thucyd. l. i. haud ita longè ab init. καὶ μέγα κινδύνος ἐπικρεμασθεν- τοῦ, (scil. Græcis à barbarorum rege) οἷτε Λακεδαιμόνιοι τῶν ξυμπο- λεμησάντων Ἑλλήνων ἡγήσαντο, δυνά- μει πρέχοντες, — Nostro etiam, Λακεδαιμ. πολίτ. ineunte, Sparta est δυνατωτέρα τε καὶ ὀνομαστοτέρα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων.

⁸ Τὸ νῦν εἶναι] Eadem occurrit phrasis K. Π. p. 359. Vide suprà scripta p. 61. n. 2. Tho. Magister,

“¹ Τὸ δὲ λοιπὸν, πειρώμενοι ταύτης τῆς τάξεως, βελευσόμεθα ὅ, τι ἂν αἰεὶ κράτιστον δοκοίη εἶναι. Εἰ δέ τις ἄλλο βέλγιον ὄρᾳ, λέξάτω.” Επεὶ δὲ ὕδεις ἀνέλελεν, εἶπεν, “Ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ² ἀναλαινάτω τὴν χεῖρα.” Ἐδοξε ταῦτα. Νῦν, ἔφη, ἀπιόντας ποιεῖν δεῖ τὰ δεδομένα· καὶ ὅσις τε ὑμῶν ³ τῶν οἰκείων ἐπιθυμεῖ ἰδεῖν, μεμνήσθω ἀνὴρ ἀγαθὸς εἶναι· (ὃ γὰρ ἐστὶν ἄλλως τέττα τυχεῖν) ⁴ ὅσις τε ζῆν ἐπιθυμεῖ, πειράσθω νικᾶν· τῶν μὲν γὰρ νικάνων, τὸ καλῶς καίνειν· τῶν δὲ ἡττωμένων, τὸ ἀποθνήσκειν ἐςί. Καὶ εἰ τις γε χρημάτων ἐπιθυμεῖ, κρατεῖν πειράσθω· τῶν γὰρ νικάνων ἐςί καὶ τὰ ἐαυτῶν σώζειν, καὶ τὰ τῶν ἡττωμένων λαμβάνειν.”

Τούτων λεχθέντων ἀνέστησαν, καὶ ἀπελθόντες καλέκαιον τὰς ἀμάξας καὶ τὰς σκηνάς· τῶν δὲ περιττῶν, ὅτε μὲν δεοίό τις, μελεδίδοντες ἀλλήλοις, τὰ δὲ ἄλλα εἰς τὸ πῦρ ἐρρίπτεον. Ταῦ-

“*præfens quidem.* In reliquum, hujus ubi ordinis periculum fecerimus, quidquid semper optimum factu videatur, id consilii capiemus. Quod si quis rectius aliud perspicit, exponat.” Cum nemo contradiceret, ait, “Cui probantur hæc, manum tollat.” Decreta hæc erant. “Jam, inquit, ubi discessum est, præstemus oportet quæ decreta sunt: ac quicumque vestrum suos videre desiderat, meminerit virum *se* fortem *præbeat* *necesse* esse; (hoc enim aliter consequi non licet) quisque vitam frui cupit, det operam ut vincat: nam vincentium est, interficere; victorum, mori. Et si quis opum cupiditate ducitur, *id* conetur ut superior evadat: quippe eorum est, qui vincunt, & sua tueri, & ea, quæ victi possident, capere.”

His dictis surrexerunt, & cum abiissent, plaustra tentoriâque combusserunt: ex supervacaneis verò *vasis*, quorum indigeret aliquis, ea inter se comunicârunt, cætera in ignem abjiciebant.

τὸ δὲ τήμερον εἶναι, καὶ τὸ τήμερον ἔχον, κρείττω ἢ τὸ νῦν εἶναι, καὶ τὸ νῦν ἔχον: deinde primæ phraseos exemplum ex *Aristide* profert. Sed rhetorem hunc Xenophontemque nemo, cui modò mens sana, contenderit.

¹ Τὸ δὲ λοιπὸν] Lege sis p. 122. n. 3.

² Ἀναλαινάτω τὴν — Ἐδοξε, &c.] Vide p. 199. n. 3. & p. 212. n. 3.

³ Τῶν οἰκείων] Intellige γόνεας, γυναῖκας, παῖδας, quorum πόθεν suprâ meminit p. 177. ac denique φίλατα quæque.

⁴ Ὅσις τε ζῆν ἐπιθυμεῖ, &c.] Passim hoc militibus inculcatum. Lege suprâ p. 193.

τα ποιήσαντες ἡριστοποιῶντο. Αριστοποιεμένων δὲ αὐτῶν ἔρχεται
 1 Μιθραδάτης σὺν ἱππεῦσιν ὡς τριάκοντα, καὶ καλεσάμενος τὸς
 5 στρατηγὰς 2 εἰς ἐπήκοον, λέγει ὧδε. Εγὼ, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες,
 3 καὶ Κύρω πιστὸς ἦν, ὡς ὑμεῖς ἐπίστασθε, καὶ νῦν ὑμῖν εὖναι καὶ
 ἐνθάδε εἰμὶ σὺν πολλῷ φόβῳ διάγων. Εἰ ἔν ὁρῶν ὑμᾶς σω-
 τήριόν τι βελευομένους, ἔλθοιμι ἂν πρὸς ὑμᾶς, καὶ 4 τὸς Θε-
 ράπωντας πάντας ἄγων. Λέξαίτε ἔν, ἔφη, πρὸς με, τί ἐν νῶ ἔχεις,
 ὡς πρὸς φίλον τε καὶ εὖναι καὶ βελόμενον 5 κοινῇ σὺν ὑμῖν τὸν
 5 ὅλον ποιεῖσθαι. Βελευομένοις τοῖς στρατηγοῖς ἔδοξεν 6 ἀποκρί-
 ναίη τάδε. (ὃς ἔλεγε Χειρίσοφος) Ἡμῖν δοκεῖ, ἦν μὲν τις ἐὰν ἡμᾶς
 ἀπιέναι οἴκαδε, 7 διαπορεύεσθαι τὴν χώραν ὡς ἂν δυνώμεθα ἀσι-
 νέσασθαι· ἦν δὲ τις ἡμᾶς τῆς ὁδοῦ ἀποκωλύη διαπολεμεῖν τέττω,

Hæc cùm fecissent, prandebant. Iis autem prudentibus Mithra-
 dates cum equitibus triginta circiter venit, & cùm duces in locum
 unde posset exaudiri vocasset, in hunc modum loquutus est: Ego,
 Græci, & Cyro, uti nostis ipsi, fidelis eram, & vobis nunc bene-
 volus sum; adeoque hîc magno cum metu versor. Itaque si quid
 vos consilii salutaris inire videro, ad vos cum ministris omnibus
 veniam. Quare, ait, vobis quid in animo sit, mihi tanquam
 amico benevoloque, & vobiscum unâ itineris faciendi cupido,
 exponite. Ducibus de re consultantibus ita respondendum esse
 visum est; (ac pro cæteris quidem loquutus est Cherisophus) No-
 bis stat per hanc regionem quàm quidem poterimus innocentissimè
 proficisci, si nemo impediat quominus domum discedamus; sin
 quis nos itinere prohibeat, contra eum quam fortissimè poteri-

1 Μιθραδάτης] Vide p. 162. n. 3.

2 Εἰς ἐπήκοον, λέγει] Hæc de lo-
 cutione jam suprâ diximus p. 163.
 n. 3. De temporum permutatione
 vide p. 198. n. 1.

3 Καὶ Κύρω πιστὸς ἦν] Noster suprâ
 p. 162. Αριαῖος δὲ καὶ Αριαοῦ καὶ Μι-
 θραδάτης, οἳ ἦσαν Κύρω πιστότατοι.

4 Τὸς θεράπωντας—ἄγων] Hesych.
 Θεράπωντες, οἳ ἐν δευτέρᾳ τάξει φίλοι
 —δούλοι τε καὶ ὑπηρέται. Pro ἄγων
 MS. Eton. exhibet ἔχων: quæ
 passim inter se confunduntur. Sic
 suprâ p. 127, pro τὰς πρώτας ἔχων

idem MS. dat — ἄγων.

5 Κοινῇ] Grata hæc Nostro &
 familiaris est ellipsis K. Π. p. 72.
 Α χρη σὲ κοινῇ σὺν Κυαξάρη σκοπεῖ-
 σθαι, ibid. p. 155. σκοπεῖν δ' ἀξιώ-
 κοινῇ καὶ σὲ καὶ ἐμὶ, — ubi βελῇ in-
 telligas oportet. Varias vocis στόλου
 significationes jam suprâ evolvi-
 mus p. 28. n. 2.

6 Αποκρίνασθαι τάδε (καὶ ἔλεγε,
 &c.) Hæc de loquendi formâ scri-
 psimus p. 164. n. 2.

7 Διαπορεύεσθαι τὴν, &c.] Adi p.
 140. n. 3.

ὥς ἂν δυνώμεθα κράτιστα. Εκ τῆς ἐπειρᾶτο Μιθραδάτης διδάσκειν ὥς ἂπορον εἶη, βασιλέως ἄκοντος, σωθῆναι. Ἐνθα δὲ ἐγινώσκετο ὅτι ὕποπτος εἶη καὶ γὰρ τῶν Τισσαφέρνης τις οἰκείων παρηκολᾷει πίστεις ἕνεκα. Καὶ ἐκ τῆς ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς, βέλτιον εἶναι, δόγμα ποιήσασθαι, τὸν πόλεμον ἀκήρυκτον εἶναι, ἔς τε ἐν τῇ πολεμῇ εἶεν· διέφθειρον γὰρ προσιόντες τὰς στρατιώτας, καὶ ἕνα γε λοχαγὸν διέφθειραν, Νικαρχὸν Ἀρκάδα καὶ ὠχέλο ἀπιῶν νυκτὸς σὺν ἀνθρώποις ὥς εἴκοσι.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἀριστήσαντες, καὶ διαβάλλες τὸν Ζάβαλον πο-

mus, bello decertare. Tum verò Mithradates ostendere nitabatur haud posse fieri ut, invito rege, incolumes evaderent. Ibi tum intellectum est fidem ei non habendam: nam & ἐ Τισσαφέρνης quidam familiaribus cum fidei causâ comitabatur. Quare visum est du-cibus satius esse decretum fieri, ut bellum citra præcones gereretur, quamdiu sint in hostico: corrumpebant enim accedendo milites, atque unum sanè cohortis præfectum corruperant, Nicharchum Arcadem; isque adeò noctu cum viginti ferè hominibus discessit.

Post hæc cum pransi essent, atque Zabatum fluvium trajecissent,

1 Ἐνθα δὲ] *Phavorin*. Ἐνθα, τότε, ὅπῃ, ἢ ἐνλαῦθα. Οὐ μόνον τοπικὸν ἐστίν, ἀλλὰ καὶ χρονικόν. Sic suprâ Noster p. 50. Ἐνθα δὲ μέρε, &c. & 73. Ἐνθα δὲ σὺν, &c. Alibi passim.

2 Ὑποπτός] *Hesychio* est ἐχθρός. Lexicon G. L. vetus: Ὑποπτός, *suspectus, suspiciosus*. MS. Eton. ὑπό-πιμπτός. fatis significanter quidem & loci sententiæ convenienter, uti ex verbi ὑποπέμπειν interpretatione p. 148. n. 1. constabit. Sed nominis istius exempla desiderantur.

3 Οἰκείων — πίστεις ἕνεκα] *Hesych.* Οἰκεῖοι, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἀλλήλοις προσήκοιες, καὶ ἴδιοι, καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν πάσις. Eò autem unâ cum Mithradate missi erant, ut ei fides haberetur à Tisapherne.

4 Εκ τῆς [Vide fis K. Π. 73. n. 1.

5 Πόλεμον ἀκήρυκτον] I. e. bellum, in quo præconibus ultro citroque

commeare non liceret. *Hesychius & Phavor.* Ἀκήρυκτος, ἀνεπικηρύκειος: i. e. ἀνευ κηρυκείας, seu in quo nulli ἐπὶ συμβάσει καὶ σπονδαῖς κήρυκες διαπέμπονται. Idem Ἀκήρυκτος, (repono ἀκήρυκτος) μέλας τις, ἀδιάλ-λακτος: i. e. acre, (scil. bellum) implacabili odio imbutum. Herodot. l. 5. c. 81. Αἰγινῆται δὲ, εὐδαιμονίῃ τε με-γάλη ἐπαρθείη, καὶ ἐχθρῆς παλαιῆς ἀναμνησθέντες ἐξοὺς πρὸς Ἀθηναίους, τότε Θηβαίων δεηθέντων, πόλεμον ἀκήρυκτον Ἀθηναίοισι ἐπέφερον.

6 Ἐν πολεμῇ] Respice p. 30. n. 2.

7 Νικαρχον, &c.] Cujus suprâ meminit p. 162.

8 Ὤχελος ἀπιῶν] Ejusdem locuti-onis exemplum pete sis ex p. 142. n. 1. & 149. n. 4.

9 Τὸν Ζάβαλον] MS. Eton. edit. *Ald. & Steph.* Ζάτην: *Leunclav.* Ζάθην. Malè, opinor, omnes. Repono levi muta-

ταμόν, ¹ ἐπορεύοντο τεταγμένοι, τὰ ὑποζύγια καὶ τὸν ὄχλον ἐν μέσῳ ἔχοντες. Οὐ πολὺ δὲ προεληλυθότων αὐτῶν, ἐπιφαίνειται πάλιν ὁ Μιθραδάτης, ἱππέας ἔχων ὡς διακοσίους, καὶ τοξότας καὶ σφενδονήτας ὡς τετρακοσίους, μάλα ἐλαφρὺς καὶ εὐζώνες· καὶ προσήει μὲν ὡς φίλος ὢν, πρὸς τὰς Ἑλληνας. Ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς ἐγένετο, ἔξαπίνης οἱ μὲν αὐτῶν ἐτόξευον καὶ ἱππεῖς καὶ πέλται, οἱ δ' ἐσφενδόνων καὶ ἐτίτρωσκον. Οἱ δ' ὀπισθοφύλακες τῶν Ἑλλήνων ² ἐπασχον μὲν κακῶς, ἀντεποίκν δὲ ἔδδεν· ³ οἱ τε γὰρ Κρήτες βραχύτερα τῶν Περσῶν ἐτόξευον, καὶ ἅμα

instructi pergunt, jumentis ac turbâ inermi in medio collocatâ. Cùmque non longè progressi essent, in conspectum prodit iterum Mithradates, cum ducentis circiter equitibus, & sagittariis funditoribusque ferè quadringentis, levibus admodùm & expeditis; & ad Græcos quidem *versus*, quasi amicus, tendebat. Cùm propiùs abesset, subitò ipsorum tum equites tum pedites partim sagittas emittebant, partim fundis utebantur *nostrós*que vulnerabant. Græci autem qui in extremo erant agmine injurias accipiebant, nihil *injuriæ* vicissim faciebant: nam et Cretenses minùs longè quàm

mutatione Ζάβαλον, de quo sic supra p. 151, Noster: Μὲν ταῦτα ἀφικόμενος ἐπὶ τῷ Ζάβαλον ποταμῶν — Καὶ ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς. *Primo*, postquam eò advenissent, die exponit p. 160. reditum Clearchi à congressu colloquioque Tissaphernis, ducemque mox insequentem mortem: *secundo*, p. 176, & seq. Græcorum, eo casu perculsorum, mœrorem, animique anxietatem, necnon ducum, in mortuorum locum substituendorum, electionem: *tertio*, p. 195. & seq. orationes, quas isti duces eo habuère consilio, ut demissos militum animos erigerent recrearentque; necnon Mithradatis fraudem fructam pariter & detectam, & fugam denique Nicarchi. Post demum Græci Ζάβαλον, de quo priùs, trajiciunt. Pluribus fluvium hunc tangimus in *Indice Geograph.*

1 Επορεύοντο τεταγμένοι, τὰ, &c.] *Onosander Strateg.* c. 6. Ἀγέτω (*scil.* ὁ στρατηγός) δὲ τὸ στρατεύμα πάν ἐν τάξει, καὶ μήπω μέλλη συμβάλλειν, &c. deinde Λαμβανέτω δὲ τὴν θερὰ πύαν, καὶ τὰ ὑποζύγια, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἅπασαν ἐν μέσῳ τῇ δυνάμει χωρεῖς, Nimirum, ἵνα τὰ σκευοφόρα, καὶ ὁ πολὺς ὄχλος ἐν ἀσφαλεσέρῳ ᾖ, uti Noster supra modò p. 213.

2 Ἐπασχον μὲν κακῶς, &c.] Sic infra mox: κακῶς μὲν πάσχοις, ἀντιποιεῖν δ' ἔδδεν δυναμένους.

3 Οἱ τε γὰρ Κρήτες, &c.] Creta, auctore *Solino* c. 11. *prima mari potuit, remis & sagittis.* Cretensium itidem arcus sagittasque sæpissimè memorant auctores. Vide sis *Strab.* l. 10. p. 736. *Callimach.* hymn. in Dianam v. 18. *Lucan.* l. 7. v. 229. *Plin.* N.H. l. 16. c. 36. *Valer. Max.* l. 9. c. 3. *Virgil.* *Ecl.* 10. v. 59. His omnino adde *Alex.* ab *Alexand.* Gen. E e

Dier,

¹ Ψιλοὶ ὄντες εἶσω τῶν ὀπλῶν καλεκέκλιτο· οἳ τε ἀκονίς αἰ βραχυτέρα ἠκούριζον ἢ ὡς ² ἐξικνεῖσθαι τῶν σφενδονητῶν. Εκ τῆς Ξενοφῶνι ἐδόκει διωκτέον εἶναι καὶ ἐδίωκον ³ τῶν τε ὀπλιτῶν καὶ τῶν πελῆστων οἱ ἔτυχόν σὺν αὐτῷ ὀπισθοφυλακῆντες· διώκοντες δὲ ἐδένα καλελάμβανον τῶν πολεμίων. Οὔτε γὰρ ἵππεῖς ἦσαν τοῖς Ἕλλησιν, ἥτε οἱ πεζοὶ τὰς πεζύς ⁴ ἐκ πολλῆς φεύγοντας ἐδύνατο καταλαμβάνειν ἐν ὀλίγῳ χωρίῳ· πολὺ γὰρ ἔχουσιν τε ἦν ἀπὸ τῆς ἀλλῆς στρατεύματος διώκειν. Οἱ δὲ βάρβαροι ἵππεῖς ⁵ καὶ φεύγοντες ἅμα ἐτίτρωσκον, ⁶ εἰς τῆς πίσθεν

Persæ sagittas emittebant, simulque, quod leviter essent armati, intra gravis armaturæ milites se subducebant; & jaculatores minùs longè jacula mittebant quàm ut funditores adtingerent. Tum verò Xenophonti visum est persequendum esse *hostem*; atque adeò ex gravis armaturæ militibus & peltastis ii, qui cum ipso fortè erant extremo in agmine, persequiebantur: at nullum *samen*, cùm persequerentur, ex hostibus ceperunt. Neque enim Græcis erant equites, neque pedites fugientem ex longo *intervallo* peditatum exiguo in spatio capere potuerunt: nam longè à copiis cæteris persequi non licebat. Equites verò barbari etiam cùm fugerunt vulnerabant *insequentes*, quippe qui ab equis à tergo sa-

Dier. 1. 6. 22. sub fin. & auctores ibi à Tiraquello citatos.

¹ Ψιλοὶ ὄντες εἶσω, &c.] Opponuntur isti τοῖς ὀπλοῖς, i. e. ὀπλίταις passim apud Historicos. Consule Indic. Tacit. K. Π. adjectum ad v. ψιλοὶ, & suprà p. 122. n. 2. Cæterum, locutione usus est eadem Apollon. Rhod. Argon. 1. 2. v. 736. & seq.

Εκ δ' αὐτῆς εἶσω κατακίκεται ἠπειρόνδε

Κοίλη ὑπαίθα νάπη —

² Εξικνεῖσθαι τῶν σφενδονητῶν] Vide sis p. 81. n. 5.

³ Τῶν τε ὀπλιτῶν καὶ — οἱ] Eiusdem structuræ pete sis exempla ex p. 160. n. 2.

⁴ Εκ πολλῆς] Scil. διαστήματος: quâ de ellipsi lege p. 75 n. 3. Sic

& pro πολὺ, quod mox sequitur, plenè dixeris ἐπὶ πολὺ διάστημα.

⁵ Καὶ φεύγοντες ἅμα ἐτίτρωσκον, &c.] Plutarch. in Crasso p. 558. Τίς φεύγον γὰρ ἅμα βάλλοις οἱ Παρθοὶ καὶ τῆτο, &c. Virgil. Georg. 1. 3. v. 31. Fidentemque fugâ Parthum versisque sagittis, ubi Serv. hæc: bene, *fidentem*: tunc enim meliùs jaculantur sagittas Horat. Od. 19. l. 1.

Et versis animosum equis

Parthum dicere —

⁶ Εἰς τῆς πίσθεν] Dixit eadem ferè usus Atticâ crasi, atque p. 41. in εἰς τῆς παλιν. Phavor. Οὐ ἀντὶ τῆς οὐ (addideris & οὐ) χρωταῖς Ἀττικοί, ὡς ὅταν λέγωσι — τῆς παλιν, ἀλλ' ὅτι τὸ ἔμπαλιν. Sed de auctoritate & exemplis in re notissimâ non est cur laboremus.

τοξεύοντες ἀπὸ τῶν ἵππων· ὅποσον δὲ προδιώξειαν οἱ Ἕλληνες, τοσῶτο πάλιν ἐπαναχωρεῖν μαχομένους ἔδει. ¹ Ὡς τῆς ἡμέρας ὅλης διήλθον ἔπλεον πέντε καὶ εἴκοσι σταδίων, ἀλλὰ ² δείλης ἀφίκοντο εἰς τὰς κώμας. Εὐθα δὲ πάλιν ἀθυμία ἦν. Καὶ Χειρίσοφος καὶ οἱ πρεσβυτάτοι τῶν στρατηγῶν Ξενοφῶντα ἡτιῶντο, ὅτι ἐδίωκεν ³ ἀπὸ τῆς Φάλαγγος, καὶ αὐτὸς τε ἐκινδύνευε, καὶ τὰς πολεμίας ⁴ ἔδεν μᾶλλον ἐδύνατο βλάβῃν.

Ἀκέσας δὲ ὁ Ξενοφῶν ἔλεγεν ὅτι ὀρθῶς ἡτιῶντο, ⁵ καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον αὐτοῖς μαρτυροῖ. “ Ἀλλ’ ἐγὼ ἠναϊκάσθην διώκειν, ⁶ ἐπεὶ ἑώρων ἡμᾶς ἐν τῷ μένειν κακῶς μὴ πάσχοντας, ἀντι-
“ ποιεῖν δ’ ἔδεν δυναμένους. Ἐπειδὴ δὲ ἐδίωκομεν, ἀληθῆ,

gittas emitterent: quantumque spatii persequendo Græci progressi sunt, tantum eos pugnando retrocedere necesse erat. Itaque toto die non plus viginti quinque stadia confecerunt; sub vesperam autem ad vicos pervenere. Hic verò rursus orta est anxietas. Ac Cherisophus & ii qui inter duces nati maximi erant Xenophontem incusabant, quòd ab acie longius hostem persequutus esset, ipseque periculum obiret, cum tamen hostes nihil magis lædere posset.

Hæc cum audiret Xenophon, recte se eos incusare aiebat, remque adeò ipsam testem iis adesse. “ Verùm ego necessitate, inquit, adductus sum ut hostes persequerer, quippe quia videbam nos detrimentum accipere, dum subsisteremus, cum nihil ipsi vicissim hostibus detrimenti inferre possemus. At postquam in-

1 Ὡς τῆς ἡμέρας ὅλης] Ellipticè dicitur pro διὰ τῆς ἡμέρας, &c. Vide scripta p. 31. n. 3.

2 Δείλης, &c.] Similiter Lucian. in dial. in quem includit Alexandr. Hannib. &c. p. 129. Καὶ τοσούτοις ἀπέκλεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥς, &c. ubi pariter atque hoc loco exaudienda est præp. ἐπί. Adde quæ notavimus ad v. δείλη p. 75. n. 1.

3 Ἀπὸ τῆς φάλαγγος.] Sic supra pag. 112. προΐοντες ἀπὸ τῆς φάλαγγος, &c. quod his verbis supra modò expressit, ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατιῆς τοῦ διώκειν: & mox infra, ἀπὸ τῆς στρατιῆς τοῦ διώκειν. Hesych. Φάλαγξ,

πολεμιστῶν παράταξις. Suidas: Φάλαγξ, εἰς τὰς τάξεις· οἱ δὲ, τὸ ἐκ πλείονων τάξεων ὁπλίσιον πλῆθος. Consule sis etiam Indic. Tacit. K. Π. nostræ adjecum, ad v. Φάλαγξ.

4 Οὐδὲν μᾶλλον] Scholiaste in Thucyd. l. 3. paulò ultra med. interprete, est ἔδ’ ὅλως. Non ità adpositè, opinor, ad locum.

5 Καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον, &c.] Sic K. Π. l. 8. extremo, τὰ ἔργα — ἐν ῥήσει — μαρτυρῶντα τοῖς ἑμοῖς λόγοις. Porro, de transitione ab obliquâ ad rectam orationem diximus p. 28. n. 3.

6 Ἐπί] Adi p. 188. n. 4.

E e z

“ ἔφη, ὑμεῖς λέγετε· κακῶς μὲν γὰρ εἶδεν ποιεῖν μάλλον εἶδυ-
 “ νάμεθα τὰς πολεμίας, ἀνεχωρῶμεν δὲ πάνυ χαλεπῶς.
 “ ¹ Τοῖς ἔν θεοῖς χάρις, ὅτι ἔσυν πολλῇ ῥώμῃ, ἀλλὰ
 “ ² σὺν ὀλίγοις ἦλθον· ὥς ἐβλάψαι μὲν μὴ μεγάλα, δηλῶ-
 “ σαι δὲ ἂν δεόμεθα. Νῦν γὰρ οἱ μὲν πολέμιοι τοξεύουσι
 “ καὶ σφενδονῶσιν ὅσον ἔφη οἱ Κρήτες ἀντιτοξεύειν δύναν-
 “ ται, ἔτε οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες ἐξικνεῖσθαι· ὅταν δὲ
 “ αὐτὰς διώκωμεν, ³ πολὺ μὲν ἔχῃ οἷον τε χωρίον ἀπὸ τῆς
 “ στρατεύματος διώκειν, ὀλίγον δὲ· ἔνθα ἔδ’ εἰ ταχὺς εἴη
 “ πεζός, πεζὸν ἂν διώκων καταλάβοι ἐκ τόξου ⁴ ῥύματος.

“ sequuti sumus, *compertum*, ait, vera esse quæ dicitis: nam hosti-
 “ bus nihil plus quàm antea nocere potuimus, & difficulter admo-
 “ dum retrocedebamus. Quare diis gratia sit, quod non cum ma-
 “ gnâ suorum vi, sed cum paucis venerint: adeò ut non magno-
 “ perè quidem nos læderent, quibus verò indigemus declararent.
 “ Jam enim sagittis fundisque nos tanto ex intervallo petunt hostes,
 “ ut neque Cretenses vicissim eos sagittis petere possint, neque eos
 “ attingere alii, qui manu tela torquebant: cùmque eos insequa-
 “ mur, fieri non potest ut longo ab exercitu spatio insequamur,
 “ sed exiguo tantùm: ubi nè si quidem celer fuerit pedes, peditem
 “ persequendo adsequi sagittâ arcu emissâ poterit. Nos itaque,

¹ Τοῖς ἔν θεοῖς χάρις, &c.] Pietate
 gravem meritisque passim sese præ-
 stat Xenophon. Sic K. Π. p. 647.
 Πολλὴ δ’ ὑμῖν χάρις ὅτι, &c.

² Σὺν ὀλίγοις] Scil. στρατιώταις in
 ῥώμῃ intellectis. Vide p. 102. n. 4.
 & 104. n. 1. & K. Π. p. 382. n. 3.

³ Πολὺ μὲν ἔχῃ — ὀλίγον δὲ] Utri-
 que huic periodi membro eadem
 subiecta est notio. Turpiter ita-
 que sese dant cum istâ critici qui-
 dam censurâ, quæ Luc. IX. 45.
 tanquam tautologiæ damnandum
 vexat. Cæterùm, locum hunc sic
 legendum & distinguendum censet
 Leunclavius: ἔνθα δὲ ὀλίγον, ἔδ’ εἰ τα-
 χύς, &c. Sed nil mutandum: nam
 istiusmodi clausulâ, quam in ὀλίγον
 δὲ videmus, uti solet Noster: p.
 135. Καὶ ἡ παρὰ πότον ἡδὺ μὲν, κε-
 φάλαγγες δὲ. Quâ de terminatione

sententiæ plura ad lib. proximè
 sequentem.

⁴ ῥύματος] Ad vocem hanc ex
 Suidâ quædam & Eupario adducunt
 Lexicographi: quibus melioris no-
 tæ exemplum addidit doctif. Gram-
 mius ex Æschilo, Pers. v. 147.

Πότερον τόξον ῥύμα τὸ νικῶν,

ἢ δορυκράν;

Λόχης ἰσχύς κικράτηκεν.

Scholiasies: Πότερον ἄρα, φησὶν, ἡ ὁρ-
 μὴ τὸ τόξον ἐστὶ τὸ νικῶσαν καὶ ἡττῶσαν
 τὰς Αθηναίους, ἢ ἰσχύς τῆς δορυκράν;
 λόχης κικράτηκε καὶ ἐνίκησε τὰς Πέρ-
 σας δηλαδὴ. Οἱ μὲν γὰρ Πέρσαι, το-
 ξόται· οἱ δ’ Αθηναῖοι, λοῖχοφόροι. Ο
 δὲ λείπει, ἐστὶ τοιοῦτον, ἄρα οἱ Πέρσαι
 ἐνίκησαν τὰς Αθηναίους, ἢ οἱ Αθηναῖοι
 τὰς Πέρσας; Idem sanè nomen, at
 alio sensu, apud Euripid. Heracl.
 v. 261, occurrit; & alibi.

“¹ Ημεῖς μὲν, εἰ μέλλομεν τέτῳ εἶρῃ, ὥστε μὴ δύνασθαι
 “ βλάπτειν ἡμᾶς πορευομένους, σφενδονῶν τε τὴν ταχίστην δεῖ
 “ καὶ ἰππέων. Ἀκὼ δ’ εἶναι ἐν τῷ στρατεύματι ἡμῶν ²Ρόδιος, ὃν
 “ τὸς πολλὰς ³φασὶν ἐπίστασθαι σφενδονᾶν, καὶ τὸ βέλος αὐ-
 “ τῶν καὶ διπλάσιον φέρεσθαι τῶν Περσικῶν σφενδονῶν. Εκεί-
 “ ναι γὰρ, διὰ τὸ ⁴χειροπλήθεσι τοῖς λίθοις σφενδονᾶν, ἐπὶ
 “ βραχὺ ἐξικνεῖναι· οἱ δὲ γε Ρόδιοι ⁵καὶ ταῖς μολιβδίσι ἐπὶ-

“ si hos prohibere volumus, nè nobis iter facientibus incommo-
 “ dum adferant, quamprimùm & funditores & equites habere
 “ necesse est. Ac nostro quidem in exercitu Rhodios esse audio,
 “ quorum plerosque fundæ usum habere cognitum aiunt, eo-
 “ rumque telum duplo longiùs ferri, quàm quod è Persicis fun-
 “ dis excuti soleat. Nam hæ, propterea quòd lapides ejaculentur
 “ eos, qui manus implent, ad breve spatium pertingunt: at
 “ Rhodii glandibus etiam plumbeis uti nòrunt. Quòd si ergo

1 Ημεῖς μὲν, &c.] *Mureto.* iudice omnino legendum ἡμῶν, ut cohæreat cum verbo δεῖ. Simili usus structurâ dixit K. Π. p. 71. Ὅτι δὲ πολλῶν μὲν σοι δεήσει, — & alibi sæpè. *Leunclaus.* post εἶρῃ dèum, non post εἶν distinctionem ponit, ut ἡμεῖς ad μέλλομεν referatur. *Vulgata* mihi & lectio & interpunctio retinenda videtur: nam ἀνακολουθίας invenimus exempla K. Π. p. 103. ubi vide notata cum n. 2. p. 102. Noster itidem K. Π. p. 205. Δεῖσθαι δὲ τέτῳ νομίζων, τῶν μὲν ὑμῶν ἡδύμοι φείδεσθαι: ubi in νομίζων, perinde atque in ἡμεῖς hîc loci, nominativus pro dativo casu adhibetur. Vide ibi notata. Hujusmodi structuram, cujus usum scriptores Ἀττικῶτατοι non refugerunt, si eâ, quâ par erat, diligentîâ notâssent visi humanitatis studiorum non prorsus insueti, barbarismis & interdum solæcismis auctorum sacrorum dictionem inquinatam pronuntiare vix, opinor, sustinuisent. Literatène *Millius* scriptorū Græcorum peritus esset, an secus, cūm Joan-

nem *Evangel.* minùs Græcè scribendi arguerit, in *Prolegom.* ad N. T. p. 21. edit. *Lips.* indicio est oratio sua.

2 Ρόδιος, ὃν τὰς, &c.] De iisdem mox infra, Μακρότερον γὰρ οἱ τε Ρόδιοι τῶν Περσῶν σφενδονῶν, καὶ &c.

3 φασὶν] Vide p. 89. n. 4.

4 Χειροπλήθεσι τοῖς λίθοις, &c.] *Quidas:* Χειροπλήθει λίθω, sine auctore: quem neque Cl. Editor. adduxit. *Stephanus* in *Thef. L. G. Dioscoridis* tantum meminit, qui nomine isto, quantum manu prehendi potest, designavit. *Constant.* *Homer*o etiam usum ejus tribuit. Mihi tamen utrumque poemâ evolventi non occurrit. Sed *Χερμάδιον* eodem ferè sensu adhibere Poëtam notum est. Cæterum, de Persicis funditoribus quædam diximus *Disser.* II. K. Π. præmissæ p. 52. De barbarorum agmine *Alexander* apud *Q. Curt.* l. 4. c. 14. alium nihil præter jaculum habere; alium fundâ saxa librare —

5 Καὶ ταῖς μολιβδίσι, &c.] MS. *Eton.* μολυβδίσι. *Baleares* fundi-

“σανταί χρησθ. Ἦν ἔν αὐτῶν ἐπισκεψώμεθα τίνες ¹πέπασαι
 “σφενδόνας, ²καὶ τέτων τῷ μὲν αὐτῶν ἀργύριον δῶμεν, τῷ δὲ
 “ἀλλας πλέκειν ἐθέλοντι ἄλλο ἀργύριον ³τελῶμεν, ⁴καὶ τῷ
 “σφενδοῶν ἐνέλασμένῳ ἐθέλοντι ἄλλην τινὰ ἀτέλειαν εὐρίσκω-
 “μεν, ἴσως τινὲς φανῶνται ἱκανοὶ ἡμᾶς ὠφελεῖν. ⁵Ὁρῶ δὲ

“dispexerimus quinam eorum fundas habeant, atque pro his
 “partim argentum iis dederimus, partim iis, alias que texere ve-
 “lint, argentum iidem pendamus, iisque, qui funditorum in or-
 “dinem recipi velint, aliam quandam immunitatem invenerimus,
 “fortasse nonnulli comparebunt, qui nobis usui esse poterunt.

tores plumbo usos esse docent O-
 vid. Met. l. 2. v. 727, & seq.

— Ἐσθ' αἰthere pendens

Non secus exarsit, quam cum Ba-
 learica plumbum

Funda jacit. —

Et C. Sil. l. 9. v. 223. Ac torto miscens
 Balearis praelia plumbo.

¹ Πέπασαι.] Hujus verbi non
 infrequens est apud Nostrium usus.
 Suprà p. 96. καὶ ἂν πέπαλο αὐτὸς τις, —
 & infra semel atque iterum. Pha-
 vor. Ἐσθ' Suid. Πέπαλο, ἐκέκλητο· πῶ γὰρ
 τὸ κλωμαί. Vide & K. Π. p. 225. n. 3.

² Καὶ τέτων τῷ μὲν, &c.] I. e. ἀντι,
 ὑπὲρ vel ἐνικα τέτων. Quarum prae-
 positionum ellipsis auctorum in-
 terpretes grammaticosque passim
 latuisse videtur. K. Π. p. 187. μηδὲν
 αὐτῶν καλαθεῖς, pro ἀντι vel ὑπὲρ αὐ-
 τῶν: vide ibi notata. Lucian. in
 Cynico. p. 1108. Καί τις τίς αὐτῶν τις
 ἀνδρὸς τήν, &c. pro ἀντι vel ὑπὲρ ἀν-
 δρὸς: quod cum minimè animad-
 verterit interpes, locum pessimè
 convertit. Theocrit. id. α'. v. 57. Τῷ
 μὲν ἰγὼ πορθμεὶ Καλυδωνίῳ, &c. Scho-
 liae: Ἐνικα μὲν τῷ τῷ ἰγὼ, &c. Apol-
 lon. Αἰγυοναυτ. α'. v. 995.

Καί τις καὶ ἐναιαίης ὀλίγον λίθον ἰλκύν-
 σαι τις

Τίφιν —

Schol. Δαίμων ἢ ὥλι πρὸς θεοῖς, ἢ ὥ, τὸν

ἀντι ἐναιαίης καὶ ἀγκύρας λίθον — Ari-
 stoph. Eir. v. 848.

Οὐκ ἂν ἐτιδοῖν τῶν θεῶν τριώβολον,
 Εἰ —

Idem Νεφ. v. 34.

— χαῖτεροι τόκῳ

Ενεχυράσι σθαί φασιν.

Ubi Schol. λείπει ὑπὲρ, scil. ante τό-
 κῳ. Ceterum, hunc verborum or-
 dinem ex MSto Eton. restitui;
 cum in libris antehac vulgatis hæc
 sit eorum positura, καὶ τέτων τῷ μὲν
 δῶμεν αὐτῶν ἀργύριον.

³ Τελῶμεν.] Eodem sensu verbum
 hoc posuit Aristoph. Βατρ. v. 174.
 Δύο δραχμαὶς μισθὸν τελεῖς; Quin
 & Noster, Ἰππαρχ. sub fin. ἰθίλῃσι
 τελεῖν ἀργύριον, ὡς μή, &c.

⁴ Καὶ τῷ σφενδοῶν, &c.] Stephanus
 ita locum distinguit: καὶ τῷ σφενδο-
 ῶν ἐνέλασμένῳ, ἐθέλοντι ἄλλην τινὰ ἀ-
 τέλειαν, εὐρίσκωμεν, &c. Mihi placet
 interpunctio recepta: neque enim
 à τῷ σφενδοῶν ἐνέλασμένῳ separan-
 dum videtur ἐθέλοντι. Est autem
 ἀτέλεια, Hesychio exponente, ἀλει-
 τήρησι· lege, ἀλειτρήρησι, i. e. im-
 munitas à publicis muneribus.

⁵ Ὁρῶ δὲ καὶ ἵππας, &c.] Locum
 hoc modo legendum putat Muretus:
 Ὁρῶ δὲ καὶ ἵππας ἐν τῷ γραλεύματι, τὰς
 μὲν τινὰς παρ' ἐμοί, τὰς δὲ καὶ ἄλλας
 σκίνοφορέας· ἀντὶν τῷ τῷ μὲν τῷ αἰχ-
 μαλώτῳ

“ καὶ ἵππους ἐν τῷ στρατεύματι, τὰς μὲν τινὰς παρ’ ἐμοῖ, τὰς
 “ δὲ τῷ Κλεάρχῳ καταλελειμμένους· πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
 “ αἰχμαλώτους σκευοφορεῖν αὐτοῖς. Ἄν ὅν τὰς πάντας ἐκ-
 “ λέξαντες, σκευοφόρα μὲν ἀντιδῶμεν, τὰς δὲ ἵππους εἰς ἵπ-
 “ πέας κατασκευάσωμεν, ὥσως καὶ ἔτοι τὰς φεύγοντας ἀνιά-
 “ σουσιν.” ¹ Ἐδοξε ταῦτα· καὶ ταύτης τῆς νυκτὸς σφενδονή-
 ται μὲν εἰς διακοσίους ἐγένοντο, ἵπποι δὲ καὶ ἵππεῖς ² ἐδοκιμά-
 σθησαν τῇ ὑπεραία εἰς πεντήκοντα, καὶ ³ σολάδες καὶ θώρα-
 κες αὐτοῖς ἐπορίσθησαν· καὶ ἵππαρχος ἐπεσάθη Λύκιος ⁴ ὁ
 Πολυστράτης Ἀθηναῖος.

“ Præterea video equos in exercitu, partim apud me partim a
 “ Clearcho relictos; alios item multos bello captos, qui impedi-
 “ menta vehunt. Horum igitur omnium delectu habito, si pro
 “ eis jumenta substituerimus impedimentis vehendis idonea,
 “ equosque equitibus adornandos curaverimus, fortassis & illi fu-
 “ gientibus *hostibus* aliquid molestiæ exhibebunt.” Probata est
 hæc sententia: nocteque illâ funditores circiter ducenti facti sunt,
 ac postridie equi equitesque ad quinquaginta probati sunt, eisque
 paratæ stolades & loriciæ; præfectus etiam equitum creatus est
 Lycius Polystrati *filius*, Atheniensis.

μαλώτους ἐκλέξαντες σκευοφορεῖν ἀναγ-
 κάζωμεν, εἰς δὲ πᾶν τὰς ἵππους ἵπ-
 πέας κατασκευάσωμεν, ὥσως καὶ ἔτοι
 τὰς φεύγοντας ἀνιάσουσιν. Ubi pro
 σκευοφόρα μὲν ἀντιδῶμεν substituit
 σκευοφορεῖν ἀναγκάζωμεν, pro ἀνιά-
 σωσιν, ἀνιάσουσιν: in cæteris nihil
 vocum ordinem mutat. Huic in
 lectione verbi ἀνιάσουσιν non invitus
 parui: in cæteris non item audi-
 endus videtur.

¹ Ἐδοξε ταῦτα] Vide p. 212. n. 3.

² Ἐδοκιμάσθησαν] *Moschorus*, Δο-
 κιμάζω, τὸ δοκιμον κρίνω.

³ Σολάδες καὶ, &c.] *Infrà* l. 4. haud
 longè ab init. *Δὲ* τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς
 σολάδος, &c. Si scriberetur σολίδες.
 easdem esse atque σολιδώδεις χιτώνας,
 de quibus ad K. Π. p. 463. censue-
 rim. *J. Poll.* l. 1. c. 10. segm. 135.
 Ἐστὶ δὲ τις καὶ σπολάς ἀντὶ θώρακος.

Idem l. 7. c. 15. segm. 70. Σπολάς
 δὲ, θώραξ ἐκ δέρματος, κατὰ τὰς ὤ-
 μους ἱφαπτόμενος, ὡς *Ξενοφῶν* ἴφη.
 Hunc illumve locum *Xenophon-*
tæum haud dubiè respexit. *Hesych.*
 Σπολάς, χιτωνίσκος βαδύς, σκύτι-
 νος, ὁ βύρσινος θώραξ. Vide sis
 etiam *Scholias.* ad *Aristoph.* *Ορνιθ.*
 v. 934. & *Suid.* ad v. Σπολάς Ita-
 que *Xenophonti* pro σολάδες & σολά-
 δος restituamus forsitan oportet
 σπολάδες & σπολάδος.

⁴ ὁ Πολυστράτης] *Scil.* υἱός: cujus
 ellipsis auctoribus maximè famili-
 aris est. *Matt.* IV. 21. *Ἰάκωβον τὸν υἱὸν*
Ζεβεδαίου. *Hebr.* X. 39. *Ἡμεῖς δὲ ὅτι*
ἐσμὲν ὑποσολῆς — i. e. υἱοὶ, vel τέκνα.
Aristoph. *Ορνιθ.* v. 704.

— *Ἡμεῖς δὲ ὡς ἐσμὲν Ἐρωτοῦ,*

Πολλοὺς δὲ ἄλλους —

Ubi *Schol.* *Ἐσμὲν Ἐρωτοῦ*, λίμπι υἱοῦ:

Μεϊνάντες δὲ ταύτην τὴν ἡμέραν, τῇ ἄλλῃ ἐπορεύοντο πρῶ-
 αῖτερον ἀναστάντες· ¹ χαράδραν γὰρ αὐτὲς ἔδει διαβῆναι, ἐφ'
 ᾗ ἐφοβῶντο μὴ ἐπιθοῖντο αὐτοῖς διαβαίνουσιν οἱ πολέμιοι. Δια-
 βεβηκόσι δὲ αὐτοῖς ἐπιφαίνεται ὁ Μιθραδάτης πάλιν, ἔχων
 ἱππέας χιλίους, τοξότας δὲ καὶ σφενδονήτας εἰς τετρακισχιλί-
 ον· τοσούτους γὰρ ἤτησε Τισσαφέρην, καὶ ἔλαβεν· ὑποσχόμε-
 νος, ἣν τέρας λάβῃ, παραδώσειν αὐτῷ τὰς Ἑλλήνας· κατα-
 φρονήσας, ὅτι ἐν τῇ ² ἐμπροσθεν προσβολῇ ὀλίγους ἔχων, ἔ-
 παθε μὴ ὑδέν, πολλὰ δὲ κακὰ ἐνόμισε ποιῆσαι. Ἐπεὶ δὲ οἱ
 Ἕλληνες διαβεβηκότες ἀπείχον τῆς χαράδρας ὅσον ὀκτὼ στα-
 δίας, διέβαινε καὶ ὁ Μιθραδάτης, ἔχων τὴν δύναμιν. Παρήγ-
 γελο δὲ, ³ τῶν τε πελιδίων ἔς ἔδει διώκειν, καὶ τῶν ὀπλι-
 τῶν, καὶ τοῖς ἱππευσιν εἰρητο θάρρῃσι διώκειν, ὡς ἐφευομένης

Cum autem hoc die, quo substiterant loco, mansissent, prostridie
 cum maturius surrexissent, profecti sunt: erat enim vallis quædam
 iis transeunda, ad quam nē hostes adorirentur ipsos inter transi-
 tum, metuebant. Cum jam transissent illis se conspiciendum
 iterum præbet Mithradates, cum mille equitibus, sagittariis ac
 funditoribus ad quater mille: tot enim à Tissapherne petierat,
 & acceperat; pollicitus, se, istos si consequeretur, in ejus pote-
 statem Græcos traditurum: quippe hos contempsit, quod priore
 incurso paucis instructus nihil detrimenti accepisset, ac graviter se
 læsisse Græcos arbitraretur. Itaque cum Græci transgressi à valle
 stadia circiter octo distarent, Mithradates etiam suis cum copiis
 transivit. Erat autem præceptum, ex peltastis quosnam hostem
 persequi oporteret, quosque ex gravis armaturæ militibus; man-
 datum etiam equitibus, fidentibus animis insequerentur, utpote

¹ Χαράδραν] *Hesych.* Χαράδρα, χεῖμα ῥέει ποταμός—Χαράδραι, αἱ χαράξεις τῇ ἰσάφει, καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων. *Phavorin.* χαράδρα, κυρίων ἐπὶ χεῖμα ῥέει. ὅς χαράττει δραστηρίως τὴν γῆν.

² Ἐμπροσθεν] *MS.* Eton πρόσθεν. Sed & ἔμπροσθεν de tempore passim usurpant auctores. *Æschin.* dial. 2. sect. 12. οἱ γὰρ ἔμπροσθεν λόγοι, superiores sermones. *Ælian.*

V. H. l. 2. c. 41. κατὰ τὸ ἔθος τῶν ἔμπροσθεν ἡμερῶν, juxta superiorum dierum, &c.

³ Τῶν τε πελιδίων ἔς] Malè in quibusdam editionibus post πελιδίων ponitur distinctio. Plenè scriberetur, ἔς ἐκ τῶν πελιδίων. Vide p. 68. n. 3. Pro παρήγετο perperam edidère nonnulli παρήγγελλετο. Rectè *Stephanus* παρήγγελλετο, eodem modo, quo sequitur εἰρήγετο reponendum monuit.

ἰκανῆς δυνάμεως. Ἐπεὶ δὲ ὁ Μιθραδάτης ¹κατειλήφει, καὶ ἤδη σφενδόναι ²καὶ τοξεύματα ἐξικνῶντο, ³ἐσήμηνε τοῖς Ἑλλησι τῇ σάλπιγγι, καὶ εὐθὺς ⁴ἔθεον ὁμόσε οἷς εἶρητο, καὶ οἱ ἱππεῖς ⁵ἤλαυνον· οἱ δὲ ἐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἔφευγον ἐπὶ τὴν χαράδραν. Ἐν ταύτῃ τῇ διώξει τοῖς βαρβάροις τῶν τε πεζῶν ἀπέθανον πολλοί, καὶ τῶν ἱππέων ἐν τῇ χαράδρᾳ ζωοὶ ἐλήφθησαν ὡς ὀκτωκαίδεκα· τὰς δ' ἀποθανόντας ⁶αὐτοκέλευσοι οἱ Ἕλληνες ἠκίσαντο, ⁷ὥς ὅτι φοβερώτερον τοῖς πολεμίοις εἶη ὄρᾱν.

subsequuturis satis magnis copiis. Cum verò Mithradates eos adsecutus esset, ac jam fundæ telæque *huc & illuc* pertingerent, signum *quidam* Græcis tubâ dedit, atque *adeò* statim in congressum cursu tendunt ii, quibus *hoc* mandatum erat, equitèsque provecti sunt: illi verò *horum* non sustinebant impetum, sed ad vallem fugiebant. In hac persecutione, de barbarorum peditibus multi perierunt, ex equitibus etiam in valle vivi capti sunt ad duodeviginti: cæsos autem Græci suâ sponte cædè mutilârunt, ut hostibus spectaculum esset quàm maximè terribile.

1 Κατειλήφει] *Scil.* Ἕλληνας. Sine casu itidem id verbi posuit *Thucydides* l. 2. c. 18. καὶ αὐτῷ φερεῖται οἱ Ἀθηναῖοι ἐχεῶντο, ὁπότε πόλεμος καταλάβοι. & *ibid.* c. 54. ἦν δέ γε, οἶμαι, πόλεος ἀλλοῦ πόλεμος καταλάβῃ — *scil.* Athenienses. Noster supra p. 125. ἐκέτι μὴ δύνῃται βασιλεὺς ἡμᾶς καταλαβεῖν.

2 Καὶ τοξεύματα ἐξικνῶ] *Adi* pag. 81. n. 5.

3 Ἐσήμηνε] *Scil.* σαλπικτής. Quâ de ellipsi jam diximus p. 121. n. 4. Noster infra l. 4. semel atque iterum plenè scripsit, ἵππειδαν — ὁ σαλπικτής σημήνη, &c. Mox postea, Ἐν τῇ τῶν σημαίνει ὁ σαλπικτής, — Vide sis etiam quæ ad locum hunc Xenophontéum notavit doctis. *Blackwallus* *Class. Sacr.* vol. 2. p. 17.

4 Ἐθεον ὁμόσε] Locutione simili sæpè Noster usus est. *K. Π.* p. 40. ὁμόσε ἐφέροντο — p. 482. ὁμόσε αὐτοῖς

συνεμίγνυν. *Scholias*tes ad *Thucyd.* l. 4. c. 29. ὁμόσε ἰέναι, ἀντὶ τῆς εἰς χεῖρας, καὶ πλησίον, ἥτοι συσάδην μάχης. Cæterum, in pugnas cursum ruere solebant veterum exercitus. Noster supra p. 81. τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο δρόμῳ θῆν· καὶ ἄμα, &c. *K. Π.* p. 234. δρόμῳ τινὲς ἤρξαντο· συνεφείπετο δὲ καὶ πᾶσα ἡ φάλαγξ δρόμῳ.

5 ἤλαυνον] *Scil.* ἵππους. Sic supra p. 85. ἐλαύνει ἀνέλιος, *scil.* ἵππον. Absolutè itidem sæpissimè apud Nostrem occurrunt verba ἐλαύνω, ἐξελαύνω, παρελαύνω, &c.

6 Αὐτοκέλευσοι] Opponi solent iis, qui quid ἐκ παραγγέλματος faciunt.

7 Ὡς ὅτι φοβερώτερον] *Muretus* legendum putat φοβερώτατον. Rectè, opinor; faventèque *adeò* particulâ ὅτι, quæ passim gradum hunc antecedit.

Καὶ οἱ μὲν πολέμιοι ἔτῳ πρᾶξαντες ἀπῆλθον· οἱ δ' Ἕλληνες ἀσφαλῶς πορευόμενοι τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, ἀφίκοντο ἐπὶ τὸν Τίγρηα ποταμὸν. Εὐλαῦθα πόλις ἦν ἐρήμη, μεγάλη, ὄνομα δ' αὐτῇ ἦν Λάρισσα· ὥκεν δ' αὐτὴν ἑτοπαλαιὸν Μῆδοι· τῆ δὲ τείχους ἦν αὐτῆς τὸ εὖρος πέντε καὶ εἴκοσι πόδες, ὕψος δ' ἑκατόν· τῆ δὲ κύκλος ἡ περιόδος δύο παρασάγγαι· ὡκοδόμητο δὲ πλίνθοις κεραμίαις· κρηπὶς δὲ ὑπὲν λιθίνη τὸ ὕψος εἴκοσι ποδῶν. Ταύτην βασιλεὺς ὁ Περσῶν, ὅτε παρὰ Μήδων ἐλάμβανον τὴν ἀρχὴν Πέρσαι, πολιορκῶν, ἐδενὶ τρόπῳ ἐδύνατο ἐλεῖν· ἥλιον δὲ νεφέλη προκαλύψασα, ἠφάνισε, ἄχρις οἱ ἄνθρωποι ἐξέλιπον,

Ac hostes quidem re ita gestâ discesserunt: at Græci tutò per reliquum diei itinere factò, ad Tigrim amnem pervenerunt. Ibi urbs erat ampla, sed deserta, cui nomen erat Larissa: eam priscis temporibus habitaverunt Medi: muri autem ejus latitudo erat viginti quinque pedum, altitudo centum: ambitus comprehendebat duas parasangas: lateribus fictilibus exstructus erat; fundamentumque suberat lapideum viginti pedum altitudine. Hanc Persarum rex, quo tempore à Medis imperium adipiscebantur Persæ, cùm obsideret, nullo modo capere poterat: solem verò nubes prætegendo tenebris eam obscuravit, donec homines animis defecissent, atque ita capta fuit. Propter urbem ipsam pyra-

1 Τὸ λοιπὸν τῆς, &c.] Plenè dix-
eris κατὰ τὸ λοιπὸν μέρεος τῆς, &c.
Substantivum addidit Noster Κ. Π.
p. 10. τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας
— Vide p. 40. n. 5.

2 Τοπαλαιὸν] Vide sis p. 105. n. 4.

3 Κεραμίαις] Sic libri, quos vi-
di, omnes. Attamen ex consuetâ
magis scripturâ reposueris κερα-
μίαις vel κεραμικαῖς.

4 Κρηπὶς] Hefyschio est ὑποβάθρα,
διμελίωσις — καὶ περὶ τὴν ἀρχιτεχνονί-
αν τῆς κτίσεως, ἐφ' ἧς οἱ φυλοβάται.

5 Βασιλεὺς ὁ Περσῶν, ὅτε, &c.
Consule Dissertat. I. Κ. Π. præ-
missæ p. 27.

6 ἥλιον δὲ νεφέλη, &c.] Sic locus
restituendus videtur: cùm antehac
legeretur, ἥλιος δὲ νεφέλην προκαλύ-

ψας ἠφάνισε, — Scriptura recepta
Stephano & Muræto se probavit o-
lim; eique favet Amasæi versio,
non antè capere potuit, quàm soleni
densa nubes obscurâisset, &c. ἠφάνισε
autem, de quo nonnihil laborat
Stephanus, vim activam, ut aliàs
solet, hîc obtinet; respicitque a-
dè ταύτην vel πόλιν.

7 Μέχρις οἱ ἄνθρωποι, &c.] Forfan
legendum μέχρις ἃ οἱ, &c. Prior
utique vocula ante alteram facilè
excidere potuit. Homines au-
tem, præsertim rei bellicæ vacan-
tes, subitâ solis obscuratione ter-
reri solitos, passim tradunt Histo-
rici. Vide sis Herodot. l. 7. c. 37.
Plutarch. in Pericle p. 171. Quin-
til. J. O. l. 1. c. 10.

καὶ ἔτως ἐάλω. Παρ' αὐτὴν τὴν πόλιν ἦν ¹ πυραμὶς λιθίνη, τὸ μὲν εὖρος ἐνὸς πλέθρου, τὸ δὲ ὕψος δύο πλέθρων· ἐπὶ ταύτης πολλοὶ τῶν βαρβάρων ἦσαν ἐκ τῶν πλεσιόνκωμῶν ἀποπεφευγότες.

Ενθεῦθεν ἐπορεύθησαν σταθμὸν ἓνα, παρασάγγας ἕξ, πρὸς τεῖχος ἔρημον, μέγα, πρὸς τῇ πόλει κείμενον· ὄνομα δ' ἦν τῇ πόλει Μέσσιλα· Μῆδοι αὐτὴν ποιεῖν ᾤκον. Ἦν δὲ ἡ μὲν κρηπίς λίθος ξεστὴ ² κογχυλιάτῃ, τὸ εὖρος πηνήκοντα ποδῶν, καὶ τὸ ὕψος πηνήκοντα. Ἐπὶ δὲ ταύτῃ ἐπωκοδόμητο πλίνθινον τεῖχος, τὸ μὲν εὖρος πηνήκοντα ποδῶν, τὸ δὲ ὕψος ἐκατόν· ³ τῇ δὲ κύκλῳ περίοδος ἕξ παρασάγγαι. Ἐνθαῦθα ἐλέγετο Μηδία γυνὴ βασιλέως Φυγεῖν, ὅτε ⁴ ἀπώλεσαν τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Περ-

mis erat lapidea, unius plethri latitudine, altitudine duorum: in hac ex barbaris erant multi, qui de vicinis *ed* vicis profugerant.

Indè castris unis, parasangas sex, progressi sunt ad castellum quoddam magnum, sed desertum, propter urbem situm: urbi nomen erat Mespila; eam Medi quondam habitabant. Hujus basis erat de polito lapide conchyliato, latitudine quinquaginta pedum, altitudinēque quinquaginta. Super hanc extructus erat murus lateritius, latitudine pedum quinquaginta, altitudine centum; ambitus sex comprehendebat parasangas. Huc ferebatur Media regis uxor fugisse, quo tempore imperium à Persis occupatum ami-

¹ Πυραμὶς] Est moles ingens ab latissimâ basi paulatim in acumen adsurgens; ignis instar, qui cū in aërem tollitur, in acutum definit: unde nomen pyramidis, à πυρὸς utique surgentis figuræ similitudine, deductum. Vide sis *Amian. Marcell.* l. 22. c. 15.

² Κογχυλιάτῃ] *Stephani & Constantini* diligentiam effugit κογχυλιάτῃς: non item *J. Pollucis*, qui παρὰ Ξενοφῶνι, repertum testatur l. 7. segm. 100. Κογχυλίας (idem forsā atque κογχυλιάτῃς) *Hesychio & Phavor.* est λίθος σκληρὸς, ἔχων ἐν ἑαυτῷ κογχυλίας (malim κογχυλίῃς) τύπος. i. e. lapis durus, conchylii in se figuras continens. Figuras autem

illas nativas esse, non opere humano factas, cum *Leunclavio* intellexerim.

³ Τῇ δὲ κύκλῳ, &c.] MS. Eton. ὅ δὲ τεῖχος. Malè: nam suprâ modò, τῇ δὲ κύκλῳ περίοδος δύο, &c. dixit.

⁴ Απώλεσαν] Sic rescribendum ex *Stephani* conjecturâ, re quidem ipsâ monente, curavi. Locum hætenus occupârat ἀπόλλυσαν, quod sonat perdidērunt, i. e. destruxerunt, everterunt: at ἀπώλεσαν & illud ipsum significat, & præterea idem quod amiserunt. Ut autem Græci dicunt ἀπόλωλεν ὑπ' ἐκείνῃς, sic ἀπώλεσαν τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Περσῶν, i. e. (si verbum verbo reddas) amiserunt imperium à Persis, dicitur pro privata

σῶν Μῆδοι. Ταύτην δὲ τὴν πόλιν πολιορκῶν ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ἐκ ἐδύνατο ἔτε χρόνῳ ἐλεῖν, ἔτε βίῃ. Ζεὺς δ' ἔμβροντήτας ποιεῖ τὰς ἐνοικῶντας, καὶ ἔτως ἐάλω.

Εὐγεῦθεν δ' ἐπορεύοντο σταθμὸν ἓνα, παρασάγγας τέτταρας. Εἰς τῷτον δὲ τὸν σταθμὸν Τισσαφέρηνς ² ἐπεφάνη, οἷς τε αὐτὸς ἦλθεν ἱππέας ἔχων, καὶ τὴν Ορόντις δύναμιν, ³ τῇ τὴν βασιλέως θυγατέρα ἔχοντος, καὶ ἔς Κῦρος ἔχων ἀνέστη βαρβάρης, καὶ ἔς ⁴ ὁ βασιλέως ἀδελφὸς ἔχων βασιλεῖ ἐβοήθει, καὶ πρὸς τέτοις, ὅσας βασιλεὺς ἔδωκεν αὐτῷ. ὥστε τὸ σθένος πάμπαν ἐφάνη. Ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς ἐγένετο, τὰς μὲν τῶν τάξεων εἶχεν ὀπίσθεν καλα-

sère Medi. Ipsam hanc urbem Persarum rex cū obsideret, neque temporis diuturnitate, neque vi capere poterat: tandem verò Jupiter habitatores ejus attonitos reddidit, atque ita capta est.

Inde castris unis, parasangas quatuor progressi sunt. Ad ea castra Tissaphernes iis in conspectum se dedit, cum equitibus, quibus ipse venerat *instruētus*, & Orontæ copiis, qui regis filiam in matrimonio habuit, barbarisque qui Cyro in *Asiam superiorem* adscendenti aderant, & cum quibus regis frater opem regi tulérat, ac præter hos, cum iis etiam quoscunque rex ipsi dederat: adeò ut ingens videretur exercitus. Cū propius accessisset, nonnullos suorum globos à tergo constituebat, nonnullos ad latus

fuerunt imperio à Persis. Animadvertendum est autem variasse Xenophontem loquendi formam: dixerat enim paulò antè, ὅτι παρὰ Μήδων ἐλάμβανον τὴν ἀρχὴν Πέρσαι. Hæc ferè Stephanus.

¹ Εμβρόντης ποιεῖ] Hominem, qui Διὸς βροναίᾳ vim fuerit expertus, eleganter depingit Ovidius Trist. l. i. el. 3. v. 11. & seq.

— qui Jovis ignibus ictus

Vivit; ὅς ἐστιν vitæ nescius ipse suæ. Hesych. Εμβρόντης, παραπληγμῆτος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος. Phavor. & Suidæ est itidem, καρδιόπληκτος, ἔκφρων, μαινόμενος. Cæterum, de verbo ποιεῖ consule p. 70. n. 3.

² Ἐπεφάνη, οἷς τε αὐτὸς, &c.] Sic locum restituit Muretus. Vulgò, ἔς

τε, &c. Posse ἦλθεν suspectum hîc esse, aut certè ἔχων bis sumendum esse, adnotavit Stephanus. Cū tamen & ἦλθεν rectè legatur, neque ἔχων bis sit accipiendum: sed legendum cum Mureto, οἷς τε, &c. ut sit οἷς pro σὺν οἷς, quâ de ellipsi vide p. 28. n. 5. & K. Π. p. 38. n. 1. Quare nec audiendus sit Steph. cū ex ἐπεφάνη sumendum intelligendumque adeò conjecerit plurale ἐπεφάνησαν, perinde ac si dictum esset, ἐπεφάνησαν τε οἱ ἰππεῖς, ἔς αὐτὸς ἦλθεν ἔχων.

³ Τῇ τὴν — ἔχοντος] Confer p. 144. de Orontâ; & de locutione vide K. Π. p. 59. n. 3.

⁴ Ὁ βασιλεὺς ἀδελφὸς] Scil. νόθος, de quo supra p. 150.

ἔησας, τὰς δὲ εἰς τὰ πλάγια παραλαγών, ¹ ἐμβάλλειν μὲν ἐκ
 ἐτόλμησεν, ἔδ' ἐβέλετο διακινδυνεύειν· σφενδονᾶν δὲ παρήγγελε
 καὶ τοξεύειν. Ἐπεὶ δὲ ² διαλαχθέντες οἱ Ῥόδιοι ἐσφενδόνησαν, καὶ
 οἱ ³ Σκυθολοξόται ἐτόξευσαν, καὶ ἔδεις ἡμάρτανεν ἀνδρὸς, (ἔδ' δὲ
 γὰρ, εἰ πάνυ πρὸς θυμῷ, ῥάδιον ἦν) καὶ ὁ Τισσαφέρνης μάλα
 ταχέως ἔξω βελῶν ἀπεχώρει, καὶ ἄλλαι τάξεις ἀπεχώρησαν·
 καὶ ⁵ τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας οἱ μὲν ἐπορεύοντο, οἱ δ' εἶποντο· καὶ
 ἔκτι ἐπέκειντο οἱ βάρεσσοι ⁶ τῇ τότε ἀκροβολίσει· μακρό-
 τερον γὰρ οἱ τε Ῥόδιοι τῶν Περσῶν σφενδόνων, καὶ τῶν πλεί-
 στων τοξολῶν. ⁷ Μεγάλα δὲ καὶ τὰ τόξα τὰ Περσικὰ ἔσιν·

transferebat; neque tamen in Græcos impressionem facere audebat,
 neque praelii periculum adire volebat: tantum fundis suos & sa-
 gittis uti jubebat. Ubi verò Rhodii hinc inde dispositi fundis uti
 cœperunt, & sagittarii Scythas imitantes sagittas mittere, nemô-
 que ab hoste aberrabat, (neque enim, si quis etiam magnopere
 cuperet, id facile factu erat) & Tissaphernes admodum celeriter
 extra jactum telorum se recepit, & cæteri militum ejus globi re-
 cesserunt: ac reliquum diei progrediebantur illi, hi sequebantur;
 nec velitationi tunc cœptæ amplius instabant barbari: nam Rho-
 dii longiùs quàm Persæ, quàmque plurimi de sagittariis, tela mit-
 tebant. Sunt & Persici arcus magni: adeò ut omnes quæ cape-

¹ Εμβάλλειν] Sine adjectione
 similiter id verbi positum videre
 est suprâ p. 85. & alibi sæpè.

² Διαλαχθέντες οἱ Ῥόδιοι.] Eandem
 vim verbo composito dat præpos.
 διὰ, p. 104. in voce διασάντες. De
 Rhodiis dictum pag. 221. & seq.

³ Σκυθοτοξόται.] Nomen agno-
 scunt, nesciunt auctorem Lexico-
 graphi. De Scythis Æschyl. in
 Prom. v. 710.

Εκβολοῖς τόξοισιν ἐξηρητημένοι,
 Οἷς μὴ πελάζειν.

⁴ Οὐδὲ γὰρ, εἰ, &c.] Stephano le-
 gendum videtur, ἔδ' γὰρ, ἔδ' εἰ,
 &c. Deficit autem τις ἀντε πρὸς
 θυμῷ. Confer Hebr. X. 38. &
 suprâ p. 72. n. 4.

⁵ Τὸ λοιπὸν τῆς, &c.] Vide modò
 scripta p. 226. n. 1.

⁶ Τῇ τότε ἀκροβολίσει.] Voces hæc
 omnes Muretus delendas putat, ut-
 pote tralatas huc per errorem, ex
 eo quod inferiùs legitur, ἀπὸ πολλοῦ
 βάρεσσοι, μεῖον ἔχοντες ἐν τῇ τότε ἀ-
 κροβολίσει. Sed sanus videtur locus,
 & nè verbum quidem ei detrahen-
 dum. Cæterum, cum vocibus istis
 ἐν τῇ, &c. intellige γενομένην, uti su-
 præ monuimus p. 154. n. 5.

⁷ Μεγάλα δὲ καὶ τὰ, &c.] Herodot.
 l. 5. c. 49. de Persis: ἦτε μάχη αὐ-
 τῶν ἐστὶ τοιήδε, τόξα, καὶ αἰχμὴ βρα-
 χεία: quibus ex verbis Briffon. de
 regno Pers. l. 3. perperam colligit,
 breves fuisse Persarum arcus. Ad-
 jectivum autem illud αἰχμὴ sibi soli
 vindicat, ad τόξα minime transfe-
 rendum. Clariùs de ejusdem po-
 puli armaturâ pleniusque ipse He-
 rodot.

ὥς τε χρήσιμα ἦν, ὅποσα ἀλίσκοιτο ¹ τῶν τοξευμάτων τοῖς Κρησί· καὶ διετέλεον χρώμενοι τοῖς τῶν πολεμίων τοξεύμασι, καὶ ² ἐμελέτων τοξεύειν ἄνω ἰέντες μακρὰν. Εὐρίσκετο δὲ καὶ νεῦρα πολλὰ ἐν ταῖς κώμαις, καὶ ³ μόλιβδος· ὥς τε χρῆσθαι εἰς τὰς σφενδόνας.

Καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ, ἐπεὶ καλεσθῆναι οἱ Ἕλληνες κώμαις ἐπιυχόνες, ἀπῆλθον οἱ βάβαροι, μείον ἔχοντες ἐν τῇ τότε ἀκροβολίσει· τὴν δὲ ἐπιῆσαν ἡμέραν ἔμειναν οἱ Ἕλληνες, καὶ ⁴ ἐπεσιίσαντο· ἦν γὰρ πολὺς σίτος ἐν ταῖς κώμαις. Τῇ δ' ὕστεραίᾳ ἐπορεύοντο διὰ τῆς πεδιάδος, καὶ Τισσαφέρνης εἶπετο ⁵ ἀκροβολιζόμενος. Ἐνθα δὲ οἱ Ἕλληνες ἔγνωσαν, ὅτι ⁶ πλαίσιον ἰσό-

rentur sagittæ Cretensibus usui essent; atque deinceps sagittis hostium perpetuò utebantur, easque sursum excutiendo ad longè ejaculandum se exercebant. Quin & multi nervi plumbumque in vicis reperiebantur; quibus ad fundas uterentur.

Atque hoc die, posteaquam Græci in vicos delati castra locassent, barbari discedebant, tunc temporis *faciḗ* velitatione inferiores: postridie vero Græci *ibidem* manserunt, ac cibaria parabant: *istis* enim in vicis magna erat frumenti copia. Postridiè per planitiem faciebant iter, ac Tissaphernes eos missilibus eminùs la-cessens sequebatur. Ibi tum animadvertère Græci, agmen quadratum, in latera æqualia dispositum, incommodam hostibus se-

rodor. l. 7. c. 61. αἰχμαὶς δὲ βραχέας ἔχον, τόξα δὲ μεγάλα. Ludum eundem, atque *Brissoni*, ludit ad *Æschyl.* p. 759. *Stanleius*. Sic aliàs utique, nec mirum, somno sopiti videntur auctores, cùm lectores verè dormitant.

¹ Τῶν τοξευμάτων] *Adi* p. 81. n. 5.

² Ἐμελέτων] *Vim verbi expositam* videre est *K. P.* p. 13.

³ Μόλιβδος] *Ita MS. Eton. edit. Ald. & Steph.* In *Leuncl.* scribitur μόλυβδος; & rectiùs quidem, *Phavorino* iudice: cujus hæc sunt verba. Μόλιβδος καὶ μόλυβδος· εἰ μὲν ἔστι τὸ δ' ἐκ ἑνὸς· εἰ δὲ ὁ, τὸ δ' ἔχει. *Conf.* p. 221. n. 2.

⁴ Ἐπεσιίσαντο] *Adi* *sis* p. 47. n. 3.

⁵ Ἀκροβολιζόμενος] *Hesych.* Ἀκροβολίζει· ἀκονίζει, πορρωτέρω. Ἀκροβολίζειν, τὸ ἐν πολέμῳ καταρχεῖσθαι συμβολῶν. *Lego*, συμβολῶν. *Phavorin.* Ἀκροβολησάμενοι, τῆς συμβολῆς ἐν τῷ πολέμῳ ἀρχάμενοι, ἢ ἀκονίσαντες. Ἀκροβολισμὸς δέ ἐστιν, ὅτε πρὶν συμβάλλεσθαι οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις.

⁶ Πλαίσιον ἰσόπλευρον] *Arrian.* *Tact.* p. 69. edit. *Blanc.* Πλαίσιον δὲ ὀνομάζεσθαι, ὅποταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξῃται τις ἐν ἑτερομήκει σχήματι· πλινθίον δὲ, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι αὐτὸ τῆτο πρᾶξῃ (scilicet. πρᾶξης) ὅπερ Ξενοφῶν ὁ τῆς Γούλῃς πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ. *Jam* *suprà* p. 76. n. 4. ab *Hesychio* &c.

πλευρον πονηρὰ τάξις εἴη πολεμίων ἐπομένων. Ἀνάγκη γάρ
 εἶναι, ἣν μὲν συκῦπλη τὰ κέρατα τῶν πλαισίων, ἢ ὁδὸν σενολέρας
 ἔσης, ἢ ὁρέων ἀναγκαζόντων, ἢ γεφύρας, ἢ ἐκθλίβεσθαι τὴν ὀπλί-
 τας, καὶ πορεύεσθαι πονήρως, ἅμα μὲν πιεζομένους, ἅμα δὲ καὶ
 ταραττομένους ὥστε δυσχρήστους εἶναι ἀνάγκη, ἀτάκτους ὄντας. Οἶαν
 δ' αὖ² διασχῆναι τὰ κέρατα, ἀνάγκη διασπᾶσθαι τὴν τότε ἐκθλί-
 βομένους, καὶ κενὸν γίνεσθαι τὸ μέσον τῶν κεράτων, καὶ ἀθυμεῖν
 τὴν ταῦτα πάσχοντας, τῶν πολεμίων ἐπομένων. Καὶ ὁπότε δέοι
 γέφυραν διαβαίνειν, ἢ ἄλλην τινὰ³ διάβασιν, ἔσπευδεν ἕκαστος,
 βεβλόμενος φθάσαι πρῶτος· καὶ⁴ εὐεπίθειον ἦν ἐνλαῦθα τοῖς πο-

quentibus esse aciem. Necessesse est enim, si agminis quadrati cor-
 nua coierint, cum vel angustior paulò via est, vel montes ita facere
 cogunt, vel pons aliquis, ut gravis armaturæ milites loco suo in
 arctum compressi extrudantur, ægréque procedant, cum partim
 premantur, partim etiam perturbentur: adeò ut, ordinibus tur-
 batis, vix ullum eorum esse usum necesse sit. Ubi verò cornua
 rursus diducantur, divelli eos necesse est, qui tum in arctum com-
 pressi loco suo extrudebantur, atque medium inter cornua spa-
 tium vacuum fieri, animisq; angi milites hæc quibus accidant,
 hostibus sequentibus. Et cum pons transeundus esset, vel quid
 aliud superandum, unusquisque properabat, cæteris antevertendi
 studio abreptus: atque adeò faciliùs ibi tum ab hostibus invadi

Scholiasse Thucyd. σχῆμα τετραγώνων πλαισίων tribuitur: ubi tamen non quælibet intelligenda est quadrata figura, sed ea tantum, cujus inæqualia sunt latera. Quod si πλαισίον fiat ισόπλευρον, tum demum uno nomine dicitur πλυνθίον: quod à πλαισίῳ simplici sic distinguitur, ut istius quidem figura sit quadrata, lateribus æquis: hujus itidem quadrata, sed oblonga. Vide *Ælian. Tacit. c. 41. & Indic Tacit. K. Π.* adjectum.

1 *Εκθλίβεσθαι*] Ad hoc verbum ex Bibl. tantum interp. unicum adferunt exemplum Lexicographi.

2 *Διασχῆναι*] Opponitur, τῷ συκῦπλεϊν, quod modò præcessit. *Æ.*

Porto scribendum videtur παροξυτόνως διάσχη.

3 *Διάβασιν*] Suprà p. 132. speciatim poni videtur *Διάβασις* pro eo omni, quod pontis vicem præstet: unde *Phavorino* est γέφυρα. Hic sensu laxiore dicitur de loco seu viâ quâvis, ponte excepto, cujus transitus sit paulò difficilior & periculiosior: hujusmodi sunt ὄρη, ὁδοὶ σενολέραι, &c. de quibus modò suprà.

4 *Εὐεπίθειον*] Scil. πλαισίον ex p. præced. petendum; nisi fortè majoris γράτευμα. Cæterum, nomen illud agnoscunt quidem Lexica, non item nominis auctorem. *Thomas Magist.* *Εὐεπίθειον*, ὁ εὐκόλως (lege, εὐκόλῳ) εἰς ἐπίθεισιν, (for. ἐπι-θεισιν)

λεμίοις. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα εἴνωσαν οἱ στρατηγοί, ἐποίησαντο ἕξ
 1 λόχους ἀνὰ ἑκάστον ἄνδρας, καὶ λοχαγούς ἐπέστησαν, καὶ ἄλλους
 2 πεντηκοντῆρας, καὶ ἄλλους 3 ἐνωμοτάρχας. Οὗτοι δὲ πορευόμενοι οἱ λοχαγοί, ὁπότε μὲν συγκύπτοι τὰ κέρατα, ὑπέμενον
 ὕστεροι, ὥστε μὴ ἐνοχλεῖν τοῖς κέρασι· τότε δὲ 4 παρῆγον ἔξω-
 θεν τῶν κεράτων. Ὅποτε δὲ διάσχοιεν αἱ πλευραὶ τῶν πλαι-
 σίς, τὸ μέσον ἀνεξεπίμπλασαν, εἰ μὲν σενότερον εἴη τὸ διέχον,
 καὶ αὐτὰς τὰς λόχους· εἰ δὲ πλαγίτερον, καὶ αὐτὰς 5 πεντηκούς· εἰ δὲ
 πάνυ πλαγίον, καὶ 6 ἐνωμοτίας· ὥς αἰεὶ ἐκπλεων εἶναι τὸ μέ-

possent. Hæc cum duces animadvertissent, cohortes sex instituere, quarum singulæ viros centum haberent, iisque ductores præfecerunt; & alios quinquaginta militum præfectos, aliisque enomotarchas. Hi cohortium præfecti in itinere faciendo, cum quidem coirent cornua, postremi subsistebant, ut nè quid negotii cornibus facerent: tum autem extra cornua promovebant. Cum verò quadrati agminis latera diducerentur, medium complebant, si quidem arctius esset quod diductum erat, per cohortes; sin latius, per pentecostuas; sin latissimum, per enomotias: adeo ut medium semper expletum esset. Ac si quid superandum esset vel

δειν) ἥτοι ὁ εὐεπιχείρητος. *Thucyd.* quem & *Thomas* citat, l. 6. c. 34. καὶ ἡμῶν ἀν' εὐεπίθετος εἴη, &c. *Schol.* εὐεπιχείρητος ἡμῶν, &c. Alia exempla *Cel. Grammius* ex *Aristot.* & *Dione Cass.* adduxit.

1 Λόχους] Sonat hic λόχος generatim στρατηγικὸν τάγμα: quot autem militibus plerumque constabat, diximus in *Indice Tacit.* K. II. adjecto.

2 Πεντηκοντῆρας] I.e. πεντηκοσίων, de quibus mox infra, præfectos. *Iidem* Nostro, in *Λακεδαιμ.* Πολ. dicuntur πεντηκοσῆρες, πεντηκονταῖρες *Thucydidi* l. 5. c. 66. Ubi *Scholias* hæc: Ὁρα τὴν τάξιν τῆς ἀρχῆς· πρῶτον, βασιλεύς· δεύτερον, πολέμαρχος· τρίτον, λοχαγός· τέταρτον, πεντηκοντῆρ· (ut scribitur apud hunc locum *Xenoph.*) πέμπτον, ἐνωμοτάρχης.

3 Ενωμοτάρχας] *Sicil.* τὸς τῆς ἐνω-

μοτίας ἡγεμῆρας, ut tradunt *Ælian.* c. 5. & *Arrian.* p. 21.

4 Παρῆγον] *Adi K.* Π. p. 146. n. 2.

5 Πεντηκοσίς] Erat autem πεντηκοσὺς dimidia λόχου pars, ex militibusque adeo quinquagenis constabat, uti nomen ipsum indicare videtur. Haud paulo aliter de acie *Laconicâ Thucyd.* l. 5. c. 68. ἐν δὲ ἑκατὼ λόχῳ πεντηκοσὺς ἦσαν τέσσαρες: *Schol.* ἡ πεντηκοσὺς συνίσταται ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν εἰκοσιοκλίω· ὁ δὲ λόχος, τετῶν τετραπλάσιον, γίνεσθαι ἀνδρῶν πεντακοσίων καὶ δυοκαίδεκα. Quibus πεντηκοσὺς est quarta tantum, non dimidia, λόχου pars.

6 Ενωμοτίας] *Hesych.* Ενωμοτία, τάξις τις ἀπὸ σφαγίων ἐνωμοτίου. *Suidæ* est τάξις τις στρατιωτικὴ ἀνδρῶν ἐ καί, παρὰ Λακεδαιμονίοις. εἰρηλατὶ δὲ ἐκ τῶ ὁμνῖναι αὐτὰς μὴ λείπειν τὴν τάξιν. Sic ferè *Etymol. m.* auctor. *Phavor.* Ενωμοτία, τὸ ἡμισυ τῆς λόχου.

σόν. Εἰ δὲ καὶ ἰδιαβαίνειν τινὰ δέοι διάβαιον ἢ γέφυραν, ἐκ
ἐταράττοντο, ἀλλ' ἐν τῷ μέρει οἱ λοχαγοὶ διέβαινον· καὶ εἰ
παρὰ δέοι τι τῆς ² Φάλαγγος, ἐπιπαρήσαν ἑτοί. Τῷ τῷ
τρόπῳ ἐπορεύθησαν σταθμὸς τέτταρας.

Ὡς δὲ τὸν πέμπτον ἐπορεύοντο σταθμὸν, εἶδον ³ βασιλείον
τι, καὶ περὶ αὐτὸ κώμας πολλὰς· τὴν τε ὁδὸν πρὸς τὸ χω-
ρίον τῷ δια γηλόφων ὑψηλῶν γιγνομένην, οἱ καθήκον ἀπὸ
τῶ ὄρεος, ὑφ' ᾧ ἦν κώμη. Καὶ εἶδον μὲν τὰς γηλόφους ἄσμενοι
οἱ Ἕλληνες, ὡς εἰκὸς, τῶν πολεμίων ὄντων ἰππέων. Ἐπεὶ δὲ
πορεύομενοι ἐκ τῆς πεδίας ἀνέβησαν ἐπὶ τὸν πρῶτον ⁴ γήλο-
φον, κατέβαινον ὡς ἐπὶ τὸν ἕτερον ἀναβαίνειν. Ἐνταῦθα πα-

ponis transeundus, non erant perturbati, sed deinceps cohortium
præfecti transibant: & sicubi phalange opus esset, aderant isti.
Hâc ratione ad quarta castra progressi sunt.

Ad quinta cùm progredierentur castra regiam quandam con-
spexerunt, & circum eam multos vicos; viâque ad locum hunc
per colles editos ducentem, qui à monte, sub quo vicus erat, ἐδ
pertinebant. Ac Græci quidem colles *istos* libentes videbant, uti
consentaneum erat, quippe quorum hostes erant equites. Cùm
verò pergentes iter è planitie primum in collem adscendissent,
rursum descendebant ut in alterum adscenderent. Ibi tum ade-

— οἱ δὲ τὸ τέταρτον τῶ λόχῳ καὶ ἰνω-
μοιάρχῃς ὁ αὐτῆς ἀρχὼν. Apud hunc
autem & Etymol. auctorem scribi-
tur etiam ἰνωμοίς. Alium, atque
Suidas, numerum militum ἰνωμο-
τία tribuit *Scholias* *Thucyd.* ad l.
modò cit. nam pro viginti quin-
que, quos ei concedit *Suidas*, au-
ctore *Schol.* ἔχει ἐκαστὴ ἰνωμοτία ἄν-
δρας τριάκοντα δύο: nempe, apud
Lacedæmonios; quibus ea vox
propria. *J. Poll.* l. i segm. 129.
Ἰδίως μιντοὶ Λακεδαιμονίων, ἰνωμα-
τία καὶ μοῖρα: pro quibus reposue-
rimus cum *Cantero* ἰνωμοτία καὶ μό-
ρα. Sed de his olim plura ad
Xenophontis Λακεδ. Πολιτ. & lib.

proximè sequentem.

¹ Διαβαίνειν τινὰ, &c.] Confer p:
27. n. 4. & locis ibi notatis adde
Luc. II. 9. i Pet. III. 14. Apoc.
XVII. 6. De voce *διαβάσις* vide
modò scripta p. 231. n. 3.

² Φάλαγγος.] Respice p. 219.
n. 3.

³ Βασιλείον τι.] Intellige δῶμα.
Sic & Luc. II. 14. vox eadem deest
in ὑψίστοις: scil. δώμασι. Et K. Π.
p. 151. Alibi passim.

⁴ Γήλοφον, κατέβαινον, &c.] *Stepha-*
nus mavult καὶ κατέβαινον, ut ante ἐν-
ταῦθα hypoëgme tantum poneret-
tur. Ipse *τελείαν* ibi *σιγμὴν* cum
Leuclid. non invitus posui.

ραγίνονται οἱ βάρβαροι, καὶ ἀπὸ τῆς ἰψήλῃ ἐπὶ τὸ πρᾶνές
 2 ἔβαλλον, ἐσφενδόνων, ἐτόξευον 3 ὑπὸ μασίγων· καὶ πολλὰς
 καλέϊτρωσκον, καὶ ἐκράτησαν τῶν Ἑλλήνων γυμνήων, καὶ 4 κα-
 τέκλεισαν αὐτοὺς εἰς τὴν ὄπλων· ὥστε πάντ' ἅπανσι ταύτην
 τὴν ἡμέραν ἀχρηστοὶ ἦσαν, 5 ἐν τῷ ὄχλῳ ὄντες, καὶ οἱ σφενδο-
 νῆται καὶ οἱ τοξόται. Ἐπεὶ δὲ πιεζόμενοι οἱ Ἕλληνες ἐπεχεί-
 ρησαν διώκειν, σχολῇ μὲν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀφικνεῖνται, ὀπλῖται
 ὄντες· οἱ δὲ πολέμιοι ταχὺ ἀνεπήδων. Πάλιν δὲ, ὁπότε ἀπί-
 οιεν 6 πρὸς τὸ ἄλλο στρατεύμα, ταυτὰ ἐπασχον· καὶ ἐπὶ τῇ
 δευτέρῃ γηλόφῃ ταυτὰ ἐγίγνετο· ὥστε ἀπὸ τῆς τρίτης γηλόφῃ

rant barbari, deque excelsa per declivia montis jaculabantur, fun-
 das torquebant, sagittas mittebant, sub flagellis; multosque adeo
 vulnerabant, & Græcos leviter armatos superârunt, intrâque gra-
 vis armaturæ milites eos concluderunt: adeo ut nulli omnino
 usui die isto funditores essent & sagittarii, quippe qui in turbâ
 erant. Cùm autem Græci prælio pressi hostes persequi adgrēde-
 rentur, tardè in verticem perveniebant, ut qui gravi armaturâ
 onerarentur: at hostes celeriter resiliebant. Rursùm, cùm ad aliud
 agmen tenderent, idem ipsis accidebat: hoc etiam in altero colle
 ipsis usu veniebat; quare statuerunt de colle tertio milites non

1 Ὑψηλῇ ἐπὶ τὸ πρᾶνές] Ad u-
 trumque adject. petas oportet ex
 nomine χωρίου supplementum: quod
 deest etiam in ἰσοπέδῳ, K. Π. p. 93.
 & aliàs sæpissimè.

2 Ἐβαλλον, ἐσφενδόνων, &c.] Fer-
 vet opus: quod & verba hæc ἀσυν-
 δέτως prolata significanter indicant.
 Lege omnino K. Π. p. 488. n. 2.

3 Ὑπὸ μασίγων] Muretus unâ voce
 legit ἀπεμασίγων. Sed vulgata sa-
 tis sana est lectio; quam & eadem
 loquendi ratio alios apud auctores
 inventa confirmat. Herodot. l. 7. c.
 21. de copiis Xerxis Athon effo-
 dere adgressis, ἄρυσσον ὑπὸ μασίγων
 πανδοδαποὶ τῆς Σεαλιῆς, i. e. omnes co-
 piæ sub flagellis cæperunt Athon effo-
 dere — Similiter Plutarch. de iif-
 dem, lib. περὶ εὐθυμ. p. 470. Ἴδε καὶ
 τὰς ὑπὸ μασιγῇ διορύττοντας τὸν Αἰθῶ,

i. e. inspicite etiam eos, qui flagellis
 urgentibus, &c.

4 Κατέκλεισαν αὐτοὺς εἰς τὴν ὄπλιν, &c.]
 Vide p. 218. n. 1.

5 Ἐν τῷ ὄχλῳ, &c.] Ammonius:
 Πλῆθος καὶ Ὀχλός διαφέρει. Πλῆθος
 μὲν γὰρ σύνημά τινων· Ὀχλός δὲ κυ-
 ρίως ὄχλησις. Phavorin. Ὀχλός, ἡ
 ὄχλησις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Re-
 ctiùs Thom. Magister: Ὀχλός, καὶ τὸ
 πλῆθος, καὶ ἡ ὄχλησις. Suprà Xe-
 nophon p. 213, 217 de multitudine
 militari, seu inermi turbâ ad rem
 gerendam minùs aptâ, vocem
 istam adhibuit. Cæterùm, οἱ σφεν-
 δονῆται καὶ οἱ τοξόται sunt, qui su-
 præ modò nomine γυμνήων dicti
 sunt, & τοῖς ὀπλοῖς, i. e. ὀπλίταις,
 opponi solent.

6 Πρὸς τὸ ἄλλο στρατεύμα] Stil.
 barbarorum.

ἔδοξεν αὐτοῖς μὴ κινεῖν τὰς στρατιώτας· πλὴν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς
 πλευρᾶς τῆς πλαισίᾳ ἀνήγαγον πελλασὰς πρὸς τὸ ὄρος. Ε-
 πεί δ' ἔτοι ἐγένοντο ὑπὲρ τῶν ἐπομένων πολεμίων, ἔκει ἐπέλι-
 θεντο οἱ πολέμιοι τοῖς καταβαίνεσι· δεδοικότες μὴ ἀποδηθεί-
 ησαν, καὶ ἀμφοτέρωθεν αὐτῶν γένοιτο οἱ πολέμιοι. Οὕτω τὸ
 λοιπὸν τῆς ἡμέρας πορευόμενοι, οἱ μὲν τῇ ὁδῷ κατὰ τὰς γηλό-
 φους, οἱ δὲ κατὰ τὸ ὄρος ἐπιπαριόντες, ἀφίκοντο εἰς τὰς κώμας.
 καὶ ἰατρὲς κατέστησαν ὁκίω· πολλοὶ γὰρ ἦσαν οἱ τετραμένοι.

Ἐνλαῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς, καὶ τῶν τετραμένων ἕνεκα, καὶ
 ἅμα ἐπιήδεια πολλὰ εἶχον, ἄλευρα, οἶνον, κριθὰς ἵπποις
 συμβεβλημένας πολλὰς. Ταῦτα δὲ συνηγμένα ἦν τῷ σατρα-
 πεύοντι τῆς χώρας. Τετάρτῃ δ' ἡμέρᾳ καταβαίνουσιν εἰς τὸ πεδίον.
 Ἐπεὶ δὲ κατέλαβεν αὐτὰς Τισσαφέρνης σὺν τῇ δυνάμει, ἐδίδαξε
 τὰς Ἑλλήνας τῇ ἀνάγκῃ κατασκηνησάει ἔκ πρῶτον εἶδον κώμην,

movere; verum à latere dextro quadrati agminis peltastas in
 montem subducebant. Illi cum supra hostes, qui ipsos sequeban-
 tur, evasisent, non jam amplius descendentes adoriebantur ho-
 stes; propterea quod metuerent ne à suis abscinderentur, & utrin-
 que ipsis adessent hostes. Ità cum reliquum diei pergerent, alii viâ
 quæ per colles ducebat, alii per montem progressi, ad vicos pervē-
 niebant, ibique medicos octo constituere; nam multi erant vul-
 nerati.

Hic triduum commorati sunt, cum vulneratorum causâ, tum
 etiam quod commeatûs adfatim haberent, farinam, vinum, hor-
 deum multum equis congestum. Hæc autem omnia in usum ejus,
 qui regionis erat satrapa, fuerant comportata. Cæterum die
 quarto in planitiem descendunt. Cumque Tissaphernes suis cum
 copiis eos adsecutus esset, docuit Græcos ipsis castra necessariò
 vicum ubi primum conspexerunt esse ponenda, neque jam am-

1 Τὸ λοιπὸν τῆς, &c.] Vide p. 226.
 n. 1.

2 Καὶ ἰατρὲς, &c.] Lege p. 86.
 n. 4. & K. Π. p. 77.

3 Συνηγμένα ἦν τῷ, &c.] Reddi
 etiam possunt, à satrapâ coacta: sic
 p. 223. τῷ Κλεάρχῳ καὶ ἀλεξιμένης,
 sonant à Clearcho relicto. Porro,

suprà Noster τῷ σατραπείῳ casum
 adjunxit accusativum, p. 66. τὰ
 δ' ἐν μέσῳ τῶν πάντων σατραπεί-
 οισιν, οἱ, &c.

4 Τῷ σατραπείοντι, &c.] Consule
 Dissertat. II. p. 51. K. Π. præmissæ.

5 Κατέλαβεν] Suprà p. 225. sine
 casu posuit.

καὶ μὴ πορεύεσθαι ἔτι μαχομένους· πολλοὶ γὰρ ἦσαν ἰσχυροὶ, τετραμένοι, καὶ οἱ ἐκείνους φέροντες, καὶ οἱ τῶν φερόντων τὰ ὅπλα δεξάμενοι. Ἐπεὶ δὲ καλεσκήνησαν, καὶ ἐπεχείρησαν αὐτοῖς ἀκροβολίζεσθαι οἱ βάρβαροι πρὸς τὴν κώμην προσιόντες, πολὺ περιῆσαν οἱ Ἕλληνες· πολὺ γὰρ διέφερον, ἕκ τῆς χώρας ὁρμῶντας ἀλέξασθαι, ἢ πορευομένους ἐπὶ τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι. Ἡνίκα δ' ἦν ἡδὴ δέιλη, ὥρα ἦν ἀπιέναι τοῖς πολεμίοις· ἔποτε γὰρ μεῖον ἀπεστράτοπεδεύοντο οἱ βάρβαροι τῇ Ἑλληνικῇ ἐξήκοντα σταδίων, φοβέμενοι μὴ τῆς νυκτὸς ἐπιθοῖντο αὐτοῖς. Πονηρὸν γὰρ νυκτὸς ἐστὶ σφάτευμα Περ-

plius iter faciendum simul & pugnandum: multi enim ad pugnam, vulnera quod acceperant, inutiles erant, itidemque illos qui portabant, quique horum, vulneratos qui portabant, arma acceperant. Cum jam castra metati essent, ac barbari ad ipsum usque vicum progressi velitationibus eos adgrederentur, longè superiores erant Græci: nam multum præstabat, facto ex statione impetu vim à se propulsare, quàm inter proficiscendum adversus irruentes hostes dimicare. Cum jam advesperasceret, hostibus erat abeundi tempus: non enim unquam barbari castra minùs sexaginta stadiis à Græcis copiis distantia metabuntur; quippe metuebant nè Græci noctu ipsos invaderent. Etenim Persarum exer-

1 Απόμαχοι] Phavor. & Suidæ sunt οἱ ἐκτὸς τῆς πολέμου γεγονότες.

2 Καλεσκήνησαν] Adip. 127. n. 2.

3 Ακροβολίζεσθαι] Vide p. 230. n. 5.

4 Πολὺ γὰρ, &c.] MS. Eton. & edit. Ald. ἐν ᾗ περιῆσαν: rectè; si quid tamen mutandum. Sic ferè suprà p. 205. ἐν μόνῳ προέχουσιν, &c.

5 Ἐκ τῆς χώρας, &c.] l. e. ex statione pro castris, five loco, ubi καλεσκήνησαν, & ἐν ταῖς constiterunt. Cæterum, ἀλέξασθαι sonat hinc vim illatam, hostium impetum propulsando se tueri. Vide p. 92. n. 1. & p. 34. n. 4. Similiter K. Π. p. 65. Τὶ ἐν ἐστὶν ἢ ἢ ἀλέξασθαι δικάνοτερον, ἢ, &c.

6 Δείλη] Respice p. 75. n. 1.

7 Τῇ Ἑλληνικῇ] Adip. 40. n. 5.

8 Τῆς νυκτὸς ἐπιθοῖντο] Antenomen

deficit Δ[ε] vel ἐπὶ, quâ de ellipsi vide p. 219. n. 2. Sic K. Π. p. 96. ἀλλὰ τῆς μὲν νυκτὸς, pro ἐπὶ vel δια, &c. Porro, verbum illud respicit ἄνδρες, Ἕλληνες vel στρατιῶται, qui in voce Ἑλληνικῇ intelliguntur. In ed. Steph. legitur quidem — νυκτὸς οἱ Ἕλληνες, &c. Vide p. 20. n. 2. & loca ibi citata.

9 Πονηρὸν γὰρ νυκτὸς, &c.] Confer K. Π. p. 218. Suidas: Πεποδισμένοι· τὰς πόδας δεδεμένοι — καλεσχημένοι: deinde verba hæc Xenophontis, nonnihil mutata, uti fit, adducit. Idem verbum ἐπισαῆσαι perperam exponit ἐπαναῆσαι: ad quod verbum etiam adfert locum hunc Xenophonticum. Quin & eodem nomine notandus venit Phavorinus; cui

σικόν. Οἷτε γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδενται, καὶ ὡς ἐπιπολὺ πε-
ποδισμένοι εἰσὶ, τὰ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθείησαν· εἴαν τε τις
θορύβος γίνηται, δεῖ ἐπιστάξαι τὸν ἵππον ¹ Πέρσῃ ἀνδρὶ, καὶ
χαλινῶσαι δεῖ, καὶ ² θωρακισθέντα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον.
Ταῦτα δὲ πάντα ³ χαλεπὸν νυκτὸς, ὅτε καὶ θορύβος ὄντος,
ποιεῖν. Τέττε ἕνεκα πόρρω ⁴ ἀπεσκήνην τῶν Ελλήνων.

Ἐπεὶ δὲ ἐγίνωσκον αὐτὰς οἱ Ἕλληνες βελομένους ἀπιέναι
καὶ ⁵ διαγελλομένους, ⁶ ἐκήρυξε τοῖς Ἕλλησι παρασκευάσασθαι,
ἀκρόντων τῶν πολεμίων. ⁷ Καὶ χρόνον μὲν τινα ἐπέσχον τῆς

citus noctu incommodus est. Nam & equi ipsorum alligantur,
ac plerumque pedicis constricti sunt; nè, si soluti sint, fugiant:
& si quis incidat tumultus, homo Persicus equum insternat ne-
cesse est, necesse est etiam frenet, & ubi se lorica munierit, equum
conscendat. Hæc autem omnia noctu facere, quippe cùm tu-
multus sit *exortus*, difficile. Hæc de causâ longè à Græcis castra
habere remota solebant.

Cùm autem Græci animadverterent velle ipsos discedere, eo-
rūque consilium divulgatum esse, Græcis se quisque pararet ita
edixit *præco*, ut hostes *rem* audirent. Itaque barbari aliquamdiu

cui Ἐπιστάξει ἰτίδὲν ἐπαναβῆναι ἐπὶ
τὸν ἵππον. MS. Eton. ἐπιπολὺ dat
pro ἐπιτοπολὺ. Suidas, ἐπὶ τὸ πολὺ.
Vide sis p. 193. n. 4.

¹ Πέρσῃ ἀνδρὶ.] Vide p. 57. n. 2.

² Θωρακισθέντα, &c.] Constructio-
nis ratio postulare videtur θωρακι-
σθέντι, ut ἀνδρὶ aptè respondeat. Sic
apud Homer. Il. α. v. 541.

Αἰεὶ τοι φίλον ἐστίν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν
ἰόντα,

Κρυπιάδια φρονέοντα, &c.

pro ἰόντι. — φρονέοντι. Et Nost. suprā
p. 208. & seq. ἐξὸν αὐτοῖς, τὰς νῦν οἰκοὶ
ἀκλήρους πολίτευοντας ἐνθάδε κομισα-
μένους, pro κομισαμένοις. Sed tam
Atticorum quàm Poëtæ πνεῦμα ὑπὸ
νόμον τάξαι δύσκολον.

³ Χαλεπὸν νυκτὸς, &c.] MS. Eton.
χαλεπὰ νύκτωρ καὶ θορύβος ὄντι. τέττε
&c. Suidas ad v. ἐπιστάξαι: ταῦτα
δὲ πάντα χαλεπὰ ποιεῖν νύκτωρ, καὶ θο-
ρύβος ὄντι. Muret. ἄλλως τε καὶ θορύ-

βος. Edit. Steph. & Leunclav. lecti-
onem exprimendam curavi.

⁴ Ἀπεσκήνην.] Quod suprā modò
dixit ἀπεσφαλτοπεδευοντο.

⁵ Διαγελλομένους.] Suidas: Διαγ-
γέλλων καὶ διαγελλομένων, παρακελευ-
ομένων. Ἐνοφῶν. Ἐγίνωσκον αὐτὰς ἀπιέ-
ναι βελομένους, καὶ διαγελλομένους· ἡ αὐτὴ
τῇ φανερωμένους· δήλως γινωμένους.

⁶ Ἐκήρυξε.] Scil. κήρυξ τις. Adfi-
nem huic ellipsin videre est p. 224.
ubi lege n. 3.

⁷ Καὶ — ἐπέσχον.] De usu particu-
læ vide pag. 104. n. 2. cum verbo
intellige ἰαυτὴς, quod & aliàs defi-
cere solet. Aët. XXVII. 43. ἀπορρέι-
ψαντας sonat ἀπορρέιψαντας ἰαυτὴς:
idem supplementum postulat ἐπι-
δόσεις ejusd. cap. v. 15. Plenè Lucian.
Hist. ver. l. 1. p. 375. καὶ παραδόσεις
αὐτὰς, & ibid. p. 385. ἐλλειπτικῶς
dixit, καὶ ἀπορρέιψαντες ἰνηχόμεθα, i. e.
cūm projecissetur nos, &c.

πορείας οἱ βάρβαροι· ¹ ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγίνετο, ἀπῆσαν· ἔγὰρ
 ἔδοκει λυσιτελεῖν αὐτοῖς νυκλὸς πορεύεσθαι, καὶ καλᾶσθαι ἐπὶ
 τὸ στρατόπεδον. Ἐπειδὴ δὲ σαφῶς ἀπιονίτας ἤδη ἑώρων οἱ Ἕλ-
 ληνες, ἐπορεύοντο καὶ αὐτοὶ ² ἀναζεύξαντες, καὶ διήλθον ὅσον ἐξή-
 κοντα σταδίους· καὶ γίνεσθαι ³ τοσῶτον μετὰ τῶν στρατευμά-
 των, ὥς τῇ ὑπεραία ἔκ ἐφάνησαν οἱ πολεμιοί, ἔδδ' τῇ τρίτῃ
 τῇ δὲ τετάρτῃ, νυκλὸς ⁴ προσελθόντες, καλαλαμβάνει χωρίον
 ὑπερδέξιον οἱ ⁵ βάρβαροι, ἢ ἔμελλον οἱ Ἕλληνες παρίεναι,
⁶ ἀκρωνυχίαν ὄρεος, ὑφ' ἣν ἡ κατάσσις ἦν εἰς τὸ πεδίον.
 Ἐπειδὴ δὲ ἑώρα Χειρίσοφος προκατειλημμένην τὴν ἀκρωνυ-
 χίαν, καλεῖ Ξενοφῶνα ἀπὸ τῆς ἑρᾶς· καὶ κελεύει λαβόντα τὰς
 πελάσας ⁷ παραγενέσθαι εἰς τὸ πρόσθεν. Ο δὲ Ξενοφῶν τὰς

ab itinere faciendo sese cohibebant: verum ubi jam serum diei
 esset, abiērunt: non enim ipsis conducere noctu proficisci, & in
 castra deduci videbatur. Eos verò Græci posteaquam jam mani-
 festò discedentes viderent, etiam ipsi castris motis pergebant, &
 sexaginta circiter stadia emensi sunt: atque tantum inter exerci-
 tus spatii relictum est, ut neque die altero adparerent hostes, ne-
 que tertio; quarto verò, noctu progressi, locum superiorem oc-
 cupant barbari, quā Græci transitori erant, nimirum montis ver-
 ticem, sub quo descensus erat in planitiem. Cherisophus ubi
 verticem istum præoccupatum vidisset Xenophontem ab agmine
 extremo arcessit; eumque adsumptis sibi peltastis ad anteriorem
 aciei partem adesse jubet. At peltastas non duxit Xenophon;

¹ Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγίνετο] Vide p. 126.
 n. 3.

² ἀναζεύξαντες] *Phavor.* ἀναζεύ-
 ξας, ἀναστρατοπεδεύσας, ὑποστρέψας:
 priore sensu hic loci posteriore
 posuit Noster K, Π. p. 635.

³ Τοσῶτον] *Scil.* διάστημα: quod
 & alibi deesse monuimus p. 75. n.
 3. & p. 218. n. 4.

⁴ Προσελθόντες] Vulgo, προσελθόν-
 τες: quod illius locum aliàs sæpè
 occupavit. Hujusmodi permuta-
 tionis exempla videre est. p. 107.
 n. 2. *Stephano & Mureto* jam olim
 se probavit ea, quam recepimus,
 scriptura.

⁵ Βάρβαροι, ἢ] Lege p. 211. n. 5.

⁶ ἀκρωνυχίαν ὄρεος, ὑφ' ἣν, &c.] Su-
 præ modò p. 223. scripsit — ἀπὸ τῆς
 ὄρεος, ὑφ' ἣν, &c. Sed utrique casui ista
 solet inservire præpositio. *Suidas*:
 ἀκρωνύξ — καὶ ἀκρωνυχία, τὸ ἄκρον τῆς
 ὄρεος: deinde locum hunc sic exscri-
 bit: Ἐπεὶ δὲ ἑώρα ὁ Χειρίσοφος προ-
 κατειλημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν τῆς ὄρεος,
 ἀφ' ἣς ἡ κατάσσις, &c. Ubi Cl. edi-
 tor minùs rectè apud Xenophontem
 ὑφ' ἣν legi statuit. Mihi tamen nil
 mutandum videtur; cum ὑφ' ἣν ἡ
 κατάσσις, &c. rectè cohæreant cum
 sequentibus istis, ὑπὲρ τῆς κατασ-
 σίως λόφου.

⁷ Παραγενέας εἰς τὸ πρόσθεν] De
 verbo lege p. 8. n. 2. Cæterum, cum
 τὰ

μὴ πελῖας ἀς ἐκ ἦεν· (ἐπιφαινόμενον γὰρ εἴωρα Τισσαφέρην,
καὶ τὸ στρατεύμα πᾶν) αὐτὸς δὲ ¹ προσελάσας ἡρώτα, Τί κα-
λεῖς; Ο δὲ λέγει αὐτῷ, Ἐξεῖν ὁρᾶν· προκαλείληπται γὰρ ἡμῖν
ὁ ὑπὲρ τῆς καταβάσεως λόφος, καὶ ἐκ ἑσὶ παρελθεῖν, εἰ μὴ
τέτρες ἀποκόψομεν. Ἀλλὰ τί ἐκ ἦες τρεῖς πελῖας ἀς; Ο δὲ
λέγει, ὅτι ἐκ ἐδόκει αὐτῷ ἔρημα καὶ ἀλιπεῖν τὰ ὀπισθεν, ἐπι-
φαινόμενων τῶν πολεμίων. Ἀλλὰ μὴν ὥρα γ', ἔφη, βεβλῦσα, ²
πῶς τις τρεῖς ² ἄνδρας ἀπελᾶ τῷ λόφῳ. Ἐνθα ἄνθα Ξενοφῶν ὁρᾷ
τῷ ὄρει τὴν κορυφὴν ³ ὑπὲρ τῶν ἐαυτῶν στρατεύματις ἔσαν, καὶ ἀπὸ
ταύτης ἐφοδὸν ἐπὶ τὸν λόφον, ἔνθα ἦσαν οἱ πολέμιοι· καὶ λέγει,
Κράτισον, ὦ Χειρίσοφε, ἡμῖν ἰεῖα ὥς τάχις· ἐπὶ τὸ ἄκρον.
ἂν γὰρ τέτο λάβωμεν, καὶ δυνήσονται μένειν ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ.
Ἀλλ', εἰ βέλει, μένε ἐπὶ τῷ στρατεύματι· ἐγὼ δὲ ἐθέλω πορεύ-
εσθαι· εἰ δὲ ⁴ χρήσεις, πορεύεαι ἐπὶ τὸ ὄρος, ἐγὼ δὲ μενῶ αὐτῷ.

(nam Tissaphernem, totumque ejus exercitum, se ostendere vi-
debat) sed ipse advectus equo ad Cherisophum, Quamobrem me
arcessis? inquit. Huic respondet is, Videre licet: præoccupatus
enim nobis est collis ille, qui supra descensum eminet, nec transire
licet, nisi hos dejiciamus. Verum cur peltastas huc non duxisti?
Respondet ille, sibi non visum esse, ut posterius agmen desertum
relinqueret, cum hostes se in conspectum darent. Sed enim tem-
pus est, inquit, consultandi, quo pacto quis homines à colle re-
pellat. Ibi tum Xenophon montis verticem copiis suis immi-
nere videt, atque ab hoc ad collem illum, ubi hostes erant, adi-
tum quendam esse: itaque, Optimum fuerit, inquit, Cherisophe,
quamprimùm nos ad acumen illud tendere: nam hoc si occupa-
verimus, supra viam manere non poterunt. At, si ita tibi vide-
tur, ad exercitum maneto; ipse volo eò tendere: sin hoc mavis,
in montem pergito; atque ego hìc manebo. Tibi verò, ait Che-

τὸ πρόσθεν exaudi μέρη, scil. τῷ
στρατεύματι, uti mox cum τὰ ὀπι-
σθεν intelligendum μέρη, &c. Vide
fis p. 213. n. 5.

¹ Προσελάσας] Scil. ἵππον. Vide
p. 225. n. 5. MS. Eton. & ed. Steph.
προσελάσας,

² Ἄνδρας ἀπελᾶ] De nomine vi-
de p. 25. n. 4. Verbum autem Atti-
co more posuit pro ἀπελάσει. Pha-

vorin. Ελᾶ, ἀνὶ τῇ ἐλάσει λαμβάνειαι
ἐνίοτε. Plura lege fis p. 77. n. 2.

³ Ὑπὲρ τῶν ἐαυτῶν] Vulgo, ἐαυτῶν:
quam vocem delendam censuit
Muretus. Sed visum est auctoritate
MSti Eton. paulum mutatam re-
tinere.

⁴ Χρήσεις] Phavor. Χρήζω, ἡνίκα
σημαίνει τὸ χρεῖαν ἔχω — ἔχει τὸ
προσβλεπόμενον. Cum verò τὸ θέλω
hìc

Αλλὰ δίδωμί σοι, ἔφη ὁ Χειρίσοφος, ὁπότερον βέλει, ἐλέαξ·
Εἰπὼν ὁ Ξενοφῶν ὅτι νεώτερός ἐστιν, αἰρεῖται πορεύεσθαι· κελεύει
δὲ οἱ συμπεμψαὶ ἀπὸ τῆς ¹ σόματος ἀνδρας· ² μακρὰν γὰρ ἦν
ἀπὸ τῆς ἑρᾶς λαβεῖν. Καὶ ὁ Χειρίσοφος συμπέμπει τὴν ἀπὸ
τῆς σόματος πελίας· ἔλαβε δὲ τὴν κατὰ μέσον τῆς πλαισίας.
Συνέπεσθαι δ' ἐκέλευσεν αὐτῶν καὶ τὴν τριακοσίους ὁ Χειρίσοφος, ἔς
αὐτὸς εἶχε τῶν ἐπιλέκτων, ἐπὶ τῷ σόματι τῆς πλαισίας.

Εντεῦθεν ἐπορεύοντο ὡς ἐδύνατο τάχιστα. Οἱ δὲ ἐπὶ τῇ
λόφῳ πολέμιοι ὡς ἐνόησαν αὐτῶν τὴν πορείαν ἐπὶ τὸ ἄκρον,
εὐθὺς καὶ αὐτοὶ ³ ὤρμησαν ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον. Καὶ
ἐνταῦθα πολλὴ μὲν κραυγὴ ἦν τῇ Ἑλληνικῇ στρατεύματος,

risophus, *optionem* do, *utrum* mavis, eligendi. Xenophon cum
se natus minorem diceret, proficiscendi *sibi* munus eligit: hortatur
tamen ut milites *quosdam* ex fronte secum unam mitteret; nam lon-
gum erat, si *quos* ab extremo agmine sumeret. Et Cherisophus
unam cum ipso peltastas, qui erant primo in agmine mittet: eos
etiam sumpsit, qui in medio quadratae erant aciei. Praeterea simul
eum Cherisophus sequi iussit trecentos illos, quos ipse de lecto-
rum numero *militum* in fronte quadrati habebat agminis.

Inde quam poterant celerrime profecti sunt. Hostes autem, qui
erant in colle, cum iter ipsorum ad cacumen *dirigi* animadverte-
rent, mox & ipsi impetum ceperunt in cacumen certatim con-
tendendi. Atque ingens ibi tum clamor Graeci erat exercitus,

hic loci significet, grammaticum
utique si audiamus, tollendum erit
τ, quod Stephanus & Leunclav. sub-
scribendum curarunt.

1 Στόματι] Suidas: Στόμα· τὸ
ἔμπροσθεν μέρος τῆς στρατῆς Ξενοφῶν.
Κελεύει ἀπὸ τῆς σόματος συμπεμψαὶ
ἀνδρας· μακρὰν γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς ἑρᾶς
λαβεῖν.

2 Μακρὰν γὰρ ἦν—ἑρᾶς] MS. E-
ton. μακρὸν γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς ἑρᾶς λα-
βεῖν. In prioribus si quid mutan-
dum, reposuerim, μακρὸν ἂν γὰρ ἦν
vel ἦ five εἴη, &c. Caeterum, ἑρᾶς
ex MSto & Suidā rescripti: cum
prius legeretur ἑραγίας. Suidas ipse
quidem ἑραγίαν exponit στρατιάν τὴν

ὀπισθεν ἀκολουθεῖσαν. Sed ἑρᾶς re-
ctius opponitur τῷ σόματι: &
Xenophontis ipsius auctoritate
confirmatur. Sic enim ille *Hist.*
Gr. lib. 4. ἐπεὶ δὲ ἐκώλυον τῆς πο-
ρείας οἱ Θετταλοὶ ἐπελαύνοντες τοῖς
ὀπισθεν, παραπέμπει ἐπ' ἑρᾶν καὶ
τὸ ἀπὸ τῆς σόματος ἰππικόν, πλὴν,
&c. *Phavor.* ex *Eustathio*: Οὐρά.
κατὰ Ξενοφῶντα τὰ ὀπίσω τῆς φά-
λαγγος. Vide etiam supra p. 238.
l. 11.

3 ὤρμησαν ἀμιλλᾶσθαι, &c.] Sig-
nificanter haec ardorem nisusque
militum, ad cacumen occupa-
ndum nervis omnibus contenden-
tium, exprimunt.

¹διακελευομένων τοῖς ἐαυτῶν· πολλή δὲ κραυγὴ τῶν ἀμφὶ Τισσαφέρην, τοῖς ἐαυτῶν διακελευομένων. Ξενοφῶν δὲ ²παρελαύνων ἐπὶ τῇ ἵππῃ, παρεκελεύετο· Ἄνδρες, νῦν εἰς τὴν Ελλάδα νομίζετε ἀμιλλᾶσθαι, νῦν πρὸς παῖδας καὶ γυναῖκας· νῦν ὀλίγον πονήσαντες χρόνον, ἀμαχεῖ ³τὴν λοιπὴν πορευσόμεθα. Σωλήριδας δὲ ὁ Σικυώνιος εἶπεν, Οὐκ ἐξ ἴσθι, ὦ Ξενοφῶν, ἐσμέν· σὺ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππῃ ὀχῇ, ἐγὼ δὲ χαλεπῶς κάμνω, τὴν ἀσπίδα φέρων. ⁴Καὶ ὁ, ἀκέσας ταῦτα, καὶ ἀπηδήσας ἀπὸ τῆς ἵππου, ὡθεῖτο αὐτὸν ἐκ τῆς τάξεως, καὶ τὴν ἀσπίδα ἀφελόμενος, ὡς ἐδύνατο τάχιστα ἐπορεύετο. Ἐτύχανε δὲ καὶ ⁵θώρακα ἔχων τὸν ἵππικόν· ὥς ἐπιέζετο. ⁶Καὶ τοῖς μὲν ἔμπροσθεν ὑπάλειν παρε-

suos cohortantis; ingens etiam eorum clamor, qui cum Tissapherne erant, ac suos *itidem* cohortabantur. Xenophon autem equo prætervectus, adhortatione *hæc* usus est: Nunc vobis viri, *de reditu* in Græciam, nunc *de reditu* ad liberos & uxores *propositum* esse certamen existimate: nunc si exiguum ad tempus laboris tolerantess fuerimus, reliquum iter absque prælio conficiemus. At Soteridas Sicyonius, Non æqua, inquit, nostrum, Xenophon, est conditio; nam tu quidem equo veheris, ego scutum portans, graviter fatigor. Et is, hæc cum audisset, ex equo defiliit, è loco istum pepulit, scutoque ademto, quam celerrimè poterat, perrexit. Fortè *tunc* etiam thoracem indutus erat equestrem; adeò ut *onere* premeretur. Attamen priores hortabatur, ut procederent; po-

1 Διακελευομένων, &c.] *Scil.* στρατιωτῶν, ἀνδρῶν vel στρατηγῶν, quos in στρατεύματος intelligas oportet. Vide p. 220. n. 2. & loca ibi adlata. Porro, venustatem quandam verborum ordo non nihil mutatus orationi conciliat: cum enim dixerat, διακελευομένων τοῖς ἐαυτῶν· nè tædio venirent eadem eodem ordine collocata verba, leguntur mox, τοῖς ἑαυτῶν διακελευομένων.

2 Παρελαύνων ἐπὶ τῇ, &c.] Quod ἑλλειπτικῶς expressit p. 78. & 79. Plenè p. 15. παρελαύνων ἐφ' ἀρματι.

3 Τὴν λοιπὴν] *Scil.* ὁδόν· quam sæpè alibi intelligendam ostendimus p. 124. n. 4.

4 Καὶ ὁ] *Phavor.* Ος σημαίνει (præter alia) καὶ ἀνλωνυμίαν ἰσοδυναμῶσαν τῇ ἔτῳ: quam vim apud dialogorum scriptores passim obtinet. *Lucian.* Hist. verar. l. 1. p. 377. Καὶ ὁ ἀρξάμενος, &c. Sic apud *Platon.* sæpissime & Nostrum.

5 Θώρακα ἔχων τὸν ἵππικόν] Alius, utique equiti, alius pediti thorax erat. Discrimen agnoscit & *Plutarch* in *Philopœm.* p. 359. — τὸν μὲν ἵππον ἀφῆκεν, αὐτὸς δὲ χωρία σκολιά — καὶ πεζὸς ἐν ἵππικῷ θώρακι καὶ σκευῇ βαρύνετα χαλεπῶς, &c. Vide K. Π. p. 218. n. 1. p. 428. n. 2. p. 462. n. 2.

6 Καὶ, &c.] Valet, opinor, hoc utique loco, *attamen*, *nihilominus*,
H h tamen;

κελεύειο, τοῖς δὲ ὀπισθεν, παριέναι, μόγῃς ἐπομένοις. Οἱ δ' ἄλλοι στρατιῶται παίεσι, καὶ βάλλεσι, καὶ λοιδορεῖσι τὸν Σωτηρίδαν, ἕως ἡνάγκασαν λαβούνα τὴν ἀσπίδα πορεύεσθαι. ¹ Ο δὲ ἀναβάς, ἐπὶ τῷ ἵππῳ, ἕως μὲν βάσιμα ἦν, ἤγεν· ἐπεὶ δὲ ἄβαλα ἦν, καλαλιπὼν τὸν ἵππον, ἔσπευδε πεζῇ. Καὶ φθάνουσιν ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενοι τὰς πολεμίας.

Ενθα δὴ οἱ μὲν βάρεδροι στραφέντες ² ἔφευγον, ἢ ἕκαστος ἐδύναιτο. οἱ δ' Ἕλληνες εἶχον τὸ ἄκρον· ³ Οἱ δὲ ἀμφὶ Τισσαφέρνην καὶ Αῤῃαῖον ἀποσρεπόμενοι ἄλλην ὁδὸν ὥχοντο· οἱ δὲ ἀμφὶ Χειρίσοφον καλαβάντες εἰς τὸ πεδίον, ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν κώμῃ

steriores, qui vix sequebantur, ut ad eos versùs se moverent. Milites cæteri Soteridam cædunt, feriunt, conviciis proscindunt, donec eum recepto scuto pergere coegerunt. Ille, consensu equo, quam quidem diu loca erant equo pervia, præibat eques: cum essent invia, equo relicto, pedes festinabat. Ac citiùs quàm hostes in cacumen perveniunt.

Tum verò conversi barbari, quàm quisque poterat, fugiebant; Græci cacumen tenuerunt. Tissaphernes & Ariæus cum suis se convertentes aliâ abiêre viâ: Cherisophus quique circa eum erant in planitiem cum descendissent, castra in vico multis bonis referto

tamen; planè uti Joh. I. 10. Εν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτῆς ἐγένετο: καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν ἐκ ἑῷ. Cæterum, ὑπάγειν sonat προάγειν. Αἰτιολογία. — ὑπάγειν λέγομεν ἀπὸ τῆς προάγειν, τετέστιν, εἰς τὴν προσθεν πορεύεσθαι. Harpocrat. ὑπάγουσιν, ἀπὸ τῆς προάγουσιν.

¹ Ο δὲ ἀναβάς, ἐπὶ, &c.] Perperam locum hunc distinxerunt editores, ad ellipticam loquendi rationem parum attentī. Sic nempe typis excudendum curârunt, ὁ δὲ ἀναβάς ἐπὶ τῷ ἵππῳ, ἕως, &c. cum tamen ἐπὶ τῷ ἵππῳ non statim τῷ ἀναβάς, sed verbo ἤγεν, adjungi debeant. Hoc enim modo supplenda videtur locutio: Ο δὲ ἀναβάς scil. ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ τῷ ἵππῳ scil. ὀχούμενος, ἕως μὲν — ἤγεν: Noster K. Π. p. 471. ἀνέβαινον

ἐπὶ τὸν ἵππον — p. 603. ἀναβάς ἐπὶ τὸν ἑμὸν ἵππον. Sed passim occurrit hæc prima phrasis: altera, K. Π. p. 428. αὐτὸς δὲ ὡς ἡγήσόμενος αὐτῶν ἐπὶ τῷ ἄρματι — planè ut hîc loci ἐπὶ τῷ ἵππῳ ἤγεν. Et p. 596. ἐφείποντο δὲ οἱ περὶ αὐτὸν σκηπτάχοι ἐφ' ἵππων. Sic denique ἐπὶ τῷ ἵππῳ ἤγεν rectè opponuntur τοῖς ἔσπευδε πεζῇ, quæ mox sequuntur. Porro, MS. Eton. hunc verborum ordinem dat, ὁ δὲ ἀναβάς, ἕως μὲν βάσιμα ἦν, ἐπὶ τῷ ἵππῳ ἤγεν.

² Ἐφευγον, ἢ, &c.] Sic suprâ p. 238. — βάρεδροι, ἢ, &c. Lege sis p. 211. n. 5.

³ Οἱ δὲ ἀμφὶ, &c.] Qui Nostro mox infrâ sunt Τισσαφέρνης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. Vide p. 141. n. 2. & 53. n. 2.

μεστῇ πολλῶν ἀγαθῶν. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι κῶμαι πολλαὶ
 πλήρεις πολλῶν ἀγαθῶν, ἐν τῷ τῷ πεδίῳ, παρὰ τὸν
 Τίγρηα ποταμὸν. Ἡνίκα δ' ἦν ἰδέσθαι, ἐξαπίνης ἐπιφαίνον-
 ται οἱ πολέμιοι ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ τῶν Ἑλλήνων κατέκοψάν
 τινας τῶν ἐσκεδασμένων ἐν τῷ πεδίῳ καθ' ἀρπαγὴν· καὶ γὰρ
²νομαὶ πολλαὶ βοσκημάτων διαβιβαζόμεναι εἰς τὸ ³πέ-
 ραν τῷ ποταμῷ κατελήφθησαν. Ἐνταῦθα Τισσαφέρνης
 καὶ οἱ σὺν αὐτῷ καίειν ἐπεχείρησαν τὰς κώμας. Καὶ τῶν
 Ἑλλήνων μάλα ἠθύμησάν τινες, ἐννοούμενοι μὴ τὰ ἐπιτή-
 δεια, εἰ καύσειεν, ἐκ ἔχοιεν ὁπόθεν λαμβάνοιεν. ⁴Καὶ οἱ
 μὲν ἀμφὶ Χειρίσοφον ἀπήεσαν ἐκ τῆς βοηθείας· ὁ δὲ
 Ξενοφῶν, ἐπεὶ κατέβη, παρελαύνων ἐπὶ τὰς τάξεις, ἠνίκα
 ἀπὸ τῆς βοηθείας ἀπήεσαν οἱ Ἕλληνες, ἔλεγεν. Ὁρᾶτε, ὦ
 ἄνδρες Ἕλληνες, ὑφίεντας τὴν χώραν ἤδη ἡμετέραν εἶναι.

Iocabant. Erant & alii vici plures, multis bonis pleni, istâ in
 planitie, secundum Tigrim fluvium. Cum jam advesperasceret,
 hostes se in planitie subito ostendunt, & à Græcis quosdam ad
 prædam per planitiem sparsis conciderunt: etenim multa peco-
 rum agmina in ulteriorem fluminis ripam trajecta hîc capta sunt.
 Ibi tum Tissaphernes quique cum ipso erant vicos exurere cona-
 bantur. Itaque de Græcis nonnulli valdè demissis erant animis,
 quippe qui hoc secum cogitarent *soliciti*, nè commeatus unde su-
 merent, *hos si barbari* incenderent, *alios* non haberent. Et Che-
 risophus quidem & qui circa ipsum erant ope *suis* latâ redibant:
 Xenophon autem, posteaquam descendisset, ordines obequitans,
 cum ope latâ Græci redissent; Videtis, inquit, viri, concedere
barbaros regionem jam esse nostram: nam quæ à nobis impetra-

1 Δείλη] Vide p. 75. n. 1.

2 Νομαὶ] *Hesychio.* interprete, βοσκαί. Νομή, διαίρεσις, μερισμός, νέμησις. *Thomas Magister:* Νομή, ἡ βοσκή, ἀπὸ τῆ νέμομαι τὸ βόσκω—ἀπὸ δὲ τῆ νέμω, τὸ μερίζω, νόμος. Scribe, νομός, i. e. πλῆθος, uti exponitur ad *Hom.* II. v. v. 249. Ex hoc autem fonte, licet alias ἀπὸ τῆ νέμομαι, idque sæpiùs, deducatur, hic loci petenda est vocis νομαὶ significatio.

3 Πέραν] Addito articulo in nomen transit, cum quo intelligas oportet χεῖλος: ut & apud *Luc.* VIII. 22. & *Marc.* IV. 35.

4 Καὶ οἱ μὲν ἀμφὶ, &c.] Locum ita emendandum censuit *Muretus*:—ἐκ ἔχοιεν ὁπόθεν λαμβάνοιεν. Ὁ δὲ Ξενοφῶν, ἐπεὶ κατέβη, παρελαύνων ἐπὶ τὰς τάξεις, ἠνίκα οἱ ἀμφὶ Χειρίσοφον ἐπὶ βοηθεία ἀπήησαν, ἔλεγεν, Ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, &c. MS. etiam. *Eton.* pro ἀπήεσαν οἱ Ἕλληνες habet ἀπήησαν.

¹ ἂν γὰρ, ὅτε ἐσπένδοντο, διεπράττοντο, μὴ κáειν τὴν βασιλείῳς χώραν, νῦν αὐτοὶ ² κáσσιν ὡς ἀλλοθρίαν. Ἀλλὰ εἰάν τις κα-
ταλίπωσιν γε αὐτοῖς τὰ ἐπιήδεια, ὄψονταί τε ἡμᾶς ἐνταῦθα
πορευομένους. Ἀλλ', ὦ Χειρίσοφε, ἔφη, ³ δοκεῖ μοι βοηθεῖν
ἐπὶ τῆς κáοντας, ὡς ὑπὲρ τῆς ⁴ ἡμετέρας. Ο δὲ Χειρίσοφος
εἶπεν, ⁵ Οὐκ ἐν ἑμοίγε δοκεῖ ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, ἔφη, κáωμεν,
⁶ καὶ ἔτιω θάττον παύσονται.

Ἐπεὶ δ' ἐπὶ τὰς σκηναὺς ἀπῆλθον, οἱ μὲν ἄλλοι περὶ τὰ ἐπι-
τήδεια ἦσαν, στρατηγοὶ δὲ καὶ λοχαγοὶ συνῆλθον. Καὶ ἐνταῦθα
πολλὴ ἀπορία ἦν. Ἐνθεν μὲν γὰρ ὄρη ἦν ⁷ ὑπερύψηλα, ἐνθεν
δὲ πῶλαμος τοσούτος τὸ βάθος, ὡς μηδὲ τὰ δόρατα ⁸ ὑπερέχειν
πειρωμένοις τῷ βάθει. Ἀπορῶμένοις δὲ αὐτοῖς προσελθὼν
τις ⁹ ἀνὴρ Ρόδιος, εἶπεν, Ἐγὼ θέλω ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες, διαβι-

bant, quo tempore fœdera nobiscum fanciebant, nè scilicet regis
agrum exureremus, eum nunc ipsi tanquam alienum exurunt.
Quòd si commeatus alicubi sibi ipsis reliquerint, videbunt nos
etiam eò proficisci. Verùm, inquit, Cherisophe, arbitror adversùs
exurentes nobis tendendum esse, tanquam regionis nostræ defenden-
dæ causâ. Mihi verò non ità videtur, ait Cherisophus : sed potius
nos etiam, inquit, incendia faciamus, sic enim citiùs ii desinent.

Cùm autem ad tabernacula discessissent, in commeatu conqui-
rendo reliqui erant occupati; at duces cohortiùmque præfecti con-
veniebant. Atqui ibi tum multæ eos urgebant difficultates. Hinc
enim montes præalti, indè flumen tantæ altitudinis, ut nè hastæ
quidem, cùm his altitudinem ejus explorarent, supra aquam exsta-
rent. Ad eos in hac rerum difficultate hærentes cùm Rhodius
quidam accessisset, Ego vos, viri, inquit, trajicere, fimul scilicet

¹ ἂν γὰρ, ὅτε ἐσπένδοντο, &c.] Vi-
dep. 140.

² Κάσσιν] MS. Eton. καίωσιν :
perperam. Moschor. Καίω — ὅπερ
ἀμεινον λέγει καίω. Phavor. τὸ μὲν
καίω, Ἀττικόν· τὸ δὲ καίω, κοινόν.

³ Δοκεῖ μοι βοηθεῖν] Vide p. 212.
n. 4. p. 26. n. & p. 29. n. 1.

⁴ ἡμετέρας] Supple χώρας. Adi-
fis p. 30. n. 2.

⁵ Οἶκον] Vide fis p. 204. n. 4.

⁶ Καὶ ἔτιω] Lege K. Π. p. 556. n.

1. & quæ Cl. Perizon. ad Ælian. V.
H. l. 1. c. 16. de vi ἔτιως monuit.

⁷ ὑπερύψηλα] In lexicis deest :
cui tamen ad fine verbum, elegan-
ter quidem & ad argumentum ac-
commodatissimè, prolaturum videas
Phil. II 5. Lege p. 207. n. 5. Ipsâ
voce utitur Ælian. V. H. l. 3. c. 1.
ὅρη δὲ ταῦτ' ἐστὶν ὑπερύψηλα —

⁸ ὑπερέχειν] Scil. τῷ ὕδατι. Plenè
K. Π. p. 521. ὑπερέχειν τῷ ὕδατι.

⁹ Ἀνὴρ Ρόδιος.] Vide p. 57. n. 2.

ἑᾶσαι ¹κατὰ τετρακισχιλίους ὀπλίτας, ἣν μοι ὦν δεομαι ὑπηρετήσητε, καὶ ²τάλαντον μισθὸν πορίσητε. Ερωτώμενος δὲ ὅτε δεήσοιτο, ³Ἀσκῶν, ἔφη, δισχιλίων δεήσομαι· πολλὰ δὲ ὁρῶ ⁴ταῦτα πρόβατα, καὶ αἴγας, καὶ βόας, καὶ ὄνους, ἃ ἀποδάρυντα καὶ ⁵φουσηθέντα, ῥαδίως ἂν παρέχοι τὴν διάβασιν. Δεήσομαι δὲ καὶ τῶν δεσμῶν, οἷς χρησθε περὶ τὰ ὑποζύγια. Τύτοις δ', ἔφη, ζεύξας τὰς ἀσκάς, πρὸς ἀλλήλους ἀρμόσας ἕκασον ἀσκὸν, λίθους ἀρτήσας, καὶ ἀφείς ὥσπερ ἀγκύρας, εἰς τὸ ὕδωρ δὲ ἀγαγὼν, καὶ ἀμφοτέρωθεν δήσας, ἐπιβαλὼν ⁶ὑλὴν, καὶ γῆν ἐπιφορήσω. Ὅτι μὲν ἔν ἐ καταδύσεσθε, αὐτίκα μάλα εἴσεσθε· ⁷ὁ γὰρ ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἔξει τῷ μὴ καταδύναι, ὥς τε δὲ μὴ ὀλισθανεῖν, ἡ ὑλὴ καὶ ἡ γῆ σχήσει.

quater mille gravis armaturæ milites, volo, si mihi suppeditaveritis ea quibus mihi opus est, ac talentum pro mercede præbueritis. Interrogatus quâ re egeret, Utribus, ait, bis mille mihi opus erit: video autem hîc multas pecudes, & capras, & boves, & asinos, quibus si coria detrahantur & inflentur, facillè nobis trajectum præstabunt. Etiam vinculis iis mihi opus erit, quibus circum jumenta utimini. His ubi utres, ait, connexuero, singulis utribus aptè inter se compactis, adpenfis lapidibus, iisque anchorarum ritu demissis, deinde *utribus* in aquam deductis, & utrinque ligatis, virgulta injiciam, & terram ingeram. Ac statim quidem intelligetis minimè futurum, ut demergamini: nam utres singuli binos homines sustinebunt, quo minùs demergantur; ut autem non labantur, virgulta & terra impediunt.

¹ Κατὰ τετρακισχιλίους] Utribus nimirum bis mille comparatis; quorum quisque δύο ἄνδρας (uti infra paulò dicit) σχοίη ἂν τῷ μὴ καταδύναι.

² Τάλαντον] Consule Indicem vocibus, quæ ad *mens.* & *pond.* spectant, explicandis destinatum.

³ Ἀσκῶν, ἔφη, &c.] Utribus, tam inflatis quàm stramento refertis, amnes trajiciendi multa collegerunt exempla *Casaub.* ad *Suetonii* Jul.c.57. & *Steuwech.* ad *Veget.* l. 3.

c. 7. Quibus adde quæ suprâ scriptimus p.52.n.3.

⁴ Ταῦτα] Pro quo *Muretus* legit *ἐν ταῦτα*.

⁵ Φουσηθέντα] Scil. δέρματα vel ἀποδέρματα, ex ἀποδάρειν petenda. Similiter αὐτῷ, Joh.VIII.44. respicit ψεύδης, in voce ψεύδης intelligendum. Vide sis etiam p.220.n.2.

⁶ Ὑλην] Vide p.44.n.1.

⁷ Ὁ γὰρ, &c.] MS. Eton. πᾶς γὰρ, &c.

Ἀκέσασι ταῦτα τοῖς στρατηγοῖς τὸ μὲν ἐνθύμημα ¹ χαρίεν ἐδόκει εἶναι, τὸ δὲ ἔργον ἀδύνατον· ἦσαν γὰρ οἱ κωλύσοντες πέραν πολλοὶ ἱππεῖς, οἱ εὐθύς τοῖς πρώτοις ἔδεν ἂν ἐπέτρεπον τέτων ποιεῖν. Εὐλαῦθα τὴν μὲν ὑπεραίαν ἐπανεχώρουν ² εἰς τῆμπαλιν ἢ πρὸς Βαβυλῶνα, εἰς τὰς ἀκαύστας κώμας, καλ᾽ ἀκαύσαντες ἔνθεν ἐξήεσαν· ὥς οἱ πολέμιοι ἔ' προσήλαυνον, ἀλλὰ ἐθέωντο, ³ καὶ ὅμοιοι ἦσαν θαυμάζοντες, ὅποι ποτὲ τρέφονται οἱ Ἕλληνες, καὶ τὶ ἐν νῶ ἔχοιεν. Ενταῦθα οἱ μὲν ἄλλοι στρατιῶται ἀμφὶ τὰ ἐπιτήδεια ἦσαν· οἱ δὲ στρατηγοὶ καὶ οἱ λοχαγοὶ πάλιν συνῆλθον, καὶ συναγαγόντες τὴν αἰχμαλώτην,

Ducibus hæc qui audiissent visum est scitum esse inventum, facinus ipsum tale, quod perfici non posset: nam multi equites trans *flumen* erant ipsos impedituri, qui primis statim non essent concessuri, ut horum quidquam efficerent. Itaque postridie retrocedebant aversâ à Babylone viâ, ad vicos non exustos, cum eos unde exierant incendiissent: quo factum ut hostes non adequitarent eos, sed spectarent, atque admirari viderentur, quò tandem iter versuri essent Græci, & quid in animo haberent. Ibi tum cæteri milites in comœatu comparando erant occupati; duces verò & cohortium præfecti rursùm conveniebant; & cum captivos

¹ Χαρίεν] Scribitur etiam nonnunquam χαρίεν, Grammaticis aliis hanc, illam aliis scripturam defendentibus. *Suidas*: χαρίεν· οἱ Ἀττικοὶ πρὸ δύο ἀναπίμπασιν· τὸ δὲ πρὸ μιᾶς, κοινόν. *Αριστοφάνης Πλέτω*, v. 145. Καὶ, νῆΔι, εἴ τί γ' ἐστὶ λαμπρὸν ἑκαλόν, ἢ χαρίεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίνεσθαι, Deinde, χαρίεν, προπαροξύδωνος, ἀντὶ τῆς χαρίενως. Χαρίεν δὲ, παροξύδωνος, ἐπὶ τῇ ἐπιχαρῆς χαρίενως: lege, χαρίεντι. At vide auctoris vel editoris inconstantiam! Χάριεν, inquit, προπαροξύδωνος, ἀντὶ τῆς χαρίεντως: cum tamen istâ in loco ex *Aristoph.* adlatoservatâ scripturâ, neutiquam sumi potest χαρίεν ἀντὶ χαρίενως, sed pro ἐπιχαρῆς seu χαρίεντος. *Etymol. m.* χαρίεν, τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ὀξύνει *Ηρωδιανός. Phau.* Χαρίεν, δηλον ὡς ἐπὶ ὀνόματι παροξύδωνος· τὸ δὲ προπα-

ροξυνόμενον, Ἀττικὸν ἐστίν, ἐπιρρήματι· κῶς πρὸς ἐνεχθὲν, καὶ ἀντὶ τῆς χαρίενως νοηθὲν παρὰ τοῖς ὕστερον. Καὶ χαρίεν, τὸ μετέχον χαρίεντι, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸ τόνον. Sic & *Eustath.* ad *Hom.* p. 1088. His, opinor accedendum est, licet vulgatæ editiones repræsentent χαρίεν. Apud *K. Π.* p. 43. similiter ex sententiâ *Eustath.* & *Phau.* scripsimus χαρίεν.

² Εἰς τῆμπαλιν] Vide p. 218. n. 6.

³ Καὶ ὅμοιοι ἦσαν, &c.] *MS. Eton.* καὶ ὅμοιοι ἦσαν θαυμάζουσιν. Insolens est utrumque loquendi genus: at usitatum esset — θαυμάζουσιν. Cum *Mureto* legendum videtur, καὶ ὅμοιοι ἦσαν θαυμάζοντες, &c. Dicitur autem ἦσαν θαυμάζοντες planè ut *Luc. XV. 1.* ἦσαν δὲ ἐγγίζοντες, &c. Adde *Marc. I. 4.* *Luc. XI. 14.* *Act. IX. 9.* *2 Cor. I. 9.* & *V. 19.*

ἤλεγχον τὴν κύκλῳ πᾶσαν χώραν τίς ἐκάστη εἴη. Οἱ δ' ἔλεγον ὅτι ² τὰ μὲν πρὸς μεσημβρίαν, ³ τῆς ἐπὶ Βαβυλῶνα εἴη καὶ Μηδίαν, δι' ἧσπερ ἤκοιεν· ἡ δὲ πρὸς ἑώ, ἐπὶ Σῦσά τε καὶ Εκβάτανά φέροι, ⁴ ἐνθα θερίζειν καὶ ἐαρίζειν λέγεσθαι βασιλεύς· ⁵ ἡ δὲ διαβάνῃ τὸν ποταμὸν πρὸς ἐσπέραν, ἐπὶ Λυδίαν καὶ Ἰωνίαν φέροι· ἡ δὲ διὰ τῶν ὄρεων καὶ πρὸς ἄρκτον τετραμμένη, ὅτι ⁶ εἰς Καρδύχης ἄγοι. Τέτρες δ' ἔφασαν οἰκεῖν ἀνὰ τὰ ὄρη, καὶ πολεμικὰς εἶναι, καὶ βασιλέως ἐκ ἀκύνειν· ἀλλὰ καὶ ἐμβαλεῖν πρὸς αὐτὰς βασιλικὴν στρατίαν, δώδεκα μυριάδας· τέτων δὲ ἔδεναι ἀπονοσῆσαι διὰ τὴν δυσχωρίαν· ὅποτε μέντοι πρὸς τὸν σατράπην τὸν ἐν τῷ πεδίῳ σπείσαιντο, ⁷ καὶ ἐπιμίγνυσθαι σφῶν τε πρὸς ἐκείνους· καὶ ἐκείνων πρὸς αὐτούς.

coëgissent, quænam esset quælibet ab omni undique parte regio percunctabantur. Aiebant illi, à partibus ad meridiem spectantibus viam esse, quæ in Babylonem duceret & Mediam, quâ ipsi venissent: ad orientem quæ spectat, in Susa & Ecbatana ferre, ubi rex æstatem & ver exigere dicitur: quæ ei fluvium qui trajecerit in occidentem versùs pateret, in Lydiam & Ioniam ferre: quæ denique per montes & ad septemtriones vergat, ad Carduchos ducere. Hos aiebant in montibus habitare, ac bellicosos esse, neque regis imperio parere: quin copias aliquando regias, quæ centies & vicies mille hominibus constarent, in eos invasisse; horûmque neminem, propter locorum difficultatem domum rediisse: ubi verò fœdera cum regionis campestris satrapâ fecerint, & ex ipsis, quotquot voluerint, cum illis, & ex illis, quibus liberet, cum iis habere commercia.

1 Ηλεγχον τὴν, &c.] Eadem est verbi vis K. Π. p. 75. Dicitur autem ἤλεγχον τὴν, &c. pro ἤλεγχον (scil. τὰς αἰχμαλώτους) τίς ἐκάστη εἴη πᾶσα ἡ κύκλῳ χώρα. Quâ de structurâ vide p. 132. n. 3. & p. 198. n. 3.

2 Τὰ μὲν, &c.] Scil. μέρη. Vide sis p. 40. n. 5.

3 Τῆς—δι' ἧσπερ] Utrobique intellige ὁδὸν. Vide sis p. 125. n. 1. Similiter articulo ἡ, ter deinceps iterato, ὁδὸς adjunge.

4 Ενθα θερίζειν καὶ, &c.] Lege K. Π. p. 645. & quæ ibi notavimus. Adde sis Bochart. G. S. p. 196.

5 Η δὲ διαβάνῃ τὸν, &c.] Plenè scripseris, ἡ δὲ ὁδὸς διαβάντι τὸν ποταμὸν φαινομένη πρὸς, &c.

6 Εἰς Καρδύχης ἄγοι, &c.] Stephan. Byzant. Καρδύχοι, ἔθνος Μηδίας, ὡς Ξενοφῶν ἐν Αναβάσεως γ'. Ες Καρδύχης ἄγει· τέτρες δὲ ἔφασαν οἰκεῖν ἀνὰ τὰ ὄρη, καὶ πολεμικὰς εἶναι, καὶ βασιλέως ἐκ ἀκύνειν. Ubi quidam verba hæc perperam statuit hunc in modum esse concipienda: Εἰς Καρδύχης ἄγει· τέτρες δὲ φησὶ πολεμικὰς εἶναι, καὶ βασιλέα ἐκ ἀκύνειν. De his infra.

7 Καὶ ἐπιμίγνυσθαι, &c.] Locutio integrè forsan ita se haberet, καὶ

Ἀκῆσαντες δὲ ταῦτα οἱ Σραῖητοὶ, ἐκάθισαν χωρὶς τὰς ἑκα-
 σαχόσε Φάσκονίας εἶδεναι, ἔδεν δὴλον ποιεῖσαντες, ὅποι πο-
 ρεύεσθαι ἔμελλον. Ἐδόκει δὲ τοῖς Σραῖητοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, διὰ
 τῶν ὁρέων εἰς Καρδύχης ² ἐμβάλλειν· τέτρες γὰρ διελθόντες,
³ ἔφασαν εἰς Ἀρμενίαν ἥξειν, ἧς Ορόντας ἦρχε, πολλῆς καὶ
 εὐδαίμονος. Ἐντεῦθεν δὲ εὐπορον ἔφασαν εἶναι, ὅποι τις ἐθέ-
 λει πορεύεσθαι. ⁴ Ἐπὶ τέτοις ἐθύσαντο, ὅπως, ⁵ ὀπηνίκα δο-
 κοίη τῆς ὥρας, τὴν πορείαν ποιοῖντο· (⁶ τὴν γὰρ ὑπερβολὴν
 τῶν ὁρῶν ἐδεδοίκεισαν μὴ καλαληφθεῖν) καὶ παρήγλειαν, ἐ-
 πειδὴ δειπνήσειαν, συνεσκευασμένους πάντας ἀναπαύεσθαι,
 καὶ ἔπεσθαι, ἥνικ' ἂν τις παραγείλῃ.

Hæc cùm audiissent duces, seorsum collocârunt eos qui singu-
 las *regionis* partes noscere se aiebant, nullo indicio ab ipsis apertè
 factò, quo profecturi essent. Cæterùm ducibus *inter se* necesse esse
 videbatur, per montes in Carduchos invadere: nam posteaquam
 horum regionem peragrâssent, perventuros dixerant *captivi* in Ar-
 meniam, cui Orontas præerat, *regioni* certè amplæ & opulentæ.
 Inde dixerant nullo negotio, quò quis proficisci vellet, transiri
 posse. Post hæc rem sacram fecerunt, ut, cùm tempus videre-
 tur, iter facerent; (metuebant enim nè juga montium occupa-
 rentur) imperârunt etiam *militibus*, ut, posteaquam cœnâssent,
 omnes rebus suis compositis quieti se darent, & cum quis denun-
 tiet, sequerentur.

ἐπιμίθνασθαι ἐκ σφῶν τέ τινας, vel τὰς
 βυλομένους, πρὸς ἐκείνους, καὶ ἐξ ἐκείνων,
 &c. *Thucyd.* l. 4. c. 118. μὴ ἐπιμισθο-
 μένους — μήτε ἡμᾶς πρὸς αὐτοὺς, μήτε
 αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς. Cæterùm parti-
 culam ante verbum illud redun-
 dare arbitratur *Muretus*.

¹ Ἐκασαχόσε] Sine auctore ad-
 ducunt Lexicographi: quo tamen
 plus vice simplici usus est *Thucyd.* l.
 4. c. 55. ὡς ἑκασαχόσε ἔδει. Ubi *Scho-*
liastæ est ἐν ἑκάστοις τόποις. Et l. 8. c.
 5. δύναμιν γὰρ ἔχων αὐτοὺς ἑκασαχόσε
 δεινὸς παρῆν. *Tho. Magist.* Ἐκασαχό-
 σε κάλλιον λέγειν ἢ πανταχόσε. Τίθε-
 ται δὲ τὸ ἑκασαχόσε, ἐπὶ κινήσεως· τὸ
 δὲ ἑκασαχὴ καὶ ἑκασαχῶ, ἐπὶ στάσεως.

² Ἐμβάλλειν] Vide *sis* p. 229. n. 1.

³ Ἐφασαν] *Scil.* οἱ αἰχμάλωτοι.

⁴ Ἐπὶ τέτοις] Vide p. 196. n. 2.

⁵ Ὀπηνίκα — τῆς, &c.] *Thucyd.* l. 4.
 c. 125. ὀπηνίκα χερὶ ὀρεμάσθαι. *Pha-*
vor. Ὀπηνίκα, ὁπότε, ὅταν· *Ξενοφῶν*
 οἱ δὲ ἐθύσαντο, ὅπως, &c. ad ex-
 emplar hoc *Xenophonteum*. Vide
 p. 219. n. 1.

⁶ Τὴν γὰρ ὑπερβολὴν, &c.] Simili
 usus structurâ p. 207. scribit, Λυ-
 κάονας δὲ αὐτοὶ εἶδομεν ὅτι, ἐν τοῖς,
 &c. & alibi sæpé. Vide pag. 132. n.
 3. Eandem sequitur *Cæsar.* de B.
 G. l. 1. c. 39. — rem frumentariam,
 ut satis commodè supportari posset,
 timere dicebant.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ Δ'.

¹ **Ο**ΣΑ μὲν δὴ ἐν τῇ ἀναβάσει ἐγένετο μέχρι τῆς μάχης· καὶ ὅσα μετὰ τὴν μάχην ἐν ταῖς σπονδαῖς, αἷς βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν Κύρῳ ἀναβαίντες Ἕλληνες ἐσπείσαντο, καὶ ὅσα, παραβάντος τὰς σπονδὰς βασιλέως καὶ Τισσαφέρνης, ἐπολεμήθη πρὸς τὰς Ἑλλήνας, ἐπακολοθῆντος τῷ Περσῶν στρατεύματι, ² ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδήλωται.

Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο ἔνθα ὁ μὲν Τίγρης ποταμὸς παντάπασιν ἀπορος ἦν διὰ τὸ βάθος καὶ μέγεθος, πάροδος δ' ἐκ ἦν, ἀλλὰ ³ τὰ Καρδύχια ὄρη ἀπότομα ὑπὲρ αὐτῶν τῷ ποταμῷ ἐκρέματο, ⁴ ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς διὰ τῶν ὀρέων πορευθῆναι εἶναι. Ἡκεῖνον γὰρ

QUÆCUNQUE in itinere superiorem in Asiam facto usque ad prælii tempus gesta sint, & quæ post prælium per inducias, quas rex & qui cum Cyro adscenderant Græci inter se fecerant, quæque adversus Græcos posteaquam rex & Tissaphernes fœdera violassent, hostiliter facta sint, insequenti *ipso* Persarum exercitu, superiore libro expositum est.

Cum autem *ed* pervenissent, ubi Tigris fluvius propter altitudinem & magnitudinem transiri omnino non potuit, neque transitus erat *alius*, sed montes Carduchii prærupti fluvio imminabant, videbatur ducibus per *hos* montes iter esse faciendum. Nam

¹ Ὅσα μὲν ἐν τῇ, &c.] Confer init. l. 2. p. 109. & l. 3. p. 176.

² Ἐν τῷ πρόσθεν, &c.] Libro secundo ineunte, scripsit ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ, &c. Vide sis p. 224 n. 2.

³ Τὰ Καρδύχια, &c.] *Strab.* l. 16. p. 1083. Πρὸς δὲ τῷ Τίγρει τὰ τῶν Παρθυαίων χωρία, αἷς οἱ πάλαι Καρδύχες ἔλεγον. *Plin.* N. H. l. 6. c. 15. *Adiabenis connectuntur Carduchi quondam dicti, nunc Cordueni, præfluente Tigri.* Eisdem infra c. 27. *Gordyæos* appellat *Plinius*. De his, necnon &

fluviorum istorum ortu cursūque plura in *Indice Geograph.*

⁴ Ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς] Sic legendum omnino rectè censuit *Leunclavius*. Similiter p. 248. ἔδοκει δὲ τοῖς στρατηγοῖς, &c. & infra p. 254. συνελθῶσι τοῖς στρατηγοῖς καὶ λοχαγοῖς τῶν Ἑλλήνων ἔδοξε, &c. Libri hætenus vulgati dedêre στρατιώταις. Læctioni receptæ vetus versio Gallica adstipulatur; quippe quæ pro Græcis illis exhibet, *les chefs furent d'avis*, &c.

τῶν ἀλισκομένων ὅτι, εἰ διέλθοιεν τὰ Καρδύχια ὄρη, ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ τὰς πηγὰς τῆ Τίγρητος ποταμοῦ, ἣν μὲν βέλωνται, διαβήσονται· ἣν δὲ μὴ βέλωνται, ἰπερίσσι. Καὶ τῆ Εὐφράτης τε τὰς πηγὰς ἐλέγχοι ἔμπροσθεν τῆ Τίγρητος εἶναι·² καὶ ἔστιν ἔτι τὸ σενόν. Τὴν δ' εἰς τὰς Καρδύχας ἐμβολὴν ὥδε ποιεῖνται, ἅμα μὲν λαθεῖν πειρώμενοι, ἅμα δὲ φθάσαι πρὶν τὰς πολέμους κάλαλαβεῖν τὰ ἄκρα· ἥνικα δ' ἦν ἀμφὶ τὴν³ τελευταίαν φυλακὴν, καὶ ἐλείπετο⁴ τῆς νυκτὸς ὅσον σκολαίης διελθεῖν τὸ πεδίον, τῆνικαῦτα⁵ ἀναστάντες, ἀπὸ παραγγέλσεως

futurum audiebant de iis quos ceperant ut, si montes Carduchios peragrarent, Tigris fluvii fontes in Armeniâ, si vellent, transirent: id si minùs vellent, eos circumirent. Etiam Euphratis fontes non longè à Tigri abesse dicebatur; nonnullisque in locis angustias esse. Ad hunc verò modum iter in Carduchos ingrediuntur, partim quòd iis curæ esset ut occultè proficiscerentur, partim ut priusquam ab hostibus occuparentur *montium* juga, eò evaderent: cùm postremæ agerentur excubiæ, tantùmque noctis reliquum esset, ut planitiem per tenebras peragrarè possent, tunc cùm surrexissent,

1 Περίσσι.] Vide p. 41. n. 1.

2 Καὶ ἔστιν ἔτι τὸ, &c.] Ex conjecturâ *Stephani* sic rescribendum curavi. In libris nonnullis legitur, καὶ ἔστιν ἔτι τὸ σενόν. *Leunclavius* placuit, καὶ ἔστιν ὅπου τι σενόν. Sed emendatio *Stephaniana* ex vitiosâ veterum librorum scripturâ faciliùs atque ad eò spontè ferè exoritur. *Thucyd.* l. 1. c. 93. ἔστιν ἔτι, i. e. *Scholiasse* exponente, κατὰ τινος τύπος.

3 Τελευταίαν φυλακὴν] *Tertiam* utique Græcis; quibus tres diei, totidémque noctis, erant partes. Quam autem *ultimam* vocat vigiliam *Xenophon*, eadem, observante *Cl. Raphelio*, videtur, quæ *Evangelistæ* *Matt.* XIV. 25. dicitur *quarta*: ex Romanorum scilicet consuetudine, quorum sub imperio Judæi tunc temporis agebant, quibûsque aded diei quatuor, nec pauciores noctis, erant partes. Cæterùm, utraque gens, *Plinio* *N. H.* l. 7. c. 56.

auctore, vigiliarum inventionem à *Palamede* accepit.

4 Τῆς νυκτὸς ὅσον σκολαίης, &c.] Deficit τοσῶτον, ut aliàs sæpissime. Plenè *Noster* *K. P.* p. 138. ἀγαθὸν τινός μοι μέλειαι τοσῶτον μέρους ὅσον ἀν, &c. Ad σκολαίης vide p. 127. n. 3.

5 Αναστάντες, ἀπὸ παραγγέλσεως] Participium illud apud *Thucyd.* l. 7. c. 50. eos denotat, qui *motis castris abeunt*: ubi cum eo intellexeris *σεαυτὸν*. Opponitur hîc τῷ ἀναπαύεσθαι, quod extat priore libro extremo: quare non male, opinor, vertitur, cùm surrexissent, seu *ad discedendum se parassent*. Quod autem *Leunclavius* reddit, loco se movent, id verò satis intelligitur ex verbis proximè sequentibus, πορευόμενοι ἀφικνεῖνται, &c. atque aded alia quædam notio istî participio subjicienda videtur. Suprà *Noster* p. 124. τῇ ἄλλῃ ἐπορευόντο πρῶταίτερον ἀναστάντες. *Est autem*, interprete *Budæo* Comm.

πορευόμενοι ἀφικνῶνται ἅμα τῇ ἡμέρᾳ πρὸς τὸ ὄρος. Ἐνθα δὴ Χειρίσοφος μὲν ἡγεῖτο τῆ στρατεύματος, λαβὼν ἑπὶ τὸ ἀμφ' αὐτὸν, καὶ τὰς γυμνήτας πάντας· Ξενοφῶν δὲ σὺν τοῖς ὀπισθοφύλαξιν ὀπλίταις εἶπετο, ἔδνα ἔχων ἑπὶ γυμνήτας· ἔδεις γὰρ ἐδόκει κίνδυνος εἶναι, μή τις ἄνω πορευομένων ἐκ τῆ ὀπισθεν ἐπίσποιο. Καὶ ἐπὶ μὲν τὸ ἄκρον ἀναβαίνει Χειρίσοφος, πρὶν τινα αἰσθέσθαι τῶν πολεμίων· ἔπειτα δὲ ὑφηγεῖτο, ἔφειπε δὲ αἰεὶ τὸ ὑπερβάλλον τῆ στρατεύματος, εἰς τὰς κώμας τὰς ἐν τοῖς ἄγκεσι τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων.

utī denuntiātum fuerat, iter ingressi primā luce ad montem perveniunt. Ibi tam Cherisophus in fronte erat exercitūs, suis sibi copiis adjunctis, omnibūque militibus expeditis : at cum postremo gravis armaturæ militum agmine sequebatur Xenophon, cui nulli aderant expediti ; nam periculi nihil esse videbatur, nè quis, ipsi dum sursum tendunt, à tergo insequeretur. Ac Cherisophus in verticem prius adscendit, quam hostium quisquam animadvertet : deinde præibat ; cū exercitūs pars ea semper subsequeretur, quæ verticem superārat, ad vicos in convallibus & recessibus montium fitos.

Comm. L. G. p. 606. ἀπὸ παραγίλσεως aliquid fieri in castris vel in acie, cum classico non edicitur, sed per manus imperium traditur & accipitur ; quod etiam παραγίλσιν dicitur. Noster Ἰππαρχ. fere medio : Τὰς γεμὴν ἐξαγωγὰς τῆ ἱππικῆς ἤτιον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγίλσεως γίγνοιτο μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ προγραφῆς. Porro, militibus erat imperatum p. 248. συνεσκευασμένους πάντας ἀναπαύεσθαι, καὶ ἵππεσθαι ἡνίκ' ἂν τις παραγίλῃ.

1 Τὸ ἀμφ' αὐτὸν] Scil. στρατεύμα, quod passim deficit. Vide p. 7. n. 4.

2 Γυμνήτας] MS. Eton. γυμνήτην. Sic utique librario visum. Sed parum refert, utro tandem modo scribatur. Suidas : γυμνήτας· ἡ εὐθεῖα ὁ γυμνήτης : deinde (loco hoc Xenophontis citato) pergit, λέγεται καὶ γυμνῆς (vel γυμνῆς) γυμνήτας.

3 Ἐπίσποιο] Participium etiam

ex eadem origine ποιηλικωτέρᾳ ductum adhibuit Noster K. Π. p. 303. 485. Ipsum hoc verbum, sed alio sensu, occurrit Herodot. l. 1. c. 32.

4 Ὑφηγεῖτο] Leunclav. vertit, modicè præibat, pro eā scilicet vi, quam ὑπὸ verbo præposita nonnunquam obtinet ; de quā jam supra dictum est, p. 116. n. 2. At ὑφηγεῖται tantum valet, opinor, hic loci προοδοποιῶ.

5 Ἐφείπετο δὲ αἰεὶ τὸ ὑπερβάλλον, &c.] Leuncl. vertit, reliquā exercitūs parte semper subsequente. Amasæus, sequebatur exercitūs frons. Uterque perperam. Post ὑπερβάλλον intelligendum est ἄκρον, atque adeo locus sic ferè supplendus exponendusve, ἐφείπετο δὲ αἰεὶ τὸ τῆ στρατεύματος μέγεθος, ὃ τὸ ἄκρον ἤδη ὑπερβέβληκε. Ut autem hoc loco dixit τὸ ὑπερβάλλον τῆ στρατεύματος, ita

Ενθα δὴ οἱ μὲν Καρδῆχοι ἐκλιπόντες τὰς οἰκίας, ἔχοντες καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ¹ ἔφευγον ἐπὶ τὰ ὄρη· τὰ δ' ἐπιήδεια πολλά ἦν λαμβαίνειν· ἦσαν δὲ καὶ ² χαλκώμασι παμπόλλοις κατεσκευασμένοι αἱ οἰκίαι, ὧν οὐδὲν ³ ἔφερον οἱ Ἕλληνες, οὐδὲ τὸς ἀνθρώπους ἐδίωκον, ⁴ ὑποφειδόμενοι, εἰ πως ἂν ἐθελήσειαν οἱ Καρδῆχοι ⁵ διῖναι αὐτοὺς ὡς διὰ Φιλίας τῆς χώρας, ἐπεὶ περ βασιλεῖ πολέμιοι ἦσαν. Τὰ μὲν οἱ ⁶ ἐπιήδεια, ὅτω τις ἐπιτυγχάνοι, ⁷ ἐλάμβανον· ἀνάγκη γὰρ ἦν. Οἱ δὲ Καρδῆχοι ἔτε ⁸ καλῶντων ὑπήκουον, ἔτε ἄλλο Φιλικὸν οὐδὲν

Tum verò Carduchi, relictis ædibus, cum uxoribus ac liberis in montes fugiebant: magnam hinc commeatûs copiam capere licebat; ædes etiam vasis æneis permultis erant instructæ, quorum nullum auferebant Græci, nec homines persequiebantur; quippe *his eo consilio* parcebant *ut experirentur*, an ipsos Carduchi tanquam per pacatam regionem transmittere voluerint, quippe quia regi erant infesti. Verùm commeatus, in quos quisquam inciderit, sumebant: necessitas enim *itâ poscebat*. At Carduchi nec vocantibus morem gerebant, nec ullum aliud amicitiae faciebant

p. 150. τὸ ἡγόμενον τῷ τραυέματι, ubi viden. 3. & infra similiter, τῶν σκευοφόρων τὰ ὑπολειπόμενα. Sic alibi sæpè. Cæterum, *Thucyd.* l. 8. c. 108. de parte classis dicit, ὑπερεβέλκει ἤδη τὴν ἀκρὰν, ἦ, &c. Et τῷ ὑπερεβάλλω quidem vim istam positum, ortum debet ὑπερεβολή, quo usus est Noster sub fin. l. 3. p. 248. l. 1. p. 20. alibi.

¹ Εφευγον] In MSto. Eton. deest: perperam, nec sine sensûs & constructionis detrimento, nisi pro ἐκλιπόντες reposueris ἐξέλιπον. Vide p. 19. n. 2.

² Χαλκώμασι.] *J. Poll.* l. 10. segm. 174. Φαίης δὲ ἂν χρυσωμάλα, καὶ ἀργυρώμαλα, καὶ χαλκώμαλα ἐν μέρει τῶν σκευῶν· ὃ μόνον ἐν τῇ Αναβάσει Ξενοφῶντος εἰπόμενον χαλκώμασιν, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνους ἐν, &c.

³ Εφερον] Vide p. 166. n. 4.

⁴ ὑποφειδόμενοι, εἰ πως, &c.] In le-

xicis omittitur ὑποφειδομαι. Integra foret locutio, — ἐδίωκον, ἀλλ' ὑπεφειδοντο πειρώμενοι εἰπως, &c. Similiter infra paulò dicit, — οὐχ ὑπέμεινον, εἰ πως δυνάμην, &c.

⁵ Διῖναι — ἐπεὶ περ, &c.] Idem eodem sensu occurrit verbum p. 206. *Diodor.* Sic. l. 14. p. 267. ἦσαν δὲ ἔτοι (de Carduchis loquitur) πολέμιοι μὲν τῷ βασιλέως, &c.

⁶ Ἐπιήδεια, ὅτω τις] MS. Eton. & editi plerique ὅ, τι τις, &c. Sed, *Stephano* monente, ὅτω rescribendum curavi. Sic K. Π. p. 236. — πάντας, ὅτω ἐνίσχυάνοιεν, — ubi lege quæ notavimus. Et K. A. l. 1. p. 77. ὡς διακόπτειν ὅτω ἐνίσχουεν.

⁷ Ἐλάμβανον· ἀνάγκη, &c.] Lege quæ differit *Grot.* de B. & P. l. 3. c. 17.

⁸ Καλέων ὑπήκουον] Tertium huic verbo casum tribuit K. Π. p. 292. ὡς ἀπειλῶντι ὑπακούειαν, —

ἐποίουν. Οτε δὲ οἱ τελευταῖοι τῶν Ελλήνων κατέβαινον εἰς τὰς κώμας ἀπὸ τῆ ἀκρῆς ἤδη ¹σκοταῖοι, (διὰ γὰρ τὸ σενὴν εἶναι τὴν ὁδὸν, ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ἀνάβασις αὐτοῖς ἐγένετο καὶ κατάβασις εἰς τὰς κώμας) τότε δὴ συλλεγέστες ²τινὲς τῶν Καρδέχων τοῖς τελευταίοις ἐπεβίβοντο, καὶ ἀπέκτεινον τινὰς, καὶ λίθοις καὶ τοξεύμασι κατέτρωσαν, ³ὀλίγοι τινὲς ὄντες· ἐξ ἀπροσδοκίης γὰρ αὐτοῖς ἐπέπεσε ⁴τὸ Ἑλληνικόν. Εἰ μέντοι τότε πλείους συνελέγησαν, ἐκινδύνευσεν ἂν διαφθαρεῖναι ⁵πολλὰ τῆ στρατεύματος. Καὶ ταύτην μὲν τὴν νύκτα ἕτως ἐν ταῖς κώμας ⁶ἠϋλίσθησαν· οἱ δὲ Καρδέχοι κύκλῳ ⁷πυρὰ ἕκαλον ἐπὶ τῶν ὁρέων, καὶ συνεώρων ἀλλήλους.

officium. Cum autem Græcorum ultimi tenebris jam obortis de vertice montis in vicos descenderent, (nam propterea quod angusta esset via, diem totum adscendendo & in vicos descendendo contriverant) tum verò collecti quidam ex Carduchis ultimos istos invasere, & nonnullos interfecere, lapidibus etiam ac sagittis alios fauciaverunt, numero quamvis essent exigui: nam Græcorum exercitus ex improvise in eos inciderat. Quod si tum plures collecti fuissent, in periculum interitus magna pars exercitus venisset. Atque hanc quidem noctem ita in vicis commorati sunt: at Carduchi undique in montibus ignes accendebant, seque mutuò adspectabant.

¹ Σκοταῖοι.] Vide sis p. 127. n. 3.

² Τινὲς τῶν Καρδέχων, &c.] Diodor. Sic. l. 14. p. 257. μάλιστ' ἐκπονηῖες (Carduchi) σφενδόνας ὡς μεγίστας λίθους ἐμβάλλειν, καὶ τοξεύμασιν ὑπερμεγέθεσι χρῆσθαι· δι' ὧν τὰς Ἑλλήνας κατὰ λίθους σκοπῶντες ἐξ ὑπερδείων τόπων, πολλὰς μὲν ἀνείλον, ὀλίγους δὲ κακῶς διέθισαν.

³ Ολίγοι τινὲς ὄντες.] A MSto Eton. malè abest τινὲς, quod scriptores apud Atticos sæpissimè πλεονάζειν abunde docuit Stephanus Append. ad scripta de dial. Atticā p. 80. Exemplis ibi adlatis adde Æschin. dial. 2. sect. 17. ὅποιοι γὰρ ἂν τινες ᾤσιν οἱ, &c. Ibid. sect. 22, ὅποιοί τινες ἂν ᾤσι. Plu-

ribus adducendis tempero.

⁴ Τὸ Ἑλληνικόν.] Adi p. 7. n. 4.

⁵ Πολλὰ τῆ στρατεύματος.] MS. Eton. πολὺ, &c. Sed nil mutandum. Infra, τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶν ἀνδραπόδων πολλὰ ἀπώλετο, — Utrobique intellige μερῇ. Quod satis sæpè monuimus.

⁶ ἠϋλίσθησαν.] Eodem recidere videtur, atque διήγαγον, διέμειναν, &c. quibus sæpè aliàs utitur. Infra legitur, ταύτην δ' αὖ τὴν ἡμέραν ἠϋλίσθησαν, &c. Minus itaque accurate ἀδολιζισθαι, verti solet pernoctare, cum commorationem diurnam æque ac nocturnam denotet. His adde p. 127. n. 4.

⁷ Πυρὰ.] Vide sis p. 177. n. 3:

Αμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ συνελθῶσι τοῖς στρατηγοῖς καὶ λοχαγοῖς τῶν Ἑλλήνων ἔδοξε τῶν τε ὑποζυγίων τὰ ἀναγκαῖα καὶ τὰ δυνα-
τώτατα πορεύεσθαι ἔχοντάς, καὶ αλιπὸντάς τὰ ἄλλα, καὶ ὅποσα
ἦν νεώσι ¹ αἰχμάλωτα ἀνδράποδα ἐν τῇ στρατιᾷ, πάντα ἀφεῖ-
ναι. Σχολαίαν γὰρ ² ἐποιεῦντο τὴν πορείαν πολλὰ ὄντα τὰ
ὑποζύγια καὶ τὰ αἰχμάλωτα καὶ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, ³ οἱ ἐπὶ
τέτοις ὄντες, ἀπόμαχοι ἦσαν, διπλάσιά τε τὰ ἐπιήδεια
ἔδει πορίζεσθαι καὶ φέρεσθαι, πολλῶν τῶν ἀνθρώπων ὄντων.
⁴ Δόξαν δὲ ταῦτα, ⁵ ἐκήρυξαν ἕτω ποιεῖν.

Ubi illuxit, Græcorum ducibus & cohortium præfectis visum est, sic iter facere, ut ex jumentis necessaria tantum & robustissima secum fumerent, cætera relinquerent, atque mancipia, quæcunque recens capta erant in exercitu, omnia dimittere. Nam multa quod essent jumenta & mancipia tardam reddebant profectiorem: quin etiam ex ipsis multi, his præfecti, ad pugnandum propterea inutiles erant; ac duplo major commeatus parandus erat & portandus, cum magnus esset hominum numerus. His decretis, per præconem edixerunt, ita esse faciendum.

¹ Αἰχμάλωτα ἀνδράποδα] Mox infra ἑλλησπικῶς dicit αἰχμάλωτα tantum. Utraque vox de hominibus adhibetur bello captis, & feruitui mancipatis.

² Εποιεῖν — πολλὰ, &c.] Sic solent auctores; refragentur licet plerumque grammatici, & neutro plurativo verbum singulare tribuant. Noster K. Π. p. 93. utrumque verbi numerum pariter adhibuit: τὰ καινὰ μηχανήματα εὐδοκιμεῖ ταῦτα γὰρ μάλλον καὶ ἐξαπαλῶν δύναται, &c. Joh. X. 4. 5. καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασιν τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Ἀλλοτρίω δὲ ἢ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται, &c. Confer v. 16. & Jac. II. 19.

³ Οἱ ἐπὶ τέτοις, &c.] Veteres grammatici observarunt, ἐπὶ, δόλιχῇ συλλασσομένην, δύναμιν καὶ ἐξουσίαν interdum significare. Sic infra p. 3. ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ est in potestate fratris. Hic autem denotat potestatem,

(non ejus, cui quis subicitur, sed) quam quis in alios obtinet. Cæterum, ἀπόμαχοι qui dicantur, intelligas licet ex p. 230. n. 1.

⁴ Δόξαν δὲ ταῦτα] Auctor novæ L. G. discendæ methodi Parisiensis docet neutrum singulare δόξαν referri ad τὸ δοκεῖν, cujus infinitivi accusativus pluralis est ταῦτα: q. d. μὲν δόξαν τὸ δοκεῖν ταῦτα. Similiter Plato in Protag. p. 314. edit. Steph. Δόξαν ἡμῖν ταῦτα, ἰποριυόμεθα. Cum verò δόξαντα ταῦτα dicitur, recte tradit idem, non intelligi τὸ δοκεῖν, sed solum substantivum plurale. Sic verba Xenophontis Hist. Gr. l. 3. paulò citra med. Δόξαντα δὲ ταῦτα, &c. suppleveris, Μετὰ δόξαντα ταῦτα τὰ πράγματα.

⁵ Ἐκήρυξαν, &c.] Scil. κήρυκες vel τινες, jussu στρατηγῶν καὶ λοχαγῶν. Vide p. 237. n. 6. & p. 28. n. 5. Et ad ποιεῖν, p. 26. n. 2.

Ἐπειδὴ δὲ ἀριστήσαντες ἐπορεύοντο, ὑποσάντες ἐν σενῶ οἱ στρα-
τηοὶ, εἴ τι εὐρίσκοιεν τῶν εἰρημένων μὴ ἀφίεμενον, ἀφῆρξάντο· οἱ
δ' ἐπείθοντο, πλὴν εἴ τις τί ἐκλείπεν, ἢ παιδὸς ἐπιθυμήσας, ἢ
γυναικὸς ἰ τῶν εὐπρεπῶν. Καὶ ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν ἔτῳς ἐπο-
ρεύθησαν, τὰ μὲν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαύομενοι. Εἰς δὲ
τὴν ὑσπραίαν χειμῶν γίνεσθαι πολὺς, ἀναγκαῖον δ' ἦν πορεύεσθαι·
καὶ γὰρ ἦν ἱκανὰ τὰ ἐπιήδεια. Καὶ ἤγειτο μὲν Χειρισόφος, ὠπισ-
θοφυλάκει δὲ Ξενοφῶν. ² Καὶ οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ἐπιθήντο,
καὶ σενῶν ὄντων τῶν χωρίων ἐγγὺς προσιόντες ἐτόξευον καὶ ἐσφεν-
δόνων· ὥστε ἠναγκάζοντο οἱ Ἕλληνες, ἐπιδιώκοντες καὶ πάλιν ἀ-
ναχάζοντες, σχολῇ πορεύεσθαι· καὶ θαμινὰ ³ παρήγγειλεν ὁ Ξε-
νοφῶν ὑπομένειν, ὅτε οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ἐπικέοιντο. ⁴ Ἐνθα
ὁ Χειρισόφος, ἄλλοτε μὲν ὅτε παρεγλυῖτο, ὑπέμενε, τότε δὲ καὶ
ὑπέμενε, ἀλλ' ἤγε ταχέως, καὶ παρηγγύα ἐπεσθαι· ὥς δὴ λον

Posteaquam pransi jam iter facere cœpissent, arcto quodam in loco
cùm substitissent duces, si quid reperirent ex iis quæ dicta sunt,
quod non dimitteretur, auferebant: illi autem parebant, præter-
quam si quis furtim aliquid retineret, vel pueri cupiditate, vel
formosæ mulieris, accensus. Atque ita quidem die isto iter fa-
ciebant, partim pugnantes, partim etiam requiescentes. Postero
verò die magna coorta est tempestas, sed tamen necessario pergen-
dum erat; quippe quia commeatûs iis non satis magna erat co-
pia. At Cherisophus quidem erat in fronte, & agmen ultimum
ducebat Xenophon. Hostes autem acriter Græcos invadebant, &
quia loca erant angusta, propiùs accedebant & sagittis fundisque
petebant; adeò ut Græci, dum hostem persequerentur & rursus
retrocederent, tardè progredi cogerentur: sæpè Xenophon etiam
denuntiabat subsistendum esse, quoties hostes acriter instarent.
Ibi Cherisophus, qui aliàs quidem, cùm denuntiabatur, subsiste-
bat, tum non subsistebat, sed ducebat celeriter, suosque sequi ju-

1 Τῶν εὐπρεπῶν] Intègre scripse-
ris τινὸς ἐκ τῶν, &c. Adīsis p. 68.
n. 3. & p. 49. n. 1.

2 Καὶ] Alio atque alio modo
Latīnè reddenda est hæc particula.
Usus ejus minùs vulgares jam suprà
indicavimus p. 104. n. 2. & p. 241. n.

6. Hic, opinor, valet autem. Sic &
Ælian. V. H. l. 13. c. 1. Καὶ ἦν ἐν κοι-
λῇ τῇ φάραγι, &c. Et Luc. XXIV.

52. Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες, &c.

3 Παρήγγειλεν — ὑπομένειν] Con-
sule p. 26. n. 2. & p. 244. n. 3.

4 Ἐνθα] Lege p. 216. n. 1.

ἦν, ὅτι ἰπράγμα τι εἴη· σχολή δὲ ἔκ ἦν ἰδεῖν παρελθόντι τὸ αἷτιον τῆς σπεδῆς· ὥς ἐν πορείᾳ ὁμοία φυγῆς ἐγένετο τοῖς ὀπισθοφύλαξι. Καὶ ἐνλαῦθα ἀποθνήσκει ἀνὴρ αἰαθὸς Λακωνικὸς Κλεώνυμος, τοξευθεὶς διὰ τῆς ἀσπίδος² καὶ τῆς σολάδος εἰς τὰς πλευράς, καὶ Βασίᾳς Ἀρκᾶς, διαμπερὲς εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο ἐπὶ σταθμὸν εὐθύς,³ ὥσπερ εἶχεν, ὁ Ξενοφῶν ἐλθὼν πρὸς τὸν Χειρίσοφον, ἠτιάτο αὐτὸν ὅτι ἔχ ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἠναγκάζοντο φεύγοντες ἅμα μάχεσθαι.⁴ Καὶ νῦν δύο καλῶ τε καὶ αἰσθὰν ἀνδρε τεθνάτην, καὶ ἔτε⁵ ἀνελεῖσθαι ἔτε

bebat: adeo ut perspicuum esset, aliquam rem molestam supervenisse: at otium non erat, ut quis *ad ipsum* pergeret, ac quæ festinationis esset causa videret: quare fugæ simile fuit iis iter, qui in extremo erant agmine. Ibi moritur etiam vir fortis Cleonymus Lacedæmonius, confixus sagittâ per scutum & stoladem in ipsas costas missâ, itémque Basias Arcas, transfixâ penitus per caput sagittâ. Cum autem ad locum castris locandis idoneum pervenissent, Xenophon, ut se habebat, ad Cherisophum profectus eum incusabat, quod non substitisset, sed itâ duceret ut cogerentur in ipsâ fugâ dimicare. Jam quoque, ait, duo præclari fortésque viri occubuerunt, eosque nec tollere nec sepelire potui-

1 Πράγμα] I. e. δεινόν τι. Hujus numero plurativo sæpissimè ἐπὶ κακῶ χρωῖται οἱ παλαιοί: scil. pro δυσχέρειαι, κακοπάδειαι, &c.

2 Καὶ τῆς σολάδος] Respice p. 223. n. 3. Diodor. Sic. l. 14. p. 258. τὰ γὰρ βέλη (Carduchorum) μείζω καδεῖσθαι δυοῖν πηχῶν ἔδυνε. Ἀφ' ἧς τῶν ἀσπίδων καὶ θωράκων, ὥς ἐν μηδὲν τῶν ὀπλῶν ἰσχύειν τὴν βίαν αὐτῶν ὑπομένειν. Cæterum, ποιητικώτερον esse illud διαμπερὲς, & ex Homero desumptum, nullus licet monuerim, animadvertet lector.

3 Ὡσπερ εἶχεν] Elegans est formula, quæ de iis usurpari solet, qui rem statim, nullâ neque morâ neque mutatione factâ, adgrediuntur. Sic K. Π. p. 171. ἥπερ εἶχεν. Et Hist. Gr. l. 4. haud ita longè ab initio, Κατεκλίνθη ἔν καὶ αὐτὸς, ὥσπερ

εἶχε, χαμαί. Thucyd. l. 8. c. 41. ἀναγκάζεται—μὴ ἐκβιάσθαι τὸς ναύτας, ἀλλ', ὥσπερ εἶχε, πλεῖν εὐθύς, &c. Et mox c. 42. ἐπέπλει ἔν, ὥσπερ εἶχε, πρὸς, &c. Nec Latinis ignota phrasis. Quint. Curt. lib. 8. cap. 3. Eodem comitante, sicut erat cruentâ veste, in, &c. Nep. in Pelop. sect. 3. sicut erat signata, in, &c. Adde sis Ovid. Met. lib. 4. v. 473. & l. 11. v. 60.

4 Καὶ νῦν δύο, &c.] Consule p. 28. n. 3.

5 Ἀνελεῖσθαι] Budæus L. G. Comm. p. 223. ἀναίρειν & ἀναίρειναι exponit, tollere mortuos ad sepeliendum. Sic Noster K. Π. p. 504. — αὐτῶν ἡ γυνή, ἀνελομένη τὸν νεκρὸν καὶ, &c. Thucyd. l. 4. c. 44. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι—τὸς τὰ ἀλλοτρίους νεκρὸς ἐσκύλευον, καὶ τὸς ἐαυτῶν ἀνῆρτοντο.

θάψαι αὐτῷ ἐδυνάμεθα. Αποκρίνεται πρὸς ταῦτα ὁ Χει-
ρίσοφος· Βλέψον, ἔφη, εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἴδε ὡς ἄβυστα πάντα
εἰσί. Μία δὲ αὕτη ὁδὸς, ἣν ὄρᾱς, ὀρθία· καὶ ἐπὶ ταύτην ὄρᾱν
ἀνθρώπων ἔξεσί σοι ὄχλον τοσῶτον, οἱ κατειληφότες φυ-
λάττεσι τὴν ἔκβασιν. ¹ Ταῦτα ἐγὼ ἔσπευδον, καὶ διὰ τῆ-
τό σε ² ἔχ ὑπέμενον, εἴ πως δυναίμην φθάσαι, πρὶν κα-
τειλῆθαι ³ τὴν ὑπερβολὴν· οἱ δὲ ἡγεμόνες, ὧς ἔχομεν, ἔ-
φασιν εἶναι ἄλλην ὁδόν. Ο δὲ Ξενόφων λέγει, Ἀλλ' ἐγὼ
ἔχω δύο ἀνδρας. Επεὶ γὰρ ἡμῖν πρᾶγματα ⁴ παρεῖχον,
ἐνηδρεύσαμεν, (ὅπερ ἡμᾶς καὶ ἀναπνεῦσαι ἐποίησε) καὶ ἀπεκ-
τείνουμεν μὲν τινὰς αὐτῶν, καὶ ζῶντας πρὸ θυμῆθημεν λα-
βεῖν, αὐτῶ τῷτε ἔνεκεν, ὅπως ἡγεμόσιν εἰδόσι τὴν χώραν
χρησώμεθα.

mus. Ad hæc respondet Cherisophus: Respice, ait, ad montes,
ac vide quàm difficiles aditu sint omnes. Una autem hæc via
est, quam vides, ardua: & ad hanc tantam tibi videre licet ho-
minum multitudinem, qui *partem*, quâ foret *alioquin* evadendum,
custodiunt. His de causis ego festinavi, & idcirco te non expe-
ctavi, *quia id operam dedi ut*, si quâ ratione possem, *ed* prius perve-
nirem, quàm juga *montium* occuparentur: duces certe, quos ha-
bemus, aliam esse viam negant. Ego verò, inquit Xenophon,
duos homines habeo. Nam cùm negotia nobis facefferent *hostes*,
insidias struximus, (quod quidem nobis etiam respirandi faculta-
tem dedit) ac nonnullos ex eis occidimus, *nonnullos* etiam vivos
ut caperemus, hâc ipsâ de causâ, operam dedimus, ut *itinerum*
ducibus, regio quibus hæc nota esset, uteremur.

¹ Ταῦτα ἐγὼ] Ellipticè, pro Δ[φ] ταῦτα, &c. *Aristoph. Neph. v. 334.*

Ταῦτ' ἄρ' ἐποίησιν, &c.

Schol. λείπει ἡ Δ[φ]. *Theocrit. Eιδυλ. id. v. 3.*

Θυ. Ταῦτ' ἄρα λεπτός

Χὼ μύσαξ, &c.

Schol. Διὰ τῷτο λεπτός, &c. *Euripid. Phœnis. v. 885.*

Ἀγὼ τι δρῶν, &c.

Schol. λείπει Δ[φ]. *Noster. K. Π. p. 55.* Ταῦτ' ἄρα, εἰπεῖν τὸν, &c.

ubi lege notata.

² Οὐχ ὑπέμενον, εἴ πως, &c.] Sup-
ple *πειρώμενον* ante εἴ πως. Suprà
modò p. 252. eâdem usus est lo-
quendi ratione: ὑποφειδόμενοι, εἴ
πως ἂν, &c. ubi vide n. 4.

³ Τὴν ὑπερβολὴν] *Scil.* τῶν ὄρων.
Sic suprà p. 241. τὴν γὰρ ὑπερβο-
λὴν τῶν ὄρων ἰδεδοίκεσαν μὴ κατα-
ληφθείη.

⁴ Παρεῖχον] *Scil.* οἱ πολεμιοί, ex
præcedentibus repetendi.

K k

Καὶ εὐθύς ¹ ἀγαγόντες τὰς ἀνθρώπους, ² ἤλεγχον διαλαβόν-
τες, εἴ τινα εἶδεῖεν ἄλλην ὁδόν, ἢ τὴν φανεράν. Ο μὲν ἕν ἕτερος
³ ἔκ ἔφη, καὶ μάλα πολλῶν ⁴ φόβων προσαγομένων· ἐπειδὴ δὲ
ἔδεν ὠφέλιμον ἔλεγεν, ὁρῶντος τῷ ἑτέρῳ καλεσφάγῃ. Ο δὲ
λοιπὸς ἔλεξεν ὅτι ἔτος μὲν διὰ ταῦτα ἔφαίη εἶδέναι, ὅτι αὐτῷ
τυγχάνει θυγάτηρ ἐκεῖ ⁵ παρ' ἀνδρὶ ἐκδεδομένη· αὐτὸς δ' ἔφη
ἡγήσεσθαι ⁶ δυνατὴν καὶ ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδόν. Ερωτώ-
μενος δ' εἰ εἴη τι ἐν αὐτῇ δύσβατον χωρίον, ἔφη εἶναι ἀκρον,
ὃ εἰ μή τις προκαταλήψοιτο, ἀδύνατον ἔσεσθαι παρελθεῖν.
Ενταῦθα ἐδόκει, συγκαλέσαντας λοχαγὸς καὶ πελταστὰς,

Et cum homines adduci statim curassent, ex iis separatim
sumptis quærebant, ecquam viam aliam nossent, præter conspi-
ciam. Alter quidem *aliam se nosse* negabat, etiamsi multi terro-
res *ipsi* incuterentur: cumque nihil *quod esset* ex usu diceret, alte-
rius in conspectu jugulatus est. Alter ille superstes aiebat istum
propterea *aliam se nosse viam* negasse, quod istuc filiam haberet
viro collocatam; ipse verò ducem se itineris futurum dicebat,
quo etiam pergere jumenta possent. Interrogatus ecquid esset in
eâ *viâ* loci difficilis transitu, verticem *quendam* esse aiebat, quem
nisi quis occupando anteverteret *hostes*, fieri non posse ut transiret-
tur. Hic visum est, convocatis cohortium præfectis & peltastis,

¹ Αγαγόντες] Ii nempe, quibus id
negotii à Xenophonte datum erat.
Vide p. 28. n. 5. & p. 254. n. 5.

² Ηλεχον διαλαβόντες] Cum ver-
bo intellige *Xenophon* & *Cherisophus*.
Eodem similiter suprà paulò usus
est, p. 247. ubi vide n. 1. De vi
præpositionis, à quâ participium
incipit, lege p. 229. n. 2.

³ Οὐκ ἔφη] Minus rectè *Leuncl.*
vertit, *nihil aiebat*. Nimirum, *μη &*
εκ (rectè observante *Vigero*, c. 7.
sect. 12.) ante verba quædam ita
construi debent, quasi sequerent-
tur. Exempla dicta suppeditabit
auctor. Locum autem hunc sic
nullo negotio suppleveris; *εκ ἔφη*
εἰδέναι ἄλλην τινα ὁδόν.

⁴ Φόβων] I. e. δειμάτων. *Suidas* :
φόβος δὲ ἐστὶ προσδοκία ὄρακτο. εἰς δὲ
τὸ φόβον ἀναβαίνει ταῦτα· δαῖμα, ὄκνος,
αἰσχίνη, ἐκπλαξις, θέρυς, ἀσυνία.
Δαῖμα μὲν ἐστὶ φόβος· δέος ἐμποίων, i.
e. *metus terrorem incutiens*. Eadem
est ejusdem nominis potestas K. Π.
p. 5. ἡδυνήθη ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ το-
σαύτην γῆν τῷ ἀφ' ἑαυτῆς φόβῳ, &c.

⁵ Παρ' ἀνδρὶ ἐκδεδομένη] Eadem
reperitur constructio, cui tamen
parum favent Grammaticorum re-
gulæ, 1 Theff. IV. 8. — δόντα τὸ
πνεῦμα αὐτῷ τὸ ἅγιον εἰς ἡμᾶς.

⁶ Δυνατὴν καὶ, &c.] Atticam stru-
cturam communi sic mutes diale-
cto: καθ' ὁδόν, ἢ καὶ τὰ ὑποζύγια πο-
ρεύεσθαι ἂν δύναιτο.

¹ καὶ τῶν ὀπλιῶν, λέγειν τε τὰ παρόντα, καὶ ἐρωτῶν ² εἴ τις αὐτῶν ἐστίν, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐθέλοι γενέσθαι, καὶ ³ ὑποστάς ἐθελούῃς πορεύεσθαι. Ὑφίσταται ⁴ τῶν μὲν ὀπλιῶν Ἀριστώνυμος Μεθυδριεὺς Ἀρκὰς, καὶ Ἀγασίας Στυμφάλιος Ἀρκας. ⁵ Ἀντιστασίαν δὲ αὐτοῖς Καλλίμαχος Παρρηάσιος Ἀρκὰς καὶ Ἀγασίας Στυμφάλιος Ἀρκὰς· καὶ ἔτος ἔφη ἐθέλειν πορεύεσθαι, προσλαβὼν ⁶ ἐθελοντάς ἐκ πάντος τῆς στρατεύματος· εὐ γὰρ οἶδεν, ἔφη, ὅτι ἔσονται πολλοὶ τῶν νέων ἐμὲ ἡγεμένους. Ἐκ τούτου ἐρωτῶσιν, εἴ τις καὶ τῶν γυμνητῶν ἢ ταξιαρχῶν ἐθέλοι συμπορεύεσθαι. Ὑφίσταται ⁷ Ἀριστεὺς Χίος, ὃς πολλαχῶς πολλὰ ἄξιός τῃ στρατιᾷ εἰς ταῦτα ἐγένετο.

& quibusdam ex gravis armaturæ militibus, tum præsentem rerum statum exponere, tum quærere, ecquis sit ex iis, qui se virum fortem præstare velit, ac suscepto negotio sponte proficisci. *Professionem* suscipiunt ex gravis armaturæ militibus Aristonymus Methydriensis Arcas, & Agasias Stymphalius Arcas. Inter se autem contendebant Callimachus Parrhasius Arcas & Agasias Stymphalius Arcas: & is ire se velle aiebat, adsumptis iis qui de toto exercitu ultro se offerrent: nam sat scio, inquit, multos juvenes sequuturos, si ego dux sim. Deinde interrogant, num quis expeditorum militum vel cohortium præfectorum unà cum his ire vellet. Operam suam pollicetur Aristeus Chius, qui in rebus ejusmodi sæpenuerò exercitui fuit maximi pretii.

¹ Καὶ τῶν ὀπλιῶν] Scil. τίνες. Vide p. 49. n. 1.

² Εἴ τις αὐτῶν, &c.] MS. Eton. εἴ τις ἀνὴρ. In editis etiam nonnullis deest αὐτῶν: quod tamen *Stephanus* rectè retinuisse videtur.

³ Ὑποστάς] *Thom. Magist.* Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τῆς ὑπομένειν, λοιογράφος· ἀντὶ τῆς ὑποσχεσθαι δὲ ποιῆσαι· καὶ Θεκυδίδης ἀπαξ· ἡ γὰρ τὸς ἀνδρας ὥσπερ ὑπέσκη. At pro *suscipio* verbum illud usurpat *Thucyd.* l. 8. c. 68.

⁴ Τῶν μὲν ὀπλιῶν] Plenè, ἐκ τῶν, &c. Vide sis p. 255. n. 1.

⁵ Ἀντιστασίαν δὲ αὐτοῖς, &c.] MS. Eton. habet ἀντιστασίαν δὲ ἐαυτοῖς Καλλίμαχος Παρρηάσιος Ἀρ-

κὰς, καὶ ἔτος ἔφη, &c. quam *Muretus* recipiendam censuit scripturam, nisi quòd pro ἐαυτοῖς scribat αὐτοῖς. Sed cum nomina propria apud *Notum* sæpè sint geminata, Ἀγασίας Στυμφάλιος Ἀρκὰς in exilium, opinor, non ejiciendus est. Vide sis p. 27. n. 1. & p. 88. n. 4.

⁶ Ἐθελοντάς] Scribitur in edit. *Leunclav.* προπαροξυτόνως. Rectius *Steph.* syllabam ultimam accentu distinxit. Sic paulò suprà, ὑποστάς ἐθελούῃς πορεύεσθαι. Confer p. 93. n. 1.

⁷ Ἀριστεὺς Χίος] MS. Eton. & editi quidam exhibent Ἀρίσταρχος, quibus accedit *Amasæus*. Sed *Stephano* & *Leunclav.* placuit Ἀριστεὺς Χίος.

Καὶ ἦν μὲν δεῖλῃ, ¹ ἤδη δ' ἐκέλευον αὐτὰς ἐμφαγόντας πορεύεσθαι· καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς· καὶ συντίθενται, τὴν μὲν νύκτα, ἣν λάβωσι τὸ ἄκρον, τὸ χωρίον φυλάττειν· ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ σάλπιγγι σημαίνειν· καὶ τὰς μὲν ἄνω ὄντας ἵεναι ἐπὶ τὰς κατέχοντας τὴν Φανεράν· ἐκβασιν· ² αὐτὰς δὲ συμβοηθήσκειν ἐκβαίνοντας ὡς ἂν δύνωνται τάχιστα. ³ Ταῦτα συνθέμενοι, οἱ μὲν ἐπορεύοντο, πλῆθος ὡς δισχίλιοι· (καὶ ⁴ ὕδωρ πολὺ ἦν ἐξ ἔρανῶ) Ξενοφῶν δὲ ἔχων τὰς ὀπισθοφύλακας ἡγείτο πρὸς τὴν Φανεράν· ἐκβασιν, ὅπως ταύτῃ τῇ ὁδῷ οἱ πολέμιοι προσέχοιεν τὸν νῆν, καὶ ὡς μάλιστα λαθοῖεν οἱ πα-

Et ad vespertascebat quidem, jamque eos sumpto cibo proficisci jussierunt *præfelli*: ac ducem viæ vinculis constrictum eis tradunt; & rem ita componunt ut, si jugum caperent, noctu locum custodirent; & quamprimum illucesceret, signum tubâ darent: ac deinde qui superiori essent loco adversus eos tenderent, qui transitum illum conspicuum tenerent; ipsi ad opem ferendam concurrerent, in montem quàm celerrimè possent adscendendo. His ita compositis, proficiscebantur illi, numero circiter bis mille: (ac aqua tum ex cælo multa erat lapsa) & Xenophon cum agminis extremi custodibus ad transitum illum conspicuum præibat, ut hostes in hanc duntaxat viam animum intenderent, ac quàm maximè laterent ii, qui præteribant. Posteaquam ad torrentis al-

¹ Ἡδη δ' ἐκέλευον] MS. Eton. οἱ δὲ ἐκέλευον, &c. Si quid mutandum, forsan, Καὶ ἦν μὲν ἡδη δεῖλῃ, οἱ δὲ, &c. Verbo præpone nomen *σεαυτοῖς* vel *ἡγεμόνες*, qualem jam suprà videre est ellipsin p. 254. n. 5. Porro, αὐτὰς respicit Aristonymum, Agasiam, &c. qui modò se iter ingressuros receperant.

² Αὐτὰς δὲ συμβοηθήσκειν, &c.] In editis plerisque legitur, ἀλλ' οὐδὲ συμβολήσκειν, &c. nec aliter in MS. Eton. qui tamen pro ἐκβαίνοντας dat βαίνοντας. In margine edit. Steph. laudantur, αὐτοὶ δὲ συμβολῆς ἕνεκεν βαίνοντας ὡς ἂν, &c. Leunclavio legendum videtur, αὐτοὶ δὲ συμβοληθεῖεν ἐκβαίνοντας, ὡς ἂν, &c. Nam quod margini, inquit, edit. Steph. legi-

tur adnotatum pro diversâ lectione, συμβολῆς (sic utique scribit Leuncl. non συμβολῆς) ἕνεκεν βαίνοντας scholion vitiatum esse arbitror illorum συμβοληθεῖεν ἐκβαίνοντας, ita restituendum, συμβολῆς ἕνεκεν ἵοιεν βαίνοντας. Mihi præter cæteras lectiones ridet ea, quam ex conjecturâ Mureti reponendam curavi.

³ Ταῦτα συνθέμενοι] MS. Eton. & libri quidam editi, ταῦτα συμβαίνουσιν: pessimè. Recepta scriptura Steph. Leuncl. & Mureto se probavit; & rectè quidem respondet præcedentibus illis, καὶ συντίθενται, τὴν μὲν, &c.

⁴ Ὑδωρ—ἐξ ἔρανῶ] Plenè Noster, quod ellipticè Herodot. l. 8. c. 13. χερσὶν τε καὶ τῷ ὕδωρ—i. e.—*pluvia*—

ριόντες. Ἐπεὶ δὲ ἦσαν ¹ ἐπὶ χαράδραν οἱ ὀπισθοφύλακες, ἦν
 εἶδει διαβάνας πρὸς τὸ ὄρθιον ἐκβαίνειν, τηνικαῦτα ἐκυλίν-
 δυν οἱ βάρβαροι ² ὀλοτρόχως ἀμαξιαίης, καὶ μείζους καὶ ἐλάτ-
 τας ³ λίθους, οἱ φερόμενοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας διε-
 σφενδονῶντο· καὶ παντάπασιν εἰδὲ πελάσαι οἷον τ' ἦν τῇ
 ὁδῷ. Ἐνιοὶ δὲ τῶν λοχαγῶν, εἰ μὴ ⁴ ταύτῃ δύναιντο, ἄλλῃ
 ἐπειρῶντο· καὶ ταῦτα ἐποίουν, μέχρι σκότος ἐγένετο. Ἐπεὶ δὲ
 ὤντο ⁵ ἀφανεῖς εἶναι ἀπίοντες, τότε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸ δεῖπνον·
 ἐτύγχανον δὲ καὶ ⁶ ἀνάρκιοι ὄντες αὐτῶν οἱ ὀπισθοφυλακήσαντες.
 Οἱ μέντοι πολέμιοι ⁷ εἰδ' ἀνεπαύσαντο ὅλης τῆς νυκτὸς κυλιν-
 δῶντες τὰς λίθους· τεκμήρα δ' ἦν τῷ ψόφῳ. Οἱ δὲ ἔχοντες

veum quendam agminis extremi custodes aderant, quem ubi tran-
 sissent in arduum tendendum erat, tunc barbari *saxa* rotunda,
 quæ *vel singula* plaustrum onerassent, & majores minoresque la-
 pides devolvebant; qui delati & ad petras adliti tanquam ἐ fundâ
 contorquebantur: atque *adeò* viæ nè quidem adpropinquare lice-
 bat. Nonnulli ex cohortium præfectis, hæc si neutiquam possent,
 aliâ *viâ evadere* tentabant; idque ad obortas usque tenebras age-
 bant. Cùm autem se discedentes *ab hostibus* conspici non posse
 putarent, tunc ad cœnam abeunt: *ex eorum autem numero ii*,
 qui extremi agminis custodiam egissent, nè pransi quidem fuerant.
 Verùm hostes noctem totam lapides devolvere non cessabant; *id*
 quod fragore conjectare erat. At *nostri*, qui itineris ducem habe-

¹ Ἐπὶ χαράδραν] Quidam (ad-
 notante ad *Amas.* Stephano) *tor-*
rentem, alii *alveum torrentis* vel *fau-*
ces; nonnulli etiam *intimum wallis*
recessum interpretantur. Vide sis p.
 224. n. 1. & usum ejusdem vocis
 p. 225.

² Ὀλοτρόχως ἀμαξιαίης] Leguntur
 etiam ὀλοτρόχως ἀμαξιαίης. *Suid.* Ὀ-
 λοτρόχως· τροχὸς γύλης, τροχοειδεῖς· Ξε-
 νοφῶν· Τηνικαῦτα ἐκυλίνδυν οἱ βάρβα-
 ροὶ λίθους ὀλοτρόχως ἀμαξιαίης· οἱ φε-
 ρόμενοι διεσφενδονῶντο, *Hesych.* & *Pha-*
vor. Ὀλότροχος, περιφερὴς λίθος.

³ Λίθους, οἱ φερόμενοι, &c.] In MSto

Eton. deest vox prima: malè qui-
 dem; nisi cum *Suidâ*, l. cit. eam
 ante ὀλοτρόχως posueris. Cæterum,
 non sine magno artificio felicique
 rem luculentè depingendi studio
 verba hæc composuisse Xenophon-
 tem, ipsa docebit lectio.

⁴ Ταύτῃ—ἄλλῃ] *Scil.* ὁδῷ: lege sis
 p. 211. n. 5.

⁵ Ἀφανεῖς] *Adi* p. 35. n. 4.

⁶ Ἀνάρκιοι] *Respice* p. 108. n. 2.

⁷ Οὐδ' ἀνεπαύσαντο] *MS.* Eton.
 εἰδεν ἐπαύσαντο. Sed verbi simplicis
 compositum illud significationem
 interdum induit.

¹ τὸν ἡγεμόνα, καὶ τὰ κύκλῳ περιϊόντες, καταλαμβάνουσι τὰς φύλακας ἀμφὶ πύρ καθεμένους· καὶ τὰς μὲν ἀποκτείναντες, τὰς δὲ καταδιώξαντες, αὐτοὶ ἐνλαῦθα ἔμενον, ὡς κατέχοντες τὸ ἄκρον· οἱ δ' ἔκατειχον ἀλλὰ ²μασὸς ἦν ὑπὲρ αὐτῶν, παρ' ὃν ἦν ἡ σενὴ αὕτη ὁδός, ἐφ' ἣ ἐκάθηντο οἱ φύλακες. Εφοδὸς μέντοι αὐτόθεν ἐπὶ τὰς πολεμίας ἦν, οἱ ἐπὶ τῇ φανερᾷ ὁδῷ ἐκάθηντο. ³ Καὶ τὴν μὲν νύκτα ἐνλαῦθα διήγαγον.

Επεὶ δὲ ἡμέρα ὑπέφαινε, ἐπορεύοντο σιγῇ συντέλαγμένοι ἐπὶ τὰς πολεμίας· καὶ γὰρ ὁμίχλη ἐγένετο· ὥς ἐλαθον ἐγγυὲς προσέλθοντες. Επεὶ δὲ εἶδον ἀλλήλους, ἡ τε ⁴σάλπιγξ ἐφθέγγατο, καὶ ⁵ἀλαλάξαντες οἱ Ἕλληνες ἱέντο εἰς τὰς ἀνθρώπων· οἱ δ' ἔκ ἐδέξαντο, ἀλλὰ καταλιπόντες τὴν ὁδὸν, φεύγοντες

bant, & loca undique circumierant, præfidiarios *hostium* milites ad ignem sedentes offendunt: cūque alios occidissent, alios persequendo dejecissent, ibi manebant ipsi, quasi verticem tenebant: quem tamen non tenebant, sed tumultus quidem erat supra ipsos, propter quem angusta erat illa via, ad quam *hostium* milites præfidiarii sedebant. Aditus verò indè ad hostes erat, qui ad viam conspicuam confederant. Et noctem quidem ibi exigebant.

Cū autem dies illuxisset, instructi tacitè in hostes pergunt; etenim caligo offusa est; adeò ut occulti essent, cū jam propè ad eos accessissent. Posteaquam se mutuò vidissent, & iuba cecinit, & Græci sublato clamore homines invadunt: at impetum hi non sustinuerunt, sed cū relicta viâ fugæ se dedissent, pauci tantum

¹ Τὸν ἡγεμόνα, καὶ τὰ κύκλῳ, &c.] MS. Eton. τὸν ἡγεμόνα, κύκλῳ περιϊόντες, &c. omittis καὶ τὰ, quas tamen voculas editi libri servarunt.

² Μασὸς] Thom. Magister: Μασὸς ἐπὶ γυναικός· μαζὸς δὲ (& μασθὸς) ἐπὶ ἀνδρός. Ità ferè Phavor. qui vocis ejusdem usum metaphoricum etiam notavit: Μασὸς, ἀκρωρία, ἐξοχή ὄρεως. Similiter Suidas, citato hoc Xen. loco, & omisso αὕτη ante ὁδός. Quòd si μασὸς rectè monti tribuatur, quidni & flori πρόσωπον, Jac.

I. 11? quam locutionem Apostolicam importunè (dixeram, an imperitè?) carpserunt quidam interpretes. Iisdem pari ratione damanda est phrasis ἕως τῆς ὀφρύος τῆς ὀφρύς, Luc. IV. 29. & ὀρεινὴ ὀφρὺς, Strab. l. 5. p. 366.

³ Καὶ τὴν — διήγαγον] Consule p. 253. n. 6.

⁴ Σάλπιγξ ἐφθέγγατο] Pro mandato ducum p. 260. exposito.

⁵ Ἀλαλάξαντες] Vide p. 81. n. 3. & loca ibi citata.

¹ ὁλίγοι ἀπέθνησκον· εὐζωνοὶ γὰρ ἦσαν. Οἱ δ' ² ἀμφὶ Χειρίσοφον, ἀκέσαντες τῆς σάλπιγγος, εὐθὺς ἔειπτο ἄνω κατὰ τὴν φανεράν ὁδόν· ἄλλοι δὲ τῶν στρατηγῶν κατὰ ἀτρυβεῖς ὁδοὺς ἐπορεύοντο ἢ ἔτυχον ἑκάστοι ὄντες, καὶ ἀναβάντες ὡς ἐδύναντο, ³ ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι· ⁴ καὶ ἔτοι πρῶτοι συνέμιζαν τοῖς προσκαλαλαβῶσι τὸ χωρίον. Ξενοφῶν δὲ, ἔχων τῶν ὀπισθοφυλάκων τὰς ἡμίσεις, ἐπορεύετο ⁵ ἥπερ οἱ τὸν ἡγεμόνα ἔχοντες· (εὐδοκία γὰρ ἦν τοῖς ὑποζυγίοις) τὰς δ' ἡμίσεις ὀπισθεν τῶν ὑποζυγίων ἔταξε. Πορευόμενοι δ' ἐν συγχάνουσι λόφῳ ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ, κατελιμμένῳ ὑπὸ τῶν πολεμίων, ⁶ ὅς ἢ ἀποκόψαι ἦν ἀνάγκη, ἢ διεζευχθαι ἀπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Καὶ αὐτοὶ μὲν αὖ ἐπορεύθησαν, ἥπερ οἱ ἄλλοι, τὰ δ'

interfecti sunt; quippe erant expediti. Qui circa Cherisophum erant, tubam ubi audierant, mox sursum viâ conspicuâ tendebant; cæteri duces per vias non tritas, quâ quisque fortè aderat, pergebant, & cùm adscenderent, ut poterant, alii alios hastis sursum adtrahebant: atque hi primi se cum iis, qui locum occupârant, conjunxere. Xenophon autem, cum dimidiâ extremi agminis parte *ea viâ* faciebat iter, quâ illi qui ducem habuerant: (nam *ea* jumentis erat commodissima) alteram partem post jumenta disposuerat. Dum procedebant in collem supra viam fortè incidunt, ab hostibus occupatum, quos vel dejicerent necesse erat, vel à Græcis cæteris disjungerentur. Et ipsi quidem potuissent viam ingredi *eam*, quâ ingressi fuerant alii, sed jumenta fieri non

¹ Ολίγοι] Supple *μόνον*: quâ de ellipsi vide p. 162. n. 2.

² Ἀμφὶ Χειρίσοφον] Respice p. 242. n. 3.

³ Ἀνίμων] *Phavor.* Ἀνιμῶν λείλειαι, τὸ ἐπὶ ὑγρῷ τὸ ἀνέλκειν. Deinde idem, Ἀνίμων δόρασιν, ἀντὶ τῆ ἀνέλκων. *Thom. Mag.* Ἀνιμῶν λείλειαι ἐπὶ ὑγρῷ, μὴ ἀνέλκειν *Mær. Att.* Ἀνεμῶν, Ἀττικῶς ἀνέλκειν, Ἑλληνικῶς. Similiter *Suidas*; qui bis verba hæc Xenoph. citat: & primò quidem malè legit ἀνείμων. Verbum hoc sensu etiam metaphorico adhibuit Noster Περὶ Ἰππ. ferè medio, Ἐπειδὴν δὲ ἀνακαμφίση ἰαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν, τῇ μὲν

ἀριστερᾷ ἀνιμάτω τὸ σῶμα, τὴν, &c.

⁴ Καὶ ἔτοι πρῶτοι, &c.] Ità locum, fide MSti Eton. nixus, restitui. Sic infra Noster, καὶ ἔτοι πρῶτοι ἐπὶ τὸ ὄρος, &c. In editis legitur hastenus, καὶ ἔτοι μόνοι πρῶτοι, &c. Sed minùs hæc ὁμοιοτέλευτα suavitati Xenophonticæ conveniunt.

⁵ Ἡπερ] *Scil.* ὁδῷ, cujus casum rectum respicit mox εὐδοκία. Vide sis p. 238. n. 5.

⁶ Ὅς ἢ ἀποκόψαι, &c.] Sic ferè suprâ p. 239. προκατελίπηται γὰρ ἡμῖν ὁ ὑπὲρ τῆς καταβάσεως λόφος, καὶ ἐκ ἑστὶ παρελθεῖν, εἰ μὴ τέτλης ἀποκόψομεν.

ὑποζύγια ἔκ ἢν ἄλλη ἢ ταύτη ἐκβῆναι. Ἐνθα δὲ παρακε-
 λευσάμενοι ἀλλήλοις, προσβάλλουσι πρὸς τὸν λόφον ¹ ὀρθίοις
 τοῖς λόχοις, ἔκ κύκλῳ ἀλλὰ καλαλιπόντες ² ἄφοδον τοῖς πολε-
 μίοις, εἰ βέλονται φεύγειν. Καὶ ὀρῶντες αὐτὰς ἀναβαίνοντες,
 ὅπῃ ἐδύναντο ἕκαστος, οἱ βάρεαροι, ἔτε ἐτόξευον, ἔτε ἔβαλλον
 εἰς τοὺς ὁδῶν προσίοντες, ἀλλὰ φυγῇ λείπεται τὸ χωρίον. Καὶ
 τῷτόν τε παρεληλύθεισαν οἱ Ἕλληνες ³ καὶ ἕτερον ὀρῶσιν ἔμ-
 προσθεν λόφον κατεχόμενον, ἐπὶ τῷτον αὐτοῖς ἐδόκει πορεύ-
 εσθαι. ⁴ Ἐννοήσας δ' ὁ Ξενοφῶν μὴ, εἰ ἔρημον καλαλείποι τὸν
 ἡλωκότα λόφον καὶ πάλιν λαβόντες οἱ πολέμιοι ἐπιθοῖντο τοῖς
 ὑποζυγίοις παριῆσιν, (⁵ ἐπὶ πολὺ δὲ ἦν τὰ ὑποζύγια, ἅτε

potuit ut aliâ quàm hâc evaderent *via*. Ibi tum mutuò se co-
 hortati, cohortibus rectis in collem invadunt, non omni *tamen*
 ex parte, sed hostibus exitu relicto, si fugere vellent. Et barbari
 cùm eos adscendere, quâ quisque poterat, viderent, neque sagit-
 tas mittebant neque jacula intorquebant in eos, qui prope viam
 accedebant, sed locum fugâ *dilapsi* relinquunt. Quare hunc etiam
 Græci præterierunt; atque iis alium *quendam* ante *se* collem *ab*
hostibus occupatum cernentibus visum est, ad illum quoque per-
 gendum esse. Xenophon autem cùm secum *solicitus* cogitaret nè
 si collem, quem ceperant, incustoditum relinqueret, iterum *eum*
 hostes occuparent ac jumenta prætereuntia adorirentur, (in lon-
 gum utique *explicita* erant jumenta, quippe quæ per iter angustum

¹ ὀρθίοις τοῖς λόχοις] *Phavorin*.
 Καθόλου δὲ λέγειναι πᾶν τάγμα ὀρθίον,
 ὃ ἂν τὸ βάθος ἔχῃ πλείον τῆ μήκους.
 Sed, de his infra videbitur.

² Ἀφοδον] Rectè vocem hanc,
 pro ἄμφοδον, reposuit *Leunclavius*.
 Est autem ἄφοδος ἀναχώρησις vel
 ἀποχώρησις, ut contrā ἔφοδος est
 ἐπελευσίς, auctoribus *Suidâ* & *Pha-*
vor. Infra eadem occurret vox.

³ Καὶ ἕτερον ὀρῶσιν, &c.] *MS.* E-
 ton. & edit. *Ald.* καὶ ἕτερον ὀρῶντες, &c.
 In edit *Steph.* locus sic distinguitur
 — οἱ Ἕλληνες, καὶ ἕτερον ὀρῶσιν ἔμπροσθεν
 λόφον κατεχόμενον. ἐπὶ, &c. Sed post
 κατεχόμενον omnino tollenda vide-
 tur τελεία σίγμα, & ὀρῶσι (tertiū *scil.*

casus particip.) cum ἐδόκει con-
 struendum. Sic ferè paulò infra —
 τοῖς Ἕλλησιν, ὀρῶσι καὶ τῷ πολεμῷ τῇ
 δυσπορείᾳ, ὀρῶσι δὲ, &c. Cæterum,
 pro αὐτοῖς ante ἐδόκει legit *Amaseus*
 εὐθὺς, quippe qui vertit, *sine ullâ*
cunctatione. Vide p. 105. n. 5.

⁴ Ἐννοήσας δ' ὁ Ξενοφῶν μὴ, &c.]
 Particip. illud cogitationem indi-
 cat cum suspitione quâdam animi-
 que solitudine conjunctam. Sic
 suprâ p. 243. Καὶ τῶν Ἑλλήνων μάλα
 ἡθύμησαν τινες, ἐννοούμενοι μὴ τὰ, &c.
 Et cognatum his nomen, p. 181.
 πρῶτον μὲν ἐννοία αὐτῷ ἐμπίπτει τί,
 &c.

⁵ Ἐπὶ πολὺ] Unâ etiam voce
 scri-

διὰ σενῆς τῆς ὁδῆ πορευόμενα) καλαλείπει ἐπὶ τῇ λόφῳ λοχαγὰς Κηφισόδωρον ¹ Κηφισιφῶντος, Αθηναῖον, καὶ Αρχαγόραν Αργεῖον Φυγάδα· αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς λοιποῖς ἐπορεύετο ἐπὶ τὸν δεύτερον λόφον, ² καὶ τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ τῆτον αἰρῶσιν. Ἐτι δ' αὐτοῖς τρίτος μαζὸς λοιπὸς ἦν πολὺ ³ ὀρθιώτατος, ὃ ὑπὲρ τῆς ⁴ ἐπὶ τῷ πυρὶ καταληφθείσης φυλακῆς τῆς νυκτὸς ὑπὸ τῶν προελθόντων. Ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ⁵ ἦγον οἱ Ἕλληνες, λείπεσιν οἱ Βάρβαροι ἀμαχητὶ τὸν μαζόν· ὥς τε θαυμαστὸν γενέσθω πάνσι, καὶ ὑπώπλευρον δεισαντὸς αὐτὸς μὴ κυκλωθέντες πολιορκοῦντο, ἀπολείπειν. Οἱ δὲ ἄρα ἀπὸ τῆ ἀκρῆ καθορῶντες τὰ ὀπισθεν γιγνόμενα, πάντες ἐπὶ τῆς ὀπισθοφύλακας ἐχώρουν.

Καὶ Ξενοφῶν μὲν σὺν τοῖς νεωτάτοις ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἄκρον, τῆς δ' ἄλλης ἐκέλευσεν ⁶ ὑπάγειν, ὅπως οἱ ⁷ τελευταῖοι λοχαγοὶ

incederent) Cephisodorum Cephisiphontis filium, Atheniensem, & Archagoram Argivum exulem, cohortium præfectos, in colle relinquit: ipse cum reliquis in verticem alterum tendit, atque hunc etiam eodem modo capiunt. Ipsi adhuc jugum tertium reliquum erat multò maximè arduum, quod custodiæ ab iis, qui illuc progressi fuerant, ad ignem noctu deprehensæ, imminebat. Cùm autem propè Græci suos duxissent, barbari sine prælio jugum relinquunt: adeò ut omnibus admirationi esset, atque suspicabantur eos locum propterea deferere, quòd vererentur nè circumventi obsiderentur. Verùm hi de vertice despicientes ea quæ à terga gererentur, omnes in eos, qui extremum agmen tutabantur, tendunt.

Et Xenophon quidem cum junioribus in jugum adscendit, cæterósque ita subsequi jussit, ut ultimi cohortium præfecti cum ipsis

scribitur ἐπιπολὺ, &c. Vide sis p. 218. n. 4. & p. 75. n. 3.

¹ Κηφισιφῶντι] Respice p. 223. n. 4.

² Καὶ τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ, &c.] Hostibus nimirum fugâ dilapsis; uti suprâ p. 264.

³ Ἀρθιώτατος, ὃ ὑπὲρ, &c.] Sic MS. Eton. & libri editi. At Stephanus legendum censuit, ὀρθιώτερος, ἢ ὃ ὑπὲρ, &c.

⁴ Ἐπὶ τῷ πυρὶ καταληφθείση &c.] Confer p. 262.

⁵ Ἦγον] Quod verbum sine casu positum videre est p. 126. ubi vide scripta n. 6.

⁶ Ὑπάγειν] Modicum quid & lentum hîc sonare videtur; uti solent verba ab istâ præpositione incipientia. Vide p. 251. n. 4. & p. 241. n. 6. Amasæus vertit alios pedetentim usque eò consequi jussit, &c. quasi legisset ἕως non ὅπως.

⁷ Τελευταῖοι λοχαγοὶ] Scil. Cephisodorus & Archagoras. Cæterum, pro λοχαγοὶ MS. Eton. dat λόχοι.

προσμίξειαν· καὶ προσελθόντας κατὰ τὴν ὁδὸν ¹ ἐν τῷ ὁμαλῷ
 θεῶν τὰ ὅπλα εἶπεν. Καὶ ἐν τῷ τῷ χρόνῳ ἦλθεν Αρχαγόρας
 ὁ Αργεῖος πεφευγώς, καὶ λέγει ὡς ² ἀπεκόπησαν ἀπὸ τῆς πρώτης
 λόφου, καὶ ὅτι τεθνήσκει Κηφισόδωρος καὶ Αμφικράτης, καὶ ἄλλοι,
 ὅσοι μὴ ἀλλόμενοι κατὰ τῆς πέτρας πρὸς τῆς ὀπισθοφύλακας
 ἀφίκοντο. Ταῦτα δὲ διαπραξάμενοι οἱ βάρβαροι, ἤκον ἐπ'
 ἀντίπορον λόφον ³ τῷ μαζῷ· καὶ Ξενοφῶν διελέγετο αὐτοῖς
 δι' ἐρμηνέως περὶ σπονδῶν, καὶ τῆς νεκρῆς ἀπήτει. Οἱ δ' ἔφα-
 σαν ἀποδώσειν, ⁴ ἐφ' ᾧ μὴ καίειν τὰς κώμας. Συνωμολόγει
 ταῦτα ὁ Ξενοφῶν. ⁵ Ἐν ᾧ δὲ τὸ μὴ ἄλλο ἑράτευμα παρῆι,
 οἱ δὲ ταῦτα διελέγοντο, ⁶ πάντες οἱ ἐκ τῆς τῆς τόπῃ συνεζύ-

conjungere se possent; & ubi accessissent, in viâ loco æquabili in
 armis consisterent, edixit. Atque ibi tum Archagoras Argivus
 elapsus fugâ venit, ac *se suosque* de primo colle dejectos fuisse nar-
 rat, & Cephisidorum, Amphicratem aliósque peremtus, quicun-
 que de petrâ non desiliissent & ad extremi agminis præsidia per-
 venissent. Hæc cùm barbari confecissent, ad collem jugo oppo-
 situm veniebant: cùmque eis Xenophon per interpretem de in-
 duciis agebat, ac interfectorum corpora repetebat. Aiebant illi
 se reddituros *ea*, modò vicus non exurerent. *Cum iis* Xenophon
 de his consentiebat. Interea verò dum copię cæteræ præteri-
 bant, atque *inter se* de istis conditionibus differebant, omnes eo de

¹ Ἐν τῷ ὁμαλῷ θέσθαι τὰ, &c.] *Scil.* χώρῳ: quâ de ellipsi vide p.
 234. n. 1. Porro, θεῶν τὰ ὅπλα di-
 cuntur milites, cùm locum sibi su-
 munt, ubi consistent: locutionem
 jam suprâ exposuimus p. 54. n. 4.
 Hos mox postea vocat συνέλαβμένους.

² Ἀπεκόπησαν] Vide sis p. 263.
 n. 6.

³ Τῷ μαζῷ] Quem paulò antè
 deseruerant.

⁴ Εφ' ᾧ] Alia aliàs est phraseos
 hujusce vis: sed adposite ad hunc
 locum Suidas. Εφ' ᾧ· ἐπὶ τῷ, i. e.
ea conditione. Dein exemplum ex
Polybio profert: Καὶ συνέλαβον μεθέ-
 ξειν τὴν κοινὴν συμμαχίαν, ἐφ' ᾧ λαμ-

βάνειν καὶ τάλαντα καὶ ἑνιαυτόν. Ex-
 tant verba l. 4. p. 298. edit. Par. ubi
 tamen rectiùs legitur συνέλαβον. *Thu-*
cyd. l. 1. c. 113. σπονδὰς ποιησάμενοι
 ἐφ' ᾧ τὴν ἀνδρῶν κομιεῖν. Cæterum,
 in scripturâ τὴν καίειν consentiunt
 hîc libri: de quâ consule tamen
 dicta p. 244. n. 2.

⁵ Ἐν ᾧ] Adî p. 104. n. 4. & p.
 126. n. 5.

⁶ Πάντες οἱ ἐκ, &c.] *Muretus* legit
 & distinguit hoc modo, πάντες, οἱ ἐκ
 τῆς τῆς τόπῃ συνεζύχτησαν, ἐνλαῦθα
 ἵσαντο, καὶ ἐπὶ ἡρεξάντο, &c. ut utrum-
 que referatur ad Græcos, sublati-
 vocibus οἱ πολέμιοι. Hujus mihi
 quidem placet conjectura.

ησαν. Ἐνθαῦθα ἴσαντο οἱ πολέμιοι, καὶ ἐπεὶ ἤρξαντο κατα-
βαίνειν ἀπὸ τῆς μάχης πρὸς τὰς ἄλλας, ἐνθα ἵτα ὅπλα ἐκείν-
το, ἴεντο δὲ οἱ πολέμιοι πολλῶν πλῆθει καὶ θορύβῳ καὶ ἐπεὶ
ἐγένοντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς μάχης ἀφ' ἧς Ξενοφῶν κατέβαι-
νεν, ἐκυλίνδυν πέτρας, καὶ ἐνός μὲν κατέαξαν τὸ σκέλος.
Ξενοφῶντα δὲ ² ὁ ὑπασπιστής, ἔχων τὴν ἀσπίδα, ἀπέλιπεν.
Εὐρύλοχος δὲ Λασιεύς Ἀρκὰς προσέδραμεν αὐτῷ ὀπλίτης,
καὶ πρὸ ἀμφοῖν προβεβλημένος ἀπεχώρει, καὶ οἱ ἄλλοι ³ πρὸς
τὰς συντεταγμένους ἀπήλθον.

Ἐκ δὲ τούτων πάντων ὁμῶς ἐγένετο ⁴ τὸ Ἑλληνικόν, καὶ ἐσκήνησαν
αὐτὰ ἐν πολλαῖς καὶ καλαῖς οἰκίαις, καὶ ἐπιτηδείοις θαψιλέσι· καὶ
γὰρ οἶνος πολὺς ἦν, ὥστε ⁵ ἐν λάκκοις κονιαλοῖς εἶχον. Ξενοφῶν

loco confluerant. Ibi tum substiterunt hostes, cūque Græci
descendere de jugo ad alios cœpissent, ubi arma erant disposita,
magno sanè numero tumultūque ferebantur hostes; & cū ad
verticem pervenissent jugi, de quo Xenophon descenderat, saxa
devolvebant, & unius quidem crus fregerunt: Xenophontem
satelles, secum ablato scuto, reliquerat; verū Eurylochus Lu-
sienſis Arcas, gravis armaturæ miles, ad ipsum adcurrit, ac pro
utroque *hostibus* objectus pedem referebat, cæteri quoque ad illos,
qui stabant instructi, discesserunt.

Tum verò omnes Græcæ copiæ in unum convenerant, & ten-
toria ibi posuerunt *usi* multis elegantibusque ædibus, & comineatu
largo: etenim vinum *tam* multum erat, ut cisternis opere tecto-
rio inductis continerent. Perfecerunt autem Xenophon & Che-

1 Τὰ ὅπλα ἐκείνη] Adpositè Eu-
stath. ad Il. ψ. p. 1300. observat
κεῖται esse σύτοιχον verbo τίθεται.
Confer p. 266. n. 1. Adde n. 3.
proximè sequentem.

2 Ο ὑπασπιστής] Lexicon Gr. Lat.
vetus: Ὑπασπιστής, *Protektor*, *armi-*
ger. *Hesychio* idem est, βοηθὸς δορυ-
φόρος, ὑπηρέτης. *Phavor*. Ὑπασπι-
σταί, δορυφόροι· (sic *Suid.* etiam) παρὰ
τὴν ἀσπίδα· ἢ καὶ βοηθοὶ καὶ ὑπηρέται.

3 Πρὸς τὰς συντεταγμένους] Eos
nimirum, quos suprà paulò θέσθαι
τὰ ὅπλα jusserat Xenophon; apud
quos etiam τὰ ὅπλα ἐκείνη. Itaque

ii, qui eo jubente, τὰ ὅπλα ἔθειο,
quamvis ἀπραξίαν quandam age-
rent, tamen ad rem gerendam sta-
bant accincti.

4 Τὸ Ἑλληνικόν] Respice p. 7. n. 4.

5 Ἐν λάκκοις κονιατοῖς] *Scholias*
ad *Aristoph.* Εκκλ. v. 154. Ἀθη-
ναῖοι, καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων, ὀρυγ-
ματα ὑπὸ τὴν γῆν ποιῶντες εὐρύχωρα
καὶ στερογγύλα καὶ τετραγώνια, καὶ ταῦτα
κονιῶντες, οἶον ὑπεδέχοντο καὶ ἐλαιον εἰς
αὐτά. καὶ ταῦτα λάκκος ἐκάλεον.
Ita *Suid.* & *Phavor*. Lexicon Gr.
Lat. vet. Λάκκος, *Lacuna*, *laccus*,
cisterna.

δὲ καὶ Χειρίσοφος διεπράξαντο, ὥς τε λαβόντες ¹ τὰς νεκρὰς ἐπι-
 δύναι τὸν ἡγεμόνα· καὶ πάντες ἐποίησαν τοῖς ἀποθανέσιν ² ἐκ
 τῶν δυνατῶν, ὥς περ νομίζεσθαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. Τῇ δ' ὕπε-
 ραία ἀνευ ἡγεμόνος ἐπορεύοντο· μαχόμενοι δ' οἱ πολέμιοι, καὶ
³ ὅππῃ εἴς ἐνὸν χωρίον προκαταλαμβάνοντες, ἐκώλυον τὰς πα-
 ρόδους. Ὅποτε μὲν ἐν τῇ πρώτῃ κωλύοιεν, Ξενοφῶν ὀπίσθεν
 ἐκβαίνων πρὸς τὰ ὄρη, ἔλυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου τοῖς
 πρώτοις, ἀνωτέρω πειρώμενος γίνεσθαι τῶν κωλύόντων· ὅποτε
 δὲ τοῖς ὀπίσθεν ἐπιθοῖντο, Χειρίσοφος ἐκβαίνων, καὶ πειρώμενος
 ἀνωτέρω γίνεσθαι τῶν κωλύόντων, ἔλυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς
 παρόδου τοῖς ὀπίσθεν. ⁴ Καὶ αἰεὶ ἔτοι ἐβοήθουν ἀλλήλοις, καὶ
 ἰσχυρῶς ἀλλήλων ἐπεμελύντο. Ἦν δὲ ὅποτε καὶ αὐτοῖς τοῖς
 ἀναβάσι πολλὰ πράγματα παρεῖχον οἱ βάρβαροι πάλιν

risophus, ut tradito itineris duce interfectorum corpora recipe-
 rent; atque omnia mortuis *iuxta* pro viribus fecerunt, quemad-
 modum fieri viris fortibus in more est. Postridiè sine duce pro-
 ficiscebantur: hostes autem pugnando, & locus sicubi esset an-
 gustus *eum* antecapiendo, transitus impediabant. Cùm ergo pri-
 mos impedirent, Xenophon à tergo ad montes adscendens, tran-
 situs obstructionem primis solvebat, operam dans ut altiùs iis,
 qui impediabant, evaderet; cùm verò extremum agmen adori-
 rentur, Cherisophus adscendens, & operam dans ut altiùs iis, qui
 impediabant, evaderet: transitus obstructionem iis, qui extremi
 erant, solvebat. Atque ità semper hi mutuò sibi auxilium fere-
 bant, & naviter admodum alter alterius curam gerebat. Non-
 nunquam etiam iis, qui adscenderant, barbari rursus descen-

¹ Τὰς νεκρὰς] Sic aliàs sæpè οἱ νε-
 κροὶ valent νεκρῶν σώματα. Suprà
 paulò, p. 266. καὶ τὰς νεκρὰς ἀπῆται.
 Κ.Π.ρ. 504. — ἡ γυνή, ἀνελομένη τὸν
 νεκρὸν. &c. Thucyd. l. 1. c. 63. καὶ τὰς
 νεκρὰς, — ἀπέδωσαν, &c.

² Ἐκ τῶν δυνατῶν] Eodem sensu
 dicitur p. 28. ἡ δυνατὸν, & p. 168.
 ὡς δυνατὸν. Thucyd. l. 7. c. 74. ὅπως
 ἐυσκευάσαιντο ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν,
 &c. vertuntur, ut pro præsenti fa-
 cultate, &c. Idem l. 2. c. 3. Ἐπὶ

δὲ ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν — i. e. *Post-
 quam autem pro facultate, &c.* Eo-
 dem ferè recidunt εἰς τὸ δυνατὸν, εἰς
 δύναμιν, &c.

³ Ὅππῃ] Thom. Magist. Ὅππῃ, καὶ
 Ὅππῃ, ἀλλ' τῇ ἡ, ἐπὶ γάσιως τίθεται.
 Ὅππῃ, ἀλλ' τῇ ὅ καὶ ἡ, ἐπὶ κινήσεως
 Hujus bina extant exempla p. 248.
 & alibi passim.

⁴ Καὶ αἰεὶ ἔτοι.] M S. Eton, ἔτοις:
 quam lectionem sequutus Amasæus,
 vertit, atque ità alter, &c.

καταβαίνουσιν· ἐλαφροὶ γὰρ ἦσαν, ὥστε καὶ ἐγγύθεν φεύγουσιν ἀποφεύγειν·¹ οὐδὲν γὰρ ἄλλο εἶχον, ἢ τόξα καὶ σφενδόνας. Ἀριστοὶ δὲ τοξόται ἦσαν· εἶχον δὲ τόξα ἐγγύς τριπλήχη, τὰ δὲ τοξεύματα πλεον ἢ διπλήχη· εἰλκον δὲ τὰς νευράς, ὅποτε τοξεύοιεν,² πρὸς τὸ κάτω τῷ τόξῳ,³ τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες.⁴ Τὰ δὲ τοξεύματα ἐχώρει διὰ τῶν ἀσπίδων καὶ διὰ τῶν θωράκων·⁵ ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίαις, ἐναγκυλῶντες. Ἐν ταῖς τοῖς χω-

dentibus multum negotii faceſſebant: quippe erant expediti, adeo ut cum vel propè adcurrissent effugerent: neque enim quidquam præter arcus & fundas gestabant. Erant autem sagittarii peritissimi; arcusque habebant ternum ferè cubitorum, sagittas plus quàm bicubitales: nervos, cum sagittas missuri essent, ad imam arcus partem adducebant, sinistram pedem promoventes. Sagittæ autem scuta & loricas penetrabant; eis, si quas Græci nacti essent, tanquam jaculis utebantur, amenta cum addidissent. His in locis

¹ Οὐδὲν γὰρ ἄλλο εἶχον, ἢ τόξα, &c.] De his *Diodor. Sic. l. 14. p. 257.* Ἦσαν δὲ ἅτοι — τὰ κατὰ πολέμον ἀσκήσεις, μάλιστα δ' ἐκπονήσεις σφενδόναϊς ὡς μεγίστης λίθης ἐμβάλλειν, καὶ τοξεύμασι ὑπερμεγέθεσι χρῆσθαι.

² Πρὸς τὸ κάτω] *Scil. μέρῳ.* Vide sis p. 40. n. 5.

³ Τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες] *Amaseus* vertit, *applicato lævo pede*: *Leuncl. pedem sinistram adplicantes*; quam fatetur hic non esse usitatæ lectiōnis interpretationem, sed hujusce τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προσβάλλοντες. Sic enim scribi debere censuit. Ipse, si quid mutandum, malim προτείνοντες.

⁴ Τὰ δὲ τοξεύματα, &c.] *Diodor. Sic.* loco cit. τὰ γὰρ βέλη μείζω καθεστῶτα δυοῖν πηχῶν ἔδυνε ἀφ' τε τῶν ἀσπίδων καὶ θωράκων. —

⁵ Ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ, &c.] *Diodor. ibid.* Οὕτω γὰρ φασὶ μεγάλοις χρῆσθαι οἷς, ὥστε τὰς Ἑλλήνας ἐναγκυλῆας τὰ ἐπιτόμενα βέλη, ταῖς σαυρίοις χρωμένους ἐξακοντίζειν. *Ubi Steph. & Rhodom.* pariter mo-

nent, ὡς inferendum ante σαυρίοις. Eadem itidem ante ἀκοντίῳ, apud hunc locum, intelligenda est particula. Cæterum, ἐναγκυλῶντες lexicæ non agnoscunt. *Agkylh* autem *Hesychio* dicitur ἀκοντίον: *Suidæ* itidem & *Phavor.* εἶδῳ ἀκοντίου. *J. Poll. l. 1. seg. 136.* ἡ δὴ καὶ τῷ δόρατῳ, *θεροθήκη* καὶ τὰ μέρη. τὸ μὲν τέλῳ, *σαυρωτήρ*· τὸ δὲ μέσον, ἀγκύλη. *Scholias* ad *Euripid. Orest. v. 1477.* *Αγκύλας, τὰ ἀκοντία,* inquit, ἀπὸ τῆς ἐπηγκυλίσθαι· ἢ διότι ἀπὸ τῆς μετὰ μέσῃ ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥίπτουσιν. Cujus ex mente ἀγκύλη recte exponi posse videtur λαβὴ ἀκοντίου, five *ansa*, *amentum* jaculi medio adligatum, quo regitur & emittitur. Hoc certè sensu sumitur *Strab. l. 4. p. 301.* ἐστὶ δὲ τι καὶ γρόσφῳ εἰοικὸς ξυλον, ἐκ χειρὸς, καὶ ἐξ ἀγκύλης, ἐφιέμενον, &c. i. e. — quod non amento, sed è manu, &c. Atque adeo ἐναγκυλῶντες hic loci commodè redditur *amentantes*, scil. τὰ τοξεύματα, ut jaculorum præstarent usum.

ρίοις οἱ Κρήτες χρησιμώτατοι ἐγένοντο· ἦρχε δὲ αὐτῶν Στρατοκλῆς Κρής.

¹ Ταύτην δ' αὖ τὴν ἡμέραν ὑπλίσθησαν ἐν ταῖς κώμαις ταῖς ὑπὲρ τῆς πεδίου τῆς παρατὸν Κεντρίτην ποταμόν, εὖρος ὡς δίπλεθρον, ὅς ὀρίζει τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν τῶν Καρδύχων χώραν· καὶ οἱ Ἕλληνες ² ἐνταῦθα ἀνεπαύσαντο· ἀπεῖχε δὲ τῶν ὄρεων ὁ ποταμὸς ὡς ἑξ ἢ ἑπτὰ στάδια τῶν Καρδύχων. Τότε μὲν ἔν ὑπλίσθησαν μάλα ἡδέως, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔχοντες, ³ καὶ πολλὰ τῶν παρεληλυθότων πόνων μνημονεύοντες. ⁴ Ἐπὶ γὰρ ἡμέρας, ὅσας περ ἐπορεύθησαν διὰ τῶν Καρδύχων, πάσας μαχόμενοι διέελεσαν, καὶ ἔπαθον κακὰ οἷα· εἰ δὲ τὰ σύμπαντα ὑπὸ βασιλέως καὶ Τισσαφέρους. Ὡς ἔν

maximo usui fuere Cretenses; iis autem Stratocles præerat Cretensis.

Atque isto quidem die in vicis commorati sunt, supra planitiem sitam propter Centritem fluvium, latitudine duum ferè plethrûm, qui Armeniam à Carduchorum agro separat: hinc Græci se quieti dabant: cæterum à Carduchorum montibus fluvius stadia circiter sex vel septem aberat. Ibi tum quidem non sine magnâ jucunditate commorati sunt, cum & commeatum haberent, & præteritorum laborum multum recordarentur. Septem enim dies quibus per Carduchos profecti erant, omnes perpetuis exegerant præliis, taliâque perpeffi fuerant mala, qualia nè universa quidem à rege & Tissapherne illata fuere. Quamobrem quasi ab his libe-

¹ Ταύτην δ' αὖ τὴν, &c.] Adi p. 105. n. 5. & p. 253. n. 6.

² Ἐνταῦθα ἀνεπαύσαντο] MS. Eton. post ἀνεπαύσαντο addit ἀσμενοι· ἰδιότιες πεδίου· quæ non ex auctoris, opinor, sed librarii cujusdam calamo fluxere.

³ Καὶ πολλὰ τῶν, &c.] “Vulgò enim dicitur, (inquit Cic. de fin. l. 2. c. 32.) “*Jucundi aceti labores*: “nec malè Euripides: concludam, “si potero, Latinè: Græcum enim “hunc versum nôstis omnes:

“*Suavis laborum est præteritorum*
“*memoria.*”

At aliud sonat versus, qui solet ex

Euripid. Orest. huc adduci: vide sis istius tragediæ v. 213. Cæterum, πολλὰ similiter pro πολὺ posuit Noster K. Π. p. 197. πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ, &c. Et Græcorum more *Virgil. Georg. l. 4. v. 301. Multa reluctanti*, &c. ubi Servius: *Multa pro multum*, nomen pro adverbio. Eadem vox adverbialiter ponitur Matt. IX. 14. pro πολλὰ· καὶ *Phavor. Πολλὰ πρὸς λόγους ἐστὶ τῷ πολλὰκις.*

⁴ Ἐπὶ γὰρ ἡμέρας, &c.] *Diodor. Sic.* loco sæpe cit. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐφ' ἐπὶ μὲν ἡμέρας διεπορεύοντο τὰ τῶν Καρδύχων ὄρη, πολλὰ πάσχοιτες, &c.

ἀπηλλαγμένοι τέτων, ἡδέως ἑκοιμήθησαν. Αἱμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ ὁρῶσιν ἱππέας πέραν τῆ ποταμῆς ἐξωπλισμένους, ὡς κωλύσοντας διαβαίνειν. περὶ δ' ἐπὶ ταῖς ὄχθαις παρατεταγμένους ἄνω τῶν ἱππέων, ὡς κωλύσοντας εἰς τὴν Ἀρμενίαν ἐκβαίνειν. Ἦσαν δὲ ἔτοι Οὐρόντης καὶ Ἀρτέχης, Ἀρμένιοι καὶ Μυγδόνιοι καὶ Χαλδαῖοι μισθοφόροι. Ἐλέγοντο δὲ οἱ Χαλδαῖοι ἐλεύθεροι καὶ ἄλκιμοι εἶναι· ὅπλα δ' εἶχον ² γέρρα μακρὰ καὶ λόγχας. Αἱ δὲ ὄχθαι αὗται, ἐφ' ὧν παρατεταγμένοι ἔτοι ἦσαν, τρία ἢ τέτταρα πλέθρα ἀπὸ τῆ ποταμῆς ἀπέειχον· ὁδὸς δὲ μία ἢ ὁρωμένη ἦν ἄλγισα ἄνω, ὥσπερ χειροποίητος· ταύτῃ ἐπειρῶντο διαβαίνειν οἱ Ἕλληνες. Ἐπεὶ δὲ πειρωμένοις τό, τε ὕδωρ ³ ὑπὲρ τῶν μαζῶν ἐφαίνετο, καὶ τραχὺς ἦν ὁ ποταμὸς μεγάλους λίθοις καὶ ὀλισθηροῖς, καὶ ἔτε ἐν τῷ ὕδατι τὰ ὅπλα ἦν ἔχειν· ⁴ εἰ δὲ μὴ, ἤρπαζεν ὁ ποταμὸς· ἐπὶ τε τῆς κεφαλῆς

rati, jucundè ad somnum capiendum decubuerunt. Dies autem ut illuxit, trans fluvium equites vident armatos, tanquam si transitum impedituri essent; supràque equites *fluminis* in ripis pedites instructos, tanquam si impedituri essent nè in Armeniam evaderent. Erant hi Orontis & Artuchi, Armenii & Mygdonii & Chaldæi stipendio conducti. Et Chaldæi *quidem* liberi ac bellicosi esse ferebantur: arma iis erant gerræ longæ & hastæ. Ripæ autem illæ, in quibus isti erant instructi, tria vel quatuor plethra ab amne distabant: via, quæ *quidem* cerneretur, una erat, eaque sursum ducebat, quasi manu facta: hæc Græci transire conabantur. Cùm autem iis, *id* qui conabantur, aquam mamillas superare compertum esset, ac flumen propter ingentia saxa eaque lubrica esset asperum, neque arma in aquâ gestari possent; quòd cæteroquin flumen *eos* abriperet; ac si quis in capite arma gestare

¹ Ἐκοιμήθησαν] Vide sis p. 109. n. 3.

² Γέρρα] Consule Indic. voc. Perfic. K. Π. nostræ adjectum.

³ Ὑπὲρ τῶν μαζῶν] Ultimâ de voce dictum est p. 262. n. 3. Addam hic liceat, nugari Grammaticos, cùm μαζὸς mulierum, virorum μαζὸς esse statuant. J. Poll. l. 2. segm. 162. Τὰ δ' ἐπὶ τοῖς σένοις, μαζοί· ἐφ' ὧν καὶ τὰ τῆς γῆς ὑπερέχοντα,

μαζοὶ κέκληται. Hæc de pectore ἀνθρώπων generatim: deinde, Οἱ δὲ μαζοί, inquit, καὶ τῖθοι καλεῖται καὶ τῖθια· μάλιστα δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

⁴ Εἰ δὲ μὴ] Elegans est elliptica phrasis, cujus exemplum adfert Budæus Comm. L. G. p. 991. ex Demosth. περὶ παραπρῆστο. Ο μὲν τοίνυν ὑπὲρ ὧν γράφας μὴ ἄγειν ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς Φίλιππον ὅπλα, εἰ δὲ μὴ, θανάτῳ ζῆμιϋσθαι, ἀπόλωλε, καὶ

τὰ ὅπλα εἴ τις φέροι, γυμνοὶ ἐφέροντο πρὸς τὰ τοξεύματα καὶ τὰ ἄλλα βέλη· ¹ ἀνεχώρησαν ἔν, καὶ αὐτὰ ἐς ρατοπεδεύσαντο παρὰ τὸν ποταμὸν.

Ενθα δὲ αὐτοὶ ² τὴν πρόσθεν νύκλα ἦσαν ἐπὶ τῷ ὄρει, ἐώρων τὰς Καρδύχας πολλὰς συνειλεγμένους σὺν τοῖς ὅπλοις. Ενταῦθα δὲ πολλὴ ἀθυμία ἦν τοῖς Ἑλλησιν, ³ ὁρῶσι μὲν τὴν ποταμὸν τὴν δυσπορίαν, ὁρῶσι δὲ τὰς διαβαίνειν κωλύσοντας, ὁρῶσι δὲ τοὺς διαβαίνουσιν ἐπικεισομένους τὰς Καρδύχας ὀπισθεν. Ταύτην μὲν ἔν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκλα ἔμενον ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ ὄντες. Ξενοφῶν δὲ ⁴ ὄναρ εἶδεν· ἔδοξεν ἐν πένθει δεδέσθαι,

vellet, nudos ferri adversus sagittas aliâque oporteret tela; retro-
cesserunt, atque *illic* propter amnem castra metati sunt.

Ibi autem in monte, in quo nocte superiore ipsi fuerant, videbant multos Carduchos collectos *eisque* armis instructos. Itaque tum Græcos magna invasit animi demissio, cum in amne trajiciendo difficultatem cernerent, cernerent *hostes* qui *ipsos* transitu prohibitori essent, cernerent *denique* Carduchos trajicientibus à tergo instaturos. Quamobrem hunc diem ac noctem exigebant magnâ difficultate adfecti. At Xenophon somnium vidit: *isque* *adde* sibi compedibus constrictus esse visus est, eæ verò suâ sponte

καὶ ὑβρίζαι. Quo loco, inquit, εἰ δὲ μὴ significat, εἰ δὲ μὴ πειθαρχήσῃ, i. e. quod si non pareat. Huic addo *Thucyd.* l. 2. c. 5. τὰ τε ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν· εἰ δὲ μὴ, καὶ αὐτοὶ, &c. ubi εἰ δὲ μὴ valet, quod si non pareant, vel non ab injuriâ — abstineant. Et *Ælian.* V. H. l. 13. c. 42. ἡκῆφη βελίονας ἔχειν τῶν ἔργων τὰς λόγους, εἰ δὲ μὴ, &c. Ad quem locum *Cl. Perizon.* adduxit *Dion Chrysost.* verba hæc quæ extant *Orat.* 11. p. 178. Αὐδέποτ' ἦν ἐποίησεν Ἀχιλλεὺς, μὴ ἀπόπληκτο· ἄν· εἰ δὲ μὴ, &c. i. e. *sin autem aliter se res haberet, vel sin etiam facturum id fuisset, &c.* Sic & apud hunc Xenophontis locum, εἰ δὲ μὴ, non ad verba, sed ad sensum refertur; ut exponans,

sin esset autem ut quis arma, flumen dum trajiciebat, gestaret. Adde *Matt.* IX. 17.

¹ Ἀνεχώρησαν ἔν] Sic rectè MS. Eton. & edit. *Ald.* In aliis deest particula ἔν. Vide sis p. 148. n. 3. & p. 54. n. 3.

² Τὴν πρόσθεν νύκλα ἦσαν, &c.] Sic editi, quos videre contigit, omnes. MS. Eton. dat τὴν πρώτην νύκλα ἦσαν, ἐώρων, &c. omittis ἐπὶ τῷ ὄρει.

³ Ὀρῶσι μὲν τὴν, &c.] Haud parum venustatis & ἐμφάσεως repetitum orationi participium conciliat: deque eodem elegantiae fonte fluxerunt, quæ legas licet p. 241. νῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, &c.

⁴ Ὀναρ εἶδεν] Ad p. 180. n. 2. *Artemid.* l. 2. c. 52. & *Cicer.* de *Divin.* l. 2. c. 58. & seq.

¹ αὐται δὲ αὐτῷ αὐτόμαλοι περιρραγῆναι, ὥς ἐλυθῆναι, καὶ δια-
βαινεῖν ² ὅποσον ἐβέλετο. Ἐπεὶ δὲ ³ ὀρθρὸς ἦν, ἔρχεται πρὸς τὸν
Χειρίσοφον, καὶ λέγει ὅτι ἐλπίδας ἔχει καλῶς ἔσεσθαι, καὶ διηγεῖ-
ται αὐτῷ τὸ ὄναρ. Ο δὲ ἠδελό τε, καὶ ὥς τάχιστα, ἕως ὑπέφαι-
νεν, ἐθύοντο πάντες παρόντες οἱ στραῖτες. ⁴ καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ
ἦν εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης. Καὶ ἀπιόντες ἀπὸ τῶν ἱερῶν οἱ στραῖ-
τοι καὶ λοχαδοὶ παρήγγελλον τῇ στρατῶν ἀριστοποιεῖσθαι. Ἀριστῶντι
δὲ τῷ Ξενοφῶντι πρὸς ῥέχρον δύο νεανίσκω· ἠδυσαν γὰρ πάν-
τες ὅτι ἔξειη αὐτῷ καὶ ἀριστῶντι καὶ δειπνῶντι προσελθεῖν· καὶ, εἰ
καθεύδοι, ἐπεγείραντα εἰπεῖν, εἴτι τις ἔχοι τῶν πρὸς τὸν πό-
λεμον· καὶ τότε ἔλεγον ὅτε τυγχάνοιεν φρύγαντα συλλέγοντες ὥς
ἐπὶ πῦρ, καὶ πείρα καλίδοιεν ἐν τῷ πέραν ἐν ταῖς πέτραις καθη-
κῆσαις ἐπ' αὐτὸν τὸν πόλεμον γέροντά τε, καὶ γυναῖκα, καὶ ⁶ παι-

disruptæ deinde videbantur, adeò ut ipse solutus esset, ac per omnia
quæ vellet evaderet. Cùm diluculum jam adesset, ad Cheriso-
phum venit, ac se in spe esse dicit benè *ipsis* futurum; *simul*que
somnia ei narrat. Is & delectatus eo, & quàm celerrimè, inte-
rim dum illucescebat, duces qui aderant omnes rem sacram fa-
ciebant: & statim ab initio pulchrè litatum est. Cùmque à sa-
crificiis discessissent duces & cohortium præfecti, exercitui denun-
tiabant prandendum esse. Ad Xenophontem autem *adhuc* pran-
dentem juvenes duo adcurrunt: nōrant enim omnes licere, ad
ipsum & cùm pranderet & cùm cœnaret, accederet aliquis; atque
etiam, si dormiret, excitaret diceretque, si quid haberet de iis quæ
ad bellum *pertinerent*: narrabantque *adeò* tunc illi, fortè se, dum
ad ignem sarmenta colligerent, in ulteriore *ripâ* in saxis ad am-
nem ipsum pertinentibus vidisse senem, & fœminam, & puellas

¹ Αὔται] *Scil.* ἰδόκεν, vel ἰφαίνον-
το. Hujusmodi ellipsis extat *Æli.*
V. H. l. 9. c. 24. καὶ γὰρ τοὶ Συθαρίταις
πᾶσιν ἔργον ἦν τρυφᾶν, καὶ τῷ βίῳ
διαρρεῖν· ὁ δὲ Σμινδυρίδης καὶ πλέον·
ubi ex præcedentibus petas oportet
verbum, quocum *Smindyrides*
construatur: nempe, ἐτρίφα vel
διήρξει, *scil.* τῷ βίῳ.

² Ὅποσον, &c.] Rectius forsan,
ἔποι ἂν βέλοιτο.

³ Ὀρθρῳ] Vide sis p. 129. n. 1.

⁴ Καὶ τὰ ἱερὰ, &c.] Confer p.
121. n. 2. Cæterùm, cum πρῶ-
τῃ mox sequente intellige χρόνον:
quod supra deesse monuimus p.
203. n. 2.

⁵ Τῶν πρὸς τὸν, &c.] Lege p. 89.
n. 4.

⁶ Παιδίσκας] *Thom. Magist.* Παι-
δίσκην, καὶ τὴν ἐλευθέραν, καὶ τὴν δούλην,
Ἀττικοί. — ἐπὶ μόνῃς δὲ τῆς δούλης, οἱ
ἀπλῶς Ἕλληνες χρεῶνται τῇ παιδίσκῃ.
Similiter Mæris Attic.

M m

δίσκας ὥσπερ ἱμαρσίππας ἱματίων κατατιθεμένους ἐν πέτρᾳ ἀντρώδει. Ἰδῶσι δὲ σφίσι δόξαι ἀσφαλὲς εἶναι διαβῆναι· ἔδ᾽ ἔτι γὰρ τοῖς πολεμίοις ἵππεῦσι πρόσβατον εἶναι κατὰ τῆτο. Ἐκδύν[ε]ς δὲ, ἔφασαν ἔχοντες τὰ ἐγχειρίδια ² γυμνά ὡς νευσόμενοι διαβαίνειν· πορευόμενοι δὲ, πρόσθεν διαβῆναι πρῶτον βρέξαι τὰ αἰδοῖα· καὶ διαβάιντες, καὶ λαβόντες τὰ ἱμάτια, πάλιν ἤκειν.

Εὐθύς ἔν ὃ Ξενοφῶν αὐτὸς τε ἔσπενδε, καὶ τοῖς νεανίσκοις εἴχεῖν ἐκέλευσε, καὶ εὐχεσθαι τοῖς Φήνασι θεοῖς τὰ τε ὄνειρα καὶ

quasdam, quæ in petrâ cavernosâ quasi vestimentorum saccos deponerent. Ipsi id cùm vidissent tutò se trajicere posse visum fuisse: nec enim fieri posse, ut hâc parte hostium equitatus accederent. Itaque cùm se vestibus exuissent, nudis cum pugionibus tanquam nataturos trajicere se cœpisse narrant; cùm autem pergerent, prius se transiisse quàm pudenda madefacerent: atque ita cùm transiissent, & vestimenta illa cepissent, eodem vado reversos.

Igitur Xenophon statim & ipse libationem instituit, & suos infundere adolescentibus *hisce* iussit, atque vota diis, qui tum somnia tum vadum monstrâssent, nuncupare, ut reliqua etiam *ipsis* per-

1 Μαρσίππας] MS. Eton. & edit. *Ald.* μαρσίππας, cum simplici π. Sic & *Suidas* in v. Μάρσιππος, ad quam locum hunc Xenophontéum adducit. *J.* etiam *Pollux* l. 7. segm. 79. Καὶ φασκώλως δὲ ἔλθον οἱ παλαῖοι, τὰ τῶν ἱματίων ἀγέλα, καὶ θυλάκως· Ξενοφῶν δὲ, καὶ μαρσίππας ἱματίων εἶπε. & sic ferè idem l. 10. segm. 138.

2 Γυμνά ὡς νευσόμενοι] MS. Eton. γυμνοὶ ὡς σπενόμενοι. Non malè quidem, quod ad primam vocem; sed ultimam rectè repræsentant libri editi. *Suid.* & *Phavor.* Νευσόμενοι, κολυμβήσαντες· Ξενοφῶν· Ἐκδύντες, ἔχοντες τὰ ἐγχειρίδια γυμνοὶ ὡς νευσόμενοι, ἐπειρῶντο διαβαίνειν. Uterque, omisso ἔφασαν, ad supplendam sententiam τῶ διαβαίνειν præposuerunt ἐπειρῶντο.

3 Ἐσπενδε, καὶ — εἴχεῖν, &c.] *Ety-mol. m.* Σπένδω, σημαίνει τὸ μῦθον φιλιῦμαι καὶ καταλλάσσομαι καὶ θεῶ καὶ ἀνθρώποις. *Phavor.* Σπονδῇ, ὁ ἐπιχέμενος ταῖς θυσίαις οἶνος· σπονδάς, ἐκχύσεις οἶνου. Adde *Suid.* suprâ citi. p. 91. n. 4. Vini nempe Græci ad libationes plerumque utebantur; uti passim testatur *Homerus*: adeò ut plenè diceretur ἔσπενδε οἶνον. Εἴχεῖν etiam solemne est in sacrificiis verbum. Vini utique in pocula huic usui destinata ubi adfatim infuderant, aliquantum mox deorum in honorem effundebant. Plenè *Aristoph.* *Eir.* v. 1102. Εὔχεῖ δὲ σπονδῇ, &c. Cùm autem libationes cum precibus ferè conjungi solerent, ritè sequitur illud εὐχέσθαι. Plura qui desiderat, adeat velim *Archæol. Gr.* l. 2. c. 4.

τὸν πόρον, καὶ τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ ἐπιλέσαι. Σπείσας δὲ, εὐθύς
 μὴ ἦε τὰς νεανίσκους πᾶρά τὸν Χειρίσοφον· καὶ διηγῆναι ταῦτα.
 Ἀκέσας δὲ ὁ Χειρίσοφος, σπονδὰς ἐποίει. Σπείσαντες δὲ, τοῖς
 μὴ ἄλλοις παρήγγελλον συσκευάζεσθαι, αὐτοὶ δὲ συγκαλέ-
 σαντες τὰς στρατηγὰς, ἐβελεύσαντο ὅπως ἀνὰ κάλλιστα διαβαῖεν,
 καὶ τὰς τε πρόσθεν νικῶεν, καὶ ὑπὸ τῶν ὀπισθεν μηδὲν κακὸν
 πάσχοιεν. Καὶ ἔδοξεν αὐτοῖς Χειρίσοφον μὴ ἡγεῖσθαι, καὶ δια-
 βαίνειν ἔχοντα τὸ ἥμισυ τῆς στρατεύματος, τὸ δὲ ἥμισυ ὑπομέ-
 νειν σὺν Ξενοφῶντι· τὰ δὲ ὑποζύγια καὶ τὸν ὄχλον ἐν μέσῳ
 τῶν διαβαίνειν. Ἐπεὶ δὲ καλῶς ταῦτα εἶχεν, ἐπορεύοντο·
 ἡγῆντο δὲ οἱ νεανίσκοι, ἐν ἀριστερᾷ ἔχοντες τὸν ποταμόν· ὁδὸς
 δὲ ἦν ἐπὶ τὴν διάβασιν ὡς τέτραρα στάδια.

Πορευομένων δ' αὐτῶν ἀντιπαρήσαν αἱ τάξεις τῶν ἵπ-
 πέων. Ἐπεὶ δ' ἦσαν κατὰ τὴν διάβασιν καὶ τὰς ὀχθὰς τῆς
 ποταμῆς, ἔθεντο τὰ ὅπλα, καὶ αὐτοὶς πρῶτος Χειρίσοφος

ficerent commoda. Libatione factâ, adolescentes ad Cherisophum
 statim duxit; eique ista narrant. Quæ cum audiisset Cherisophus,
 libationes instituit. Ubi verò libâssent, denuntiant, cæteris ut vasa
 colligerent; ipsi, convocatis ducibus, quo pacto quàm optimè
 transirent, & tum eos à fronte qui stabant vincerent, tum ab iis à
 tergo qui erant detrimenti nihil acciperent, deliberârunt. Ipsiſque
 ad id visum est, ut Cherisophus in fronte esset, ac cum dimidiâ ex-
 ercitûs parte transiret; & reliqua pars dimidia cum Xenophonte
 maneret; jumentaque ac turba imbellis medio inter hos loco traje-
 rent. His ita rectè constitutis, pergebant: itineris autem duces
 erant adolescentes, quibus ad lævam erat amnis: via quæ ad
 transeundi locum ducebat, stadiorum ferè quatuor erat.

Cùm proficisci cœpissent, adversûs eos ex alterâ parte fluminis
 equitum perrexere turmæ. Ad locum trajeciûs & fluminis ripas
 ubi pervenissent, aciem ordinandi causâ subsistebant, ac primus

1 Καὶ τὰς τε πρόσθεν, &c.] Oron-
 τα scil. & Artuchi copias, de qui-
 bus p. 271.

2 Ὑπὸ τῷ ὀπισθεν, &c.] Scil. à Car-
 duchiſ, quorum meminit p. 272.

3 Καὶ τὸν ὄχλον] Vide ſis p. 234.
 n. 5.

4 Ἀντιπαρήσαν αἱ τάξεις &c.] Quas

ſuprà memorat p. 271. Cæterùm,
 verbum illud lexicis est ignotum.

5 Ἐθεντο τὰ ὅπλα] Leunclov. verit
 arma ponunt; & ſic ferè Amasæus.
 Minus rectè; niſi qui armati con-
 ſiſtunt, nec tamen re ipsâ pugnant,
 ii propriè arma ponere dicantur.

Quod autem de Cherisopho mox

ἔσ-εφανωμένος κ' ἀποδύς ἐλάμβανε τὰ ὅπλα, κ' τοῖς ἄλλοις
 πᾶσι παρήγγελλε· κ' τὰς λοχαγὰς ἐκέλευεν αἶψιν ² τὰς λό-
 χας ὀρθίαι, τὰς μὲν ἄριστερά, τὰς δὲ ἐν δεξιᾷ ἑαυτῷ. Καὶ οἱ μὲν
 μάνηεις ³ ἐσφαγιάζοντο εἰς τὸν ποταμόν· οἱ δὲ πολέμιοι ἐτόξευον
 τε κ' ἐσφενδόνων· ἀλλ' ἔτι πρὶν ἐξικνεῖσθαι. Ἐπεὶ δὲ ⁴ καλὰ ἦν
 τὰ σφάγια, ⁵ ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται κ' ⁶ ἀνηλά-

ipse Cherisophus coronatus ac veste positâ arma capiebat, idem-
 que cæteris omnibus *faciendum* imperabat; cohortium etiam præ-
 fectos cohortes rectas, tum ad dextram suam, tum ad lævam du-
 cere jubebat. Et vates quidem hostias ad amnem mactabant;
 hostes sagittas mittebant fundisque utebantur; sed necdum ad
Græcos pertingebant. Posteaquam pulchrè litatum fuisset, præ-
 æna milites omnes canebant & clamorem exultanter tollebant,

infra dicitur ἐλάμβανε τὰ ὅπλα, nihil inde præsidii illorum accedit interpretationi: quippe quia de eo id tum demum dicitur, cum prius vestem, & proinde arma, posuisset. Itaque hic loci sonare videtur phrasis vel simpliciter *armati sub-*
stiterunt, vel *aciei instruendæ*, ducum-
 que adedò mandatorum accipien-
 dorum, *causâ*. Vide p. 267. n. 1.

1 ἔσ-εφανωμένῳ.] MS. Eton. ἔσφα-
 νωσάμενῳ. Dicitur is forsan ἔσ-εφα-
 νωμένῳ, quoddam modum rem sacram
 fecerat; nam veteres coronatos sa-
 crificasse, satis notum est: nisi ma-
 vis illum ominis boni causâ coro-
 nam, lætitiæ utique & victoriæ
 quasi animo præceptæ indicium,
 fumpsisse. Consule, εἰ γε δοκεῖ, quæ
 viri docti *Kubnius* & *Perizon.* notâ-
 runt ad *Ælian.* V. H. l. 3. c. 3.

2 Τὰς λόχας ὀρθίαι.] Lege ex *Æ-*
liano & *Arriano* adlata ad K. Π. p.
 194. Quibus accedunt *Phavor.* &
Suid. in v. Ορθία.

3 Ἐσφαγιάζοντο εἰς, &c.] Rectius
 forsan veteris in quàm ad flumen:
 neque enim deest exemplum ma-
 ctatæ in ipso fluvii trajectu hostiæ.

Arrian. de Exp. Alex. l. 1. c. 11. κ'
 ἐπειδὴ πρὶν μίσειν τὸν πόρον τῷ Ἑλλη-
 σπόνη ἐγένετο (Alexander) σφάξαί τε
 ταῦτον, τῷ Ποσειδῶνι κ' Νηρηΐσι σπέν-
 δειν ἐκ χειρὸς Φιάλης εἰς τὸν πόρον.
 Adde ejusd. l. 6. c. 3.

4 Καλὰ ἦν τὰ, &c.] *Adi* p. 79. n.
 4. & p. 121. n. 2.

5 Ἐπαιάνιζον.] Vide p. 80. n. 4. &
 p. 200. n. 1.

6 Ἀνηλάλαζον, συνολόλυνον, &c.]
 Prius verbum extat apud *Euripid.*
Ικλ. v. 719. Εἴωδ' ἀνηλαλάξα, κἀνωρ-
 χησάμην. Quem locum respicit
 etiam *Cl. Grammius*, ubi rectè ἀνα-
 λαλάζω iis adnumerat verbis, quæ
 in lexicis non habentur. *Arrian.*
 de Exped. Alex. l. 6. c. 3. eandem
 notionem subjecit verbo ἐπαλαλά-
 ζειν, quod in lexicis quidem repe-
 ritur, sed ἀδεσπότης. Vide p. 81. n.
 3. Porro deest etiam in plerisque
 lexicis συνολόλυνω; (quod *Cl.*
Grammius prætermisit) simplex au-
 tem ὀλόλυνω est sacrorum in primis
 vox, & clamorem mulierum sacri-
 fificantium (observante *Animadv.*
 in *Athen.* l. 7. c. 10. doctif. *Ca-*
saub.) indicat. Ejusdem vide *Com-*
ment.

λαζον, συκωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι. Πολλὰ γὰρ ἦσαν ¹ ἑταῖραι ἐν τῷ στρατεύματι.

Καὶ Χειρίσοφος μὲν ἐνέβαινε καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· ὁ δὲ Ξενοφῶν, λαβὼν τῶν ὀπισθοφυλάκων τὰς εὐζωνότας, ἔθει ἀνὰ κράτος πάλιν ἐπὶ τὸν πόρον τὸν κατὰ τὴν ἑκβασιν τὴν εἰς τὰ τῶν Ἀρμένιων ὄρη· προσποιούμενος ² ταύτῃ διαβάς ἀποκλείσειν τὰς παρὰ τὸν ποταμὸν ἵππεϊς. Οἱ δὲ πολέμιοι, ὁρῶντες μὲν τὰς ἀμφὶ Χειρίσοφον εὐπεῖως τὸ ὕδωρ διαπερῶντας, ὁρῶντες δὲ τὰς ἀμφὶ Ξενοφῶνα θέοντας ³ εἰς τὸ μπάλιν, δείσαντες μὴ ἀποκλεισθῆναι, φεύγουσιν ἀνὰ κράτος πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς ποταμῆς ἑκβασιν ἄνω. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν ἐγένοντο, ἔτεινον ἄνω πρὸς τὸ ὄρος. Λύκιος δὲ ὁ τὴν τάξιν ἔχων τῶν ἵππέων, καὶ Αἰσχίνης ὁ τὴν τάξιν ἔχων τῶν πελῃσῶν τῶν ἀμφὶ Χειρίσοφον, ἐπεὶ εἴρων ⁴ ἀνὰ κράτος φεύγοντας, εἶποντο· οἱ δὲ στραῖώται ἐβόων μὴ

mulierisque etiam omnes altâ lætâque voce unâ clamabant. Erant enim multæ in exercitu amicæ.

Ac Cherisophus quidem cum suis *amnem* ingrediebatur: & Xenophon, *secum* sumptis eorum qui in extremo erant agmine expeditissimis, totis viribus ad trajectum *illum* recurrit, qui *erat* propter aditum, in Armeniorum montes *ducentem*; simulans hâc se transiturum & interclusurum equites qui secundum flumen erant. Hostes ubi Cherisophum cum suis aquam videbant facile transmittere, videbant etiam Xenophontem cum suis retro currere, veriti nè intercluderentur, totis viribus ad eum fugiunt aditum, qui à fluvio fursum *ducebat*. *Eam* in viam cùm pervenissent, in montem fursum tendebant. Lycius autem qui equitum turmam *ducebat*, & Æschines cui agmen erat peltastarum de Cherisophi copiis, *hos* cùm totis viribus fugere viderent, sequebantur:

ment. ad *Theophrast.* c. 21. Rectè verò monuit, quod & exemplis adlatis probavit, illustris. *Spanh.* ad *Callim.* Hymn. in Del. v. 258. ὀλολύζειν solenniter in publicâ etiam lætitiâ, quæ faustas lætasque flagitaret acclamationes, adhiberi. Lege sis quæ loco cit. scripsit vir eruditissimus.

¹ ἑταῖραι.] Quæ Latinis iti-

a

dem honestiore nomine *amicæ* appellabantur.

² Ταύτῃ] Vide sis p. 211. n. 5.

³ Εἰς τὸ μπάλιν] Respice p. 218. n. 6.

⁴ Ἀνὰ κράτος.] Sic suprâ divisim. At ubique ferè MS. Eton. & edit. *Ald.* conjunctim repræsentant. Sed de hujusmodi minutiis satîs suprâ, p. 61. n. 1. & p. 193. n. 4.

ἀπολείπεσθαι, ἀλλὰ συνεκβαίνειν ἐπὶ τὸ ὄρος. Χειρίσοφος δ' αὖ ἐπεὶ διέβη, τὰς μὲν ἰππέας ἐκ ἐδίωκεν, εὐθύς δὲ καὶ τὰς προσηκείσας ὄχθας ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐξέβαινεν ἐπὶ τὰς ἄνω πολεμίας. Οἱ δὲ ἄνω, ὀρώμεναι μὲν τὰς ἐαυτῶν ἰππέας φεύγοντας, ὀρώμεναι δὲ ὀπλίτας ἐπιδιόντας σφίσιν, ἐκλείπτουσι τὰ ὑπὲρ τῶν ποταμῶν ἄκρα.

Ξενοφῶν δὲ, ἐπεὶ ² τὰ πέραν ἑώρα καλῶς γινόμενα, ἀπεχώρει ³ τὴν ταχίστην πρὸς τὸ διαβαίνειν σφράτευμα. (Καὶ γὰρ οἱ Καρδύχοι φανεροὶ ἤδη ἦσαν εἰς τὸ πεδίον καλαβαίνοντες, ὡς ἐπιθησόμενοι τοῖς τελευταίοις.) Καὶ Χειρίσοφος μὲν τὰ ἄνω κατεῖχε, Λυκίος δὲ σὺν ὀλίγοις ἐπιχειρήσας ἐπιδιῶξαι, ἔλαβε τῶν σκευοφόρων τὰ ὑπολειπόμενα, καὶ μετὰ τούτων ἐσθῆτά τε καλὴν καὶ ἐκπώματα. Καὶ τὰ μὲν σκευοφόρα τῶν Ελλήνων καὶ ὄχλος ⁴ ἀκμὴν διέβαινε· Ξενοφῶν δὲ

milites caeteri clamabant se ab illis non abfuturos, sed unā cum iis in montem evasuros. At Cherisophus ubi transisset, non illos quidem equites insequebatur, sed statim per ripas ad amnem pertinentes adversus hostes, superioribus in locis subsistentes, evasit. Illi verò qui in locis altioribus confiterunt, cum equites suos fugere cernerent, cernerent gravis armaturæ milites adversus se pergere, juga fluvio imminetia deferunt.

Interim Xenophon cum vidisset rem in ultiore ripâ benè successisse, quàm celerrimè ad copias amnem transeuntes revertitur. (Nam Carduchi palàm in planitiem descendebant, quasi qui in extremum agmen impetum facturi essent.) Et Cherisophus superiora jam tenebat loca, Lyciisque cum paucis hostes insequi adgressus, impedimenta à tergo relicta cepit, & in his tum vestem pulchram tum pocula. Ac impedimenta quidem Græcorum & turba adhuc transibant: at Xenophon cum se suosque in Cardu-

1 Αὔ] *Adi p. 105. n. 5.*

2 Τὰ πέραν] *Quale opus sit supplemento dictum suprâ p. 24. n. 2.*

3 Τὴν ταχίστην] *Passim ἐπιρρήματα ἑκκεῖται. Aelian. V. H. l. 1. c. 32. Οἱ δὲ τὴν ταχίστην προσδραμόντες, &c. Vide sis Budæi Comm. L. G. p. 971.*

4 Ακμὴν] *Mær. Attic. Ακμὴν ἐδεῖς ἢ Αττικῶν ἀπὸ τῆς ἐπὶ, εἰ μὴ μόνον Ξενο-*

φῶν, ἐν τῇ Αναβάσει· Ἑλληνικῶς δὲ χερῶνται. Pbrynich. etiam, Ακμὴν ἀπὸ τῆς ἐπὶ, Ξενοφῶντα λέγουσιν ἀπὸ αὐτῶν χερῶν· σὺ δὲ φυλάττῃ χερῶν, λέγει δὲ ἐπὶ. Hesych. Phavor. & Suid. Ακμὴν ἐπὶ. Lexic. Gr. Lat. vet. Ακμὴν, ἐπιρρήματα, adhuc. Eadem voce usus est Isocrat. ad Demon. initio ferè: καὶ σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς, ἐγὼ, &c. Et sæpè Polybius. Elegantif. Alberti rectè ad Matt.

¹ ἤρξας πρὸς τὰς Καρδύχας, ² ἀντὶ τὰ ὅπλα ἔφετο· ³ καὶ παρήγγειλε τοῖς λοχαγοῖς καὶ ἐνωμοτίας ποιήσασθαι ἕκαστον τὸν ἑαυτοῦ λόχον, ⁴ παρ' ἀσπίδας παραγαγόντας τὴν ἐνωμοτίαν ἐπὶ φάλαγγος· καὶ τὰς μὲν λοχαγὰς καὶ τὰς ἐνωμοτάρχας, ⁵ πρὸς τῶν Καρδύχων ἵεναι, ἑξαγὰς δὲ καταστῆσασθαι πρὸς τὸ ποταμὸν.

Οἱ δὲ Καρδύχοι, ὡς ἑώρων τὰς ὀπισθοφύλακας τῶν ὄχλων ψιλευμένους, καὶ ὀλίγους ἤδη φαινομένους, θάττον δὴ ἐπήεσαν, ὥσθ' αἱ τινὰς ἄδοντες. Οὗ δὲ Χειρίσοφος ἐπεὶ τὰ παρ' αὐτῶν ὠσφαλῶς εἶχε, πέμπει παρὰ Ξενοφῶντα τὰς πελίαςας καὶ

chos convertisset, adversus eos aciem instruxit; & præfectis cohortium imperavit, ut quisque cohortem suam per enomotias disponeret, scuta versus in phalangem promotâ quâque enomotia: edixit etiam cohortium præfecti & enomotarchæ in Carduchos pergerent, à tergo curantibus juxta flumen constitutis.

At Carduchi, ut videbant extremi agminis custodes multitudine nudatos, jamque paucos adeò videri, celerius hos invaserunt, cantilenas quasdam canentes. Cherisophus autem, constitutis in tuto suis, peltastas & funditores & sagittarios ad Xenophontem

Matt. XV. 16. observavit ἀκμὴν dici ἑλλειπτικῶς pro καὶ ἀκμὴν, i. e. in ipso vigore seu maturitate rei agendæ, aut in ipso hoc temporis articulo five momento; pro vario significatu τῆς ἀκμῆς.

¹ ἤρξας πρὸς τὰς, &c.] Sic optime MS. Eton. & edit. Ald. Alii libri ἤρξας καὶ τὰς, &c.

² Ἀντὶ τὰ ὅπλα, &c.] Herodot. I. 1. c. 62. καὶ ἀντὶ ἔθειλον τὰ ὅπλα, i. e. castra ex adverso posuerunt; vel, castris positis obsidere ceperunt, scil. Ἀθηναίης ἱερόν.

³ Καὶ παρήγγειλε τοῖς, &c.] Arrian. Tacl. p. 21. Ξενοφῶν δὲ, πόσον μὲν μέγεθος τῶν λόχων ἢ ἐνωμοτίας εἶναι, ὃ διασαφεῖ· ὅτι δὲ μείον καὶ πάντως τε τῶν ἡμίσει, δηλοῖ ἐν ᾧ λέγει ὅτι οἱ λοχαγοὶ καὶ ἐνωμοτίας ἕκαστος ἐποίησαντο τὸν αὐτὸν λόχον. Hunc, opi-

nor, locum Xenophontéum respicit. Cæterum, de ἐνωμοτία dictum est p. 232. n. 6.

⁴ Παρ' ἀσπίδας, &c.] Arrian. Tacl. p. 54. Καὶ τῆς κλίσεως ἐπὶ δόρυ μὲν καλεῖται ἡ ἐς δεξιὰ, ἵνα περ τὸ δόρυ ἐστὶ τῶν ὀπλίτην ἐπ' ἀσπίδας δὲ, ἢ ἐπὶ τὰ λαῖα ἵνα φέροι τὴν ἀσπίδα. Præcipit hic Xenophon de παραγωγῇ, quæ Tacl. c. 24. & 31. & Indic. Tacl. K. Π. nostræ adjectum.

⁵ Πρὸς τῶν — πρὸς τῶν, &c.] Sic supra p. 101. dixit. πρὸς τῶν Ἑλλήνων. & p. 122. πρὸ τῶν ποταμῶν, ubi MS. Eton. habet πρὸς τῶν, &c.

⁶ Ὡσθ' αἱ τινὰς, &c.] Barbaros plebsque ituros in prælia cecinisse ad Tacit. de mor. Germ. 3. observarunt viri eruditi; quos ad sis, Adde Arrian. Tacl. p. 72.

σφενδονήτας ἢ τοξότας, καὶ κελεύει ποιεῖν ὅ, τι αὖν παραγγέλλῃ. Ἰδὼν δὲ αὐτὰς ¹καταβαίνοντας ὁ Ξενοφῶν, ²πέμψας ἄγγελον κελεύει αὐτὰς μεῖναι ἐπὶ τῇ ποταμῷ ³διαβάνας· ⁴ὅταν δ' ἄρξωνται αὐτοὶ διαβαίνειν, ἐναντίως ἔνθεν καὶ ἔνθεν σφῶν ἐκβαίνειν ὡς διασσομένους, ⁵διηκυλισμένους τὰς ἀκονιστὰς, καὶ ἐπιβεβλημένους τὰς τοξότας· ⁶μὴ πρόσω δὲ τῇ ποταμῷ προδιαβαίνειν. Τοῖς δὲ παρ' ἐαυτῷ παρήγγειλεν, ἐπειδὴν ⁷σφενδόνη ἐξικνῆ-

mittit, atque facere, quidquid ille imperaret, jubet. Eos Xenophon jam descendentes conspicatus, misso nuntio mandat isthic ut ad amnem subsisterent: ac ubi ipsi transire cœperint, tunc ex adverso ab utroque ipsorum latere pergerent tanquam transituri, jaculatores amentis hastarum prehenfis, sagittarii cum sagittis in nervos impositis; procul tamen in fluminis transitu non progredierentur. Eis verò, qui apud ipsum erant, mandabat uti cum

¹ Καταβαίνοντας] Sic rectè MS. Eton. & edit. Ald. Eandem lectionem sequutus Amasæus vertit *descendentes*. Edit. Steph. & Leuncl. malè διαβαίνοντες exhibent.

² Πέμψας ἄγγελον] Plenè hoc, quod ἐλλειπτικῶς extulit p. 129. ubi lege n. 2.

³ Διαβάνας] Vel delenda hæc vox (quod censuit Muretus) vel in καταβάνας mutanda videtur.

⁴ Όταν δ' ἄρξωνται αὐτοί] Scil. Xenophon cum suis.

⁵ Διηκυλισμένους, &c.] MS. Eton. διηκυλωμένους cui lectioni nonnihil favet forma participii p. 269. ἐνακυλωῖτες. Noster infra l. 5. haud ità longe ab init. ὁ δὲ τοῖς πεπλασῆς πᾶσι παραγγέλλει διηκυλισμένους ἵεναι, — καὶ τὰς τοξότας ἐπιβεβλησθαι ἐπὶ ταῖς νεύραις, &c. ubi vide notata.

⁶ Μὴ πρόσω δὲ τῇ, &c.] Steph. margini versionis Amas. adscripsit, non procul à flumine: rectiùs, opinor, vertit Leuncl. quem sequuti sumus. Infra paulò p. 282. de iisdem Noster, καὶ προσώλίσω τὴν καίρου

προόντες, &c. quippe qui, mandati hujusce Xenophontis immemores, amnem trajecerant Carduchos invasuri. Porro, MS. Eton. pro προδιαβαίνειν dat προβαίνειν. Sed rectiùs ex verbo recepto Xenophontis exoriri videtur sententia hæc: ne, scil. citeriorem in ripam, Xenophon ubi id temporis stabat, priùs festinarent illi, quàm ipse cum suis in ulteriorem ripam, ubi tum illi constiterunt, evaderet, Eodem illo verbo utitur Xenophon libro Περὶ Ἰππικῆς ferè med. δεῖ τὴν ἀγωγὴν καταβεβλημένον προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον.

⁷ Σφενδόνη, &c.] Pro pluralis singularia, Atticorum utique more, nomina usurpat. Sic suprà paulò, p. 278. καὶ μὴ τῶν ἐσθῆτά τε, &c. Thucyd. l. 4. c. 10. καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἔχοντα, &c. pro τὰς πολέμους. ubi vide quæ Cl. Duker, contra censuram Dionys. Halic. monuit: & Henr. Steph. Animadv. ad lib. de Dial. p. 46. ejusdemque Append. ad Scripta de Dial. Att. p. 130.

ται, καὶ ἁσπίς ψοφῇ, παιανίσαντας θεῶν αἰεὶ ἐς τὰς πολεμίας· ἐπειδὴν δὲ ἄνασρέψωσιν οἱ πολέμιοι, καὶ ἐκ τῆ ποταμῆς ὁ σαλπιγκτῆς σημήνη τὸ πολεμικόν, ἀνασρέψαντας ἑπὶ δόρυ ἡγεῖται μὲν τὰς ἐραγὰς, θεῶν δὲ πάντας ὀτιλίχιστα, καὶ διαβαίνειν ἡέκαστος τὴν τάξιν εἶχεν, ὥς μὴ ἐμποδίζειν ἀλλήλους· ὅτι ἕτος ἄριστος ἔσσιτο, ὅς ἂν πρῶτος ἐν τῷ πέραν γένηται.

Οἱ δὲ Καρδῆχοι, ὁρῶντες ὀλίγας ἤδη τὰς λοιπὰς, (πολλοὶ γὰρ καὶ τῶν μένειν τελαγμένων ὥχοντο ἐπιμελησόμενοι οἱ μὲν ὑποζυγίων, οἱ δὲ σκευοφόρων, οἱ δὲ ἑταίρων) ἐνλαῦθα δὴ ἐπέκειντο θράσεως, καὶ ἡρξάντο σφενδονᾶν καὶ τοξεύειν. Οἱ δὲ Ἕλληνες παιανίσαντες, ὥρμησαν δρόμῳ ἐπ' αὐτούς. οἱ δ' ἐκ ἐδέξαντο· καὶ γὰρ ἦσαν ὥπλισμένοι, ὥς μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἱκανῶς

fundæ pertingerent, & scuta *pulsata* sonarent, pæanem exorfi cursu semper in hostes ferrentur; cùm se averterent hostes, ac tubicen classicum à fluvio caneret, *ipsi* se in hastam converterent & à tergo curantes præirent, & quàm celerrimè currerent omnes, ac eo quo quisque constitutus erat ordine transirent, ut nè alii alios impedirent: eum utique fore fortissimum, qui primus in ulteriorem ripam evaderet.

Carduchi verò, cùm paucos jam *esse* reliquos viderent, (nam multi etiam illorum, qui manere iussi fuerant, eo consilio discesserant, ut curarent alii jumenta, alii impedimenta, alii amicas) audacter instabant, fundisque & sagittis uti cœperunt. At Græci pæanem exorfi in eos cursu feruntur; *quorum* illi non sustinebant impetum: etenim armati erant, ut in montibus, satis ad

1 Ἀσπίς ψοφῇ, &c.] Lege p. 81. n. 4. p. 80. n. 4.

2 Ἀνασρέψωσιν] Supple ἐαυτοῖς: quod mox iterum cum ἀνασρέψαντας intelligendum. Sic suprâ p. 279. εἰσέψας πρὸς τὰς, &c. Adde p. 237. n. 7. & Act. VII. 42. Εἰσεψὲ δὲ ὁ Θεὸς, scil. ἐαυτόν.

3 Ὁ σαλπιγκτῆς σημήνη] Confer p. 225. n. 3.

4 Ἐπὶ δόρυ] Vide p. 279. n. 4.

5 Ὅτι ἕτος, &c.] Supple λέγων, vel aliud huic adfinē verbum, ante ἕτι. Confer p. 98. n. 2.

Ejusmodi supplementum postulat Horat. Carm. 16. l. 3. v. 7. — fore enim, &c. scil. aiebant, seu sciebant.

6 Ἑταίρων] MS. Eton. ἰτέρων, quam lectionem exprimit versio *Leunclaviana*. Sed rectè scribitur ἑταίρων: nam πολλὰ, inquit Noster p. 277. ἦσαν ἑταῖραι ἐν τῷ στρατεύματι.

7 Ὁρμησαν δρόμῳ] Vide sis p. 225. n. 4. & quæ doctis. Bochart. Hieroz. l. 2. c. 8. de more pugnas cursu adgrediendi collegit.

πρὸς τὸ ἐπιδραμεῖν καὶ φεύγειν, ¹ πρὸς δὲ τὸ εἰς χεῖρας δε-
 χεσθαι, ἐκ ἱκανῶς. Ἐν τῷ τῷ σημαίνει ὁ σαλπικτῆς καὶ
 οἱ μὲν πολέμιοι ἔφευγον πολὺ ἔτι θάττον· οἱ δ' Ἕλληνες ² τὰ
 ἐναντία σρέψαντες, ἔφευγον διὰ τῷ πῶλαμῃ ὁτιτάχιστα. Τῶν
 δὲ πολεμίων οἱ μὲν τινες αἰσθανόμενοι, πάλιν ἔδραμον ἐπὶ
 τὸν ποταμὸν, καὶ τοξεύοντες, ὀλίγες ἔτρωσαν· οἱ δὲ πολλοὶ,
 καὶ πέραν ὄντων τῶν Ἑλλήνων, ἔτι φανεροὶ ἦσαν φεύγοντες.
³ Οἱ δὲ ὑπαντήσαντες, ἀνδριζόμενοι, καὶ ⁴ προσωτέρω τῷ και-
 ρῷ προϊόντες, ὕστερον τῶν μετὰ Ξενοφῶντος ⁵ διέβησαν πάλ-
 λιν· καὶ ἐτρώθησαν τινες καὶ τῶν.

incurfiones faciendas fugamque capiendam, verum ad impetus
hostium, manus qui conferent, sustinendos, non satis. Hic
classicum canit tubicen; hostesque multo etiam celerius in fugam
 se dederunt: at Græci diversam cum se in partem vertissent, quam
 citissimè per amnem fugiebant. Quod cum ex hostibus nonnulli
 animadverterent, ad amnem rursus concurrerunt, & paucos sa-
 gittis vulnerarunt: eorum verò pars major, cum Græci in adver-
 sam etiam ripam evassent, adhuc fugiens conspiciebatur. Qui
 autem obviam venerant, cum viriles præstarent animos, atque
 adeò ulterius quàm commodum esset progredierentur, aliquandò
 post illos, qui cum Xenophonte erant, rursus transierunt: atque
 eorum etiam aliqui vulnerati sunt.

¹ Πρὸς δὲ τὸ εἰς, &c.] Locutio
 videtur elliptica, & in hunc mo-
 dum supplenda, πρὸς δὲ τὸ τῶς
 πολεμίας εἰς χεῖρας συνιόντας vel ἐλ-
 θόντας δέχεται, &c.

² Τὰ ἐναντία σρέψαντες] Plenè,
 opinor, scripseris εἰς τὰ ἐναντία
 σρέψαντες ἐαυτοὺς, &c. Forfan etiam
 prepositionem εἰς absorpsit vox
 Ἕλληνες.

³ Οἱ δὲ ὑπαντήσαντες, &c.] Sunt ii,
 ut opinor, quos obviam Xeno-
 phonti miserat Cherisophus; de
 quibus agitur suprà p. 279. Itaque
 minùs accuratè Leuncl. vertit, Qui
 autem hosti obviam tendebant.

⁴ Προσωτέρω τῷ καιρῷ] Vox ulti-
 ma dicitur hìc loci ἐπὶ τῷ ἀρμῳδίῳ

καὶ πρέποντος, ut eum exponit Thom.
 Magist. Sic apud Euripid. Orest.
 v. 122.

A δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὴν,
 Απανθ', &c.

Et Nost. in libel. Περὶ Ἰππικ. ferè
 med. καὶ ἔτως ὑπεραλείται ὃ τὸ μέ-
 τρον, ἀλλὰ πολὺ πλεον τῷ καιρῷ.
 Hoc utique Xenoph. p. 280. vetue-
 rat πρὸσω τῷ πῶλαμῃ προδιαβάλλειν.

⁵ Διέβησαν πάλιν] Rectè πάλιν
 quod ab interpretibus neglectum
 non oportuit: quippe milites isti
 ἀνδριζόμενοι, oblitique adeò man-
 dati Xenophontεί, flumen vel prorsus
 trajecerant, vel propius ad ri-
 pam, unde cum suis Xenophon
 amnem ingressus est, accesserant.

Ἐπεὶ δὲ διέβησαν ἀμφὶ μέσον ἡμέρας, συνιζάμενοι ἔπορεύθησαν διὰ τῆς Ἀρμενίας πεδίον ἅπαν, καὶ ¹ λείας γηλόφους, καὶ μεῖον ἢ πέντε παρασάγγας· καὶ γὰρ ἦσαν ἐγγὺς τῷ ποταμῷ κώμαι, διὰ τὰς πολέμους τὰς πρὸς Καρδύχους. ² Εἰς δὲ ἦν ἀφίκοντο κώμην, μεγάλη τε ἦν, καὶ ³ βασιλείον τε εἶχε τῷ σατραπῇ, καὶ ἐπὶ ταῖς πλείσταις οἰκίαις ⁴ τύρσεις ἐπῆσαν· ἐπιτήδεια δ' ἦν δαψιλῇ. Ἐντεῦθεν δ' ἔπορεύθησαν σαθμὰς δύο, ⁵ παρασάγγας δέκα, μέχρις ⁶ ὑπερῆλθον τὰς πηγὰς τῷ Τίγρητος ποταμῷ. Ἐντεῦθεν δ' ἔπορεύθησαν σαθμὰς τρεῖς, παρασάγγας πέντε καὶ δέκα, ἐπὶ τὸν Τηλεβόαν ποταμόν.

Cum autem universi jam transissent sub meridiem, instructis ordinibus per totam Armeniæ planitiem, collésque leniter surgentes, non minus quinque parasangis, iter fecerunt: neque enim prope flumen ulli erant vici, propter ea quæ cum Carduchis gerebantur bella. Vicus autem ad quem pervenêre, magnus erat & regionem habebat in usum satrapæ, plurimisque domibus superstabant turrets: ac commeatus larga erat copia. Indè castris alteris, parasangas decem progressi sunt, donec supra Tigris fluvii fontes evasissent. Indè castris tertiis, parasangas quindecim progressi

¹ Λείας] Est *Hesychio*, ὁμαλές *Suid.* Λεῖα, ὁμαλὴ ὁδός. His solet opponi τὰ τεραχέα καὶ ἀπότομα ὄρη, quorum supra meminit Noster. Latini *lene* apponunt *aspero* & *prærupto*: *Q. Curt.* l. 6. c. 6. *Prærupta rupes erat, quæ spectat occidentem: eadem, quæ vergit ad orientem, leniore submissa fastigio*, &c. ubi libri haud pauci exhibent *leviore*. *Cæs.* de B. C. l. 2. c. 24. *jugum utraq̃ue ex parte præruptum atque asperum, sed paulò tamen leniore fastigio ab eâ parte*, &c.

² Εἰς δὲ ἦν — κώμην, μεγάλη, &c.] Atticismum hunc arripuerunt Latini: cujus exempla si quis desideret, *Sanctii Min.* l. 2. c. 9. adeat. *Phavor.* Αἰτιατικὰς ἀντὶ εὐθείας παραλαμβάνειν, Ἀττικῶν ἐστίν. Verborum autem ordo sic se nullo negotio sistit: κώμην δὲ εἰς ἦν, &c.

³ Βασιλείον] Vide sis p. 233. n. 3.

⁴ Τύρσεις] *Hesych.* Τύρσεις, πύργος, ἐπαλξίς, προμαχών. *Suidæ* est, ὁ περιβολὸς τῷ τείχει: ubi citat *Xenoph.* verba, quæ extant *K. Π.* p. 521. Οὕτω δὲ κύκλῳ, &c.

⁵ Παρασάγγας δέκα] MS. Eton. & quidam editi, παρασάγγας τρεῖς. At (observante etiam *Stephano*) legi debere δέκα, non τρεῖς, ostendit & qui proximè hunc sequitur locus, σαθμὰς τρεῖς, παρασάγγας πέντε καὶ δέκα. Eandem enim & ibi proportionem esse videmus. Confer p. 16. n. 1.

⁶ Ὑπερῆλθον] Lexica non habent. *Leuncl.* minùs rectè vertit, donec — fontes trajecissent. Melius *Amas.* — castris — confectis supra *Pigretis* (sic enim apud hunc pro *Tigris* legi solet) fontes. Lege omnino p. 250. ubi hæc de re agitur.

¹ Οὗτος δ' ἦν μέγας μὲν, καλὸς δὲ κῶμαι δὲ πολλαὶ περὶ τὸν ποταμὸν ἦσαν. Ο δὲ τόπος ἔτος Ἀρμενίᾳ ἐκαλεῖτο ἢ πρὸς ἐσπέραν. ² Ὑπαρχος δ' αὐτῆς ἦν Τηρίβαζος, ὁ καὶ βασιλεῖ φίλος γενόμενος· καὶ ὅποτε παρείη, εἰδὲς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ³ ἀνέβαλλεν. Οὗτος προσήλασεν ἵππεας ἔχων, καὶ προπέμψας ἐρμηνέα, εἶπεν ὅτι βέλτοιο διαλεχθῆναι τοῖς ἀρχεσι.

sunt, ad Teleboam fluvium. Pulcher is quidem erat, sed non magnus: multi verò circum amnem erant vici. Locus hic adpellabatur Armenia ad occidentem vergens. Ejus præfectus erat Teribazus, qui et regi fuit amicus: & quoties aderat, nullus alius regem in equum tollebat. Hic cum equitibus Græcos versùs advehebatur, præmissoque interprete velle se cum iis qui imperium obtinebat colloqui significabat. Ducibus eum ut audirent visum

¹ Οὗτος δ' ἦν μέγας μὲν, &c.] Audiendus est omnino Demetr. (qui dicitur) Phaler. Περί Ερμην. p. 6. sect. 6. Μακρὸν μὲν δὴ κῶλαι καὶ εὐδαίμονος γένος ὁ ἀνὴρ διὰ ταῦτα (quæ modò exposuerat) γένος δ' αὐτοῦ καὶ βραχέος· οἶον, ἥτοι μικρὸν τι ἡμῶν λεγόντων, ὡς ὁ Ξενοφῶν φησιν, ὅτι ἀφικόντο οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸν Τηλεβόαν ποταμὸν, ἔτος δὲ ἦν μέγας μὲν ἔ, καλὸς δὲ· τῇ γὰρ σμικρολίῃ καὶ ἀποκοπῇ ἔρρυθμῶ, συνεφάνη καὶ ἡ σμικρότης ἔποταμῶ καὶ ἡ χάρις. Idem infra p. 74. sect. 121. Τὸ δὲ πρότερον ἐν παντὶ πράγματι φυλακίον· τέλει, προσφόρος ἐρμηνεύειον· τὰ μὲν μικρὰ, μικρῶς· τὰ μεγάλα δὲ, μεγάλως. Καθάπερ Ξενοφῶν ἐπὶ τῇ Τηλεβόᾳ ποταμῷ οἶον καλεῖται φησι, Οὗτος δὲ (ποταμὸς) ἦν μέγας μὲν ἔ, καλὸς δὲ· τῇ γὰρ εὐαχύνῃ τε συνθέσει, καὶ τῇ ἀπολίξει εἰς τὸ ΔΕ, μόνον ἀκρίβειαν ἡμῶν μικρὸν ποταμὸν. Vide suprâ p. 220. n. 3. Cæterum, MS. Eton. & libri hæcenus editi verba Xenophontis hoc posuerunt ordine, ἔτος δὲ ἦν καλὸς μὲν, μέγας δ' ἔ. Sed Mureto libens adfentior; qui statuit ita legendum esse Xenophontis locum, ut à rhetore politissimo citatur; tum propter auctoritatem & vetustatem ipsius, tum

quia multum Xenophonti elegantiae & concinnitatis ab hac positurâ accedit. Neque enim obscurum est, quanto plus veneris habeat id, quod fluvio deesse videtur, priore loco ponere; deinde autem id, quod ad illius commendationem pertinet, subicere, quàm contrarium ordinem tenere.

² Ὑπαρχος δ' αὐτῆς, &c.] Diodor. Sic. l. 14. p. 258. Ταύτης (Ἀρμενίας) δ' ἦν σατράπης Τηρίβαζος· πρὸς ὃν σπεισάμενοι, διεπορεύοντο τὴν χώραν ὡς φίλοι. Ubi notandum apud Diodor. σατράπης esse, qui Xenoph. dicitur ὑπαρχος. Suid. Ὑπαρχος, ὁ ὑφ' ἐτέρου ἀρχόμενος ὁ ὑποβιβασμένος ἐτέρῳ· ὁ μὴ ὦν αὐτοκράτωρ. Hesych. Ὑπαρχος· οἰκονόμος· πολέμῳ στρατηγός. Aperte autem hæc in satrapam convenire docebit vocis explicatio, quam K. II. nostræ p. 686. adjecimus. Sic passim à Nostro adhibetur ὑπαρχος.

³ Ἀνέβαλλεν] Suid. ad v. Ο δὲ Τηρίβαζος· φίλος ἦν τῷ βασιλεῖ, καὶ ὅποτε παρείη, εἰδὲς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν· ἀντὶ τῇ ἀνέβασιν. Eadem ferè repetit infra ad v. Παρείη.

Τοῖς δὲ Στρατηγοῖς ἔδοξεν ἀκῆσαι· καὶ προσελθόντες ¹ εἰς ἐπήκοον, ἡρώτων τί θέλοι. Ο δὲ ἔλεγεν ὅτι σπείσας ² βέλοιτο, ³ ἐφ' ᾧ μήτ' αὐτὸς τῆς Ἑλλήνας ἀδικεῖν, μήτ' ἐκείνης καίειν τὰς οἰκίας, λαμβάνειν τε τὰ ἐπιτήδεια, ὅσων δεοίη. Ἐδοξε ταῦτα τοῖς Στρατηγοῖς, καὶ ἐσπείσαντο ³ ἐπὶ τέτοις.

Ἐντεῦθεν ἐπορεύθησαν Σαθμὲς τρεῖς, διὰ τῆς πεδίας, παρασάγγας πεντεκαίδεκα· καὶ Τηρίβαζος παρηκολέθει, ἔχων τὴν ἐαυτοῦ δύναμιν, ἀπέχων ὡς δέκα σταδίους· καὶ ἀφίκοντο ⁴ εἰς Βασίλειαν καὶ κώμας πέραξ πολλὰς, πολλῶν τῶν ἐπιτηδείων μεσάς. Στρατοπεδευσμένων δ' αὐτῶν γίνεσθαι τῆς νυκτὸς χιῶν πολλή· ⁵ καὶ ἔωθεν ἔδοξε διασκηῆσαι τὰς τάξεις καὶ τῆς Στρατηγῆς κατὰ τὰς κώμας, ἃ γὰρ ἑώρων πολέμιον ἔδνα, καὶ ἀσφαλὲς ἔδοκει εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῆς χιόνος. Ἐνταῦθα εἶχον πάντα τὰ ἐπι-

est; atque adeò cum ad locum accessissent, è quo audiri *quidquid* diceretur posset, quid vellet interrogabant. Aiebat ille hanc se conditione *cum* iis fœdus inire velle, ut nec ipse Græcos læderet, nec ipsi domus exurerent; commeatus *tamen*, quantis indigerent, caperent. Comprobata sunt hæc ducibus, & iis *conditionibus* fœdus pacti sunt.

Indè castris tertiis, parasangas quindecim, per planitiem, progressi sunt: Teribazúsque *eos* suis cum copiis subsequebatur, ex stadiorum ferè decem intervallo: atque hîc ad regiam pervenerunt vicósque circa *eam* multos, magnâ commeatús copiâ refertos. Cùm autem in castris degerent, multa nix nocte decidit: quare mane visum est ut *militum* cohortes ac duces hinc indè in vicos diverterent: nec enim hostem cernebant ullum, & quia magna nivis esset copia, tutum esse videbatur. Hîc iis commeatus illi

¹ Εἰς ἐπήκοον] Vide p. 215. n. 2.

² Εφ' ᾧ] Vide p. 266. n. 4.

³ Ἐπὶ τέτοις] Quid aliàs significet, suprâ dictum p. 196. n. 2. Hîc idem est, quod ἐφ' ᾧ· adi locum proximè citatum.

⁴ Εἰς Βασίλειαν] Scil. δώματα. Vide p. 233. n. 3. Scimus, inquit Steph. Append. ad scripta de Dial. Att. p. 150. Atticos adjectiva quidem nonnulla πληθυντικῶς in significatione

τῶ ἐνικῷ usurpare. Hastenùs rectè. Sed quis unquam apud Atticùm Scriptorem in solutâ oratione substantiva quoque ità usurpata invenit? Imò certè & substantiva sic usurpata inveniuntur: quod exemplis adlatis ostendit Cl. Blackwall, Class. Sacr. Vol. II. p. 40. Adde Matt. XIV. 7. collat. cum 9.

⁵ Καὶ—διασκηῆσαι] Adi sis p. 255. n. 2. & p. 229. n. 2.

τῆδεια ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ, ¹ ἱερεῖα, σῖτον, οἶνους παλαιούς, εὐώ-
 δεις, ² ἀσαφίδας, ὅσπρια παντοδαπά. Τῶν δὲ ἀποσκεδανну-
 μένων τινὲς ἀπὸ τῆ στρατοπέδου ἔλεγον ὅτι καλίδοιεν στρατεύμα,
 καὶ νύκτωρ πολλὰ πυρὰ φαίνοιο. Ἐδόκει δὴ τοῖς στρατηγοῖς
 ἐκ ἀσφαλὲς εἶναι ³ διασκηνῆν, ἀλλὰ συναλαλεῖν τὸ στρατεύ-
 μα. ⁴ Πάλιν ἐντεῦθεν συνῆλθον· καὶ γὰρ ἔδόκει ⁵ διαιθριάζειν.
 Νυκτερευόντων δ' αὐτῶν ἐνλαῦθα, ἐπιπίπτει ⁶ χιὼν ἀπλετος,
 ὥστε ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τὰς ἀνθρώπους κατακειμένους·
 καὶ τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν ἡ χιὼν, καὶ πολλὸς ὄκνος ἦν ἀνί-
 σασθαι· ⁷ κατακειμένων δὲ ἐλεεινὸν ἦν χιὼν ἐπιπεπτωκυῖα

omnes, humanis qui usibus sunt apti, aderant, animalia, frumen-
 tum, vina vetera eaque fragrantia, uvæ passæ, omnis generis le-
 gumina. Eorum autem, à castris qui longius palati fuerant, non-
 nulli dicebant exercitum se vidisse, nocturneque multos ignes adpa-
 ruisse. Itaque visum est ducibus tutum non esse hinc indè in vi-
 cos divertere, sed potius copias rursus esse cogendas. Quare rursum
 indè convenerunt; quippe quod ipsis sub dio agere videretur.
 Verum iis ibi pernoctantibus, vis ingens adedò nivis incidit, ut tum
 armatum homines, qui humi jacebant, tegeret: etiam jumenta nix
 constrinxerat, longaque adedò præ torpore erat surgendi cunctatio:
 jacentium verò casus erat miserabilis, in quos quæ inciderat nix

¹ ἱερεῖα] Minus cogitatè verti
 solet, *victimæ, hostiæ*: cum ἱερεῖα
 sint passim ἀπλῶς θρέμματα. Pha-
 vor. ἱερεῖν, ἢ μόνον τὸ θύειν, ἀλλὰ
 καὶ ἀπλῶς σφάζειν· ἱερεῖον γὰρ σφα-
 γιζόμενον ζῶον. Sed de hac voce
 jam plura notavimus ad K. Π. p. 46.

² Ἀσαφίδας] MS. Eton. σαφί-
 δας: malè. Thom. Magist. Ἀσαφίς, ἢ
 σαφίς: Mær. Atticista: Ἀσαφίς
 Ἀττικῆς· σαφίς, Ἑλληνικῶς. Sic ferè
 Suidas: Vocem Atticam Plin. Nat.
 H. l. 13. c. 1 fecit suam. Ex glossâ
 utique nata est MSti lectio. Sic
 enim Hesych. & Phavor. Ἀσαφίς,
 σαπίς.

³ Διασκηνῆν] Suprà modò p.
 præced. aliâ usus formâ dixit δια-
 σκηνῆσαι: de utrâque lege p. 127.
 n. 6.

⁴ Πάλιν ἐντεῦθεν, &c.] Vide p. 212.
 n. 3.

⁵ Διαιθριάζειν] Constant sine au-
 ctore adfert: Steph. ait absolutè
 poni apud Xenophontem pro Dis-
 serenare. Satis tamen ex iis, quæ
 sequuntur, constat, rectius, hoc lo-
 co exponi, Sub dio agere. MS. E-
 ton. dat συναιθριάζειν.

⁶ Χιὼν ἀπλετο.] Diodor. Sic. l. 14.
 p. 258. Οδοιποροῦντες δὲ (Græci) διὰ
 τῶν Ἀρμενίων ὁρῶν, ἐληφθῆσαν ὑπὸ
 χιόνος πολλῆς, καὶ παρεκινδύνευσαν
 ἀπολέσθαι πάντες. Τῇ γὰρ, &c. ibid.
 legenda. Hesych. Phavor. Ἀπλετον,
 πολὺ, μέγα, ἀμέτρητον.

⁷ Κατακειμένων δὲ ἐλεεινόν, &c.]
 Ultimâ cum voce intelligendum
 videtur παῖδες, atque adedò hunc
 in ordinem resolvenda verborum
 com-

ὅτω μὴ παραρῥυεῖη. Ἐπεὶ δὲ Ξενοφῶν ἐτόλμησε γυμνὸς ἀνα-
 σᾶς σχίζειν ξύλα, τάχα ἀνασᾶς τις καὶ ἄλλος ἐκείνους ἀφε-
 λόμενος ἐσχίσεν. Ἐκ δὲ τέττε καὶ οἱ ἄλλοι ἀνασάντες πῦρ
 ἔκαιον καὶ ἐχρίοντο· πολὺ γὰρ ἐνλαῦθα ἤυρισκον τὸ χρίσμα,
 ὃ ἐχρίωντο αὐτ' ἐλαίῃς, σύειον, καὶ ¹σησάμινον, καὶ ἀμυγδάλι-
 νον, ἐκ τῶν πικρῶν, καὶ τερεβίνθινον. Ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν τέ-
 των καὶ ²μῦρον εὗρίσκετο.

Μετὰ ταῦτα πάλιν ἐδόκει ³διασκηνηθεῖν εἶναι κατὰ τὰς
 κώμας, εἰς σέβας. Ἐνθα δὴ οἱ στρατιῶται σὺν πολλῇ κραυγῇ
 καὶ ἡδονῇ ἦσαν ἐπὶ τὰς σέβας καὶ τὰ ἐπιήδεια· ὅσοι δὲ, ὅτε το-
 πρότερον ἀπήσαν, τὰς οἰκίας ἀνέπρησαν, ⁴ὑπὸ τῆς αἰθρίας

non defluerat. Sed posteaquam Xenophon surgens nudus ausus
 est ligna findere, mox & alius quispiam surgens ab illo quæ ab-
 stulerat ligna fidit. Tum verò alii quoque surgentes ignem ac-
 cendebant & semet ungebant: nam multum hinc unguentum re-
 perere quo utebantur olei loco, *scilicet* suillum, sesaminum, amyg-
 dalinum, ex *amygdalis* amaris confectum, & terebinthinum. De
 his ipsis *rebus* etiam unguentum fragrans inveniebatur.

Secundùm hæc iterum videbatur per vicos hinc indè in tecta
 divertendum esse. Ibi tum milites magno cum clamore & vo-
 luptate ad tecta & commeatus tendebant: quotquot autem, id
 temporis quo priùs *de vicis* abierant, exusserant domos, pœnas

compositio: ἐλεεινὸν πάθος ἦν κατὰ-
 κειμένων, ὅτα χιῶν ἐπιπεπλωκυῖα μὴ
 παραρῥυεῖη. De ὅτω nomen plura-
 tivum respiciente dictum p. 252. n.
 6. Similem militum calamitatem
 legere est 2. Curt. l. 7. c. 3.

1 Σησάμινον, καὶ, &c.] Consule
 Plin. N. H. l. 13. c. 1.

2 Μῦρον] Quod scitæ variorum
 χρισμάτων misturæ ortum debuit
 & εὐοσμίαν.

3 Διασκηνηθεῖν εἶναι, &c.] Sic repo-
 sui ex conjecturâ, cui superiora ad-
 stipulantur: sic enim Noster p. 285.
 ἔδοξε διασκηνησθαι τὰς τάξεις καὶ τὰς
 στρατηγὰς κατὰ τὰς κώμας. Et infra—
 ἔδοξε κατὰ τὰς κώμας ἀσφαλὲς εἶναι
 τὰς τάξεις σκηνῶν. Suidas etiam pro

scripturâ nostrâ facit: Διασκηνηθεῖν.
 inquit, κατὰλυθεῖν· Ξενοφῶν· Ἐδόκει
 διασκηνηθεῖν εἶναι εἰς τὰς κώμας, εἰς
 σέβας. Vulgò omittitur præpositio
 ante τὰς κώμας. Rectè autem hæc
 opponuntur istis, quæ modò præces-
 serant p. 286. καὶ γὰρ ἐδόκει διαθριά-
 ζειν, ostenduntque adeò verbum
 διαθριάζειν malè vertit *differenare*.

4 Ὑπὸ τῆς αἰθρίας, &c.] MS. Eton.
 ὑπὸ ἀτασθαλίας. Sed non est, cur
 hæc vulgatam mutemus lectionem.
 Quod ad loquendi genus adtinet,
 eodem usus est Noster K. Π. p. 533.
 δίκην δεδωκότες ὑπὸ πάντων τῶν ἀνα-
 καίων. Porro, *Memorab.* l. 2. haud
 longè abinit. pro ὑπ' αἰθρίας dixit
 ἐν ὑπαίθρῳ.

δίκην ἐδίδοσαν, κακῶς σκηνῶντες. Ἐντεῦθεν ἔπεμψαν τῆς
 νυκτὸς Δημοκράτην ¹ Τεμενίτην, ἄνδρας δόντες, ἐπὶ τὰ ὄρη,
 ἔνθα ἔφασαν οἱ ἀποσκεδαννύμενοι καθορᾶν τὰ πυρᾶ. ἔτος
 γὰρ ἐδόκει καὶ πρότερον πολλὰ ἤδη ἀληθεῦσαι τοιαῦτα, τὰ
 ὄντα τε ὡς ὄντα, καὶ τὰ μὴ ὄντα ὡς ἐκ ὄντα. Πορευθεὶς δὲ,
 τὰ μὲν πυρᾶ ἐκ ἔφη ἰδεῖν, ἄνδρα δὲ συλλαβῶν ἦκεν ἄγων,
 ἔχοντα ² τόξον Περσικόν, καὶ φαρέτραν, καὶ σάγαριν, οἷαν περ
 αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν. Ερωτώμενος δὲ ³ τὸ, ποδᾶπὸς εἴη,
 Πέρσης μὲν ἔφη εἶναι, πορεύεσθαι δὲ ἀπὸ τῆς Τηριβάζης στρα-
 τεύματος, ὅπως ἐπιήδεια λάβοι. Οἱ δ' ἡρώτων αὐτὸν, τὸ
 στρατεύμα ὅποσον τε εἴη, καὶ ἐπὶ τίνι συνειλεγμένον. Ο δὲ εἶ-
 πεν ὅτι Τηριβάζης εἴη ἔχων τὴν τε ἑαυτῆς δύναμιν, καὶ μισθο-
 φόρους Χάλυβας καὶ Ταόχους· παρεσκευάσθαι δὲ αὐτὸν ἔφη,

*hi dederunt illas, ut sub dio miserè cubarent. Indè noctu De-
 mocratem Temenitem, datis ei militibus, in montes eos miserunt,
 in quibus hinc indè palati milites ignes se videre dixerant : nam
 is jam antea huiusmodi multa verè narrasse videbatur, quæ reverà
 existebant, tanquam quæ reverà existerent, & quæ reverà non ex-
 istebant, tanquam quæ non reverà existerent. Hic autem profe-
 ctus, ignes se vidisse negabat, verùm hominem quem ceperat se-
 cum ducebat, qui arcum habebat Persicum & pharetram, & secu-
 rim, qualem habent Amazones. Cùmque interrogaretur, cujas
 esset, Persam se esse aiebat, & à Teribazi exercitu profectum, ut
 commeatus pararet. Eum interrogabant illi, quantus esset Te-
 ribazi exercitus, & quâ de causâ collectus. Respondit is, Teri-
 bazum & suas habere copias, & mercenarios Chalybas Taochos-*

¹ Τεμενίτην] Gentilitium vide-
 tur nomen. *Steph. Byz.* Τεμενεΐα,
 πόλις Φρυγίας, πρὸς τῇ Λυκαονίᾳ.
 Τὸ ἔθνικόν, Τεμενεύς. Idem, Τέμεν-
 τόπιον Σικελίας — Ο οἰκῆτωρ, Τεμενί-
 τής. Oriundus forsan tamen erat
 Τεμενεΐα Democrates.

² Τόξον Περσικόν, καὶ, &c.] Vide sis
 Dissertat. 2. K. Π. præmissæ p. 51.
 & *Indic. Tacit.* eidem libroadjectum.

Adde sis Cl. *Montfauc.* Antiq. Il-
 lustr. T. 4. part. 1. p. 69. & *Suid.* ad
 v. Σάγαρις.

³ Τὸ] A MSto Eton. malè ab-
 est; quippe quæ vocula eleganter
 in istiusmodi locutionibus abun-
 dare solet. Confer Luc. I. 61.
 XIX. 48. XXII. 23. ubi perperam
 in quibusdam codicibus MStis ea-
 dem omittitur particula.

ὡς ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τῆ ὄρεος ἐν τοῖς σενοῖς, ἥπερ ¹ μοναχῇ εἴη πορεία, ἐνταῦθα ἐπιθησόμενον τοῖς Ἑλλησιν.

Ἀκῶσασι τοῖς στρατηγοῖς ταῦτα ἔδοξε τὸ στρατεύμα συναγαγεῖν· καὶ εὐθὺς καλλιπύοντες φύλακας, καὶ στρατηγὸν ² ἐπὶ τοῖς μέγεσι Σοφαίνεον Στυμφάλιον, ἐπορεύοντο ἔχοντες ἡγεμόνα τὸν αἰλόντα ἄνθρωπον. Ἐπειδὴ δὲ ὑπερέβαλον τὰ ὄρη, οἱ πελίαςαι προιόντες καὶ καλιδόντες τὸ στρατόπεδον, ἔκ ἔμειναν τὰς ὀπλίτας, ἀλλ' ἀνακραγόντες ἔθεον ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Οἱ δὲ βάρβαροι ἀκῶσαντες τὸν θόρυβον, ἔχ ὑπέμειναν, ἀλλ' ἔφευγον· ὅμως δὲ ἀπέθανον τινὲς τῶν βαρβάρων· καὶ ἵπποι ³ ἤλωσαν ὡς εἴκοσι, καὶ ἡ σκηνὴ Τηριβάζε εἰάλω, καὶ ἐν αὐτῇ ⁴ κλίνει ἀργυρόπο-

que; eúmque se parássc aiebat, ut in cacumine montis loca ad angusta, quâ unicum pateret iter, ibi Græcos adoriretur.

Ducibus, hæc cùm audissent, visum est colligendas esse copias: ac mox *adiò* relictis custodibus, ducéque manentibus *isthic dato* Sophæneto Stymphalio, pergebant, cum itineris duce, homine illo captivo. Posteaquam montes superassent, peltastæ progressi & conspicati castra, gravis armaturæ milites non expectârunt, sed clamore sublato castra cursu invadunt. At barbari tumultum ut audierunt, non substiterunt, sed in fugam se coniecère; ex barbaris tamen nonnulli interfecti erant; & equi capti circiter viginti, captum etiam erat Teribazi tentorium, quique in eo *erant* argen-

¹ Μοναχῇ] *Constant.* loco hoc cit. legit *μοναχῇ* formâ adverbiali. Sic & *Steph.* in *Thef. L. G.* qui tamen ibidem suspicatus est potius *μοναχῇ* scribendum esse. *Suid.* Μοναχῇ· ἐπίρρημα, ἀντὶ τῆ μοναχῶς· Ξενοφών. Ὡς ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τῆ ὄρεος, ἥπερ μοναχῇ εἴη πορεία, ἐπιθησόμενοι τοῖς Ἑλλησι. Hinc sua deprompsisse *Steph.* & *Const.* ex eâdem, quam in exscribendo hoc Xenoph. loco sequuntur lectione constat: uterque enim cum *Suidâ* omittit ἐν τοῖς σενοῖς & ἐνταῦθα, atque ἐπιθησόμενοι exhibet pro ἐπιθησόμενον. Itaque cùm *Suidas* hic, uti solet aliàs, cætera Xenophontis verba minùs accuratè repræsentet, quidni & in scriptura vocis, quâ de agitur,

peccaverit?

² Ἐπὶ τοῖς μέγεσι.] Eandem præpositionis vim videre est p. 255. n. 3.

³ Ἡλωσαν - εἰάλω] *Thom. Magist.* & *Phavor.* Εἰάλω, οἱ Ἀττικοί, ἔχ ἤλω. Sed utroque modo satîs Attice dici testetur hic locus. Quare rectiùs *Mær. Attic.* Ἡλω καὶ εἰάλω, Ἀττικῶς· εἰλήφθη, Ἑλληνικῶς. Cæterùm εἰάλων seu ἤλων, æquè ac εἰάλωκα, ἀντὶ παλαιῶν λαμβάνεσθαι, passim docet auctorum usus.

⁴ Κλίνει ἀργυρόποδες, καὶ, &c.] Luxu scilicet regali splendida etiam procerum erant tabernacula. *Helotæ*, jubente *Pausaniâ*, *Herodot.* l. 9 c. 79. ἀνὰ τὸ στρατόπεδον (Persarum scilicet quibus præfuerat Mardonius)

Ο'ο

σκιδ-

δες, καὶ ἐκπώματα, καὶ οἱ ἀρτοποιοὶ, καὶ οἱ οἰνοχόοι φάσκοντες εἶναι. Ἐπεὶ δὲ ἐπύθοντο πάντα οἱ τῶν ὀπλιτῶν στρατηγοί, δοκεῖ αὐτοῖς ἀπιέναι τὴν ταχίστην ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, μή τις ἐπίθεσις ἵγνηται τοῖς καταλελειμμένοις. Καὶ εὐθὺς ἀνακαλεσάμενοι τῇ σάλπιγγι ἀπήεσαν, καὶ ἀφικνῶνται αὐθημερὸν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.

Τῇ δ' ὑσπεραίᾳ ἐδόκει πορευθεῖν εἶναι, ἥ δύναιτο τάχιστα, πρὶν συλλεγῆναι τὸ στρατεύμα πάλιν, καὶ καταλαβεῖν τὰ σενά. Συσκευασάμενοι δ' εὐθὺς, ἐπορεύοντο διὰ χιόνος πολλῆς, ἡγεμόνας ἔχοντες πολλὰς καὶ αὐθημερὸν ὑπερβαλόντες τὸ ἄκρον, ἐφ' ᾧ ἐμελλεν ἐπιθῆσθαι Τηρίβαζος, κατεστρατοπεδεύσαντο. Ἐν εὐθεν ἐπορεύθησαν σταθμὸς ² ἐρήμους τρεῖς, παρὰ τὸν Εὐφράτην ποταμόν· καὶ διέβαινον αὐτὸν βρεχόμενοι πρὸς τοῦ ὀμφαλόν. ³ Ἐλέγοντο δὲ αὐτὰ αἱ πηγαὶ εἶναι πρὸς ὧν εἶναι. Ἐν-

teis pedibus lectuli, & pocula, & nonnulli qui se panum conficiendorum artifices ac pincernas esse dicerent. Quæ omnia cum gravis armaturæ militum duces rescivissent, quàm celerrimè ad castra discedendum statuunt, nè quis impetus in eos fieret, qui relictæ fuerant. Itaque statim, cum tubâ receptui cecinissent, discessere, eodémque die ad castra perveniunt.

Postridiè, quantâ fieri celeritate posset, pergendum esse videbatur, priusquam hostilis exercitus iterum cogeretur, angustâque illa loca occuparet. Atque adeò vasis mox collectis, per nivem multam proficiscebantur, ab itinerum ducibus multis instructi: eodémque die cum jugum illud superâssent, in quo Teribazus ipso adgredi voluerat, castra metati sunt. Indè castris tertiis in solitudine positis, ad Euphratem amnem profecti sunt: eúmque ad umbilicum usque se madefacientes transierunt. Ferebantur ab loco fontes ejus haud procul abesse. Indè per multam nivem &

σκιδαμένοι, εὐρισκόν σκηναὶς κατεσκευασμένας χρυσῶν καὶ ἀργύρεων, κλίνας τε ἐπιχρύσους καὶ ἐπαργύρους· κρητῆρας τε χρυσίας, καὶ φιάλας τε καὶ ἄλλα ἐκπώματα. Ibid. vide sis c. 81. Adde 2. Curt. l. 3. c. 11.

I Γίγνηται τοῖς καταλελειμμένοις] MS. Eton. γίνοιτο τοῖς ἐπιλελειμμένοις. Sed nihil mutandum: supra modò p. præced. Καταλιπόν-

τες φύλακας, καὶ, &c.

2 Ἐρήμους τρεῖς, παρὰ, &c.] MS. Eton. — τρεῖς, παρασάγγας πωλεκαίδικα, ἐπὶ τὸν Εὐφράτην.

3 Ἐλέγοντο δὲ αὐτὰ αἱ, &c.] Noster p. 250. Καὶ τῷ Εὐφράτι τε τὰς πηγὰς ἐλέγετο εἶναι πρὸς ὧν τῷ Τίγρητι εἶναι. Paulò utique supra p. 283. Græci ὑπερῆλθον τὰς πηγὰς τῷ Τίγρητι ποταμῷ.

τεῦθεν ἐπορεύοντο διὰ χιόνος πολλῆς καὶ πεδία σαθμῆς τρεῖς, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. Ο δὲ τρίτος ἐγένετο χαλεπός, καὶ ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνει, πανάπασιν ¹ ἀποκαίων καὶ πηγνύς τὸς ἀνθρώπους. Ἐνθα δὴ τῶν μάντεων τις ² εἶπε σφαλιάσαι τῷ ἀνέμῳ, καὶ σφαλιάζεσθαι, καὶ πᾶσι περιφανῶς ἔδοξε λῆξαι τὸ χαλεπὸν τῷ πνεύματι. Ἦν δὲ τῆς χιόνος τὸ βάθος ὄργυια· ὥς τε καὶ τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶν ἀνδραπόδων πολλὰ ἀπώλειο, καὶ τῶν στραιωτῶν ὡς τριάκοντα. Διεγένοντο δὲ τὴν νύκτα πῦρ καίοντες· ³ ξύλα δ' ἦν ἐν τῷ σαθμῷ πολλὰ· οἱ δὲ ὄψιν προΐοντες, ξύλα ἐκ εἶχον. Οἱ δὲ ⁴ πάσαι ἤκοντες,

planitiem castris ternis, parasangas quindecim progressi sunt, Tertia verò *mansio* fuit gravis, ventusque Boreas adversus flabat, omnino adurens & congelans homines. Ibi tum quidam ἐ vaticibus vento ut sacrificarent præcepit; itaque res sacra facta est; omnibusque manifestò visa est flatûs sævitia desinere. Nivis autem altitudo æquabat orgyam: adeò ut & jumentorum & mancipiorum magnus interiret numerus, & militum ferè triginta. Noctem integram ignes accendebant; quippe castrorum in loco multa erant ligna: at qui serò processerant, ligna non habebant. Quamborem illi, qui jamdudum *huc* venerant, & ignes accende-

¹ Αποκαίων καὶ, &c.] Sic & Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 17. ventus frigidus dicitur ἀποκάειν τὰ δένδρα, καὶ ἔτιως αὐτὰ ποιεῖν καὶ ξηρὰ, ὡς εἴδ' αὖ ὑφ' ἡλίου καὶ χρόνῳ πολλῷ γένοιτο' αὖ. Plin. H. N. l. 17. c. 24. arbores scribit *aduri* quoque *fervere*, aut *flatu frigidiore*. Virgil. Georg. l. 1. v. 92. & seq.

Nè tenues pluviae, rapidive potentia solis

Acrior, aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Plura vide à Clarif. Drakenborchio adlata ad Silii l. 4. v. 68.

² Εἶπε σφαλιάσαι τῷ, &c.] Ventos generatim Persæ, sigillatim Boream Græci, sacris institutis colebant. De Persis testatur Herodot. l. 1. c. 131. θύεσι δὲ ἰλίῳ—ὧ ἀνέμοισι. Adde Strab. l. 15. p. 1064. De Me-

galopolitanis Arcadicis Pausan. l. 8. c. 36. Πεποίηται δὲ ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ Βορέα τῷ ἀνέμῳ τέμενος, καὶ οἱ Μεγαλοπολῖται θυσίας θύουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος, καὶ θεῶν ἑδενός Βορέαν ὑστερον ἄγουσιν ἐς τιμὴν, ἄτε, &c. De Thuriis & Atheniensibus Ælian. V. H. l. 12. c. 61. Ἐκ δὲ τούτων (causam modò exposuerat) οἱ Θέριοι τῷ Βορρᾷ ἔθυσαν, καὶ &c. Ubi vide quæ notavit Cl. Perizon. & in primis doctif. Meurs. Græc. Fer. l. 2. ad festum, cui nomen Βορεασμοῦ, Atheniensibus Boreæ in honorem celebratum: necnon illustrif. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. v. 26.

³ Ξύλα δ' ἦν] Vide p. 147. n. 3.

⁴ Πάσαι] Phavorino observante, ἐκ αἰεὶ μακρὸν χρόνον σημαίνει, ἀλλ' ἔστιν ἡ καὶ πρόσφατον, Ἀττικῶς. Sic & O o z

καὶ πῦρ καίοντες, ἔ' προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τὰς ὀψίζοντας, εἰ μὴ μεταδίδοιεν αὐτοῖς πυρρὰς, ἢ ἄλλο τι ὧν εἶχον βρωλῶν. Ἐνθα δὲ μετεδίδουσιν ἀλλήλοις ὧν εἶχον ἕκαστοι. Ἐνθα δὲ πῦρ ἑκαίετο, διατηκομένης τῆς χιόνος, βόθροι ἐγίγνοντο μεγάλοι ἕς τε ἐπὶ τὸ δάπεδον· ἔ' δὲ παρῇν μετρεῖν τὸ βάθος τῆς χιόνος.

Ἐνθεῦθεν δὲ τὴν ἐπιῆσαν ἡμέραν ὅλην ἐπορεύοντο διὰ χιόνος, καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ¹ ἐβελιμιάσαν. Ξενοφῶν δὲ ὀπισθοφυλακῶν, καὶ καβαλαμβάνων ² τὰς πίπλοντας τῶν ἀνθρώπων, ἠνόει ὅ, τι τὸ πάθος εἴη. Ἐπειδὴ δὲ εἶπέ τις αὐτῷ τῶν ἐμπείρων ὅτι σαφῶς ³ βελιμιῶσι, καὶ εἰάν τι φάγωσιν, ἀναστήσονται, παριὼν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, εἴ περ ποτὸν ἢ βρωλὸν ὀρώη, ἐδίδε, καὶ διέπεμπε διδόντας τὰς δυναμένους παραλῖναι τοῖς βελιμιῶσιν. Ἐπειδὴ δὲ τι

rant, seriùs venientes ad ignem non admittebant, nisi triticum, vel quid aliud, quæ habuerunt, esculentorum, cum iis communicarent. Ibi tum inter se quæ habebant singuli communicârunt. Quibus autem in locis accendebatur ignis, nive liquefactâ, scrobes efficiebantur magni ad solum usque; ubi nivis altitudinem metiri erat.

Inde toto subsequente die per nivem iter faciebant, ac multi præ fame ingenti defecerunt homines. Xenophon autem, cùm extremo in agmine curaret, & offenderet homines humi qui jacerent, *primum* quid illud morbi esset ignorabat. Posteaquam verò quidam ex usu peritis ei dixisset, *istos homines* planè præ ingenti fame deficere, ac si quid ederent, surrecturos, ad jumenta pergens, si quid potulenti esculentive cerneret, *partim ipse* dabat, partim, qui undique discurrere possent & per famem deficientibus dare, dimittebat. Cùm quid autem comedissent, surgebant &

jamdudum de tempore non longè præterito adhiberi notârunt viri elegantif. *Broekb.* ad *Tibul.* l. 3. el. 6. v. 68. & *Drakenb.* ad *Scil.* l. 11. v. 373. Eadem vis τῆ πάλαι, *Mar.* XV. 44. quod quidam temere in ἡδὴ mutârunt.

¹ ἐβελιμιάσαν] Lege paulò infra scripta, n. 3.

² Τὰς πίπλοντας τῶν, &c.] *Adi p.* 255. n. 1.

³ βελιμιῶσι] *Suidas*, præmissâ τὰ τε τῆ πάθος expositione eâ, quam adductam ad *K. Π. p.* 571. n. 3. legas velim, locum hunc sic exhibet, Ὁ δὲ παριὼν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, εἴ τι περ ὀρώη βρωτὸν, ἐδίδε τοῖς βελιμιῶσι. *MS.* Eton. παριὼν — ἢ περ τι ὀρώη ἢ βρωτὸν ἢ ποτὸν, &c. Auctoris dicto *K. Π.* loco citatis adde *Scholast.* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 874. & *Suid.* in v. Καρδιώτιον.

¹ ἐμφάλοιν, ἀνίστατο καὶ ἐπορεύοντο. Πορευομένων δὲ, Χειρίσο-
φος μὲν ² ἀμφὶ κνέφας πρὸς κώμην ἀφικνεῖται, καὶ ὑδροφορέσας
ἐκ τῆς κώμης γυναῖκας καὶ κόρας πρὸς τῇ κρήνῃ καταλαμβάνει
ἐμπροσθεν τῷ ἐρύματι. Αὗται ἡρώτων αὐτὰς τίνες εἶεν. Ο δὲ
ἐρμηνεύς εἶπε Περσίς· ὅτι παρὰ βασιλέως πορεύοντο πρὸς
τὸν σαλράπην. Αἱ δὲ ἀπεκρίναντο ὅτι ἐκ ἐνλαῦθα εἴη, ἀλλ' ἀ-
πέχει ³ ὅσον παρασάγγην. Οἱ δ', ἐπεὶ οὐκ ἦν, ⁴ πρὸς τὸν
κωμάρχην συνεισέρχονται εἰς τὸ ἔρυμα σὺν ταῖς ὑδροφόροις.
Χειρίσοφος μὲν ἔν καὶ ὅσοι ἐδυνήθησαν τῷ στρατεύματι ἐνλαῦθα
ἐσθλατοπεδεύσαντο· τῶν δ' ἄλλων στρατιωτῶν οἱ μὴ δυνάμενοι
⁵ διατελέσαι ἐν τῇ ὁδῷ, ἐνυκτέρευσαν ἄσπετοι καὶ ἄνευ πυρός·

ire pergebant. *Hoc modo* cūm proficiscerentur, Cherisophus sub
crepusculum ad vicum *quendam* pervenit, ac de vico mulieres &
puellas aquam ferentes propter fontem ante munitionem offendit.
Eos interrogabant istæ, quinam essent. Et interpretes linguæ dixit
Perficæ à rege se ad satrapam proficisci. Responderunt istæ, *ipsum*
ibi non esse, sed abesse parasangæ circiter intervallo. Illi vero, quia
ferum erat *diei*, ad vici præfectum cum *mulieribus* aquam gestan-
tibus in munitionem unā ingrediuntur. Hic quidem Cherisophus
& de exercitu quotquot poterant castra posuerunt: ex cæteris
militibus qui iter continuare non poterant, absque cibis *hi* & igne

¹ Εμφάλοιν] Noſter ſuprà p. 260.
participio huiusce verbi usus est:
quod idcirco notandum, quia Le-
xicogr. ἐμφάγω ſine auctore ſo-
lent adducere.

² Αμφὶ κνέφας — ὑδροφορέσας, &c.]
Etymol. m. Κνέφας, τὸ σκότος, παρὰ τὸ
κενὸν φάος εἶναι· — εἰρηλαί δὲ καὶ κνέφος.
Phavor. Κνέφας· δηλονὺς φῶς ὡς ἔρε-
σις ἐστὶ τὸ σκότος· διὸ καὶ κνέφας λέγε-
ται, ὡς καινὸν (reponere, κενὸν) φάος.
Cæterum, vespertino tempore,
gentes apud Orientis, mulieres ex
ædibus ſuis ad aquas petendas ex-
ire ſolebant. Vide omnino Gen.
XXIV. 11. Hector uxorem animo
adloquutus ſolicito, metuere ſe
ait, ne quando, ipſo mortuo, —
ὑδωρ φορέοις Μεσσηϊδῶς ἢ Υπερείης.

Homer. II. 9. v. 457. Adde *Odysſ.* η'.
v. 20. Moris etiam fuiſſe Atheni-
enſium, ut puellæ vel ſummo loco
natæ aquatum exirent, teſtatur
Herodot. l. 6. c. 137. *Quin & Homer.*
Odysſ. κ'. v. 105. de Læſtrygonum
regis filiâ canit:

Κέρη δὲ ξύμβλητο (Ulyſſis quidam
ſocii) πρὸ ἄστεος ὑδρευέσθαι,
οὐ γὰρ εἰς ἰφθίμην Λαιρρυγόνος Ἀλι-
φάταο.

³ Ὅσον] Idem valet atque ὡς; ſic
ſuprà p. 270. ἀπέιχε δὲ τῶν ὁρέων ὁ
πόλαμος ὡς ἐξ ἡ, &c. & aliàs ſæpè.

⁴ Πρὸς τὸν κωμάρχην, &c.] *Suid.*
Κωμάρχης· ὁ τῶν πόλεων ἀρχὼν παρὰ
Ἑνοφῶντι. Cæterum, *συνεισέρχομαι*
in lexicis ſtat ἀδιεσπότης.

⁵ Διατελέσαι ἐν τῇ, &c.] *MS. E-*
ton.

καὶ ἐνλαῦθά τινες ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν. Εφείποντο δὲ τῶν πολεμίων συνειλημένοι τινες, καὶ τὰ μὴ δυνάμενα τῶν ὑποζυγίων ἤρπαζον, καὶ ἀλλήλοις ἐμάχοντο περὶ αὐτῶν. Ελείποντο δὲ καὶ τῶν στρατιωτῶν οἱ τε ¹ διεφθαρμένοι ὑπὸ τῆς χιόνος τὰς ὀφθαλμούς, οἱ τε ὑπὸ τῆ ψυχῆς τὰς δακτύλους τῶν ποδῶν ἀποσσηπότες. Ἦν δὲ ² τοῖς μὲν ὀφθαλμοῖς ἐπικέρημα τῆς χιόνος, εἴ τις μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πορεύοιτο· τῶν δὲ ποδῶν, εἴ τις κινεῖτο, καὶ μηδέποτε ἡσυχίαν ³ ἔχοι, καὶ εἰ τὴν νύκτα ὑπολύοιτο. Ὅσοι δὲ ⁴ ὑποδεδεμένοι ἐκοιμῶντο, εἰσεδύνοντο εἰς τὰς πόδας οἱ ἱμάνες, καὶ τὰ ὑποδήματα περιεπήνυντο· καὶ γὰρ ἦσαν, ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδή-

pernoctârunt: ibique adeò militum nonnulli perierunt. Cæterùm ex hostibus quidam collecti subsequebantur, & jumenta invalida rapiebant, deque iis inter se pugnabant. Prætereà à tergo relinquebantur ex militibus quidam, tum quorum nive corrupti erant oculi, tum quorum ex frigore pedum digiti putruerant. Oculis autem erat adversus nivem adjumento, si quis dum pergebat nigri aliquid ante oculos haberet; pedibus, si quis se commoveret, ac nunquam interquiesceret, si noctu etiam calceamenta solveret. Quotquot autem calceati cubabant, lora in pedes eorum descendebant, & calcei pedibus undique adfigebantur: etenim ipsis, posteaquam veteres calcei defecissent, carbatinæ erant de corio

ton. τὴν ὁδὸν, non malé. At sine nomine isto Noster eodem verbo usus est p. 49. ubi vide notata.

1 Διεφθαρμένοι ὑπὸ, &c.] Diodor. Sic. l. 14. p. 258. Τινες δὲ περιχαλαγηθέντες ὑπὸ τῆ πάσης τὰ σώματα, πᾶσαν ἀπεγίνωσκον ἐπικερίαν, τῶν ἀκραληγίων αὐτοῖς σχεδὸν ἀπάντων ὀπονεκευμένων. Διόπερ ὡς ἡ νύξ, &c. Cum his conferre juvabit, quæ Q. Curt. l. 7. c. 3. elegantissimè, more suo, scripsit. Cæterùm, eadem occurrit constructio 1 Tim. VI. 5. Hebr. X. 22, 23.

2 Τοῖς μὲν ὀφθαλμοῖς—τῶν δὲ ποδῶν, &c.] Nostro similiter Memorab. l. 4. paulò citra med. πῦρ dicitur ἐπικερῶν ψυχῆς. ἐπικερὸν σκότης. Lexica

quidem ἐπικέρημα non agnoscunt. Mutata autem hic orationis formam, & pro τοῖς δὲ ποσὶ, quæ τοῖς μὲν ὀφθαλμοῖς ἐπικέρημα postulasse viderentur, dat τῶν δὲ ποδῶν. Non est itaque, cur cuiquam displiceat structuræ varietas, quâ usus est Luc. I. 55. & Apostolus ad Hebr. VI. 4, 5.

3 ἔχοι] Id quod ex MSto Eton. reposui. Eandem scripturam suadent verba πορεύοιτο, κινεῖτο, ὑπολύοιτο.

4 Ὑποδεδεμένοι] Plenè Noster Memor. l. 1. haud procul à fine, dixit ὑποδήματα ὑποδύναι. Huic autem similem ellipsin videre est p. 274. in ἐκδύνες, scil. ἱμάτια: p. 276. in ἀποδῖς, & alibi sæpè.

μαῖα, ¹καρβάτιναι πεποιημένοι ἐκ τῶν νεοδάριων βοῶν. Διὰ τὰς τοιαύτας ἔν ἀνάγκας ²ὑπελείποντο τινες τῶν στρατιωτῶν· καὶ ἰδόντες μέλαν τι χωρίον, διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι αὐτόθεν τὴν χιόνα, εἰκάζον τέληκέναι ³τὴν χιόνα. Καὶ ἐτέλῃκει διὰ κρήνην τινὰ, ἣ πλησίον ἦν ⁴ἀτμίζουσα ἐν νάπῃ· ἐν αὐτῇ ἐκτραπόμενοι ἐκάθητο, καὶ ἐκῆφασαν ⁵πορεύεσθαι. Ο δὲ Ξενοφῶν, ἔχων ὀπισθοφύλακας, ὡς ἤσθετο, εἰδεῖτο αὐτῶν πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ μὴ ἀπολείπεσθαι, λέγων ὅτι ἔπονται πολλοὶ πολέμιοι συνειλεγμένοι· καὶ ⁶τε-

recens bobus detracto confectæ. Ob necessitates igitur huiusmodi milites quidam à tergo relictī erant; & nigrum quendam conspicati locum, quod isthīc nix defecisset, liquatam eam existimabant. Et erat sanè liquata propter fontem quendam, qui haud procul in saltu quodam vaporabat: huc cū divertissent confidebant, ac perrecturos se negabant. Id cū Xenophon, agminis extremi ductor, intellexisset, quāvis arte machināque obscurabat eos; nè à tergo manerent; dicens, multos sequi hostes collectos: tandem etiam se iratum præbuit. At illi jugularet ipsos hortat-

¹ Καρβάτιναι, &c.] *Hesych.* Καρβάτινη, μόνη πῆλλον, (lege cum doctis. *Kubnio* μονόπελμον) καὶ εὐτελὲς ὑπόδημα ἀγροικικόν. Idem, Καρπάτινον, ἀγροικικὸν ὑπόδημα μονόδερμον: uno scilicet corio unāque adeò soleā constabat hic calceus: unde μονόπελμον, μονόδερμον rectè dicitur. *Suid.* & *Phavor.* Καρβάτιναι, εἶδος ὑποδήματος. Ἐπειδὴ ἀπέλειπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβάτιναι αὐτοῖς ἦσαν πεποιημένοι ἐκ τῶν νεοδάρων βοῶν· mutatâ nonnihil, uti sit, *explarium* Xenophonteorum scripturâ. *J. Poll.* tentat etiam vocis originem; 1.7. segm. 88. Ἀπὸ δὲ ἐθνῶν καὶ πόλεων λέγουσιν καὶ ἕτερα. Καρβάτινη μὲν, ἀγροικῶν ὑπόδημα, κληθέν ὑπὸ Καρῶν.

² Ὑπελείποντο] Sic rectè scribendum censuit *Steph.* ut modò præcessit p. 294. ἐλείποντο, in præterito imperfecto. Vulgò legitur ὑπε-

³ Τὴν χιόνα] In *MSto* *Eton.* defant: malè. Lege p. 27. n. 1. & p. 229. n. 6.

⁴ Ἀτμίζουσα ἐν νάπῃ] *Hesych.* & *Phavor.* Ἀτμίζουσαν, ἀναθυμιαζουσαν. Lexicographi auctorem adferunt nullum. *MS. Eton.* ἐν νάπη, uti infra paulò, p. 296. legitur εἰς τὴν νάπην· *Phav.* Νάπαι, δρυμοί, φάραγγες, κοιλάδες· οἱ ὄρεοι καὶ ἀναπνεύμενοι τόποι, οἱ σύμφυτοι. Idem, Νάπη, παρὰ τοῖς ποιήταις· νάπη δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς. Sed & hâc utitur *Aristoph.* *Ornith.* v. 741. & *Θεσμοφ.* v. 1006. Et utroque modo passim scribi videbitur infra.

⁵ Πορεύεσθαι] *Stephanus* legendum suspicatur πορεύεσθαι.

⁶ Τελευτῶν] *Thom. Magister*: Οἱ μὲν Ἀττικοί, τελευτῶν ἐποίησα, λέγουσι, καὶ τελευτῶσα ἐποίησε, καὶ τελευτῶντες ἐποίησαν· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἄλλων εὐθειῶν, καὶ πασῶν αἰτιατικῶν· οἱ δὲ κοινοί, Τελευταῖοι λέγουσι.

λευϊῶν ἐχαλέπαινε. Οἱ δὲ σφάττειν ἐκέλευον· ἔδὲ γὰρ αὖν δύνασθαι πορευθῆναι. Ἐνθαυθα ἔδοξε κράτιστον εἶναι τὰς ἐπομένους πολεμίας φοβῆσαι, εἴ τις δύναϊο, μὴ ἐπιπέσοιεν τοῖς κάμνουσι. Καὶ ἦν μὲν σκότος, οἱ δὲ προσήεσαν πολλῶν θορύβῳ, ἀμφὶ ᾧ εἶχον ¹ διαφερόμενοι. Ἐνθα δὴ οἱ μὲν ὀπισθοφύλακες ἐξαναστάντες, ἅτε υἱαίνοντες, ἔδραμον εἰς τὰς πολεμίας· οἱ δὲ κάμνοντες, ² ἀνακραγόντες ὅσον ἐδύναϊο μέγιστον, ³ τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα ἔκρουσαν. Οἱ δὲ πολέμιοι δείσαντες, ἤκαν ἑαυτὰς κατὰ τῆς χιόνης ⁴ εἰς τὴν νάπην, καὶ ἔδεις ἔτι ἔδαμῃ ἐφθέγγατο.

Καὶ Ξενοφῶν μὲν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, εἰπόντες ⁵ τοῖς ἀσθενέσιν ὅτι τῇ ὑσεραΐᾳ ἤξουσιν τινες ἐπ' αὐτὰς, πορευόμενοι, πρὶν τέταρα ⁵ ἄδια διελθεῖν, ἐνυλχάνουσιν ἐν τῇ ὁδῷ ἀναπαυομένοις ἐπὶ τῆς χιόνης τοῖς στρατιώταις ἐγκεκαλυμμένοις, καὶ ἔδὲ φυ-

bantur: neque enim fieri posse aiebant, ut pergerent. Ibi tum visum est optimum esse, ut sequentes hostes terrerent, si quis *id* posset, nè in laborantes irruerunt. *Jàmque* *obortæ* erant tenebræ, & *hostes* magno cum tumultu accedebant, de rebus quas haberent inter se dissidentes. Tum verò extremi agminis milites exsurgunt, quippe qui bonâ *ad*huc erant valitudine, & cursu in hostes feruntur: & qui *ab itinere* laborabant, sublato quàm posset maximo clamore, scuta hastis illidunt. Hostes timore percussi in saltum *illum* per nivem se dimittunt, nec *jàm* quisquam amplius clamorem usquam edidit.

Ac Xenophon quidem & qui cum eo erant, ubi significassent ægris *illis* postridie venturos quosdam ad ipsos, iter pergentes, priusquam stadia quatuor confecissent, in milites per viam in nive requiescentes *eosque* obtectos incidunt, nec ullæ *ipsis* constitutæ

¹ Διαφερόμενοι.] MS. Eton. μαχόμενοι: haud dubiè ex glossâ. *Phavor.* Διαφέρεσθαι, ἐρίζειν, φιλονεικεῖν — Διαφείρονται, μάχονται.

² Ἀνακραγόντες ὅσον.] Sic rectè MS. Eton. Suprà p. 289. ἀνακραγόντες θεον, &c. Libri quidam perperam dant ἀνακραγότες, &c.

³ Τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ, &c.] Vide p. 81. n. 4.

⁴ Εἰς τὴν νάπην.] Intelligit νάπη illud, cujus antea p. 295. meminuit; ubi vide notata.

⁵ Τοῖς ἀσθενέσιν.] Hi suprà modò κάμνοντες dicuntur. *Hesych.* Κάμνει, νοσεῖ, ἐργάζεται, κοπιᾷ. — *Phavor.* & *Etymol. m.* Κάμνω σημαίνει τέσσαρα, τὸ κοπιᾷ — τὸ κατὰσχευάζω — καὶ τὸ ἀδυνᾷ — σημαίνει δὲ καὶ τὴν τιθέντας.

λακή ἐδεμία καθεισθήκει· καὶ ἀνίστασαν αὐτὰς. Οἱ δ' ἔλεγον ὅτι οἱ ἔμπροσθεν ἔχ' ὑποχωροῖεν. Ο δὲ παριῶν, καὶ παραπέμπων τῶν πελίαςων τὰς ἰσχυροτάτας, ἐκέλευε σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλύον. Οἱ δὲ ἀπήγγελλον ὅτι ὅλον ἔτῳς ἀναπαύοιτο τὸ στρατεύμα. Ἐνλαῦθα καὶ οἱ περὶ Ξενοφῶντα ἠυλίσθησαν αὐτῷ ἀνευ πυρὸς καὶ ἀδειπνοί, φυλακὰς οἷας ἐδύναντο κατασησάμενοι. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς ἡμέραν ἦν, ὁ Ξενοφῶν πέμψας πρὸς τὰς ἀσθενεῦντας τὰς νεωτάτας, ² ἀνασῆσοντας, ἐκέλευσεν ἀναγκάζειν προΐεναι. Ἐν δὲ τῷ Χειρίσοφος πέμπει τὰς ἐκ τῆς κώμης ³ πεισομένους πῶς ἔχοιεν οἱ τελευταῖοι. Οἱ δὲ, ἄσμενοι ἰδόντες, τὰς μὲν ἀσθενεῦντας τέτοις παρέδωσαν κομίζειν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, αὐτοὶ δὲ ἐπορεύοντο· καὶ πρὶν εἰκοσι σάδια διεληλυθέναι, ἦσαν ἐν τῇ κώμῃ, ἣ Χειρίσοφος ἠυλί-

aderant excubiæ: & hos quidem excitârunt. Aiebant autem hi priores ordines viam non ire. At Xenophon ipse progressus, & peltastarum robustissimos quosdam præmittens, dispicere jubebat quid illud esset eos quod impediret. Renuntiabant illi totum exercitum hoc modo requiescere. Ibi tum & illi qui circa Xenophontem erant illic absque igne & incœnes commorati sunt; constitutis, quales sanè poterant, excubiis. Cùm autem prope dies adesset, Xenophon missis ad ægrotantes de junioribus aliquot, qui eos excitarent, præcepit ut progredi cogerent. Interea Cherisophus quosdam ex vico mittit, qui quo pacto extremi agminis milites se haberent, quærent. Hi, lætis eos oculis conspicati, ægrotos iis, ut in castra deducendos curarent, tradiderunt; ipsi iter pergebant: ac priusquam stadia viginti confecissent, erant in vico, ad quem diverterat Cherisophus. Posteaquam convenissent

1 Οὐχ ὑποχωροῖεν] Leuncl. vertit. eos — de viâ non cedere: Amas. nihil promouisse. Mihi quidem hîc ὑποχωρεῖν videtur τῷ προχωρεῖν significationem induere; atque adeò mentem istorum, quos modò Xenophon cum suis excitaverat, sic ferè libet exponere, priores scilicet ordines non ità procedere, ut locum ipsi, etiam si vellent eâdem viâ sequi, darent. Sic suprâ p. 241, n. 6. Καὶ

ταῖς μὲν ἔμπροσθεν ὑπάγειν, &c. i. e. προάγειν: ubi vide n. 4. Adde sis p. 265, n. 6.

2 Ἀνασῆσοντας] MS. Eton. & editiones nonnullæ exhibent ἀνασῆσαντες, facili quidem & manifesto errore. Steph. & Leuncl. re ipsâ monente, scripsêre ἀνασῆσοντας.

3 Πεισομένους] MS. Eton. σκεψόμενοι. Sed his permutatis invicem non opus est.

ζετο. Επεὶ δὲ συνεγίγνοντο ἀλλήλοις, ἔδοξε κατὰ τὰς κώ-
μας ἀσφαλὲς εἶναι τὰς τάξεις σκηνῶν. Καὶ Χειρίσοφος μὲν
αὐτῷ ὑπέμεινεν, οἱ δὲ ἄλλοι, διαλαχόντες ἄς ἐώρων κώμας,
ἐπορεύοντο ἕκαστοι τὰς ἐαυτῶν ἔχοντες.

Ενθα δὲ Πολυκράτης Αθηναῖος λοχαγὸς ἐκέλευσεν ἀφίεναι
αὐτόν· καὶ λαβὼν αὐτὸς τὰς εὐζώνους, θέων ἐπὶ τὴν κώμην, ἣν
εἰλήχει Ξενοφῶν, καὶ ἀλαμβάνει πάντας ¹ ἔνδον τὰς κωμήτας
καὶ τὸν κωμάρχην· καὶ πῶλεις εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους,
ἐπλακαίδεκα· καὶ τὴν θυγατέρα τῷ κωμάρχει, ἐννάτην ἡμέραν
γελαμημένην· ὃ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς λαγῶς ὥχετο θηράσων, καὶ ἔχ
² ἦλω ἐν ταῖς κώμας. Αἱ δ' οἰκίαι ἦσαν ³ κατὰγειοι, τὸ μὲν
σῶμα ὥσπερ φρέατος, κάτω δ' εὐρεῖαι· ⁴ αἱ δ' εἰσοδοὶ τοῖς μὲν

*omnes, visum est tutè id fieri posse, si cohortes apud vicos contu-
bernia haberent. Et Cherisophus quidem eo mansit loco, cæteri,
fortiti quos cernebant vicos, suos quique nacti abibant.*

Ibi tum Polycrates Atheniensis cohortis ductor ipsum ut di-
mitterent petivit: sumptisque *adèd secum hominibus expeditis*, ad
vicum currit, quem sortitus fuerit Xenophon, & vicanos omnes
in eo *ipsū*que vici præfectum deprehendit; pullos etiam equinos
septemdecim, qui regi tributū nomine alebantur; & vici præfecti
filiam, quæ nono *antè* die nupta fuerat: vir autem ejus lepores
venatum abierat, nec in vicis *usquam* captus fuit. Domus hìc
erant subterraneæ, *ac* ostium quidem *cujusque* putei instar erat *ostii*,
cum in imo latæ *essent*: jumentis introitus erant effossi, homines

¹ ἔνδον] In MSto Eton. deest. Vox autem non domum cujusque (ut à alijs ferè) respicit. sed totum vicum; & opponitur locis quibuslibet, qui ab eo paulò longius distarent. *Ælian.* H. V. l. 3. c. 19. eandem ei vim tribuit: — ἀποσὰς ὁ Πλάτων τῷ ἔξω περιπάτῃ, ἔνδον ἐβάδιζε σὺν, &c. quod paulò infrà idem sic exponit *Ælianus*, ἐν τῷ κήπῳ τῷ ἰαυτῷ, &c. Adde *Thucyd.* l. 4. c. 104.

² ἦλω] *Adi* p. 289. n. 3.

³ Κατὰγειοι] *Suid.* Κατὰγειον οἰκημα, καὶ κατὰγειον ὑπὸ γῆν. Deinde verba hæc Xenophontis, Αἱ δ' οἰκίαι, &c. tacito tamen auctoris no-

mine, adducit. Agnoscunt sanè vocem istam *Steph. & Const.* in L. G. Thesaur. sed uterque *Suidam* appellat, prætereà neminem. *J. Poll.* l. 7. segm. 123. Λέγειν δ' ἐστὶ κατὰγεια οἰκήματα, καὶ ὑπόγεια. Idem l. 9. segm. 49. Μέρη δὲ πόλεων καὶ κατὰγειοι οἰκήσεις, &c. Eadem utitur *Diodor. Sic.* l. 4. p. 236. Κατασκευάσαντες δ' οἰκήσεις ἑαυτοῖς κατὰγείας, καὶ, &c.

⁴ Αἱ δ' εἰσοδοὶ, &c.] *Diodor. Sic.* l. 14. p. 259. — αὐταὶ δὲ (scil. κώμαι) τὰς μὲν ὑπὸ ζυγίοις καταβάσεις εἶχον ὀρυκτὰς, τὰς δὲ τοῖς ἀνδράσι κατὰ κλιμάκων, ταῖς οἰκίαις ἐγκαταβάουσιν.

τῇ

ὑποζυγίοις ὄρουκαί, οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ ἀ κλίμακας κατέβαι-
νον. Ἐν δὲ ταῖς οἰκίαις ἦσαν αἶγες, οἶες, βόες, ¹ ὄρνιθες, καὶ
τὰ ἐκγονα τέτων. τὰ δὲ κλήνη πάντα ² χιλῶ ἔνδον ἐτρέφετο.
Ἦσαν δὲ καὶ πυροὶ, καὶ κριθαὶ, καὶ ὄσπρια, καὶ ³ οἶνος κριθίνος
ἐν κρατῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ⁴ ἰσοχειλεῖς, καὶ

per scalas descendebant. *Ipsis* in ædibus erant capræ, oves, bo-
ves, gallinæ, earúmque foetus: jumenta intus omnia pabulo
nutriebantur. Erat etiam triticum, & hordeum, & legumina, &
vinum hordeaceum in crateribus: quin & hordeum ipsum in va-
sis inerat labra eorum æquans; in iisdem jacebant & calami, par-

τά τε βοσκήματα τρεφόμενα χόρτω,
τοῖς δ' ἀνδράσι πολλὴν ἀφθονίαν
πάντων τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων.

1 Ὀρνιθες] *Thom. Magist.* Ὀρνιθες
ἀπλῶς μὲν πάντα τὰ πετρίόμενα (lege
περίόμενα) Et vocem ὄρνις quidem
Græcos apud vetustiores autem in
genere significasse notius est, quàm
ut probatione sit opus. Ad galli-
naceam deinde speciem communi
auctorum usu transit. *Aristoph.*
Σφηκ. v. 811.

Ἀλαρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἐμ' ἐξηνέκατε;
Ubi *Schol.* τὸν ὄρνιν exponit ἀλεκτρυό-
να. *Lexic. Gr. Let. vetus:* Ὀρνις ἡ καὶ
οἶκον, *Gallina.* *Athen.* l. 9. c. 4. ΟΜΥΡ-
ΤΙΛΟΣ ἔφη, Ἀλλὰ μὴν καὶ ὄρνιθας καὶ ὄρνι-
θια νῦν μόνον ἢ συνήθεια καλεῖ τὰς θη-
λείας, ὦν, &c. apud auctorem legen-
da. Moneam tamen obiter lecto-
rem liceat, ibidem ἀμάξιμα μνη-
μονικὸν admisisse *Athenæum*, cùm
Xenophontis verba quædam ἐν δευ-
τέρῳ Παιδείας legi testatur, quæ ἐν
πρώτῳ tamen p. 93. reperiuntur.
Luc. XIII. 34. — ὃν τρόπον ὄρνις τὴν
ἐαυτῆς νοσσιᾶν ὑπὸ τὰς πτέρυγας, &c.
quibus adjicere libet *Euripid.* in
Hercule Fur. v. 71.

— ὅς ὑποπλέρης

Σώζω νεοσσὺς, ὄρνις ὡς ὑφειμένη.
Adde doctis. *Bochart.* *Hieroz.* l. 1.
c. 18.

2 Χιλῶ] Vide sis p. 49. n. 3.

3 Οἶνος κριθίνος, &c.] In *MSto* E-
ton. & editionibus quibusdam deest
vox ultima; in alias κριθίνος scribi-
tur. Hoc autem vini genus *Osiri-*
dis inventum fuisse tradit *Diodor.*
Sic. l. 1. p. 17. τέλος δὲ τὸν Ὀσίριν πα-
σαν τὴν οἰκωμένην ἐπελθόντα, τὸν κοινὸν
βίον τοῖς ἡμερωτάτοις καρποῖς εὐεργε-
τῆσαι. Εἰ δέ τις χώρα τὸ φυλὸν τῆς
ἀμπέλου μὴ προσδέχοιτο, διδάξαι τὸ
ἐκ τῆς κριθῆς καλὰσκευαζόμενον πό-
μα, λειπόμενον ἢ πολὺ τῆς περὶ τὸν
οἶνον εὐωδίας τε καὶ δυνάμεως. Apud
eundem *Diodor.* l. 1. p. 31. potus iste
ζυθος dicitur: καλὰσκευαζον δὲ καὶ ἐκ
τῶν κριθῶν Αἰγυπτίοι πόμα, λειπόμι-
νον ἢ πολὺ τῆς περὶ τὸν οἶνον εὐωδίας,
ὃ καλῶσι ζυθον. Ejusdem vide l. 4. p.
211. Scribit etiam *Athen.* l. 1. ferè
extremo, εὐρεθῆναι παρ' Αἰγυπτίοις
βοήθημα, ὥς τε τὰς διὰ πενίαν ἀπορῶν-
τας οἶνος, τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γενόμενον
πίνειν· καὶ ὅπως ἡδεῖα τὰς τῶτον προ-
σφερομένης, ὡς καὶ ἄδειν, καὶ ὀρεχθεῖν,
καὶ πάντα ποιεῖν, ὅσα τὰς ἐξοίνης γινο-
μένης. Confer *Herodot.* l. 2. c. 77.

4 Ἰσοχειλεῖς] *Phavor.* & *Suidā*
exponentibus, μέχρι χείλης πε-
πληρωμένοι. *J. Poll.* l. 2. segm. 89.
ἀπὸ δὲ χειλέων, τὰ μέτρα· ἰσοχει-
λῆ, τὰ ἐπίμετρα. Ejusdem vide l. 5.
segm. 133.

κάλαμοι ἐνέκειντο, οἱ μὲν, μείζους, οἱ δὲ, ἐλάττους, γόνατα ἔκ-
 ἔχοντες. Τύττος δ' ἔδει, ὅποτε τις διψῶν, λαβόντα εἰς τὸ
 στόμα ἀμύζειν· καὶ πάνυ ¹ ἄκρατος ἦν, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπι-
 χέοι· καὶ μάλα ἠδὲ πόμα ² συμμαθόντι ἦν.

Ο δὲ Ξενοφῶν τὸν μὲν ἀρχοῦν τῆς κώμης ταύτης σύνδειπνον
 ἐποίησατο, καὶ θάρρειν ἐκέλευεν αὐτὸν, λέγων ὅτι ἔτε τῶν τέκ-
 νων σερήσοιτο, τὴν τε οἰκίαν αὐτῷ ³ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπι-
 τηδείων ἀπίασιν, ἣν ἀγαθὸν τι τῷ στρατεύματι ⁴ ἐξηγησάμενος
 φαίνεται, ἐς ἃν ἐν ἄλλῳ ἔθνει γένωνται. Ο δὲ ταῦτα ὑπισχ-
 νεῖτο, καὶ φιλοφρονέμενος, ⁵ οἶνον ἔφρασεν ἔνθα ἦν κατορωρυ-

tim majores, partim minores, enodes. Hos cū quis sitiret,
 in os sumptos eum sugere oportebat : ac potus is admodum erat
 fortis, nī quis aquam infunderet : ac valdē gratus erat bibenti
 potus, qui quidem esset ei adsuēfactus.

Xenophon autem vici istius præfectum cœnæ adhibuit, eum-
 que bono esse jubebat animo, dicens eum nec liberis fore orba-
 tum, & se, domum ei rebus necessariis ubi vicissim replēssent,
 abituros, si quidem exercitui, donec ad nationem aliam pervenis-
 sent, boni alicujus auctor fuisse visus est. Hæc ille pollicebatur,
 atque ut benevolentiam suam declararet, quo loco vinum defos-

¹ Ἀκράτος] Suidas locum hunc
 ita citat: Ἀκράτος· Ξενοφῶν· Πανὲ δ'
 ἦν ὁ οἶνος ἀκράτος, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπι-
 χέοι. Fortis utique seu validus hic
 loci sonat ἀκράτος, metaphorā à vi-
 no mero seu ἀμιγεῖ sumptā, cujus
 maxima est vis. Similiter ferē vo-
 cem hanc adhibet Thucyd. l. 2. c.
 49. ἐπιχαλιόνιος τῷ νοσήματι εἰς τὴν
 κοιλίαν, καὶ ἐλκώσεώς τε αὐτῇ ἰσχυρᾶς
 ἐγγίγνωμένης, καὶ διαρροίας ἅμα ἀκράτῃ
 ἐπιπιπίεσης, &c. Et Dionys. Hal. A.
 R. l. 8. c. 54. δι' ὀργῆς ἀκράτῃ, &c.

² Συμμαθόντι] MS. Eton. & libri
 quidam editi habent συμπαθόντι.
 Sed ex vet. cod. συμμαθόντι repo-
 situm esse testatur Stephanus. Quin
 & eandem hanc scripturam confir-
 mat. Suidas, qui συμμαθόντι exponit
 συνεθισθέντι· & dein locum hunc,
 auctiore quidem non adpellato, sic

exscribit, καὶ πάνυ ἠδὲ ἦν συμμαθόν-
 τι τὸ πόμα, τὸ ἐκ κρητῶν.

³ Ἀντεμπλήσαντες τῶν, &c.] Suid. à
 quo Steph. id participii mutuatur,
 exponit ἀνταποδόσεις· Ξενοφῶν· Οἱ δὲ
 θάρρειν ἐκέλευον, λέγοντες ὅτι ἔτε τέκνων
 σερήσοιτο, τὴν τε οἰκίαν αὐτῷ ἀντεμ-
 πλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων. Locum sic
 corruptum & mutilatum exscripsit
 etiam Constantinus. Cæterum de
 ἀπίασι vide p. 250. n. 1.

⁴ Εξηγησάμενος] MS. Eton. τὸ
 στρατεύμα περὶ τῆς ἡσάμενος, &c. Ad
 tempus participii quod attinet,
 recte; ad cætera, perperam. Edi-
 tiones pleræque ἐξηγησόμενος, pro
 quo Steph. meritò reposuit ἐξηγησά-
 μενος. Suprà modò hæc inter se
 tempora permutata vidimus in no-
 tā ad ἀναστήσονταις p. 287.

⁵ Οἶνον ἔφρασεν ἔνθα, &c.] De hac

μένος. Ταύτην μὲν ἐν τὴν νύκτα διασκηνήσαντες ἔτις ἐκοιμήθησαν ἐν πᾶσιν ἀφθόνοις ἀγαθοῖς οἱ στρατιῶται, ἐν φυλακῇ ἔχοντες τὸν κωμάρχην, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν οὐκ ἐν ὀφθαλμοῖς. Τῇ δ' ἐπέστη ἡμέρα Ξενοφῶν λαβὼν τὸν κωμάρχην, πρὸς τὸν Χειρίσοφον ἐπορεύετο· ὅπερ δὲ παρῖοι κώμην, ἐτρέπετο πρὸς τὰς ἐν ταῖς κώμαις, καὶ κατελάμβανε πανταχῶ¹ εὐωχμένους καὶ εὐθυμκμένους, καὶ ὑδαμόθεν ἀφίεσαν, πρὶν παραθεῖν αὐτῶν ἄριστον· ἐκ ἧν δ' ὅπερ ἔπαρτίθεσαν ἐπὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν κρέα ἄρνεια, ἐρίφεια, χοίρεια, μόσχεια, ² ὀρνίθια, σὺν πολλοῖς ἄλλοις, τοῖς μὲν, πυρίνοις, τοῖς δὲ, κριθίνοις. Ὅποτε δὲ τις ³ φιλοφρονέμενός τῳ βέλοιο προπιεῖν, εἵλκεν ἐπὶ τὸν κρατῆρα· ⁴ ἐνθα κύψαντα ἔδει ῥοφῶντα πιεῖν ὥσπερ βέν. Καὶ

sum esset, indicavit. Hanc igitur noctem milites domicilia hinc indè nacti sic in rerum omnium copiâ requiescebant, cùm *intered* vici præfectum in custodiâ, & liberos simul ejus in oculis haberent. Postero die Xenophon sumpto secum vici præfecto, ad Cherisophum proficiscebatur: quacunque autem vicum *aliquem* præterit, ad eos, qui in vicis erant, divertebat, & ubique eos convivias agentes ac lætitiâ adfectos offendit, atque nullo *sanè* ex loco *eum* prius dimittebant, quàm prandium ei adposuissent: nec erat ubi non in eâdem mensâ carnes agninas, hædinas, suillas, vitulinas, gallinaceas, multis cum panibus, partim triticeis, partim hordeaceis adponebant. Ac cùm quis benevolentiae declarandæ studio alicui propinare vellet, ad craterem *eum* trahebat; ubi prono capite bovis instar sorbentem bibere oportebat. Etiam

loquendi ratione vide sis p. 84. n. 2. & locis ibi citatis adde Matt. XXI. 42.

¹ Εὐωχμένους καὶ, &c.] Solemnia sunt in epulis rebúsque pauló jucundioribus verba K. Π. p. 28. Τοιαύτας μὲν αὐτοῖς εὐθυμίας παρῆχεν ἐπὶ τῷ δείπνῳ. Vide & p. 244, 246. p. 286. οἱ δὲ Μῆδοι καὶ ἐπινον, καὶ εὐωχῶντο, καὶ ἠυλῶντο, καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο.

² Ὀρνίθια] Lege p. 229. n. 1.

³ Φιλοφρονέμενός τῳ βέλοιο, &c.] Sic edit. Steph. & Leunclav. MS. autem Eton. & edit. Ald. φιλοφρονέμενός τῳ βέλοιο, &c.

⁴ Ενθα κύψαντα, &c.] Her. Περὶ Ἰδεῶν l. 2. Τοιοῦτος δὲ ὁ Ξενοφῶν καὶ τοῖς ἱστορικοῖς, οἷος καὶ τοῖς ἄλλοις· οἷον, ὅτι χιλὸν ἐπέψαλλο, ὅταν λείπει· καὶ, ὅτι τοῖς παισὶν ὡς ἐνεοῖς διελέγοντο· καὶ ὅτι πίνειν ἀπὸ τοῦ κρατῆρος ἐπικύψαντας ἔδει, καθάπερ βέν· ταῦτα γὰρ, καὶ τὰ τοιαῦτα, καθ' ὑπερβάλλησαν ἀφέλειαν ἔχει τὴν ἡδονήν, ἥπερ ἔχ' ὁμοίως ὁ Πλάτων χρῆται. MS. Eton. ἐνθεν ὑποκύψαντα, atque ita forsan suo in exemplari legit *Hermogenes*; apud quem ἀπὸ τοῦ κρατῆρος rectè expountur ἐνθεν. At huic curæ minimè fuisse, ut verba Xenophontis ipsa totidem literis exarata proferrer, ex ordine

τῷ κωμάρχῃ ¹ ἐδίδosan λαμβάνειν ὃ, τι βέλοιτο. Ο δὲ ἄλλο μὲν ἔδεν ἐδέχετο· ὅπερ δὲ τινὰ τῶν συγγενῶν ἴδοι, πρὸς αὐτὸν αἰεὶ ἐλάμβανεν.

Ἐπεὶ δὲ ἦλθον πρὸς Χειρίσοφον, κατελάμβανον ² καὶ ἐκείνους σκηνῶντες, ³ ἐσεφανωμένους τῷ ξηρῷ χιλῶ σεφάνους, καὶ διακο- νῶντας Ἀρμενίους παῖδας σὺν ταῖς βαρβαρικαῖς ⁴ στολαῖς.

vici præfecto, quidquid vellet, sumendi potestatem faciebant. Is verò aliud quidem nihil accipiebat; sed cognatum sicubi aliquem videret, cum semper ad se recipiebat.

Cum ad Cherisophum venissent, illos etiam convivia sub tectis agentes offendunt, coronis ex arido gramine redimitos, quibus & pueri Armenii stolis barbaricis amicti ministrabant: atque pueris

ordine, quem in iis citandis, perturbato, sequitur, ne prætermisiones memorem, abunde constat. Quare nec Xenophon quæ scribit, ad Hermogenis exemplaria, nec ad exemplaria Xenophontis, quæ exscribit Hermogenes, exigenda putem. Auctori non propterea addendum quid vel detrahendum est, ei quod addiderit quidquam detraxeritve Interpres; nec Interpreti verbi Auctoris minuendi, vel, prout usus ac ratio postulent, augendi facultas est deneganda.

¹ Ἐδίδosan] Vide sis K. Π. p. 27.

² Καὶ ἐκείνους σκηνῶντας] Vox ultima (cujus vim minùs diligenter exposuere Lexicogr.) non tantum tentorii seu domicilii cujusvis notionem, sed & convivia ab iis, qui illic degunt, agitata repræsentat. Huic certè loco sensus hic maximè convenit, quem & series ei orationis vindicat. Dicit utrique Noster, se cum suis invenisse καὶ ἐκείνους σκηνῶντας, i. e. hos etiam, perinde atque illos, ad quos priùs modò diverterat, p. 301. εὐωχεμένους, &c. Addit ἐσεφανωμένους, pro more scilicet eorum epulis qui vacarent: quàm de re

dictum p. 276. n. 1. Sic K. Π. p. 136. σκηνή est convivium. Et Λακεδαιμ. Πολετ. haud ità longè ab init. σκηνῶν & διασκηνῶν de conviviis Lacedæmoniorum semel atque iterum adhibet. Infra itidem historiæ hujusce l. 5. παρέχει δὲ ἡ θεὸς τοῖς σκηνῶσιν ἀλφίλα, ἄρτους, οἶνον, &c. ubi σκηνῶντες sunt οἱ εἰς τὴν πόρτην ἰόντες, ejusque adeò μετέχοντες.

³ Εσεφανωμένους τῷ, &c.] Adi p. 276. n. 1. Cæterum, in MSto Eton. & editionibus nonnullis deest σεφάνους. At alii vocem hanc libri rectè retinuerunt: quippe quòd verbo nomen ab eo deductum adjicere solent Græci. Sic suprà Noster p. 231. dixit ἀλάσασιν ἀλαβαίνειν: p. 169. φυλακὰς φυλάξειν, ubi vide notata. Sic & Æschin. Κατὰ Κίησιφ. p. 61. edit. Steph. — πότερα αὐτὸν δεῖ χερσὶ σεφάνῳ σεφανωθῆναι, ἢ, &c. Et apud Athen. l. 15. c. 10. — χυδαίοις σεφανωθῆναι σεφάνοις, &c.

⁴ Στολαῖς] Tho. Magist. Ἰσθιον ὅτι ἰσθῆς καὶ στολή ἀμφέρει, τῷ μὲν τὴν ἰσθῆτα ἐπὶ τῷ ἀπλῶς ἐνδυμάτων τάττειας· τὴν δὲ στολήν, ἐπὶ τῶν διαφορῶν σχημάτων τῶν ἰσθῆτων· οἷον ἄλλη στολή τῇ Ἑλλήνων, καὶ ἄλλη τῇ βαρβάρων.

τοῖς δὲ παῖσιν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ¹ ἐνεοῖς ὅ, τι δεῖ ποιεῖν. Ἐπεί δὲ ἀλλήλους ἐφιλοφρονήσαντο Χειρίσοφος καὶ Ξενοφῶν. κοινῇ δὲ ἀνηρώτων τὸν κωμάρχην διὰ τῆς ² περσίζοντος ἐρμηνέως, τίς εἴη ἡ χώρα. Ο δ' ἔλεγεν ὅτι Ἀρμενία. Καὶ πάλιν ἡρώτων, τίνι ἵπποι τρέφονται. Ο δ' ἔλεγεν ὅτι βασιλεῖ δασμὸς, τὴν δὲ πλησίον χώραν ἔφη εἶναι Χάλυβας, ³ καὶ τὴν ὁδὸν ἔφραζεν, ἣ εἴη. Καὶ αὐτὸν τότε μὴ ὥχετο ἄγων Ξενοφῶν πρὸς τὰς ἑαυτῆς ⁴ οἰκέτας, καὶ ἵππον, ὃν εὐλήφει, παλαιότερον δίδωσι τῷ κωμάρχῃ ἀναθρέψαντι καταθῆσθαι, (ὅτι ⁵ ἤκυσεν αὐτὸν ἱερὸν εἶναι τῆς Ἡλίας) δεδιὼς μὴ ἀποθάνῃ. ἐκεκάνωτο γὰρ ⁶ ὑπὸ τῆς πορείας· ⁷ αὐτὸς δὲ τῶν πώλων λαμβάνει, καὶ

hisce tanquam *surdis* ostenderunt quid facto opus esset. Posteaquam se invicem comiter excepissent Cherisophus & Xenophon, communiter vici præfectum per interpretem Persicè loquentem interrogabant, quænam hæc esset regio. Dicebat ille Armeniam esse. Et rursùm quærent, cuinam alerentur equi. Regi, respondit is, tributum nomine *ali*: addidit proximam regionem esse Chalybum; simul viam, quæ illuc duceret, indicabat. Et tunc quidem eum Xenophon ad familiam suam reducit, equumque, quem sumpserat, seniore vici præfecto tradit, ut enutritum mactaret, (quippe quòd eum Soli sacrum esse audisset) veritus nè moreretur; nam itinere debilitatus fuerat: ipse de equuleis *istis* quosdam accipit, ac cæterorum ducum cohortiumque præfectorum

¹ Ενεοῖς] *Suid.* Ενεός· (sic enim apud hunc scribitur) ἄφωνος, κωφός, adductis ibidem Xenophontis *hisce* verbis *Hesych.* Ενεός — κωφός, ὃς ἔτε ἀκείῃ ἔτε λαλεῖ. MS. Eton. & editiones quædam veteres, pro ὥσπερ ἐνεοῖς, pessimè exhibent ὥσπερ ἐνεοῖς, quam tamen vitiosam scripturam sequutus *Amasæus* verterat *tanquam adolescentibus*.

² Περσίζον] Plenè dixerit τῇ φωνῇ· uti p. 186. βοιωτιάζων τῇ φωνῇ, ubi vide n. 3.

³ Καὶ τὴν ὁδὸν, &c.] Sic paulò suprà p. 300. οἶνον ἔφρασεν ἔνθα ἦν, &c. ubi vide n. 5. Adde p. 283. n. 2. & p. 238. n. 5.

⁴ Οἰκέτας] Vide sis K. Π. p. 250. n. 1.

⁵ ἤκυσεν αὐτὸν ἱερὸν, &c.] Consule *Dissertat.* 2. K. Π. præmissæ p. 41. & eruditif. *Bocharti* Hieroz. l. 2. c. 10.

⁶ Ὑπὸ τῆς πορείας] *Scil.* ad Cherisophum, cujus meminit p. 301.

⁷ Αὐτὸς δὲ τῶν πώλων] MS. Eton. τὸν πώλον. Sed receptam nemo lectionem improbabit, qui memoriâ repetet ellipseos sæpiùs antehac expositæ exempla: quæ si quis desideret, adeat p. 259. n. 1. Adde *Matt.* XXIII. 34. ubi omnino præter rem hebraïsmum nonnulli seprehendisse putârunt.

τῶν ἄλλων στρατηγῶν καὶ λοχαγῶν ἔδωκεν ἐκάστῳ πῶλον· Ἦσαν δ' οἱ ταύτῃ ἵπποι μείονες μὲν τῶν Περσικῶν, θυμωδέστεροι δὲ πολλῶν. Ενταῦθα δὲ καὶ διδάσκει ὁ κωμάρχης περὶ τὰς πόδας τῶν ἵππων καὶ τῶν ὑποζυγίων ² σακκία περιδεῖν, ὅταν διὰ τῆς χιόνος ³ ἄγωσιν· ἄνευ γὰρ τῶν σακκίων κατεδύοντο μέχρι τῆς γαστροῦς.

⁴ Επεὶ δὲ ἡμέρα ἦν ὀδὸν, τὸν μὲν ἡγεμόνα παραδίδωσι Χειρσόφῳ, τὰς δ' ⁵ οἰκέτας καὶ ἀλείπει τῷ κωμάρχῃ, πλὴν τῆς υἱᾶ ἄρρηχθῆσκειος. Τῆτον δ' ⁶ Επισθένεια Ἀμφιπολίτῃ παραδίδωσι φυλάττειν, ὅπως, εἰ καλῶς ἡγήσαιο, ἔχων καὶ τῆτον ἀπίοι. ⁷ Καὶ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς εἰσεφόρησαν ὡς ἐδύνατο πλεῖστα, ⁸ καὶ

unicuique equuleum dedit. Erant autem equi hoc loco minores quidem Perficis, sed multò animosiores. Ibi tum eos docet etiam vici præfectus pedibus equorum & jumentorum sacculos illigare, quoties per nivem erant: nam absque sacculis ad ventrem usque in nivem demergebantur.

Cum jam dies esset octavus, itineris ducem Cherisopho tradit Xenophon, vici tamen præfecto domesticos relinquit, præter unum filium jam pubescentem. Hunc Epistheni Amphipolitano adservandum tradit, ut, si rectè ducis officio functus esset, cum illo etiam recepto domum rediret. In domum autem ejus quàm poterant plurima invexerunt; & motis castris pergebant. Duce-

¹ Ταύτῃ] Plenè, ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ seu μερίδι. Vide p. 103. n. 3. & p. 211. n. 5.

² Σακκία περιδεῖν, &c.] Ad vocem primam Poll. tantum nominant Lexicographi. Rationem hanc equos per nives expediendi tangit Cl. Montfaucon. Antiq. Illustr. T. 4. par. 1. p. 79.

³ Ἀγωσιν] Absolutè verbum hoc passim adhibet Noster: vide p. 265. n. 5. atque ita quidem positum non incommodè quibusdam in locis verti potest ire, pergere. Sic utique vertendum est Matt. XXVI. 46. Joh. XI. 7.

⁴ Εξεί δὲ ἡμέρα ἦν ὀδὸν] Diodor. Sic. l. 14. p. 259. ἐμμεῖναι δὲ ταῖς

κώμαις ἡμέρας ὀκτώ, παρεγενήθησαν εἰς τὸν Φάσιν, &c. Cæterum, per ἡγεμόνα Noster vult κωμάρχην.

⁵ Οἰκέτας] De quibus modo supra pag. præced.

⁶ Επισθένεια] MS. Eton. Κλεισθένει. Idem inferiùs paulò, Κλεισθένης. Sed nil mutandum: hic enim Episthenes esse videtur, cujus & infra Noster meminit libro 6. ferè medio, ubi cum vulgatis libris non diffidet MS. Eton.

⁷ Καὶ εἰς τὴν οἰκίαν, &c.] Quod se facturos supra p. 300. promiserat Xenophon.

⁸ Καὶ ἀναξεύξαίτες] Vide p. 238. n. 2.

ἀναζεύξαντες ἐπορεύοντο. Ἡεῖτο δ' αὐτοῖς ὁ καμάρχης λελυ-
μένος διὰ χιόνος· ¹ καὶ ἤδη τ' ἦν ἐν τῷ τρίτῳ σταθμῷ καὶ ὁ Χειρί-
σοφος αὐτῷ ἐχαλεπάνθη, ὅτι ἐκ εἰς κόμας ἦγεν. Ο δ' ἔλεγεν
ὅτι ἐκ εἶεν ἐν τῷ τόπῳ τῷ τῷ. Ο δὲ Χειρίσοφος αὐτὸν ἔπαισε
μὴ, ² ἔδησε δ' ἔ· ³ ἀπὸ δὲ τῆς ἐκεῖνος τῆς νυκτὸς ἀποδράς ὥχε-
το καλῶς τὸν υἱόν. ⁴ Τῆτό γε δὴ Χειρίσοφῳ καὶ Ξενοφῶν-
τι μόνον διάφορον ἐν τῇ πορείᾳ ἐγένετο, ἡ τὴν ἡγεμόνος κά-
κωσις καὶ ἀμέλεια. Επισθένης δὲ ἡράσθη τε τῷ παιδὸς, καὶ
⁵ οἴκαδε κομίσας πιστοτάτῳ ἐχρῆτο.

Μετὰ τῆτο σταθμὸς ἐπὶ τῷ ἐπορεύθησαν, ⁶ ἀνὰ πέντε παρα-
σάγγας τῆς ἡμέρας, παρὰ τὸν Φάσιν ποταμὸν, εὖρος ὡς πλε-
θριαῖον. Εὐθεὺς ἐπορεύθησαν σταθμὸς δύο, παρασάγγας δέ-

bat eos vici præfectus per nivem solutus; jamque tertiis erant in castris, cum Cherisophus ei succensuit, propterea quod non ad vi-
cos duceret. Negabat is vicos hoc esse in loco. At Cherisophus eum cecidit quidem, sed non ligavit: hinc ille noctu relicto filio aufugit. Hoc unicum sanè Cherisophum inter & Xenophontem hoc toto itinere peterit dissidium, ducis nimirum iniqua castigatio & in eodem fervando negligentia. Puerum autem adamavit Episthenes, & ubi domum deduxisset, fidelissimo utebatur.

Post hæc castris septem, parasangas singulos in dies quinque, progressi sunt ad Phasin amnem, latitudine ferè plethri. Hinc castris binis, decem parasangas progressi sunt: ac in montium

¹ Καὶ ἤδη τ' ἦν —, καὶ, &c.] Sic re-
lè locum distinxit Steph. nec ali-
ter suprâ Noster p. 72. Καὶ ἤδη τε
ἐν ἀμφὶ ἀγορὰν πλῆθυσαν, καὶ &c. Et
p. 75. Καὶ ἤδη τε ἦν μέσον ἡμέρας, καὶ,
&c. atque alibi sæpè. Perperam
itaque Leunclav. καὶ ἤδη τ' ἦν ἐν τῷ
τρίτῳ σταθμῷ καὶ ὁ, &c. Porro ἦν
hîc loci ponitur pro ἦσαν, de quo
vide p. 49. n. 1.

² Ἐδῆσε δ' ἔ] De more duces
itineris, suspectos præsertim & ig-
notos, adservandi lege quæ con-
gessit Freinsb. ad 2 Curt. l. 5. c. 4.
p. 338. edit. Snakenb.

³ Ἀπὸ δὲ τῆς] Idem, opinor, va-

lent atque ἐκ τῆς δὲ, quâ de phrasi
vide scripta suprâ p. 180. n. 4.

⁴ Τῆτό γε δὴ, &c.] Editi, quos vi-
di, omnes dant τῆτό τε δὴ, &c. MS.
Eton. τότε δὴ, &c. pro quibus, mo-
nente Stephano, reposui τῆτό γε, &c.

⁵ Οἴκαδε] Scil. in Græciam:
quod sonat etiam vox ista p. 139.
& alibi sæpè.

⁶ Ἀνὰ] Distributioni etiam sig-
nificandæ, non eadem sanè ubique
ratione, inservit ista particula Matt.
XX. 9. Luc. IX. 3, 14. Joh. II. 6.
Æqualem itidem distributionem
suprà denotat p. 232. ἐποίησαντο ἐξ
λόχων ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας, &c.

καὶ ¹ ἐπὶ δὲ τῇ εἰς τὸ πεδίον ὑπερβολῇ ἀπήντησαν αὐτοῖς Χάλυβες καὶ ² Τάοχοι καὶ Φασιανοί. Χειρίσοφος δὲ, ἐπεὶ κατεῖδε τὰς πολεμίας ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ, ἐπαύσατο πορευόμενος, ἀπέχων ³ ὡς τριάκοντα σταδίους· ἵνα μὴ ⁴ κατὰ κέρας ἄγων πλησιάσῃ τοῖς πολεμίοις· παρήγγειλε δὲ τοῖς ἄλλοις παρᾶγειν τὰς λόχας, ὅπως ἐπὶ φάλαγος γένοιτο τὸ στρατεύμα. Ἐπεὶ δὲ ἦλθον οἱ ὀπισθοφύλακες, συνεκάλεσε τὰς στρατηγὰς καὶ λοχαγὰς, καὶ ἔλεξεν ὧδε.

Οἱ μὲν πολεμιοί, ὡς ὁρᾶτε, κατέχευσι τὰς ὑπερβολὰς τῶν ὁρῶν· ὥρα δὲ βελεύεσθαι ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιῶμεθα. Ἐμοὶ μὲν ἔνδοκεῖ παραγγέλλειν μὲν ἀριστοποιεῖσθαι τοῖς στρατιώταις, ἡμᾶς δὲ βελεύεσθαι εἴτε τήμερον εἴτε αὔριον δοκεῖ ὑπερβάλλειν τὸ ὅρος. Ἐμοὶ δὲ γε, ἔφη ὁ Κλεάνωρ, δοκεῖ, ἐπὶ ὡς τάχιστα

jugis, per quæ in planitiem transeundum erat Chalybes iis & Taochi & Phasiani occurrerunt. Cherisophus autem, posteaquam hostes eo in loco, quo transeundum erat, conspexit, progredi desivit cū triginta stadiorum intervallo abesset; ut nē ductā in cornu acie ad hostes propiūs accederet; aliis mandat cohortes promoverent, ut in phalangem cōirent copiae. Ac ubi ii, terga qui tutabantur, venissent, duces & cohortium praeceptos convocavit, atque in hunc modum loquutus est:

Hostes, uti videtis, montis juga tenent, tempusque est deliberandi quo pacto quā optime dimicemus. Ipse quidem arbitrator militibus ut prandeant denunciandum esse, nobis autem consultandum hodiēne potius an cras mons superandus videatur. Mihi verò, inquit Cleanor, videtur, cū primū pransi fuerimus, ca-

¹ Ἐπὶ δὲ τῇ, &c.] Pleniūs suprà p. 288. ὡς ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ὁρῶν ἐν, &c. mox etiam infrà, κατέχευσι τὰς ὑπερβολὰς τῶν ὁρῶν, &c. & sic alibi. Adis p. 257. n. 3.

² Τάοχοι.] Nomen hoc *Diod. Sic.* l. 14. p. 259. restituendum videtur; apud quem ibi legimus de Græcis hisce, διεπορεύοντο τὴν Χάων καὶ Φασιανῶν χώραν. Malim τὴν Ταόχων καὶ, &c. nisi fortè leniūs ex *Stephano Byz.* petendum sit remedium, scribendumque adeò, — τὴν Τάων καὶ, &c.

nam sic ille: Τάοχοι, ἔθνος ἐνδοτέρῳ Ἰόνι — Τάους τινὲς Τάους καλεῖσιν.

³ Ὡς τριάκοντα.] MS. Eton. εἰς πενήκοντα. Editi quidam exhibent etiam πενήκοντα, quam & *Amaseus* in loco vertendo sequutus est scripturam.

⁴ Κατὰ κέρας ἄγων, &c.] Quid sit κατὰ κέρας ἄγειν, quid ἐπὶ φάλαγος ἄγειν, dicendum in curis secundis ad K. Π. illustrandam infumendis.

⁵ Ὡρα δὲ βελεύεσθαι.] Adis p. 211. n. 3.

ἀρις ἴσωμεν, ἐξοπλισαμένους ὡς τάχιστα ἵεναι ἐπὶ τὰς ἀνδρας. Εἰ γὰρ διατρίψομεν τὴν τήμερον ἡμέραν, οἳ τε νῦν ὁρῶντες ἡμᾶς πολέμιοι θαρσαλεώτεροι ἔσονται, καὶ ἄλλους εἰκός, τέτων θάρσυντων, πλέους προσγενέσθαι.

Μετὰ τὸν Ξενοφῶν εἶπεν, “² Εγὼ δ’ ἔγω γινώσκω· Εἰ μὲν ἀνάγκη ἐςὶ μάχης, τὸ δεῖ παρασκευάσασθαι, ὅπως ὡς κράτιστα μαχέμεθα· εἰ δὲ βελόμεθα ὡς ῥᾶστα ὑπερβάλλειν, τὸτό μοι δοκεῖ σκεπτόμενον εἶναι, ³ ὅπως ἐλάχιστα μὲν τραύματα λάβοιμεν, ὡς ἐλάχιστα δὲ σώματα ἀνδρῶν ἀποβάλοιμεν. Τὸ μὲν ἔν ὅρος ἐςὶ τὸ ὀρώμενον πλεόν ἢ ⁴ ἐφ’ ἐξήκοντα στάδια, ἀνδρες δ’ ἑκάστη ⁵ φυλάττοντες ἡμᾶς φανεροί εἰσιν, ἅλλ’ ἢ

pienda esse arma & quàm celerrimè adversùs homines pergendum. Nam si diem hodiernum contrivērimus, & qui jam nos vident hostes fidentiores erunt, & alios consentaneum est, istis fiduciam præ se ferentibus, plures accessuros.

Post hunc Xenophon, “Ego verò sic statuo, inquit: Si pugnare quidem necesse sit, ad hoc nos nosmet parare oportet, ut quàm fortissimè pugnemus; sin quàm facillimè montem superare volumus, hoc mihi providendum esse videtur, ut quàm paucissima accipiamus vulnera, quàm paucissima hominum amittamus corpora. Ac mons quidem hic qui conspicitur, ampliùs quàm ad stadia sexaginta porrigitur, cùm nulli usquam homines, qui nos observent, adpareant, præterquàm in hac viâ:

1 Τὰς ἀνδρας] Consule p. 239.
n. 2.

2 Εγὼ δ’ ἔγω γινώσκω· Εἰ, &c.] Sic legit & ferè locum distinxit Stephanus. MS. Eton. & edit. Ald. ἐγὼ δ’ ἔγω γινώσκω· εἰ μὲν—τὸ δεῖ παρασκευάσασθαι, &c. Leunclav. ἐγὼ δ’ ἔγω γινώσκω, εἰ μὲν—τὸ δεῖ παρασκευάσασθαι, &c.

3 Ὅπως ἐλάχιστα, &c.] Particula ὡς inter voces istas ponenda videtur. Sic suprâ modò, ὅπως ὡς κάλιστα ἀγωνιόμεθα—ἐπὶ ὡς τάχιστα—ὅπως ὡς κράτιστα μαχέμεθα.

4 Εφ’ ἐξήκοντα στάδια] Supple τεινόμενον, vel quid aliud huic sensu congruens.

5 φυλάττοντες] Hesych. & Etymol. m. φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν. Sic usus Ælian. V. H. l. 2. c. 17. οἱ μάγοι προσέταξαν—τινὶ τῶν πλεονασίων παρεσώτων φυλάξαι τὸν ὄχλον, τῆς, &c. Καὶ ὁ μὲν εἰσὶν τῶν τετό, &c. Et Thucyd. l. 3. c. 105. Οἱ δὲ Ἀκαρναῖες—φυλάσσοντες τὰς μετὰ Εὐρυλόχῃ Πειλοπονησίαις, μὴ λάθωσι πρὸς, &c.

6 ἅλλ’ ἢ] Phavorino observante, ἀντὶ τῆς εἰ μὴ, ut & infrâ l. 7. eadem adhibet particulas: ἀργύριον μὲν ἐκ ἔχω, ἅλλ’ ἢ μικρόν τι. Et Apost. 1. ad Cor. III. 5. Τίς ἔστι Παῦλος, τίς δὲ Ἀπολλῶς, ἅλλ’ ἢ, &c.

“ καὶ αὐτὴν τὴν ὁδὸν· πολὺ ἔν¹ κρεῖττον τῷ ἐρήμῳ ὄρεσι καὶ
 “ κλέψαι τι πειρᾶσθαι λαθύνοντας, καὶ ἀρπάσαι φθάσαντας, ἢν
 “ δυνάμεθα, μᾶλλον ἢ πρὸς ἐσχυρὰ χωρία καὶ ἀνδρας παρε-
 “ σκευασμένους μάχεσθαι. Πολὺ γὰρ ῥᾶον² ὄρθιον ἀμαχεῖ ἰέ-
 “ ναι, ἢ ὁμαλὸν ἐνθεν καὶ ἐνθεν πολεμίων ὄντων· καὶ νύκτωρ ἀμα-
 “ χεῖ μᾶλλον ἢν τὰ πρὸ ποδῶν ὁρῶν τις, ἢ μεθ’ ἡμέραν μα-
 “ χόμενος· καὶ ἡ τραχεῖα τοῖς ποσσὶν ἀμαχεῖ ἰῶσιν³ εὐμενεσέ-
 “ ραι, ἢ ὁμαλὴ, τὰς κεφαλὰς βαλλομένοις. Κλέψαι δὲ ἔκ
 “ ἀδύνατόν μοι δοκεῖ εἶναι, ἐξὸν μὲν νυκτὸς ἰέναι ὥς μὴ δύνασθαι
 “ ὁρᾶσθαι· ἐξὸν δὲ⁴ ἀπελθεῖν τοσῦτον, ὥς μὴ αἰσθησιν πα-
 “ ρέχειν. ⁵ Δοκῶμεν δ’ ἂν μοι, ⁶ ταύτῃ προσποιούμενοι προσ-

“ quapropter multò potius fuerit, & in aliquam montis deserti
 “ partem furtim ut invadamus clam operam dare, & ipsis, si po-
 “ terimus, præripiamus, quàm adversus loca munita & homines
 “ paratos dimicare. Nam longè facilius est sine prælio viâ arduâ
 “ ire, quàm planâ, si hostes omni ex parte adsint: nocte etiam quæ
 “ ante pedes sunt meliùs quis cernat, si absque pugnâ pergere liceat
 “ quàm interdiu, si pugnet: aspera quoque pedibus viâ, iis qui
 “ sine prælio iter faciunt facilius est, quàm plana iis, quorum fe-
 “ riuntur capita. Possit autem fieri ut furtim jam agamus mihi
 “ quidem videtur, cùm noctu ita pergere liceat, ut conspici non
 “ possimus; liceat etiam eousque discedere, ut nullum iis nostrum
 “ indicium præbeamus. Censeo etiam nos, hâc si parte eos in-

¹ Κρεῖττον — μᾶλλον ἢ] Sic & Iſo-
 crat. in Elen. ἐγκωμ. p. 213. edit.
 H. Steph. ὥσθ’ ἡγήσατο κρεῖττον εἶναι
 τεθνᾶναι, μᾶλλον ἢ, &c.

² Ορθιον — ἰέναι, ἢ, &c.] Sic ferè
 Noster in Κυνηγ. haud ita longè
 ab init. Θέουσι γὰρ (leporēs) μαλιστα
 τὰ ἀνάνη, ἢ τὰ ὁμαλὰ. Ibid. paulò
 inferiùs, Εἰ δ’ ἔφυγεν ὄρθιον, &c. quæ
 vox ultima adverbialiter poni vi-
 detur: ad cæteras ex χωρίον de
 cujus ellipsi vide p. 266. n. 1. pe-
 tendum est supplementum.

³ Εὐμενεσέραι] Sensu etiam meta-
 phorico vocem hanc adhibet Thu-
 cyd. l. 2. c. 74. ἐπὶ γὰρ τήνδε ἡλδομεν
 — καὶ παρῆσχετε αὐτὴν εὐμενῇ ἐναλω-
 νίσασθαι, &c.

⁴ Απελθεῖν τοσῦτον] Quod qui-
 dam (adnotante ad Amas. versio-
 nem Steph.) significare putant, ab-
 scedere tam lento gradu, ut, &c. Le-
 unclav. reddit, tanto ex intervallo
 sejunctos ab eis iter facere, ut, &c.
 Plenè dixeris — εἰς τοσῦτον διάστη-
 μα ἀπ’ αὐτῶν, ὥς, &c.

⁵ Δοκῶμεν δ’ ἂν μοι] Thom. Ma-
 gister: Ὡς περ λέγομεν, Δοκῶ μοι,
 ἔγω καὶ μοι δοκῶμεν, ἐπὶ πληθυντι-
 κῇ: quod ostendit exemplis ex
 Platone & Demosthene prolatis. Sic
 & Noster K. Π. p. 356. καλὸν τι
 ἂν μοι δοκῶμεν, &c. quod pro μοι
 δοκῶ, antehac edito, ex Misto Bodl.
 reposui.

⁶ Ταύτῃ] Vide sis p. 261. n. 4.

“βαλεῖν, ἔρημοῖέρω ἂν τῷ ἄλλῳ ὄρει χρῆσθαι· μένοιεν γὰρ
 “αὐτῷ μᾶλλον ἀθρόοι οἱ πολέμιοι. Ἀτὰρ τί ἐγὼ περὶ κλο-
 “πῆς συμβάλλομαι; Ἰγμᾶς γὰρ ἔγωγε, ὦ Χειρίσοφε, ἀ-
 “κὼ τὰς Λακεδαιμονίους, ² ὅσοι ἐς τῶν ὁμοίων, εὐθύς ἐκ
 “παίδων κλέπτειν μελεῖαν· καὶ ἐκ αἰσχυρὸν εἶναι, ἀλλὰ ἀ-
 “ναγκαῖον κλέπτειν ὅσα μὴ κωλύει νόμος. Ὅπως δὲ ὡς
 “κράτιστα κλέπτητε καὶ πειρᾶσθε λανθάνειν, ³ νόμιμον ἄρα
 “ὑμῖν ἐστίν, ἐάν ληφθῇτε κλέπτοντες, μασιγῆσθαι. Νῦν

“*vasuros simulemus, reliquas montis partes desertiores repertu-*
 “*ros : nam hic potius hostes conferti substiterint. Verum quid*
 “*ego de furto in medium adfero? Nam vos equidem, Cheriso-*
 “*phe, Lacedæmonios, quotquot vestrum pares estis, statim à*
 “*pueris furta meditari audio : nec esse turpe, sed necessarium fu-*
 “*rari, quæ lex auferre non vetat. Ut autem quàm solertissimè*
 “*furemini detisq̃ue operam ut lateatis, legibus utique apud vos*
 “*sancitum est, ut, si in furto deprehendami, flagris cædamini.*

Ἰγμᾶς γὰρ ἔγωγε, &c.] Confu-
 lendus Noster Λακεδαιμ. Πολιτ.
 haud longè ab initio: *Plutarch.* in
 vitâ *Lycurgi* p. 50. His adde quæ
 differit cultissimi vir ingenii *Roll-*
inus in opere, quod inscribitur *De*
la manière d'enseigner et d'étudier, &c.
 Tom. 3. part. 3. p. 465. & seq. edit.
 Paris.

2 Ὅσοι ἐς τῶν ὁμοίων] Apud La-
 cedæmonios ὅμοιοι iidem ferè vi-
 dentur fuisse, atque ὁμότιμοι apud
 Persas, i. e. *pari honore ac dignitate*
præditi. De iisdem Noster *Hist.*
Gr. 1. 3. ferè medio: Οὗτος δὲ (Κι-
 νάδων) ἦν καὶ τὸ εἶδος νεανίσκος καλός,
 καὶ τὴν ψυχὴν εὖρωστος, ἢ μέντοι τῶν
 ὁμοίων. Ii autem ὅμοιοι Lacedæmo-
 niis censebantur, qui cùm vitam à
 teneris annis ex legum præscripto
 instituissent, sic demum ad rem-
 publicam accedebant. Noster in
 Λακεδαιμ. Πολιτ. haud ita longè à
 fine: Επέθηκε δὲ (Lycurgus) καὶ τὴν
 ἀνυπόστατον ἀνάγκην ἀσκεῖν ἅπασαν
 πολιτικὴν ἀρετήν. Τοῖς μὲν γὰρ τὰ

νόμιμα ἐκλεῖσιν ὁμοίως ἅπασιν τὴν
 πόλιν οἰκειάν ἐποίησε, καὶ ἡδὲν ὑπελο-
 γίσαιτο ἢ τε σωμάτων ἢ τε χρημάτων
 ἀσθένειαν. Εἰ δὲ τις ἀποδειλιάσειε τῶν
 νόμιμα διαπονιῖσθαι, τῆτον ἐκεῖ
 ἀπέδειξε μὴ τε νομίζεσθαι ἐτι τῶν ὁ-
 μοίων εἶναι. De phrasi ipsa ἐς τὰν,
 &c. vide Κ.Π. p. 607. n. 3.

3 Νόμιμον ἄρα ὑμῖν, &c.] Noster
 ibid. Εἴποι δ' ἂν ἔν τις, τί δῆτα, εἴ-
 περ τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζε (Ly-
 curgus) πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλλε
 τῷ ἀλισκομένῳ; Ὅτι, φημί ἐγὼ, καὶ
 τὰλλα ὅσα ἀνδρες ποὶ διδάσκουσιν, κο-
 λάζουσιν τὸν μὴ καλῶς ὑπηρετῶντα.
 Κακῆνοι μὲν ἔν τῃς ἀλισκομένῃς, ὡς
 κακῶς κλέπτουσι, τιμωρῆνται. *Plu-*
tarch. in vitâ *Lycur.* p. 50. ἂν ἀλῶ,
 πολλὰς λαμβάνει πληγὰς, &c.
Sextus Empyr. *Pyrrhon.* Hypotyp.
 1. 3. c. 24. p. 181. edit. Lips.
 φασὶ δὲ τινες ὅτι καὶ οἱ Λάκωνες
 τὰς κλέψαντας ἐκόλαζον, ἢ ἀπὸ τὸ
 κεκλοφέναι, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ πεφωρᾶ-
 σθαι. Ubi vide sis quæ Cl. *Fa-*
bric. notavit.

“ ἔν μάλα σοι καιρός ἐστὶν ἐπιδείξασθαι τὴν παιδείαν, καὶ
 “ φυλάττεσθαι μέντοι μὴ ληφθῶμεν ¹ κλέπτοντες τῷ ὄρεσι,
 “ ὥς μὴ πολλὰς πληγὰς λάβωμεν.”

Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη ὁ Χειρίσοφος, καὶ ἐγὼ ὑμᾶς ἀκέω τὰς
 Ἀθηναίους δεινὰς εἶναι κλέπειν ² τὰ δημόσια, (καὶ μάλα ὄντος δει-
 νῷ τῷ κινδύνῳ τῷ κλέπειν) καὶ τὰς κρατίδας μέντοι μάλιστα,
 εἴπερ ὑμῖν οἱ κράτιστοι ἀρχεῖν ἀξιῦναι· ὥς ἔωρα καὶ σοι ἐπι-
 δείκνυται τὴν παιδείαν. Εγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ἑτοι-
 μὸς εἰμι, τὰς ὀπισθοφύλακας ἔχων, ἐπειδὰν δειπνήσωμεν, ἰέ-
 ναι κατὰ ληψόμενος τὸ ὄρος. Ἐχω δὲ καὶ ἡγεμόνας· οἱ γὰρ
³ γυμνῆται τῶν ἐφεπομένων ἡμῖν ⁴ κλοπῶν ἑλαβόν τινὰς ἐνε-

“ Itaque jam tibi idonea admodum opportunitas est institutionem
 “ ostendendi, & verò etiam cavendi nè deprehendamus dum par-
 “ tem aliquam montis furtim invadimus, ut nè multas plagas
 “ accipiamus.”

At verò, inquit Cherisophus, & ego vos audio Athenienses so-
 lertiâ publicas opes furandi valere, (quanquam gravissimum fu-
 ranti periculum sit *propositum*) & verò præstantissimos potissimum,
 siquidem apud vos præstantissimi quique digni qui magistratum
 gerant censentur: itaque jam tibi quoque tempus est oblatum insti-
 tutionis *vestræ* specimen edendi. Ego verò, ait Xenophon, pa-
 ratus sum ut cum extremo agmine, posteaquam cibum ceperimus,
 pergam ac montem occupem; Duces etiam itineris habeo: quippe
 milites expediti de furibus quosdam illis, qui nos sequuntur, ex

¹ Κλέπτοντες τῷ ὄρει] Post κλέ-
 ποντες intellige τι. Sic suprâ modò
 p. 308. τῷ ἐρήμον ὄρει καὶ κλέψαι τι
 πειρᾶσθαι: & infra paulò, λάβωμέν
 τι τῷ ὄρει. De ellipsi particulæ
 istius vide p. 49. n. 2. & K. Π. p. 390.
 n. 1. *Leunclav.* scribendum κλέπτον-
 τές τι τῷ ὄρει existimavit.

² Τὰ δημόσια] Scil. χεῖματα:
 quod deest itidem Luc. XI. 41. Πλὴν
 τὰ ἐνόντα δότε, &c. quam sic sup-
 plevetis loquutionem, Πλὴν κατὰ
 τὰ ἐνόντα, &c. Nomen idem omittit
Herodian. l. 7. sect. 9. simulque sup-
 plendi rationem indicat: μετῴθιν

(Maximinus) ἐπὶ τὰ δημόσια· καὶ εἴ
 τινὰ ἢ χεῖματα, &c.

³ Γυμνῆται] MS. Eton. & *Suid.*
 γυμνῆτες. Sed vide p. 251. n. 2.
 Adde K. Π. p. 519. n. 2.

⁴ Κλοπῶν] Mirum, inquit *Stepha-*
nus, si Xenophon κλοπῶν, ac non po-
 tiùs κλοπέων, scripserit. Fallitur
 omnino vir doctus: neque enim
 κλοπέως, sed κλώψ, rectus est casus
 hîc loci quærendus. *Suidas*: Κλώψ.
 ὁ κλέπτης· Ξενοφῶν· Εἰσὶ γυμνῆτες τῶν
 ἐφεπομένων ἡμῖν κλοπῶν. Voces *Suidæ*
 priores ex Xenophontis exempla-
 ribus corrigendæ sunt.

δρεύσαντες· ¹ καὶ τέτων πυνθάνομαι ὅτι ἐκ ἄβαλόν ἐστι τὸ ὄρος, ἀλλὰ ² νέμελαι καὶ αἰζὶ καὶ βυσίν· ὥστε, ἣν περ ἅπαζ λάβωμέν τι τῶ ὄρους, ³ βαλὰ καὶ τοῖς ὑποζυγίοις ἔσαι. Ελπίζω μέντοι εἰδὲ τὰς πολεμίας ⁴ μενεῖν ἔτι, ἐπειδὴν ἴδωσιν ἡμᾶς ἐν τῷ ὁμοίῳ ἐπὶ τῶν ἄκρων· εἰδὲ γὰρ νῦν ἐθέλῃσι καταβαίνειν εἰς τὸ ἴσον ἡμῖν. Ο δὲ Χειρίσοφος εἶπε, Καὶ τί δεῖ σε ἵεναι, καὶ λείπειν τὴν ὀπισθοφυλακίαν; ἀλλ' ἄλλες πέμψον, εἰ μὴ τινες ἐθέλῃσι φαίνωνται. Εκ τέττε ⁵ Αριζώνυμος Μεθυδριεύς ἔρχεται ὀπλίτας ἔχων· καὶ Αριστεᾶς Χῖος, γυμνήτας· καὶ Νικόμαχος ⁶ Οἰταῖος, γυμνήτας· καὶ σύνθημα ἐποίησαντο, ὅποτε

insidiis ceperunt; atque ex his audio montem non esse inaccessum, sed in eo tum à capris tum à bobus pastum quæri: adeò ut si semel aliquam montis partem ceperimus, jumentis etiam *loca* erunt pervia. At nè quidem hostes diutiùs mansuros spero, posteaquam nos pariter *cum ipsis* in summis verticibus viderint: neque enim hoc tempore in æquum nobiscum volunt *locum* descendere. Et Cherisophus, Cur te, inquit, ire oportet, ac curam agminis extremi relinquere? quin alios mittito, nisi se quidam sponte obtulerint. Tum verò Aristonymus Methydriensis cum gravis armaturæ venit militibus; & Aristæas Chius cum expeditis; cum expeditis etiam Nicomachus Oetæus: atque *id* signum convenit,

¹ Καὶ τέτων, &c.] In editis antehac libris sic legitur & distinguitur locus; ἔλαβόν τινας ἐνεδρεύσαντες τέτων καὶ πυνθάνομαι, &c. In MSto Eton. deest illud τέτων: quod tamen, positâ post ἐνεδρεύσαντες distinctionis notâ, rectiùs retinendum videtur, & cum sequentibus (quod maluit etiam *Steph.*) connectendum. Solent enim auctores casum istum verbo πυνθάνομαι adungere, suppressis præpositionibus *παρὰ* vel *ἐκ*. Res est notissima.

² Νέμεται] MS. Eton. & edit. *Ald.* γέμεται: quam scripturam sequutus est *Amaseus*. Sed vulgata huic libens prætulit: alioquin dixisset, opinor, Noster, non γέμεται, sed γέμει, sequente utriusque nominis casu genitivo.

³ Βαλὰ] *Hesych.* & *Phavor.* Βαλόν, βάσιμον, ἐν ᾧ δύναται τις ἐπιβαίνειν. *Suid.* Βαλὰ· βάσιμα, addito ex *Arriano* exemplo. Cæterum, intelligendum hic esse χωρία, ex iis, quæ jam suprâ non uno loco de vocis istius ellipsi monuimus, facile constabit. Tu sis vide p. 308. n. 2.

⁴ Μενεῖν ἔτι] *Leuncl.* alii quæ minùs rectè legunt μένειν ἔτι, &c. Erratum vidit *Portus*, monuitque adeò vel subaudiendum *ἀν* particulam, ut pro futuro μενεῖν accipiatur, vel etiam μενεῖν legendum: quod *Stephanus* quidem rectè in orationem recipit.

⁵ Αριζώνυμος.—Αριστεᾶς, &c.] Horum suprâ p. 259. & seq. meminuit.

⁶ Οἰταῖος, γυμνήτας] MS. Eton. & edit. *Ald.* ὀταῖος, *Amas.* vertit *Tæius*.

ἔχοιεν τὰ ἄκρα, πυρὰ καίειν πολλά. Ταῦτα συνθέμενοί
ἤρϊσαν· ἐκ δὲ τῆ ἀρίστου προήγαγεν Ἀριζώνυμος τὸ στρατευ-
μα πᾶν ὡς δέκα στάδια πρὸς τὰς πολεμίας, ὅπως ὡς μά-
λισα δοκοίη ² ταύτη προσάξειν.

Ἐπεὶ δὲ ἐδείπνησαν καὶ νύξ ἐγένετο, οἱ μὲν ταχθέντες ὥχοντο,
καταλαμβάνουσι τὸ ὄρος· οἱ δ' ἄλλοι αὐτῶν ἀνεπαύοντο.
Οἱ δὲ πολεμιοὶ, ὡς ἤσθοντο ἐχόμενον τὸ ὄρος, ἐγρηγόρησαν,
καὶ ἔκαιον πυρὰ πολλά διὰ νυκτός. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο,
Χειρίσοφος μὲν θυσάμενος ἦγε κατὰ τὴν ὁδόν· οἱ δὲ, τὸ ὄρος
καταλαβόντες καὶ τὰ ἄκρα, ἐπήεσαν. Τῶν δ' αὖ πολεμίων
τὸ μὲν πολὺ ἔμενεν ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τῆς ὁδοῦ, μέρος δ' αὐτῶν
ἀπῆντα τοῖς κατὰ τὰ ἄκρα. Πρὶν δὲ ὁμῶς εἶναι ³ τὰς
πολεμίας, ἀλλήλοις συμμιγνύουσιν οἱ κατὰ τὰ ἄκρα· καὶ
νικῶσιν οἱ Ἕλληνες καὶ διώκεσιν. Ἐν τῷ δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς
πεδιᾶς οἱ μὲν πελτασταὶ τῶν Ἑλλήνων δρόμῳ ἔθεον πρὸς τὰς

ut cum montis vertices occupâssent, multos accenderent ignes.
His ita compositis prandent; & à prandio copias omnes Ariston-
ymus decem ferè stadia hostes versùs produxit, ut quàm maxi-
mè exercitum hâc adducturus videretur.

Cœnati cum essent ac nox advenisset, profecti sunt ii quibus
erat hoc datum negotii, montemque occupant; cæteri ibi infra
montem quiescebant. At hostes ubi montem occupatum intelle-
xère, vigilias egerunt, totâque nocte multos accenderunt ignes.
Cum dies advenisset, Cherisophus factâ re sacrâ suos rectâ viâ duxit;
& illi, qui montem verticésque occupârant, in hostes contenderunt.
Hostium verò vicissim pars maxima montis in superiore transitu
manebat, pars eorum iis qui in jugis erant obviam ibat. Prius
autem quàm hostes coïrent, manus inter se conferunt ii qui juga
tenebant; vincuntque Græci & hostes persequuntur. Interea
etiam de planitie peltastæ Græci ad acie congressos cursu fereban-

Τεῖος. Steph. & Leunclav. dant Οἰ-
ταῖοι. Cæterum, Leunclav. pingit
hic γυμνήτας, suprâ modò γυμνή-
τας. Et rectè quidem utraque se
habet scriptura, si modò illam à
recto γυμνῆς, hanc à γυμνήτης de-
ducas. Vide p. 251. n. 2.

1 Αριζώνυμοι.] MS. Eton. habet
Ἰ Χειρίσοφοι: idèò forsan, quòd

aliàs nomini recepto soleat addi
Μεθυσθέντες.

2 Ταύτη] Vide p. 308. n. 6.

3 Τὰς πολεμίας, &c.] MS. Eton.
dat τὰς πολλὰς ἀλλήλων, &c. Sed
sana est vulgata lectio. Phavor.
Συμμιγνύναι λίσσεται, τὸ συνέχεοθαι, καὶ
συνάπτειν καὶ συμβάλλειν, κατὰ νόμον
πολέμου· δοτικῇ συντάσσεται.

παρατεταγμένους· Χειρίσοφος δὲ ¹βάδην ταχὺ ἐφείπετο σὺν τοῖς ὀπλίταις. Οἱ δὲ πολέμιοι οἱ ἐν τῇ ὁδῷ, ἐπειδὴ ²τὸ ἄνω ἑώρων ἠτῶμενον, φεύγουσι· καὶ ἀπέθανον μὲν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, γέρεα δὲ πάμπολλα ἐλήφθη· ἃ οἱ Ἕλληνες ταῖς μαχαίραις κόπτοντες, ἀχρεῖα ἐποίεν. Ὡς δ' ἀνέβησαν, θύσαντες, καὶ ³τρόπαιον σησάμενοι, κατέβησαν εἰς τὸ πεδῖον καὶ κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμέσας.

Ἐκ δὲ τῶν ἐπορεύθησαν εἰς Ταόχους, σταθμὸς πέντε, παρασάγγας ⁴τριάκοντα· καὶ τὰ ἐπιήδεια ἐπέλιπε· χωρία γὰρ ὤκεν ἰσχυρὰ οἱ Ταόχοι, ἐν οἷς καὶ τὰ ἐπιήδεια πάντα εἶχον ⁵ἀνακεκομισμένοι. ⁶Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο εἰς χωρίον, ὃ πόλιν μὲν εἶχεν ἐδ' οἰκίας, συνεληλυθότες δὲ ἦσαν αὐτόσε καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ κτήνη πολλὰ, Χειρίσοφος μὲν πρὸς τῷτο

bantur : & Cherisophus gradatim *quidem sed* celeriter cum gravis armaturæ militibus subsequebatur. At hostes qui in viâ *substiterant*, cum suorum partem in summo monte victam cernerent, fugam arripiunt : atque ex iis plerique periëre, permultaque capta sunt scuta ; quæ Græci gladiis ita cædebant, ut ad usum bellicum inutilia redderent. Cum adscendissent, factâ re sacrâ, tropæoque constituto, in planitiem & vicos multis bonis refertos descenderunt.

Indè castris quinque, parasangas triginta ad Taochos progressi sunt ; & commeatus jam deficiebat : nam Taochi munitis in locis habitabant, in quibus commeatus etiam omnes eò subvectos tenebant. Cum in locum pervenissent, ubi *tametsi* nec erat oppidum, nec domus, *tamen* illuc convenerant & viri & mulieres & jumenta multa, Cherisophus hunc, ut primum eò venit adortus

¹ Βάδην ταχὺ, &c.] Sonare videtur *pleno gradu* : δρόμῳ quidem ferri Cherisophum, cum ὀπλίτας duceret, minùs utique conveniebat. Sed ita tamen βάδην pergebat, ut ταχὺ, quàm maximâ potuit is celeritate, qui non currebat, subsequeretur. Passim autem βάδην πορεύεσθ' opponuntur τοῖς δρόμῳ θεῖν, τρέχειν, &c. Κ.Π. p. 135. ἅτε βάδην ὑπὲρβουσι, ἀλλ' αἰεὶ τρέχων· p. 234. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κύρῳ ἐπιλαθόμενῳ τῇ βάδην, δρόμῳ ἠγεῖτο.

² Τὸ ἄνω, &c.] *Scil.* μέγας : respice p. 150. n. 3.

³ Τρόπαιον] Lege p. 202. n. 4. & *Diodor. Sic.* l. 14. p. 259.

⁴ Τριάκοντα] MS. Eton. & editi quidam πενήκοντα. Adip. 283. n. 5. & p. 16. n. 1.

⁵ Ἀνακεκομισμένοι] Confer Κ.Π. p. 412. n. 3.

⁶ Ἐπεὶ δὲ] *Leuncl.* & alius quidam pessime dederunt ἐπεὶ καὶ, contra MSti Eton. atque cæterorum editorum, quos vidi, omnium fidem.

προσέβαλλεν εὐθύς ἡκων· ἐπεὶ δὲ ἡ πρώτη τάξις ἔκαμνεν, ἄλλη προσήει, καὶ αὖθις ἄλλη· ὃ γὰρ ἦν ἀθρόοις περιστῆναι, ἄλλ' ἀπότομον ἦν κύκλῳ. Ἐπεὶ δὲ Ξενοφῶν ἦλθε σὺν τοῖς ὀπισθοφύλαξι καὶ πελῃταις καὶ ὀπλίταις, ἐνταῦθα δὴ λέγει Χειρίσοφος, ²Εἰς καλὸν ἡκεις· τὸ γὰρ χωρίον αἰρέσειν· τῇ γὰρ στρατῇ καὶ ³ἐστὶ τὰ ἐπιήδεια, εἰ μὴ ληψόμεθα τὸ χωρίον.

Ἐνταῦθα δὴ κοινῇ ἐβελεύοντο· καὶ τῷ Ξενοφῶντος ἐρωτῶντος τί τὸ κωλύον εἴη εἰσελθεῖν; εἶπεν ὁ Χειρίσοφος, Ἀλλὰ μία αὕτη ἐστὶ πᾶροδος, ἣν ὁρᾷς· ὅταν δὲ τις ταύτη ⁴πειράται παρίεναι, κυλινδῶσι λίθες ὑπὲρ ταύτης τῆς ὑπερεχέσης πέτρας· ὃς δ' ἂν κατὰ ληφθῇ, ⁵ὕτω διαλίθεται. Ἀμα δ' ἔδειξεν αὐτῷ συντετριμμένους ἀνθρώπους καὶ σκέλη καὶ πλευράς. Ἦν δὲ τὰς λίθες ἀναλώσωσιν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ἄλλο τι ἢ ἔδεν

est: cūque primus ordo *re gerendā* fatigaretur, alius accedebat, ac rursūm alius: nam conferti *locum*, quippe qui præruptus undique erat, circumfistere non poterant. Ubi verò Xenophon cum extremo agmine & peltastis gravisque armaturæ militibus venit, hic Cherisophus, Opportunè, inquit, ades; nam locus *hic nobis* capiendus est: neque enim exercitui suppetet commeatus, nisi locum ceperimus.

Ibi tum consilia communiter capiebant; cūque Xenophon interrogaret quidnam esset quod impediret, quominus ingrederentur? Unus utique, ait Cherisophus, hic aditus est, quem vides: & cū quis per hunc transire conatur, lapides de saxo illo eminente devolvunt: quisquis autem *his* tactus fuerit, ita adficitur. Simul ei monstrabat homines, quibus & crura & costæ confractæ essent, Quòd si lapides, inquit Xenophon, absumpserint, numquid aliud an nihil *erit quod nos* quominus transeamus impediatur?

¹ Ἀλλ' ἀπότομον] Vulgo, ἀπότομος. Cū verò ad χωρίον referendum videatur, rectè quidem Leunclavius ἀπότομον vulgatæ habetenus scripturæ prætulit.

² Εἰς καλὸν ἡκεις] Sic Noster Symph. suo ferè ineunte, Εἰς καλὸν καὶ ὑμῶν συντετύχηκα.

³ Ἐστὶ] Vide p. 212. n. 2. K. Π. p. 498. n. 1. Matt. XXVI. 2, 18.

& XVII. 11.

⁴ Πειράται] Sic MS. Eton. & edit. Leuncl. Perperam verò Ald. & Steph. ἐπειράτο dederunt; quod in πειράται mutandum in margine suæ editionis monuit etiam Stephanus.

⁵ Οὕτω διατίθεται] Manu monstrat protentā, quæ verbis fusiùs ut exponeret, tempus non ferebat.

¹ κωλύει παρίεναι; ἔ γάρ δὴ ἐκ τῆ ἐναντίας ὁρῶμεν, εἰ μὴ ὀλίγες τέτρες ἀνθρώπους· καὶ τέτων δύο ἢ τρεῖς ὠπλισμένους. Τὸ δὲ χωρίον, ὡς καὶ σὺ ὁρᾷς, σχεδὸν τρία ἡμίπλεθρά ἐστιν, ἃ δεῖ βαλλομένους παρελθεῖν. Τέτρε δὲ ὅσον πλέθρου δασὺ πίτυσι ² διαλειπέσαις μεγάλας, ³ ἀνθ' ὧν ἐσηκότες ἄνδρες τί ἂν πᾶσχοιεν ἢ ὑπὸ τῶν φερομένων λίθων, ἢ ὑπὸ τῶν κυλινδρεμένων; τὸ λοιπὸν ἔν ἥδη γίνεσθαι ὡς ἡμίπλεθρον, ὃ δεῖ, ὅταν ⁴ λωφῆσωσιν οἱ λίθοι, παραδραμεῖν. Ἀλλ' εὐθέως, ἔφη ὁ Χειρίσοφος, ἐπειδὴν ἀρξώμεθα ⁵ εἰς τὸ δασὺ παρίεναι, ⁶ φέρονται οἱ λίθοι πολλοί. Αὐτὸ ἂν, ἔφη, τὸ δεὸν εἶη· θᾶττον γὰρ ⁷ ἀληθῶς ἀναλώσῃς τὰς λίθους. ⁸ Ἀλλὰ πορευώμεθα

nec enim ex adverso videmus ullos, præter paucos hosce homines; & ex iis duos tréve armatos. Locus autem, ut ipse vides, ferè sesquiplethrum patet, quod nos ictibus expositos emetiri oportet. Hujus autem loci tantum, quantum plethri mensuram æquet, pinis magnis per intervalla dispositis densum est, ad quas si viri consistant, quid vel à jactis vel à devolutis faxis incommodi tulerint? Jam restat igitur dimidium plethri, quod quidem spatium, ubi lapides cessaverint, cursu conficiendum est. At ubi primùm, inquit Cherisophus, pergere ad locum illum densum cœperimus, multi in nos ingerentur lapides. Hoc ipsum est, inquit Xenophon quod facto opus fuerit: nam eò citiùs haud dubiè lapides absument. Verùm age jam ad eum locum pergamus, unde paulum aliquid erit

¹ Κωλύει] Vide suprâ modò scripta ad ἐς ἰ, præced. n. 3.

² Διαλειπέσαις] Suid. & Phavor. Διαλείπῃσαι· ἀλλήλων ἀπέχῃσαι.

³ Ἀνθ' ὧν] Hanc lectionem libri, quos vidi, præstant omnes. At Stephanus maluit ἐφ' ὧν. Ipse, si vulgata quidem præpositio loco movenda sit, libens reposuerim ἐφ' ὧν. Sic ferè mox infrâ Noster: ἀπὸ τῶν δένδρων, &c. &, προέτρεχεν ἀπὸ τῶν δένδρων, ἐφ' ὧν, &c. Nec casus in his exemplis variatio prohibet, quominùs cuiquam se probet conjectura in medium jam adlata; nam, Moschorulo observante,

ἢ ὑπὸ γενικῇ συνιάσσεται καὶ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ.

⁴ Λωφῆσωσιν] Hesych. Λωφῆσαι, ἀπὸ τῆ τραχήλου τὸ ἄχθῃ ἀποθέσθαι· παῦσαι· λῆξαι· ἀναπαῦσαι· ἡσυχάσαι· Suid. & Phavorin. κυρίως δὲ εἰρηλαί· λωφῆσαι ἐπὶ βοῶν, τὸ βάρῃ ἀπὸ τῆ τραχήλου ἀποθέσθαι· λόφῃ γὰρ, ὃ τραχηλῷ.

⁵ Εἰς τὸ δασὺ] De vi istius articuli lege K. Π. p. 173. n. 1.

⁶ Φέρονται] Vide p. 314. n. 3.

⁷ Ἀληθῶς] In MSto Eton. deest: quod & Muretus delendum censuit.

⁸ Ἀλλὰ] Adi p. 58. n. 1.

ἔνθεν ἡμῖν μικρὸν ¹ ὕστερόν τι παραδραμεῖν ἔσται, ἣν δυνάμεθα· καὶ ἀπελθεῖν ῥάδιον, ἣν ² βελάμεθα.

Εὐγεῦθεν ἐπορεύοντο Χειρίσοφος καὶ Ξενοφῶν, καὶ Καλλίμαχος Παρρηάσιος, λοχαγός· (τέττα γὰρ ἡγεμονία ἦν τῶν ὀπισθοφυλάκων λοχαγῶν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ) οἱ δὲ ἄλλοι λοχαγοὶ ἔμενον ἐν τῷ ἀσφαλεῖ. Μετὰ τὸτο ἔν ἀπῆλθον ὑπὸ τὰ δένδρα ἄνθρωποι εἰς τὰς ἐβδομήκοντα, ἐκ ἀθρόοι, ἀλλὰ καθ' ἓνα, ἕκαστος ³ φυλαττόμενος ὡς ἐδύνατο. ⁴ Ἀγασίας δὲ ὁ Στυμφάλιος καὶ Ἀριστῶνυμος Μεθυδριεύς, καὶ ἔτοι τῶν ὀπισθοφυλάκων λοχαγοὶ ὄντες, καὶ ἄλλοι δὲ, ἐφίστασαν ἔξω τῶν δένδρων· οὐ γὰρ ἦν ἀσφαλές ἐν τοῖς ⁵ δένδροις ἐσάναι πλεῖον, ἢ τὸν ἓνα λόχον. Εὐθα

curfu transeundum, si quidem poterimus; & abire facile fuerit, si voluerimus.

Dehinc profecti sunt Cherisophus & Xenophon, & Callimachus Parrhasius, cohortis præfectus; (hic enim ducis inter agminis extremi præfectos officium eo die obtinebat) cæteri cohortium præfecti in tuto manebant. Posthac igitur homines ferè septuaginta ad arbores sese conferebant, non conferti, sed singulatim, cavente sibi ut potuit unoquoque. Agasias autem Stymphalius & Aristonymus Methydriensis, qui & ipsi postremi agminis cohortium ductores erant, atque alii etiam, remoti ab arboribus subsistebant: neque enim tutò plus quàm una cohors apud arbores

¹ Ὑστερόν τι] Utamque vocem delet Muretus: & prior quidem in MSto Eton. non comparet. Hunc sequi malim, ut sit μικρὸν τι: quam & Steph. scripturam in nonnullis vet. cod. se invenisse testatur.

² Βελάμεθα] MS. Eton. & edit. quædam veteres habent ἣν ἀλάμεθα. Lascaris, teste Stephano, legisse videtur βαλλωμεθα: quam ille quidem lectionem se non improbare professus, agnoscit tamen vulgaram lectionem huic aptam esse loco, ut unum sit δυναμένων, alterum βελομένων: perinde ac si dixisset, ἣν βελάμεθα· καὶ γὰρ δυνασόμεθα. In receptâ scripturâ nihil vitii latere videtur.

³ Φυλαττόμενος] Vide p. 151. n. 6.

⁴ Ἀγασίας δὲ ὁ — καὶ ἔτοι] Adi p. 175. n. 2. ubi duali numero pronomina adhibet; & lege p. 50. n. 2. Adde sis quæ subtilius paulò, more suo, ad Homer. Il. α'. v. 566. scripsit Cl. Sam. Clarke.

⁵ Δένδροις] Thom. Magister: Δένδρεσιν, ὡς Θεκυδίδης, καὶ ἑτέροι· ἢ δένδροις, ὡς Ξενοφῶν· Mæris Attic. Δένδροις, Ξενοφῶν· δένδρεσιν, Θεκυδίδης. scil. tanquam ab εὐθείᾳ illa δένδρε, de quâ agit Steph. Animadv. in Libr. de Dial. p. 25. Thucyd. l. 2. c. 75. περιεστέρωσεν αὐτὰς τοῖς δένδρεσιν, &c. Schol. σημείωσαι τὸ δένδρε εὐθείαν. Pheron. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Αἰ-
λιῷ

δὴ καὶ Καλλίμαχος μηχανᾷται τι. Προέτρεχεν ἀπὸ τῆ δέν-
δρου, ὑφ' ᾧ ἦν αὐτὸς, δύο ἢ τρία ¹βήμασι· ἐπεὶ δὲ οἱ λίθοι φέ-
ροιντο, ἀνεχάζετο εὐπετῶς· ἐφ' ἐκάστης δὲ ²προδρομῆς πλέον
ἢ δέκα ³ἀμαξαι πετρῶν ἀνηλίσκοντο. Ο δὲ Αἰασιᾶς, ⁴ὡς
ὄρεα τὸν Καλλίμαχον, ἀ ἐποίει, καὶ τὸ σφάτευμα πᾶν θείω-
μενον, δείσας ⁵μὴ ἔ πρώτος παραδράμοι εἰς τὸ χωρίον, ἔτε
τὸν Αἰριστῶνυμον πλησίον ὄντα παρακαλέσας, ἔδδ' Εὐρύλο-
χον τὸν Λεσιέα, ἐταίρους ὄντας, ἔδ' ἄλλον ἔδενα, χωρεῖ
⁶αὐτὸς, καὶ παρέρχεται πάντας. Ο δὲ Καλλίμαχος, ὡς εἰ-
ρα αὐτὸν παριόντα, ἐπιλαμβάνεται αὐτῆ τῆς ἵτιος· ἐν δὲ τέττι

stare poterat. Ibi tum quiddam etiam machinatur Callimachus :
ab arbore, sub quâ stationem ipse *naelus* erat, passus duos aut tres
procurrebat ; cum vero lapides jacerentur, expeditè se in *tutum*
recipiebat : ad singulos autem procursus plus quàm decem saxorum
plaustra absumentur. At Agasias ubi, quæ faceret Callimachus,
toto spectante exercitu, vidit, veritus nè primus in locum excur-
reret, nec Aristonymo sibi proximo advocato, nec Eurylocho Lu-
siense, qui sodales ejus erant, nec quoquam alio, solus *ed* tendit, et
antevertit omnes. Callimachus autem, ut eum se prætereuntem

λίθ Δίονυσιοι λεξικῶ φέρειαι, ὅτι λέγε-
ται ἔ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ
δένδρος. Φησὶ γὰρ ὅτι δένδρον μάλλον
ἢ δένδρεον, καὶ δένδρεα μάλλον ἢ δένδρη·
καὶ αἱ πτώσεις δένδρε καὶ δένδρω, μάλ-
λον ἢ δένδρει καὶ δένδρεως.

1 Βήμασι] Eadem similiter voce
usus est Noster K. Π. p. 520. ὀλίγα
βήματα προϊόντες, &c. Hinc ad *tri-*
bunal, *suggestum*, locumve ipsum, ἐν
ᾧ κάθηται βασιλεὺς ἢ κελὴς, signi-
ficandum transfertur.

2 Προδρομῆς] Verbo illo προέ-
τρεχεν ritè cadit, et in rem aptè,
nomen hoc ; quod nesciunt Lexi-
cographi.

3 Αμαξαι πετρῶν] Audaciùs
paulo, ut solet, *Lucianus* Eunuchò
ineunte scripsit ὅλας ἀμάξας βλα-
σφημιῶν, &c. Similiter sua Latini
habent *convictorum plaustra*, uti
rectè notavit doctif. *Jens.* lect.

a

Lucian. l. 2. c. 20.

4 ὡς ὄρεα τὸν Καλλίμαχον, &c.]
Vide p. 133. n. 3.

5 Μὴ ἔ] *Phavor.* Οὐ, ἀπόφασιν
πολλάκις περιττὴν οἱ Ἀττικοὶ λαμ-
βάνουσιν. Vide sis *Budæi* Comment.
L. G. p. 935. & seq.

6 Αὐτὸς] *Etymol. m.* Αὐτὸς, ὁ μό-
νος· ὡς τὸ, *Τυδείδης*, αὐτὸς περ' ἐὼν,
προμάχοισιν ἐμίχθη. Inspice sis lo-
cum ipsum *Hom.* Il. 9. v. 99. *Theo-*
crit. Idyll. 11. v. 12.

Πολλάκι τὰ ὅτιες ποτὶ τ' αὐλίον
αὐταὶ ἀπῆνθον

Χλωρὰς ἐκ, &c.

Schol. Αὐταὶ, ἀντὶ τῶ μόναι, *Ομηρ.*
Τυδείδης δ' αὐτὸς πονέων, ἀντὶ τῶ αὐτό-
μαλ· καὶ μόν· : quæ emendanda
sunt ex ipso Homero. ut rectè ob-
servavit doctif. *Arnaud.* Animadv.
Critic. c. 36. Lege etiam quæ scri-
psimus suprâ p. 131. n. 1.

παρέθει αὐτὲς Ἀριστώνυμος Μεθυδριεύς, καὶ μετὰ τῷτον Εὐρύλοχος Λασιεύς. ¹ Πάντες γὰρ ἔτοι ἀνέποιοντο ἀρετῆς, καὶ διηγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἔτις ἐρίζοντες αἰρῶσι τὸ χωρίον. Ὡς γὰρ ἅπαρ εἰς ἐπέδραμεν, ἔδεις ἔτι ² πέτρος ἀνωθεν ἤνέχθη.

Εὐλαῦθα δὴ ³ δεινὸν ἦν θέαμα· αἱ γὰρ γυναῖκες, ῥίπτουσαι τὰ παιδία, εἴτα καὶ ἐαυτὰς ἐπικαλεῖ ῥίπτειν· καὶ οἱ ἄνδρες ὡσαύτως. Εὐθα δὴ καὶ Αἰνέας ὁ Στυμφάλιος λοχαγός, ἰδὼν τινα θεὸν ἰαὼς ῥίπτοντα ἐαυτὸν, ⁴ στολὴν ἔχοντα καλὴν, ἐπιλαμβάνει αἰὼς αὐτὸν κωλύσων. Ὁ δ' αὐτὸν ἐπισπᾶται, καὶ ἀμφοτέροι ὥχοντο κατὰ τῶν πετρῶν φερόμενοι, καὶ ἀπέθανον. Εὐεῦθεν ἄνθρωποι μὲν ὀλίγοι πάνυ ἐλήφθησαν, βόες δὲ καὶ ⁵ ὄνοι καὶ πρόβατα πολλά.

vidit, umbonem *clypei* ipsius apprehendit: ac interea Aristonymus Methydriensis eos cursu præterit, et post ipsum Eurylochus Lufiensis: nam hi omnes virtutis gloriam sibi vindicabant, *déque hâc* inter se certabant, atque dum hoc modo contenderent, locum capiunt. Nam posteaquam unus *eorum* semel *illuc* irruisset, nullus lapis ampliùs desuper volvebatur.

Ibi tum horrendum *objectum* erat spectaculum: nam mulieres projectis parvulis liberis, super eos deinde seipsas etiam præcipitabant; similiter viri quoque. Hic vero Æneas etiam Stymphalius cohortis præfectus, currentem quendam ut se præcipitem daret conspicatus, elegante amictum veste, prehendit *hominem nē id faceret* impediturus. Verum hic *secum* illum trahit, et ambo per saxa *præcipientes* acti sunt, atque interierunt. Capti sunt deinde *hoc loco* perpauci homines, boves verò et asini et pecora multa.

¹ Πάντες γὰρ ἔτοι ἀνέποιοντο, &c.] Consule p. 258. & seq.

² Πέτρος.] Suprà modò, & mox infrà, declinatione usus est secundâ. *Phavor.* Πέτρα μὲν κοινῶς, πέτρῳ δὲ Ἀττικῶς. *Moschor.* Πέτρῳ, ὄνομα κύριον· καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ πέτρα. Exempli scriptores passim suppeditabunt Attici.

³ Δεινὸν ἦν θέαμα.] Haud minùs δεινὸν illud Abydenorum erat, quo Philippus ipse victor, auctore *Polybio* l. 16. p. 739. edit. *Paris.* ἐκπλαγῆς ἦν, θεωρῶν τὸ πλῆθος καὶ τὴν ὄρεμην τῶν

σφῆς αὐτῆς, καὶ τὰ τέκνα, καὶ τὰς γυναῖκας ἀποσφαττόνων, κατακαινόνων, ἀπαχόων, εἰς τὰ φρέατα ῥίπτοντων, κατακρημνιζόντων ἀπὸ τῶν τεγῶν. Sic utique alii complures desperabundī ab hostium potestate se suâque vindicare adnisi sunt. Exemplorum adfatim est in *Freinsb.* notis ad *Flor.* l. 2. c. 18. sect. 15.

⁴ Στολὴν.] Respice p. 302. n. 4.

⁵ ὄνοι καὶ πρόβατα πολλά.] MS. Eton. ὄνοι πολλοὶ καὶ πρόβατα. cui accedit *Amas.* nisi quòd πρόβατα non agnoscat.

Εντεῦθεν ἑπορεύθησαν διὰ Χαλύβων σαθρὰς ἐπὶ τὰ παρα-
σάγγας πενήκοντα. Οὗτοι ἦσαν ὧν διήλθον ἀλκιμώτατοι, καὶ
εἰς χεῖρας ἦσαν· ἔειχον δὲ θώρακας λινεὺς μέχρι τῆς ἡτρε,
ἀντὶ δὲ τῶν περυγίων σπάρτα πυκνὰ ἐσραμμένα. Εἶχον δὲ καὶ
κνημίδας καὶ κράνη, καὶ παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον ὅσον ξυήλην
Λακωνικὴν, ὃ ἐσφαττον ὧν κρατεῖν δύναιντο· καὶ ἀπολέμονοι
ἐν ταῖς κεφαλὰς, ἔχοντες ἐπορεύοντο· ἦδον, καὶ ἐχόρευον,
ὅποτε οἱ πολέμιοι ὄψεσθαι αὐτοὺς ἐμελλον· εἶχον δὲ καὶ δόρυ
ὡς πεντεκαίδεκα πηχῶν, μίαν λόγχην ἔχον. Οὗτοι ἐνέμενον
ἐν τοῖς πολίσμασιν· ἐπεὶ δὲ παρέλθοιεν οἱ Ἕλληνες, εἶποντο

Indè per Chalybum agros castris septem, parafrangas quinquaginta progressi sunt. Hi omnium, per quorum agros Græci fecerunt iter, fortissimi erant, atque adeò manus cum eis conferebant: loricas lineas ad imum usque ventrem pertinentes habebant; ac pro alis funes densos contortos. Erant eis & tibiæ tegumenta & galeæ, ac juxta zonam fida, instar Laconici gladioli falcatis, quæ, quos in potestatem suam redigere potuerint, jugulabant; capitæque cum abscidissent, cum iis abibant; canebant etiam & saltabant, quoties hostes ipsos conspecturi erant. Habebant & hastam quindecim fere cubitorum, cui unus erat mucro. Manebant illi quidem in oppidis: ubi verò Græci præterissent, seque-

1 Επορεύθησαν διὰ Χαλύβων] Pro quo nomine apud Diodor. Sic. l. 14. p. 259. legitur Χαλκιδέων: de quibus vide Indicem Geograph.

2 Εἶχον δὲ θώρακας λινεὺς, &c.] De quibus consule K. Π. p. 463. n. 1.

3 Τῆς ἡτρε] Vocari ἡτρον tradit J. Poll. l. 2. segm. 170. quidquid infra umbilicum sit, usque ad pubem, Hesych. ἡτρον, ὁ περὶ τὸ ὑπογάστριον τοπὸς, ὁ ὑπὸ τὸν ὀμφαλον.

4 Ἀντὶ δὲ τῶν περυγίων] MS. Eton. ἀντὶ δὲ τῶν περυγίων, &c. Sic & Suid. in v. Ξυήλη. J. Poll. l. 1. segm. 134. Θώραξ, καὶ τὰ μέρη τῆς θώρακος, περυγίαι. Vide sis H. Steph. Animadv. in Adag. Erasmi

p. 458.

5 Ξυήλην Λακωνικὴν] Hesych. & Phavor. Ξυήλη, ξυάλη· ἔστι δὲ καὶ ξιφίδιον, ὃ τινες δρέπανον λέγουσι. Suid. Ξυήλην. ἣν ξυάλην λέγουσιν· hunc locum deinde Xenoph. citat. Gladium autem fuisse brevem, & instar falcis incurvum, docet erudit. Meurs. Miscell. Lacon. l. 2. c. 1. Falcatis itidem armis eum adscribit. J. Poll. l. 1. segm. 137.

6 Καὶ ἀπολέμονοι ἐν, &c.] Sic MS. Eton. atque editiones pleræque. At Leunclavius hoc tandem modo legendum censuit: καὶ ἀποτέμοντες καὶ ἔχοντες τὰς κεφαλὰς ἐπορεύοντο.

7 Καὶ ἦδον] Respice p. 279. n. 6.

αἰεὶ μαχόμενοι· ¹ ὥχοντο δὲ ἐν τοῖς ὀχυροῖς· καὶ τὰ ἐπιήρδεια ἐν τέτοις ἀνακεκομισμένοι ἦσαν· ὥστε μηδὲν λαμβάνειν αὐτόθεν τῆς Ἑλληνας, ἀλλὰ διетράφησαν τοῖς κήνεσιν, ² ἃ ἐκ τῶν Ταόχων ἔλαβον.

Ἐκ τούτων οἱ Ἕλληνες ἀφίκοντο ἐπὶ τὸν ³ Ἀρπασον ποταμόν, εὖρος τεττάρων πλεθρῶν. Ἐντεῦθεν ἐπορεύθησαν διὰ Σκυθινῶν σαθμῆς τέτταρας, παρασάγγας εἴκοσι, διὰ πεδῖς εἰς κόμας ἐν αἷς ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς, καὶ ⁴ ἐπεσιήσαντο. Ἐντεῦθεν δὲ ἦλθον σαθμῆς τέτταρας, παρασάγγας εἴκοσι, ⁶ πρὸς πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα, οἰκωμένην· ἐκαλεῖτο δὲ

bantur in eos semper pugnantes: in loca autem munita se deinde recipiebant; in quæ comineatus etiam comportaverant, adeò ut nihil ex eo loco Græci caperent, sed iis jumentis alerentur, quæ ex Taochorum agro ceperant.

Indè ad amnem Harpalum, *cujus erat quatuor plethrorum latitudo*, Græci pervenêre. Hinc per Scythinos castris quartis, parafangas viginti progressi sunt, per planitiem in vicos; in quibus triduum manserunt, ac cibaria parabant. Indè castris quatuor, parafangas viginti progressi, ad urbem magnam opulentamque, incolis frequentem, veniunt; cui nomen erat Gymnias. Ex hac

[¹ Ὡχοντο δὲ ἐν, &c.] MS. Eton. ὥχον δὲ ἐν, &c. quam lectionem suam fecit Muretus. Mavult Steph. ἔλοχωντο; quippe qui ὀχομαι εἰς τόπον τινα, non autem ὀχομαι ἐν τόπῳ τινι, rectè dici suspicatus est. Locutionem esse ellipticam, sic supplendam ὥχοντο, ἐν τοῖς ὀχυροῖς ὄντες, autumavit Leunclavius. Sed tali auxilio non opus est. Sanam esse vulgatam scripturam vidit Portus, & exemplis ejusdem loquendi formæ adlatis probavit. Dionys. l. 1. c. 73. πρὸς Αἰνείαν καὶ Τρώας ἐλθεῖν ἐν Ἰταλίᾳ. Idem l. 7. c. 20. ἀποσελεύθεις ἐν Σικελίᾳ πρὸς Ἑλλήνας, &c. Thucyd. l. 7. c. 17. αὐτοὶ τε ἀποσελεύθεις ὀπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ, &c. Noster Hist. Gr. lib. 7. sub fin. ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπῆρσαν, &c. Et in Agesil. haud ita longè ab init. ἐν τῇ ποταμῷ ἐπίσαν, &c.

His adde quæ notavit Sylburg. ad Pausan. pag. 932. edit. Kuhn. necnon Steph. App. ad Al. scripta de Dial. Att. p. 126. & Joh. V. 4.

[² Ἀ ἐκ τῶν Ταόχων, &c.] Memorata p. 317.

[³ Ἀρπασον] Diodor. Sic. l. 14. p. 259. fluvius hic dicitur Ἀρπαγοῦ. Idem pro Σκυθινῶν dat. Τασκητίνων. Paulò aliter nomen hoc scribit etiam Steph. Byz. Σκυθηνοὶ ἔδντο δὲ πρὸς τῶν Μακρῶν, ὡς Ξενοφῶν ἀναβάσεως τέλει. Sed de his plura in Indice Geograph.

[⁴ Ἐπεσιήσαντο] Adi p. 230. n. 4.

[⁵ Πρὸς πόλιν μεγάλην, &c.] Alium hîc, atque solet aliàs, nominum istorum ordinem instituit. Vide p. 9. n. 5. & p. 32. n. 2. Cæterum, pro Γυμνίας apud Diodor. Sic. l. 1. c. scribitur γομιασία.

Γυμνίας. ¹ Εκ ταύτης τῆς χώρας ὁ ἄρχων τοῖς Ἑλλησιν ἡγεμόνα πέμπει, ὅπως διὰ τῆς ἑαυτῶν πολεμίας χώρας ἐπάγοι αὐτὰς. Ἐλθὼν δὲ αὐτὸς, λέγει ὅτι ² ἄξει αὐτὰς εἰς χωρίον, ὅθεν ³ πέντε ἡμερῶν ὄψονται θάλατταν· εἰ δὲ μὴ, τεθνάναι ἐπηγγέλλετο. ⁴ Καὶ ἡγούμενος δὲ, ἐπεὶ ἐνέβαλεν εἰς τὴν ἑαυτοῖς πολεμίαν, παρεκελεύετο αἶθειν καὶ φθείρειν τὴν χώραν· ⁵ ὧ καὶ δῆλον ἐγένετο ὅτι τὰτα ἐνεκα ἔλθοι, καὶ ⁶ τῆς τῶν Ἑλλήνων εὐνοίας. Καὶ ἀφικνῶνται ⁷ ἐπὶ τὸ ἱερὸν ὄρος τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ ὄνομα δ' ἦν τῷ ὄρει Θήχης. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πρῶτοι ἐγένοντο ἐπὶ τῷ ὄρει, καὶ κατεῖδον τὴν θάλατταν, ⁸ πολλὴ κραυγὴ

regione princeps ejus itineris ducem Græcis mittit, ut eos per agrum sibi hostilem deduceret. Ipse autem cū venisset, se ducturum eos ad locum aiebat, unde dierum quinque *spatio* mare conspiciantur essent: sin autem, minus se mortem perpeffiarum recipiebat. Atque adeò præcedens, postquam in hostile sibi *solum* ingressus esset, ut agrum incenderent & vastarent hortabatur: ex quo patuit eum hâc de causâ venisse, non propter *aliquam* erga Græcos benevolentiam. Ac die quinto sacrum ad montem perveniunt; monti autem nomen erat Theches. Cūque priores in montem evassent, ac mare conspicerent, magnus eorum clamor exstitit.

¹ Εκ ταύτης τῆς, &c.] Sunt, qui delendam putarunt præpositionem istam: sed non audiendi. *Diodor. Sic. l. c.* Εκ δὲ ταύτης ὁ τῶν τόπων, &c. eodem prorsus modo.

² Ἀξει αὐτὰς] Sic MS. Eton. edit. *Steph. & Ald.* Pessimè *Leunclav.* scribit αὐτός.

³ Πέντε ἡμερῶν] Vide p. 71. n. 1. & p. 236. n. 8.

⁴ Καὶ ἡγούμενος δὲ, ἐπεὶ, &c.] Hanc loci scripturam ac distinctionem *Mureto* debes. Prius legebatur, τεθνάναι ἐπηγγέλλετο· καὶ ἡγούμενος, ἐπεὶ δὲ ἐνέβαλεν, &c. *Leunclav.* autem sic restituit:—ἐπηγγέλλετο. καὶ ἡγούμενος, ἐπειδὴ ἐνέβαλεν, &c. Cæterum pro ἑαυτοῖς, quod mox occurrit, MS. Eton. habet ἐαυτῶν: quo casu suprâ modò usus est *Noster*, διὰ τῆς ἐαυτῶν πολεμίας, &c. Sed nil mutan-

dum: nam πολέμιος cum utroque casu jungi solet.

⁵ Ω καὶ δῆλον] MS. Eton. & edit. quædam vet. malè exhibent ὁ καὶ δῆλον, &c. Idem error in libr. 2. p. 133. irrepsit.

⁶ Τῆς τῶν Ἑλλήνων, &c.] Dicitur pro eo quod est τῆς εἰς τὰς Ἑλληνας, &c. De quâ locutione vide K. Π. p. 603. n. 1.

⁷ Ἐπὶ τὸ ἱερὸν ὄρος, &c.] In MSto Eton. desunt τὸ ἱερὸν: de hoc epitheto infrâ dicendum in l. 7. mons autem iste *Diodoro* est χήνιον, MS. Eton. Ηχης.

⁸ Πολλὴ κραυγὴ, &c.] *Diodor. Sic.* loco cit. ὡς εἶδον πορευόμενοι οἱ πρῶτοι τὴν θάλατταν, περιχαρεῖς ἦσαν, καὶ τοιαύτην ἐποίησαν κραυγὴν, ὥστε τὰς ἐπὶ τῷ ἐραγίας ὁλίας, ὑπολαμβάνοντις πολεμίων ἐφοδὸν εἶναι, χωρεῖν εἰς ὕψος.

ἐγένετο. Ἀκέσας δὲ ὁ Ξενοφῶν καὶ οἱ ὀπισθοφύλακες, ᾤθησαν καὶ ἔμπροσθεν ἄλλας ἐπιθήειν πολεμίας. ¹ εἶπον γὰρ καὶ ὀπισθεν οἱ ἐκ τῆς καιομένης χώρας καὶ αὐτῶν οἱ ὀπισθοφύλακες ἀπέκτεινάν τε τινὰς καὶ ἐζώγρησαν, ἐνέδραν ποιησάμενοι καὶ γέρεα ἔλαβον δασέων βοῶν ² ὠμοβόεια ἀμφὶ τὰ εἴκοσιν.

Ἐπειδὴ δὲ βοὴ πλείον τε ἐγίνετο καὶ ἐγγύτερον, καὶ οἱ αἰεὶ ἐπιόντες ³ ἔθεον δρόμῳ ἐπὶ τὴς αἰὲ βοῶντας, καὶ πολλῶ μείζων ἐγίνετο βοή, ὅσω δὴ πλείους ἐγίνοντο, ἐδόκει δὴ μείζον τι εἶναι τῷ Ξενοφῶντι. ⁴ Καὶ ἀναβὰς ἐφ' ἵππον, καὶ Λύκιον καὶ τὴς ἵππέας ἀναλαβὼν, παρεβοήθει καὶ τάχα δὴ ἀκέσσι βοῶντων τῶν στρατιωτῶν, ⁵ θάλαττα, θάλαττα, καὶ παρεγγυώνων.

Quem cum Xenophon & agminis extremi milites audiissent, arbitrabantur hostes restare alios qui etiam à fronte Græcos invaderent: nam & à tergo nonnulli de exusta regione sequebantur; eorumque aliquos extremi agminis custodes occiderant, aliquos etiam vivos, locatis insidiis, ceperant: scuta quoque ferè viginti ex crudo boum hirsutorum corio facta ceperunt.

Cum autem augesceret clamor & propius accederet, & qui semper succedebant cursu tenderent ad illos, qui continenter clamabant, ac multò major efficeretur clamor, prout plures utique convenissent, res aliqua sanè gravior esse Xenophonti visa est. Itaque cum conscendisset equum, & Lycium equitèscum secum sumpsisset, opem suis laturus adcurrebat: ac statim quidem audiunt milites, mare, mare, clamantes, & se mutuò cohortantes. Ibi tum

¹ Εἶποντο γὰρ καὶ, &c.] A MSto Eton. absunt καὶ οἱ. Articulus ita potius collocandum statuerunt Leuncl. & Portus quàm, ut vulgò solet inter καὶ & ὀπισθεν. Nec rejiciendum censui, quem proposuerunt, ordinem.

² ὠμοβόεια] MS. Eton. & edit. quædam vet. dant ὠμοβοῖνα: quam scripturam agnoscunt etiam Suidas & J. Pollux. At Stephanus, quocum facit Leuncl. ὠμοβόεια, & ὠμοβοείων paulò infrà, ex veterum auctoritate codicum in contextu retinere maluit,

³ ἔθεον δρόμῳ] Sic demum rectè rescripsit Steph. Ab aliis legi solet ἔθεον δρόμον. Sed illo modo passim loquitur Noster: p. 81. ἡγεῖτο δρόμον θεῖν. p. 281. ὤρμησαν δρόμῳ. p. 313. δρόμῳ ἔθεον. & infrà l. 5. haud ita longè ab init. καὶ ἔθεον δρόμῳ οἱ, &c.

⁴ Καὶ] Respice p. 104. n. 2.

⁵ θάλαττα, θάλαττα] Repetito nomine militum animos in lætitiā repentè conjectorum feliciter exprimit. Affectum eundem, simili ferè de causâ natum, haud dissimiliter depingit Virgil. Æneid. l. 3. v. 523. & seq.

— Ita—

Ενθα δὴ ἔθεον ἅπαντες, καὶ οἱ ὀπισθοφύλακες, καὶ τὰ ὑποζύγια
ἡλαύνετο καὶ οἱ ἵπποι. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο πάντες ἐπὶ τὸ ἄκρον,
ἐνθαυθα δὴ περιέβαλλον ἀλλήλους, καὶ στρατηγὸς καὶ λοχαγὸς,
1 δακρύοντες. Καὶ 2 ἐξαπίνης, 3 ὅτε δὴ παρεγυήσαντο, οἱ στρα-
τιῶται φέρονσι λίθους, 4 καὶ ποιεῖσι κολωνὸν μέγαν. 5 Ἐνθαυθα

currebant universi, etiam agminis extremi milites, cum quidem &
jumenta eodem agerentur & equi. Posteaquam universi in ju-
gum pervenissent, tum verò se invicem, & duces & cohortium
ductores, fufis interea lacrymis, amplexabantur. Ac derepentè,
incertum cujus jussu, lapides congerunt milites, & magnum exci-
tant tumultum. Huc scutorum ex crudo boum corio factorum,

— *Italiam primus conclamat A-
chates;*

Italiam læto socii clamore salutant.
Pontus autem Euxinus erat, quem
Græci jam tum conspexere; ad
quem civitates Græcanicæ sitæ e-
rant haud paucæ. Hinc illud gau-
dium.

1 Δακρύοντες] *Adi* Κ. Π. p. 530.
n. 1. Noster *Hist. Gr.* l. 7. non longè
ab init. Τὰς μέντοι ἐν Σπάρτῃ ἔφασαν
ἀκρόασις (suos scil. victoriâ poti-
tos)—πάντας κλαίειν. Οὕτω κοινόν τι
ἄρα χαρὰ καὶ λύπη δάκρυά ἐστι.

2 Ἐξαπίνης] *Steph.* è Nostro qui-
dem in suo *Gr. L. Thes.* citat. ἐξαί-
φνης, sed ibidem observandum ait,
noluisse Xenophontem dicere ἐξαπίνης,
quòd (nollem dictum) esset ποιητικώ-
τερον. *Constant* etiam unicum vocis
ejusdem ex *Homero* adfert exem-
plum. At vocibus Xenophontem
poëticiis gaudere, neque cuiquam
paulò humaniori ignotum, & *Ste-
phanus* ipse in annotationibus suis
subinde observavit. *Thom. Magist.*
Ἐξαπινάως, Θεκυδίδης, &c. οἱ δὲ ἑ-
τορικοὶ, ἐξαπίνης. Sic & suprà No-
ster p. 217. ἐξαπίνης οἱ μὲν. &c.

3 Ὅτε δὴ παρεγυήσαντο, &c.] In

MS. Eton. edit. *Ald. Flor.* & *Suid.*
ὅτε δὴ disjunctim legitur; quidam
etiam codices, teste *Stephano*, ha-
bent ἔτω. Sed cum eodem viro
doctissimo et *Leuncl.* libens ὅτε δὴ,
&c. conjunctim scripsi: quâ lo-
quendi ratione infrà quoque usus
est Noster.

4 Καὶ ποιεῖσι κολωνόν, &c.] Illu-
strat hæc *Diodor. Sic.* l. 14. p. 259.
συνενέγκαντες δ' εἰς ἓνα τόπον λίθους
παμπληθεῖς, καὶ ποιήσαντες αὐτῶν
ἀναστήματα μεγάλα, σκύλα τῶν
βαρβάρων ἀνέθεσαν, βελλόμενοι τῇ
στρατείᾳ ἀθάνατον ὑπόμνημα καί-
λιπεῖν.

5 Ἐνθαυθα ἐνέλιθον, &c.] *Suid.* in
v. Παραγελλεῖ, Ἐνθαυθα ἀνέλιθον,
δερμάτων πολλῶν, καὶ βακχίῃας, καὶ
γέρεα. MS. etiam Eton. pro δερμα-
τῶν habet δερμάτων. Sed sana est
vulgata lectio, cum quâ intelligas
oportet ἀσπίδων. Vox eadem bis
patiturellipsin *Anacr. Od.* 14. scil. v.
10. Καὶ δὲρα καὶ βοείην, i.e. ἀσπίδα.
& v. 18. Μάτην δ' ἔχω βοείην. Idem
MS. dat ὠμοβοῖνων, edit. quædam
vet. ὠμοβοῖων. Quibus jam suprà
p. 322. n. 2. vulgatam scripturam
prætulimus.

ἐνεβίθεσαν πλῆθος δερματίνων ὤμοβοείων, καὶ βακληρίας, καὶ τὰ αἰχμάλωτα γέρρα, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτός τε κατέτεμνε τὰ γέρρα, καὶ τοῖς ἄλλοις διεκελεύετο. Μετὰ ταῦτα τὸν ἡγεμόνα ἀποπέμπουσιν οἱ Ἕλληνες, ¹ δῶρα δόντες ἀπὸ κοινῆς, ἵππον, καὶ Φιάλην ἀργυρᾶν, καὶ σκευὴν Περσικὴν, καὶ δαρεικὰς δέκα· ἥτει δὲ μάλιστα τὰς δακτυλίδας, καὶ ἔλαβε πολλὰς παρὰ τῶν Σρατιωτῶν. Κώμην δὲ δείξας αὐτοῖς, ἔσκηνήσασσι, καὶ τὴν ὁδὸν ἣ εἰσπορεύουσιν εἰς Μάκρωνας, ἐπεὶ ἑσπέρα ἐγένετο, ² ὤχετο τῆς νυκτὸς ἀπῳών.

Εὐγεῦθεν ἐπορεύθησαν οἱ Ἕλληνες ³ διὰ Μακρώνων σαθμὰς πρεῖς, παρασάγγας δέκα. Τῇ πρώτῃ δὲ ἡμέρᾳ ἀφίκουτο ἐπὶ τὸν πόλεμον, ὅς ὤριζε τὴν τε τῶν Μακρώνων χώραν καὶ τὴν τῶν Σκυθινῶν. ⁴ Εἶχον δ' ὑπερδέξιον χωρίον οἷον χαλεπώτατον, καὶ

numerum magnum, & baculos, & gerra hostibus erepta, imponebant; ipse etiam itineris dux gerra concidebat, & aliis idem ut facerent suadebat. Post hæc Græci ducem itineris dimittunt, cum ei donassent ex communi thesauro equum, & pateram argenteam, & ornatum Persicum, & daricos decem: annulos autem in primis petebat, multosque ad id à militibus accepit. Cum vicum eis monstrasset, quò diversuri essent, & viam quâ ad Macronas progredi possent, ubi advesperascebat, noctu discessit.

Indè Græci per Macronas castris tribus, parasangas decem progressi sunt. Ac primo quidem die ad amnem perveniunt, qui Macronum & Scythinorum regionem terminabat. Erat iis ad dextram locus editus quàm difficillimus, & ad sinistram alius am-

¹ Δῶρα δόντες ἀπὸ, &c.] *Diodor.* Sic. loco paulò ante cit. καὶ τῶ μὲν ἰδηγῆσαντι Φιάλην ἀργυρᾶν, καὶ σκευὴν Περσικὴν ἰδωρησαντο· ὅς δὲ ξας αὐτοῖς τὴν ἐπὶ Μάκρωνας ὁδὸν, ἀπηλλάγη. Cæterum, cum κοινῆς intelligendum est forsan θησαυρῆς: cuiusmodi supplementum postulat *Thucydides* l. i. c. 80. καὶ ἄτε ἐν κοινῇ ἔχουσιν, &c, *Schol.* Ἐν κοινῇ, ταμιεῖον δηλονότι. Ad del. 6. c. 8. De daricis vide p. 5. n. 2.

² Ὦχετο τῆς νυκτὸς ἀπῳών] Ad i. p. 216. z. 8.

³ Διὰ Μακρώνων] Sic suprâ p.

319. dixit Διὰ Καλύβων, & p. 320. Διὰ Σκυθινῶν.

⁴ Εἶχον δ' ὑπερδέξιον, &c.] *Etymol.* m. auctor, *Suid.* & *Phavor.* locum hunc Xenophonticum exscripsere: qui tamen omnes vim vocis ὑπερδέξιον silentio prætermiserunt. Expōni rectè quidem solet aliàs superior, editus, &c. Sic suprâ p. 238. & alibi passim. Hic verò interpretes, quos vidi, omnes locum non editum tantum, sed à dextrâ quoque Græcorum positum, istâ voce significari putârunt. Et huic quidem inter-

ἔξ ἀριστερᾶς ἄλλον ποταμὸν, εἰς ὃ ¹ ἐνέβαλλεν ὁ ὀρίζων, δι' ᾧ
 ἔδει διαβαίνειν. Ἦν δὲ ἔτος δασύς δένδροις ² παχέσι μὲν ἔ,
 πυκνοῖς δέ. Ταῦτα, ἐπεὶ ³ προῆλθον οἱ Ἕλληνες, ἔκοπτον
 σπεύδοντες ὡς τάχιστα ἐκ τῆ χωρίας ἐξελθεῖν. Οἱ δὲ Μά-
 κρωνες, ἔχοντες γέρρα καὶ λόγχας καὶ ⁴ τριχίνης χιτῶνας,
⁵ καταντιπέραν τῆς διαβάσεως παρατεταγμένοι ἦσαν, καὶ ἄλ-
 λήλοις διεκελεύοντο, καὶ λίθους εἰς τὸν ποταμὸν ἐρρίπταν·
 ἐξικνῆνθ' οὖν δὲ ἔδ' ἔτως, ἔδ' ἔβλαπτον ἔδ' ἐνα.

Εὐθα δὴ προσέρχεται τῷ Ξενοφῶνι τῶν πεληαςῶν τις ἀ-
 νήρ, Αθηνῆσι Φάσκων δεδουλευκέναι. λέγων ὅτι γινώσκῃ τὴν

nis, in quem ille, qui *agros utriusque nationis terminabat*, influe-
 bat; qui *sane* trajiciendus erat. Confitus erat arboribus non den-
 sis quidem, sed frequentibus. Has, Græci cū accessissent, cæ-
 debant; id operam sedulò dantes, ut quam celerrimè de *hoc loco*
 evaderent. At Macrones, ornati gerris & hastis & tunicis *quas è*
pilis contextis fecerant, exadversum trajicendi locum instructi
 stabant, ac se mutuò cohortabantur, lapidésque in amnem jacie-
 bant: verum nè sic quidem *ad Græcos* pertingebant, nec quem-
 quam lædebant.

Ibi tum ad Xenophontem ex peltastis vir quidam accedit, qui
 servitutem Athenis se servivisse profiteretur; dicerétque adèò lin-

interpretationi favent, quæ mox
 sequuntur hæc, καὶ ἐξ ἀριστερᾶς ἄλλον,
 &c. Eandem voci tribuit notio-
 nem interpretes etiam *Dionys. Hal.*
 l. 3. c. 23. ἐξ ἱπερθεξίης τε καὶ ἰων ἐπὶ
 τὸ πρᾶν, &c. i. e. *de loco superiore*
à dextra in loca declivia, &c. Cæte-
 rum, οἶον itidem superlativo præ-
 positum infra videre est l. 7. haud
 longè ab init.

¹ ἐνέβαλλεν ὁ ὀρίζων] Similiter
 verbo isto usus est p. 10. καὶ ἐμβάλλει
 (Marfyas) εἰς τὸν, &c. Porro, exem-
 pla participiorum quæ quemad-
 modum ὀρίζων, præfixo articulo in
 nomina transeunt, extant Matt.
 IV. 3. XIX. 4. Act. VII. 44. & in
 scriptis τῶν ἐξω passim. Ex genio
 itaque Linguae Græcæ, non He-
 bræorum more, (quod censuit Vi-

gerus, c. 1. § 19) natus est hic
 participii usus.

² Παχέσι μὲν ἔ, πυκνοῖς δέ] Hanc
 loci distinctionem optimè sequu-
 tus est *Amasæus*; cū cæteri in-
 terpretes exprefferint hanc, — πα-
 χέσι μὲν, ἔ πυκνοῖς δέ: quam & li-
 bri hætenùs editi repræsentant.
 Quòd si δένδρα illa πυκνά non es-
 sent, quâ tandem ratione δασύς
 ex illis dici potuerit amnis? Ge-
 mina huic loquutio est p. 284. —
 μέγας μὲν ἔ, καλὸς δέ. Adde p.
 220. n. 3.

³ Προῆλθον] MS. Eton. προσῆλθον.

⁴ Τριχίνης] Ex Lexicographis
 qui totus pendet, vocem hanc ex-
 tra scriptorum sacrorum monu-
 menta reperiri miretur.

⁵ Καταντιπέραν] Vide p. 61. n. 1.

¹ Φωνὴν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ οἶμαι, ἔφη, ἐμὴν ταύτην τὴν πα-
τρίδα εἶναι· καὶ, εἰ μὴ τι κωλύει, ἐθέλω αὐτοῖς διαλεχθῆναι.
Ἀλλ' ὅθεν κωλύει, ἔφη· ἀλλὰ διαλέξαι καὶ ² μάθε πρῶτον αὐτῶν,
τίνες εἰσὶν. Οἱ δ' εἶπον, ἐρωτήσαντες, ὅτι Μάκρωνες. Ερώτα
τοίνυν, ἔφη, αὐτὰς, τί ³ ἀντιτελάχασι, καὶ χρῆζεσιν ἡμῖν πολέ-
μιοι εἶναι; Οἱ δ' ἀπεκρίναντο, ὅτι καὶ ὑμεῖς ⁴ ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ἔρ-
χεσθε. Λέγειν ἐκέλευον οἱ Σφαίριοι ὅτι γε ὁ κακῶς ποιήσωνες,
ἀλλὰ βασιλεῖ πολεμήσαντες ἀπερχόμεθα εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ
ἐπὶ θάλατταν βελόμεθα ἀφικέσθαι. Ἡρώτων ἐκεῖνοί, εἰ δοῖεν
ἂν τέτων τὰ πινυτά. Οἱ δ' ἔφασαν καὶ δεῖναι καὶ λαβεῖν ἐθέλειν.
Εὐεῦθεν ⁵ διδόασιν οἱ Μάκρωνες βαρβαρικὴν λόγχην τοῖς Ελ-

guam se *illorum* hominum agnoscere. Atque arbitror, inquit,
meam hanc esse patriam: ac, nisi quid vetat, volo cum eis col-
loqui. Nihil verò, ait *ille*, vetat; quin colloquere cum eis, ac
primùm ex iis discito, quinam *hominum* sint. Dixerunt illi, in-
terrogante *eo*, Macronas se esse. Quære igitur, inquit *Xenophon*,
cur aciem adversùs nos instruxerint, velintque nostri esse hostes.
Responderunt illi, Quia vos etiam ad *regionem* nostram acceditis.
Dicere *hominem* jubebant duces, *id* sanè non *eo factum* ut ullo vos
damno afficiamus, sed posteaquàm adversùs regem bellum gessi-
mus, in Græciam redimus, & ad mare pervenire volumus. Quæ-
rebant illi, num de his fidem dare vellent. Velle se aiebant *Græci*
& dare fidem & accipere. Tum Macrones hastam Græcis barba-

¹ Φωνήν] *Linguam* itidem deno-
tat vox illa p. 186.

² Μάθε — αὐτῶν] Sic Noster K.
Π. p. 97. Μάθε δέ με, ὦ, &c. utro-
bique intelligenda est præpositio;
ut integra oratio sit, παρ' vel ἐξ
τῶν — παρ' vel ἐξ ἐμῶ. Confer K.
Π. p. 67. n. 1.

³ Ἀντιτελάχασι, &c.] MS. Eton.
habet ἀντιτετάχασι, more scil. Io-
num & Atticorum, pro ἀντιτελαγ-
μένοι εἰσὶ. Cæterùm, de verbo χρῆ-
ζεσιν lege sis p. 239. n. 4.

⁴ Ἐπὶ τὴν ἡμετέραν] In MSto E-
ton. additur χώραν: cujus tamen
passim obvia est ellipsis. Vide p.
30. n. 2.

⁵ Διδόασιν οἱ, &c.] Eandem dia-
lectum Nostro usurpatam infra vi-
debimus. *Diodor. Sic. l. 14. p. 259.*
Οἱ δ' Ἕλληνες εἰσβαλόντες εἰς τὴν τῶν
Μακρωνῶν χώραν, ἐσπείσαντο, καὶ πρὸς
πίσιν παρὰ μὲν ἐκείνων λόγχην ἔλα-
βον βαρβαρικὴν. αὐτοὶ δ' Ἑλληνικὴν
ἔδωκαν· ταῦτα γὰρ ἔφασαν αὐτοῖς οἱ
βάρβαροι διὰ προγόνων παραδεδόσθαι
πρὸς πίσιν βεβαίωτάτα. Moris au-
tem antiquorum fuisse, ut in fide
dandâ accipiendâque arma inter se
permutarent ex *Homero* constat de
Diomede & Glaucō sic canente,
Il. ζ'. v. 230.

Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν·
ὄφρα, &c.

λησιν, οἱ δὲ Ἕλληνες ἐκείνοις Ἑλληνικὴν ταῦτα γὰρ ἔφα-
σαν πῖσ' αἰ εἶναι· θεὸς δ' ἐπεμαρτύραντο ἀμφοτέρω.

Μετὰ δὲ τὰ πῖσ' αὐθὺς οἱ Μάκρωνες τὰ δένδρα ¹ συνεξέκοπ-
τον, τὴν τε ² ὁδὸν ὠδοποιοῦν, ὡς διαβιβάσοντες, ἐν μέσοις ἀναμε-
μιγμένοι τοῖς Ἕλλησιν· καὶ ἀγορὰν οἶαν ἐδύνατο παρῆχον· καὶ
³ διήγαγον τρισὶν ἡμέραις, ἕως ἧς ἐπὶ τὰ ὄρη τῶν Κόλχων κατέ-
σκησαν τὰς Ἑλλήνας. Ἐνθαῦθα ἦν ὄρος μέγα, προυβαλὸν δὲ καὶ
ἐπὶ τέττε οἱ Κόλχοι παρατεταγμένοι ἦσαν. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον
οἱ Ἕλληνες ἀντιπαρελάσαντο Φάλαγγα, ὡς ἔτις ἀξοντες πρὸς
τὸ ὄρος· ἔπειτα δὲ ἔδοξε τοῖς Σραῖηγοῖς συλλεγεῖσι βελεύ-
σασθαι, ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνισθῶσι. Ἐλεξεν ἔνθεν Ξενοφῶν
ὅτι δοκεῖ, παύσαντας τὴν Φάλαγγα, ⁴ λόχους ὀρθίους ποιεῖν.
“ Ἡ μὲν γὰρ Φάλαγξ διασπασθήσεται εὐθὺς· ⁵ τῇ μὲν γὰρ
“ ἀνοδόν, τῇ δὲ εὐοδὸν εὐρήσομεν τὸ ὄρος· καὶ εὐθὺς τέτο α-
“ θυμίαν ποιήσει, ὅτι τεταγμένοι εἰς Φάλαγγα, ταύτην

ricam dant, & illis Græci vicissim Græcam; nam hoc pacto fidem
apud se dari aiebant: deos autem utrique testes invocabant.

Posteaquam fides esset data, statim Macrones unâ cum Græcis
arbores cædebant, & viam sternebant, velut trajecturi in alteram
ripam, Græcis mediis permitti: forum etiam rerum venalium, quale
quidem poterant, suppeditabant; & triduo deducebant, usquequò
Græcos in Colchorum montibus sisterent. Erat ibi mons quidem
magnus, sed in quem tamen adscendi posset: atque in eo Colchæ
stabant instructi. Ac primum quidem Græci phalangem contrâ
instruxerunt, quasi sic dispositam aciem ad montem ducturi: sed
deinde ducibus collectis visum est deliberandum esse, quo pacto
quàm præclarissimè dimicaturi essent. Itaque Xenophon sibi vi-
deri dixit, omisâ phalange, cohortes rectas instituendas esse.
“ Nam phalanx statim, pergit, divulsa erit: quippe alibi quidem
“ montem invium, alibi aditu facilem reperiemus; idque mox
“ animi demissionem creabit, quòd nostri in phalangem dispositi,

¹ Συνεξέκοπτον] In Steph. Thes.
deest hoc verbum; à Constant. sine
auctore adfertur.

² Ὀδὸν ὠδοποιοῦν] Confer p. 233.
n. 1.

³ Διήγαγον, &c.] MS. Eton. παρ-
ήγαγον ἐν, &c.

⁴ Λόχους ὀρθίους] Adi p. 276. n. 2.

⁵ Τῇ μὲν γὰρ ἀνοδόν, &c.] Suid. &
Phavor. Ἀνοδόν, ἀδιέξοδον: uterque
deinde locum hunc citat.

⁶ Ὅτι — ὀρεῶσιν] MS. Eton. ὀ-
ταν: de ὀρεῶσι pro ὀψονίαι vide p.
315. n. 6.

“ διεσπασμένην ὁρῶσιν. Ἐπειτα δὲ, ἦν μὲν ἱ ἐπὶ πολλὰς τετα-
 “ μένοι προσάγωμεν, περιττεύσεσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι, καὶ τοῖς
 “ περιττοῖς ἡ χρήσονται ὅ, τι ἂν βέλωνται· εἰ δ’ ἐπὶ ὀλίγων
 “ τεταγμένοι ἴωμεν, ἔδεν ἂν εἴη θαυμαστὸν, εἰ διακοπεῖη ἡμῶν ἡ
 “ φάλαγξ ὑπὸ ἀθρόων πη καὶ βελῶν καὶ ἀνθρώπων συμπεσόντων·
 “ εἰ δὲ πη τετοῦτο ἔσται, τῇ ὅλῃ φάλαγγι κακὸν ἔσται. Ἀλλὰ μοι
 “ δοκεῖ ὀρθίως τὰς λόχας ποιησασμένους, τοσούτον χωρίον ἵκα-
 “ τασχεῖν διαλιπόντας τὰς λόχας, ὅσον ἔξω τὰς ἐσχάτας
 “ λόχας γενέσθαι τῶν πολεμίων κερμάτων· καὶ ἔτι εἰς ἐσόμεθα
 “ τῆς τε τῶν πολεμίων φάλαγγος ἔξω οἱ ἐσχατοὶ λόχοι, καὶ
 “ ὀρθίως ἄγοντες οἱ κρείττους ἡμῶν πρῶτοι προσίσσιν· ἢ τε ἂν

“ hanc ipsam divulsam videbunt. Præterea, si sic instructi in hostes
 “ ut multis condensa sit acies tendamus, numero nos superaturi
 “ sunt hostes, & illorum operâ quibus nos superaverint ad quam-
 “ cunque voluerint rem usuri sunt; sin ita instructi pergamus ut
 “ rarior sit, nihil mirum fuerit, si ea nostra phalanx alicubi per-
 “ rupta sit à confertis tum telis tum hominibus ingruentibus:
 “ quòd si hoc aliquâ in aciei parte acciderit, toti phalangi malè
 “ erit. Verùm arbitror, ubi cohortes rectas instituerimus, tan-
 “ tum cohortes istas per intervallâ dispositas spatii occupare de-
 “ bere, ut extremæ cohortes extra hostium cornua porrectæ sint:
 “ atque sic demum erimus cohortes utique extremæ extra hostium
 “ phalangem, & dum rectas ducemus cohortes, nostrum præstan-
 “ tissimi quique primi ad hostem accedent; quâque locus transitu

1 Ἐπὶ πολλὰς τεταγμένοι, &c.] Dicuntur, quorum ordines majore numero à fronte ad extremam aciem porriguntur: ἐπὶ ὀλίγων, vicissim, quorum μήκος, seu frontis longitudo, βάθος, seu latitudinem aciei superat. Secundum autem, æquè ac quartum, præpositioni ἐπὶ rectè hic adponi casum, videre est K. Π. p. 461. n. 2.

2 Χρήσονται ὅ, τι, &c.] Vide p. 193. n. 1.

3 Κατασχεῖν, &c.] Lege p. 26. n. 2. p. 244. n. 3. & p. 315. n. 2. de principio proximè sequente.

4 Ὀρθίως ἄγοντες] Amasæus vertit in ardua erectos, &c. quam & Steph. interpretationem probasse videtur. At hoc sensu Noster haud dubiè dixisset ὀρθιον, non ὀρθίως, ἄγοντες: vide p. 308. n. 2. Jam verò, cum scripsit ὀρθίως, non loci naturam, sed aciei formam designare voluit.

5 Πρῶτοι, &c.] Vulgò πρῶτον: quam receptâ scripturâ mutandam vidit ad Amas. Stephanus. Sic supra p. 263. καὶ ἄτοι πρῶτοι, &c. & infra p. 331. καὶ ἄτοι πρῶτοι ἐπὶ τὸ, &c. Cæterum de προσίσσιν vide sup. p. 250. n. 1.

“¹ εὐοδον ἢ, ταύτη ἕκαστος ἄξει ὁ λόχος. Καὶ εἰς τε τὸ
 “ διαλειπόν ² ἢ ῥάδιον ἔσαι τοῖς πολεμίοις εἰσελθεῖν, ἔνθεν
 “ καὶ ἔνθεν λόχων ὄντων, διακόψαι τε ἢ ῥάδιον ἔσαι λόχον
 “ ὀρθιον προσιόντα. Εἰάν τε τις πᾶν τῶν λόχων, ὁ πλε-
 “ σίον βοηθήσει· ἦν τε πῃ εἰς δυνηθῇ τῶν λόχων ἐπὶ τὸ
 “ ἄκρον ἀναβῆναι, ἔθεις μηκέτι μείνη τῶν πολεμίων.”
³ Ταῦτα ἔδοξε· καὶ ἐποίουν ὀρθίως τὰς λόχους. Ξενοφῶν δὲ
 ἀπὼν ἐπὶ τὸ εὐώνυμον ἀπὸ τῆς δεξιᾶς, εἶπε τοῖς στρατιώταις,
 “ Ἄνδρες, ἔτοί εἰσιν ἔς ὁρᾶτε, μόνοι ἐτι ἡμῖν ⁴ ἐμποδῶν τῶ
 “ μὴ ἤδη εἶναι, ἔνθα ⁵ πάλαι σπεύδομεν· τέτρες ἦν πως
 “ δυνώμεθα, ⁶ καὶ ὥμους δεῖ καταφάγειν.”

“ facilis erit, hâc quælibet cohors perget. Neque verò in relieta
 “ inter cohortes nostras intervalla proclive erit hostibus ingredi,
 “ cùm hinc atque hinc constitutæ sint cohortes; nec proclive erit
 “ cohortem rectam accedentem perrumpere. Quòd si ex co-
 “ hortibus aliqua laboraverit, opem feret proxima; & si una de
 “ cohortibus in verticem aliquo modo adscendere poterit, hostium
 “ nemo ampliùs erit qui subsistat.” Hæc decreta sunt: atque
 adeò rectas cohortes instituerunt. Et Xenophon à latere dextro
 ad lævum pergens, hæc habuit ad milites verba, “ Hi, quos cer-
 “ nitis, viri, soli nobis adhuc impedimento sunt quominùs jam
 “ istic fimus, quò jam dudum properamus: hos, si quo modo
 “ possimus, vel crudos devoremus oportet.”

¹ Εὐοδον—ἄξει.] Intellige ὅς· vel
 χωρίον. Verbi illius absolute posi-
 ti exempla pete sis ex p. 304. n. 3.

² Οὐ ῥάδιον ἔσαι.] Sic ex MSto
 Eton. Stephano probante, rescripti.
 Alii dant ἢ ῥάδιον ἔσαι, &c.

³ Ταῦτα ἔδοξε.] Adi p. 223. n. 1.

⁴ Εμποδῶν τῶ μὴ.] Rectè se Steph.
 & Leuncl. probavit hæc lectio. MS.
 Eton. & edit. quædam habent τὸ
 μὴ, &c. Eadem reperitur constru-
 ctio K. Π. p. 172. εὐ ἰδοι, ὅτι καὶ τῶ
 συγγνώμης τυγχάνειν ἐμποδῶν, &c.
 Adde p. 425.

⁵ Πάλαι σπεύδομεν.] In MSto E-
 ton. legitur ἰσπεύδομεν. Sed vide

p. 198. n. 1. De πάλαι consule
 p. 291. n. 4.

⁶ Καὶ ὥμους δεῖ, &c.] Sic ferè
 Noster Hist. Gr. l. 3. ferè medio:
 ὅπερ γὰρ ἐν τέτοις τῖς λόγῳ γένειο περὶ
 Σπαρτιατῶν, εἰδένα δύνασθαι κρύπτειν τὸ
 μὴ ἐχθρὸς εἶναι καὶ ὥμων ἐσθίειν αὐτῶν.
 Vehementer hæc & animosè adeò
 proferuntur, ut adripuisse Noster,
 quod cecinit olim Poëta, videat-
 ur: Il. δ. v. 34. & seq.

Εἰ δὲ σὺ γ' —

Ὀμῶν βιβρώθοις Πρίαμον, Πριάμοιο
 τε παῖδας,

Ἄλλως τε, &c.

Confer Cl. Cleric. ad Num. XIV. 9.
 T t

Επεὶ δ' ἐν ταῖς χώραις ἕκαστοι ἐγένοντο, καὶ τὰς λόχους ὀρθίως ἐποιήσαντο, ἐγένοντο μὲν λόχοι τῶν ὀπλιῶν ἀμφὶ τὰς ὀδοήκοντα, ὁ δὲ λόχος ἕκαστος σχεδὸν εἰς τὰς ἑκατόν· τὰς δὲ πελῖτας καὶ τὰς τοξότας τριχῇ ἐποιήσαντο, τὰς μὲν τὰ εὐώνυμους ἔξω, τὰς δὲ, τὰ δεξιὰ, τὰς δὲ κατὰ μέσον· σχεδὸν ἑξακοσίους ἑκάστος. Εκ τῶν παρηγύησαν οἱ στρατηγοὶ ἑὺχεσθαι· εὐχόμενοι δὲ καὶ παιανίσαντες ἐπορεύοντο. Καὶ Χειρίσοφος μὲν καὶ Ξενοφῶν καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς πελῖται, ἔξω γινόμενοι τῆς τῶν πολεμίων φαλάγγος, ἐπορεύοντο. Οἱ δὲ πολέμιοι, ὡς εἶδον αὐτὰς, ἀντιπορεύονται· καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τὸ δεξιόν, οἱ δὲ ἐπὶ τὸ εὐώνυμον διεσπάρθησαν, καὶ πολὺ τῆς ἐαυτῶν φάλαγγος ἐν τῷ μέσῳ κενὸν ἐποίησαν. Ἰδόντες δὲ αὐτὰς διχάζοντας οἱ κατὰ τὸ

Posteaquam suis quique locis constiterunt, ac rectas sibi instituerant cohortes, gravis armaturæ cohortes octoginta circiter fuerunt, cum quælibet cohors centenis ferè militibus constaret: peltastas verò & sagittarios trifariam disposuerunt, alios extra sinistrum cornu, alios extra dextrum, alios acie mediâ; singulis in partibus fere sexcentos. Deinde diis vota nuncuparent milites edixere duces; ac vota ubi nuncupassent & pæana cecinissent iter pergebant. Et Cherisophus atque Xenophon quique cum ipsis erant peltastæ ita pergebant, ut extra hostium essent phalangem. Hostes autem, eos ubi vidissent, contra perrexere: & partim latus dextrum, partim sinistrum versùs erant distracti, atque adeò mediam ipsorum aciem magnâ ex parte vacuam reliquerunt. Eos cum peltastæ, qui Ar-

1 Εὐχεσθαι· &c.] Ea scil. nuncupare vota, de quibus perfolutis mox infra sub finem libri legemus. De παιανίσαντες vide p. 200. n. 1.

2 Αὐτὰς, ἀντιπορεύονται· &c.] MS. Eton. — αὐτὰς ἀντιθέουσι, οἱ μὲν ἐπὶ τὸ δεξιόν, οἱ δὲ ἐπὶ τὸ εὐώνυμον διασπάρθησαν, καὶ πολὺ τῆς αὐτῶν, &c. Quam si lectionem sequaris, sic cum Leuncl. reddas: Hostes, cum eos in se cursu ferri viderent, partim dextrum versùs, partim sinistrum latus dispersi sunt, aciemque, &c.

3 Φάλαγγος] Vide p. 219. n. 1.

4 διχάζοντας] In Steph. Thes.

reperitur quidem διχάζω, sed absque auctore: Constant. citat. tantum Matt. X. 35.

5 Κατὰ τὸ Ἀρκάδιον] MS. Eton. πρὸς τὸ, &c. nec malè quidem, si veritas in vel apud, &c. Perperam Leunclav. reddit, instructi Arcadio more, &c. Cujus tamen in margine editionis tandem scribitur, qui Arcadico erant in agmine — Rectius Amasæus locum accepit, qui dat Arcadici peltati — Vult hic Arcadas Noster, qui leviori usi sunt armaturâ; quibûsque mox sese Arcadas gravioribus instructos armis adjunxisse

Αρκαδικὸν πελῆσσαι, ὧν ἦρχεν Αἰσχίνης ὁ Ακαρνάν, νομί-
σαντες φεύγειν, ἁνὰ κράτος ἔθεον· καὶ ἔτοι πρῶτοι ἐπὶ τὸ ὄρος
ἀναβαίνουσι· ² συνεφείπετο δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ Αρκαδικὸν ὀπλιτι-
κὸν, ὧν ἦρχε Κλεάνωρ ὁ Ορχομένιος. Οἱ δὲ πολέμιοι, ἐπεὶ
ἤρξαντο θεῖν, ἐκέτι ἔστησαν, ἀλλὰ φυγῇ ἄλλος ἄλλη ἐτρά-
πετο. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἀναβάντες, ἐς ῥά σπεδεύσαντο ἐν πολ-
λαῖς κώμαις, καὶ τὰ ἐπιτήδεια δὲ πολλὰ ἐχέσαις. ³ Καὶ
τὰ μὲν ἄλλα ἔθεν ἦν, ὅ, τι καὶ ἐθαύμασαν· ⁴ τὰ δὲ σμήνη
πολλὰ ἦν αὐτόθι, ⁵ καὶ τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον τῶν στρα-
τιωτῶν, πάντες ἄφρονες τε ἐγίνοντο, καὶ ἡμεν, καὶ ⁶ κάτω
διεχώρει αὐτοῖς, καὶ ⁷ ὄρθος ἔδειξεν ἐδύνατο ἵσασθαι· ἀλλ' οἱ

cadico erant in agmine quibúsque Æschines Acarnan præerat, se
duas in partes scindere conspexissent, rati homines fugere, totis
viribus currebant: atque hi primi in montem adscendunt: sub-
sequebantur hos gravis etiam armaturæ milites Arcadici, quibus
Cleanor Orchomenius præerat. At hostes, posteaquam currere
cœperunt illi, non constiterunt ampliùs, sed alius aliò fugâ elapsi
sunt. Græci cùm adscendissent, multis in vicis castra locârunt,
atque his sanè commeatûs copiâ abundantibus. Et in cæteris
quidem nihil erat, quod mirati sunt, verùm alvearia illic erant
multa, & de favis quotquot ex militibus comedebant, omnes &
amentes fiebant, & vomebant, & ipsis egerebatur infrâ, & rectus

xisse tradit. Lege sis p.277.de Æ-
schine. Cæterum, cum Αρκαδικὸν
intellige συστῆμα, itémque cum ὀπ-
λικὸν paulò infrâ. Confer p.7.n.4.

1 Ἀνὰ κράτος] MS.Eton. ἀνακρα-
γόντες. Confer p.296.n.2.

2 Συνεφείπετο] In lexicis defi-
deratur.

3 Καὶ τὰ μὲν ἄλλα] Quem ante
casum passim κατὰ deest. Vide p.
198.n.4.

4 Τὰ δὲ σμήνη. &c.] Diodor. Sic.
l.14. p.259. Εὐρίσκετο δὲ καὶ σμήνη
παμπληθῆ περὶ τῆς τόπης, ἐξ ὧν
πολυτελῆ προσεφέρετο κηρία· τέ-
των δ' οἱ γευσάμενοι παραλόγῳ πε-
ρεπίπτον συμπλώματι. Οἱ γὰρ μέλα-
ρα φοῖτες αὐτῶν, ἄφρονες ἐγίνοντο, καὶ

πίπτοντες ἐπὶ τὴν γῆν, ὅμοιοι τοῖς τε-
λευτηκόσιν ὑπῆρχον. Πολλῶν δὲ
φαγόντων διὰ τὴν γλυκύτητα τῆς ἀπο-
λαύσεως ταχὺ τὸ πλῆθος ἐγεγόνει
ἐκ πεπλωκότων οἶονε τροπῆς ἐκ πολέμῳ
γεγεννημένης. Lege ibidem plura, &
sensu & verbis ferè orationi Xeno-
phontæ congruentia.

5 Καὶ τῶν κηρίων, &c.] Vide p.
303.n.7. & 310.n.1. Plenè scripse-
ris μέρες τι ἐκ τῶν, &c. Addo p.
259. n. 4. Matr. Attic. Εφαγον κρέ-
ατα, ἢ κρέας, Αττικῶς.

6 Κάτω διεχώρει, &c.] Scil. ὅ, τι
ἂν τῶν κηρίων ἔφαγον: nisi mavis
cum verbo γαστῆς intelligere.

7 Ὀρθος] MS. Eton. ὀρθῶς, im-
perité. Vide K.Π. p.364.n.1.

μὲν ὀλίγον ἐδηδοκότες, σφόδρα μεθύουσιν ἐώκεσαν· οἱ δὲ πολλοὶ, μαινομένοις· ¹οἱ δὲ, καὶ ἀποθνήσκουσιν. Ἐκείντο δὲ ἕτω πολλοὶ, ὥσπερ τροπῆς γεγενημένης, καὶ πολλὴ ἦν ἡ ἀθυμία. Τῇ δ' ὑπεραίᾳ ἀπέθανε μὲν ἕδεις, ἀμφὶ δὲ τὴν αὐτὴν περ ὥραν ²ἀνεφρόνεν· τρίτῃ δὲ καὶ τετάρτῃ ἀνίσαντο, ὥσπερ ἐκ Φαρμακοποσίας.

Ἐντεῦθεν ἐπορεύθησαν δύο σαθμῆς, ἐπὶ παρασάγγας καὶ διήλθον ἐπὶ θάλατταν, ³εἰς Τραπεζῆντα, πόλιν Ἑλληνίδα οἰκισμένην, ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Σινωπέων ἀποικίαν, ἐν τῇ Κόλχων χώρα. Ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας ἀμφὶ τὰς τριάκοντα, ἐν ταῖς τῶν Κόλχων ⁴χώραις· καὶ ἐντεῦθεν μὲν ἐλπίζοντο τὴν Κολχίδα. Ἀγορὰν δὲ παρεῖχον ⁵ἐν τῷ στρατοπέδῳ Τραπεζῆντιοι, ⁶καὶ ἐδέξαντό τε τὰς Ἑλληνας, καὶ ξένια ἔδο-

stare nemo potuit: sed qui paulum ederant, valdè ebrii erant similes; qui multum, furentibus: nonnulli, etiam morientibus. Jacebant autem ità multi, quasi cùm in fugam versi fuissent, & magna erat *militum* tristitia. Postridiè nemo quidem mortuus erat, sed eadem ferè horà mentis *rursùm* compotes fiebant: die tertio & quarto surgebant, velut ex medicamento hauistu.

Indè castris binis, parasangas septem progressi sunt, & ad mare transiverunt, in Trapezuntem, urbem Græcam incolis frequentem, ad Pontum Euxinum, coloniam Sinopensium, in Colchorum regione *sitam*. Hic dies circiter triginta commorati sunt, Colchorum in agris: atque hinc *saëlis incursionibus* prædas ἐ Colchide agebant. Forum in exercitu rerum *venalium* Trapezuntii præbebant, Græcisque tum exceperunt, tum *munera* iis hospitalia

¹ Οἱ δὲ, Adip. p. 101. n. 4.

² Ἀνεφρόνεν] Hanc lectionem MS. Eton. exhibet: quam & *Stephanus* in vetere quodam libro inventam testatur simul & hic repouendam putat. Eidem favet *Diodor. Sic.* loco cit. ἀνακτώμενοι τὸ φρονεῖν, ἀνέστησαν, καὶ, &c. necnon *Suid.* & *Phavor.* ἀνεφρόνησεν· ἐκ τῆς μέθης ἀνένηψεν.

³ Εἰς Τραπεζῆντα, &c.] *Arrian.* *Periplo Ponti Eux.* ineunte, Εἰς Τραπεζῆντα ἤκομεν, πόλιν Ἑλληνίδα, ὡς λέγει *Ξενοφῶν* ἐκείνῳ, ἐπὶ θαλάττῃ

ὠκισμένην, Σινωπέων ἀποικίον, Plura vide in *Indice* itineri huic illustrando destinato.

⁴ Χώραις· καὶ ἐντεῦθεν] MS. Eton. χώραις· καὶ ἐνταῦθα ὁρμώμενοι ἐλπίζοντο, &c. Sed non est, cur à vulgatâ discedamus scripturâ. Quod si quis participium illud recipiendum censeat, rectius καὶ ἐντεῦθεν, quàm καὶ ἐνταῦθα cum MSto leget.

⁵ Ἐν τῷ στρατοπέδῳ] Respice p. 108. n. 1.

⁶ Καὶ ἐδέξαντό τε, &c.] *Diodor. Sic.* loco memorato, Ἐνταῦθα δὲ διατρέ-

σαν βῆς καὶ ἄλφιλα καὶ οἶνον. Συνδιεπράττοντο δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν πλησίον Κόλχων τῶν ἐν τῷ πεδίῳ μάλισα οἰκένων· καὶ ξένια καὶ παρ' ἐκείνων ἦλθον πλέονα, βόες. Μετὰ δὲ τῷ τῇν Δυσίαν, ἣν εὗξαντο, παρεσκευάζοντο· ἦλθον δὲ αὐτοῖς ἱκανοὶ βόες ἃ ἀποθῦσαι τῷ Διὶ τῷ Σωτήρι, καὶ Ἡρακλεῖ, ἡγεμόσυνα·

donarunt, boves & farinam & vinum. Cum iis etiam pro Colchis finitimis, qui maximâ ex parte habitabant in planitie, transigebant: quin & ab illis munera hospitalia venerunt plura, boves. Postea sacrificium, quod voverant, parabant: ac boves ad eos adlati sunt, qui sufficerent sacrificiis Jovi Servatori, & Herculi faciendis, quod *felici* eos itinere duxissent; aliis item diis,

φαντες ἡμέρας τριάκοντα, παρὰ μὲν τοῖς ἐγχωρίοις λαμπρῶς ἐξενισθησαν, αὐτοῖς τε, &c. Suid. Ξένιον, δῶρον παρὰ ξένων διδόμενον. Sic utique, ξένια seu ξένια vocabantur, quæ hospitibus hospites dabant vel mittebant munera. Morem hunc peregrinos muneribus oblatis excipendi dimittendique auctores sæpè, in primis *Homerus*, tangunt. Vide Il. ζ. v. 218. & seq. κ' v. 269. λ' v. 20. nec minùs *Odyss.* ν' v. 217. ξ' 115. & alibi. Adde *Pindar.* πυθ. δ' v. 228. & seq. Nost. K. Π. p. 190. & p. 371. *J. Poll.* l. 3. segm. 59. Καὶ δῶρα ξένια, Δημοφάνης τε καὶ Ξενοφῶν.

1 Ἠλθον πλέονα, &c.] Noster *Hist. Gr.* l. 7. ferè medio. Καὶ μὲν οἱ Λακεδαιμόνιοι — βῆν ξένια ἔπεμψαν. In edit. *Steph.* & vet. nonnullis reperitur manca hæc loci lectio: ἦλθον, βόες, ἀποθῦσαι τῷ Διὶ, &c. illis omnibus, quæ inter ἦλθον & βόες, ἀποθῦσαι, &c. occurrunt, omisissis. Sed & illa MS. Eton. optimè exhibet integra; nisi quòd pro πλέονα det πλέον: quam scripturam priori, ξένια quæ planè respicit, posthabendam ante nos vidit *Leunclavius*. Deceptus utique, ὡς ἰκάνσαι, hoc

loco fuit librarius repetitâ voce βόες: ejusque aded oculis ab lineâ, ubi legerat πλέονα, βόες, &c. ad ἱκανοὶ βόες celerius translatis, scripsit deinde ἀποθῦσαι, &c. cæteris, qui medium jure locum occupant, prætermisiss.

2 Τῇν Δυσίαν, ἦν, &c.] Lege p. 330. n. 1.

3 Αποθῦσαι τῷ, &c.] De vi quam præpos. ἀπὸ in compositis obtinet, vide p. 71. n. 2. Confer *Matt.* V. 26, 33. VI. 4, 18. XVIII. 25, 26. & aliàs sæpè *Diodor. Sic.* l. 14. p. 260. αὐτοῖς τε τῷ τε Ἡρακλεῖ καὶ Διὶ σωτήρι Δυσίαν ἐποίησαν καὶ ἱμνικὸν ἀγῶνα καθ' ὃν τόπον φασὶ προσπλεῦσαι τὴν Αργὴν καὶ τὰς περὶ Ἰάσονα. De *Jove Servatore* consule p. 199. n. 1. Idem Nostro K. Π. p. 232. σύμμαχος καὶ ἡγεμῶν necnon σωτὴρ καὶ ἡγεμῶν, p. 475. Herculem etiam Διὶ Σωτήρι adjungit Noster infra l. 6. quem & ibidem titulo ἡγεμόν plus vice simplici donat. Hujus habitâ ratione tituli, ἡγεμόσυνα (cujus vocis auctorem nesciunt Lexicogr.) ritè deo utrique reddunt Græci, ut σωτήρι, σωτήρια: de quibus vide p. 199. n. 2. Plura ad lib. 6.

καὶ τοῖς ἄλλοις δὲ θεοῖς, ἃ ἠϋζαντο. Εποίησαν δὲ καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν ἐν τῷ ὄρει, ἔνθα περ ἐσκήνυν· εἶλοντο δὲ ² Δρακόντιον Σπαρτιάτην (3^{ος} ἔφευγε παῖς ὦν οἴκοθεν, παῖδα ἄκων κατακτανῶν, 4^{ζηήλη} πατάξας) 5 δρόμους τε ἐπιμεληθῆναι, καὶ τῷ ἀγῶνος 6^{προσάτῃσαι}.

Επειδὴ δὲ ἡ θυσία ἐγένετο, τὰ δέρματα παρέδωκαν τῷ Δρακοντίῳ, καὶ ἡγεῖσθαι ἐκέλευον, ὅπως τὸν δρόμον πεποιηκῶς εἴη. Ο δὲ, δείξας ὅπως παρεσκευότες ἐτύγχανον, Οὗτος ὁ λόφος,

quæ voverant. Præterea certamen gymnicum illo in monte instituerunt, ubi tabernacula posuerant: Dracontium verò Spartiatem (qui puer adhuc domo fugerat, quòd puerum, quem gladiolo percusserat *Laconico*, imprudens interfecerat) legerunt ut curam curriculi haberet, & certamini præesset.

Posteaquam facta fuerant sacrificia, Dracontio pelles tradiderunt, ac duceret eò hortabantur, ubi curriculum designasset. Ille verò locum, in quo fortè constiterant, monstrans, Hic collis, in-

1 Ἀλλοις δὲ θεοῖς, ἃ ἠϋζαντο] Sig locum ex MSto Eton. emendavi. Prius scriptum ἄλλοις δὲ θεοῖς ἠϋζαντο. Emendationem stabiliunt, quæ in principio libri proximè sequentis leguntur hæc, καὶ ὡς ἀπέθυσαν ἃ ἠϋζαντο, &c. Cæterum, scribitur hic ἠϋζαντο, ex dialecto scil. Atticâ; suprà μοῶδ, εϋζαντο, ex communi. Sic suprà p. 287. videre est ἠϋρισκον & εϋρίσκω. Consule sis Cl. *Maittaire* de Dial. p. 59.

2 Δρακόντιον, &c.] Citat & hunc locum suo modo, *Suidas*, ad v. *Ζυήλη*.

3 Ὁς ἔφευγε, &c.] Antiquitùs utique moris erat, ut solum verteret homicida. *Hom.* II. ὁ. v. 333. & seq.

Ἦτοι ὁ μὲν (Medon) —

— Αἴαντος ἀδελφεῖ· αὐτὰρ ἔναϊεν
ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος,
ἄνδρα κατακτάς

Γνωτὸν, &c.

Herodot. I. I. c. 35. Ὁ βασιλεῦς, (Cræse) Γορδῖον μὲν τῷ Μίδει εἰμὶ παῖς, ὁρμαζομαι δὲ Ἀδρητος· φοιεύσας δὲ

ἀδελφὸν ἐμεινῶν ἀέκων πάρεμι, ἐξεληλαμένον τε ὑπὸ τῷ πατρὸς, καὶ ἐσκημένον πάντων. *Pausan.* I. 5. c. 1. Αἰτωλῶ δὲ μετὰ Επειδὴ βασιλεύσαντι συνέπεσεν ἐκ Πελοποννήσου φυγεῖν, ὅτι αὐτὸν οἱ Ἀπιδος παῖδες ἐφ' αἵματι ἀκυσίῳ δίκη εἶλον. Idem ejusd. I. 3. Συνεπεπτώκει δὲ τῷ Οξύλῳ φυγάδι ἐξ Αἰτωλίας εἶναι· δισκέοντα γὰρ φασιν ἀμαρτεῖν αὐτὸν, καὶ ἐξεργάσασθαι φόνον ἀκυσίον. Plura si velis, adi *Meurs.* Them. Att. I. I. c. 16. Adde *Cleric.* ad Gen. IV. 12.

4 Ζυήλη] Respice p. 319. n. 5.

5 Δρόμους] *Phavor.* δρόμοι τόποι τινὲς ἦσαν, ὅπως ἔτρεχον οἱ νέοι. Idem, Δρόμος, καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων, (lego, τρεχόντων) καὶ ἐπὶ τῷ υποκειμένῳ τόπῳ τοῖς τρέχεσι.

6 Προσάτῃσαι] *J. Poll.* I. 3. c. 30. Περὶ ἀγωνοθέτων καὶ ἀγῶνων. Ἀγωνοθέται, ἀθλοθέται, ἀγῶνων διαδέται — προσάται — τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀγωνοδεσία — ἀγῶνων διαδεις — προσασία — ἀγῶνων προεσάναι, &c.

ἔφη, κάλλιστος τρέχειν, ὅπερ ἂν τις βέληται. Πῶς ἔν ἔφασαν, ¹ δυνήσονται παλαίειν ἐν σκληρῷ καὶ δασεῖ ἔτῳ; Ο δὲ εἶπεν, Μᾶλλον τι ἀνιάσειαι ὁ καταπεσών. Ἡγωνίζοντο δὲ παῖδες μὲν ² σάδιον τῶν αἰχμαλώτων οἱ πλεῖστοι, ³ δόλιχον δὲ Κρήτες πλείους ἢ ἐξήκοντα ἔθρον· ⁴ πάλην δὲ, καὶ πυγμὴν,

quit, ad currendum aptissimus est, quacunque quis currere voluerit. At qui tandem poterant, aiebant illi, tam aspero & arboribus denso loco luctari? Is utique, ait ille, qui collapsus fuerit, vehementiori quodam dolore adficietur. Et certarunt quidem in stadio pueri de captivorum numero plurimi, dolichum Cretenes plures quàm sexaginta currebant; luctâ, & pugilatu, & pancra-

1 Δυνήσονται.] MS. Eton. δυνήσεσθαι. Sed rectè se habet vulgata lectio; idque unum postulat, ut cum verbo hujusmodi nomen aliquod, ἀσκηταὶ, ἀγωνισταὶ, ἀθληταὶ, vel denique ἀνδρες ποιοῖ intellegas Consule p. 89. n. 4.

2 Στάδιον.] Phavorino exponente, τὸ κατ' εὐθείαν εἰς μῆκος τεταμένον, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἔτρεχον. Nimirum & locum denotabat, in quem varia athletarum exercitia spectatum convenerat populus, & spatium, quod cursu conficiendum designaret certaminis auctor seu præsides. Cùm autem stadii ferè spatio cursus definire moris esset antiqui, tandem cursus ipse stadii nomen accepit, sive stadii agnosceret seu excederet terminos. Et hoc quidem sensu dicunt auctores, ἀγωνίζεσθαι, σάδιον, τὸ σάδιον νικᾶν, &c. Porro, de mensurâ stadii consule Indic. mensuris explicandis destinatum.

3 Δόλιχον.] Suid. & Phavor. Δόλιχος — ὄνομα τῆς δρόμου, προπαροξυτόνως, δολιχὸς δὲ, τὸ ἐπίθελον, ὁ μακρὸς, ὁ ἐξυτόνως· ἔστι δὲ ὁ δόλιχος καὶ σάδιον. Alii (in quibus & ipse Suidas) aliam δολιχὴν mensuram tribuunt. Hæc tamen in Pind. verba convenit Ολυμ. γ'. v. 58. & seq.

Τῶν νιν γλυκὺς ἵμερ' ἔσχει
Δωδεκάσταμπον περὶ τέρμα δρόμου
Ἰππων φυτεῦσαι.

Schol. Δωδεκάσταμπον) ἦσαν, ὁ δωδεκάκις οἱ ἀγωνιζόμενοι τεθρίπποις περιήρχοντο· ἢ δωδεκάσταμπον, τὸ ἑξήκοντα ἵππων· ἐπειδὴ καὶ ἑξήκοντα δρόμους ποιεῖ τὸ τέλεινον ἄρμα τῶν ἵππων. Ex duodecim autem circa metam flexibus illis oriuntur Suidæ viginti quatuor stadia. In stadii utique certamine, designato spatio semel decurso, victuri præmium adjudicabat præsides: in dolicho, cursum id genus longissimo, stadii spatium duodecies currere ac recurrere solebant agonistæ. Hæc fere dolichi mensura, ubi ludi in solennibus populi conventibus celebrati erant. Sed, temporis loci, aliarumque huc spectantium περιστάσεων habenda in definiendis hujusmodi spatiis est ratio. Atque adeò hîc loci solennis dolichi mensura, quam ei collis ille, in quo jam tum certabant Græci, denegare videtur, haud anxie quaerenda est.

4 Πάλην δὲ, &c.] De tribus hisce ludis vide Archæol. Gr. l. 2. c. 21. & in primis Dissertationes doctis. Burlette, quæ in quarto tomo Memo-riarum Liter. Paris. reperiuntur.

καὶ παγκράτιον ¹ ἑτεροῖ· καὶ καλὴ θεία ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ κατέβησαν, καὶ, ὅτε θεωμένων τῶν ἐταίρων πολλὴ φιλονεικία ἐγίνετο. Εἶθον δὲ καὶ ἵπποι· καὶ ἔδει αὐτὰς ² κατὰ τῆ πρηνῆς ἐλάσαντας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀναστρέψαντας πάλιν ἄνω, ³ πρὸς τὸν βωμὸν ἡγεῖν. Καὶ κάτω μὲν οἱ πολλοὶ ἐκυλινδῶντο· ⁴ ἄνω δὲ πρὸς τὸ ἰσχυρῶς ὄρθιον μόλις βάδην ἐπορεύοντο οἱ ἵπποι. Ἐνθα πολλὴ κραυγὴ, καὶ γέλως, καὶ παρακέλευσις ἐγίνετο αὐτῶν.

tio sese exercebant alii : & spectaculum sanè pulchrum erat ; nam multi in certamen descendebant, &, quippe quòd eos spectarent sodales, magna erat æmulatio. Currebant etiam equi ; atque eos primùm agitare per declivia collis ad mare usque oportebat equites, rursùsque sursùm convertere, & sic demùm ad aram venire. Ac deorsum quidem plerique devolvebantur ; sursùm verò ad locum valdè arduum vix lento gradu equi pergebant. Erat hìc eorum ingens clamor, & risus, & cohortatio.

¹ Ἑτεροῖ· &c.] Scil. ἡγωνίζοιτο, ex præcedentibus repetendum. Cæterùm, locum hunc ità ex vetustis quibusdam exemplaribus restituit Steph. Vulgò legitur — παγκράτιον, καλὴ θεία, &c.

² Κατὰ τῆ πρηνῆς] Vide p. 234. n. 1.

³ Πρὸς τὸν βωμὸν, &c.] Arriani forsan tempore exstitit: nam sic ille Periplo P. E. ineunte; καὶ τὴν μὲν θάλασσαν τὴν τῆ Πόντος Εὐξείνης ἄσμενοι καλῖδομεν, ὅθεν περ καὶ Ξενοφῶν καὶ σὺ καὶ οἱ βωμοὶ ἀνέστησαν ἥδη λίθες μέντοι τετραχίται· καὶ τὰ, &c. Phavor. Βωμὸς, τὸ οἰκοδόμημα ἐν ᾧ ἔθρονος — ἢ, ὃ ὑψηλὸς τόπος. Idem, βωμοὶ, ἢ μόνον ἐφ' ᾧ ἔθρονος, ἀλλὰ καὶ κτίσμα τι ἀπλῶς καὶ ἀνάστημα. Hic carceres ponebantur, è quibus emissi erant equi, ad quos etiam tanquam ad

metas recurrendum.

⁴ Ἀνω δὲ πρὸς τὸ, &c.] Egregiè adeò Noster sua hæc verba ad materiam adcommoavit, ut eorum, sonus ipse quidem & ordo equorum ægrè in loca ardua enitentium speciem legentis animo ingenerent. Dionys. Hal. περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομ. sect. 16. Καὶ αὐτοὶ τε δὴ καλὰσκευάζουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ λογογράφοι, πρὸς χρεῖμα ὁρῶντες, οἵ κεῖα καὶ δηλωτικὰ τῶν ὑποκειμένων τὰ ὀνόματα, &c. Plurimùm in hoc genere, sicut in cæteris, eminent Homerus, Virgilius, Cicero. Huic contrarium videre est exemplum p. 50. ubi lege. n. 3. & p. 261. n. 3. Magna virtus, inquit Quintil. J. O. l. 8. c. 3. est, res, de quibus loquimur, clarè, atque ut cerni videantur, enuntiare.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ Ε΄.

ΟΣΑ μὲν δὴ ἐν τῇ ἀναβάσει τῇ μετὰ Κύρου ἔπραξαν οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅσα ἐν τῇ πορείᾳ τῇ μέχρι ἐπὶ θάλατταν τὴν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, καὶ ὡς ἐπὶ Τραπεζύντα πόλιν Ἑλληνίδα ² ἀφίκοντο, καὶ ὡς ἀπέθυσαν, ἃ εὗξαντο ³ σωτήρια θύειν, ἐνθα πρῶτον εἰς Φιλίαν γῆν ἤκοιντο, ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδήλωται.

Ἐκ δὲ τούτων συνελθόντες, ἐβαλεύοντο περὶ τῆς λοιπῆς πορείας· ἀνέστη δὲ πρῶτος Ἀντιλέων Θέριος, καὶ ἔλεξεν ὧδε, “ Ἐγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη, ὦ ἄνδρες, ⁴ ἀπείρηκα ἤδη συσκευαζόμενος, ⁵ καὶ βαδίζων, καὶ τρέχων, καὶ τὰ ὅπλα φέρων, καὶ ἐν τάξει ἰὼν, ⁶ καὶ φυλακὰς φυλάττων, καὶ μαχομένους ἐπιθυμῶ

QUÆCUNQUE in expeditione cum Cyro *superiorem in Asiam susceptâ* Græci gesserint; quæque in itinere ad mare usque *quod* in Ponto Euxino *continetur*, & quo pacto ad Trapezuntem urbem Græcam pervenerint, & quo modo sacrificia perpetraverint, quæ pro salute facturos *se* voverant, ubi primùm pacatam in terram venissent, superiore libro expositum est.

Deinde cùm convenissent, de itinere reliquo deliberabant: & Antileon Thurius surrexit primus, atque in hunc modum loquutus est, “ Equidem, viri, inquit, jam defatigatus sum colligendis “ vasis, & eundo, & currendo, & ferendis armis, & ordine servando, & excubiis agendis, & pugnando: jamque *adeò* cupio,

1 Ὅσα μὲν δὴ, &c.] Respice p. 249.

2 Ἀφίκοντο, καὶ ὡς ἀπέθυσαν, &c.] In libris nonnullis legitur, ἀφίκοντο, ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ, &c. vocibus quæ ἀπέθυσαν inter & ἐν τῷ, &c. scribuntur, prorsus omissis. Has tamen omnes præstat MS. Eton. præter ἤκοιντο & θύειν, (quorum loco dat θύσειν & ἀφίκοντο) & Leuncl. rectè editioni suæ inferendas curavit.

3 Σωτήρια] Vide p. 199. n. 2.

4 Ἀπείρηκα] Lege p. 126. n. 6.

5 Καὶ βαδίζων, καὶ τρέχων, καὶ, &c.] Conjunctionum hæc coacervatio instantiora facit, quæ dicit ille; qui singulis inhærendo verbis, laboris quod ceperat tædium expressè magis enuntiat.

6 Φυλακὰς φυλάττων] Inspice p. 169. n. 3.

U u

“ δὲ ἤδη, ¹ παυσάμενος τῶν τῶν πόνων, ἐπεὶ θάλατταν
 “ ἔχομεν, ² πλεῖν τὸ λοιπὸν, καὶ ἐκταθεῖς, ὥσπερ Οδυσσεύς,
 “ καθεύδων ἀφικέσθαι εἰς τὴν Ελλάδα.” Ταῦτα ἀκούσαντες
 οἱ στρατιῶται, ³ ἀνεθορύβησαν ὡς εὖ λέγοι· ⁴ καὶ ἄλλος ταῦτα
 ἔλεγε, καὶ πάντες οἱ παρόντες. Ἐπεὶ δὲ Χερῖσοφος ἀνέστη, καὶ
 εἶπεν ὧδε, “ Φίλος μοι ἐστίν, ὦ ἄνδρες, ⁵ Αναξίβιος, ναυαρχῶν
 “ δὲ τυγχάνει· ἦν ἔν περὶ ψῆφέ με, οἶμαι ἂν ἐλθεῖν καὶ τριήρεις
 “ ἔχων καὶ πλοῖα τὰ ὑμᾶς ἄξοντα· ὑμεῖς δ’, ἐπεὶ περ πλεῖν
 “ βέλεσθε, περιμένετε ἕς· ἂν ἐγὼ ἐλθῶ· ἤζω δὲ ταχέως.”

“ sine laboribus his imposito, quandoquidem maris nobis est co-
 “ pia, in posterum navigare, & sicut Ulysses, porrectus, dormi-
 “ endo in Græciam adpellere.” Hæc cùm audissent milites, huic
 ut qui rectè diceret adstrepuerunt: alius etiam eadem dicebat,
 omnesque aded qui aderant. Deinde surrexit Cherisophus, &
 hæc verba fecit, “ Amicus mihi est, viri, Anaxibius, cui jam
 “ contigit navarchi munus: quamobrem si me miseritis, arbi-
 “ tror me cum triremibus rediturum & navigiis, quæ vos vectura
 “ sint: vos autem, quoniam navigare vultis, expectate donec

¹ Παυσάμενος τῶν, &c.] *Thom. Magist.* Παύω ἑτέρου, παύομαι δὲ ἐγὼ. Plenè dixit Joh. in *Apocal.* XIV. 13. ναὶ ἀναπαύσονται ἐκ τῆς κόπων αὐτῶν.

² Πλεῖν τὸ λοιπὸν, καὶ, &c.] Vide ἡ p. 214. n. 1. Animum autem ad *Odyss.* v. v. 116. & seq. advocat:

Οἱ δ’ ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγῃ ἤπει-
 ρόνδε,

Πρῶτον Οδυσσεὺς γλαφυρῆς ἐκ νηὸς
 αἶεσαν,

Αὐτὰρ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥέϊ σιγαλόεντι,

Καὶ δ’ ἄρ’ ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δε-
 δημμένον ἵππῳ.

³ Ανεθορύβησαν ὡς, &c.] *Thom. Magist.* Θορύβος ἐμὸν ἐπὶ ὄχλῳ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγίστῃ ἱσχύϊ. Defestivo itidem applaudentiâ orationi strepitu verba, isto ex fonte derivata, scriptores adhibent. *Isocrat.* Panathen. sub init. — ἰδεῖν τῶν ἐν ταῖς ἐρηγορείαις

διαλαμπυσῶν, καὶ τὰς ἀκούοντας ἐπι-
 σημαίνει καὶ θορυβεῖν ἀναγκασῶν. Idem sub fin. ejusdem Orat. Ταῦτ’ εἰπόντ’ αὐτῷ, καὶ τὰς παρόντας ἀξι-
 ὴσαντ’ ἀποφῆναι περὶ ὧν πα-
 ρεκληθήσαν, ἐκ ἐθορύβησαν, ὃ ποιεῖν
 εἰῶθασιν πᾶσι τοῖς χαριέντως διε-
 λεγμένοις, ἀλλ’, &c. Sensu tamen
 huic contrario venit id verbi apud
Diodor. Sic. l. 1. p. 66. At apud
 Nostrum, *Hist. Gr.* l. 2. ferè me-
 dio, similiter atque hoc loco: ὧς
 δ’ εἰπὼν ταῦτα (Theramenes) ἐπαύ-
 σατο, καὶ ἡ βελὴ ἐγένετο εὐμενῶς ἐπι-
 θορυβήσασα· &c.

⁴ Καὶ ἄλλ’ αὐτὰ] Hanc scri-
 pturam, MS. quam Eton. repræ-
 sentat, unâ voce comprobant
Steph. Muret. Leuncl. Vulgò legi-
 tur, καὶ ἄλλως ταῦτα, &c.

⁵ Αναξίβιος.] De hoc necnon
 Cherisophi reditu, infra l. 6.

Ακύναντες ταῦτα οἱ στρατιῶται ἤσθησάν τε καὶ ἐψηφίσαντο πλεῖν αὐτὸν ὡς τάχις α.

Μετὰ τῆτον Ξενοφῶν ἀνέστη, καὶ ἔλεξεν ὧδε, “ Χειρίσοφος
 “ μὴ ἤδη ἐπὶ πλοῖα σέλλεσθαι, ἡμεῖς δὲ ἀναμενεῖμεν. Οσα ἔν
 “ μοι δοκεῖ καιρὸς εἶναι ποιεῖν ἐν τῇ μονῇ, ταῦτα ἐρῶ. Πρῶ-
 “ τον μὴ τὰ ἐπιήδεια δεῖ πορίζεσθαι ἑκ τῆς πολεμίας· ἔτε
 “ γὰρ ² ἀγορά ἐστὶν ἱκανή, ἔτε ὅτε ὠνησόμεθα πάρεσιν, εἰ
 “ μὴ ὀλίγοις, ἢτε χώρα πολεμία, κίνδυνος ἔν πολλὰς ἀ-
 “ πόλλυσθαι, ἢν ἀμελῶς τε καὶ ἀφυλάκτως πορεύωνται ἐπὶ
 “ τὰ ἐπιήδεια. ³ Ἀλλά μοι δοκεῖ σὺν προνομαῖς λαμβά-

“ rediero: citò certè redibo.” Hæc cùm audissent milites, gavisî sunt, & quàm celerrimè navigio discederet decrevêre.

Post hunc surrexit Xenophon, & sic loquutus est, “ Jam Cherisophus quidem ad navigia mittitur, & nos hic eum opperie-
 “ mur. Quamobrem quæcunque mihi tempus postulare vide-
 “ tur ut, dum commoramur, faciamus, hæc vobis exponam. Pri-
 “ mùm commeatus ex hostico parare oportet: quippe nec forum
 “ est nobis quod sufficiat, nec adest quocum mercemur aliquid,
 “ præterquàm paucis; & regio est hostilis: quare periculum erit
 “ nè multi pereant, si negligenter & incautè ad parandos com-
 “ meatus perrexerint. Itaque arbitror parandos esse per excur-

1 Εκ τῆς πολεμίας] Vide p. 326. n. 4.

2 Ἀγορά ἐστίν, &c.] Vox illa (utî ad Polyb. observavit etiam ὁ πᾶνυ Casaub) apud historicos Græcos passim denotat non forum tantùm aut mercatum, sed & commeatum, eamque in primis annonam, quæ venium est exposita. Exemplis à viro doctissimo adlatis adde K. Π. p. 166. καὶ ἀγορὰν τὸν βεβλόμενον ἄγειν, ὅπερ, &c. p. 300. Τὴν δ' ἀγορὰν τὴν, &c. & p. 447. ὅστις δ' ἂν τῶν ἐμπόρων πλείσθην ἀγορὰν παρέχων, &c. Dionys. Hal. A. R. l. 2. c. 53. Ἀγομείνης γὰρ εἰς τὴν Ρώμην ἀγορὰς ἐν σκάφαις, &c. & l. 7. c. 12. Αἰτὴ βραχὺν τινα χρόνον ἡ ἀγορὰ Ῥωμαῖες διέθρεψεν. Xenoph. suprà p. 176. ἀγορὰν δὲ ἑθελίς, &c. Adde p. 26. Plura videbimus infra. Cæterùm,

rem eandem Noster his expressit verbis p. 184. ὅτε δὲ ὠνησόμεθα ἡδεῖν ὀλίγους ἔχοντας.

3 Ἀλλά μοι δοκεῖ, &c.] Particulam ἀλλὰ hoc loco significare igitur, itaque, ad Act. X. 20. monuit Cl. Elf. ner. necnon apud Arr. de Exped. Alex. l. 5. c. 26. Ἀλλὰ παραμείνατε, ἄνδρες, &c. Adde K. Π. p. 64. n. 2. & alibi sæpè. Porro, pro προνομαῖς Muretus legit προδερόμοις. Edit. quædam vet. exhibent συμπρονομείων. Ipse malim vulgatam lectionem retinere, quæ idem valet ac si dixisset προνομάς ποιημένους, &c. quod mox exponit ἐπὶ λείαν ἐμπορευομένων, & ἐπὶ λείαν ἐξιόντας. Confer K. Π. p. 416. n. 1. Suidā utique interprete, προνομείω est ληίζω, καὶ αἰχμαλωτίζω. Et προνομινοῦντας qui-

“νεῖν τὰ ἐπιήδεια, ἄλλως δὲ μὴ ἴπλανασθαι, ὥς σῶζῃσθε
 “ἡμᾶς δὲ τούτων ἐπιμελεῖσθαι.” Ἐδοξε ταῦτα. “Ἐτι τοί-
 “νυν ἀκῶσατε καὶ ταδε· Ἐπὶ λείαν ² γὰρ ὑμῶν ἐκπορεύονται
 “τινες. Οἶμαι ἔν ³ βέλιον εἶναι ἡμῖν εἰπεῖν τὸν μέλλοντα
 “ἐξίεναι, φράζειν δὲ καὶ ὅποι· ἵνα καὶ τὸ πλῆθος ἴδωμεν τῶν
 “ἐξιόντων καὶ τῶν μενόντων, καὶ συμπαρασκευάζωμεν εἴαν τι δεῖ
 “καὶ βοηθῆσαι τισιν ἂν καιρὸς ᾗ, ἴδωμεν ὅποι δεήσει βοηθεῖν.
 “⁴ καὶ ἂν τις τῶν ἀπειροτέρων ἐγχειρῇ τι ποιεῖν, συμβελεύω-
 “μεν, πειρώμενοι εἰδέναι τὴν δύναμιν, ἐφ’ ἧς ἂν ἴωσιν.”
 Ἐδοξε καὶ ταῦτα. “Ἐννοεῖτε δὴ καὶ τόδ’, ἔφη· ⁵ Σχολὴ τοῖς
 “πολεμίοις ληΐζεσθαι· καὶ δικαίως ἡμῖν ἐπιβελεύουσιν· ἔχομεν
 “γὰρ ⁶ τὰ ἐκείνων· ⁷ ὑπερκαθήνται δ’ ἡμῶν. Φύλακας δὴ
 “μοι δοκεῖ δεῖν περὶ τὸ στρατόπεδον εἶναι· εἴαν ἔν κατὰ μέρος

“fiones commeatus; aliter non evagandum, ut salvi sitis; nos-
 “que adeò curam istorum agere debere.” Decreta sunt hæc.
 “Jam porro audite etiam hæc: Ad prædam utique parandam
 “vestrûm nonnulli egressuri sunt. Quapropter arbitror rectius
 “esse ut is, qui exiturus est, nobis hoc ipsum indicet, etiam quo
 “pergat significet; ut & exeuntium & manentium multitudinem
 “videamus, & si quid parato opus sit, unâ cum iis paremus; & si
 “tempus postulet ut aliquibus opem feramus, videamus quò sup-
 “petias eundum fuerit: ac si quis imperitorum aliquod adgredi
 “velit facinus, consilia conferamus, datâ operâ ut vires cognitæ
 “habeamus eorum, in quos perrecturi sint.” Decreta sunt & ista.
 “Hoc etiam velim consideretis, inquit: Est hostibus prædandi
 “otium; ac jure nobis insidiantur: quippe res ipsorum habe-
 “mus: supra nos etiam confident. Quare opus esse arbitror,
 “ut circa castra sint excubitores: si ergo divisi in excubiis & spe-

dem seu ληΐζομένους exercitus unde
 alerentur parasse, ubi aut ἀγορὰ
 planè non aderat, aut minus ἱκανῶς,
 passim docent Historici. Confer
 p. 140.

1 Πλανᾶσθαι] Huic pariter atque
 λαμβάνειν, quod modò præcesserat,
 addo διῶ. Respice p. 328. n. 3.

2 Γὰρ] Adi p. 59. n. 2.

3 Βέλτιον εἶναι] MS. Eton, βέλ-
 τιστον εἰπεῖν, &c. Sed consule κ.

Π. p. 243. n. 1.

4 Καὶ ἂν τις — ἴωσιν] Vide pag.
 37. n. 1.

5 Σχολὴ τοῖς] Scil. ἐστ. Vide p.
 306. n. 5.

6 Τὰ ἐκείνων] Nempe, χεῖρματα:
 quâ de voce ellipsin passâ vide p.
 310. n. 2.

7 Ὑπερκαθήνται] Eodem hoc ver-
 bo mox infra utitur; quòd tamen
 in lexicis non comparet.

“μερισθέντες φυλάττωμεν καὶ σκοπῶμεν, ἥτιον δύναιν’ ἂν ἡμᾶς
 “θῆραν οἱ πολέμιοι. Ἐτι τοίνυν τάδε ὁρᾶτε· Εἰ μὲν ἐπιστάμε-
 “θα σαφῶς ὅτι ἤξει πλοῖα Χειρίσοφος ἄλῳν ἱκανὰ, ἔδεν ἂν
 “ἔδει ὧν μέλλω λέγειν· ¹νῦν δ’, ἐπεὶ τῆτ’ ἀδηλον, ²δοκεῖ μοι
 “πειρᾶσθαι πλοῖα συμπαρασκευάζειν καὶ αὐτόθεν. Ἦν μὲν γὰρ
 “ἤλθῃ ὑπαρχόντων ἐνθάδε, ἐν ἀφθονωτέροις πλευσόμεθα.
 “ἐὰν δὲ μὴ ἄγῃ, τοῖς ἐνθάδε χρησόμεθα. Ἐγὼ δ’ ὁρῶ πλοῖα
 “πολλάκις παραπλέοντα· εἰ ἐν αἰτησάμενοι παρὰ Τραπε-
 “ζηνίων μακρὰ πλοῖα, ⁴καλάσοιμεν καὶ φυλάττοιμεν αὐτὰ,
 “τὰ πηδάλια παραλυόμενοι, ἕως ἂν ἱκανὰ τὰ ἄξοντα γέ-
 “νηται, ⁵ἴσως ἂν ἐκ ἀπορήσαιμεν κομιδῆς, οἷας δεόμεθα.”
 Ἐδοξε καὶ ταῦτα. “Ἐννοήσατε δ’, ἔφη, εἰ εἰκὸς καὶ τρέφειν
 “⁶ἀπὸ κοινῆς ἕς ἂν καλαγάσωμεν, ὅσον ἂν χρόνον ἡμῶν ἕνεκα
 “μένωσι, καὶ ⁷ναῦλον συνθέσθαι, ὅπως ὠφελῦντες καὶ ὠφε-

“culis vicissim fuerimus, minùs nos venari poterunt hostes.
 “Porro etiam hæc videte: Si certò sciremus Cherisophum cum
 “eâ navium copiâ, nobis quæ sufficeret, venturum, nihil *verbis*
 “opus foret *iis*, quæ sum prolaturus: nunc verò, cum illud in-
 “certum sit, operam dandam esse arbitror, ut ex hoc loco naves
 “unâ comparemus. Nam si *quo tempore* venerit *is*, nobis hîc sup-
 “petent naves, pluribus *certè* navigabimus; sin nullas adduxerit,
 “*iis* quæ hic *aderunt* utemur. Video autem naves sæpè præter-
 “vehi: quamobrem si, cum à Trapezuntiis naves longas pe-
 “tierimus, illas subducamus ac, resolutis gubernaculis, custo-
 “diamus, donec *is* sit *earum* numerus qui nobis vehendis sufficiat,
 “haud certè vecturâ destituemur *tali*, qualem *ipsi* requirimus.”
 Decreta sunt & ista. “Consideretis etiam *velim*, inquit, an æ-
 “quum sit ut eos quos *cum navigiis* subducturi simus, quam qui-
 “dem diu nostrî causâ manserint, *communi* alamus impensâ, &
 “naulum *iis* constituamus, quò *nos* commodo qui adfecerint,

¹ Νῦν δὲ] Sine temporis signifi-
 catione, ut apud Latinos *nunc verò*,
 ponuntur. Vide scripta ad K. Π.
 p. 602.

² Δοκεῖ μοι πειρᾶσθαι] Adi p.
 328. n. 3.

³ Ἐλθῃ, &c.] Scil. τὰ πλοῖα ἄλῳν
 ἱκανὰ, &c.

⁴ Καλάσοιμεν] Supple εἰς λιμένα.

⁵ Ἰσως] Consule p. 192. n. 5.

⁶ Ἀπὸ κοινῆς] Lege p. 324. n. 1.

⁷ Ναῦλον] Lexicon Gr. Lat. vet.

Ναῦλον, *Navis vectura*, *Naulum*.
Schol. ad Aristoph., Βαλζ. v. 272. Καλ-
 λίσταί τε, ὅτι τὸ ναῦλον ἀρσενικῶς, ἀλλ’
 ἔχει τὸ ναῦλον εἰώδασι λέγειν, &c.

“ λῶνται.” Ἐδοξε καὶ ταῦτα. “ Δοκεῖ τοίνυν μοι, ἔφη, ἦν
 “ ἄρα καὶ ταῦτα ἡμῖν μὴ ἐκπεραίνηται ὥστε ἀρκεῖν πλοῖα,
 “ ¹ τὰς ὁδὸς αἷς δυσπόρους ἀκρόμεν εἶναι, ταῖς παρὰ θά-
 “ λατλαν οἰκυμέναις ² πόλεσιν ἐντείλασθαι ὁδοποιεῖν· πεί-
 “ σονται γὰρ καὶ διὰ τὸ φοβεῖσθαι, καὶ διὰ τὸ ³ βέλεσθαι ἡμῶν
 “ ἀπαλλαγῇναι.”

Ἐνλαῦθα δὴ ⁴ ἀνέκραγον ὡς ἔδεοι ὁδοποιεῖν. Ο δὲ, ὡς ἔγνω
 τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ⁵ ἐπειψήφισε μὲν ἔδεν, τὰς δὲ πόλεις

“ commodo adficientur *ipsi*.” Et hæc decreta sunt. “ Jam verò
 “ inquit, censeo, hæc utique si *ita* nequeant absolvi, ut *quæ* no-
 “ bis sufficiant navigia *habeamus*, civitatibus maritimis imperan-
 “ dum, ut vias quas esse audimus transitu difficiles, *nobis* mu-
 “ niant: quippe parebunt *imperio* tum quòd *nos* metuant, tum
 “ quòd nobis liberari velint.”

Ibi tum exclamârunt *milites* non esse cur viæ muniantur. Ille,
 ubi dementiam eorum agnosceret, nihil *eos* sententias rogavit, sed

¹ Τὰς ὁδὸς — ὁδοποιεῖν] Vide p.
 327. n. 2.

² Πόλεις ἐντείλασθαι] Inspice p.
 165. n. 5. & 328. n. 3.

³ Βέλεσθαι ἡμῖν, &c.] Sic rectè le-
 git Muretus. In MSto Eton. & li-
 bris plerisque editis legitur βελεύε-
 σθαι ἡμᾶς ἀπαλλαγῇναι. At Stephano
 & Leuncl. placuit βέλασθαι. Frequen-
 tissima autem est pronominis &
 verbi istius, quam reposuimus, stru-
 ctura. Noster K. Π. p. 388. τέτων αὐ-
 τὸς ἔδοκεν ἡδὶον ἀπαλλαγῇναι, &c. & p.
 320. καὶ τινὲς ἄλλης νόσου ἀπαλλα-
 γῇναι, καὶ, &c. Thucyd. l. 4. c. 64. Αθη-
 ναίων τε ἀπαλλαγῇναι, καὶ οἰκίαι πο-
 λίσ. Jam satîs exemplorum.

⁴ Ἀνέκραγον ὡς, &c.] Sic suprâ p.
 338. ἀνιθορύθησαν ὡς εὐλέσοι. Cæ-
 terùm, pro ὁδοποιεῖν MS. Eton. dat
 ὁδοιπορεῖν: nec malè quidem, cùm
 hinc intelligas homines dixisse se
 nolle περιεῖναι, sed πλεῖν, atque
 aded non esse, cur Xenophon ci-
 vitatibus illis itinera munienda
 committeret.

⁵ Επειψήφισε] Harpocrat. (cui ac-
 cedunt Suid. & Phavor.) Επειψήφι-
 ζων, ἀντὶ τῆ ἐπικυρῶν — πολλὸν δὲ ἐς
 παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς τὸν ὄνομα ἐπὶ τέττοις
 σημαινομένων, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν
 πρώτῃ ἀπομνημονευμάτων. Ejus li-
 bri hæud longè ab init. reperitur,
 opinor, quem is voluit, locus; ubi
 legitur, ἐπιθυμήσαντες δὲ δήμου παρὰ
 τὰς νόμους ἐνεία στρατηγὸς μίαν ψήφον —
 ἀποκρίναι πάντας, ἐκ ἧθέλησεν ἐπιψη-
 φίσαι, i. e. Leunclavio interprete, —
calculum suum noluit adjungere: mi-
 nus rectè. Tu verte, *de re illâ popu-
 lum in suffragia mittere noluit*. Ni-
 mirum ἐπιψηφίζειν (uti docuit in
 libello de verbo med. eruditif. Ku-
 ster.) propriè notat, *populi suffragia
 de re aliquâ colligere*; seu, *populum
 in suffragium mittere*; vel, *populum
 de re aliquâ sententias rogare*. Quare
 putem veteres illos Lexicogra-
 phos, necnon Budæum, aliόisque
 eorum auctoritate fretos, ἐπιψηφι-
 ζω & ἐπιψηφίζομαι inter se confu-
 disse; cùm medium hoc quidem
 sonet

¹ ἑκάσας ἔπεισε ποιεῖν τὰς ὁδούς· λέγων ὅτι θάττον ἀπαλλάσσονται, ἢν εὐποροὶ γένωνται αἱ ὁδοί. Ἐλαβον δὲ καὶ ² πεινηκόντορον παρὰ Τραπεζυνίων, ἣ ἑπέστησαν ³ Δέξιππον Λακωνικὸν περὶοικόν. Οὗτος ἀμελήσας τῆ συλλαβεῖν πλοῖα, ἀποδράς ὥχεται ἔξω τῆ Πόνου, ἔχων ⁴ τὴν ναῦν. Οὗτος μὲν ἔν δίκαια ἔπαθεν ὕστερον· ἐν Θράκῃ γὰρ παρὰ Σεύθη πολυπραγμονῶν τι ἀπέθανεν ὑπὸ Νικάνδρου τῆ Λακωνικῆ. Ἐλαβον δὲ καὶ τριακόντορον ἣ ἑπεσάθη Πολυκράτης Αθηναῖος· ὃς ὅποσα λαμβάνοι πλοῖα, κατήγεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Καὶ τὰ μὲν ⁵ ἀγώγιστα, ἀἐπῆγον, ἔξαιρέμενοι, Φύλακας καθίσασαν, ὅπως σῶα εἴη· τοῖς δὲ πλοίοις ⁶ ἐχρήσαντο εἰς παραγωγὴν. ⁷ Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἦν, ἐπὶ λείαν

civitatibus ut non invitæ vias munirent persuasit: quippe quod diceret ipsos citius discessuros, si viæ transitu faciles redderentur. Acceperunt etiam quinquaginta remorum navem à Trapezuntiis, cui Dexippum Laconem *istius loci* accolam præfecerunt. Is omisâ capiendorum navigiorum curâ, cum navî extra Pontum aufugit. Verùm is deinceps justo adfectus fuit supplicio: nam cùm apud Seuthem in Thraciâ multis se rebus *alienis* implicaret, à Nicandro Lacedæmonio interfectus est. Acceperunt & *aliâ* triginta remorum navem, cui Polycrates Atheniensis præfectus est: qui, quotquot naves caperet, ad castra subducebat. Ac merces quidem, quas vehebant *istæ*, indè eximentes, custodes constituebant, ut salvæ essent: navigiis verò ad *suorum* deductionem utebantur. Quo tempore *facta* hæc erant, ad prædam exiêre Græci; & ex

sonet suffragio lato aliquid statuo, decerno, &c. activum illud, aliud modò expositum. *Leuncl. & Amas.* vertunt, *nihil sanxit.* Plura de verbo eodem infra.

¹ ἑκάσας — ποιεῖν, &c.] MS. Eton. ἀέσας — ὁδοποιεῖν. Priorem lectionem, scil. ἀέσας, sequutus est *Amaseus*: quæ tamen quin vitiosa sit nullus dubito. Haud adeò apertum est verbi vitium, cùm phrasin illam Nostro bis jam usurpatam vidimus.

² Πεινηκόντορον] Scil. ναῦν. Vide p. 36. n. 2.

³ Δέξιππον Λακωνικόν, &c.] De quo sæpè infra. Cæterum, *Leuncl.* vertit, *Dexippum Laconem è Spartæ viciniâ.*

⁴ Τὴν ναῦν] Vide p. 69. n. 4.

⁵ Ἀγώγιστα, ἀ, &c.] *Thom. Magist. & Phau.* Ἀγώγιστα κάλλιον ἢ φορτία· εἰσὶ δὲ καὶ ἀγώγιστα ἢ μόνον τὰ φορτία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπλῶς κομιζόμενα. Adde sis *J. Poll. l. 1. segm. 99.*

⁶ Ἐχρήσαντο] MS. Eton. χεῖσαντο: quod & *Steph.* ad *Amas.* probasse videtur. Sed vulgatum libens retineo.

⁷ Ἐν ᾧ] *Adi* p. 266. n. 5.

“ λῶνται.” Εδοξε καὶ ταῦτα. “ Δοκεῖ τοίνυν μοι, ἔφη, ἦν
 “ ἄρα καὶ ταῦτα ἡμῖν μὴ ἐκπεραίνηται ὥστε ἀρκεῖν πλοῖα,
 “ ¹ τὰς ὁδὸς αἷς δυσπόρους ἀκρόμεν εἶναι, ταῖς παρὰ θά-
 “ λατλαν οἰκυμέναις ² πόλεσιν ἐντείλασθαι ὁδοποιεῖν· πεί-
 “ σονταί γάρ καὶ διὰ τὸ φοβεῖσθαι, καὶ διὰ τὸ ³ βέλεσθαι ἡμῶν
 “ ἀπαλλαγῆναι.”

Εὐλαῦθα δὴ ⁴ ἀνέκραγον ὡς εἰ δέοι ὁδοποιεῖν. Ο δὲ, ὡς ἔγνω
 τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ⁵ ἐπεψήφισε μὲν ἕδεν, τὰς δὲ πόλεις

“ commodo adficiantur *ipsi*.” Et hæc decreta sunt. “ Jam verò
 “ inquit, censeo, hæc utique si *ita* nequeant absolvi, ut *qua* no-
 “ bis sufficiant navigia *habeamus*, civitatibus maritimis imperan-
 “ dum, ut vias quas esse audimus transitu difficiles, *nobis* mu-
 “ niant: quippe parebunt *imperio* tum quòd *nos* metuant, tum
 “ quòd nobis liberari velint.”

Ibi tum exclamârunt *milites* non esse cur viæ muniantur. Ille,
 ubi dementiam eorum agnosceret, nihil *eos* sententias rogavit, sed

¹ Τὰς ὁδὸς — ὁδοποιεῖν] Vide p.
 327. n. 2.

² Πόλεσιν ἐντείλασθαι] Inspice p.
 165. n. 5. & 328. n. 3.

³ Βέλειν ἡμῖν, &c.] Sic rectè le-
 git Muretus. In MSto Eton. & li-
 bris plerisque editis legitur βελεύε-
 ῃ ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι. At Stephano
 & Leuncl. placuit βέλειν. Frequen-
 tissima autem est pronominis &
 verbi istius, quam reposuimus, stru-
 ctura. Noster K. Π. p. 388. τέτων αὖ
 ἔδοκει ἡδὶον ἀπαλλαγῆναι, &c. & p.
 320. καὶ τινὲς ἄλλης νόσος ἀπαλλα-
 γῆναι, καὶ, &c. Thucyd. l. 4. c. 64. Αθη-
 ναίων τε ἀπαλλαγῆναι, καὶ οἰκίῃς πο-
 λέμῃ. Jam fatis exemplorum.

⁴ Ἀνέκραγον ὡς, &c.] Sic suprâ p.
 338. ἀνιθορύβησαν ὡς εὐ λείσοι. Cæ-
 terùm, pro ὁδοποιεῖν MS. Eton. dat
 ὁδοιοποιεῖν: nec malè quidem, cùm
 hinc intelligas homines dixisse se
 nolle περὶεῖν, sed πλεῖν, atque
 aded non esse, cur Xenophon ci-
 vitatibus illis itinera munienda
 committeret.

⁵ Επεψήφισε] Harpocrat. (cui ac-
 cedunt Suid. & Phavor.) Επιψήφι-
 ζων, ἀντὶ τῆ ἐπικυρῶν — πολὺ δὲ ἐστὶ
 παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ νομα ἐπὶ τέτῳ
 σημαίνοντες, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶνι ἐν
 πρώτῃ ἀπομνημονευμάτων. Ejus li-
 bri hæud longè ab init. reperitur,
 opinor, quem is voluit, locus; ubi
 legitur, ἐπιθυμήσαντες δὲ δήμῳ παρὰ
 τὰς νόμους ἐννέα στρατηγὸς μία ψήφῳ —
 ἀποκλείναι πάσης, ἐκ ἧθέλησεν ἐπιψη-
 φίσαι, i. e. Leunclavio interprete, —
*calculum suum noluit adjungere: mi-
 nùs rectè. Tu verte, de re illâ popu-
 lum in suffragia mittere noluit. Ni-
 mirum ἐπιψηφίζεν* (uti docuit in
 libello de verbo med. eruditif. Ku-
 ster.) propriè notat, *populi suffragia
 de re aliquâ colligere; seu, populum
 in suffragium mittere; vel, populum
 de re aliquâ sententias rogare. Quare
 putem veteres illos Lexicogra-
 phos, necnon Budæum, aliότιque
 eorum auctoritate fretos, ἐπιψηφι-
 ζω & ἐπιψηφίζομαι inter se confu-
 disse; cùm medium hoc quidem
 sonet*

¹ ἐκύσας ἔπεισε ποιεῖν τὰς ὁδούς· λέγων ὅτι θάττον ἀπαλλάσσονται, ἢν εὐποροὶ γένωνται αἱ ὁδοί. Ἐλαβον δὲ καὶ ² πηνηκόντορον παρὰ Τραπεζυνίων, ἣ ἑπέστησαν ³ Δέξιππον Λακωνικὸν περιόικον. Οὗτος ἀμελήσας τῆ συλλαβεῖν πλοῖα, ἀποδράς ὥχεται ἔξω τῆ Πόνου, ἔχων ⁴ τὴν ναῦν. Οὗτος μὲν ἐν δίκαια ἔπαθεν ὕστερον· ἐν Θράκῃ γὰρ παρὰ Σεύθῃ πολυπραγμονῶν τι ἀπέθανεν ὑπὸ Νικάνδρου τῆ Λακωνικῆς. Ἐλαβον δὲ καὶ τριακόντορον ἣ ἑπεσάθη Πολυκράτης Αθηναῖος· ὃς ὅποσα λαμβάνοι πλοῖα, κατήγεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Καὶ τὰ μὲν ⁵ ἀγώγιστα, ἀ ἐπῆγον, ἔξαιρέμενοι, φύλακας καθίσασαν, ὅπως σῶα εἴη τοῖς δὲ πλοίοις ⁶ ἐχρήσαντο εἰς παραγωγὴν. ⁷ Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἦν, ἐπὶ λείαν

civitatis ut non invitæ vias munirent persuasit: quippe quod diceret ipsos citius discessuros, si viæ transitu faciles redderentur. Acceperunt etiam quinquaginta remorum navem à Trapezuntiis, cui Dexippum Laconem *istius loci* accolam præfecerunt. Is omisâ capiendorum navigiorum curâ, cum navî extra Pontum aufugit. Verùm is deinceps iusto adfectus fuit supplicio: nam cùm apud Seuthem in Thraciâ multis se rebus *alienis* implicaret, à Nicandro Lacedæmonio interfectus est. Acceperunt & *aliâ* triginta remorum navem, cui Polycrates Atheniensis præfectus est: qui, quotquot naves caperet, ad castra subducebat. Ac merces quidem, quas vehebant *istæ*, inde eximentes, custodes constituebant, ut salvæ essent: navigiis verò ad *suorum* deductionem utebantur. Quo tempore *facta* hæc erant, ad prædam exiêre Græci; & ex

sonet suffragio lato aliquid statuo, decerno, &c. activum illud, aliud modò expositum. *Leuncl. & Amas.* vertunt, nihil sanxit. Plura de verbo eodem infra.

¹ Ἐκύσας — ποιεῖν, &c.] MS. Eton. ἀκύσας — ὁδοποιεῖν. Priorem lectionem, *scil. ἀκύσας*, sequutus est *Amasæus*: quæ tamen quin vitiosa sit nullus dubito. Haud adedò apertum est verbi vitium, cùm phrasin illam Nostro bis jam usurpatam vidimus.

² Πηνηκόντορον] *Scil. ναῦν*. Vide p. 36. n. 2.

³ Δέξιππον Λακωνικόν, &c.] De quo sæpè infra. Cæterùm, *Leuncl.* vertit, *Dexippum Laconem è Spartæ viciniâ*.

⁴ Τὴν ναῦν] Vide p. 69. n. 4.

⁵ Ἀγώγιστα, ᾧ, &c.] *Thom. Magist. & Phau.* Ἀγώγιστα κάλλιον ἢ φορτία· εἰσὶ δὲ καὶ ἀγώγιστα ἢ μόνον τὰ φορτία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπλῶς κομιζόμενα. Adde *sis J. Poll. l. i. segm. 99.*

⁶ Ἐχρήσαντο] MS. Eton. χεῖρα· το: quod & *Steph.* ad *Amas.* probasse videtur. Sed vulgatum libens retineo.

⁷ Ἐν ᾧ] *Adi p. 266. n. 5.*

ἔξήσαν οἱ Ἕλληνες· καὶ οἱ μὲν ἐνεύχοντο, οἱ δὲ καὶ ἔ. Κλεαίνετος δ' ἐξαλαγὼν καὶ τὸν ἐαυτοῦ καὶ τὸν ἄλλον λόχον πρὸς χωρίον χαλεπὸν, αὐτὸς τε ἀπέθανε καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπιήδεια ἔκτετι ἦν λαμβάνειν, ὥς ¹ ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, ² ἐκ τῆς λαβῆς ὁ Ξενοφῶν ἡγεμόνας τῶν Τραπεζυνίων, ἐξάγει εἰς Δρίλας τὸ ἥμισυ τῆς στρατεύματος, τὸ δὲ ἥμισυ φυλάττειν κατέλιπε τὸ στρατόπεδον· οἱ γὰρ Κόλχοι, ἅτε ³ ἐκπεπλωκότες ἐκ τῶν οἰκιῶν, πολλοὶ ἦσαν ἀνδρόοι, καὶ ⁴ ὑπερεκάθητο ἐπὶ τῶν ἄκρων. Οἱ δὲ Τραπεζύντιοι, ὁπόθεν μὲν τὰ ἐπιήδεια ῥαδίον ἦν λαβεῖν, ἔκ ἤγον· φίλοι γὰρ αὐτοῖς ἦσαν· εἰς τὰς Δρίλας δὲ προθύμως ἦγον, ὅφ' ὧν κακῶς ἔπασχον, εἰς χωρία τε ὀρεινὰ καὶ δύσβατα, καὶ ἀνθρώπους πολεμικωτάτους τῶν ἐν τῷ Πόντῳ.

iis alii prædam nacti sunt, alii non. Cleænetus verò cùm & cohortem suam & aliam quandam ad locum difficilem eduxisset, tum ipse periit tum alii multi de iis qui cum ipso erant.

Ubi commeatus ita parandi facultas non erat ampliùs, ut eodem die in castra reverterentur milites, indè Xenophon adsumptis de Trapezuntiis itineris ducibus, in Drilas dimidiam copiarum partem educit, dimidiam propter castra reliquit custodienda: nam Colchi, quòd ex ædibus suis exciderant, in unum coacti erant multi, & in superioribus montium verticibus confederant. At Trapezuntii eos in illorum hominum agros non ducebant, unde commeatus facilè petere licuisset; quòd ipsis essent amici; in Drilas verò libenter ducebant, à quibus malè multati fuerant, inque montuosa & accessu difficilia loca, hominesque omnium qui in Ponto habitabant bellicosissimos.

¹ Απαυθημερίζειν, &c.] Suid. & Phavor. Απαυθημερίζειν· αὐθημερόν· ἱπανέρχεια. Dein, citato hoc loco, uterque legit ἐπὶ τὸ στρατεῦμα: quam lectionem exhibent MS. Eton. & libri quidam editi. Vide p. 332. n. 5. Steph. & Leunclav. vulgatam repræsentant. J. Poll. l. 1. segm. 64. καὶ τὸ τὴν αὐτὴν ὁδὸν διὰ μιᾶς ἡμέρας ἱπτανελεῖν, αὐθημερίσαι: ubi MS. quo usus est Jungerm. dat ἀπαυθημερῆσαι, quod in ἀπαυθημε-

ρίσαι mutatum Polluci restituentum censuerim. Eandem verbi istius scripturam Cl. Perizon, ad Ælian. V. H. l. 9. c. 2. revocavit.

² Ἐκ τῆς] Vide p. 305. n. 3.

³ Ἐκπεπλωκότες ἐκ, &c.] A MSto Eton. ἐκ malè abest. Leuncl. pro οἰκιῶν scribendum censuit οἰκειῶν, Si me tamen audies, vulgatam tenebis lectionem.

⁴ Ὑπερεκάθητο] Hoc verbi vidimus p. 340.

Επεὶ δὲ ἦσαν ἱ ἐν τῇ χώρᾳ οἱ Ἕλληνες, ὅποια τῶν χωρίων τοῖς Δρίλαις ² αἰλώσιμα ἐδόκει εἶναι, ἐμπιπράντες ἀπήσαν. ³ καὶ ἔ-
δεν ἦν λαβεῖν εἰ μὴ ὕς καὶ βῆς, ἢ ἄλλο τι κῆνος τὸ πῦρ διαπε-
φευγὸς. Ἐν δ' ἦν χωρίον, ὃ μηρόπολις αὐτῶν ἐκαλεῖτο· εἰς
τῆτο πάντες συνεῤῥύηκεσαν· περὶ δὲ τῆτο ἦν ⁴ χαράδρα ἰσχυρῶς
βαθεῖα, καὶ πρόσοδοι χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον. Οἱ δὲ πελῖλας αἱ
προῤῥέχοντες σάδια πέντε ἢ ἕξ τῶν ὀπλιῶν, διαβάντες τὴν
χαράδραν, ὄρωντες πρόβατα πολλὰ καὶ ἄλλα χρήματα,
προσέβαλλον πρὸς τὸ χωρίον. Συνείποντο δὲ καὶ δορυφόροι
πολλοί, οἱ ⁵ ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξωρμημένοι· ὥς ἐγένοντο οἱ
διαβάντες πλείους, ἢ εἰς δισχιλίους ἀνθρώπους. Επεὶ δὲ μα-
χόμενοι ἔκ ἐδύναντο λαβεῖν τὸ χωρίον, (καὶ γὰρ τάφρος ἦν περὶ
αὐτὸ εὐρεῖα ἀναβεβλημένη, καὶ σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς,

Posteaquam in regione Græci jam erant conspēti, quæcunque
loca captu facilia Drilis esse videbantur, ea cū incendissent inde
discessere: neque quidquam capere erat nisi fues bovésque, vel
quid aliud pecoris ignem quod effugerat. Unum erat oppidum,
quod metropolis eorum adpellabatur: in hoc omnes confluxe-
rant: circa hoc autem vallis alveus erat admodum profundus,
atque adeò aditus ad oppidum illud difficiles erant. Cū verò
peltastæ stadiis quinque vel sex gravis armaturæ milites cursu præ-
cessissent, trajectoque alveo, vidissent pecora multa aliásque res,
ad oppidum impetum convertunt. Sequebantur hos etiam hastati
multi qui commeatūs parandi causâ fuerant egressi: adeò ut al-
veum qui transierant hominum duūm millium superarent nume-
rum. Posteaquam dimicando oppidum capere non poterant,
(etenim fossa lata circa id erat egestâ humo ducta, & in ipsâ quæ
egesta fuerat terrâ sudes erant defixæ, multæque lignæ tures

1 Ἐν τῇ χώρᾳ] Sic MS. Eton. &
edit. veteres. Steph. & Leunclav.
exhibent ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, &c.

2 Αἰλώσιμα] Suidā exponente,
εὐληπία. Phavor. simpliciter καλα-
ληπία: quo sensu venit vox ea-
dem. K. Π. p. 367.

3 Καὶ ἔδεν ἦν, &c.] Sic scriben-
dum curavit Steph. In MSto E-
ton. atque libris quibusdam im-
pressis καὶ deest. In Leunclav. le-

gitur editione ἔδεν δὲ ἦν, &c.

4 Χαράδρα] Vallis alveum hīc sig-
nificare videtur. Vide p. 261. n. 1.

5 Ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια] Vide K. Π.
p. 9. n. 1.

6 Ἀναβολῆς] Rectè Eustath. refe-
rente Stephano, ἀναβολὰς τάφρων esse
statuit τὸ ἐκ τῶν τάφρων ἀναβαλλό-
μενον χώμα. Auctorem tamen, isto
qui sensu vocem adhibuit, nesci-
unt Lexicogr.

καὶ τῦρσεις πολλὰ ἰξύλιναι πεποιημέναι) ἀπιέναι ἤδη ἐπεχεί-
ρην· ² οἱ δὲ ἐπέκειντο αὐτοῖς. Ως δ' ἐκ ἐδύναντο ἀπελθεῖν, (ἦν
γάρ ³ ἐφ' ἐνὸς ἢ κατὰ βασίς ἐκ τῆς χωρίας εἰς τὴν χαράδραν)
⁴ πέμπουσιν πρὸς Ξενοφῶνα, ὃς ἡγεῖτο τοῖς ὀπλίταις. Ο δ' ἐλ-
θὼν λέγει ὅτι ἐστὶ χωρίον χρημάτων πολλῶν μεσόν· τῆτο ἔτε
λαβεῖν δυνάμεθα· ἰσχυρόν γάρ ἐστιν· ἔτε ἀπελθεῖν ῥάδιον· μά-
χονται γὰρ ἐπεξεληλυθότες, καὶ ἡ ⁵ ἀφοδος χαλεπή.

Ακούσας ταῦτα ὁ Ξενοφών, προσαγαγὼν πρὸς τὴν χαρά-
δραν, τὰς μὲν ὀπλίτας ἐκέλευε ⁶ θέσθαι τὰ ὅπλα· αὐτὸς δὲ δια-
βὰς σὺν τοῖς λοχαγοῖς, ἐσκοπεῖτο πότερον εἴη κρεῖττον ἀπάγειν
καὶ τὰς διαβεβηκότας, ἢ καὶ τὰς ὀπλίτας διαβιβάζειν, ⁷ ὥς ἀ-
λόγιος ἂν τῆς χωρίας. Εδόκει γὰρ τὸ μὲν ἀπάγειν ἐκ εἶναι ἀνευ
πολλῶν νεκρῶν, ελεῖν δ' ἂν ὥντο καὶ οἱ λοχαγοὶ τὸ χωρίον· καὶ

struētæ) jam abire adgressi sunt: at *hostes* iis instabant. Cùmque
abscedere non possent, (quippe singulis tantùm descensus in alve-
um erat ex oppido *pervius*) ad Xenophontem mittunt, qui gra-
vis armaturæ militum dux erat. *Ad eum* cùm venerat *nuntius* op-
pidum quoddam esse ait rebus multis refertum: hoc neque capere
possumus, *inquit*; quippe munitum est; neque abscedere proclive
nobis est: nam impetu egressi pugnant, & abscessus est difficilis.

Hæc cùm audisset Xenophon, *suis* ad alveum adductis, gravem
armaturam in armis iussit consistere: ipse ubi cum cohortium
ductores trajecisset, utrùm consultius esset abducere eos qui
transierant, an gravem etiam armaturam trajicere, quasi futurum
esset ut caperetur oppidum, considerabat. *Eos* utique ut *quis* ab-
ducatur haud esse sine multorum cæde videbatur, & capi locum posse
cohortium quoque ductores existimabant: Xenophon etiam *his*

¹ Τύρσεις] Vide p. 283. n. 4.

² Οἱ δὲ, &c.] *Scil.* πολέμιοι, ex
orationis serie petendi. Vide p.
257. n. 4. Idem supplementum
postulat ἐπεξεληλυθότες, quod infra
paulò occurrit.

³ Εφ' ἐνὸς, &c.] Similiter Κ. Π.
p. 146. ἰδὼν ταξίαρχον ἄγοντα τὴν
τάξιν — ἐφ' ἐνὸς, &c.

⁴ Πέμπουσιν, &c.] Intellige ἄγγελ-
ον. Ad p. 280. n. 2. mox eadem
recto quidem casu vox cum ἰδὼν

intelligenda est.

⁵ Αφοδος.] In MS. Eton. & edit.
plerisque legitur ἄμφοδος. Sed
vide p. 264. n. 2.

⁶ Θέσθαι τὰ ὅπλα] Consule p.
275. n. 5.

⁷ Ως ἀλόγιος ἂν, &c.] Ἀλλ' τῆς (ver-
ba sunt *Æ. Porti*) ὡς ἀλωσομένους, vel
ἀλωθησομένους, τῆς εἰς, ἀλίσκεις μίλ-
λον. De sensu participii passivo
vide p. 289. n. 3. De vi particulæ
ἂν, p. 152. n. 4 & p. 6. n. 1.

ὁ Ξενοφῶν συνεχώρησε, ¹ τοῖς ἱεροῖς πρῆξας· οἱ γὰρ μάνηεις
² ἀποδεδειγμένοι ἦσαν ὅτι μάχη μὲν εἴη, τὸ δὲ τέλος καλὸν
³ τῆς ἐξόδου. ⁴ Καὶ τὰς μὲν λοχαγὰς πέμπει διαβιβάσοντας
 τὰς ὀπλίτας, αὐτὸς δ' ἔμενεν ⁵ ἀναχωρίσας ἀπαντας τὰς
 πελίαςας, καὶ ἔδεναι εἰς ⁶ ἀκροβολίζεσθαι. Ἐπεὶ δ' ἤκον οἱ ὀπ-
 λῖται, ἐκέλευσε τὸν λόχον ἕκαστον ποιῆσαι τῶν λοχαγῶν, ὡς
 ἂν κράτιστα οἴηται ἀγωνιεῖσθαι· ἦσαν γὰρ οἱ λοχαγοὶ πλεῖστον
 ἀλλήλων, οἱ πάντες τὸν χρόνον ἀλλήλοις περὶ ἀνδραγαθίας
 ἀνλεποῖεντο. Καὶ οἱ μὲν λοχαγοὶ ταῦτα ἐποίουν. ὁ δὲ τοῖς πελ-
 τασταῖς πᾶσι παρήγγελλε ⁷ διηκυλισμένους ἵεναι, ὡς, ὅποτε

accede-
 bat, fretus hostiarum extis ; nam pugnam fore quidem va-
 tes declarabant, sed finem egressus præclaram. Itaque cohort-
 ium ductores mittit qui gravem armaturam trajicerent, ipse sub-
 sistebat peltastis omnibus sua in loca collocatis, nec quemquam
 velitatione uti sinebat. Posteaquam gravis armaturæ milites
 venissent, cohortium ductorum quemque *eo modo cohortem suam*
struere jussit, quo *se* optimè dimicatu-
 ros existimaret : nam prope
 à se invicem aberant *illi* cohortium ductores, qui per id omne tem-
 pus inter se de fortitudinis gloriâ contenderant. Atque hæc qui-
 dem faciebant cohortium præfecti : is autem peltastas omnes a-
 mentis jaculorum prehensis progredi jussit, ut *quibus*, posteaquam

¹ Τοῖς ἱεροῖς, &c.] Lege p. 79. n. 4.

² Αποδεδειγμένοι ἦσαν] Iis, quæ
Thucydidi propria esse censuit *Dio-
 nyf. Hal.* Epist. ad *Ammæ.* sect. 8.
 frustra adnumerat ἀντὶ τῆς ἐνεργητικῆς
 τὸ παθητικὸν παραλαμβάνειν. Ex-
 empla ab eo adlata videre est apud
Thucyd. l. 1. c. 120. Quibus hoc
 adde, est ejusd. l. 6. c. 36. τὸν ἐκεῖ
 πόλεμον μήπω βεβαίως καὶ ἀλελυμέ-
 νος, &c. *Schol.* ἀντὶ τῆς καὶ ἀλελυκό-
 τας : & *Rom.* IV. 21.

³ Τῆς ἐξόδου] Cujus aliæ alibi
 sunt significationes. Hic verò de-
 notat *egressum* ex eo loco, unde p.
 346. ἀπῆλθον ἤδη ἐπιχειροῦν. Quo sen-
 su paulò etiam inferiùs occurrit,
 δηλοῖ ἦσαν ὅτι ἐπικεῖσονται ἐπὶ τῇ
 ἐξόδῳ τε καὶ καταβάσει.

⁴ Καὶ] *Adi* p. 322. n. 4.

⁵ Αναχωρίσας ἀπαντας] *Amas.*
 vertit *in unum locum coëgit* ; quem
 ferè sequutus est *Leuncl.* Sed aliam
 notionem repræsentare videtur ἀ-
 ναχωρίζω, tam hoc loco quàm K.
 Π. p. 123. *Suid.* (quocum facit
Phavor.) Αναχωρίζει, ἀντὶ τῆς ἀνα-
 χωρεῖν ποιεῖ· Ξενοφῶν.

⁶ Ακροβολίζεσθαι] *Vide* p. 230. n. 5.

⁷ Διηκυλισμένους, &c.] *MS.* Eton.
 hic etiam, sicut, p. 280. exhibet
 διηκυλωμένους. *Suid.* Διηκυλημένον·
 τὸ ἀκόλιον μέλα χειρίζομενον· ἀντὶ τῆς
 ἐν μασχάλῃ κρατῶν τὸ δόρυ. Ξενοφῶν·
 Ο δὲ πᾶσι παρήγγειλε διηκυλημένους
 ἵεναι, ὡς, ὅποτε σημήνη, ἀποβλήθαι
 δεῦρο. καὶ τὰς τοξότας ἐπιβέβλησθαι
 ἐπὶ ταῖς νεύραις, ὡς, ὅποτε σημήνη,
 τοξείειν

¹σημνήν, ἀκοντίζειν ²δεῖσον· καὶ ³τὸς τοξότας ἐπιβεβληῖς ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὥς, ὅποταν σημνήν, τοξεύειν δεῖσον· ⁴καὶ τὸς γυμνήτας λίθων ἔχειν μεσὰς τὰς διφθέρας· καὶ τὸς ἐπιηδείας ἐπεμψε τῶν ἐπιμεληθῆναι. Ἐπεὶ δὲ πάντα παρσκευάσθω, καὶ οἱ λοχαδοὶ καὶ ⁵ὑπολοχαδοὶ, καὶ οἱ ἀξιῶντες τῶν μὴ χείρους εἶναι, πάντες παραβιβασμένοι ἦσαν, καὶ ἀλλήλους μὴ συνεώρων· εὐεὶδὴς γὰρ ἦν ἡ παράταξις διὰ τὸ χωρίον. Ἐπεὶ δ' ⁶ἐπαιάνισαν

signum iis dandum curaret, emittenda forent jacula; sagittarios etiam cum sagittis in nervos impositis, ut quibus, signum ubi dedisset, forent sagittæ emittendæ; velites quoque facculos è pelli-bus confectos lapidibus refertos habere: misit etiam idoneos quosdam homines, qui hæc ut fierent curarent. Posteaquam omnia comparata erant, & cohortium ductores & horum legati, & alii qui se his nihilo deteriores haberi volebant, omnes acie instructâ constiterunt, seque mutuò intuebantur: quippe acies propter loci naturam pulchra erat. Ubi verò præana cecinissent, & sonuisset

τοξεύειν δεῖσον· &c. Receptæ lectioni, quam editi libri, quos vidi, omnes præstant, nonnihil favet Hesych. qui agnoscit διηκυλίσθαι, & exponit, τὸ ἐνείρει τὸς δακτύλους τῇ ἀγκύλῃ τῇ ἀκοντίῃ. Sed & exempla lectionum, quæ ex MSto & Suidâ jam sunt adlatæ, profert Stephanus in Thes. L. G. Indice. p. 280. n. 5.

¹ Σημνήν] Vide p. 281. n. 3.

² Δεῖσον] Suid. loco cit. dat δεῖσοι. Sed huic anteferenda est scriptura vulgata. Noster K. Π. p. 75. ὥς δεῖσον, &c. ubi vide notata: & p. 195. παρηγγύησε — ὥς αὐτίκα δεῖσον ἐπιδιώκειν, &c. A MSto sanè Eton. abest illud δεῖσον: quod & Stephanus elegantius omitti putavit. Mihi retinendum videtur; cum ejusmodi repetitionum haud pauca Noster suppeditet exempla. Vide sis p. 295. n. 3. Talia si perpendisset, (complura haud dubiè legerat) Cl. Kusterus, neutiquam, καὶ ἔχοντες, quæ Matt. XXVI. 60. prius legun-

tur, repetitionis non solum ingratæ, sed etiam supervacaneæ, damna- set. Quæ tamen, nixus auctoritate MS. Paris. 3. delenda statuit in præfatione ad secundam N. T. Milliani editionem.

³ Τὸς τοξότας, &c.] Cum modò dixerat τοῖς πελισταῖς, eundem hîc quoque casum orationis series postulare videatur. Sed vide p. 237. n. 2. Suprà p. 280. brevius dixit — ἐπιβεβλημένους τὸς τοξότας. Utrobique intelligendum videtur τοξεύματα.

⁴ Καὶ τὸς γυμνήτας λίθων, &c.] Hi J. Polluci l. 1. segm. 131. λιθοβόλοι dicuntur: de quorum usu & operâ satîs copiose & adcuratè, ut solet, differit Polybh. l. 10. p. 599. & seq.

⁵ Ὑπολοχαγοὶ] Vocem non agnoscunt Lexicogr. Confer p. 189. n. 2.

⁶ Ἐπαιάνισαν, καὶ ἡ, &c.] Vide p. 262. n. 5. p. 200. n. 1. & p. 322. n. 3.

σαν, καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγγατο, καὶ ἅμα γε τῷ Εὐναλίῳ ἡλά-
λαξαν, καὶ ἔθεον δρόμῳ οἱ ὀπλίται· καὶ τὰ βέλη ²ὁμῶς ἐφέρετο,
λόγχαι, τοξεύματα, σφενδόνας, πλεῖστοι ἐκ τῶν χειρῶν λίθοι.
ἦσαν δὲ οἱ καὶ πῦρ προσέφερον. Ὑπὸ δὲ πλῆθους τῶν βελῶν ἔλιπον
οἱ πολέμιοι τὰ τε σταυρώματα καὶ τὰς τύρσεις· ὥς Ἐγασίας
Στυμφάλιος καὶ Φιλόξενος Πεληνεὺς, καὶ ἀθήμενοι τὰ ὅπλα, ἐν
χιλῶνι μόνον ἀνέβησαν, ³καὶ ἄλλος ἄλλον εἵλκε, καὶ ἄλλος ἀναβε-
βήκει, καὶ ἡλάκει τὸ χωρίον, ὥς ἐδόκει. Καὶ οἱ μὲν πελῆλας αἱ καὶ
οἱ ψιλοὶ εἰσδραμόντες ἤρπαζον ὅ, τι ἕκαστος ἐδύνατο· ὁ δὲ Ξενο-
φῶν ⁴σᾶς καὶ τὰς πύλας, ὅποσας ἐδύνατο ⁵κατεκάλυψε τῶν
ὀπλιτῶν ἔξω· πολέμιοι γὰρ ἄλλοι ἐφαίνοντο ἐπ' ἀκροῖς τισὶν
ἰσχυροῖς. Οὐ πολλὰ δὲ χρόνον μετὰ τὸ γενομένον, κραυγὴ ἐγί-
γνετο ἐνδον, καὶ ἐφευγον, οἱ μὲν καὶ ἔχοντες ἃ ἔλαβον, ⁶τάχα

tuba, statim & *Enyalium* clamârunt, & cursu in *hostes* tendebant
gravis armaturæ milites: simul etiam tela, hastæ, sagittæ, fundæ,
plurimi è manibus *missi* lapides, torquebantur: erant quoque qui
ignem adferebant. Hostes ob telorum multitudinem & valla &
turres relinquebant; adeò ut Agasias Stymphalius & Philoxenus
Peleneus, depositis armis, tunicâ solùm *induti* adscenderent, atque
alius alium adtraheret, cùm alius *jam* adscendisset, & oppidum
captum esset, uti *quidem* videbatur. Ac peltastæ velitesque factâ
incurfione quod quisque poterat rapiebant: at Xenophon, ad
portas qui *intercâ* stetit, è gravis armaturæ militibus quoscunque
poterat demoratus est extrâ: nam hostes alii in jugis quibusdam
munitis conspiciebantur. Nec longo tempore interjecto clamor
intus ortus est, fugiebantque *adeò*, alii cum iis quas ceperant re-
bus, forsan etiam vulneratus aliquis: magnûsque ad portas erat

1 Ἀμα γε — ὁμῶς] *Ammon.* Ἀμα
καὶ ὁμῶς διαφέρει. Ἀμα μὲν γὰρ ἐστὶ
χρονικὸν ἐπιρρήμα. ὁμῶς δὲ, τοπικόν.

2 ὁμῶς ἐφέρετο, λόγχαι, &c.] *Lege*
p. 234. n. 2.

3 Καὶ ἄλλος ἄλλον, &c.] *Confer*
p. 263.

4 Καὶ τὰς πύλας] *Thom. Magist.*
& *Rhavvor.* Πύλαι, ἐπὶ τείχεσ· θύραι,
ἐπὶ οἰκίας.

5 Κατεκάλυψε] *Melius* forsan,
inquit *Stephanus*, κατεκάλυψε. Vul-

gatam præstant scripturam libri
omnes.

6 Τάχα] *Thom. Magist.* ἀλλ' ἔτα-
χέως, ποιηταί· οἱ δὲ ῥητορες, ταχέως καὶ
τάχιστα καὶ ἐν τάχει· τὸ δὲ τάχα ἀλλ' ἔ-
τις, καὶ ἀμφοτέρω· ὅπερ καὶ μόνον τί-
θειται, καὶ μετὰ τῆς ἰσως. Porro, vox θύ-
ραι, quæ mox occurrit, idemque
sonat quod θύρας, distinctionem,
quam Grammatici & Scholiastæ ve-
teres inter πύλαι & θύραι statuerunt,
perpetuam non esse declarat.

δέ τις καὶ τετρωμένος· καὶ πολλὺς ἦν ὠθισμὸς ἀμφὶ τὰ θύρετρα. Καὶ ἐρωτώμενοι οἱ ἐκπίπτοντες, ἔλεγον ὅτι ἄκρα τις ἐστὶν ἔνδον, καὶ οἱ πολέμιοι πολλοὶ, οἱ παῖσι ἐκδεδραμηκότες ¹ τὴς ἔνδον ἀνθρώπους.

Εὐλαῦθα ἀνειπεῖν ἐκέλευσε Τολμίδην τὸν κήρυκα, ἵεναι εἰς τὸν βελόμενον τὴν λαμβάνειν. Καὶ ἐφέροντο εἰς τὴν πόλιν πολλοὶ, ² καὶ νικῶσι τὴς ἐκπίπτουσας οἱ εἰς τὴν πόλιν ὠθέμενοι, καὶ κατακλείουσι τὴς πολέμους πάλιν εἰς τὴν ἄκραν. Καὶ τὰ μὲν ἔξω τῆς ἀκρας πάντα διηρπάσθη καὶ ἐξεκομίσαντο οἱ Ἕλληνες· οἱ δ' ὀπλίται ³ ἔθεντο τὰ ὅπλα, οἱ μὲν περὶ ⁴ τὸ σάυρωμα, οἱ δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὴν ἄκραν φέροντες. Ο δὲ Ξενοφῶν καὶ οἱ λοχαγοὶ ἐσκόπουν, εἰ οἷόν τ' εἴη τὴν ἄκραν λαβεῖν· ἦν γὰρ ἔτι σωτηρία ἀσφαλής· ἄλλως δὲ ⁵ παγχάλεπον ἔδοκει εἶναι ἀπελθεῖν· σκοπεμένοις δ' αὐτοῖς ἔδοξε παντάπασιν ἀνάλωτον εἶ-

sefe protrudentium impetus. Qui elabebantur interrogati, aiebant arcem intus esse quandam, multosque hostes, qui excursionem factâ homines intus qui erant cæderent.

Hic Xenophon Tolmidem præconem publicè denuntiare iussit, ut, quicunque *spoliorum* aliquid capere vellet, ingrederetur. Itaque multi irruebant, & qui se invicem trudendo intrò tendebant erumpentes superant, ac rursus hostes in arcem concludunt. Et quæ quidem extra arcem *reperiebantur*, omnia erant direpta *eademque* Græci exportabant: gravis autem armaturæ milites in armis consistebant, partim ad *oppidi* vallum, partim ad viam illam, quæ in arcem ducebat. Xenophon autem & cohortium ductores considerabant, ecquâ ratione arx capi posset: nam *ipforum* salus ita foret certa: cæteroqui perdifficile esse videbatur abscedere: iisque *eâ de re* deliberantibus visum est *eum* capi locum

¹ Τὴς ἔνδον] Vocem hanc, quæ in edit. Ald. Steph. Leuncl. deest, ex MSti Eton. fide, huic inferere loco visum est.

² Καὶ νικῶσι τὴς, &c.] I. e. Qui extra erumpere (verba sunt *Siephani*) conabantur, coacti fuerunt retrogredi vi eorum, qui ingredi volebant.

³ ἔθεντο τὰ ὅπλα] Vide p.

275. n. 5.

⁴ Τὸ σάυρωμα] MS. Eton. τὰ σαυρώματα: quem modò p. 349. numerum nomini huic dederat Noster.

⁵ Παγχάλεπον] MS. Eton. habet πανυ χαλεπον. In lexicis utique stat illa vox ἀδυσπότως: quam tamen Nostro, cum multis id genus aliis, libens tribuerim.

ναι τὸ χωρίον. Ενταῦθα παρεσκευάζοντο τὴν ἄφοδον, καὶ τὰς μὲν σαυρὰς ἕκαστοι τὰς καθ' αὐτὰς διήρξαν, ¹ καὶ τὰς ἀχρεῖας ἐφ' αἰρπαγαῖς ἐξέπεμπον, καὶ τῶν ὀπλιτῶν τὸ πλεονος κατέλιπον δὲ οἱ λοχαγοὶ οἷς ἕκαστος ἐπίστευεν.

Επεὶ δὲ ἤρξαντο ἀποχωρεῖν, ἐπέξέθεον ἔνδοθεν πολλοὶ, γέρ-
ρα καὶ λόγχας ἔχοντες, καὶ κνημῖδας καὶ ² κράνη Παφλαγονικά·
καὶ ἄλλοι ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἀνέβαινον τὰς ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς εἰς
τὴν ἄκραν φερέσης ὁδῷ· ὥστε ἐδὲ διώκειν ἀσφαλὲς ἦν αὐτῶν
κατὰ τὰς ³ πυλάς τὰς εἰς τὴν ἄκραν φερέσας· καὶ γὰρ ξύλα
μεγάλα ἐπερρίπτεν ἄνωθεν, ὥστε χαλεπὸν ἦν καὶ μένειν καὶ
ἀπιέναι· καὶ ἡ νύξ φοβερά ἦν ἐπιῦσα. Μαχομένων δ' αὐτῶν καὶ
ἀπορριμμένων, θεῶν τις αὐτοῖς μηχανὴν σωτηρίας δίδωσιν. ⁴ Εξα-
πίνης γὰρ ἀνελαμψεν οἰκία τῶν ἐν δεξιᾷ, ⁵ ὅτε δὴ ἀνάψαντος.

omnino non posse. Ibi tum ad abscessum sese parabant, ac sin-
guli palos sibi proximos diruebant, & ad rem gerendam inutiles ad
raptus faciendos, unâque maximam gravis armaturæ militum
partem emittebant: eos verò reliquerunt cohortium ductores,
quibus quisque fidebat.

Posteaquam abscedere cœperunt, in eos intus excurrerant
multi, gerris & hastis & tibiæ tegumentis & galeis Paphlago-
nicis instructi: atque alii in domos adscendebant ex utrâque viæ
parte sitas, quæ ad arcem ducebat; adeò ut tutum non esset eos
portas versùs in arcem ducentes persequi: quippe magnas trabes
desuper jaciebant, ut tum manere tum abire difficile esset: nox
etiam, quæ instabat, erat ipsis terrori. Iis autem pugnantibus & ad
angustias reductis, deorum quispiam salutis apiscendæ rationem of-
fert. Nam subitò quædam, ex iis quæ ad dextram erant, domus
flammâ conceptâ fulsit, incertum quis incenderat. Cùm autem ea

¹ Καὶ τὰς ἀχρεῖας ἐφ', &c.] In
MSto Eton. legitur καὶ τὰς ἀχρεῖας
καὶ φορτία ἔχοντας ἐξέπεμποντο, καὶ
&c. Leuncl. voces, καὶ τὰ φορτία ἔ-
χοντας, glossæ loco habuisse vide-
tur; quippe qui ἀχρεῖας exposuit
calones sarcinas vehentes. Eisdem &
Steph. alijsq. voces omiserunt:
rectè, opinor. Αχρεῖοι autem hîc
loci sunt imbelles, ad rem gerendam
minùs apti, sive calones fuerint, sive
τὰ σώματα ἀσθενεῖς. Eodem ferè

sensu gaudet K. Π. p. 525.

² Κράνη Παφλαγονικά] Herodot.
1. 7. c. 72. Παφλαγόνες δὲ ἰσραηλιῶντο
ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι ἔχοντες κράνη
πιπλεμένα, &c. Noster, paulò in-
frà, κράνη ἱστὰ σκῦτινα fuisse tradit.

³ Πυλάς τὰς — φερέσας] Sic Act.
XII. 10. ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην — τὴν
φύεσαν εἰς, &c.

⁴ Εξαπίνης] Adi p. 323. n. 2.

⁵ Ὄτε δὴ ἀνάψαντος] MS. Eton. &
edit. quædam vetustæ dant ὅτε δὴ

ἀνά-

¹Ως δ' αὐτὴ συνέπιπεν, ἔφευγον οἱ ἀπὸ τῶν ἐν δεξιᾷ οἰκιῶν. Ως δ' ἔμαθεν ὁ Ξενοφῶν τὸτο παρὰ τῆς τύχης, ἀνάπτειν ἐκέλευε καὶ τὰς ἐν ἀριστερᾷ οἰκίας· αἱ δὲ ξύλιναι ἦσαν. ὥς τε καὶ ταχὺ ἐκαίοντο. ²Εφευγον ἔν καὶ οἱ ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Οἱ δὲ καὶ ἡ σόμα δὴ ἔτι μόνοι ἐλύπεν, καὶ δῆλοι ἦσαν ὅτι ἐπικείσονται ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τε καὶ ³καταβάσει. Ἐνλαῦθα παραγγέλλει φορεῖν ξύλα, ὅσοι ἐτύγχανον ἔξω ὄντες τῶν βελῶν, εἰς τὸ μέσον ἐαυτῶν καὶ τῶν πολεμίων. Ἐπεὶ δὲ ἱκανὰ ἦδη ἦν, ⁴ἐνῆψαν· ἐνῆπλον δὲ καὶ τὰς παρ' αὐτὸ τὸ χαράκωμα οἰκίας, ὅπως οἱ πολεμιοὶ ἀμφὶ ταῦτα ἔχοιεν. Οὕτω ⁵μόλις ἀπῆλ-

collaberetur, qui in domibus ad dextram *sitis* erant, inde fugiebant. Hoc ubi Xenophon ex re fortuita didicisset, *Græcos* jussit ad finistram etiam *sitas* domos incendere: hæc lignæ erant: atque adeò celeriter exurebantur. Itaque illi etiam, *has qui occuparant ædes*, inde fugâ dilabebantur. Soli jam molestiâ *Græcos* adficiebant, qui à fronte erant, & *satis quidem* perspicuum erat eos *Græcis* exeuntibus ac descendantibus inflaturos. Hic *eis*, quotquot extra telorum ictus erant, mandat, ut ligna in medium ipsos inter & hostes locum portarent. Cùm satis multa jam congesta essent, ea incenderunt: incenderunt etiam ædes juxta vallum ipsum *positas*, ut in his occuparentur hostes. Ità vix tandem à loco hoc

ἀνάψαι^ς τινός. Sed ultima vox omnino delenda est, & ὅτι δὴ conjunctim scribendum. Idem loquendi genus occurrit p. 323. ubi vide n. 3. Cæterum, *Steph.* pro ἀνάψαι^ς, legit ἰνάψαι^ς & mox infra ἰνάπτειν, ubi cæterorum libri ἀνάπτειν exhibent.

¹ Ως δ' αὐτὴ συνέπιπεν] MS. Eton. & libri quidam editi repræsentant ὡς δ' αὐτοὶ συνέπιπτον, &c. quam lectionem sequutus est *Amaseus*. Longè rectiùs *Steph.* & *Leuncl.* vulgatam receperunt scripturam.

² Εφευγον ἔν καὶ οἱ, &c.] In quibusdam codicibus οἱ ante ἀπὸ non extat; cui tamen *Steph.* & *Leunclav.* locum hunc rectè tribuerunt.

³ Καταβάσει] Sic MS. Eton.

Vulgò legitur ἐκβάσει.

⁴ Ενῆψαν· ἐνῆπλον] MS. Eton. & edit. *Ald.* ἀνῆψαν & ἀνῆπτον: ut paulò suprâ. Parum refert, utro tandem modo legatur.

⁵ Μόλις] *Hellad.* Chrestom. Οτι τὸ μόλις ἀναλογώτερον διὰ τῆ γ, φησὶ, γράφεται, ἐπὶ τῶν μετὰ πόνη γινόμενων τατλόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς παραλόγως διὰ τῆ λ, μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι. *Thom. Magistro* interprete, μόλις ponitur ἀντὶ τῆ μετὰ βίας· μόλις ἀντὶ τῆ βραδέως. Sic utique ferid rem agunt Grammatici, cùm ex sexcentis auctorum Atticè scribentium exemplis eos nugari constet. Suprà p. 336. μόλις videre est, ubi MS. Eton. dat μόγις.

θον ἀπὸ τῆ χωρίου, πῦρ ἐν μέσῳ ἐαυτῶν καὶ τῶν πολεμίων ποιη-
σάμενοι. Καὶ κατεκαύθη πᾶσα ἡ πόλις καὶ αἱ οἰκίαι καὶ αἱ
τύρσεις καὶ τὰ σταυρώματα, καὶ τὰλλα πάντα πλὴν τῆς ἀκρας.

Τῇ δ' ὑπεραία ἀπήεσαν οἱ Ἕλληνες, ἔχοντες τὰ ἐπιήδεια.
¹ Ἐπεὶ δὲ τὴν καλίσασιν ἐφοβῆτο τὴν εἰς Τραπεζῆν, (πρα-
νὴς γὰρ ἦν καὶ σενή) ψευδενέδραν ἐποίησαντο· καὶ ἀνὴρ Μυσθός
² τὸ γένος, καὶ τέννομα τῷτο ἔχων, τῶν Κρητῶν λαβὼν τέτταρας
ἢ πέντε, ἔμενον ἐν λασίῳ χωρίῳ, καὶ προσεποιεῖτο τὰς πολε-
μίας πειρᾶσθαι λανθάνειν· αἱ δὲ πέλαι αὐτῶν ἄλλη καὶ ἄλ-
λη διεφαίνοντο, χαλκαῖ ἔσαι. Οἱ μὲν ὅτε πολέμιοι ταῦτα διο-
ρῶντες, ἐφοβῆτο ὡς ἐνέδραν ἔσαν· ἡ δὲ στρατιά ἐν τῷτο καλίσ-
σαινεν. Ἐπεὶ δὲ ἐδόκει ἰκανὸν ἤδη ὑπεληλυθέναι τῷ Μυσῶ,
ἔσήμηνε φεύγειν ἀνὰ κράτος· ³ καὶ ὁς ἐξαναστὰς φεύγει, καὶ οἱ
σὺν αὐτῷ. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Κρητὲς (⁴ αἰλίσκεσθαι γὰρ ἔφασαν

discesserunt, igne hostes inter & ipsos excitato. Atque tota *qui-*
dem uībs & ædes & turres & septa, cæteraque omnia præter ar-
cem, exurebantur.

Postridiē Græci discessēre, commeatu instructi. Quoniam au-
tem descensum in Trapezuntē metuebant, (quippe præceps erat
& angustus) fictas fecerunt insidias: atque *adēd* vir natione My-
sus, id qui nominis etiam habebat, *secum* adsumptis quatuor aut
quinque Cretensibus, in loco *arboribus* denso subsidebat, ac dare
se operam simulabat ut *isthic* clam hostibus esset: eorum verò
peltæ, quæ essent ærææ, ex aliâ atque aliâ parte dilucebant. Et
hostes, quidem hæc cū perspicerent, tanquam *isthic* essent insidiæ,
sibi metuebant: interea verò descendebat exercitus. Cū au-
tem Myso jam satis longē processisse videretur, signum *suis* dedit
ut quantis possent viribus fugerent: atque *adēd* ipse ex *insidiis isthis*
exsurgens fugit, *istē*que ii qui cum ipso erant. Ac cæteri qui-

¹ Ἐπεὶ δὲ τὴν, &c.] Citat hunc
locum suo modo, mutatis scilicet
aliis, aliis omisissis, *Suidas* ad v.
ψευδενέδραν.

² Τὸ γένος.] In MSto Eton. de-
sunt. Idem pro ἄλλη καὶ ἄλλη, quæ
mox infra sequuntur exhibet ἄλ-
λοι καὶ ἄλλοι. Sed vulgata utrobi-
que recte se habet lectio. De pel-
tarum, quarum post paulò memi-

nit, materiā vide p. 15. n. 3.

³ Καὶ ὁς] Vide sis p. 241. n. 4.

⁴ Αἰλίσκεσθαι γὰρ, &c.] Cum αἰ-
λίσκεσθαι intellige particulum *ἀν*,
quæ futuri significationem ei largi-
giatur. Exempla, in quibus ea-
dem desideratur particula, videre
est p. 36. n. 3. Illud etiam monuit
Portus, τὸ ἔφασαν ἀντὶ τῷ ὄντι hic
positum videri.

Y y

τῷ δρόμῳ) ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰς ὕλην κατὰ τὰς ἑνάπας κυλινδόμενοι ἐσώθησαν· ὁ Μυσὸς δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν Φεύγων, ἐβόα βοηθεῖν· καὶ ἐβοήθησαν αὐτῷ, καὶ ἀνέλαβον τετραμένον. Καὶ αὐτοὶ ² ἐπὶ πόδα ἀνεχώρησαν βαλλόμενοι οἱ βοηθήσαντες, καὶ ἀντιτοξεύοντές τινες τῶν Κρητῶν· ἔτως ἀφικνῶνται ἐπὶ τὸ στρατόπεδον πάντες σῶοι ὄντες.

Επεὶ δὲ ἔτε ὁ Χειρίσοφος ἦκεν, ἔτε πλοῖα ἱκανὰ ἦν, ἔτε ἐπιήδεια ἦν λαμβάνειν ἔτι, ἐδόκει ἀπίεον εἶναι. ³ Καὶ εἰς μὲν τὰ πλοῖα τὰς τε ἀσθενῶντας ἐνεβίβασαν, καὶ τὰς ὑπὲρ τετραράκοντα ἔτι, καὶ παῖδας, καὶ γυναῖκας, καὶ τῶν σκευῶν ὅσα μὴ ἀνάγκη ἦν ἔχειν· καὶ Φιλήσιον καὶ Σοφαίνεον τὰς πρεσβυτάτας τῶν στρατηγῶν ἐμβίβασαντες, τῶν ἐκέλευον ἐπιμελεῖσθαι· οἱ δὲ ἄλλοι ⁴ ἐπορεύοντο· ἡ δὲ ⁵ ὁδὸς ὁδοποιεμένη ἦν. ⁶ Καὶ

dem Cretenſes (quippe quòd futurum dicerent ut curſu *viēti* caperentur) ex viā elapſi, in ſylvam per ſaltus devoluti ſalvi venerunt: at Myſus viā *ipſā* fugiens, clamore *ſuos* ad opem ferendam vocabat: ac opem ei tulerunt *illi*, vulneratūque receperunt. Atque ii etiam opem qui tulerant telis petiti pedem referebant, & de Cretenſibus nonnulli quī ſagittas *interea* in hoſtes viciffim emittebant: ita *demum* in caſtra ſalvi omnes perveniunt.

Cū autem neque Cherisophus rediſſet, neque navium ſatis magna eſſet copia, neque commeatus *unde* capere poſſent amplius erat, viſum eſt diſcedendum eſſe. Quapropter in navigia tum ægrotos impoſuerunt, tum eos qui annos quadraginta exceſſerant, pueros etiam & mulieres, deque vaſis quæcunque habere neceſſe non erat: ac Phileſius Sophænetūſque, qui maximi natu inter duces erant, *eadem* ut conſcenderent *navigia* ubi curāſſent, iſtorum *hos* curam ſuſcipere juſſerunt; cæteri *pedibus* iter faciebant: via autem erat munita. Atque itinere facto ad Ceraſun-

¹ ἑνάπας] Adī p. 295. n. 4.

² ἐπὶ πόδα ἀνεχώρησαν] Noſter K. Π. p. 486. eodem ſenſu ſcripſit ἐπὶ πόδα ἀνεχώρησαν.

³ Καὶ] Vide p. 285. n. 5.

⁴ ἐπορεύοντο] *Scil.* κατὰ γῆν, ut infra paulò Noſter: vel τοῖν ποδοῖν, ut K. Π. p. 276. Navigationi hic licet opponatur, eſt tamen ubi πορεύεσθαι dicitur etiam navi profecturus. Vide Act. XX. 22.

⁵ ὁδὸς ὁδοποιεμένη] Confer p. 343. & p. 327. n. 2.

⁶ Καὶ ἀφικνῶνται — τετραταῖοι] Sic & K. Π. p. 328. Δευτερεῖοι δὲ ἀμφὶ δαίτην γίγνονται πρὸς, &c. & p. 344. Οὕτω μὲν δὲ πορευόμενοι, τετραταῖοι ἐπὶ, &c. Adde ſuprà p. 250. n. 4. *Diodor.* Sic. p. 260. ἐκ Τραπεζῶν, καὶ τετραταῖοι παρεγενέσθαι εἰς Κερασύντα, &c. Adde Joh. XI. 39.

ἀφικνῆναι πορευόμενοι εἰς Κερασῶνα τριῖται, πόλιν Ἑλληνίδα, ¹ ἐπὶ τῇ θαλάσῃ, Σινωπέων ² ἀποικον, ἐν τῇ Κολχίδι χώρα. Ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας δέκα· καὶ ³ ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις γίνεται καὶ ἀριθμός, καὶ ἐγένετο ⁴ ὀκτακισχίλιοι καὶ ἑξάκοσιοι. Οὗτοι ἐσώθησαν ἐκ τῶν ἀμφὶ τὰς μυρίας· οἱ δὲ ἄλλοι ἀπώλοντο ὑπὸ τε πολεμίων, καὶ χιόνος, ⁵ καὶ εἴ τις νόσῳ.

tem, urbem Græcam, ad mare sitam, Sinopensium coloniam, in Colchidis regione, die tertio perveniunt. Ibi decem manserunt dies : & recens *eorum qui in armis erant* actus est numerusque *initus*, atque octo mille sexcenti fuerunt. Hi ex decem ferè mille salvi evaserant : cæteri tum ab hostibus tum nive perierant, atque

1 *Ἐπὶ τῇ θαλάσῃ*] Supple κειμένην : quâ de ellipsi agitur p. 32. n. 1.

2 *Αποικον, ἐν, &c.*] Paulò aliter de Trapezuntio, Græcâ itidem urbe, dixit p. 332. — *Σινωπέων ἀποικίαν, ἐν τῇ Κόλχων χώρῃ. Diodor. Sic.* loco cit. — εἰς Κερασῶνα, πόλιν Ἑλληνίδα, Σινωπέων ἀποικον.

3 *Ἐξέτασις ἐν, &c.*] Suprà itidem Noster p. 12. *Ἐνταῦθα Κῦρ* ἔξετασιν καὶ ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων ἐποίησεν — καὶ ἐγένετο οἱ σύμπαντες, &c. Adde K. Π. p. 149. *Thucyd.* l. 4. c. 74. *Ἐξέτασιν ὅπλων ἐποίησαντο*, — i. e. *arma lustrarunt*, uti quidem vertit interpres. Idem l. 6. c. 96. *ἔξετασιν τε ὅπλων ἐποιῶντο* — i. e. eodem interprete, *exercitum recensuerunt* : nec malè utrobique. Licet enim *lustrum* sit verbum expiationis proprium, per quandam tamen analogiam *lustrare exercitum* dixerunt Latini pro *exercitum recognoscere vel recensere*. Indè autem horum verborum significationem accepisse videtur illud, quòd expiatio ipsa fiebat per circuitum ambulando, visendo, considerando res hominèsq. *Hesych.* *Ἐξέτασις, βασιανισμός. Phavor.* *Ἐξέταζόμενοι, ἐρευνώμενοι, δοκιμαζόμενοι. Ἐξείαζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ καὶ ἐξείαζω, τὸ*

ἀπαριθμῶ. ἔξ ἔξετασις, ἡ ἀπαρίθμησις. Nimirum *ἔξετασις* propriè sonat *examen, inquisitio, &c.* cum verò eorum, sive militum seu civium domi degentium, qui *ἔξετασιν* subière, numerus etiam iniri soleret, hinc factum videtur, ut *ἔξετασις* pro *ἀπαρίθμησις* nonnunquam acciperetur. Priore & magis proprio illo apud Nostrium sensu venit, cum & vox ἀριθμός ei adjungatur. Cæterum, ante ἐν τοῖς ὅπλοις inserendum forsitan est τῶν : ut loci huius structura ad exempla, è Nostro jam & *Thucyd.* adlata, propriùs accedat. Quæ si minùs placeat sententia, ὅπλα hìc verti oportet *castra*, vel *ordines*. Confer p. 210. n. 1. & p. 189. n. 3.

4 *Ὀκτακισχίλιοι καὶ, &c.*] Numerum eorum haud paulò maiorem fuisse tradidit suprà p. 330. Sed ibi cautè satis voces ἀμφὶ, *σχιδὲν* εἰς, numeris singulis præposuit.

5 *Καὶ εἴ τις νόσῳ*] Dixit ferè ut p. 349. *τάχα δὲ τις καὶ, &c.* necubi, que εἰ & *τάχα conditionem & rem incertam* denotant ; sed voculæ τὴς præmissæ nonnunquam idem atque ἴσως, de quâ vide p. 192. n. 5. valere videntur. Similiter easdem voculas adhibet *Thucyd.* l. 7. c. 21.

Ενθαῦθα ¹διαλαμβάνουσι τὸ διὰ τῶν αἰχμαλώτων ²γενόμενον ἀργύριον· ³καὶ τὴν δεκάτην, ἣν τῷ Απόλλωνι ἐξείλον καὶ τῇ Ἐφεσίᾳ Ἀρτέμιδι, ⁴διέλαβον οἱ Σραῖηοὶ, τὸ μέρος ἑκάστος φυλάττειν τοῖς θεοῖς· ⁵ἀντὶ δὲ Χειρισόφου Νέων ὁ Ασιναιῖος ἔλαβε.

Ξενοφῶν ἐν τῷ μὲν τῷ Απόλλωνος ⁶ἀνάθημα ποιησάμενος,

morbo quidam. Ibi pecuniæ ex captivis redactæ partes quique suas sigillatim accipiunt; & decimam, quam Apollini Ephesiæque Dianæ exemerant, sigillatim acceperunt duces, ut quilibet *hiscæ* diis partem *debitam* adservaret: pro Cherisopho autem Neon Asinenfis partem accepit.

Xenophon utique cùm donarium Apollini confecisset, in the-

Καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι, τῷ τε Γυλίππῳ καὶ τῷ Ἑρμοκράτῃ, καὶ εἴ τι ἄλλῃ, πειθόντων, ὡς μνηστέον, &c. ubi & alios, præter Gylippum & Hermocratem, idem Syracusis suasisse innuit. Porro, de structuræ mutatione vide p. 21. n. 1. p. 25. n. 1. p. 348. n. 3.

¹ Διαλαμβάνουσι τὸ ²γενόμενον] Verbum solet verti *partiuntur*. Minus accurate. Vide p. 258. n. 2. & p. 229. n. 1. MS. Eton. exhibet — τὸ ἀπὸ τῶν αἰχμαλώτων, &c.

² Γενόμενον ἀργύριον] Thom. Magist. Γινόμενον ἢ μόνον τὸ ἐνεργούμενον, ἀλλὰ καὶ ἀνέκον τινὶ καὶ ἀρμόζον· οἰονεῖ, τὸ πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενον, καὶ αὐτῷ συμβαῖνον. Phavor. Ἀργύριον, πᾶν νόμισμα εἴτ' ἐν χαλκῷ, εἴτ' ἐν ἀργύρῳ εἴτ' ἐν χρυσῷ, εἰώθασιν ἀργύριον καλεῖν· καὶ οἱ μὲν ῥήτορες, ἐνικῶς· οἱ δὲ κομικοὶ, ἀργύρια, πλεθυντικῶς.

³ Καὶ τὴν δεκάτην, &c.] Decimarum diis suis ab ethnicis consecratarum haud pauca reperiuntur exempla. Diod. Sic. l. 20. p. 756. de Carthaginienfibus: εἰώθεισαν ἐν τοῖς ἱμπεροσθεν χρόνοις δεκάτην ἀποτέλλειν τῷ θεῷ πάντων τῶν εἰς πόρον πωπτόνων. Plura lege sis apud Grot. de jure B. ac P. l. 3. c. 6. Huet. Quæst.

Alnet. l. 3. c. 3. Archæol. Gr. l. 2. c. 4. Clerici Comment. ad Gen. XIV. 20.

⁴ Διέλαβον — τὸ μέρος — φυλάττειν] Similiter Laërt. l. 2. segm. 51. δίδωσι τῷ — φυλάττειν, &c. De vi articuli vide p. 315. n. 5.

⁵ Ἀντὶ δὲ Χειρισόφου, &c.] Hic quippe necdum redierat, referente Nostro p. 354.

⁶ Ἀνάθημα] Suidā interprete, πᾶν τὸ ἀφιερωμένον θεῷ. Phavor. Ἀνάθημα, ἄγαλμα, κόσμος. Ἀναθήματα, ὡς ἐπισημοπολύλεγονται σέφαναί, φάλαί, ἐκπώματα, θυμιατήρια, χρυσίδες, ἀργυρίδες, οἰνοχίαι, ἀμφορίσκοι. Hesych. Ἀνάθημα, ἄγαλμα. Etymol. m. auctor, Ἀνάθημα, ἄγαλμα, κόσμος. Doctif. quidem Salmas. Plinian. exercit. p. 767. edit. Trajec. scribit, ἀνάθημα Græcis non dici de omni re, quæ diis consecratur, sed de illo tantum genere donorum, quæ suspendi poterant, aut in excelsis & conspicuo loco statui, ut essent templis ornamento. Sed ipsa donariorum, quæ Phavorini jam modo verbis enumeravimus, natura ad usum etiam, non ad ornatum solum, ea fuisse destinata monstrare videtur; quod & Cl. Raphael. loco Polyb. citato ad Luc. XXI. 5. lucu-

¹ ἀναλίθῃσιν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν, καὶ ἐπέγραψεν τό, τε αὐτῷ ὄνομα καὶ τῷ Προξένῃ, ² ὅς σὺν Κλεάρχῳ ἀπέθανε· ξένος γὰρ ἦν αὐτῷ. ³ Τὸ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Ἐφεσίας, ⁴ ὅτε ἀπῆει σὺν Ἀγησιλάῳ ἐκ τῆς Ἀσίας τὴν εἰς Βοιωτὸν ὁδόν, ⁵ κατέλιπε πα-

saurem *illud* Atheniensium, qui Delphis est, consecratum reponit; ac tum nomen suum tum Proxeni, qui cum Clearcho occubuerat, inscripsit: is quippe ipsius erat hospes. Quod verò Dianæ Ephesiæ *donarium animo intenderat*, id quo tempore cum Agesilao ex Asiâ discedebat viâ quâ Boeotios itur, apud Megaby-

luculenter probavit. Sic verò *Polyb.* l. 4. p. 326. edit. *Wech.* ἐνέπρησε τὰς σοὰς τὰς περὶ τὸ τέμενος, καὶ τὰ λοιπὰ διέφθειρε τῶν ἀναθημάτων, ὅσα πρὸς κόσμον ἢ χρεῖαν ὑπῆρχε τοῖς, &c. Sunt autem, qui voces ἀνάθημα scripturâ tantum, non item usu & significatu, inter se distingui putârunt. Sed rectissimè *Photius* in *Etymolog.* MS. cujus hæc eruditiss. *C. Wolf.* ad *Rom.* IX. 3. verba adduxit: Ἀνάθημα ἀναθήματος διαφέρεται. Ἀνάθημα μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ διὰ τῆς γραφόμενον, τὸ ἀνιερόμενον τε καὶ ἀναλίσθιμενον ἱερῶ τινι τόπῳ. Ἀνάθημα δὲ, διὰ τῆς ἐκφωνήμενον, τὸ ὕβρεως ἰχόμενον καὶ ἀναθηματισμῷ. *Thom. Magist.* Ἀνάθημα, ἢ ἀνάθημα. De hoc vocum istarum discrimine copiosè ac eruditè disputat *Salmas.* loco cit. Neque verò inficias iverim, in auctoribus præsertim Ecclesiasticis reperiri ἀνάθημα pro ἀνάθημα: sed librariorum imperitiæ negligentiaeve id quidem tribuendum videtur, qui cum non permutârint. Vide *Montfauc.* *Palæogr.* Gr. p. 139.

¹ Ἀναλίθῃσιν εἰς τὸν ἐν, &c.] *Laërt.* l. 2. segm. 51. τῷ δὲ ἡμίσιον (χρυσίον, quod paulò suprâ memorat, quòdque Nostro est ἀργύριον, p. 375.) ἐπέμψεν εἰς Δελφὸς ἀναθήματα. Porro, apud omnes ferè gentes invaluit mos, ut sibi thesauros in tem-

plis statuerint. *Herodot.* l. 1. c. 14. Delphis thesaurum Corinthiorum fuisse scribit. Ibidem conditos fuisse complures aliarum gentium, in quibus & Athenienses erant, thesauros refert *Pausan.* l. 10. c. 11. Vide sis etiam *Cl. Cleric.* ad 1 Sam. XXXI. 10. & *Franckenst.* dissertat. de Ærario Pop. Rom. quæ in Syntagm. Græviano reperitur p. 623. 2 ὅς σὺν Κλεάρχῳ, &c.] *Adi* p. 164, 170, 178.

³ Τὸ δὲ τῆς, &c.] *Scil.* μέρεος ἀργυρίου, quod Dianæ consecrandum decreverat.

⁴ ὅτε ἀπῆει σὺν, &c.] *Consule* *Dissertat.* I. K. Π. nostræ præmissæ p. 6.

⁵ Κατέλιπε παρὰ Μεγαθύζῳ, &c.] *Moris* fuisse veterum, ut privati suas, æquè atque gens universa publicas, pecunias in fanis apud sacerdotes securitatis causâ deponerent, ex *Ciceron.* l. 2. de leg. c. 16. liquet. *Alexander* in Ciliciâ deposuisse apud Solos in delubro pecuniam dicitur; & *Atheniensis Clisthenes* Funoni Samiæ, civis egregius, cum rebus timeret suis filiarum dotes credidit. Vide quæ doctiss. *Davis.* ad locum hunc notavit. Cæterum, *Hesych.* Μεγαθύζιοι λόγοι, μεγάλοι ἀπὸ τῆς Περσῶν βασιλείας· οἱ δὲ βάρβαροι, καὶ οἱ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖς, &c. Sic enim locus legendus & distinguendus

γρά Μεγαβύζω τῷ ¹ τῆς Ἀρτέμιδος νεωκόρῳ, ὅτι αὐτὸς κινδυνεύ-
 σων ἐδόκει ἵεναι ² μετὰ Ἀθησιλάῳ ἐν Κορωνείᾳ· ³ καὶ ἐπέσειλεν, ἥν
 μὴ αὐτὸς σωθῇ, ἐαυτῷ ἀποδέναι· ⁴ εἰ δέ τι πάθοι, ἀναθεῖναι, ποιη-
 σάμενον τῇ Ἀρτέμιδι ὅ, τι οἰοίτο χαριεῖσθαι τῇ θεῷ. ⁵ Ἐπεὶ δ' ἔ-
 φυγε Ξενοφῶν, καλοικῆντος ἤδη αὐτῆς ⁶ ἐν Σκιλῆνι, ὑπὸ τῶν
 Λακεδαιμονίων, ⁷ οἰκισθέντι παρὰ τὴν Ολυμπίαν, ⁸ ἀφικνεῖται
 Μεγαβύζος εἰς Ολυμπίαν θεωρήσων, καὶ ἀποδίδωσι τὴν παρα-

zum Dianæ ædituum reliquit, propterea quod ipse proficisci vi-
 debatur prælii periculum cum Agesilao apud Coroneam subiturus:
 mandavitque adeò, si salvus evaderet, ipsi ut restitueret; sin aliquid
 humanitùs ei accideret, ut dedicaret, Dianæ id cùm confecisset
 donarii, quod deæ gratissimum fore arbitraretur. Posteaquam
 verò exulasset Xenophon, & jam habitaret Scilunte, à Lacedæ-
 moniis propter Olympiam conditâ, venit ad Olympiam spectan-
 di gratiâ Megabyzus, ac depositum ei restituit. Quod cùm re-

guendus videtur. Adde Strab. l. 14. p. 590.

¹ Τῆς Ἀρτέμιδος νεωκόρῳ] Ety-
 mol. m. Νεωκόρῳ, παρὰ τὸ κορῶ, κα-
 δαίρω καὶ ἐπιμελείας ἀξίῳ, καὶ τὸ νεὸς
 Ἀττικῶς, ὃ τῷ νεῷ ἐπιμελέμενον. Pha-
 vor. Νεοκόρῳ (scribe νεωκόρῳ) ὃ τὴν
 ἐκκλησίαν κοσμῶν· κορεῖν γὰρ, τὸ σα-
 ρῆν. Sic ferè Hesych. & Suid.

² Μετὰ Ἀθησιλάῳ, &c.] Consule
 I. Dissertat. K. Π. præmissam p. 6. &
 auctoribus ibi citatis adde Plutarch.
 in Agesil. p. 605. Cæterum, de præ-
 lio ibi commissō plura in notis ad
 Nostri orationem de Agesilao.

³ Καὶ ἐπέσειλεν] Phavor. & Suid.
 Ἐπισέλλει, ἐπέλλεται, ὑποτίθεται. Ad-
 de quæ scripsimus K. Π. p. 388. n.
 3. & Aristoph. νεφελ. v. 608.

⁴ Εἰ δέ τι πάθοι, ἀναθεῖναι, &c.]
 Phavor. Ἀναθεῖναι, ἀντὶ θεῶν φερεῖν.
 Laërt. l. 2. segm. 51. — χερσίων ἔχων,
 (Xenophon) τὸ μὲν ἥμισυ Μεγαβύζῳ
 δίδωσι τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖ φυλάτ-
 τειν, ἕως ἂν ἐπανέλθῃ· εἰ δὲ μὴ, ἄλλα-
 μα ποιησάμενον, ἀναθεῖναι τῇ θεῷ.

⁵ Ἐπεὶ δ' ἔφυγε, &c.] Scil. ἐπὶ λα-
 κωνισμῷ, auctore Laërtio, loco cit.

i

Vide sis Dissertat. I. K. Π. præ-
 missæ p. 5, 6.

⁶ Ἐν Σκιλῆντι, &c.] Pausan. l. 5.
 c. 6. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὕστερον Σκιλ-
 ῆντα (sic enim apud hunc & Laërt.
 cum duplici λ scribitur nomen)
 ἀπολερόμενοι τῆς λείας, Ξενοφῶνι ἐδο-
 σαν — φυγάδι ἤδη γεγονότι ὑπ' Ἀθη-
 ναίων, ὡς ἐπὶ βασιλείᾳ, &c. Consule
 Dissertat. modò adpellatam.

⁷ Οἰκισθέντι παρὰ τὴν, &c.] Legi-
 tur etiam οἰκισθέντῳ. Receptam
 lectionem in duobus se exempla-
 ribus invenisse testatur Leunclav.
 eandemque Steph. huc revocan-
 dam censuit.

⁸ Ἀφικνεῖται Μεγαβύζῳ, &c.]
 Laërt. l. 2. c. 52. Ἀφικομένῳ δὲ τῷ Με-
 γαβύζῳ κατὰ πρόφασιν τῆς πανη-
 γύριως, κομισάμενον (Xenophon) τὰ
 χρήματα, &c. Adi Dissertat. I. K.
 Π. præmissam, loco cit. Porro,
 θεωρεῖν dicitur etiam absolutè pro
 spectare ludos, apud Lucian, in
 Nigr. ferè medio: ληφθέντα γὰρ
 τινα τῶν πολιτῶν ἀγεσθαι παρὰ τὸν
 ἀγανοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἰμά-
 τιον, ἐθεώρει.

καταθήκην αὐτῷ. ¹Ξενοφῶν δὲ λαβὼν, χωρίον ὠνεῖται τῇ θεῷ, ὅπως ἀνεῖλεν ὁ θεός. Εὐτυχε δὲ διαρρέων διὰ τῆς χωρίας πόταμος ²Σελληνῆς. Καὶ ἐν Εφέσῳ δὲ παρὰ τὸν τῆς Εφεσίας Ἀρίεμιδος ³νεῶν Σελληνῆς πόταμος παραρρεῖ, καὶ ἰχθύες τε ἐν ἀμφοτέροις εἰσὶ καὶ κόλχαι. ⁴ἐν δὲ τῷ ἐν Σκιλῆντι χωρίῳ καὶ θήραι πάντων, ὅποσα ἐστὶν ἀγρευόμενα θηρία. ⁵Εποίησε δὲ καὶ ναὸν καὶ βωμὸν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ἀγρυρίας καὶ ⁶τολοιπὸν αἰεὶ δεκαλείων τὰ ἐκ τῆς ἀγρῆς ⁷ῥαῖα, θυσίαν ἐποίει τῇ θεῇ καὶ πάντες οἱ πο-

cepisset Xenophon, agrum deæ mercatus est, ubi deus oraculo monuit. Agrum *eum* Sellenus perlabebatur amnis. Apud Ephesum etiam propter templum Dianæ Ephesiæ Sellenus amnis præterfluit; piscesque sunt atque conchæ in utroque: præterea in agro, qui ad Sciluntem est, venationes instituuntur omnium, quæcunque venando capiuntur, ferarum. Templum etiam & aram de pecuniâ sacrâ extruxit; ac postea semper decimâ parte fructuum maturorum ex agro *collectorum* exemptâ, sacrum deæ faciebat:

¹ Ξενοφῶν δὲ λαβὼν, &c.] *Laërt.* loco cit. κομισάμενος τὰ χρηματία, χωρίον ἐπράτατο, καὶ καδιέρωσε τῇ θεῷ, δι' ἧς ποταμὸς ἔρρει Σεληνῆς, ὁμώνυμος τῷ ἐν Εφέσῳ.

² Σελληνῆς] *MS.* Eton. dat Σεληνῆς. Sic *Strabo* l. 8. p. 593. Ρεῖ δὲ διὰ τῆς Αἰγυπτίων πόλεως πόταμος Σεληνῆς, ὁμώνυμος τῷ τε ἐν Εφέσῳ παρὰ τὸ Ἀρίεμισιον ῥέοντι, καὶ τῷ ἐν τῇ νῦν Ηλείᾳ τῷ παραρρέοντι τὸ χωρίον, ὃ φησιν ὠνήσατο τῇ Ἀρίεμιδι Ξενοφῶν, κατὰ χρησμόν. Apud *Pausan.* l. 5. c. 6. scribitur Σεληνῆς: & l. 7. c. 24. Σεληνῆς. Utrobique reposuerim Σεληνῆς. Proprius ad Xenophontéas editiones accedit nominis apud *Laërtium*, l. cit. scriptura, scil. Σεληνῆς: pro quo tamen reponi oportere Σεληνῆς contendit *Menagius* ad locum. Sed vide p. 62. n. 2. p. 120. n. 1. p. 162. n. 3.

³ Νεῶν] *Mær. Attic.* Νεῶς τὴν εὐθείαν ἐνικῶς καὶ ὀξυτόνως, Ἀττικῶς· ναῶς, Ἑλληνικῶς.

⁴ ἐν δὲ τῷ ἐν Σκιλῆντι, &c.] Sic re-

scribendum rectè coniecit *Leuncl.* In libris hætenus vulgatis deest posterius ἐν: quod quidem, cum jam modò lectum fuerat, facile ex hoc loco excidere potuit. Adi sis *Dissertat.* jam sæpiùs citatam.

⁵ Εποίησε δὲ καὶ, &c.] *Pausan.* l. cit. καλοικήσας δὲ (Xenophon) ἐν Σκιλῆντι, τέμενός τε καὶ ἱερὸν καὶ ναὸν Ἀρίεμιδι ὠκοδομήσατο Εφεσία. De loquendi formâ vide p. 28. n. 5.

⁶ Τολοιπὸν αἰεὶ δεκαλείων, &c.] Vide sis p. 198. n. 4. & modò scripta p. 356. n. 3.

⁷ ῥαῖα] *Scil.* ὄσα ὄραι φέουσι, uti *Noster* p. 39. vel potiùs, eam qui maturitatis perfectionem attingere, quam iis dant ὄραι. *Hesych.* τάσσειαι δὲ ἐπὶ τῶν ἐκ γῆς ὠραίων, καὶ ἐπὶ τῶν κατ' ὄραν συντελεγμένων ἱερῶν. *Phavor.* Ὁραῖ, ἵφ' ἱκάσθ' ἑτὸς τῶν τισσάων τμημάτων τῆς χρόνου, — καὶ ὄρα, ἢ εὐμορφία. Καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἐνὸς ὠραῖας, ὃ εὐειδής· ἀπὸ δὲ τῆς ἑτέρης ὠραῖας ποικιλικῶς, ὃ κακός, ἦεν ὃ ἐπὶ τῷ ἀεμόζοντι

λῖται καὶ οἱ ¹ πρόσχωροι ἄνδρες καὶ γυναῖκες μελεῖχον τῆς ἑορ-
τῆς. Παρέχει δὲ ἡ θεὸς ² τοῖς σκηναῖσιν ἀλφίῃα, ἄρῃς, οἶνον,
τραγήμασι καὶ τῶν θυομένων ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ³ νομῆς λάχος,
καὶ τῶν θηρευομένων δέ. ⁵ Καὶ γὰρ θήραν ἐποιεῖτο εἰς τὴν
ἐορτὴν οἱ τε Ξενοφῶντος παῖδες καὶ οἱ τῶν ἄλλων πολιτῶν·
οἱ δὲ βεβλόμενοι καὶ ἄνδρες ⁶ συνεθήρων καὶ ἠλίσκετο τὰ μὲν ἐξ
αὐτῆς τῆς ἱερᾶς χωρίῃ, τὰ δὲ ⁷ ἐκ τῆς Φολόης, σῦες καὶ δορκά-
δες καὶ ἔλαφοι. Ἔστι δὲ ὁ τόπος, ⁸ ἥ ἐκ Λακεδαιμόνος εἰς Ο-
λυμπίαν πορεύονται, ὡς εἴκοσι στάδιοι ἀπὸ τῆς ἐν Ολυμπίᾳ

& festi quidem cives omnes & finitimi viri foeminæque participes
erant. Præbet autem iis dea, qui agitant convivias, farinas, pa-
nes, vinum, tragemata; quin partem etiam eorum, è pascuis quæ
mactantur sacris, itemque eorum quæ venando capiuntur. Xeno-
phontis enim & cæterorum civium filii ad festum illud venationem
instituebant: & qui volebant viri venationi simul operam dede-
runt: atque partim ex agro sacro, partim ex Pholoe, sives & capreae
& cervi capiebantur. Locus ipse, quæ in Olympiam Lacedæmone
proficiscuntur, stadia ferè viginti à Jovis apud Olympiam fano

ἀρμόζοντι καὶ ῥῶ. Vide Cl. Grævii
Lect. Hesiod. c. 2. & doctif. Salmasi-
Plin. exercit. p. 252.

¹ Πρόσχωροι, &c.] Sic rectè Steph.
exemplarium vetustorum auctori-
tate fretus. Alii dedere πρόσχωροι.
Adfinem huic vocem videre est
K. Π. p. 413. Ipsa extat Thucyd.
l. 8. c. 11.

² Τοῖς σκηναῖσιν, &c.] Vide omni-
no p. 302. n. 2. Cæterum, vocem
ἀργύρεα, quæ vulgò post οἶνον legi-
tur, fide MSti Eton. nixus hinc
ejeci.

³ Νομῆς λάχος] Priori de voce
jam egimus p. 243. n. 2. Hesych. &
Phavor. Λάχος, μέρος. Suid. Λά-
χος, μέρος.

⁴ Καὶ τῶν θηρευομένων δέ] Vide
p. 220. n. 3. & p. 284. n. 1.

⁵ Καὶ γὰρ θήραν ἐποιεῖτο, &c.]
Diog. Laërt. l. c. Τέλειον θέν διέτελει
κυνηγετῶν, καὶ τὴς φίλης ἐστῶν, καὶ, &c.

Vide Dissert. I. quam K. Π. præ-
misi, p. 6.

⁶ Συνεθήρων] Extat quidem hoc
verbum in Sophocl. Philoct. v. 1019.
ut rectè monuit doctif. Grammius.
Sed fallitur vir idem cel. cum in
lexicis id prorsus desiderari statu-
it: reperitur enim in Constant. ci-
tato etiam Xenoph.

⁷ Ἐκ τῆς Φολόης, σῦες καὶ, &c.] Mon-
tis, id cui nomen contigit, in Ar-
cadiâ describendâ meminit P. Me-
la l. 2. c. 3. Plin. N. H. l. 4. c. 6.
Montes in Arcadiâ, Pholoë cum oppi-
do. Strab. l. 8. p. 547. καὶ ἡ Φολοὴ δ'
ὑπέκειται τῆς Ολυμπίας ἐγγυτάτῳ,
ὅρα Ἀρκαδικόν, ὥστε τὰς ὑπαρξίας τῆς
Πισάτιδος εἶναι. Pausan. l. 5. c. 6.
Παρέχεται δὲ ὁ Σκιλλῶς καὶ ἄγρας
θήρων καὶ ἐλάφων.

⁸ Ἡ ἐκ — πορεύονται] Plene, ἡ
ὁδὸς ἐκ — πορεύονται ἀνθρώποι. Vide
p. 238. n. 5. & p. 84. n. 4.

Διὸς ἱερῶ. ¹ Ἐνὶ δ' ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ καὶ ἄλσῃ καὶ ὄρῃ δένδρων με-
 γά, ἱκανὰ καὶ σῦς καὶ αἰγας καὶ οἷς τρέφειν καὶ ἵππους ὥστε καὶ
 τὰ τῶν εἰς τὴν ἐορτὴν ἰόντων ὑποζύγια ² εὐωχεῖσθαι. Περὶ δ'
 αὐτὸν τὸν ναὸν ἄλσος ἡμέρων δένδρων ἐφυλεύθη, ὅσα ἐς ³ τρω-
 κτὰ, ὥραϊα. ⁴ Ο δὲ ναὸς, ὡς μικρὸς μεγάλῳ, τῷ ἐν Εφέσῳ
 εἰκάσαι· ⁵ καὶ τὸ ξόανον εἰκεν, ὡς κυπαρίσσινον χρυσῷ ὄνῃ,

abest. In sacro etiam loco sunt & luci & montes arboribus re-
 ferti, & suibus & capris & ovibus & equis alendis apti; adeò ut
 eorum etiam, qui ad festum illud eunt, jumenta saturentur. Circa
 templum ipsum lucus est hortensibus sativis confitus omnibus,
 quæ fructus præbent, ubi maturuerunt, edules. Templum au-
 tem, ut parvum magno, illi quod est apud Ephesum adsimiliter
 structum est; simulacrum etiam, ut cupressinum aureo, illi quod

¹ Ἐνὶ] *Phavor.* Ἐνὶ, ἔστι, ὑπάρχει.
 Frustrà suspicatus est *Beza* ad Gal.
 III. 28. ἐν librariorum vitio scrip-
 tum esse pro ἐν, atque nullum
 prioris scripturæ exemplum Græ-
 cos apud auctores reperiri potuisse.
 Si quis plura desideret exempla, a-
 deat velim doctis. *Spanb.* in *Aristoph.*
Plut. v. 348. Alia etiam apud No-
 strum olim σὺν θεῷ notabimus.

² Εὐωχεῖσθαι] Similiter *Aristot.*
Hist. anim. l. 8. c. 6. verbum hoc
 adhibuit: μετὰ δὲ τὰς τρεῖς ἡμέρας
 εὐωχῶσιν ἥδη οἱ πιαίνοντες τὰς ὕς.
 Quam verò propriè significationem
 Atheniensem linguâ verbum illud
 habeat, docet Noster *Memorab.* l.
 3. extremo.

³ Τρωκτὰ] Vocis auctorem ne-
 sciunt Lexicogr. Eâdem tamen u-
 susest & *Ælian.* V. H. l. 1. c. 31.
 καὶ τρωκτὰ ὥραϊα, καὶ, &c. h. e. expo-
 nente Cl. *Perizon.* poma seu fru-
 ctus, qui crudi in secundam men-
 sam adponi solent, & istâ parte
 anni, in quâ rex (*Persarum* scilicet)
 regiones obibat, maturi erant.
Suid. τρωκτὰ, τὰ καλακτὰ τῶν ὀπω-
 ρῶν, οἷον κάρινα καὶ βάλανοι.

⁴ Ο δὲ ναὸς, ὡς μικρὸς, &c.] *Plin.*
N. H. l. 36. c. 14. *Magnificentia ve-
 ra admiratio exstat templum Ephesiæ
 Dianæ, ducentis viginti annis factum
 à totâ Asia. — Univerſo templo longi-
 tudo est 425 pedum, latitudo ducen-
 torum viginti, columnæ centum viginti
 septem à singulis regibus factæ, 60 pe-
 dum altitudine. Adde Liv. l. 1. c. 45.
 Pausan. l. 4. c. 31. Solin. Polyhist. c.
 40. Salmas. Plinian Exercit. p. 569.
 Spanhem. in Callim. hymn. in Dia-
 nam. v. 249. Porro, Act. XIX. 28,
 ideò forſan Diana audit μεγάλην,
 quòd insignis esset templi istius
 magnificentia, cultûsque ejus per-
 magna celebritas. Videndi tamen
 ad locum eruditi interpretes, à do-
 ctis. Wolfii citati: necnon Cl. Kuhn.
 ad Pausan. loco suprâ citato.*

⁵ Καὶ τὸ ξόανον, &c.] *Plin.* N. H.
 l. 16. c. 40. *Maximè æterna putant
 ebenum, & cupressum, cedrumque, cla-
 ro de omnibus materiis judicio in tem-
 plo Ephesiæ Dianæ: utpote cum totâ
 Asiâ exſtruente quadrigentiſ annis pe-
 ractum sit, convenit lectum ejus esse è
 cedrinis trabibus. De ipſo ſimulacro
 Deæ ambigitur: ceteri ex ebeno esse
 tradunt,*

τῷ ἐν Εφέσῳ. Καὶ σήλη ἔθηκε παρὰ τὸν ναὸν γραμματεῖα ἔχουσα, ΙΕΡΟΣ ΟΧΩΡΟΣ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ. Ἰὸν δὲ ἔχοντα καὶ καρπόμενον, τὴν μὲν δεκάτην καταθύειν ἑκάστῃ ἔτη, ἐκ δὲ τῆς περιττῆς τὸν ναὸν ἐπισκευάζειν· ἐὰν δὲ τις μὴ ποιῇ ταῦτα, τῇ θεῷ μελήσει.

² Ἐκ Κερασύνῃος δὲ καὶ ἁ θάλατταν μὲν ἐκομίζοντο ³ οἵ περ καὶ πρόσθεν, οἱ δ' ἄλλοι κατὰ γῆν ἐπορεύοντο. Ἐπεὶ δὲ ἦσαν ⁴ ἐπὶ τοῖς Μοσυνοίκων ὁρίοις, πέμπουσιν εἰς αὐτὰς Τιμησίθεον

est apud Ephesum simile est. Ac propter templum stela erecta est, has quæ continet literas, FUNDUS DIANÆ SACER. Hunc qui possidet atque inde fructus percipit, quotannis cum decimam consecrare, & de reliquo templum instaurare oportet: quod si quis ista non fecerit, deæ curæ erit.

Cæterum ex Cerasunte mari quidem *ii*, qui prius, vehebantur, cæteri terrestri pergebant itinere. Cùmque ad Mosynæcorum fines adessent, Timesitheum Trapezuntium, qui Mosynæcorum

tradunt. Mucianus — vitigineum — At Vitruv. l. 2. cedrinum fuisse scribit. Cùm verò fanum illud & simulacrum in Scillunte Noster Dianæ erigere statuisset, ad instar ejus templi & simulacri, quod Ephesi fuit; credi par est, eum diligentius inspexisse simulacrum, & ex quali factum esset materiâ cognitum habuisse. Forfan tamen χρυσῷ dixit pro ἐπιχρυσῷ, ut Latiniis aureus sæpè pro inauratus dicitur.

¹ Τὸν δὲ ἔχοντα, &c.] Orationem hanc infinitam sic supplere licet, Τὸν δὲ ἔχοντα καὶ καρπόμενον δεῖ τὴν μὲν, &c. Hujusmodi supplementum postulat oratio Thucydideâ l. 6. c. 80. Καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προθυμίαν δοκεῖν, &c. pro διῖ vel χρὴ δοκεῖν. *Phavor. Απαρέμφατα ἀνὶ προσακλικῶν λαμβάνονται. Homer. Il. α. v. 323.*

Χειρὸς ἐλόντ' ἄγειμι Βριστιῖδα — ἔγην ἄγχι. De decimis vide p. 356. n. 3.

² Ἐκ Κερασύνῃος δὲ, &c.] Ad historiæ jam redit seriem, quam p. 356. intermiserat.

³ Οἵ περ καὶ πρόσθεν] *Scil. οἱ τε Ἀθενῆσι, καὶ οἱ ὑπὲρ τετραράκοντα ἔτη, καὶ παῖδες, καὶ γυναῖκες, &c. de quibus vide p. 354.*

⁴ Ἐπὶ τοῖς Μοσυνοίκων, &c.] *Strabo l. 12. p. 825. τινὲς δὲ (scil. eorum, qui Ἐπὶ Ἀκωμῆται dicuntur) ἐπὶ δένδρεσι ἢ πυργίοις οἰκῶσι, διὸ καὶ Μοσυνοίκης ἐκάλουν οἱ παλαιοί, τῶν πύργων μωσύνων λεγομένων. Apollon. Rhod. l. 2. v. 1018. & seq.*

Ἰερὸν δ' αὐτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄρεσιν καὶ γαῖαν ἄμειβον,

Ἡ δὲ Μοσσύνιοι ἀν' ἕρεαναιελάσας Μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἐνδενέαςι.

Scholiasst. ad ejusd. lib. v. 379. Μοσσύνιοι δὲ ἐνδὲν καὶ αὐτὸ ἀπὸ τῆς διαγωγῆς τὴν προσηγορίαν ἐσχηκός· μόσσυνοι γὰρ οἱ ξυλνοὶ οἴκοι λέγονται, οἷς καὶ αὐτοὶ ἐχρῶντο. Sed de his alibi plura.

τὸν Τραπεζύντιον, ¹ πρὸξενον ὄντα τῶν Μοσυνοίκων, ἐρωτῶν-
τες πότερον ὡς διὰ Φιλίας ἢ ὡς διὰ πολεμίας ² πορεύσονται
τῆς χώρας. Οἱ δ' ³ εἶπον ὅτι ἔ διοίσειεν· ἐπίστυον γὰρ τοῖς
χωρίοις. Εὐθεῖν λέγει ὁ Τιμησίθεος ὅτι πολέμιοι εἰσιν αὐ-
τοῖς ⁴ οἱ ἐκ τῆς ἐπέκεινα· ⁵ καὶ ἐδόκει καλέσαι ἐκείνους, εἰ βέ-
λοιντο συμμαχίαν ποιήσασθαι· καὶ πεμφθεὶς ὁ Τιμησίθεος,
⁶ ἦκεν ἄγων τῆς ἀρχοντίας. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο, συνήλθον οἱ τε
τῶν Μοσυνοίκων ἀρχοντες καὶ οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων· καὶ
ἔλεγε μὲν Ξενοφῶν, ἡρμήνευε δὲ Τιμησίθεος.

erat hospes, ad eos mittunt, interrogantes utrūm tanquam per
pacatum an tanquam per hostilem agrum iter ipsis faciendum
foret. Illi perinde fore aiebant; quippe qui locis munitis fide-
bant. Tum Timesitheus narrat esse iis hostes illos, qui ulterius
habitant: quare visum est hos ut advocarent, si belli societatem
inire vellent; atque adeo missus ad eos Timesitheus, *secum una*
ductis gentis principibus rediit. Posteaquam advenissent, tum Mo-
synchronorum principes tum Græcorum convenere duces: ac Xe-
nophon quidem verba fecit, *quæ* Timesitheus interpretatus est:

¹ Πρὸξενον] I. e. *Budæo* interpre-
te, Comm. L. G. p. 257. *publicum*
hospitem. *Hesych.* Πρὸξενος, οἱ προσά-
ται καὶ ξενίας ἐπιμελόμενοι, ἦσαν τῆς ξέ-
νης ὑποδεχόμενοι. *Phavor.* Πρὸξενος,
ὁ ὑπὸ πόλεως ἡξιωμένος ἐν τῇ σφέτερᾳ
προῖς αὐτὴν ξένων· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐν τοῖς
Τρωσὶ, καὶ ὅποιοι οἱ βασιλικοὶ διοικη-
ταί. Idem, Πρὸξενος, ὁ κοινῇ τῇ πό-
λεως ὅλης φίλος. *Suid.* Πρὸξενος ἐκά-
λεον τῆς τεταγμένης εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι
τῆς ξένης, τῆς ἐξ ἄλλων πόλεων ἡκον-
τας. *Ammon.* Πρὸξενος καὶ ἰδιόξενος καὶ
δορυξενος διαφέρει. Πρὸξενος, πόλεως
καὶ ἔθνους· Ξένος δ' ὁ εἰς ἑνός. Ο δὲ αὐ-
τός καὶ ἰδιόξενος· δορυξενος δὲ ὁ κατὰ
πόλεμον γενόμενος φίλος.

² Πορεύσονται] Sic rectè MS. E-
ton. Hactenus in libris plerisque
scriptum πορεύονται. At *Steph.*
Leuncl. *Portus* uno ore auctores
sunt, ut vel πορεύσονται vel πορεύ-
ονται rescriberetur.

³ Εἶπον ὅτι ἔ διοίσειεν] Similiter
eodem verbo usus est *Ælian.* H. V.
l. 3. c. 32. Καὶ τί διοίσει, ἔφη, &c.
Idem l. 7. c. 14. Οὐδὲν γὰρ διοίσει, εἴ-
τις, &c.

⁴ Οἱ ἐκ τῆς ἐπέκεινα] Elliptica est
locutio, hoc forsā modo supplē-
da: οἱ ἐκ τῆς τόπῃ vel μέρους, ἐπ' ἐκεῖνα
χωρία, vel μέρη, ὅλως. *Thucyd.* l. 7.
c. 58. ἐν τῇ ἐπέκεινα ἰδρυμένοι Σιλι-
νέσιοι. I. e. *Æ. Porto* interprete, ἐν
τῇ ἐπέκεινα μέρει, ἐν τῇ μέρει τῇ ἐπ'
ἐκεῖνα τὰ χωρία· ἐν ἐκείνοις τοῖς χωρί-
οις ὅλως. Idem l. 8. c. 104. ὥς τε τὰ ἐν τῇ
ἐπέκεινα αὐτῇ γινόμενα, &c. i. e. ita
ut ea, quæ in ulteriore illius parte fie-
bant, &c. Vulgò quidem pro adver-
bio habetur ἐπέκεινα. *Hesych.* & *Pha-
vor.* Ἐπέκεινα, πορεύεται, (scribo, πα-
ρεκεῖ) ἀνωτέρω, ἐξωτέρω.

⁵ Καὶ] Vide p. 285. n. 5.

⁶ ἦκεν, &c.] Verbum hoc fen-
sum τῇ ἐπανέρχομαι apud Nostrum

Z z z

scapè

“Ω ἄνδρες Ἰ Μοσύνοικοι, ἡμεῖς διελθεῖν βελόμεθα εἰς τὴν
 “Ελλάδα περὶ τῆς πλοῖα γὰρ ἔκ’ ἔχομεν· κωλύσει δὲ ἔτοι ἡμᾶς,
 “ἔς ἀκρόμεν ὑμῖν πολεμίας εἶναι. Εἰ ἔν βέλεσθε, ἔξεσιν ὑμῖν
 “ἡμᾶς λαβεῖν συμμάχους, καὶ τιμωρήσασθαι εἴ τι πώποθ’ ὑμᾶς
 “ἔτοι ἠδίκησαν, καὶ τολοιπὸν ὑμῶν ὑπηκόους εἶναι τέττες. ²Εἰ
 “δὲ ἡμᾶς ἀφῆσθε, σκέψασθε πόθεν αὐθις ἂν τοσαύτην δύνα-
 “μιν λάβοιτε σύμμαχον.” Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίνατο ὁ ἄρχων
 τῶν Μοσυνοίκων ὅτι καὶ βέλοιο ταῦτα, καὶ δέχοιο τὴν συμμα-
 χίαν. “Αγεῖτε δὴ, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, τί ἡμῶν δεήσεσθε χρήσασθαι,
 “ἂν σύμμαχοι ὑμῶν γενώμεθα; ³καὶ ὑμεῖς τί οἰοί τε ἔσεσθε
 “ἡμῖν συμπράξαι περὶ τῆς διόδου;” ⁴Οἱ δ’ εἶπον ὅτι ἱκανοὶ

“Cupimus nos, Mosynæci, pedestri itinere in Græciam tran-
 “fire; navigia quippe non habemus: verum nos impediunt ii,
 “quos vobis hostes esse audimus. Quapropter si velitis, licet
 “jam vobis nos belli socios adsciscere, atque aded illos, si quâ
 “unquam vos illi adfecerunt injuriâ, ulcisci, inque posterum ut
 “vestro pareant iidem imperio efficere. Quod si nos dimiseritis,
 “circumspicite tandem unde tantum, vobis qui opituletur, exer-
 “citum accepturi sitis.” Ad hæc Mosynæcorum princeps re-
 spondit velle se hæc, & societatem eorum accipere. “Agite verò,
 “inquit Xenophon, quam ad rem nostrâ vobis opus erit uti
 “operâ, si vobiscum belli societatem ineamus? ac vos quid ad-
 “jumenti ad expediendum nobis transitum adferre poteritis?”

ῥαπεῖ obtinet. Sic suprâ p. 338.
 περιμένει ἔς’ ἂν ἐγὼ ἔλθω· ἥξω δὲ τα-
 χίως. Et Joh. XIV. 18. ἔρχομαι πρὸς
 ὑμᾶς. ubi simplex itidem compo-
 siti illius vicem supplet.

Ἰ Μοσύνοικοι] Hi nimirum, qui
 in ulteriore Ponti litore habita-
 bant, mores plerumque illorum
 imitati, ad quos primò accesserat
 Timesitheus, idem quoque, quod
 illi, nomen adepti sunt.

² Εἰ δὲ ἡμᾶς ἀφῆσθε] I. e. si eos
 ulciscendi facultatem, quam vobis
 jam daturi sumus dimiseritis.

³ Καὶ ὑμεῖς τί οἰοί τε, &c.] MS.
 Eton. exhibet καὶ ὑμεῖς τί οἰεσθε ἔσεσθε
 &c. Libri typis impressi, καὶ ὑμεῖς

ποιοῖ τε ἔσεσθε, &c. Ipse cum Ste-
 phano malui ex utrâque illâ ter-
 tiam, eamque aded sinceram, opi-
 nor, lectionem conficere. Elegan-
 ter autem τί οἰοί τε dicitur pro τί
 δυνήσεσθε. Sic Thucyd. l. 8. c. 65. οἱ
 ἂν μάλιτα τοῖς τε χρήμασι καὶ τοῖς
 σώμασιν ὠφελεῖν οἰοί τε ὦσιν.

⁴ Οἱ δ’ εἶπον ὅτι, &c.] Abundat
 hæc vocula, ut alias sæpè. Thucyd.
 lib. 5. cap. 10. — Βρασίδας — λέγει
 τοῖς μεθ’ ἑαυτῆ καὶ τοῖς ἄλλοις ὅτι οἱ
 ἄνδρες ἡμᾶς ἔμεινον. Et ibid. c. 30.
 εἰρηάζει δ’ ὅτι ἡν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώ-
 λυμα ἦ. Vide K. Π. p. 504. n. 1. &
 Steph. Append. ad scripta de Dial,
 Att. p. 75. & seq.

ἔσμεν εἰς τὴν χώραν ¹ εἰσβάλλειν, ἐκ τῆς ἐπὶ θάτερα, τὴν τῶν ὑμῖν τε καὶ ἡμῖν πολεμίων, καὶ δεῦρο ὑμῖν πέμψαι ναῦς τε καὶ ἄνδρας, οἵτινες ὑμῖν συμμαχῶνται τε καὶ τὴν ὁδὸν ἡγήσονται.

² Ἐπὶ τέτοις πρὸς δόνας καὶ λαβόντες, ὥχοντο καὶ ἤκον τῇ ὑπεραίρᾳ ἄγοντες τριακόσια ³ πλοῖα μονόξυλα, καὶ ἐν ἑκάστῳ τρεῖς ἄνδρας· ὧν οἱ μὲν δύο ἐκβάντες, εἰς τάξιν ἔθεντο τὰ ὄπλα· ὁ δὲ εἰς ἔμενε. Καὶ οἱ μὲν, λαβόντες τὰ πλοῖα, ἀπέπλευσαν· οἱ δὲ μενόντες ἐξείλασαν ὅπως· ⁴ Ἐσησαν ὥσπερ, ἀνὰ ἑκάλὸν μάλισα,

Nobis, inquiunt, satis virium est ad invadendum ex alterâ parte illorum agrum, qui & vobis & nobis hostes sunt; possumus etiam huc ad vos tum naves tum viros mittere, qui & auxilio vobis fuerint, & viæ se duces præstituri.

His conditionibus cum dedissent *utrinque* fidem & accepissent, ad suos abiēre; ac postridie cum trecentis navigiis monoxylis venerunt, tribusque in singulis viris; quorum duo de navigiis egressi, ad Græcorum aciem se adjugebant: unus in navigio manebat. Atque illi quidem, sumptis navigiis, inde enavigarunt; qui verò manebant hoc se modo in aciem disposuerunt: Steterunt, centu-

¹ Εἰσβάλλειν, ἐκ τῆς ἐπὶ, &c.] Sic Thucyd. l. 7. c. 37. — καὶ ἡ γυμνήσια τῶν Συρακουσίων ἐκ τῆς ἐπὶ θάτερα προσήει τῷ τείχει. Cæterum, quâ ratione locutio sit supplenda, discas licet ex p. 363. n. 4.

² Ἐπὶ τέτοις] Usitata in fœderibus ineundis formula. Mar. Oxon. p. 72. ed. Mait. Ἐπὶ τοῖςδε συνέθεντο, &c. Thucyd. l. 4. c. 16. Αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τέτοις ἐγένοντο, &c. Adde suprâ p. 285. n. 3. Cæterum, legitur etiam Ἐπὶ τοιέτοις.

³ Πλοῖα μονόξυλα] Hesych. Μονοξύλοις, πλάνοις. Itâ & Phavor. Apud utrumque forsan reponendum, Μονοξύλοις, πλοίοις. Lexicon Gr. Lat. vetus: Μονόξυλον, Linter. Arrian. Peripl. M. E. p. 151. edit. Blanc. hujusmodi navigia memorat: Ἐστὶ δὲ ἐν αὐτῇ (Menuthia) πλοῖα ῥαπία καὶ μονόξυλα, οἷς χερῶνται, &c. Ipsâ voce Græcâ usus est Plin. N. H. l. 6. 2. 23. Regio autem, ex quâ

piper monoxylis lintribus Caracen convehunt, vocatur Cottonara.

⁴ Ἐσησαν ὥσπερ, ἀνὰ, &c.] Sic MS. Eton. atque edit. ferè omnes. At in Stephan. legitur Ἐσησαν ὥσπερ ἀνὰ ἑκάλὸν μάλισα, οἷον χοροὶ, ἀνίστοιχοντες, &c. Ipse Steph. illud οἷον in exemplaribus minimè contemnendis reperiri scribit. Lectionem Steph. improbat Leunclavius; putâtque aded factam quandam vocum trajectionem, ut hoc modo legatur, Ἐσησαν ἀνὰ ἑκάλὸν μάλισα, ὥσπερ οἱ χοροὶ, &c. Steph. etiam, modò retinueris οἱ χοροὶ, loco suo movendum ὥσπερ & ante οἱ χοροὶ ponendum, censuit. Ipse nec scripturam vocum, nec ordinem mutatum velim. Non infrequens utique est apud elegantissimos etiam Græciæ scriptores, istiusmodi verborum trajectio. Noster suprâ p. 347. ἐκέλευσε τὸν λόχον ἑκάστον ποιῆσαι τῶν λοχαγῶν, &c. Herodot. l. 1. c. 109.

ἄλλο

οἱ χοροὶ, ἀντιστοιχῶντες ἀλλήλοις, ἔχοντες γέρεα πάντες ¹ λευκῶν βοῶν δασέα, ² εἰκασμένα κιτῆ πάλω· ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ³ παλ-
τὸν ὡς ἐξάπηχυ, ἔμπροσθεν μὲν λόγχην ἔχον, ὅπισθεν δὲ αὐτῆ
τῆ ξύλα σφαιροειδές. Χιτωνίσκας δὲ ἐνεδεδύκεσαν ὑπὲρ γο-
νάτων, πᾶχος ὡς ⁴ λινῆ σρωματόδεσμος· ἐπὶ δὲ τῇ κεφαλῇ

riatim admodum, tanquam chori, alii aliis respondentes, omnes instructi gerris densis, ex alborum boum coriis, ad hederæ folii similitudinem factis; dextrâ sex ferè cubitûm paltum tenentes, cujus anterior pars cuspidem habebat, posterior sphaeralem ligni ipsius formam. Tunicis supra genua induti erant, quarum erat ea crassitudo, quæ lineæ fasciæ, quâ stragula vestis constringitur: in

ἄλλο τί ἢ λείπειται τὸ ἐνδεῦτεν ἑμοὶ κινδύνων ὁ μέγιστος; Dionys. Hal. de Thucyd. Hist. judic. c. 31. “Καὶ ὅρκοι, φησὶν, εἴ πως ἄρα ἐγίγνωστο ξυναλλαγῆς, ἐν τῷ αὐτίκα πρὸς το ἄπορον ἐκατέρω διδόμενοι, ἴσχυον, ἐκ ἰχθυῶν ἄλλοθεν δύναμιν” Ἐν τέτοις, inquit Criticus, ὑπερβαλόν τε καὶ περιφρασίς· οἱ μὲν γὰρ “Ὁρκοὶ τῆς συναλλαγῆς” σημαίνόμενον ἔχουσι τοῦτον, “Οἱ δὲ περὶ τῆς φιλίας ὅρκου εἴ πως ἄρα γένοιτο.” Τὸ δὲ “ἴσχυον,” δι’ ὑπερβάτε κείμενον, τῷ “αὐτίκα” ἵπεται· βηλεταί γὰρ δηλῆν, Ἐν “τῷ παραυτίκα ἴσχυον.” Ibid. lege plura. Extant autem illa Thucyd. verba l. 3. c. 82. Collatis hisce exemplis, haud ità dura videbitur verborum structura, 1 Joh. II. 27. Καὶ ὑμεῖς, τὸ χρεῖσμα &c. Suid. Ἀντιστοιχῶντες ἑστησαν ὡς περ μάλισα χοροὶ, ἀντιστοιχῶντες ἀλλήλοις, ἔχοντες γέρεα πάντες βοῶν λευκῶν. Sed in hoc adcuratam citandi diligentiam (quod & aliàs monui) frustrà quæfiveris. Porro, μάλισα hîc loci, & apud Thucyd. plus vice simplici, valet idem atque admodum, cùm vocibus numerum denotantibus adjunctum est; i. e. ferè circiter. Vide sis Thucyd. l. 1. c. 13. & c. 93. Liv. l. 44. c. 43. Cæsar. de B. G. l. 5. c. 40. & quæ ibi ad vocem admodum notavit Cl. Davis.

1 Λευκῶν βοῶν] Eustath. ad Ho-

mer. II. δ'. v. 141. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐλέφαντα μὲν λέγει τὸ ἐλεφάντινον ὄσεν· τῷ δ' ὄλεθρονόματι ὀνομαζῶν τὸ μέγεθος· ὃ τρέπῃ καὶ βῆς, τὸ δέρμα, ἢ βύρσα. Adde II. η'. 238. & alibi. Hujusmodi forsan thoracibus usi sunt equites illi, qui p. 76. λευκοθώρακες adpellantur.

2 Εἰκασμένα κιτῆ πάλω] J. Poll. l. 1. c. 134. Πέλλη Ἀμαζονική, ὡς φησι Ξενοφῶν, παρειοικυῖα κιτῆ πάλω. Hunc locum, opinor, respexit. Suidas ipsa Xenophontis verba citat ad v. Πετάλω.

3 Παλὼν] Quid sit, docebit Index vocab. Persic. κ. π. nostræ adjectus.

4 Λινῆ σρωματόδεσμος] Vocant Græci σρωματόδεσμον stragulæ vestis involucrium. De Cleopatrac commento, quo periculum ad vitandum usâ est, sic Plutarch. in Cæsare p. 731. ἀπόρεν δὲ λαθεῖν ὅλῃ ἄλλως, ἢ μὲν εἰς σρωμάτοδεσμον ἐνδύσασθαι, προτείνει (reponere προτείνει) μακρὰν ἑαυτὴν· ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἰμάντι συνδήσας τὸν σρωματόδεσμον, εἰσκομίζει, &c. Plura si desideres, adi doctis. Casaubon. animad. in Athen. l. 1. c. 4. Tho. Magist. Στρωματεὺς μὴ εἴπῃς ἐπὶ σρωμάτων, ἀλλὰ σρωματόδεσμος, καὶ σρωματόδεσμον, ὁδιτέρως. Mær. Attic. Στρωματόδεσμος, Ἀττικῶς· σρωματεὺς, Ἑλληνικῶς.

κράνη¹ σκύτινα, οἷα περ τὰ Παφλαγονικά, ² κρώβυλον ἔχον-
τα καὶ ἀ μέσον, ἐγγυῖά τω τιαροειδῇ· εἶχον δὲ καὶ ³ σαγάρεις σι-
δηράς. Εὐεῦθεν ἐξῆρχε μὲν αὐτῶν εἷς, οἱ δ' ἄλλοι, ⁴ πάντες
ἄδοντες ἐπορεύοντο ἐν ῥυθμῳ, καὶ διελθόντες διὰ τῶν τάξεων καὶ
⁵ διὰ τῶν ὅπλων τῶν Ελλήνων, ἐπορεύοντο εὐθύς πρὸς τὰς
πολεμίας, ἐπὶ ⁶ χωρίον, ὃ ἐδόκει ἐπιμαχώτατον εἶναι. ⁷ Εκεί-
θ' ἔτι πρὸ τῆς πόλεως, τῆς μητροπόλεως καλεμένης αὐ-
τοῖς, καὶ ἐχέσης ⁸ τὸ ἀκρότατον τῶν Μοσυνοίκων· ⁹ καὶ περὶ τῆ-

capite coriaceas *gestabant* galeas, cujusmodi sunt Paphlagonicæ,
quarum in medio spira erat tortilis, tiaræ formam quàm proximè
referens: habebant etiam secures ferreas. Tum verò ex iis unus
progressum à cantu auspicatus est, cæterique omnes cum cantu in-
cedebant in numerum, perque ordines Græcorum & armatos
progressi, in hostes rectà tendebant, ad castellum, quod facillimum
esse expugnatum videbatur. Situm hoc erat ante urbem, quam
ipsi metropolim adpellabant, quæque arcem Mysonæcorum præ-
cipuam continebat; atque *adèd* de hâc bellum *inter ipsos gestum*

1 Σκύτινα, &c.] *Suid.* Σκίτην, δερμάτιν. Deinde, paucis interje-
ctis, locum hunc Xenoph. citat.

2 Κρώβυλον, &c.] In *Suidâ*, ad v. Κρώβυλ, legitur etiam hic locus. Eodem interprete, Κρώβυλ est ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων· (sic quoque rescribendum in *Hesych.* & *Phavor.*) — ὁ ἐκ τῶν τριχῶν πεπλεγμέ-
ν· κόσμος. *Scholias.* in *Thucyd.* l. 1. c. 6. Κρώβυλ δὲ εἶναι εἶδος πλέγ-
μαλ τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἐκατέρων εἰς ὅξυ ἀπολήγον. *Harpocrat.* Κυρίως δὲ εἶδος τι ἐμπλοκῆς ἐστὶ τὸ κρώβυλ. Sic & *Etymol. m.* auctor. Vide sis quæ de hâc voce notârunt *Perizon.* & *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. l. 4. c. 22.

3 Σαγάρεις] Consule Indic. *Etymol.* K. Π. adjectum.

4 Πάντες ἄδοντες, &c.] Respice p. 279. n. 6. Sic ferè de Lusitanis *Diodor. Sic.* l. 4. p. 311. ἐν δὲ τοῖς πολέμοις πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνεισι, καὶ παιανὰς ἄδουσιν, ὅταν ἐπίωσι τοῖς

ἀντιτεταγμένοις. *Phavor.* Ρυθμὸς, ἀρμονία, ἀκολουθία, παιδευσις· ἡ ἢ τῆς κινήσεως τάξις. *Suid.* ὅταν ἡ ταχεῖα καὶ βραδεῖα τῶν ποδῶν ἄρσις καὶ θέσις λόγον ἔχουσι πρὸς ἀλλήλα, ῥυθμὸς γίνεται.

5 Διὰ τῶν ὅπλων] Vide p. 355. n. 3.

6 Χωρίον, ὃ, &c.] *Mavult Muret.* ἢ ἐδόκει quam scripturam sequitur *Amas.* Sed nil mutandum. *Suid.* & *Phavor.* Ἐπιμαχῶ· δυναμένη πολε-
μεῖα; utroque verba hæc Xeno-
phontis adferente.

7 Εκείτο] *MS.* Ετοπ. ᾧκειτο. Sed lectio vulgata rectè in aliis libris retinetur.

8 Τὸ ἀκρότατον] I.e. *supremam* re-
gionis *partem*, maximèque sive na-
turâ loci sive arte editam. Quippe moris erat arces urbium, quas indè adpellârunt ἀκρας, in altis locis ædificare.

9 Καὶ περὶ τῆς πόλεως, &c.] *Scil.* in-
ter ipsos Mosynæcos.

τε ὁ πόλεμος ἦν· οἱ γὰρ αἰεὶ τῷτ' ἔχοντες ἐδόκεν ἔγκρατεῖς πάντων Μοσυνοίκων εἶναι. ¹ Καὶ ἔφασαν τέτρες ἔδικοι εἶναι ² τῷτο, ἀλλὰ κοινὸν ὃν καταλαμβάνοντας ³ πλεονεκτεῖν.

Εἰπὼν δ' αὐτοῖς καὶ τῶν Ελλήνων τινές, ἔταχθῆναι ὑπὸ τῶν Σφαηγῶν, ἀλλ' ἀρπαγῆς ἕνεκεν. Οἱ δὲ πολέμιοι, ⁴ προσιόντων, ⁵ τέως μὲν ἡσύχαζον· ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἐγένοντο τῷ χωρίῳ, ἐκδραμόντες ⁶ τρέπονται αὐτὰς, καὶ ⁷ ἀπέκτειναν συχνὰς τῶν βαρβάρων, καὶ τῶν συναναβάντων Ελλήνων τινάς· καὶ ἐδίωκον, μέχρις ἃ εἶδον τὰς Ἑλληνας βοηθῆσας· εἴτα δὲ ἐκτραπόμενοι ὦχοντο· ⁸ καὶ ἀποτεμόντες τὰς κεφαλὰς τῶν νεκρῶν, ἐπεδείκνυσαν τοῖς τε Ἑλλησι καὶ τοῖς ἑαυτῶν πολέμοις· καὶ ἅμα

erat: nam quolibet tempore, eam qui tenebant, Mosynæcos ii omnes in potestate suâ habere videbantur. Atque hoc aiebant illos *non jure* tenere, sed eo quod *utrisque* commune erat occupato, res suas amplificare.

Sequebantur hos è Græcis etiam nonnulli, non à ducibus designati, sed prædæ causâ. Hostes autem, *illis* accedentibus, primum quiescebant: cùm verò propè à castello abessent, excursionem factâ in fugam eos vertunt, ac barbarorum complures, & Græcorum, qui cum eis adscenderant, nonnullos interfecerunt: *fugientes* etiam persequiebantur, donec Græcos *suis* opem ferre viderent: tum verò converfi discedebant: & cùm interfectorum præcidissent capita, tum Græcis tum hostibus *ea* suis ostentabant;

¹ Καὶ ἔφασαν] *Scil.* qui se Græcis adjunxerant.

² Τῷτο] *Scil.* χωρίον illud, in quod tendebant cum fociis Græci.

³ Πλεονεκτεῖν] Vide fis K. Π. p. 91. n. 1. *Suid.* Πλεονεκτεῖν, — πλεονέχω — ἀδικῶ. *Hesych.* Πλεονεξία, τὸ πλεονεῖν τῷ δέοντι· ἔκ τινος λαμβάνειν.

⁴ Προσιόντων] Hanc lectionem MSto Eton. debemus. In libris editis scribitur προσιόντων. Hæc autem invicem permutata vidimus p. 107. n. 2.

⁵ Τέως μὲν, &c.] *Phavor.* Τέως, ἀντὶ τῷ ἐν τοσούτῳ — καὶ ἀντὶ τῷ κατὰ τὸ παρὸν — καὶ ἀντὶ τῷ μέχρι τῷ νῦν. *Ælian.* V. H. l. 10. c. 9. — τέως μὲν εὐφραίνετο, καὶ ἑαυτὸν εἰς ἴα

τῷ ὁσμῇ. Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ, &c.

⁶ Τρέπονται αὐτὰς] Eidem verbo vim activam dedit Noster *Hist. Gr.* l. 1. haud ita longè ab init. τέτρες δὲ τρεψάμενοι καὶ, &c.

⁷ Απέκτειναν συχνὰς τῶν, &c.] *Scil.* eorum qui se socios Græcis addiderant.

⁸ Καὶ ἀποτεμόντες τὰς κεφαλὰς, &c.] Sic suprâ p. 319. Chalybes: καὶ ἀποτέμνοντες τὰς κεφαλὰς ἔχοντες ἐπορεύοντο· καὶ ἦδον, καὶ ἐχόρευον, ὅπότε οἱ πολέμιοι ὄψεσθαι αὐτὰς ἐμελλον. Hoc utique eo consilio patrabant barbaræ gentes, ut se victores ostentando suis animum adderent, hostibus contra terrorem incuterent.

ἔχόμενον, ¹ νόμῳ τινὶ ἄδοντες. Οἱ δ' Ἕλληνες μάλα ἤχθοντο, ὅτι τὰς τε πολεμίας ἐπεποιήκεσαν θρασυέρες, καὶ ὅτι οἱ ² ἐλθόντες Ἕλληνες σὺν αὐτοῖς ἐπεφύεσαν, μάλ' ὄντες συχνοὶ ὁ ἄνω πρόσθεν ἐπεποιήκεσαν ³ ἐν τῇ στρατείᾳ. Ξενοφῶν δὲ συγκαλέσας τὰς Ἑλλήνας, εἶπεν· “ Ἄνδρες στρατιῶται, μηδὲν ⁴ ἄθυ-
 “ μήσητε ἕνεκα τῶν γεγενημένων· ⁵ ἔστι γὰρ ὅ, τι καὶ ἄλῃθ' ἐμείον
 “ τῷ κακῷ γεγένηται. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐπίσασθε ὅτι οἱ μέλλοντες
 “ ἡμῖν ἡγεῖσθαι, τῷ ὄντι πολέμοι εἰσὶν οἷσπερ καὶ ἡμᾶς ἀνάγκη.
 “ ἐπεὶ καὶ ⁶ τῶν Ἑλλήνων οἱ ἀφρονισθήσαντες τῆς σὺν ἡμῖν

simulque tripudiabant, ad certum quendam modulum cantantes. At Græci molestè admodum ferebant, hostes à suis audentiores esse redditos, ac Græcos, qui cum istis profecti fuerant, cum valde multi fuissent, fugisse: quod nunquam antea totâ in expeditione fecerant. Xenophon autem convocatis Græcis, hæc verba fecit: “ Nihil animis, viri, demissi sitis propter ea quæ acci-
 “ dère: est enim & boni quid non minus malo quod accidit.
 “ Nam primùm certò scitis, eos, qui futuri sunt itineris nostri
 “ duces, reapse hostili esse in illos animo, quos itidem nos *hostium*
 “ loco ducere necesse est: deinde ex Græcis ii, aciem qui nostram

¹ Νόμῳ τινὶ ἄδοντες] *Suid.* & *Phavor.* Νόμῳ, ὁ κιθαριδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν, καὶ ῥυθμὸν ὠρισμένον. Adde p. 319. n. 7. & *J. Poll.* l. 4. segm. 65. & 78.

² Ἐλθόντες] *MS.* Eton. ἰξελθόντες. Sed nil mutandum: cum simplex etiam *proficiscendi* gaudeat significatione, uti quidem monuimus *K. Π.* p. 240. n. 2.

³ Ἐν τῇ στρατείᾳ] *MS.* Eton. atque editi plerique ἐν τῇ στρατίᾳ. Omnino malè. Hanc autem scripturam vocis receptæ locum aliàs etiam occupâsse notavimus *K. Π.* p. 378. n. 1.

⁴ Ἀθυμήσητε] *MS.* Eton. & libri quidam typis impressi dant θαυμάσητε, alii ἀθυμήσετε. Edit. *Steph.* scripturam libens recepi.

⁵ ἔστι γὰρ ὅ, τι καὶ, &c.] Eodem modo loquitur *Æschin.* dial. 2. sect.

24. ἔστιν ὅ, τι ἂν πλεσιώτερος νομί-
 ζοιτο εἶναι διὰ τῆτο; Idem mox infra sect. 25. sine interrogatione: ἐ γὰρ ἐστὶν ὅ, τι ἂν αὐτὲ ἐκκομισαίμεθα ὅσων, &c. Ducem autem se prudentem simul & strenuum præbet hic Xenophon, cum malis aded non cedendum, ut in iis usum aliquem inesse statuatur. *Orosand.* Στρατηγ. c. 3. Ὅτ' ἂν δέ τις ἐμπέσῃ θυοῦ ἡμῶν στρατεύμασι καὶ φέβῃ — ὁ στρατηγὸς τότε μάλιστα τοῖς στρατιώταις ἱλαρὸς, καὶ γεγηθὼς, καὶ ἀκατάπληκτος φαίνεται.

⁶ Τῶν Ἑλλήνων οἱ ἀφρονισθήσαντες] *Adi* pag. 259. n. 1. Porro in *MSto* Eton. legitur ἐπεὶ καὶ δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων οἱ ἀμελήσαντες, &c. De particulâ inlatâ non laboro: at glossam sapit participium. *Phavor.* ἀφροντισθήσας, ἀμεριμνήσας ἢ ἀμιλήσας.

A a a

“τάξεως, καὶ ἡγησάμενοι ἱκανοὶ εἶναι σὺν τοῖς βαρβάροις ταῦτα
 “πράττειν, ἅπερ σὺν ἡμῖν, δίκην δεδώκασιν· ὥστε αὐθις ἤτιον
 “τῆς ἡμέρας τάξεως ἀπολείψουσι. Αλλ’ ὑμᾶς δεῖ² παρα-
 “σκευάσασθαι, ὅπως καὶ τοῖς φίλοις ἔσι τῶν βαρβάρων δόξετε
 “κρείττους αὐτῶν εἶναι, καὶ τοῖς πολεμίοις δηλώσειε, ὅτι ἔχομεί-
 “οις ἀνδράσι μαχεῖνται νῦν τε καὶ ὅτε τοῖς ἀτάκτοις ἐμάχουσι.”

Ταύτην μὲν ἔν τῇ ἡμέρᾳ ἔτι³ διέμειναν· τῇ δ’ ὑπεραίᾳ
 θύσαντες, ἐπεὶ ἐκαλλιέρησαν, ἀριζήσαντες, ὀρθίως τὰς λόχους
 ποιησάμενοι, καὶ τὰς βαρβάρους ἐπὶ τὸ εὐώνυμον κατὰ ταυτὰ
 ταξάμενοι, ἐπορεύοντο, τὰς τοξότας μεταξὺ τῶν λόχων ὀρθίων
 ὄντων ἔχοντες, ὑπολειπομένους δὲ μικρὸν τῷ σώματι τῶν
 ὀπλιτῶν. Ἦσαν γὰρ⁵ τῶν πολεμίων οἱ εὐζωνοί, οἱ κατὰ τρέ-

“contempserunt, & se cum barbaris eadem gerere posse putâ-
 “runt, quæ nobiscum *gessere*, pœnas dederunt: adeò ut posthac
 “minùs sint aciem nostram relicturi. Verùm *sic* vos paretis
 “vosmet oportet, ut tum iis barbaris, qui *nobis* sunt amici, præ-
 “stantiores ipsis videamini, tum hostibus declaretis, non jam
 “ipso cum similibus viris pugnatu-
 “ordinis observantes sunt adorti.”

Et hunc quidem diem ita permanserunt: postridie factâ re sa-
 crâ, ubi egregiè litâssent, prandio sumpto, instructis cohortibus
 rectis, ac barbaris eodem modo ad sinistram collocatis, pergebant;
 sagittariis intra cohortes rectas receptis, ita tamen ut paululum à
 gravis armaturæ militum fronte abessent. Nam inter hostes e-
 rant expediti, qui in *nostros* incurstantes lapidibus *eos* petebant.

1 Ταυτὰ] Vulgò, ταῦτα. At
Stephano recepta meritò probata est
 scriptura.

2 Παρασκευάσασθαι, ὅπως — δόξειε,
 &c.] MS. *Eton*. dat παρασκευάζεσθαι,
 ὅπως — δόξειε — δηλώσητε, &c. Mihi
 quidem placet vulgata scriptura.
Phavor. Ὅπως, ὅτε λαμβάνειαι ἀντὶ τῆ
 ἰνᾶ, εἰς ὑπολακτικὸν ἀποδίδουαι, ὅταν ἡ
 τὸ πρᾶγμα ὁμολογούμενον, ὅταν ἡ ἐπαμ-
 φοιερίζον, εἰς εὐκλικὸν ἀποδίδουαι· ὅτε
 δὲ λαμβάνειαι ἀντὶ τῆ πῶς, ἐπὶ πα-
 ραγγελίας, πρὸς μέλλουσα ὀριστικόν.

3 Διέμειναν] Vide p. 253. n. 6.

4 Ὀντων — ὑπολειπομένους] Vox

prior in *MSto Eton*. deest: alte-
 rius vice *Muretus* reponit ὑπολειπο-
 μένους. Sed Atticorum more *πλεονάζειν*
 videtur ὄντων, cui similia exem-
 pla suppeditat *Steph.* Append. ad
 Al. Scripta de Dial. Att. p. 77. &
 seq. Cæterum, de cohortibus ita
 dispositis vide p. 327. n. 4. Nec
 minùs commodè procedet oratio,
 si retineas ὑπολειπομένους, ut refera-
 tur ad τοξότας, quàm si rescribas
 ὑπολειπομένους, quod σώματι· respi-
 ciat oportet.

5 Τῶν πολεμίων οἱ εὐζωνοί, οἱ, &c.]
 A *MSto Eton*. abest οἱ post εὐζωνοί:
 quam

χοντες τοῖς λίθοις ἔβαλλον. Τέτῃς ἔν ἀνέσελλον οἱ τοξόται
 καὶ οἱ πελτασταί· ὁ δ' ἄλλοι βάδην ἐπορεύοντο, πρῶτον μὲν
 ἐπὶ τὸ χωρίον, ἀφ' ἧ τῇ προτεραίᾳ οἱ βάρβαροι ἐτράπησαν,
 καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς. Ἐνταῦθα γὰρ οἱ πολέμιοι ἦσαν ἀντιτετα-
 μένοι. Τέτῃς μὲν ἔν πελταστὰς ἐδέξαντο οἱ βάρβαροι, καὶ ἐμά-
 χοντο· ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἦσαν οἱ ὀπλίται, ἐτράποντο. Καὶ οἱ μὲν
 πελτασταὶ εὐθὺς εἶποντο, διώκοντες ἄνω πρὸς τὴν μητρόπο-
 λιν· οἱ δὲ ὀπλίται ἐν τάξει εἶποντο. Ἐπεὶ δ' ἄνω ἦσαν πρὸς
 ταῖς τῆς μητροπόλεως οἰκίαις, ἔνταῦθα δὴ οἱ πολέμιοι ὁμᾶ
 δὴ πάντες γενόμενοι ³ ἐμάχοντο, καὶ ἐξηκόντιζον τοῖς παλ-
 τοῖς· καὶ ⁴ ἄλλα δόρατα ἔχοντες παχέα, μακρὰ, ὅσα ἀνὴρ
 φέροι μόλις, τέτοις ἐπειρῶντο ἀμύνεσθαι ἐκ χειρὸς.

Hos itaque sagittarii ac peltastæ reprimebant : cæteri milites gra-
 datim procedebant, primò quidem ad eum ipsum locum, de quo
 pridie barbari, atque ii qui cum ipsis erant Græci, in fugam acti
 fuerant. Ibi enim hostes adversùs instructi stabant. Et pel-
 tistarum quidem impetum sustinebant barbari, pugnamque ini-
 bant : verùm ubi gravis armaturæ milites prope jam ab ipsis abe-
 rant, in fugam se convertebant. Ac peltastæ statim sequebantur,
 sursum eos ad metropolim persequentes ; at gravis armaturæ mi-
 lities ordine servato sequebantur. Posteaquam sursum ad ipsas
 metropolis domos pervenissent, tum verò in unum collecti hostes
 universi dimicabant, paltáque ejaculabantur ; & cùm alias habe-
 rent hastas, crassas, longas, quantas vir unus vix gestaret, his vim
 hostium à se cominùs propulsare conabantur.

quam cùm voculam in aliis etiam
 codicibus desiderari vidisset *Stepha-*
nus, eam quidem delendam, & ar-
 ticulum οἱ, ante εὐζωνοι, in οἱ mu-
 tandum censuit.

1 Οἱ δ' ἄλλοι.] *Scil.* ὀπλίται.

2 Ἐπὶ τὸ χωρίον, ἀφ' ἧ, &c.] Vide
 p. 372.

3 Ἐμάχοντο, καὶ ἐξηκόντιζον, &c.] *MS.*
Eton. atque editi quidam veteres
 dant ἐμάχοντο τοῖς παλτοῖς, &c. καὶ ἐξη-
 κόντιζον prorsus omisiss; quibus eti-
 am *Steph.* asteriscum, notam utique
 vocum suspectarum, adposuit. Sed

locum hunc, per me licet, teneant.
 Similiter Noster *Hist. Gr.* l. 4. paulò
 ultra med. καὶ τοῖς δόρασιν ἐξακόντι-
 ζοντες, &c. Paltum quid sit docebit
 Index Etym. K. Π. adjectus.

4 Ἀλλὰ δόρατα ἔχοντες, &c.] Sic
 passim Noster verborum ordinem
 sonumque ad rei exponendæ natu-
 ram exigit. Viri certè iniquum ha-
 stæ ingentis pondus ægrè sustinen-
 tis labor hìc pulchrè depictus est,
 & quasi ob oculos positus — ὅσα
 ἀνὴρ φέροι μόλις. Adde p. 336. n. 4.
 & de μόλις p. 352. n. 5.

Επεὶ δὲ ἔχ' ὑφίεντο οἱ Ἕλληνες, ἀλλ' ἰομόσε ἔχωρεν, ἔφυγον οἱ βάρβαροι, καὶ ἔντεϋθεν ἅπαντες ἔλιπον τὸ χωρίον. Ο δὲ βασιλεὺς αὐτῶν, ὃ ἐν τῷ μόσυνι ἄτῳ ἐπ' ἄκρα ὑποδομημένῳ, (ὃν τρέφουσι πάντες κοινῇ αὐτῷ μένοντα καὶ φυλάττοντα) ἐκ ἡθελεν ἐξελεῖν, ἐδὲ οἱ ἐν τῷ ἑκτονῷ προτέρῳ αἰρεθέντι χωρίῳ· ἀλλ' αὐτῷ σὺν τοῖς ἑκτονῷ κατεκαύθησαν. Οἱ δ' Ἕλληνες διαρπάσσοντες τὸ χωρίον, εὗρισκον ἑπτασφύρες ἐν ταῖς οἰκίαις ἄρτων

Cum verò Græci non cederent, sed ad manus cum eis conferendum pergerent, fugæ se dederunt barbari, atque hinc universi oppidum reliquerunt. At rex eorum, qui in ligneâ degebat turri, loco edito exstructâ, (quem ibi manentem & custodiam agitantem communiter alunt omnes) ex eâ egredi volebat, ac nè illi quidem qui in loco prius capto erant: sed ibi unâ cum ædibus ligneis exusti fuere. Græci cum oppidum diriperent, thesauros panum in ædibus invenerunt congestorum patrios anno superiore

1 Ομόσε ἔχωρεν] Confer p. 225. n. 4.

2 Ἐντεῦθεν] Lexic. G. L. vetus exponit, *Hinc, exin*. Hesych. Ἐντεῦθεν, ἐθεν, ἐκ τέττα. Ad hunc locum adpositè & clariùs quidem *Phavor*. Ἐντεῦθεν, παρ' αὐτά, i. e. *confestim, protinus*. Quo sensu suprâ sæpè venit.

3 Ο ἐν τῷ μόσυνι, &c.] Etymol. μα. αὐτορ: Μόσυν, σημαίνει τὴν ξυλίνην οἰκίαν. Hesych. & *Phavor*. Μόσυν, πύργος. Duplici utique σ nonnunquam exarata est vox. *Dionys. Perieg.* v. 766.

— καὶ οἱ μόσσυνας ἔχουσι

Δραγίους.

Ad hæc *Eustath.* Οἱ τὲς Μοσσυνείους περιφράζων ἡ ἐτυμολογῶν Διονύσιος, λέγει μόσσυνας ἔχειν δραγίους, ἦγον ξυλίνους. Adde p. 362. n. 4. & *Dionys. Hal.* A. R. l. i. c. 26.

4 Τῷ ἐπ' ἄκρῳ, &c.] Quod suprâ p. 367. Nostro τὸ ἀκρότατον τῷ Μοσσυνόικων dicitur *Diodor.* Sic l. 14. p. 260. Ἦν δὲ τὸ χωρίον τῷτο μητρόπολις τῶν ἄλλων ἱερμάτων, ἐν ᾧ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν κατέκειτο, τὸν ὑψηλότατον τόπον ἔχων. Εἴθ' δ' ἔχει πᾶν τριὸν μένειν ἐν

αὐτῷ τὸν πάντα βίον, ἀκείθεν διαδῆναι τοῖς ὄχλοις τὰ προσάγματα. Excerpt. *Nic. Damasc.* p. 517. leguntur hæc: Μόσσυνοι τὸν ἰαυλὼν βασιλείᾳ τρέφουσιν ἐν πύργῳ καλὸν κλειστον. *Apoll. Rhod.* l. 2. v. 1028. & seq.

Αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι δαάσων

ἰθαίης πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει,

Σχέτλιος &c.

5 Προτέρῳ] MS. Eton. *πρότερον*. Sed sæpissimè adjectiva pro adverbis, tam apud Græcos quàm apud Latinos, poni notissimum est. Vide sis p. 328. n. 5.

6 Μοσσύνους] MS. Eton. *μοσσυνόικους*. Vulgata forsan scriptura librario minùs erat probata, quòd ex μόσυν, υν, &c. juxta regulas grammaticas, μόσσυσι, non μοσσυνούσι, deductum oportuit. Sed haud pauca reperiuntur nomina, quorum ex diversis declinationibus formantur casus: exemplorum copiam vulgus Grammaticorum suppeditabit.

7 Θησαυρὺς] Tam de *copiâ*, quam de *receptaculo*, rerum quarumcun-

νενημένων παλῖς περυσινῶν, ὡς ἔφασαν οἱ Μοσύνοικοι· τὸν δὲ νέον σῖτον σὺν τῇ καλάμῃ ἀποκείμενον· ἦσαν δὲ ² ζειαὶ αἱ πλεῖσαι. ³ Καὶ δελφίνων τεμάχῃ ἐν ἀμφορεῦσιν εὗρίσκετο τεταριχευμένα, καὶ ἑῶν ἐν τεύχεσι τῶν δελφίνων, ὡς ἐχρῶντο οἱ Μοσύνοικοι, καθάπερ οἱ Ἕλληνες τῷ ἐλαίῳ. ⁴ Κάρυα δ' ἐπὶ

confectos, quemadmodum aiebant Mosynæci : & frumentum novum unâ cum ipso culmo conditum ; *cujus* maxima pars erat zea. Reperiebantur etiam in amphoris delphinorum frustra sale condita, ac delphinorum in vasis sebum, quo Mosynæci sic utebantur, ut Græci oleo. In tabulatis nuces erant castaneæ multæ

que adhibetur vox ; præcipuè tamen & propriè de rebus pretiosis quas congerere amant homines & recondere. *Aristoph.* *Ορνιθ.* v. 600. & seq.

Τὲς θησαυρὸς τ' αὐτοῖς δείξῃς, ὅς
οἱ πρότεροι κατέθεντο,

Τῶν ἀργυρίων·—

Οὐδεὶς εἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν,
πλὴν, &c.

De *thecâ*, ubi res pretiosæ adservantur, *Philostr.* de vitâ *Apollon.* l. 1. c. 39. ἀνοίξας τὰς θησαυρὸς, εἰδείκνυε &c. dixit, eadem planè usus phrasi, quæ *Matt.* II. 11. reperitur. *J. Poll.* l. 9. segm. 44. καὶ θησαυροὶ καὶ ταμιεῖα, ἵνα τὰ χεῖματα καὶ οἱ πυροί. Etiam de *malis* *Euripid.* *Ion.* v. 923.

— μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίσνυται

Κακῶν, ἐφ' οἷσι, &c.

Similiter Latinis usurpatur *thesaurus*. Confer *Rom.* II. 5. & quæ ibi notavit *Cl. Wolfius* : *Adag. Erasmi* p. 377. *Ælian.* V. H. l. 1. c. 12.

1 Νενημένων, &c.] *MS.* *Eton.* & quidam editi habent νενημένων. *Malé.* *Suid.* Νενημένην — σεπωρευμένην. Ξενοφῶν· Εὐροῖς γὰρ θησαυρὸς ἐν ταῖς οἰκίαις ἄρτων νενημένων περυσίων. Quæ ex hoc loco corrigenda sunt & supplenda verba. *Hesych.* & *Phavor.* Νενημένων, συσκευμένων· Νένηται, πεπλήρωται, σωρεύεται. *Etymol. m.* Νῶ,

ῥῆμα, δηλοῖ τὸ σωρεύω· ὃ δὲ παρακείμενον· νένηκα, νένημαι.

2 Ζειαὶ] *Hesych.* Ζειά, οἱ ῥ, σίτη εἶδος, οἱ δὲ, τὰς ὀλύρας. *Phavorino* est εἶδος κριθῆς. *Plin.* N. H. l. 18. c. 8. *Frumenti genera non eadem ubique ; nec ubi eadem sunt, iisdem nominibus — Ægypto autem ac Syria, Ciliciæque & Asia, ac Græcia peculiare, zea, olyra, tiphe, ubi vide Cl. Hard. n. 3.*

3 Καὶ δελφίνων τεμάχῃ] *Phavor.* Τέμαχος κρέως, ἢ ἄρῃς, ἢ πλακῆν· ἐκ εἰποῖς, ἀλλὰ τόμος· τὸ γὰρ τέμαχος μόνον ἐπὶ ἰχθύων. *Αριστοφάνης* ἐν *Πλέτῳ* v. 895. Πολὺ χεῖμα τεμαχῶν, καὶ κρεῶν ὠπτημένων· ἀλλὰ γὰρ εἰπεῖν, καὶ κρεῶν, ἐδήλωσεν ὅτι τὸ τεμαχῶν ἐπὶ ἰχθύων λέγει. Καὶ τεμάχῃ, τὰ κόμματια τῶν ἰχθύων — *Scholias.* ad *Aristoph.* *Νεφ.* v. 338. ἐπὶ ἰχθύων τὸ τέμαχος, καὶ ἐπὶ πλακῆν· ἐπὶ δὲ κρεῶν ἐκείνῃ. *Conf. eund.* ad *Ιππ.* v. 283. Ad hæc exigenda videntur, quæ *Suidas* scripsit in v. Τεμάχῃ.

4 Κάρυα δ' ἐπὶ τῷ, &c.] *J. Poll.* l. 1. segm. 232. κάρυα τὰ ἐκ ἔχοντα διαφυγὴν· εἴη δ' ἂν ταῦτα τὰ λιπλοκαρυα, ἢ μᾶλλον τὰ κατὰντα ὀνομαζόμενα· φησὶ γὰρ περὶ αὐτῶν *Ξενοφῶν*, &c. infra mox citanda. *Salmas.* *Plinian.* exercit. p. 425. Κάρυα πωλλέα sunt castaneæ, quæ situ ac facie planæ sunt, non prorsus rotundæ ; sed amygdalæ etiam

τῶν ἁνωγαίων ἦν πολλὰ τὰ πλατῆα, ἐκ ἔχοντα ² διαφυὴν ἐδε-
μίαν. ³ Τέτοις καὶ πλείστον ὡς σίτῳ ἐχρῶντο, ἔψοντες. Οἶνος
δ' εὐρίσκετο, ὃς ἀκρατος μὲν, ὅξυς ἐφαίνετο εἶναι ὑπὸ τῆς αὐ-
στηρότητος· κεραθεὶς δὲ, εὐώδης τε καὶ ἡδύς.

Οἱ μὲν δὲ Ἕλληνες ἀριστήσαντες ἐνταῦθα, ἐπορεύοντο εἰς τὸ
πρόσω, παραδόντες τὸ χωρίον τοῖς συμμαχήσασιν τῶν Μο-
συνοίκων. Ὅποσα δὲ καὶ ἄλλα παρήεσαν χωρία τῶν σὺν τοῖς
πολεμίοις ὄντων, τὰ εὐπροσώτατα οἱ μὲν ⁴ ἐλείπον, οἱ δὲ ἐκόν-
τες προσεχώρουν. Τὰ δὲ πλείστα τοιάδ' ἦν τῶν ⁵ χωρίων·

*etque latae, in quibus nulla erat fissura. His elixis ut plurimum
panis loco utebantur. Vinum etiam reperiebatur, quod merum
equidem cum esset, acidum esse prae austeritate videbatur; dilutum
verò, tum fragrans tum dulce.*

Et Græci quidem cum hic pransi essent, ulterius pergebant,
oppido Mosynæcis, qui pugnae socii fuerant, tradito. Quæcun-
que autem oppida eorum, qui ab hostium partibus essent, alia
præterirent, accessu facillima quidem alii deserebant, alii sponte
se iis dederunt. Maxima autem oppidorum pars erat hujus-

*etiam plana, & aliquanto etiam planio-
res quam castaneæ. Idcirco Xenophon, ut
distingueret, addidit, ἐκ ἔχοντα διαφυὴν
ἐδεμίαν: nam amygdalæ ab uno la-
tere speciem quandam διαφυῆς præse-
runt; castaneæ ac minutæ nuces, om-
nino nullam. Suid. & Phavor. Καρύα·
τὸ δένδρον· κάρυα δὲ, ὁ καρπός.*

¹ Ἀνωγαίων] *Phavor.* Ἀνώγαϊον,
τὸ οἴκημα, — ἀφ' διφθόγῃς καὶ μικρῇ.
Repone, καὶ ὁ μικρῇ. Hanc vocis
scripturam Lexica alia non agno-
scunt. *Suidas* exhibet Ἀνώγειον, ἀνώ-
γειον, ἀνώγειον, ἀνώγειον. *Etymol. m.*
τὸ ἀνω τῆς γῆς ὄν, ἀνώγειον.

² Διαφυὴν] In *Constant.* Lexic.
deest hæc vox. Quidam libri δια-
φυγὴν pessimè representant.

³ Τέτοις καὶ πλείστον, &c.] Sic le-
gendum statuit *Leuncl.* ut ad τέτοις
subaudiatur καρύοις. Priùs legeba-
tur, τέτῳ καὶ πλείστον σίτῳ ἐχρῶντο, &c.
Vitii origo, pergīt idem vir doctus,
ex abbreviaturâ, in πλείστον σίτῳ α-

*missum ὡς, propter similitudinem cum
ultimis & primis literis in horum utro-
que. MS. autem Eton. dat τέτων καὶ
πλείστον σίτῳ ἐχρῶντο, ἔψοντες, καὶ ἀγίαις
ὀπιωνίαις: quam si quis lectionem re-
cipiendam putet, intelligendum
erit, ex elixis castaneis panes ab
iis fuisse tostos. Ac non temerè
suspiciatus est Leunclav. in hac le-
ctione reperiri scholiolum quod-
dam, quo σίτῳ vox, alioqui panem
sæpè significans, per ἀγίαις decla-
retur, unâ cum usûs modo, qui
expressus est in ὀπιωνίαις.*

⁴ Ελείπον] *MS. Eton. & editi*
nonnulli, ἔλειπον. Sed vulgatam
scripturam postulat simul & con-
firmat προσεχώρουν, quod statim le-
gitur. Similem errorem sublatum
videre est p. 295. n. 2.

⁵ Χωρίων· — πολεμίοις] Sic ferè pro
χωρίων, quod *Pausan.* adhibet l. 8.
c. 13. extremo, infra ejusd. l. c.
23. legitur πόλισμα.

Απειχον ἀλλήλων αἱ πόλεις σάδια ὀγδοήκοντα, ¹ αἱ δὲ πλεῖον, αἱ δὲ μεῖον· ἀναβούντων δὲ ἀλλήλων ² συνήκον εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως. Οὕτως ὑψηλή τε καὶ κοίλη ἡ χώρα ἦν. Ἐπεὶ δὲ πορευόμενοι ³ ἐν τοῖς φίλοις ἦσαν, ⁴ ἐπεδείκνυσαν αὐτοῖς παῖδας ⁵ τῶν εὐδαιμόνων σιτευτῆς, τετραμμένους καρύοις ἐφθοῖς, ἀπαλῆς καὶ λευκῆς σφόδρα, καὶ ἔπολλῃ δέοντας ἴσως τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος εἶναι· ⁶ ποικίλης δὲ τὰ νῶτα, καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα ⁷ ἐσιγμένους ἀνθέμιον.

modi: Distabant à se invicem urbes stadiis octoginta, nonnullæ plus, nonnullæ minús: quòd si magnâ voce inclamarent, se mutuò ab urbe unâ ad alteram exaudiebant. Adeò edita erat & concava regio. Posteaquam pergendo in amica venissent oppida, ostenderunt iis pueros divitum saginatos, castaneis elixis nutritos, teneros valde & candidos, & crassitie ac longitudine prope modum pari; tergis vario colore imbutis, anterioribúque partibus omnibus picturâ floridâ distinctis. Quærebant & cum me-

¹ Αἱ δὲ, &c.] Respice p. 82. n. 3.

² Συνήκον] In lexicis sine auctore reperitur.

³ Ἐν τοῖς φίλοις] MS. Eton. & edit. Ald. ἐν τοῖς φίλοις, &c. & rectiùs ità scribi putavit Steph. Sed retinenda mihi quidem videtur vulgata scriptura, & intelligenda χωρίοις. Cujus vocis ellipsin indicavimus p. 188 n. 1. Nisi mavis ἀνθρώποις, cui substantivo adjectivum illud tribuit Noster infra, — καὶ πρὸς ἀνθρώπων, καὶ φίλων καὶ πολέμιων, &c.

⁴ Ἐπεδείκνυσαν] Vide p. 376. n. 7.

⁵ Τῶν εὐδαιμόνων σιτευτῆς, &c.] Suid. Εὐδαίμων· ὁ πλούσιος. Sic Latinis usurpatur *beatus*. Vocem eandem de urbibus πλούτον ἐχέσαις passim adhibet Noster; vide sis p. 32. n. 2. J. Poll. l. 1. segm. 233. Φησὶ γὰρ περὶ αὐτῶν (καρύων) Ξενοφῶν, Παῖδας σεσιευμένους καρύοις ἐφθοῖς. Idem accuratiùs locum hunc citat, l. 6. segm. 36. Παῖδας σιτευτῆς Ξενοφῶν ἔφη. Diodor. l. 14. p. 260. τῆς δὲ παιδας πῶν πλεσιωτάτων τρέφισθαι

καρύοις ἐφθοῖς. Adde p. 400.

⁶ Ποικίλης δὲ τὰ νῶτα, &c.] Diod. Sic. ibid. ἀπαλῆς δ' ἐκ παίδος εἰσμάσι τὸν τε νῶτον καὶ τὰ γένη καλαπεποικίλθαι. Plin. N. H. l. 6. c. 4. Mossyni notis signantes corpora. P. Mela, l. 1. c. 19. Mossyni — notis corpus omne persignant —

⁷ Ἐσιγμένους ἀνθέμιον] In MSto Eton. vox prior deest: quam tamen legisse Diodorus loco citato videtur, & rectè libri cæteri præstant. Hesych. Ανθέμιον, τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον, ἡ γραμμή τις ἐλικόειδής ἦν ἐν τοῖς κρίσι. Suid. Ανθέμιον, τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον. In utroque, pro ἐκλεκτὸν, legendum ἡλεκτρον censet Salmas. Plin. exercit. p. 761. Invenitur etiam in versione ὁ Eccles. XII. 6. ἀνθέμιον ὃ χρυσίον: fere ut ἀνθεμα χρυσὸν dixit Pindar. Olymp. 2. v. 131. Apud Theophr. l. 1. c. 22. plantænomen est: quæ Plinio N. H. l. 26. c. 8. forsan est *anthemum*. Huc respexit Amas. quippe qui locum ità vertit *pectora anthemii flore picta crebrisque notis distincta*

¹ Εζήτην δὲ καὶ ταῖς ἐταίραις αἷς ἦγον οἱ Ἕλληνες, ἐμφανῶς συγγενέσθαι νόμος γὰρ ἦν σφίσιν ἔτος. Λευκοὶ δὲ πάντες οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες. ² Τάττες ἔλεγον οἱ στραφευσάμενοι βαρβαρώτατες διελθεῖν, καὶ πλεῖστον τῶν Ἑλληνικῶν νόμων κεχωρισμένοι. Ἐν τε γὰρ ὄχλῳ ὄντες, ἐποίκιν ἄπερ ἄνθρωποι ἐν ἐρημίᾳ ποιήσειαν, ἄλλως δὲ ἐκ αὐτῶν τολμῶεν· μόνοι τε ὄντες ὅμοιοι ἐπραττον, ἄπερ αὐτοὶ μετ' ἄλλων ὄντες· διελέγοντο

rettricibus, quas Græci *secum* ducebant, palam consuescere: nam hic illis mos erat. Candidi autem omnes erant viri & mulieres. Hos qui huic expeditioni interfuere maximè barbaros dicebant, *inter omnes* quorum *ipsi* fines peragrassent, ac plurimùm à moribus Græcis remotos. Nam in turbâ cùm essent, faciebant ea quæ homines in solitudine fecerint, alioqui verò *facere* non audent: & cum soli essent, similiter agebant ac si cum aliis essent:

stincta erant. Mihi tum τὸ τ' χεῶας ἀνθρῶν, tum κόσμῳ inde corpori adlatus hâc voce, adverbialiter positâ, denotari videtur: ἀνθρῶ enim, unde deducta est, interdum valet χεῶμα, & id omne quod in suo genere ornatum est & præstans, significat. Cæterùm, *Leunclav.* vertit, *anterioribus partibus universis picturâ floridâ distinctis.* Haud ita dissimilem apud Britannos corpora inficiendi morem invaluisse docet *Cæsar.* de B. G. l. 5. c. 14. ubi vide quæ viri eruditi notârunt.

¹ Εζήτην δὲ καὶ, &c.] *Diodor. Sic.* loco suprâ modò cit. βαρβαρώτατον δ' ἔφασαν οἱ στρατιῶται τῆτο διελθῆναι τὸ ἔθνος, καὶ ταῖς μὲν γυναιξὶν αὐτὰς πλεσιάζειν ἀπάντων ἑρῶντων. *Apollon. Rhod.* l. 2. v. 1025.

Οὐδ' εὐνῆς αἰδῶς ἐπιδήμιον, ἀλλὰ σύες ὥς

Φορβάδες, ἐδ' ἡβαιοὶ ἀτυζόμενοι παρῆντας,

Μίσσονται χαμάδις ξυνῇ φιλότῃι γυναικῶν.

Pompon. Melal. l. 1. c. 19. *pro patulo vescuntur, promiscuè concumbunt & palam.*

² Τάττες ἔλεγον οἱ, &c.] Confer ex *Diodoro* modò adlata. *Apollon.* lib. 2. v. 1020. & seq.

Ἀλλοίη δὲ δίκη καὶ θέσμια τοῖσι τέτυκται

Ὅσσα μὲν ἀμφαδίην ῥέζειν θέμις, ἢ ἐνὶ δήμῳ

Ἡ ἀγορῇ, τάδε πάντα δόμοις ἐνὶ μηχανάωνται

Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροις πεποιημένα, κείνα θύραζε

Ἀφεγέως μέσσησιν ἐνὶ ῥέεσσι ἀφύαις.

Scymn. Fragm. v. 162.

οἱ λεγόμενοι Μοσυνοικοὶ

τοῖς ἔθεσι καὶ νόμοις καὶ ἔργοις βαρβαρικοῖς·

Φασὶ γὰρ ἐν ξυλίνοισιν ὑψηλοῖς τ' ἄγαν

Πύργοις ἐνοικεῖν πάντας, ἐν φανεροῖς δ' αἰεὶ

Ἐκαστα πράττειν·

Arrian. in Peripl. p. 12. edit. Oxon.

— Μοσυνοικοὶ ἔθουσιν ὡμοῖς, ἔργοις βαρβαρικοῖς. Adde *Strab.* l. 12. p. 825.

³ Μὲν ἄλλων ὅλεις] MS. Eton. μὲν ἄλλων ἰόντες. Editi plerique etiam habent ἰόντες: quibus nonnihil fa-

vet

τε ἑαυτοῖς, ¹ καὶ ἐγέλων ἐφ' ἑαυτοῖς, καὶ ὠρχῶντο ἐφιστάμενοι ὅπως τύχοιεν, ὥσπερ ἄλλοις ² ἐπιδεικνύμενοι.

Διὰ ταύτης τῆς χώρας οἱ Ἕλληνες, διὰ τε τῆς πολεμίας καὶ τῆς φιλίας, ἐπορεύθησαν ὀκτὼ σταθμούς· καὶ ἀφικνῶνται εἰς Χάλυβας. Οὗτοι ὀλίγοι ἦσαν, καὶ ὑπήκοοι τῶν Μοσυνηαίων· ⁴ καὶ ὁ βίος ἦν τοῖς πλείστοις ⁵ αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας. Εὐτεῦθεν ἀφικνῶνται εἰς Τιβερηνούς. Ἡ δὲ τῶν Τιβερηνῶν

nimirum & ipsi secum sermocinabantur, & de seipsis ridebant, & tripudiabant ubicunque fortè locorum essent subsistentes, quasi si aliis semet ostentarent.

Per hanc regionem Græci, per hostilem utique & pacatam, castris octo progressi sunt; atque adid ad Chalybas perveniunt. Hi numero erant exigui, & Mosynæcorum imperio subiecti: ac eorum plerisque victus erat à fabricâ ferreâ quæsitus. Inde ad Tibarenos perveniunt. Tibarenorum autem ager multo magis

vet *Eustath.* ad *Dionys.* v. 766. Is enim sic locum hunc exscripsit: ἐν ὅλῳ μὲν ποιήσας, ὥσπερ ἂν τινες ἐν ἐρημίᾳ ποιήσας· ἐν δὲ τῷ ἰέναι μόνοι, πρᾶττοντες ὥσπερ ἂν μὲν ἀλλήλων ἰόντες. Sed cum Noster bis paulò superà scripsit ἐν ὅλῳ ὄντες, & μόνοι ὄντες, malim cum *Leunclavio* idem hîc quoque participium retinere.

1 Καὶ ἐγέλων ἐφ' ἑαυτοῖς] Noster K. Π. p. 36. dixit, ἐφ' ἑαυτὶ ἐγέλα, sensu alio.

2 Ἐπιδεικνύμενοι] Similiter adhibuit ἐπιδείκνυσθαι, p. 94. ubi videtur n. 2.

3 Εἰς Χάλυβας] De quibus simul & iis, quos p. 319. memorat, agitur in *Indice Geograph.*

4 Καὶ ὁ βίος ἦν, &c.] *Dionys.* v. 768. & seq.

Τοῖς δ' ἐπὶ καὶ Χάλυβας συφελὴν καὶ ἀπηνέα γαῖαν

Ναῖουσιν, μογερεῖ δὲ δαηκότες ἐργασίδηρον·

Οἳ ἔα βαρυγδάποισιν ἐπ' ἄκμοσιν ἐσθῶτες,

Ουπόλει παύσασθαι καμάτῳ καὶ ἐξέσθαι αἰνῆς

Apollon. l. 2. v. 1005. & seq.

— ἔδὲ μὲν οἶγε

Ποίμνας ἐρρήνι νομῶ ἰνὶ ποιμαίνουσι·

Ἀλλὰ σιδηροφόρον συφελὴν χθόνα γατομέοντες,

Ὡνον ἀμείβονταί βιόησιον· ἔδὲ ποτὲ σφιν

Ὡς ἀντέλλει καμάτων ἄτερ, ἀλλὰ κελαίῃ

Λιγνύϊ καὶ καπνῶ κάματον βαρὺν ὀτλεύουσι.

Adde ejusd. l. v. 374. & seq. *Valer. Flac.* l. 4. v. 610. & seq.

— *seuissima quanquam*

Gens Chalybum; duris patiens cui cultus in arvis,

Et tonat adflicta semper domus ignea massa,

Adde ejusd. l. 5. v. 141. & seq. *Amm. Marcell.* l. 22. c. 8. — Ἐ Chalybes, per quos erutum & domitum est primitus ferrum. Ab his durissimum ferri genus chalybis dictum.

5 Αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας] Prima vox in *MSto Eton.* malè deest. Reliqui libri & *Eustath.* ad *Dionys.* v. 767. eam retinent: καὶ τὸν βίον (hujus verba legis) αὐτῶν τοῖς πλείστοις

B b b

ἀπὸ

¹ Χώρα πολὺ ἦν πεδινωτέρα, καὶ χωρία εἶχεν ἐπὶ θαλάττῃ ἥττον ἐρυμνά. Καὶ οἱ στρατηγοὶ ἔχρηζον πρὸς τὰ χωρία προσβάλλειν, καὶ τὴν στρατιὰν ὀνηθῆναί τι· καὶ τὰ ξένια, ² ἃ ἦκε παρὰ τῶν Τιβαρηνῶν, οὐκ ἔδεχοντο, ἀλλ' ἐπιμεῖναι κελεύσαντες ἔσεβκεύσαιντο, ἐθύοντο. ³ Καὶ πολλὰ καταθυσάων, τέλος ἀπεδείξαντο οἱ μάντιες πάντες γνώμην, ὅτι οὐδαμῇ προσίεντο οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον. ⁴ Ἐντεῦθεν δὴ τὰ ξένια ἔδεξαντο, καὶ ὡς διὰ φιλίας πορευόμενοι δύο ἡμέρας, ἀφίκοντο εἰς Κοτύωρα, ⁵ πόλιν Ἑλληνίδα, Σινωπέων ἀποίκους, οἰκῶντας ἐν τῇ Τιβαρηνῶν χώρᾳ.

erat campestris, & ad mare habebat oppida minùs munita. Ac duces *quidem* oppida illa adoriri volebant, atque *adèd* exercitum commodo aliquo potiri: itaque munera hospitalia, quæ à Tibarenis veniebant, non accipiebant, sed cum *illos* donec consultassent expectare iussissent, rem sacram faciebant. Et cùm multas mactassent hostias, tandem vates sententiam *hanc suam* omnes aperuerunt, nullo modo deos bellum *hoc* comprobare. Tum deinde dona acceperunt hospitalia: cùmque biduum veluti per pacatum agrum perrexissent, ad Cotyora pervenère, civitatem Græcam, Sinopensium colonos, Tibarenorum in agro habitantes.

ἀπὸ σιδηρείας. Cæterùm cum σιδηρείας intellige τέχνης.

¹ Χώρα πολὺ ἦν πεδινωτέρα] *Scil. quàm ii, per quos antea iter fecerant.*

² ἃ ἦκε, &c.] Sic ferè suprà p. 333. καὶ ξένια καὶ παρ' ἐκείνων ἡλθόν, &c. Confer p. 332. n. 6.

³ Καὶ πολλὰ καταθυσάων] Intellige ἱερεῖα vel θύματα.

⁴ Ἐντεῦθεν δὴ τὰ ξένια, &c.] Reddè locum hunc in exemplum maximæ fidei, quam omnibus vaticiniisque, ex hostiarum extis motibusque captis, habuère Græci, adduxit cel. *Montfauc.* Antiquit. Tom. 2. part. 1. p. 163.

⁵ Πόλιν — ἀποίκους, &c.] *MS. Eton.* habet ἀποικίαν. Sed satis sana est scriptura, quam in editis repertam dedi. Nam ultima vox respicit *civitates, Cotyora incolas*, in priore πόλιν

intellectos. Confer p. 165. n. 5. & p. 112. n. 3. Nimirum ista *MSti* lectio ortum ab iis, quæ suprà leguntur p. 432. — πόλιν Ἑλληνίδα — Σινωπέων ἀποικίαν, &c. duxisse videtur. Legitur etiam p. 355. — πόλιν Ἑλληνίδα — Σινωπέων ἀποικον — At *Thucyd.* etiam. l. 5. c. 79. numeratim plurativum vocὶ πόλιν subjunxit: τῇ δ' ὑστέρᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον, καίπερ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας, i. e. πολίτας. Similiter à Nostro, *Hist. Gr.* l. 1. ferè medio, numerorum convenientia negligitur — ὅχλος ἡθροΐσθι πρὸς τὰς ναῦς, θαυμάζοντες καὶ — λείποντες, &c. Nec alia est συνιάξεως ratio *Joh. VII.* 49. Ἀλλ' ὁ ὅχλος ἔτ' ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικαλέρατοί εἰσι. Adde *Luc. II.* 13. Cæterùm, de urbe illâ agitur in *Indice Geograph.*

Μέχρις ἐνλαῦθα ἐπέζευσεν ἡ στρατιά. ¹ Πλήθος τῆς καταβά-
σεως τῆς ὁδῆ ² ἀπὸ τῆς ἐν Βαβυλῶνι μάχης ἄχρι εἰς Κολύωρα,
ἑαθμοὶ ἐκατὸν εἴκοσι δύο, παρασάγγαι ἑξακόσιοι εἴκοσι, ἑαδίοι
³ μύριοι ὀκτακισχίλιοι εἴκοσι. ⁴ χρόνος πλῆθος, ὀκτὼ μῆνες.
⁵ Ἐνλαῦθα ἔμειναν ἡμέρας τετραράκοντα καὶ πέντε. Ἐν δὲ ταύ-
ταις πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἔδυσαν, ⁶ καὶ πομπὰς ἐποίησαν
κατὰ ἔθνος ⁷ ἑκάστος τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἀγῶνας γυμνικὰς.
Τὰ δ' ἐπιτήδεια ἐλάμβανον, τὰ μὲν ἐκ τῆς Παφλαγονίας,
τὰ δ' ἐκ τῶν χωρίων τῶν Κοτυωριτῶν. ⁸ ὃ γὰρ παρεῖχον αἰ-

Huc usque exercitus pedibus iter fecit. Spatium itineris de-
scendendo à pugnâ ad Babylonem *commisâ* usque ad Cotyora *con-*
fecti, castra centum & viginti duo, parasangæ sexcentæ viginti,
stadia duodeviginti mille viginti: temporis spatium, menses octo.
Hic dies quadraginta quinque manserunt. In his primùm sacra
diis fecerunt, & pompas Græcorum quisque pro more gentis
exequuti sunt, *itemque* ludos gymnicos. Commeatus partim è
Paphlagoniâ, partim ex agris Cotyoritarum capiebant: nec enim

1 Πλήθος τῆς καταβάσεως, &c.]
Suprà p. 51. utitur πλήθει χώρας:
ubi vide n. 2. Infrà l. 7. extremo,
legitur Αριθμὸς συμπάσης τῆς ὁδῆ
τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως, ἑαθ-
μοὶ, &c. Suprà itidem p. 122. Αριθ-
μὸς, δὲ τῆς ὁδῆ, ἣν ἤλθον ἐξ Εφέσου τῆς
Ιωνίας μέχρι τῆς μάχης, ἑαθμοὶ τρεῖς
καὶ ἐνενηκόντα, παρασάγγαι, &c. ubi
lege n. 5. Jam verò quare à Baby-
loniâ pergentium Græcorum iter
καταβάσις audit, exposuimus p. r.
n. 1.

2 Ἀπὸ τῆς ἐν Βαβυλῶνι, &c.] De
quâ vide p. 80. & seq.

3 Μύριοι ὀκτακισχίλιοι, &c.] In
MS. Eton. legitur μύριοι καὶ ὀκτακι-
σχίλιοι καὶ ἑξακόσιοι. χρόνος, &c.

4 Χρόνος πλῆθος.] Sic l. 7. extre-
mo, χρόνος πλῆθος ἀναβάσεως, &c.

5 Ἐνλαῦθα ἔμειναν, &c.] Diodor. Sic.
l. 14. p. 261. Κακεῖθεν ὡς Κολύωρα πῶ-
λιν παρεγένθησαν Ἑλληνίδα, Σινωπέων
ἔποικον. Ἐν ταύτῃ δὲ περιήκονθ' ἡμέ-

ρας διέτριψαν, τὲς περιόικες τῆς Παφ-
λαγονίας τε καὶ τὲς ἄλλης βαρβάρους
ληγεῖνους. Porro, in MSto Eton.
deest copula ante πέντε.

6 Καὶ πομπὰς, &c.] Pompæ &
religiøsæ erant, & triumphales, &
ferales. Phavor. Πομπή, ἡ ἐν ταῖς
τῶν θεῶν πανηγύρεσι πρὸ οὐδοῦ, καὶ ἡ
μετὰ νίκην ἐν θριάμῳ προέλευσις.
Cæterum, Leuncl. κατὰ ἔθνη, &c.
vertit, Græcis per singulas nationes
distinctis, &c. & sic ferè Amaseus.
Quo quidem sensu dixit Noster
p. 76. κατὰ ἔθνη.

7 Ἐκάστος.] Edit. Steph. exhibet
ἑκάστον. Sed rectè ἑκάστος legitur &
ad ἐποίησαν refertur: nam cum
verbo plurali passim conjungitur.
Thucyd. l. 2. c. 87. τὸ καθ' ἑαυτὸν
ἑκάστος ἐπεσθε, &c. Eadem est τῇ
quisque ratio.

8 Οὐ γὰρ παρεῖχον ἀγορὰν.] Vide
locum Grotii citatum p. 140. n. 3.
p. 339. n. 2. & ibid. n. 3.

γοράν, ἐδ' εἰς ¹ τὸ τεῖχος τῆς ἀσθενῦντας ἐδέχοντο.

Εν δὲ τῷ ἔρχονται ἐκ Σινώπης πρέσβεις, φοβέμενοι
περὶ τῶν Κοτυωριτῶν τῆς τε πόλεως, (² ἣν γὰρ ἐκείνων, καὶ
³ φόβος ἐκείνοις ἔφερον) καὶ περὶ τῆς χώρας, ὅτι ἤκουον δη-
μένην· καὶ ἐλθόντες ἐς τὸ στρατόπεδον, ἔλεγον· (⁴ προη-
γόρει δὲ Εκατώνυμος, δεινὸς νομιζόμενος εἶναι λέγειν) “Ε-
“ πεμψεν ἡμᾶς, ὧ ἄνδρες στρατιῶται, ⁵ ἡ τῶν Σινωπέων
“ πόλις, ἐπαινέσοντας τε ὑμᾶς, ὅτι ἐνικάτε Ἕλληνες ὄντες
“ βαρβάρους, ἔπειτα δὲ καὶ συνησθησομένους, ὅτι ⁶ διὰ πολ-
“ λῶν τε καὶ δεινῶν (ὡς ἡμεῖς ἀκούμεν) πραγμάτων σεσω-
“ μένοι πάρεστε. Αἰξιοῦμεν δὲ, Ἕλληνες ὄντες καὶ αὐτοὶ, ὑφ’
“ ὑμῶν ὅτων Ἑλλήνων ἀγαθὸν μὲν τι πάσχειν, κακὸν δὲ
“ μηδέν· ἐδὲ γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς ἐδὲν πώποθ’ ⁷ ὑπῆρξαμεν κακῶς

*illi forum rerum venalium suppeditabant, nec ægros intra mœ-
nia recipiebant.*

Hoc ipso tempore Sinope veniunt legati, metuentes de Cotyo-
ritarum & urbe, (illorum enim ea erat, vestigaliâque illis pende-
bant) & agro, quia populationibus vexari audierant: atque hi cùm
in castra venissent, *hujusmodi* orationem habuere; (eam autem pro-
nuntiabat Hecatonymus, qui dicendo valere existimabatur) “Mi-
“ sit nos, milites, Sinopensium civitas, ut tum laude vos adfice-
“ remus, *propterea* quòd Græci cùm sitis barbaros superaveritis,
“ tum deinde vobis ut gratularemur, quòd per multa ac gravia
“ (quemadmodum nos audimus) incommoda huc incolumes
“ venistis. Cæterum æquum censemus, cùm & ipsi simus Græ-
“ ci, ut à vobis Græci qui sitis commodo aliquo, nullo incommo-
“ do, adficiamur: nec enim ullâ vos unquam injuriâ priores ad-

¹ Τὸ τεῖχος.] *Thom. Magist.* Τεῖ-
χος· ἐδιδέχοντο, τὸ τῆς πόλεως.

² Ἡν γὰρ ἐκείνων.] *Scil.* Σινωπέων.

³ Φόβος—ἔφερον.] *Scil.* Κόλυρηται.
Phavor. & *Thom. Magist.* Φόβος· κυ-
ρίως τὸ ὑπὲρ ἰδίας εἰσφερόμενον γῆς.
Cæterum, φόβος φέρειν dicitur pari
locutionis ratione, quâ Φυλακᾶς
φυλάττειν p. 337. n. 6. ubi vide n. 6.

⁴ Προηγόρει δὲ, &c.] *Suid.* Προηγόρει·
προηγόρευε, προέλεγε· Ξενοφῶν· ἤκου
πρέσβεις ἐκ Σινώπης καὶ ἀπὸ τῆς Ἑλλη-
νας· προηγόρει δὲ Εκατώνυμος, δεινὸς

νομιζόμενος· εἶναι λέγειν. Sic etiam à
Phavorino verbum illud exponi-
tur; cùm tamen locum in *Sierph.* &
Constant. Thes. reperiri non potuit.

⁵ Ἡ τῶν Σινωπέων πόλις.] Vide p.
165. n. 5.

⁶ Διὰ πολλῶν τε, &c.] Confer
phrasin 1 Pet. III. 20. cujus versioni
Anglicanæ, quam proponit doctif.
Hammondus, præsidium ferre vide-
tur vis phraeos Xenoph. διὰ πολλ-
λῶν—σέσωσμένοι.

⁷ Ὑπῆρξαμεν—ποιοῦντες.] *Thom.*
Magist.

“ ποιῶντες. Κοινωρίται δὲ ἔτοι εἰσὶ μὲν ἡμέτεροι ἀποικοὶ καὶ τὴν
 “ χώραν ἡμεῖς αὐτοῖς ταύτην παραδεδώκαμεν, ¹ βαρβάρους
 “ ἀφελόμενοι. Διὸ καὶ δασμὸν ἡμῖν φέρουσιν ἔτοι τέλαγμένου
 “ ² καὶ Κερασένιοι καὶ Τραπεζένιοι ὡσαύτως· ὥσθ’ ὅ, τι ἂν τέ-
 “ τες κακὸν ποιήσῃ, ἡ Σινωπέων πόλις νομίζει πᾶσχειν.
 “ Νῦν δὲ ἀκρόμεν ὑμᾶς εἰς τε τὴν πόλιν βία παρεληλυθότας,
 “ ἐνίχους σκηνῶν ἐν ταῖς οἰκίαις, καὶ ³ ἐκ τῶν χωρίων λαμβάνειν
 “ ὧν ἂν δέσθε, καὶ πείθοντας. Ταῦτ’ ἐν ἐκ ἀξιοῦμεν. Εἰ δὲ
 “ ταῦτα ποιήσῃ, ἀνάγκη ἡμῖν καὶ Κορύλαν καὶ Παφλαγό-
 “ νας, καὶ ἄλλον ὅντινα ἂν δυνώμεθα, φίλον ⁴ ποιεῖσθαι.

Πρὸς ταῦτα, ἀναστὰς Ξενοφῶν, ὑπὲρ τῶν ἑραβίων εἶπεν·
 “ Ἡμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες Σινωπεῖς, ἤκομεν Ἀγαπῶνιες ὅτι τὰ σώ-
 “ μαλα διεσώσαμεθα καὶ τὰ ὅπλα· καὶ γὰρ ἡμῖν δυνάτον ἅμα τε

“ fecimus. Hi verò Cotyoritæ coloni sunt à nobis *huc* deducti ;
 “ agrumque nos iis, quem barbaris ademimus, hunc tradidimus,
 “ Quâ de causâ nobis etiam vectigal illi constitutum, itidemque
 “ Cerasuntii & Trapezuntii, pendunt : adeò ut quidquid his in-
 “ juria intuleritis, id *se* pati Sinopensium civitas existimat. Jam
 “ verò audimus vos in urbem vi ingressos *esse*, nonnullisque in
 “ ædibus habitare, & ex agris *ea*, quibus vobis opus sit, suasionem
 “ non adhibitâ, capere. Hæc utique haud æqua esse censemus.
 “ Quòd si hæc facere perrexeritis, nobis & Corylam & Paphla-
 “ gonas, & quemcunque potuerimus alium, amicum reddamus
 “ *neceffe erit.*”

Ad ea, cùm surrexisset Xenophon, pro militibus dixit ; “ Nos
 “ Sinopenses, *huc* venimus satis benè nobiscum actum rati, quòd
 “ corpora conservavimus & arma : nec enim simul opes agere ac

Magist. Υπάρχω, προκαλιάρχω. Ele-
 gantis autem illius constructionis
 exempla in libris sacris haud pauca
 reperiuntur. Vide, si libet, Matt.
 XI. 1. Luc. V. 4. VII. 45. Act. V. 42.
 & passim alibi, more Atticorum
 μετοχῶν amantissimorum.

¹ Βαρβάρους ἀφελόμενοι] Quâ de
 constructione vide p. 95. n. 5.

² Καὶ Κερασέντιοι καὶ Τραπεζέν-
 τιοι] Nimirum, utrosque hos suis
 in civitatibus colonos collocave-
 rant Sinopenses : uti suprâ No-

ster p. 332. & 355.

³ Ἐκ τῶν χωρίων λαμβάνειν] In MSto
 Eton. post *χωρίων* legitur βία. Sed
 cùm mox sequatur καὶ πείθοντας, isto
 non opus est additamento.

⁴ Ποιεῖσθαι] *Sibi*, sive *commodo*
suo, *facere* : pro vi scilicet verbi
 medii, quam expositam videre est
 p. 34. n. 4.

⁵ Ἀγαπῶνιες] *Suid.* Ἀγαπᾶν ἀρετὴν
 σθαι τινί, ἐμὴν πλεον ἐπιζητεῖν.
 Similiter *Thucyd.* l. 6. c. 36. Ἐπειδὴ ἔγω-
 γε ἀγαπᾶν οἶμαι αὐτὸς ὅτι, &c.

“ χρήματα ἄγειν καὶ φέρειν, καὶ τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι.
 “ Καὶ νῦν, ἐπειδὴν εἰς τὰς Ἑλληνίδας πόλεις ἤλθομεν, ἐν
 “ Τραπεζῶντι μὲν (ἡ παρεῖχον γὰρ ἡμῖν αἰσῶν) ὠνέμενοι εἶχο-
 “ μεν τὰ ἐπιτήδεια, καὶ ἄνδ' ὧν ἐτίμησαν ἡμᾶς, καὶ ξένια
 “ ἔδωκαν τῇ ἑραλῶ, ἡ ἀνελιμῶμεν αὐτῆς καὶ μὴν εἴ τις αὐ-
 “ τοῖς φίλος ἦν τῶν βαρβάρων, τέτων ἀπειχόμεθα· τὰς δὲ
 “ πολεμίας αὐτῶν, ἐφ' ἑς αὐτοὶ ἡτοῖοντο, κακὸν ἐποιῶμεν ὅσον
 “ ἔδυνάμεθα. Εἰρώτα δὲ αὐτῆς, ὅποιων τινῶν ἡμῶν ἔτυχον·
 “ πᾶρσι γὰρ ἐνθάδε, ἑς ἡμῖν ἡγεμόνας διὰ φιλίαν ἢ πόλιν
 “ συνεπεμψεν. Ὅποι δ' ἂν ἐλθόντες αἰσῶν μὴ ἔχωμεν, ἂν
 “ τε εἰς βαρβάρων γῆν, ἂν τε εἰς Ἑλληνίδα, ἔχ' ὕβρει, ἀλλ'
 “ ἀνάγκη λαμβάνομεν τὰ ἐπιτήδεια. Ἡ Καὶ Καρδέχης, καὶ
 “ Χαλδαίης, καὶ Ταόχης, καίπερ βασιλέως ἔχ' ὑπηκόους ὄν-

“ ferre potuimus, & adversus hostes pugnare. Itaque jam, ubi
 “ Græcas ad urbes venimus, apud Trapezuntem (quippe rerum
 “ venalium nobis forum præbebant incolæ) commeatus illos tan-
 “ tùm sumpsimus pretio quos sumus mercati, & quia nos honore
 “ adfecerunt, donâque hospitalia exercitui dederunt, eos vicissim
 “ honore prosequuti sumus: atque adeò si qui barbarorum ipsis
 “ erant amici, ab iis nosmet abstinuimus; hostes verò eorum, in
 “ quos ipsi duxerint, quantis potuimus damnis adfecimus. At
 “ eos interrogato, quales nos naçti sunt: hîc adsunt enim, quos
 “ per amicitiam nobiscum civitas ea duces misit itineris. In ea
 “ verò cùm venerimus loca, ubi forum non obtineamus, sive adeò
 “ barbarorum in terram, sive Græcorum, non per injuriam in-
 “ solentem, sed necessitate coacti commeatus sumimus. Itaque
 “ Carduchos, & Chaldeos, & Taochos, qui quamvis regis impe-

1 Ἀγεῖν καὶ φέρειν] Ad p. 166. n. 4.

2 Παρεῖχον γὰρ ἡμῖν, &c.] Respice p. 332. & p. 140. n. 2. Cæterum verbo suus deest casus, scil. Τραπεζῶντιοι. Confer p. 260. n. 1.

3 Ἀνδ' ὧν] Leguntur etiam Luc. I. 20.

4 Καὶ ξένια ἔδωκαν] Confer p. 332. n. 6.

5 Ἀνελιμῶμεν] Eodem hoc verbo usus est Noster K. Π. p. 333. ἀλλὰ περιάσσομαι σὲ ἀντιμιῶσαι πᾶσι, &c.

6 Εἴ τις — τέτων, &c.] Pro Colchis utique cum Græcis transegerant Trapezuntii p. 333. De strurâ loci vide p. 340. n. 4. & p. 94. n. 2.

7 Ὅποιων τινῶν] Leger. 253. n. 3.

8 Ὅποι δ' ἂν ἐλθόντες, &c.] Confule Grot. de B. & P. l. 2. c. sect. 7. De ὅποι, vide p. 268. n. 3.

9 Καὶ Καρδέχης, καὶ, &c.] De quibus omnibus vide p. 252. & seq. p. 270. & p. 306. & seq.

“ τας, ὅμως καὶ μάλα φοβερὰς ὄντας, πολεμίας ἐκλήσαμεθα,
 “ διὰ τὸ ἀνάγκην εἶναι λαμβάνειν τὰ ἐπιλήδεια, ἐπεὶ αἰγορὰν
 “ ἔπαρειχον. ¹ Μάκρωνας δὲ γε, καὶ βαρβάρους ὄντας, ἐπεὶ
 “ αἰγορὰν οἶαν ἐδύνατο παρειχον, φίλους τε ἐνομίζομεν εἶναι,
 “ καὶ βία ἔδεν ἐλαμβάνομεν τῶν ἐκείνων. ² Κοτυωρίτας δὲ,
 “ ἕς ὑμῖν φησὶ εἶναι, εἴ τι αὐτῶν εἰλήφαμεν, αὐτοὶ αἰ-
 “ τιοὶ εἰσὶν· ἔγὰρ ὡς ³ φίλοι προσεφέροντο ἡμῖν, ἀλλὰ
 “ κλείσαντες τὰς πύλας, ἔτ’ εἰσὼ ἐδέχοντο, ἔτ’ ἔξω ⁴ αἰγο-
 “ ρὰν ἔφερον· ἡτιῶντο δὲ τὸν παρ’ ὑμῶν ⁵ ἀρμὸς ἢν τέτων αἰ-
 “ τιον εἶναι. ⁶ Οὗ δὲ λέγεις, βία παρελθόντας σκηνῶν, ἡμεῖς
 “ ἡξίωμεν τὴν κάμνοντα εἰς τὰς σέγας δεξαῖσθαι· ἐπεὶ δὲ ἐκ

“ rio non pareant, sunt tamen admodum formidabiles, hostes no-
 “ bis reddidimus, propterea quòd necesse erat commeatus sumere,
 “ cùm forum nobis rerum venalium non præberent. At Macro-
 “ nas, quanquam barbari essent, cùm forum, quale quidem po-
 “ terant, subministrarent, in amicorum esse numero putaba-
 “ mus, nec quidquam illis vi ademimus. Quod ad Cotyritas
 “ attinet, quos vestros esse dicitis, si quid eis ademimus, ipsi in
 “ culpâ sunt: non enim erga nos se tanquam amicos gessere, sed
 “ cùm portas clausissent, neque nos intromittebant, neque extra
 “ muros res venales ad nos ferebant: ac horum quidem auctorem
 “ extitisse præfectum à vobis datum conquerebantur. Quod
 “ autem dicis, de nobis quosdam vi ingressos in ædibus degere, pe-
 “ tivimus nos ut ægros sub tecta reciperent: cùm verò portas

¹ Μάκρωνας δὲ γε, &c.] Adi p. 325. & seq.

² Κοτυωρίτας δὲ, &c.] Intellige καλὰ. Sic Noster K. Π. p. 102. Τὴν μὲντοι Ἑλλήνας, τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκόν-
 τας, ἔδεν πω σαφὲς λέγειν εἰ ἐποιοῖται.
 ubi vide notata. *Ælian.* itidem V. H. l. 5. c. 17. ἀλλὰ καὶ Ἀλάρβην, ὅτι, &c. i. e. Sed *quod ad Atarbem*, &c. Latinos hanc loquendi rationem imitatos esse docet Cl. *Periz.* ad *Sanct. Miner.* l. 4. c. 11. extr.

³ Φίλοι προσεφέροντο ἡμῖν] MS. Eton. φίλοι. Sed vide p. 375. n. 3. De phrasi προσφέρεισθαι πινι con-
 sule K. Π. p. 498. n. 3.

⁴ Αἰγορὰν ἔφερον] Lege p. 339. n. 2.

⁵ Αἰρμὸς ἢν] *Phavor.* Αἰρμῶται, οἱ ἀπὸ βασιλέως σπυλόμενοι εἰς ἔθνη· ἢ αἰρμῶται, οἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς ὑπηκόους πόλεις ἀρχόντες ἐκπεμπόμενοι, Sic ferè *Suid.* & *Harpocrat.* Αἰρμῶτης autem dici videtur παρὰ τὸ αἰρμῶ-
 ζειν τὴν ἀρχομένην ζῆν κατὰ τὴν νό-
 μον. De hoc præfecto pluribus a-
 git *Meurs.* *Miscell.* Lacon. l. 2. c. 4. & *Crag.* de republ. Lacedæm. l. 2. c. 13.

⁶ Οὗ δὲ λέγεις] Plenè scripseris Καὶ ἐκεῖνο δὲ δὲ λέγεις, &c. Vide p. 31. n. 2. & 96. n. 3. & p. 122. n. 3.

“ ἀνέωγον τὰς πύλας, ἥ ἡμᾶς ἔκ ἐδέχοντο, αὐτὸ τὸ χωρίον
 “ ταύτῃ εἰσελθόντες, ἄλλο μὲν ἔδεν βίαιον ἐποιήσαμεν· σκη-
 “ νῆσι δ’ ἐν ταῖς σέλαις οἱ κάμνοντες, τὰ ἐαυτῶν δαπανῶντες·
 “ καὶ τὰς πύλας φρενέμεν, ὅπως μὴ ¹ ἐπὶ τῷ ὑμετέρῳ ἄρμο-
 “ σῇ ὥσιν οἱ κάμνοντες ἡμῶν, ἀλλ’ ἐφ’ ἡμῖν ἢ κομίσασθαι,
 “ ὅταν βελώμεθα. Οἱ δ’ ἄλλοι, ὡς ὁρᾶτε, σκηνέμεν ² ὑπαί-
 “ θριοι ἐν τῇ τάξει, παρασκευασμένοι, ἂν μὲν τις εὖ ποιῇ,
 “ ἀνγευποιεῖν· ἂν δὲ κακῶς, ³ ἀλέξασθαι. ⁴ Α δὲ ἠπείλησας,
 “ ὡς, ἦν ὑμῖν δοκῇ, Κορύλαν καὶ Παφλαγόνας συμμάχους
 “ ποιήσεσθε ἐφ’ ἡμᾶς· ἡμεῖς δὲ, ἦν μὲν ἀνάγκη ἢ, πολεμήσο-
 “ μεν καὶ ἀμφοτέροις· (ἥδη γὰρ καὶ ἄλλοις πολλαπλασίοις
 “ ὑμῶν ἐπολεμήσαμεν) ἂν δὲ δοκῇ ⁵ ἡμῖν, καὶ φίλον ποιήσο-

“ *illi non aperirent, quâ nos parte non admittebant, eâ oppidum*
 “ *ipsum ingressi, nihil sanè aliud violenti fecimus: ipsorum certè*
 “ *sub tectis agunt ægri, sua tamen in se insumentes: atque portas*
 “ *præsidio munitas tenemus, ut nè nostri milites ægri sint in præ-*
 “ *fecti vestri potestate, sed nobis sit eos hinc, cùm volemus, ex-*
 “ *portandi potestas. Cæteri, quemadmodum videtis, sub diò*
 “ *suo quisque ordine degimus, parati, si quis beneficio nos adsece-*
 “ *rit, ad beneficia reddenda: sin injuriâ, ad eam propulsandum.*
 “ *Quod ad minas tuas attinet, vos nempe, si ità vobis videatur,*
 “ *cum Corylâ & Paphlagonibus societatem adversùs nos factu-*
 “ *ros; nos, si necesse sit, vel cum utrisque bellum geremus: (nam*
 “ *cum aliis numero vos longè superantibus bellum gessimus)*
 “ *quòd si nobis ità videatur, etiam Paphlagonem illam nobis*

¹ *Επὶ τῷ ὑμετέρῳ, &c.]* Adip. 190.
 n. 2.

² *ὑπαίθριοι.]* Nullam ferè vocem
 Græcam esse, cujus in re militari
 frequentior usus sit, præsertim apud
Polyb. quàm ὑπαίθρια, exemplis ad-
 latis ostendit doctif. *Casaub.* Com-
 ment. in *Polyb.* p. 121. edit. *Parif.*
 Verùm τῷ ὑπαίθριον nullum citant
 idoneum auctorem *Lexicogr.* No-
 stro tamen addas licet *Thucyd.* l. 1.
 c. 134. ἵνα μὴ ὑπαίθριος ταλαιπω-
 ροίη, &c. *Dionys. Hal.* A. R. l. 4. c. 45.
 τότε δὲ τῶν ὑπαίθριων, &c.

³ *Αλέξασθαι.]* Vide p. 92. n. 1.

⁴ *Α δὲ ἠπείλησας.]* Confer p. 383.
 n. 2.

⁵ *ἡμῖν, καὶ φίλον, &c.]* Lectionem
 hanc & verborum ordinem exhibet
 MS. Eton. Vulgò legitur — ἡμῖν καὶ
 φίλον ποιησάμεθα Κορύλαν, καὶ τὸν Παφ-
 λαγόνα ποιούμεθα φίλον. Sed nomen
 Κορύλαν, cum tribus illis, quæ id
 statim præcedunt, vocibus, idèò
 forsan huic loco inseruit librarius,
 ut quis per τὸν Παφλαγόνα intelli-
 gendus esset, clariùs indicaret. Su-
 præ quidem bis vidimus Κορύλαν καὶ

“ μὲν τὸν Παφλαγόνα. Αἰχόμεν δὲ αὐτὸν καὶ ἐπιθυμεῖν τῆς
 “ ὑμέτερας πόλεως, καὶ χωρίων τῶν ἐπιθαλαττίων. Πειρασό-
 “ μεθα ὧν, συμπραττοντες αὐτῷ ὧν ἐπιθυμεῖ, φίλοι γενεσθῶμεν.”

Εκ τούτου μάλα μὲν δήλοι ἦσαν οἱ συμπρέσβεις τῷ Εκατα-
 νύμῳ χαλεπαίνοντες τοῖς εἰρημένοις. Παρελθὼν δ' αὐτῶν ἄλ-
 λος, εἶπεν ὅτι ὁ πόλεμον ποιησόμενοι ἤκοιεν, ἀλλ' ἐπιδείξου-
 ντες ὅτι φίλοι εἰσὶ. ¹ Καὶ ξενίοις, ἣν μὲν ἔλθῃ πρὸς τὴν Σινω-
 πέων πόλιν, ἐκεῖ δεξόμεθα· νῦν δὲ ² τὴς ἐνθάδε κελεύσομεν
 δίδοναι, ἃ δύναται· ὁρῶμεν γὰρ πάντα ἀληθῆ ὄντα, ἃ λέετε.
 Εκ τούτου ξενία τε ἐπεμπον οἱ Κόλυριται, καὶ οἱ Σραῖηοὶ τῶν
 Ελλήνων ἐξενίζον τὴς τῶν Σινωπέων πρέσβεις, καὶ πρὸς ἄλ-
 λήλους ³ πολλὰ τε καὶ ἐπιλήδεια διελέοντο· τὰ τε ἄλλα καὶ
 περὶ τῆς λοιπῆς πορείας ἐπυνθάνοντο, καὶ ὧν ἑκάτεροι ἐδέ-
 οντο. Ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ τούτῳ τὸ τέλος ἐγένετο·

“ amicum adsciscemus. Audimus certè eum potiundi tum urbe
 “ vestrà, tum locis maritimis cupidine corripì. Quare operam
 “ dabimus ut, eum in iis quæ cupit consequendis adjuvando, ami-
 “ citiam cum eo jungamus.”

Tum verò Hecatonymi in legatione collegæ palam significa-
 bant ægrè se illa ferre, quæ ab eo fuissent prolata. Et ex iis alius
 in medium progressus, dixit se non bellum excitaturos venisse,
 sed ostensuros se nobis esse amicos. Quòd si ad Sinopensium ur-
 bem accesseritis, hospitalibus ibi donis vos excipiemus: jam verò
 nostros qui de hoc loco sunt jubebimus dare vobis, quæ possunt;
 nam vera esse omnia, quæ dicitis, videmus. Post hæc hospitalia
 dona mittebant Cotyoritæ, & Græcorum duces Sinopensium le-
 gatos hospitio excipiebant, atque inter se de multis *úsque* quæ è
 re erant colloquebantur; inter alia de itinere reliquo perconta-
 bantur, deque iis quorum utrique indigebant. Atque is quidem
 huic diei finis erat factus;

Παφλαγόνας conjunctos: at eosdem
 hoc etiam loco conjungi vetant
 quæ sequuntur hæc, Αἰχόμεν δὲ αὐ-
 τὸν, καὶ, &c. Porro, infra paulò de
 Hecatonymo sic Noster: πρῶτον
 μὲν ἀπειλογήσατο περὶ ἧς εἶπεν, ὡς τὸν
 Παφλαγόνα φίλον ποιήσοιτο, &c.

¹ Καὶ ξενίοις, ἣν μὲν, &c.] De ξε-
 νίοις vide p. 332. n. 6. de transitione

ab obliquâ ad rectam orationem,
 p. 98 n. 2.

² Τὴς ἐνθάδε] Scil. Κόλυρίτας.

³ Πολλὰ τε καὶ ἐπιλήδεια] MS. Eton.
 πολλά τε καὶ φιλικὰ, &c. Sed hæc
 vocis receptæ glossa videtur. Hesych.
 & Phavor. ἐπιλήδεια, ὁ φίλος: quem
 sane sensum apud optimos quosque
 auctores sæpè obtinet.

Τῇ δὲ ὑπεραία συνέλεξαν οἱ στρατηγοὶ τὰς στρατιώτας, καὶ ἔδοκει αὐτοῖς περὶ τῆς λοιπῆς πορείας, παρακαλέσαντας τὰς Σινωπέας, βελεύεσθαι. Εἴτε γὰρ περὶ δέοι πορεύεσθαι, ἢ χρησίμον ἂν ἔδοκεν εἶναι οἱ Σινωπεῖς ἡγόμενοι (ἐμπειροὶ γὰρ ἦσαν τῆς Παφλαγονίας) εἴτε καὶ ἅλῃ, προσδεῖν ἔδοκει Σινωπέων· μόνοι γὰρ ἔδοκεν ἱκανοὶ εἶναι πλοῖα παρασχεῖν ἀρκῦν τῇ στρατίᾳ. Καλέσαντες ἔν τας πρέσβεις συνεβελεύοντο, καὶ ἡξίεν ² Ἕλληνας ὄντας Ἕλλησι τέτῳ πρῶτον καλῶς δέχεσθαι, τῷ εὐνὲς τε εἶναι καὶ βέλτιστα συμβελεύειν.

Ἀναστὰς δὲ Ἐκαλῶνυμος, πρῶτον μὲν ³ ἀπελογήσατο περὶ ἑαυτοῦ, ὡς τὸν Παφλαγόνα φίλον ποιήσῃ, ὅτι ἐχὼς τοῖς Ἕλλησι

Postridiè duces collegere milites, iisque visum est de reliquo itinere, Sinopensibus arcessitis, deliberare. Nam sive pedibus iter faciendum esset, Sinopenſes *ipsis* commodi futuri viæ duces videbantur; (quippe periti erant Paphlagoniæ) sive mari, hæc eorum erat sententia, Sinopensium se opem desideraturos: soli enim esse videbantur idonei, qui navigia præberent ea, quæ exercitui sufficerent. Itaque legatos ubi arcessiverant, in consilium eos adhibebant, petebantque ut Græci cùm essent hoc primum *ipsos officio* rectè atque ordine exciperent, ut *ipsis quoque* Græcis benevoli essent & consilia quàm possent optima darent.

Cùm autem surrexisset Hecatonymus, primum se excusavit de eo quod dixerat, se Paphlagonem *ipsis* amicum adiuncturos, non ità se dixisse quasi bellum adversus Græcos ipsi gesturi essent, sed

1 Χρησίμον ἂν ἔδοκεν, &c.] Rectiùs forsan, *χρησίμοι ἂν ἔδοκεν*, &c. Cæterùm, ἡγόμενοι in MSto Eton. male deest. Quòd si *χρησίμον* retinere malis, cum eo intellige *χρημα*: & confer p. 206. n. 1.

2 Ἕλληνας ὄντας Ἕλλησι, &c.] Steph. loci sensum hunc esse statuit, *petebant ut Græcos se Græcis exhibentes hoc primum, ad comiter excipiendum, præstarent*. Vel, si liberius interpretari licet, (verba sunt Steph. cùm Græci essent, ut comitatem, vel humanitatem, Græcorum naturæ convenientem erga Græcos exhibens, &c.

At Leuncl. ità vertit, quasi scriptum esset, Ἕλληνας ὄντας Ἕλληνας τέτῳ πρῶτον, &c. Mihi quidem Xenoph. verborum hic uti trajectione ferè tali, qualem indicavi p. 183. n. 3. & p. 364. n. 2. atque adedò dativus Ἕλλησι ac εὐνὲς pendere, videtur, non ab ὄντας, ut voluit Steph.

3 Ἀπελογήσατο περὶ ἑαυτοῦ, &c.] Hæc structurâ passim utuntur auctores. Thucyd. l. 1. c. 72. τῶν μὲν ἐγκλημάτων πρὸς μηδὲν ἀπολογησομένων — Dionys. Hal. A. R. l. 11. c. 34. ἀπὸ τοῦ γένους περὶ τῆς ὑποβολῆς, — ὡς, &c.

πολεμησόντων σφῶν εἶποι, ἀλλ' ὅτι, ¹ ἔξὸν τοῖς βαρβάροις φί-
 λης εἶναι τῆς Ἑλληνας αἰρήσονται. ² Ἐπεὶ δὲ συμβελεύειν ἐκέ-
 λευον, ἐπευξάμενος ὧδε εἶπεν, “ Εἰ μὲν συμβελεύοιμι ἀβέλτιστά
 “ μοι δοκεῖ εἶναι, πολλά μοι ἀγαθὰ γένοιτο· εἰ δὲ μὴ, τάναν-
 “ τία· ³ αὕτη γὰρ ἡ ἱερὰ συμβεβλή λεγομένη εἶναι, δοκεῖ μοι
 “ παρεῖναι· νῦν γὰρ, ἂν μὲν εὖ συμβελεύσας φανῶ, ⁴ πολλοὶ
 “ ἔσεσθε οἱ ἐπαινῶντές με· ἂν δὲ κακῶς, πολλοὶ ἔσεσθε οἱ κα-
 “ ταρῶμενοι. Πράγμα μὲν ἔν οἷδ' ὅτι πολὺ πλείω ἔχομεν εἰάν

quod, cū ip̄s barbarorum amicitia uti liceret, Græcos tamen
 iis sunt antelaturi. Cū verò eum consilium suum exponere ju-
 berent Græcorum duces, precatus deos in hanc sententiam verba
 fecit, “ Si vobis id consilii dem, quod mihi videtur optimum,
 “ multa mihi eveniant commoda; sin autem, contraria: nam
 “ hæc, sacra quæ dicitur, adesse mihi videtur consultatio: jam
 “ enim, si bonum consilium dedisse visus fuero, multi eritis, qui
 “ me laudibus adficietis; sin malum, multi eritis, qui me execra-
 “ bimini. Novi certè quidem nos longè plus molestiæ habitu-

¹ Ἐξὸν] *Phavorin.* Ἐξὸν, παρὸν, ἐνόν.
 καὶ ὅσα ἄλλα ἐδέτερα μελοχικά, ἐδέ-
 ποίε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσιν ὅτε
 πλαγιάσμων ἢ συνίαξιν ἀπαίσει. Re-
 spice p. 208. n. 4. Confer pag 308.
 lin. antepenult. ὅ penult.

² Ἐπεὶ δὲ συμβελεύειν, &c.] Legi-
 tur etiam Ἐπεὶ δὲ συμβελεύειν με ἐκε-
 λεύει, &c. necnon Ἐπεὶ δὲ συμβε-
 λεύειν μὲν κελεύετε, &c. Sed *Steph.*
 & *Leuncl.* recepta scriptura meritò
 probata est.

³ Αὕτη γὰρ ἡ ἱερὰ, &c.] Ex hoc
 loco *Lucianum* sumpsisse censuit
Stephanus, (quod tum in *annotat.* in
Xenoph. tum in *Thef. G. L.* ad v.
ἱερὸς monuit) quæ scripsit *Πητόρ.*
διδασκ. sub init. Ἀλλὰ ὁδοὶς φθόνος,
 ὡ παὶ καὶ μάλιστ' ὁπότενέ τις αὐτὸς
 ἂν, ὁρεγόμενος τῶν ἀρίστων, καὶ εἰδὼς
 ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιοτο, ἱερὸν τι
 χρῆμα τὴν συμβεβλήν ἔσαν, καθάπερ
 νῦν σὺ τῷτο αἰτοίῃ προσελθὼν. Idem
 vir doctif. ab utroque, *Xenophonte*

scil. & *Luciano*, dici proverbiali-
 ter putavit, adludendo videlicet
 ad ἱερὰν ἀγκυραν, quam nautæ,
 tanquam maximam ac validissi-
 mam, tum demum mittere solent
 cū extremo laborant discrimine,
Hujus meminit *Lucian.* plus vice
 simplici, in *Ἰσὺε Tragæδο*, sub
 fin. Adde *Erasm.* *Adag.* p. 229.
 Mihi verò *Lucianus* & in loco pri-
 mūm citato, & in tractatu ad *In-*
doct. libros cmentem, sub finem, ubi
 legitur itidem ἱερὸν χρῆμα συμβε-
 βλή, respexisse videtur, non *Xeno-*
phontem, sed *Platonem*, cujus
 hæc reperiuntur verba in *Theage*,
 haud longè ab init. Ἀλλὰ μὲν δὲ,
 ὃ Δημόδοκε, καὶ λέγεται γε συμβεβλή
 ἱερὸν χρῆμα εἶναι. Εἰπερ ἔν καὶ ἄλλη
 ἡτις ἐν ἱερὰ, καὶ αὐτὴ ἀνείη, περὶ
 ἧς σὺ νῦν συμβεβλή.

⁴ Πολλοὶ ἔσεσθε] *MS. Eton.* ἔσον-
 ται. Sed à lectione vulgatâ mini-
 mè recedendum videtur.

“ κατὰ θάλατταν κομίζησθε· ἡμᾶς γὰρ δεήσει τὰ πλοῖα πο-
 “ ρίζειν· ἦν δὲ κατὰ γῆς σέλλησθε, ὑμᾶς δεήσει τὲς μαχομέ-
 “ νες εἶναι· Ὅμως δὲ λεκτέα, ἃ γινώσκω· ἔμπειρος γὰρ εἰμι
 “ καὶ τῆς χώρας τῶν Παφλαγόνων καὶ τῆς δυνάμεως, ἔχει
 “ γὰρ ἡ χώρα ἀμφοτέρω, καὶ πεδία κάλλινα, καὶ ὄρη ὑψηλό-
 “ τατα. Καὶ πρῶτον μὲν οἶδα εὐθὺς ὅπως τὴν εἰσβολὴν ἀνάγ-
 “ κη ποιεῖσθαι· ἔγχαρ ἐστὶν ἄλλη, ἢ ἡ τὰ ² κέρατα τῆς ὀ-
 “ δῃς τῆς ὄρεος κατὰ ἐκάτερά ἐστιν ὑψηλὰ· ἀκρατεῖν κατέχοντες
 “ καὶ πάνυ ὀλίγοι δύναιντ’ ἂν, τῶν δὲ κατεχομένων, ἔδ’
 “ ἂν οἱ πάντες ἀνδρῶποι δύναιντο διελθεῖν. Ταῦτα δὲ καὶ
 “ δείξαιμι ἂν, εἰ μοι τινὰ βέλεσθε συμπέμψαι. Ἐπεὶ δὲ
 “ οἶδα πεδία ὄντα, καὶ ³ ἰππεῖαν, ἣν αὐτοὶ οἱ βαρβάροι νομί-
 “ ζεσι κρεῖττω εἶναι ἀπάσης τῆς ⁴ βασιλείως ἰππεύσεως. Καὶ

“ ros, si per mare domum revertemini; quippe nos navigia sup-
 “ peditare oportebit: sin autem terrâ proficiscemini, vos pugne-
 “ tis necesse erit. Attamen dicenda sunt, quæ sentio; nam &
 “ Paphlagonum regio & vires mihi notæ sunt: habet nimirum
 “ hæc utraque regio ista, tum campos pulcherrimos, tum altissi-
 “ mos montes. Ac primum novi quidem protinus quâ parte
 “ in eam ingredi necesse sit; non aliâ utique licet, quàm quâ viæ
 “ per montem ducentis cornua sunt utrinque excelsa: quæ si qui
 “ occupent, vel admodum pauci tenere possint; hisque adid oc-
 “ cupatis, ne quidem cæteri homines universi transire poterunt.
 “ Hæc verò etiam monstrare potero, si quem mecum unâ mise-
 “ ritus. Deinde novi plana esse, atque equitatum, quem ipsi
 “ barbari universo regis equitatu potiore ducunt. Atque hoc

1 Ἐχει γὰρ, &c.] Vim particulæ sæpè aliàs attigimus. Vide sis p. 340. n. 2. & p. 67. n. 1.

2 Κέρατα τῆς ὀδῆς] *Phavorin*. Κέρας ἔστι μόνον ζώικόν ἐστι, ἀλλὰ πᾶς τοπικὸν τροπικῶς· ὡς δῆλον ἐκ τῆς ὑψικέρατα πότεραν. Scribe ὑψικέρατα. Phrasis est *Aristoph.* νεφ. v. 597.

Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων

ὑψικέρατα πότεραν·

Cæterum, τὰς τῶν ποταμῶν καμπὰς καλεῖται κέρατα scribit *Strab.* l. 10. p. 704. ubi vide notata. Pari metaphora fluminum flexus cornua La-

tinis dici notissimum est. Similiter quævis ἐξοχή, seu quod in terrâ prominet, atque nonnihil incurvatum est, κέρας audit. Vide sis *Philostr.* de vitâ Apol. l. 2. c. 18. n. 9. & *Plin.* N. H. l. 3. sect. 6.

3 Ἰππεῖαν] Nullum significatio- nis, quam hic loci postulat illa vox, exemplum adferunt *Steph.* & *Constant.* in *Thef. Rectè Hesych.* & *Phavor.* Ἰππεῖαν, τὸν ἵππον, eo scilicet sensu, quo συλληπτικῶς ἐπὶ τῶν ἰππέων λέγεται.

4 Βασιλείως] *Persarum*, καὶ ἐξοχήν. Conf. p. 10. n. 2.

“ νῦν ἔτοι εἰ παρεγένοντο βασιλεὶ καλῶντι· ἀλλὰ καὶ μεῖζον
 “ φρονεῖ ὁ ἄρχων αὐτῶν. Ἦν δὲ καὶ δυνηθῆτε ¹ τὰ τε ὄρη κλέ-
 “ ψαι, ἢ φθάσαι λαβόντες, καὶ ἐν τῷ πεδίῳ ² κρατῆτε μαχόμενοι·
 “ τὰς τε ἵππεῖς τέττας καὶ πεζύς, μυριάδας πλέον ἢ δώδεκα,
 “ ἥξειε ἐπὶ ποταμούς, πρῶτον μὲν τὸν ³ Θερμώδοντα, εὗρος τριῶν
 “ πλέθρων· ὃν χαλεπὸν οἶμαι διαβαίνειν, ἄλλως τε καὶ πο-
 “ λεμίων πολλῶν μὲν ἔμπροσθεν ὄντων, πολλῶν δὲ ὀπισθεν ἐ-
 “ πομένων· δεύτερον δ’ Ἰριν, τρίπλεθρον ὡσαύτως· τρίτον δ’
 “ Ἀλυν, καὶ ⁴ μεῖον δυοῖν σταδίων· ὃν καὶ ἂν δύνησθε ἄνευ πλοίων
 “ διαβῆναι· πλοῖα δὲ τις ἔσται ὁ παρέχων; ὡς δ’ αὐτως καὶ ὁ
 “ Παρθένιος ἄβαλος· ἐφ’ ὃν ἔλθοιτε ἂν, εἰ τὸν Ἀλυν τέτον
 “ διαβαίητε. Εγὼ μὲν ἔν εἰ χαλεπήν ὑμῖν εἶναι νομίζω τὴν
 “ πορείαν, ἀλλὰ παντάπασιν ἀδύνατον. Ἄν δὲ πλέητε, ἔσιν

“ *adeo tempore ii ad regem eos vocantem non profecti sunt; sed*
 “ *& maiores spiritus eorum gerit princeps. Quod si poteritis*
 “ *etiam montes furtim occupare, vel eos capiendo prævertere,*
 “ *atque in planitie tum equites hosce tum pedites, quorum cen-*
 “ *tena sunt viginti amplius millia, prælio viceritis, ad amnes*
 “ *venietis, primum quidem Thermodonta, cujus est trium ple-*
 “ *throrum latitudo; quem ad trajiciendum difficilem arbitror,*
 “ *præsertim cum multi sint à fronte hostes, multi à tergo sequan-*
 “ *tur: ad alterum deinde venietis Irim, trium itidem plethrorum*
 “ *latitudine: ad tertium postea Halyn, duo non minus stadia la-*
 “ *tum; quem absque navibus trajicere non poteritis: naves verò*
 “ *quis vobis suppeditabit? itidem & Parthenius transiri non po-*
 “ *terit; ad quem veniendum vobis erit, si Halyn hunc trajece-*
 “ *ritis. Quapropter equidem censeo non difficile vobis esse hoc*
 “ *iter, sed omnino non posse perfici. Jam si navigetis, licet hinc*

1 Τὰ τε ὄρη κλέψαι, &c.] Venu-
 fte Græci verbum hoc de iis usur-
 pant, qui clam, aliis nec opinan-
 tibus, quid agunt occupantve.
 Noster suprâ p. 308. πολὺ ἐν κρείτ-
 τον τῷ ἐρέμῳ ὄρεσι καὶ κλέψαι τι, &c.
 Adde p. 309. & seq.

2 Κρατῆτε μαχόμενοι, &c.] MS.
 Eton. κρατῆσαι μαχόμενοι τὰς τε
 ἵππεῖς τέττων, καὶ πεζῶν μυριάδας, &c.

A lectione vulgatâ stant libri edi-
 ti, quos vidi, omnes.

3 Θερμώδοντα, &c.] De fluviis hoc
 loco memoratis agitur in *Indice*
Geograph.

4 Μεῖον] MS. Eton. μείων, &c.
 Sed & adverbiali formâ illâ rectè
 scribi solet. K. Π. p. 103. ἰγὼ
 μὲν οἶμαι ἵππείας μὲν ἄξιον εἰ μεῖον,
 &c.

“ ἐνθένδε μὲν ¹ εἰς Σινώπην παραπλεῦσαι, ἐκ Σινώπης δὲ εἰς
 “ Ἡράκλειαν· ἐξ Ἡρακλείας δὲ ² ἔτε περὶ ἔτε κατὰ θά-
 “ λατλαν ἀπορία· πολλὰ γάρ ἐστι πλοῖα ἐν Ἡρακλείᾳ.”

Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἔλεξεν, οἱ μὲν ὑπώπτεον Φιλίας ἕνεκα ³ τῆς
 Κορύλα λείπειν, (καὶ γὰρ ἦν ⁴ πρόξενος αὐτῶν) οἱ δὲ καὶ ὡς δῶρα
 ληψόμενον διὰ τὴν συμβεβηκέναι ταύτην· οἱ δὲ ὑπώπτεον καὶ τῆς
 ἕνεκα λείπειν, ὡς μὴ περὶ ἰόντες τὴν Σινωπέων χώραν κακόν τι
 ἐργάζοιτο. Οἱ δὲ ἔν Ἑλληνας ⁵ ἐψηφίσαντο κατὰ θάλατταν
 τὴν πορείαν ποιεῖσθαι. Μετὰ ταῦτα Ξενοφῶν εἶπεν, “ ὦ Σι-
 “ νωπεῖς, οἱ μὲν ἄνδρες ἡγήσονται πορείαν, ἣν ὑμεῖς συμβεβηκέναι
 “ ἔτω δὲ ἔχει, εἰ μὲν ⁷ μέλλει πλοῖα ἔσεσθαι ἱκανὰ, ὡς ἀριθμῶ

“ Sinopen navibus proficiscamini, ex Sinope Heracleam; ex He-
 “ racleâ pergentibus nec in itinere pedestri nec per mare vobis erit
 “ difficultas: quippe multæ sunt apud Heracleam naves.”

Hæc ubi dixisset, alii suspicabantur sic dixisse *eum* propter ami-
 citiam Corylæ, (etenim hujus erat hospes) alii etiam quod munera
 ob consilium hoc accepturus esset: alii autem suspicabantur hæc
 quoque de causâ *eum* hæc protulisse, ut nē pedibus iter ingressi
 Sinopensium agro detrimenti aliquid inferrent. Tandem Græci
 decreverunt iter per mare faciendum. Secundum hæc Xenoph-
 on in hanc sententiam loquutus, “ Iter illud, Sinopenes, dele-
 “ gēte milites, cujus instituendi vos iis estis auctores; verum ita
 “ se res habet, si tanta erit navium copia, ut nē unus quidem

¹ Εἰς Σινώπην παραπλεῦσαι] *Pha-*
νον. Παραπλεῖν, τὸ τόπον τινα διέρ-
 χεῖσθαι πλεῖον· καὶ τὸ εἶσω τινὸς πλεῖν.
 Similiter *Thucyd.* l. 8. c. 63. καὶ πα-
 ραπλεύσας δυοῖν νεοῖν Ἀγύοχον εἰς
 Χίον, &c.

² Οὔτε περὶ ἔτε κατὰ, &c.] Con-
 sule omnino *K. Π.* p. 643. n. 4.

³ Τῆς Κορύλα λείπειν] Sic princi-
 pes quidem edit. & MS. Eton. in
 quo legitur etiam ταῦτα inter Κο-
 ρύλα & λέγειν. Fuēre, quibus pla-
 cuit τῆς εἰς Κορύλαν. Sed nil mu-
 tandum. Noster suprà p. 22. iti-
 dem de Κόρυς φιλία loquitur. De
 λέγειν vide p. 198. n. 1.

⁴ Πρόξενον] *Adi* p. 363. n. 1.

⁵ Εψηφίσαντο] Discrimen inter
 medium hoc & activum ejusdem o-
 riginis verbum videre est p. 342. n. 5.

⁶ Οἱ μὲν ἄνδρες ἡγήσονται] Sic ex
 MS to Eton. rescribendum. Editi
 plerique omnes dant οἱ μὲν ἄνδρες εἰ
 ἡγήσονται, &c. Verum *Steph.* & *Muret.*
 particulam εἰ in οἷδε, vel ἄτοι, ver-
 tendam censuerunt; quam *Leuncl.*
 delendam tanquam supervacaneam
 rectius judicavit. Huic tandem
 libros se invenisse dicenti, qui
 particulam illam non habent, se
 accedere profitetur *Stephanus*.

⁷ Μέλλει πλοῖα ἔσεσθαι] Sic *Act.*
XI. 28. λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι,
 &c. ubi prius verbum in quibus-
 dam

“ ἓνα μὴ καταλείπεσθαι ἐνθάδε, ἡμεῖς ἂν πλέοιμεν· εἰ δὲ
 “ μέλλοιμεν οἱ μὴ καταλείψεσθαι, οἱ δὲ πλεύσεσθαι, ἔκ ἂν
 “ ἐμβαίημεν εἰς τὰ πλοῖα. Γινώσκομεν γὰρ ὅτι ὅπως μὴ ἂν
 “ κρατῶμεν, δυνάμεθ’ ἂν καὶ σώζεσθαι, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν·
 “ εἰ δὲ πῶς ἤτης τῶν πολεμίων ληφθῆσόμεθα, εὐδηλον δὴ
 “ ὅτι ἐν ἀνδραπόδων χώρα ἐσόμεθα.” Ἀκέσαντες ταῦτα
 οἱ πρέσβεις, πέμπειν ἐκέλευον πρέσβεις. Καὶ πέμπουσι
 Καλλίμαχον Ἀρκάδα, καὶ Ἀρίσωνα Ἀθηναῖον, καὶ Σαμολαῖν
 Ἀχαιοὺς καὶ οἱ μὴ ὄχοντο.

Εν δὲ τῷ χρόνῳ Ἐξενόφωνι, ὁρῶντι μὴ πολλὰς ὀπλί-
 τας τῶν Ἑλλήνων, ὁρῶντι δὲ πολλὰς πελτας, πολλὰς δὲ
 καὶ τοξότας καὶ σφενδονήτας, καὶ ἱππέας δὲ, καὶ μάλα ἤδη διὰ
 τὴν τριβὴν ἱκανὰς ὄντας, ἐν τῷ Πόντῳ (ἐνθα ἔκ ἂν ἀπ’ ὀλίγων
 χρημάτων τοσαύτη δύναμις παρεσκευάσθη) καλὸν αὐτῷ ἐ-
 δόκει εἶναι καὶ χώραν καὶ δύναμιν τῇ Ἑλλάδι προσκλήσασθαι,
 πόλιν καλοικίσαντας. Καὶ γενέσθαι αὐτῷ ἐδόκει αὐτῷ μεγάλη,
 καλαλοῖζομένῳ τό, τε αὐτῶν πλῆθος καὶ τὰς περιοικέντας τὸν

“ hic relinquatur, nos navigabimus: sin futurum ut alii relinqua-
 “ mur, navigemus alii, nequaquam naves conscendemus. Scimus
 “ enim, ubicunque superiores fuerimus, fore ut & salvi esse &
 “ commeatus habere possimus; sin alicubi hostibus inferiores de-
 “ prehendamur, perspicuum sanè est mancipiorum nos sorte
 “ fore multatos.” Hæc ubi legati audiissent *Sinopenses, Græcos*
 ut legatos mitterent hortabantur. Itaque Callimachum mittunt
 Arcada, & Aristonem Atheniensem, & Samolan Achæum; iique
 adeo profecti sunt.

Interea Xenophon, multos cùm Græcorum gravis armaturæ
 milites intueretur, intueretur peltastas multos, multos etiam sa-
 gittarios & funditores, & equites, *εἰς*que jam valdè propter lon-
 gum usum idoneos, in Ponto (ubi exiguis pecuniis tantus exer-
 citus comparari non potuerit) rem fore præclaram existimabat,
 si condita civitate, & regionem & potentiam Græciæ acquirerent.
 Atque *ea civitas* magna ipsi futura videbatur expendenti tum eo-
 rum qui ipsi aderant multitudinem, tum eorum qui Pontum cir-

dam codicibus malè omittitur. Adde Aët. XXVII. 10.

I Ξενοφῶντι, — καλὸν αὐτῷ] Pronomen hîc πλεονάζει, uti &

K. Π. p. 30. πειράσομαι τῷ πάπ-
 πῳ — συμμαχεῖν αὐτῷ. Ubi vide
 notata, Adde Marc. V. 2. Apocal.
 II. 7.

Πόνιον. ¹ Καὶ ἐπὶ τέτοις ἐθύετο, πρὶν τινι εἰπεῖν τῶν Σραλιωῶν,
² Σιλανὸν παρακαλέσας τὸν Κύρου μάνηιν γενόμενον, τὸν Αμ-
 βρακιώτην. Ο δὲ Σιλανὸς, δεδιὼς μὴ γένοιτο ταῦτα, καὶ κατα-
 μένειέ πως ἡ Σραλία, ἔκφέρει εἰς τὸ σφάτευμα λόγον ὅτι Ξενο-
 φῶν βέλεται καταμεῖναι τὴν Σραλίαν, καὶ πόλιν οἰκίσαι, καὶ ἐαυτῷ
 ὄνομα καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι. Αὐτὸς δὲ ὁ Σιλανὸς ἐβέβηκε
 ὅτι ἄχιστα εἰς τὴν Ελλάδα ἀφικέσθαι. ³ ὅς γὰρ παρὰ Κύρου ἔ-
 λαβε τρισχιλίους δαρεικὰς, ὅτε τὰς δέκα ἡμέρας ἡγήθευσε θυό-
 μενος Κύρῳ, διεσεσώκει. Τῶν δὲ Σραλιωῶν, ἐπεὶ ἤκουσαν τοῖς
 μὴ ἐδόκει βέλτιστον εἶναι καταμεῖναι, ⁴ τοῖς δὲ πολλοῖς, ὁ
 Τιμασίῳν δὲ ὁ Δαρδανεύς, καὶ Θώραξ ὁ Βοιωτίας πρὸς ἔμπο-
 ρας τινὰς παρόντας τῶν Ηρακλειωῶν καὶ Σινωπέων ⁵ λέγουσιν ὅτι,
 εἰ μὴ ἐκπορεύσῃ τῇ Σρατίᾳ μισθόν, ὥστε ἔχειν τὰ ἐπιτήδεια

cumcolebant. Et horum quidem causâ *maelatis hostiis* exta con-
 fulebat, priusquam *animo* quod cogitabat ulli militum exponeret,
 arcessito Silano Ambraciotâ, quo Cyrus vate fuerat usus. Silanus
 autem, veritus nè hæc itâ fierent, exercitûsque *adid* alicubi re-
 maneret, in castra rumorem effert velle Xenophontem exercitum
 isthic manere, & urbem exstruere, & sibi nomen ac potentiam
 comparare. At Silanus ipse quàm celerrimè in Græciam perve-
 nire cupiebat; nam daricos ter mille, quos à Cyro acceperat,
 cùm de decem *illis* diebus Cyri nomine exta consulens vera pro-
 tulisset conservarât. Militum autem, *rem* ubi audiêrant, non-
 nullis visum est optimum manere, majori parti non itâ *visum*
 Timasion autem Dardanius & Thorax Bœotius mercatoribus
 quibusdam Heracliensibus ac Sinopensibus dicunt periculum fore,
 nisi stipendium exercitui subministrarent, ut navigantibus suppe-

¹ Καὶ ἐπὶ τέτοις ἐθύετο] *Adi p.*
 121. n. 1. Confer etiam p. 248.
 n. 4.

² Σιλανὸν παρακαλέσας, &c.]
 Respice p. 70.

³ Οὗς γὰρ παρὰ Κύρου, &c.] Con-
 fer p. 70.

⁴ Τοῖς δὲ πολλοῖς] MS. Eton.
 τοῖς δὲ πλείοσι, ex interpretamen-
 to. Vide sis p. 40. n. 3.

⁵ Λέγουσιν ὅτι, εἰ — ὅτι] *Nemo non*
videt, inquit Leuncl. *abundare vel*

primo vel altero loco particulam, ὅτι
bis positam. Ego, pergit idem vir
 doctus, *priori expungendum credide-*
rim; nisi quis ἀττικισμὸν aliquem in
his edoceat. Ejus exempla jam
 notavi p. 208. n. 3. & p. 212. n. 6.
 Adde p. 364. n. 4. & K. Π. p. 332. n.
 1. p. 363. n. 3. p. 366. n. 1. Confer
 1 Joh. III. 20. & 1 Cor. XII. 15. un-
 de, cùm *Erasmus* pleonasmum hunc
 ignoraret, particulam ὅτι ejicien-
 dam autumavit.

ἐκπλέοντας, ὅτι κινδυνεύσει μείναι τοσαύτη δύναμις ἐν τῷ Πόνῳ. ¹Βελεύεται γὰρ Ξενοφῶν, καὶ ἡμᾶς παρακαλεῖ, ἐπειδὴν ἔλθῃ τὰ πλοῖα, τότε εἰπεῖν ἐξαίφνης τῇ στρατιᾷ, “ Ἄνδρες, νῦν μὲν ὁρῶμεν ὑμᾶς ²ἀπόρους ὄντας καὶ ἐν τῷ ἀπόπλῳ ἔχειν τὰ ἐπιήδεια, καὶ οἴκαδε ἀπελθόντας ὀνῆσαι τι τῆς οἰκοῖ· εἰ δὲ βέλεσθε ³τῆς κύκλῳ χώρας περὶ τὸν Πόντον οἰκημένης ἐκλεξάμενοι ὅπῃ ἂν βέλησθε καλᾶσχεῖν, καὶ τὸν μὲν θέλοντα, ἀπιέναι οἴκαδε, τὸν δὲ ἐθέλοντα, μένειν αὐτῷ, ⁴πλοῖα δὴ ὑμῶν πάρεσιν, ὥστε ὅπῃ βέλεσθε ἐξαίφνης ἂν ἐπιπέσοιτε.”

Ἀκῶσαντες ταῦτα οἱ ἔμποροι ἀπήγγελλον ταῖς πόλεσι· συνέπεμψε δ' αὐτοῖς Τιμασίῳν ὁ Δαρδανεύς Ερύμαχόν τε τὸν Δαρδανέα καὶ Θώρακα τὸν Βοιωτίον, τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐρῶντας. Σινωπεῖς δὲ καὶ Ηρακλεῶται ἀκῶσαντες, πέμπουσι πρὸς Τιμασίωνα, καὶ κελεύουσι ⁵προσάλειψαι, λαβόντα χρήματα, ὅπως

teret commeatus, nè tantæ in Ponto copiæ manerent: Nam Xenophon, *inquunt*, hoc inquit consilii, & nos hortatur, ut posteaquam venerint navigia, tum subito sic adloquamur exercitum, “ Vide-
“ mus jam vos, milites, eas ad angustias redactos, ut neque com-
“ meatum inter enavigandum obtinere possitis, neque domum
“ reversi, commodi quidquam iis qui domi fuerint præstare: quod
“ si vobis visum sit partem aliquam regionis undique versum hu-
“ jus circa Pontum habitatae delectu facto ubicumque vobis libi-
“ tum fuerit, occupare, ac deinde eum, cui libet, domum abire,
“ eum item, qui velit, hic manere, naves sanè vobis adsunt, adeò
“ ut in quamcunque voletis partem subito impetum facere po-
“ tueritis.”

Hæc cum mercatores illi audiissent, suas ad civitates referebant: ac unà cum iis Timasion Dardanius Erymachum Dardanum & Thoracem Boeotium misit, qui eadem hæc exponerent. Sinopenses autem & Heracleotæ ea ubi audiissent, mittunt ad Timasionem, atque hortantur ei ut efficiendo, acceptâ pecuniâ, præ-

¹ Βελεύεται γὰρ, &c.] Vide p. 219. n. 5.

² Ἀπόρους, &c.] MS. Eton. & libri quidam typis impressi, quos sequutus est Amas. dant εὐπόρους, sensu & contrario quidem & incommodo. Steph. & Leuncl. re ipsâ postulante, ἀπόρους restituerunt.

³ Τῆς κύκλῳ χώρας, &c.] Intellige μέγας τι. Vide p. 331. n. 5. & Marc. VI. 36.

⁴ Πλοῖα δὴ, &c.] Sic rectè Leuncl. Vulgò legitur πλοῖα δ' ὑμῶν, &c. Stephano placuit πλοῖα γ' ὑμῶν, &c.

⁵ Προσάλειψαι, — ὅπως, &c.] Sic K. Π. p. 9. οἱ προσάλειψιν, ὅπως, &c.

ἐκπλεύσῃ ἡ στρατιά. Ο δὲ, ἄσμενος ἀκέσας, ἐν συλλόγῳ τῶν
στρατιωτῶν ὄντων, λέγει τάδε, “ Οὐ δεῖ προσέχειν μου, ὦ
“ ἄνδρες, ἡδὲ τῆς Ελλάδος ἑδὲν περὶ πλείονος ποιεῖσθαι. Ακέω
“ δέ τινας ¹ θύεσθαι ἐπὶ τέτρω ἑδὲ ὑμῖν λείονας. Υπισχνῶμαι
“ δὲ ὑμῖν, εἰάν ἐκπλέῃ ἀπὸ νεμηνίας, μισθοφορὰν παρέξειν
“ ὑμῖν ² Κυζικηνὸν ἐκάστω ³ τῷ μηνός· καὶ ἄξω ὑμᾶς εἰς τὴν
“ Τρωάδα, εὐθὺς καὶ εἰμὶ Φυγᾶς· ⁴ καὶ ὑπάρξει ὑμῖν ἡ ἐμὴ
“ ⁵ πόλις· ἐκόντες γάρ με δεξέσθαι. Ηγήσομαι δὲ αὐτὸς ἐγώ
“ ἐνθεν πολλὰ χρήματα λήψεσθε. Εμπειρος δὲ εἰμι τῆς Αἰ-
“ ολίδος· καὶ τῆς Φρυγίας, καὶ τῆς Τρωάδος, καὶ τῆς Φαρναβάζε
“ ἀρχῆς πάσης· τῆς μὲν, διὰ τὸ ἐκεῖθεν εἶναι· τῆς δὲ, διὰ τὸ
“ ἐστρατεῦσθαι ἐν αὐτῇ σὺν Κλεάρχῳ τε καὶ Δερκυλλίδῳ.”

esset, ut exercitus à *Ponto* navigaret. Ille verò, his libenter au-
ditis, quo tempore militum erat conventus, hâc usus est oratione,
“ Non oportet, milites, ad mansionem animum convertere, aut
“ quidquam pluris quàm Græciam facere. At quosdam audio
“ de hoc exta consulere, vobis rem licèt minimè exposuerint.
“ Vobis autem, si ab ipso mensis initio enavigaveritis, stipendium
“ menstruum me in singulos Cyzicenum præbiturum polliceor:
“ & vos *quidem* in Troada ducam, unde *jam* exulo: ac præsto
“ vobis erit mea civitas; quippe me libenter excipient. Ipse
“ porrò vobis ea ad loca dux ero, unde multas consequemini
“ pecunias. Peritus utique sum Æolidis, & Phrygiæ, & Troa-
“ dis, & totius Pharnabazi præfecturæ: illius quidem, quòd inde
“ sim *oriundus*; hujus verò, quòd in eâ cum Clearcho & Dercyl-
“ lidâ militaverim.”

¹ Θύεσθαι ἐπὶ τέτρω] Vide suprâ
paulò pag. 392. n. 1.

² Κυζικηνόν] *Hesych.* & *Phavor.*
Κυζικηνοὶ ὁ ἀλγῆρες· διεβεβήκητο ὡς εὖ
περιχαράσμενοι πρόσωπον δὲ ἦν γυναι-
κὸς ὁ τύπος. *Suid.* πρόσωπον δὲ ἦν
γυναικείον ὁ τύπος· ἐπὶ δὲ θαλίῃ περ-
τομὴ λείοντος. Viginti octo drach-
mas valebat quisque stater.

³ Τῷ μηνός] Sic suprâ p. 31. δό-
σειν — τρεῖς ἡμιδραχμὰς τῷ μηνός τῷ
στρατιώτῃ· ubi vide n. 3.

⁴ Καὶ ὑπάρξει] Valet hîc *aderit*,

favebit, à *partibus stabit*: cuius
significationis exemplum ex *De-
most.* adfert *Budæus* Comm. L. G.
pag. 135.

⁵ Πόλις· ἐκόντες] Consule p. 112.
n. 3. & p. 165. n. 5.

⁶ Τῆς μὲν, ἀξ., &c.] MS. Eton. τὰ
μ — τὰ δὲ ἀξ. τὸ συνεστρατεῦσθαι, &c.
Editi quidam — ἀξ. τὸ στρατεῦσθαι,
&c. Sed melioris notæ libri rece-
ptam præstant lectionem. Cate-
rùm, cum priore articulo intelli-
gendum in primis est Τρωάδος.

Ανασᾶς δ' εὐθύς Θώραξ ὁ Βοιωτίας, (ὅς αἰεὶ περὶ Στρατηγίας Ξενοφῶνι ἐμάχετο,) ἔφη, εἰ ἐξέλθοιεν ἐκ τῆς Πόντις, ἔσειδ' αὐτοῖς Χερρόνησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα· ¹ ὥστε τῷ βελομένῳ, ἐνοικεῖν, τῷ δὲ μὴ βελομένῳ, ἀπιέναι οἴκαδε. γελοῖόν δ' εἶναι, ἐν τῇ Ἑλλάδι ἕσης χώρας πολλῆς καὶ ἀφθόνου, ἐν τῇ βαρβάρων ² μασεύειν. Ἔσε δ' ἂν, ἔφη, ³ ἐκεῖ γένησθε, καὶ γὰρ, καθάπερ Τιμασίῳ, ὑπισχνῶμαι ὑμῖν τὴν μισθοφοράν. Ταῦτα δ' ἔλεγεν, εἰδὼς ἅ Τιμασίῳ οἱ Ηρακλεῶται καὶ οἱ Σινωπεῖς ⁴ ἐπαγγέλοιτο ὥστε ἐκπλεῖν. Ο δὲ Ξενοφῶν ⁵ ἐν τῷ τῷ ἐσίγα. Ἀνασᾶς δὲ Φιλήσιος καὶ Λύκων οἱ Ἀχαιοὶ, ἔλεγον ὡς δεινὸν εἶη, ἰδίᾳ μὲν

Thorax autem Bœotius cū statim surrexisset, (qui semper de ducis munere cum Xenophonte contendebat) ipsis cessuram aiebat Chersonesum, regionem pulchram & opulentam, si ἐ Πόντο exirent: adeò ut ei, qui velit, in eā habitare, ei, qui nolit, domum abire liceat: ridiculum autem esse, cū in Græciā esset ager amplius & copiosus, barbarorum eum in regione quærere, Εὐδὲν, inquit, donec perveneritis, etiam ipse, sicut Timasion, stipendium vobis polliceor. Hæc Thorax dicebat, quòd nôset quæ Heraclienfes & Sinopenfes Timasioni promiserant eā conditione, ut enavigarent Græci. Interea filebat Xenophon. Cū autem Philesius & Lycon Achæi surrexissent, grave quiddam aie-

¹ Ὡστε τῷ βελομένῳ, ἐνοικεῖν, &c.] Supple ἔσεσθαι, vel ἂν ἐξεῖναι. In MS to Eton. μὴ ante βελομένῳ, quod mox sequitur, perperam dedit. Sic enim Noster paulò infrā, τὸν μὲν βελομένον ἀποπλεῖν ἤδη, τὸν δὲ μὴ βελομένον, &c.

² Μασεύειν] Adip. 193. n. 3.

³ Εκεῖ γένησθε] Thom. Magist. E-κεί — ἰστέον δὲ ὡς οἱ δοκιμῶταί τοι τῶν παλαιῶν ἐπὶ γάσεως τιθέασιν τὸ ἐκεῖ — τὸ δὲ ἐκεῖσε, ἐπὶ κινήσεως. Phavor. κείται δὲ τὸ ἐκεῖ κατὰ ῥήματι γάσιν δηλῶν. His forsan auctoribus Gatakerus de stilo N. T. c. 43. negat voculam illam ἐδ, illuc, seu motum ad locum significare. Sed grammaticos illos errore lapsos ostendit exemplum hoc Xenophonticum,

Similiter Ælian. V. H. l. 2. c. 13. — καὶ ἐκεῖ κατήει. Sunt itaque locutiones Matt. II. 22. — ἐκεῖ ἀπελθεῖν, &c. XXIV. v. 28. ἐκεῖ συναχθήσονται, benè Græci. Cæterum, de verbo γένησθε vide scripta contra Millium p. 8. n. 2.

⁴ Ἐπαγγέλοιτο ὥστε, &c.] MS. Eton. ὑπισχνῶντο ὥστε, &c. Perperam, & ex interpretatione. Phavor. & Thom. Magist. ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνῶμαι. Eadem reperitur vis & constructio particulæ ὥστε Thucyd. l. 4. c. 37. εἰ βέλοιντο τὰ ὅπλα παραδῆναι καὶ σφᾶς αὐτὰς Ἀθηναίοις, ὥστε βελεῦσθαι, &c. ejusd. l. c. 46. ἐνέβησαν ὥστε, &c. i. e. compositionem eā conditione fecerunt.

⁵ Ἐν τῷ τῷ] Vide p. 78. n. 1.

D d d z

Ξενοφῶν] α πείθειν τε καλαμένειν, κ' ὁύεσθ' ὑπὲρ τῆς μονῆς, μὴ ² κοινῶν τῇ στρατιᾷ· εἰς δὲ κοινὸν μηδὲν ἀγορεύειν περὶ τῶν· ὥς τε ἠναγκάσθη ὁ Ξενοφῶν ἀναστῆναι κ' εἰπεῖν τὰδε.

“Εγὼ, ὦ ἄνδρες, θύομαι μὲν (ὥς ὁρᾶτε) ὅποσα δύναμαι, κ' ὑπὲρ ὑμῶν κ' ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, ὅπως ταῦτα τυγχάνω κ' λέγων κ' ἰοῦν κ' πράττων, ὅποια μέλλει τε ὑμῖν κάλλιστα κ' ἄριστα εἶσεσθαι κ' ἐμοί. Καὶ νῦν ἐθυόμην περὶ αὐτῶν τέττα, εἰ ἄμεινον εἴη ἄρχεσθ' λέγειν εἰς ὑμᾶς κ' πράττειν περὶ τέττων, ἢ πάν- τάπασι μὴδ' ἀπλεσθαι τῶν πραγμάτων. Σιλανὸς δέ μοι ὁ μάντις ἀπεκρίνατο, ³ τὸ μὲν μέγιστον τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι· (ἡ δὲ γὰρ κ' ἐμὲ ἐκ ἀπειρον ὄντα, διὰ τὸ αἰεὶ παρῆναι τοῖς ἱεροῖς) ἔλεξε δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἱεροῖς φαίνοιτό τις δόλος καὶ ἐπιβελή

bant esse, Xenophontem privatim & Græcos ut manerent suadere, & exta de mansione consulere, re cum exercitu non communicatâ; jam verò publicè de his nihil loqui: itaque coactus est Xenophon ut surgeret & hâc uteretur oratione:

“Equidem, milites, exta (quemadmodum videtis) quantum possum consulo, tum vestrum tum mei ipsius gratiâ, ut ea loquar & cogitem & agam, quæ tam vobis quàm mihi futura sint maximo decori & commodo. Jamque adeò hâc ipsâ de causâ consulebam exta, num potius esset me initium loquendi & agendi vobiscum de his rebus facere, an omnino negotium hoc nè quidem attingere. Vates certè Silanus mihi respondebat exta, quod maximum est, læta esse: (nôrat enim me quoque muneris illius non esse imperitum, quippe qui sacris semper adfuerim) aiebat porro in extis significari fraudem & insidias ad-

1 Θύεσθαι, ὑπὲρ τῆς, &c.] Suprà p. 394. modò dixerat θύεσθαι ἐπὶ τέττω, ubi vide notata: mox infra ἰθυόμην περὶ αὐτῶν, &c. Usque adeò stilum variare amant Attici.

2 Κοινῶντα] Vet. cod. aliquot (Stephani verba legis) vocem passivam κοινόμενον hîc habent, quâ & alibi eum uti comperio: & infra paulò leges ἀνεκοινώσω. Hastenus ille. Noster etiam suprà p. 178. passivâ hujus verbi formâ usus est; at mox ibid. activâ quoque. Et sic quidem sæpè auctores. Thucyd.

lib. 4. c. 4. ἵστειν κ' τοῖς ταξίαρχοις κοινώσας, &c..

3 Τὸ μὲν μέγιστον] Sic suprà p. 24. ἐκ ἐθέλω ἐλθεῖν, τὸ μὲν μέγιστον, &c.

4 Ἥιδει γὰρ κ' ἐμὲ, &c.] Fortassis, ait Stephanus, scripsit Xenophon, ἡ δὲ γὰρ κ' ἐμὲ ἐκ ἀπειρον, διὰ τὸ αἰεὶ παρῆναι, τῶν ἱερῶν. alioqui post ἀπειρον ὄντα genitivus μαθηκῆς, aliûsve hujusmodi, deesse videri posset. Sed nil mutandum: quippe quia rectè dicitur ἐκ ἀπειρον ὄντα, διὰ τὸ αἰεὶ παρῆναι τοῖς ἱεροῖς, pro ἐκ ἀπειρον ὄντα τῶν ἱερῶν, διὰ τὸ αἰεὶ παρῆναι αὐτοῖς.

“ ἐμοί· ¹ ὁρθῶς ἄρα, γινώσκων ὅτι αὐτὸς ἐπεβέβηκε δια-
 “ βάλλειν με πρὸς ὑμᾶς. ² Ἐξήνεγκε γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐγὼ
 “ πρᾶττειν ταῦτα διανοοίμην ἤδη, ἔπείσας ὑμᾶς. Εγὼ δὲ,
 “ εἰ μὴ ἀπορῆναις ὑμᾶς ἐώρων, τῆτ' ἂν ἐσκόπην, ἀφ' ἧς ἂν
 “ γένοιτο ὥς ἐλαβόντας ὑμᾶς πόλιν, τὸν μὲν βεβλόμενον, ἀ-
 “ ποπλεῖν ἤδη, ³ τὸν δὲ μὴ βεβλόμενον, ἐπεὶ κηΐσαιτο ἱκανὰ
 “ ὥς ἐκ καὶ τῆς ἐαυτῶ οἰκείας ὠφελῆσαι τι. Ἐπεὶ δ' ὁρῶ
 “ ὑμῖν καὶ τὰ πλοῖα πέμποντας Ἡρακλεώτας καὶ Σινωπεῖς,
 “ καὶ μισθὸν ⁴ ὑπισχνυμένους ὑμῖν ἄνδρας ἀπὸ νημενίας,
 “ καλὸν μοι δοκεῖ εἶναι σωζομένους ἔνθα βεβλόμεθα, ⁵ μι-
 “ σθὸν τῆς πορείας λαμβάνειν· καὶ αὐτὸς τε ἀναπαύομαι

“ versùs me: nimirum rectè, cùm cognosceret *id* se insidiosè
 “ molitum, ut me apud vos criminaretur. Nam rumorem ex-
 “ tulit me jam hæc facere cogitare, vobis in *sententiam meam* sua-
 “ dendo non perductis. Ego verò, si vos angustiis premi vide-
 “ rem, id *utique* considerârim, unde fieri posset ut, postquam ur-
 “ bem vos *aliquam* ceperitis, qui vellet, jamjam navigio discede-
 “ ret; qui *jam* nollet, ubi *saltem* eam rerum copiam comparave-
 “ rit, ut utilitatem suis aliquam adferre possit, *tandem etiam* disce-
 “ deret. Cùm autem & Heraclienses & Sinopenfes navigia vobis
 “ mittere videam, & nonnullos ab ineunte statim mense stipen-
 “ dium vobis polliceri, commodum mihi videtur esse, ut incolu-
 “ mes quò volumus deducti mercedem itineris accipiamus: atque

¹ Ὁρθῶς ἄρα, γινώσκων, &c.] Lo-
 cus sic mihi distinguendus vide-
 tur; ut referatur ὁρθῶς ad ἔλεξε.
 Vulgo, ὁρθῶς ἄρα γινώσκων, &c. ut
 jungatur ὁρθῶς cum γινώσκων.

² Ἐξήνεγκε γὰρ τὸν, &c.] Sic paulò
 suprà p. 379. ἐκφέρει εἰς τὸ στρατεύμα
 λόγον, &c. ubi MS. Eton. perperam
 exhibet εἰσφέρει pro ἐκφέρει.

³ Τὸν δὲ μὴ βεβλόμενον, &c.] Ex
 præcedenti membro huc etiam ad-
 ferendum est ἀποπλεῖν. Sic infrà
 εἶναι supprimitur: καὶ ὅτι εἰάν μὲν τις
 εἰς τὴν Ελλάδα μέλλῃ εἶναι, πρὸς ἐσ-
 πέραν δεῖ πορεύεσθαι· εἰάν δὲ τις βύ-
 ληται εἰς τῆς βαρβαρίας, &c. Cate-
 rùm, οἰκείως dicit, quos paulò su-

prà p. 389. dixerat τῆς οἰκοῦ de
 quibus vide p. 214. n. 3.

⁴ Ὑπισχνυμένους ὑμῖν, &c.] MS. E-
 ton. ὑπισχνυμένους ὑμῖν, ὥς ἐκπλεῖν, ὡς
 ἄνδρες, ἀπὸ νημενίας, &c. Sed, ὥς ἐκ-
 πλεῖν ex precedentibus illis, οἱ Ἡρα-
 κλεῶται καὶ οἱ Σινωπεῖς ἐπαγγέλουτο
 ὥς ἐκπλεῖν, huc tralata videntur.

⁵ Μισθὸν τῆς πορείας] In plerisque
 editis reperitur μισθὸν τῆς ἀπορίας.
 MS. Eton. μισθὸν τῆς ἀπορίας. Unde
 levi mutatione reponendum vide-
 tur πορείας: quam lectionem in
 vertendo loco sequutus est *Leuncl.*
 necnon vet. vers. Gall. auctor. Su-
 prà p. 387. Οἱ δ' ἔν Ελλήνες ἐψηφίσαν-
 το καλὰ θάλατταν τὴν πορείαν πορεύεσθαι.
 Milà

“ ἐκεῖνης τῆς διανοίας, καὶ ὅποιοι πρὸς με προσήεσαν, λέγοντες
 “ ὥς χρὴ ταῦτα πράττειν, ἀναπαύσασθαι φημι χρῆναι. Οὐ-
 “ τω γὰρ γινώσκω· ² ὁμῶς μὲν ὄντες πολλοί, ὥσπερ νυνὶ, δο-
 “ κεῖτε ἂν μοι καὶ ἔνιμοι εἶναι, καὶ ἔχειν τὰ ἐπιήδεια· (3 ἐν
 “ γὰρ τῷ κρατεῖν ἐστὶ καὶ τὸ λαμβάνειν τὰ τῶν ἡτλημένων)
 “ διασπασθέντες δὲ, καὶ κατὰ μικρὰ γενομένης τῆς δυνά-
 “ μεως, ἔτ’ ἂν τροφὴν δύνασθε λαμβάνειν, ἔτε χαίρουσες ἂν
 “ ⁴ ἀπαλλάξαίηε. Δοκεῖ ἔν μοι ἄπερ ὑμῖν, ἐκπορεύεσθαι εἰς
 “ τὴν Ἑλλάδα· ⁵ καὶ ἂν τις μείνῃ, ἢ ἀπολιπὼν τινὰ ληφθῇ,
 “ πρὶν ἔν ασφαλεῖ εἶναι πᾶν τὸ στρατεύμα, κρίνεσθαι αὐ-

“ adeò tum ipse cogitatione illà desitò, tum, quotquot ad me
 “ accefferunt, hæc facienda adfirmantes, iis eadẽm desistendum
 “ aio. Sic enim statuo: si multi quidem unà sitis, uti nunc, &
 “ vos in honore futuros, & commeatus habituros arbitror: (nam
 “ in victoriã situm est hoc etiam, ut eã potiti facultates etiam vi-
 “ ctorum capiant) sin divulsi sitis, copiæque vestræ in exiguas
 “ partes redactæ, neque alimentum capere poteritis, neque hinc
 “ læti discefferitis. Quapropter mihi quidem perinde ac vobis
 “ placet, in Græciam hinc proficiscendum esse: ac si quis man-
 “ serit, vel suos prius deferere deprehensus fuerit, quam totus ex-
 “ ercitus in tuto confiterit, eum tanquam injuriæ reum esse

Μὲν ταῦτα Ξενοφὼν εἶπεν, ὁ Σινωπεῖς,
 οἱ μὲν ἄνδρες ἡγήναι πορείαν, &c. Cæ-
 terum, μισθὸς πορείας hîc dicitur, ut
 Act. I. 18. μισθὸς τῆς ἀδικίας. Solent
 enim Græci μισθὸς (uti rectè in *Ani-*
madu. ad *Vorst.* monuit *Vitringa*)
 passim construere cum genitivo, qui
 exprimit *factum*, *laborem*, *opus*, pro
 quo quis accipit mercedem. Ita-
 que meritò idem vir doctus *Vorstii*
 iudicium improbat, qui μισθὸν ἀδι-
 κίας, loco citato pro ἀδικον, per
 hebraïsmum dici statuerat.

1 *Αναπαύσασθαι*] MS. Eton.
ἀναπαύεσθαι. Sed tempus non
 mutandum. Noster sic infra pau-
 lō, — πειρᾶσθαι πειῖσαι. Et — ἐκέ-
 λυσσε τὸν κέρυκα συλλέξαι ἀγροῶν.
 Vide p. 110. n. 2.

2 *Ὅμῶς μὲν ὄντες*] Ità legendum è

MSto Eton. Vulgò, ὁμῶς μὲν γὰρ
 ὄντες. *Stephanus* etiam particulam
 γὰρ post μὲν expungendam statuit.

3 *Ἐν γὰρ τῷ κρατεῖν*, &c.] Vide p.
 210. n. 2.

4 *Απαλλάξαίηε*] Sic rectè scri-
 bendum censuit *Steph.* ut conve-
 niat cum δύναισθε. In libris an-
 te hac editis est ἀπαλλάξαιηε: in
 MSto Eton. ἀπαλλάξετε, omnino
 malè.

5 *Καὶ ἂν τις μείνῃ, ἢ ἀπολιπὼν*,
 &c.] Ità plerique editi. In MSto
 Eton. legitur ἂν τις μὲν τι ἀπολι-
 πὼν ληφθῇ, &c. Unde reposuerim,
 καὶ ἂν τις μέντοι ἀπολιπὼν ληφθῇ, &c.
 nam cætera salvo sensu abesse
 possunt.

6 *Ἐν ασφαλεῖ*] Vide p. 213.
 n. 4.

“ τὸν ὡς ἀδικεῖντα. Καὶ ὅτω δοκεῖ, ἔφη, ταῦτα, ¹ αἰρέτω
 “ τὴν ἑξίρα.” ² Ανέτειναν πάντες.

Ο δὲ Σιλανὸς ἐβόα, καὶ ἐπεχειρεῖ λέγειν ὡς δίκαιον εἶη
 ἀπίεναι τὸν βεβλόμενον. Οἱ δὲ ³ σφαλιῶται ἐκ ἡνείχοντο, ἀλλ’
 ἠπείλυν αὐτῶ, εἰ λήψονται ⁴ ἀποδιδράσκοντα, ὅτι τὴν δίκην
 ἐπιθήσοιεν. ⁵ Εντεῦθεν, ἐπεὶ ἔγνωσαν οἱ Ηρακλεῶται ὅτι ἐκ-
 πλεῖν δεδογμένον εἶη, καὶ Ξενοφῶν αὐτὸς ⁶ ἐπεισηφικῶς εἶη, τὰ
 μὲν πλοῖα πέμπουσι, ⁷ τὰ δὲ χρήματα, ἃ ὑπέσχοντο Τιμα-
 σίῳ καὶ Θώρακι, ⁸ ἐψευσμένοι ἦσαν τῆς μισθοφορᾶς. Εν-
 ταῦθα ἐκπεπληγμένοι ἦσαν, καὶ ἐδεδίεσαν τὴν στρατιάν, οἱ τὴν
 μισθοφορὰν ὑπεσχημένοι. ⁹ Καὶ παραλαβόντες ἑτοὶ καὶ τὰς
 ἄλλας σφαλιγὰς, οἷς ἀνεκεκοίνωτο ἃ πρόσθεν ἐπραττον (ἅπαν-

“ *damnandum. Et cuicunque, inquit, hæc agi placet, manum
 “ tollat.”* Sustulerunt omnes.

At Silanus vociferabatur, ac dicere conabatur æquum esse ut,
 qui vellet, abiret. Non ferebant *hoc* milites, sed minabantur, se
 in eum animadversuros, si fugam ipsum moliri deprehenderent.
 Mox deinde, ubi Heraclienses intellexissent decretum de naviga-
 tione factum esse, Xenophontemque ipsum *militum* exquisivisse
 suffragia, navigia quidem illi mittunt, sed ad pecuniam *quod at-
 tinet*, quam Timasioni & Thoraci promiserant, *in eâ quidem* in
 stipendium *militibus dandâ* hos fefellerunt. Tum verò illi, qui
 stipendium polliciti fuerant, perterrefacti erant, & ab exercitu sibi
 metuere cœperunt. Itaque adsumptis hi cæteris etiam ducibus,
 quibuscum *ea* communicata erant, quæ prius gesserant, (ἔ’ erant

¹ Αἰρέτω] MS. Eton. αἰράτω. Confer pag. 214. n. 2.

² Αποδιδράσκοντα] Adi, si placet, p. 36. n. 5.

³ Εντεῦθεν] Respice sis p. 372. n. 2.

⁴ Επεισηφικῶς εἶη] Lege pag. 342. n. 5. Unde constabit, interpretes vim verbi parum accepisse, qui verterint *suffragio suo compro-
 basset*.

⁵ Τὰ δὲ χρήματα] Supple καὶ. quâ de ellipsi vide p. 382. n. 4. & p. 381. n. 6.

⁶ Εψευσμένοι ἦσαν, &c.] Ad He-

racleotas referenda videntur, atque adedò significatione activâ accipi-
 enda, uti suprâ p. 25. ubi vide n. 1. Trajectione usus est verborum;
 quæ sic, opinor, suppleveris & in constructionis ordinem redegeris,
 ἐψευσμένοι δὲ ἦσαν κατὰ τὰ χρήματα τῆς μισθοφορᾶς, ἃ ὑπέσχοντο, &c. Confer p. 365. n. 4. & p. 183. n. 3. Alioquin voces τῆς μισθοφορᾶς delendas censuerim.

⁷ Καὶ παραλαβόντες] MS. Eton. παραλαβόντες ἔν &c. imperitè: nam in τῶ καὶ inesse vim τῆ ἔν sæpè suprâ monui. Adi p. 354. n. 3.

τες δ' ἦσαν, πλὴν ἱ Νέωνος τῷ Ασιναίῳ, ὃς Χειρισόφῳ ὕπερ-
 στρατήσῃ. Χειρίσοφος δὲ ἔπαρῃν) ἔρχονται πρὸς Ξενοφῶνται,
 καὶ λέγουσιν ὅτι μέγα μέλοι αὐτοῖς, καὶ δοκοῖη κράτιστον εἶναι πλεῖν
 εἰς Φάσιν, ἐπεὶ πλοῖα ἐκεῖ ἔσι, καὶ κατασχεῖν τὴν Φασιανῶν
 χώραν. Ἱ Αἰήτης δ' υἱὸς ἐτύχανε βασιλεύων αὐτῶν. Ξενο-
 φῶν δ' ἀπεκρίνατο ὅτι ἔδεν ἂν τέτων εἶποι εἰς τὴν στρατιάν·
 ὑμεῖς δὲ συλλέξαντες, ἔφη, εἰ βέλεσθε, λέγετε. Ἐνταῦθα
 ἀποδείκνυται Τιμασίῳ ὁ Δαρδανεύς γνώμην μὴ ἐκκλησιά-
 ζειν ἀλλὰ τῶς ἑαυτῷ ἑκάστον λοχαγὸς πρῶτος ὁ πειρασθαι
 πείσαι. Καὶ ἀπελθόντες ταῦτα ἐποίουν.

Οἱ δὲ στρατιῶται ἀνεπύθοντο ταῦτα πραττόμενα. Καὶ ὁ
 Νέων λέγει ὡς Ξενοφῶν, ἀναπειτικῶς τῶς ἄλλας στρατηγὰς,
 διανοεῖται ἄλγειν ἐξαπαλήσας τῶς στρατιώτας πάλιν εἰς Φάσιν.
 Ἀκύναντες δὲ οἱ στρατιῶται χαλεπῶς ἔφερον καὶ σύλλογοι ἐγί-
 νοντο.

*horum in numero omnes, præter Neonem Asinensem, qui vicariam
 Cherisopho ducis operam præstabat; Cherisophus enim non ad-
 erat) ad Xenophontem veniunt, ac sui se consilii pœnitere ajunt,
 optimúmque adeò sibi jam videri ut in Phasin navigarent, quan-
 doquidem ibi adsunt navigia, ac Phasianorum occuparent agrum.
 Eorum autem id temporis rex erat Ætæ filius. Respondit Xe-
 nophon nihil horum ad exercitum se relaturum: at vos, inquit,
 si vultis, coactis militibus, hæc exponite. Ibi tum Timasion Dar-
 danius apertè se sentire dicit concionem non esse advocandam,
 sed singulos adniti debere, ut suos primùm cohortium ductores
 in hanc sententiam adducant. Itaque digressi à se invicem id,
 quod suaserat ille, agebant.*

Milites autem hæc agi inaudierant. Et Neon ait Xenophon-
 tem, ducibus cæteris in suam sententiam penitus adductis, *de hoc*
 cogitare, ut milites fraude deceptos in Phasin rursus ducat. *Quod*
 cum audissent milites, graviter ferebant; ac cœtus jam fiebant,

Ἱ Νέωνος τῷ Ασιναίῳ, &c.] Cujus
 etiam meminerat p. 356. ἀντὶ δὲ
 Χειρισόφου Νέων ὁ Ασιναίῳ, &c.

Ἱ Ὑπερστρατήσῃ] Extat quidem
 hoc verbum in lexicis, at sine au-
 ctore. Tu vide sis p. 189. n. 2.

Ἱ Δι' ἑπαρῃν] MS. Eton. δι' ἑτῶ,
 &c. De primâ illâ particulâ lege

p. 147. n. 3.

Ἱ Αἰήτης δ' υἱὸς] Malè in Steph.
 edit. legitur υἱὸς, & in ejusdem
 margine υἱὸς. MS. Eton. & cæ-
 teræ editiones receptam scriptu-
 ram præstant.

Ἱ Πειρασθαι] Vide p. 341. n. 2.
 & p. 340. n. 5.

νοντο, ¹ καὶ κύκλοι συνίσταντο· καὶ μάλα φοβεροὶ ἦσαν, μὴ ποιή-
σειαν οἷα καὶ τὰς τῶν Κόλχων κήρυκας ἐποίησαν, καὶ ² τὰς ἀγο-
ράνομους· ὅσοι γὰρ μὴ εἰς τὴν θάλατταν κατέφυγον, κατε-
λεύσθησαν. Ἐπεὶ δὲ ἡσθάνετο ὁ Ξενοφῶν, ἔδοξεν αὐτῷ ὡς
τάχιστα συναγαγεῖν αὐτῶν ³ ἀγορὰν, καὶ μὴ ἑᾶσαι συλλεγῆ-
ναι αὐτομάτας· καὶ ἐκέλευσε τὸν κήρυκα ⁴ συλλέξαι ἀγο-
ράν. Οἱ δ', ἐπεὶ τῷ κήρυκος ἤκουσαν, συνέδραμον καὶ μάλα
ετοίμως. Ἐνταῦθα Ξενοφῶν τῶν μὲν στρατηγῶν εἰς κατηγό-
ρει ὅτι ἦλθον πρὸς αὐτὸν, λέγει δὲ ὧδε,

“ Αἰέτω τινὰ διαβάλλειν, ὧ ἄνδρες, ἐμὲ, ὡς ἐγὼ ἄρα ἔξα-
“ παλήσας ὑμᾶς μέλλω ἄλγειν εἰς Φάσιν. Αἰέσσαίε ἐν με, πρὸς
“ θεῶν· καὶ ἐὰν μὴ ἐγὼ φαίνωμαι ἀδικῶν, εἰς χρεὶ με ἐνθένδε ἀ-
“ πελθεῖν, πρὶν ἂν δῶ τὴν δίκην· ἂν δ' ὑμῖν φαίνωνται ἀδι-

circulique consistebant: atque adeò timorem omnibus ingentem
injiciebant, nè patrarent ea, quæ in Colchorum præcones, & re-
rum venalium curatores patrarent: nam quotquot horum in mare
non confugerunt, lapidibus erant obruti. Xenophon ubi rem
animadvertit, visum est ei quamprimùm eorum concionem advo-
candam esse, neque permittendum ut sponte suâ coirent: atque
adeò præconi mandat, ut eos in concionem convocaret. Illi, cùm
præconem audiissent, concurrebant, & quidem cupidissimè. Ibi
tum Xenophon duces de eo non accusabat, quòd ad ipsum vene-
rant, verùm in hanc sententiam loquutus est.

“ Audio, milites, quendam me vobis criminari, quasi vos uti-
“ que fraude deceptos ad Phasin ego ducturus sim. Quapropter
“ me, per deos immortales, audite; ac si quidem manifestus
“ fuero injuriæ, nequaquam par est ut prius hinc discedam,
“ quàm pœnas dederò; sin vobis compertum fuerit illos, qui me

¹ Καὶ κύκλοι συνίσταντο] Consule
Κ.Π.ρ.436.ν.1.

² Τὰς ἀγοράνομους] Hesych. Ἀγορα-
νόμος, δικαστής, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ νέμων
τὸ δίκαιον. Suid. & Etymol. m. Ἀγο-
ράνομοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὄντια
διοικῶντες ἄρχοντες. Phavor. Ἀγορα-
νόμος, ὁ τῆς ἀγορᾶς ἐπιμελέμενος, ὅ-
πως πωλοῦντο τὰ ὄντια.

³ Ἀγορὰν] Quid aliàs, & sæpissimè

quidem apud Nostrium, significet
vox ista, videre est p. 339. n. 2.
Huc Quadrat Suidæ expositio, Ἀ-
γορά· ἡ ἐκκλησία: quo sensu passim
apud Homerum venit.

⁴ Συλλέξαι] MS. Eton. συλλί-
γειν, ut suprâ modo p. 400. pro
vulgato πείσαι exhibet πείθειν.
Sed lege paulò suprâ notata ad
ἀναπαύσασθαι, p. 398. n. 1.

E e e

“ κἔνῃες οἱ ἐμὲ διαβάλλοντες, ἔτως αὐτοῖς χρησθε, ὥσπερ ἄξιον.
 “ Ὑμεῖς δὲ ἐπίσασθε δῆπρ ὁπόθεν ὁ ἥλιος ἀνίσχει, καὶ ὅποι
 “ δύνει· καὶ ὅτι, εἰ μὲν τις εἰς τὴν Ἑλλάδα μέλλῃ ἵεναι,
 “ πρὸς ἐσπέραν δεῖ πορεύεσθαι· ¹ εἰ δὲ τις βύληται εἰς τὴν
 “ βαρβάρους, ² τῆμπαλιν πρὸς ἑώ. ³ Ἐσιν ἔν ὅσις ⁴ τῷτο
 “ δύναιτ’ ἂν ὑμᾶς ἐξαπατήσαι, ὥς ὁ ἥλιος ἔνθα μὲν ἀνίσχει,
 “ δύνει δ’ ἐνλαῦθα· ἐνθεν δὲ δύνει, ἀνίσχει δ’ ἐνλεῦθεν; Ἀλλὰ
 “ μὴν καὶ τῷτο γε ⁵ ἐπισάμεθα, ὅτι ὁ Βορέας μὲν ἔξω τῆ Πόνου
 “ εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρει, Νότος δὲ εἰς τὴν Φάσιν· ⁶ καὶ λείπετε
 “ ὅταν ὁ Βορρᾶς πνέῃ, ὥς καλοὶ πλοῖ εἰσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα.
 “ ⁷ Τῷτο ἔν ἐσιν ὅπως τις ἂν ἐξαπαλήσαι, ὥς· ⁸ ἐμβαίνειν,
 “ ὁπόταν Νότος πνέῃ; ⁹ Ἀλλὰ γὰρ ὑμᾶς, ὁπόταν γαλήνη ᾖ,

“ criminantur, injurios esse, sic eos tractetis velim, ut æquum est.
 “ Vos autem nōstis, opinor, quā parte sol oriatur, & ubi occidat:
 “ nōstis etiam, si quis in Græciam iter perrecturus sit, ei solem
 “ versū occidentem pergendum esse; sin quis ad barbaros se con-
 “ ferre velit, contrā ad solis ortum iter ei dirigendum esse. Estne
 “ ergo qui hāc in re vos fallere possit, si dicat solem isthic oriri,
 “ ubi occidit; ibi occidere, quā oritur? Quin hoc etiam novi-
 “ mus, Boream extra Pontum in Græciam *naves* agere, Notum
 “ intrō in Phasin: atque adeò dicitis, flante Boreā, navigationes
 “ in Græciam esse secundas. Ergōne hoc fieri possit ut quis vos
 “ itā decipiat, ut *naves*, Noto flante, conscendatis? At vos in na-

1 Εἰ δὲ τις βύληται εἰς, &c.] Post verbum supple ἵεναι, & confer p. 397.n.3.

2 Τῆμπαλιν] Adi p. 277.n.3.

3 Ἐσιν ἔν ὅσις] Lege p 82.n.4.

4 Τῷτο δύναιτ’ ἂν ὑμᾶς ἐξαπατήσαι] Ante τῷτο intellige καὶ. Eadem reperitur verbi hujusce cum duplici accusativo constructio K. Π. pag. 178. ἃ μὲν ἐβελήθης ἐξαπατήσαι αὐτὸν, &c.

5 Ἐπισάμεθα] MS. Eton. ἐπίσαθε.

6 Καὶ λείπετε ὅταν, &c.] In MSto Eton. & nonnullis edit. legitur, καὶ αἰεὶ λείπετε ὅτι ὁ βορρᾶς πνέει, ὥς καλὸν πλοῖα εἶναι, καὶ ἀπελθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Paulò aliter quidam, καὶ

αἰεὶ λέγετε ὅτι ὁ βορρᾶς πνέει, ὥς καλὸι πλοῖ εἰσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Lectionem ipse amplexus sum, quam Stephano placuisse video.

7 Τῷτο ἔν, &c.] Supple κατὰ, ut suprā modò n. 4. Caterùm, inter ἂν & ἐξαπαλήσαι, MS. Eton. exhibet ὑμᾶς.

8 Ἐμβαίνειν] Intellige εἰς ναῦς vel πλοῖα. Ἑλληνιστικῶς itidem scripsit Apollon. Rhod. l. i. v. 1275. & seq. — ὡκα δὲ Τίφους.

Ἐσβαίνειν ὁροθύνειν ἐπαύρασθαί τ’ ἀνέμοιο.

Οἱ δ’ ἐσβαίνον ἄφαρ λελημένοι.

9 Ἀλλὰ γὰρ, &c.] In MSto Eton. & editis quibusdam reperitur

“ ἐμβιβῶ; ¹ Οὐκ ἔν ἐγὼ μὲν ἐνὶ πλοίῳ πλευσῆμαι, ὑμεῖς
 “ δὲ τὸνλάχιστον ἐν ἐκατόν; Πῶς ἂν ἔν ὑμᾶς ἐγὼ ἢ βιασαί-
 “ μην σὺν ἐμοὶ πλεῖν μὴ βελομένους, ἢ ἐξαπαλήσας ἄλοιμι;
 “ ² Ποιῶ δ’ ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ’
 “ ἐμῷ ἥκειν εἰς Φάσιν. ³ καὶ δὲ καὶ ἀποβαίνομεν εἰς τὴν χώ-
 “ ραν· γνῶσεσθε δὴπερ ὅτι ἔκ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐστέ· καὶ ἐγὼ μὲν
 “ ἔσομαι ὁ ἐξηπαληκὼς εἰς ὑμᾶς, ὑμεῖς δὲ οἱ ἐξηπατημένοι,
 “ ἐγγὺς μυρίων, ἔχοντες ὅπλα. Πῶς ἂν ἔν εἰς ἀνὴρ μᾶλλον
 “ δοίῃ δίκην, ἢ ἔτω περὶ αὐτῶν τε καὶ ὑμῶν βελευόμενος;
 “ Ἀλλ’ ἔτοί εἰσιν οἱ λόγοι ἀνδρῶν ἡλιθίων, καὶ ἐμοὶ φθονῶν-
 “ των, ὅτι ἐγὼ ὑφ’ ὑμῶν τιμῶμαι. Καί τοι ἔδικαίως γ’ ἂν
 “ μοι φθονεῖεν. Τίνα γὰρ αὐτῶν κωλύω ἢ λέγειν, εἴ τις τὴν
 “ δύναται, ἀγαθὸν ἐν ὑμῖν, ἢ μάχεσθαι, εἴ τις ἐθέλοι, ὑπερ
 “ ὑμῶν τε καὶ ἑαυτοῦ, ἢ ἐργηγορέναι περὶ τῆς ὑμετέρας ἀσφα-
 “ λείας ἐπιμελόμενον; ⁴ Τί γὰρ; ἄρχοντος αἰρεμένων ὑμῶν

“ *ves, cum maris fuerit tranquillitas, imponam? Non igitur ego*
 “ *navi unâ vehar, vos minimùm centum? Quâ ergo ratione vos*
 “ *ego vel invitos mecum navigare cogam, vel fraude deceptos*
 “ *ducam? Verùm fac, deceptos & quibusdam quasi præstigiis à me*
 “ *delinitos ad Phasin vos venire; & verò etiam in regionem de*
 “ *navibus egredi: intelligetis certè vos in Græciâ non esse; & ego*
 “ *quidem vos qui deceperim unus ero, vos verò, qui decepti fue-*
 “ *ritis, ferè decies mille homines, armis instructi. Quî ergo*
 “ *possit vir unus pœnas certius dare, quàm si hoc pacto tum sibi*
 “ *tum vobis consulat? At sermones hi stultorum sunt hominum,*
 “ *ac mihi invidentium, quòd à vobis honore adficior. Verùm*
 “ *non jure sanè mihi invident. Nam quem eorum impedio quo-*
 “ *minus vel apud vos proferat, si quis, ex usu quod sit quod pro-*
 “ *ferre valeat; vel pro vobis ac seipso pugnet, si quis ità velit;*
 “ *vel pro incolumitate vestrà sollicitè vigilet? Quid enim? ma-*

tur Ἀλλ’ ἄρα, &c. quæ lectio interrogazione vacat.

¹ Οὐκ ἔν, &c.] In edit. Steph. scribitur ἐκὼν ἐγὼ, &c. sine interrogazione.

² Ποιῶ] Vim eandem huic verbo tribuit Noster K. Π. p. 136. τῷτο γὰρ αὐτὸ καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν δεῖ. Caterùm, καταγοητεύω, à quo deductum par-

ticipium mox sequitur, in lexicis sine auctore reperitur. Eo tamen usus etiam est Noster K. Π. p. 570. ἀλλὰ καὶ καταγοητεύειν ᾤετο, &c.

³ Καὶ δὲ καὶ, &c.] Quid si sic? καὶ δὲ καὶ, &c.

⁴ Τί γὰρ; ἄρχοντος, &c.] Loci vulgaris interpunctio sic se habet, τί γὰρ ἄρχοντας, &c. quam qui E e c 2 probet,

“ ἐγὼ τίνι ἐμποδὼν εἰμι; ¹ Παρίημι, ἀρχέτω· μόνον ἀλαθόν
 “ τι ποιωὼν φαινέσθω. Ἀλλὰ γὰρ ἐμοὶ μὴ ἀρκεῖ περὶ τῶν
 “ τὰ εἰρημένα· εἰ δέ τις ὑμῶν ² ἢ αὐτὸς ἂν ἐξαπατηθῆναι
 “ οἶσαι ταῦτα, ἢ ἄλλον ἐξαπατῆσαι ταῦτα, λέγων διδασκέτω.
 “ Ὅταν δὲ ³ τῶν ἄλλων ἔχητε, μὴ ἀπέλθῃτε, πρὶν ἂν ἀκέ-
 “ σῃτε οἷον ὁρῶ ἐν τῇ στρατιᾷ ἀρχόμενον πρᾶγμα· ὃ εἰ ἔπει-
 “ σι, καὶ ἔσαι οἷον ⁴ ἐπιδείκνυσιν, ὥρα ἡμῖν βελεύεσθαι περὶ
 “ ἡμῶν αὐτῶν, μὴ κακίσοι τε καὶ αἰσχίσοι ἄνδρες φανῶμεν καὶ

“ gistratus cūm vos legistis egōne cuiquam sum impedimento?
 “ Cedo, quibus imperet: modò commodi quid vobis se parare de-
 “ claret. Sed mihi satīs sunt de his dicta: quòd si quis vestrūm
 “ vel seipsum in his deceptum fore putat, vel alium hæc dece-
 “ pisse, verbis id exponat. Cūm verò vobis horum sit satīs, nè
 “ prius discedite quàm audiveritis, cuiusmodi facinus in exerci-
 “ tu cæptum videam; quod si porrò serpsit, ac evaserit ejus-
 “ modi quod futurum videtur, tempus est ut de nobis ipsis con-
 “ sulamus, nè flagitiosissimi omnium ac turpissimi tum erga deos

probet, scribat is oportet mox in-
 fra τινί, non τίνι.

¹ Παρίημι, ἀρχέτω] Erumpit
 tandem Xenophontis indignatio,
 quam moverant ea, quæ scripta
 sunt p. 392, 393, & seq. In primis
 autem respicere videtur Thoracem
 illum Bæotium, de quo p. 395.

² ἢ αὐτὸς ἂν ἐξαπατηθῆναι, &c.]
 Vulgò locus sic solet distingui, ἢ
 αὐτὸς ἂν ἐξαπατηθῆναι οἶσαι ταῦτα,
 ἢ ἄλλον ἐξαπατῆσαι ταῦτα λέγων,
 διδασκέτω. atque ità accipi, quasi
 λέγων similiter cum οἶται & ἐξα-
 πατῆσαι, construeretur, atque αὐτὸς
 cum οἶται & ἐξαπατηθῆναι. Elegans
 autem est hæc & usitatissima stru-
 ctura; illa, γνώμην ἐμὴν, non tole-
 randa. Nam cūm oratio (utī lo-
 quuntur Grammatici) in eādē
 subsistit personā, nominativus ritē
 infinitivo præponitur: at mutatā
 personā, mutari solet etiā casus.
 Utriusque regulæ partis exem-
 plum unus suppeditat locus, pag.

285. Ὁ δὲ ἔλεγεν ὅτι σπείσασθ βέλοιο-
 το, ἐφ' ᾧ μήτ' αὐτὸς τὴς Ἑλλήνας
 ἀδικεῖν, μήτ' ἐκείνης καίειν, &c. ubi
 rectissimè licet αὐτὸς ante ἀδικεῖν
 ponatur, haud tamen ferri posset
 ἐκεῖνοι ante καίειν. Pari ratione re-
 jiciendum est λέγων ante ἐξαπατη-
 σαι, quocum verbo si construen-
 dum sit participium illud in λέ-
 γοντα mutatum oportuit. Quare,
 mutato tantūm puncti unius loco,
 atque aded λέγων cum διδασκέτω
 conjuncto, sanitati constructionis
 optimè consultum videtur. Cæte-
 rum, Steph. suspicatur Xenophon-
 tem scripsisse ἢ αὐτὸς ἂν—ἐξαπατη-
 θῆναι οἶται ταῦτα ἀκέων, ἢ ἄλλων,
 &c. Sed illud ἀκέων recipi nolim.

³ Τῶν ἄλλων ἔχη] Sic Æschin.
 dial. 3. sect. 13. ἄλλων ἔσχον τὴ βή-
 ματῳ.

⁴ Ἐπιδείκνυσιν] Scil. ἐαυτοῖς. quale
 supplementum aliàs sæpè postula-
 ri ostendimus suprà p. 281. n. 2.
 Adde Marc. IV. 29.

“¹ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων, καὶ φιλίων καὶ πολεμίων, καὶ
 “ καὶ ἀφρονηθῶμεν.” Ἀκῶσαντες ταῦτα οἱ στρατιῶται, ἐθαύ-
 μασάν τε τί εἶη, καὶ λέγειν ἐκέλευον. Ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ
 λιν, “ Ἐπιστάθετε ὅτι χωρία ἦν ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς βαρβα-
 “ ρικοῖς φίλια τοῖς Κερασυνίοις, ὅθεν καλῶντες τινὲς καὶ ² ἱερεῖα
 “ ἐπώλυν ἡμῖν, καὶ ³ ἄλλα ὧν εἶχον. Δοκῶσι δὲ μοι καὶ ὑμῶν
 “ τινὲς ⁴ εἰς τὸ ἐγγυάτω χωρίον τῶν ἐλθόντες, ἀγοράσαντες
 “ τι πάλιν ἐλθεῖν. Τῷτο καλῶμαθὼν Κλεάρατος ὁ λοχαγὸς
 “ ὅτι μικρὸν εἶη, καὶ ἀφύλακτον, διὰ τὸ ⁵ φίλιον νομίζειν εἶ-
 “ ναι, ἔρχεται ἐπὶ αὐτὰς νυκτὸς ὡς πορθήσων, ὅθεν ἡμῶν εἰ-
 “ πών. Διενενόησεν δὲ, ⁶ εἰ λάβοι τὸ χωρίον, εἰς μὲν τὸ στρατευ-
 “ μα μηκέτι ἐλθεῖν, ⁷ ἐμὲ δ’ εἰς πλοῖον, ἐν ᾧ ἐτύγχανον οἱ
 “ σύσκηνοι αὐτῷ παραπλέοντες, καὶ ἐνθήμενος εἰ τι λάβοι,

“ tum erga homines, & erga fœderatos & erga hostes reperia-
 “ mur, atque etiam contemnamur.” Hæc cùm audiissent milites,
 “ & quid illud esset mirati sunt, & eum ut rem exponeret horta-
 “ bantur. Tum rursus initio dicendi factò, “ Scitis certè, inquit
 “ Xenophon, barbarorum in montibus oppida quædam fuisse Ce-
 “ rasuntis fœdere conjuncta, unde cùm descenderent nonnulli
 “ nobis animalia vendebant, aliàsque res, quarum ipsis erat co-
 “ pia. Vestrum etiam nonnullos existimo in horum oppidum,
 “ quod proximè à nobis aberat, profectos emissee aliquid ac deinde
 “ in castra revertisse. Hoc verò posteaquam cohortis ductor Clea-
 “ ratus animadvertisset parvum esse, nullòque præsidio munitum,
 “ propterea quòd nobis incolæ suum oppidum amicum esse putarent,
 “ noctu ad eos spe direptionis venit, re cum nemine nostrum
 “ communicatâ. Statuerat autem, oppidum si cepisset, ad exer-
 “ citum posthac non redire, sed conscensâ navi, quâ contuber-
 “ nales ipsius littus tum fortè legebant, inque eam impositis, si quas

¹ Πρὸς θεῶν καὶ, &c.] Adi sis p. 158. n. 4.

² ἱερεῖα] Lege p. 286. n. 1.

³ ἄλλα ὧν, &c.] Vide sis p. 31. n. 2.

⁴ Εἰς τὸ ἐγγυάτω χωρίον] Ità MS. Eton. edit. Steph. aliæque vet. Eo-
 dem ferè modo suprâ p. 127. dixit
 εἰς τὰς ἐγγυάτω χώρας, &c. In Le-
 mcl. edit. legitur χωρίων, quod &

recentior quædam exhibet.

⁵ φίλιον νομίζειν εἶναι] Scil. τὰς
 ἐνοικούντας : quam vocem respicit
 pronomen αὐτὰς, quod mox sequi-
 tur. Confer p. 102. n. 4.

⁶ Εἰ λάβοι τὸ χωρίον] MS. Eton.
 εἰ λάβοι τότε τὸ χωρίον.

⁷ Εμὲ δ’ εἰς πλοῖον] MS. Eton.
 εἰς τὰς δ’ εἰς &c. Sed satis sana est
 vulgata scriptura.

“ ἀποπλέων οἷχεα¹ ἔξω τῇ Πόντῃ. Καὶ ταῦτα συνωμολόγη-
 “ σαν αὐτῷ¹ οἱ ἐν τῷ πλοίῳ σύσκηνοι, ὡς ἐγὼ νῦν αἰσθάνομαι.
 “ Παρακαλέσας ἔν ὁπόσῃς ἔπειθεν, ἦεν ἐπὶ τὸ χωρίον. Πο-
 “ ρευόμενον δὲ αὐτὸν φθάνει ἡμέρα γενομένη, καὶ συσάντες οἱ
 “ ἄνθρωποι ἀπὸ ἰσχυρῶν τόπων βάλλοντες καὶ παίοντες, τὸν τε
 “ Κλεάρῃον ἀποκτείνεσι καὶ τῶν ἄλλων συχνές² οἱ δὲ τινες καὶ
 “ εἰς Κερασῦντα αὐτῶν ἀποχωρεῖσι. Ταῦτα δ’ ἦν τῇ ἡμέρᾳ,
 “ ἣ ἡμεῖς δεῦρο ἐξωρμῶμεν περὶ³. Τῶν δὲ παραπλεόντων
 “ ἔτι τινὲς ἦσαν ἐν Κερασύνῃ, ² ἔπω ἀνηγμένοι. Μετὰ τῆτο,
 “ ὡς οἱ Κερασέντιοι λέγουσιν, ἀφικνεῖνται τῶν ἐκ τῆ χωρίε
 “ τρεῖς ³ ἄνδρες τῶν γεραιτέρων, ⁴ πρὸς τὸ κοινὸν τὸ ἡμέτερον
 “ ⁵ χρηζόντες ἐλθεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἡμᾶς ἐκατέλαβον, πρὸς τῆς
 “ Κερασεντίας ἔλεγον ὅτι θαυμάζοιεν, τί ἡμῖν δόξειεν ἐλθεῖν

“ ceperit, rebus, extra Pontum navigando se proripere. Ac de his
 “ cum ipso pacti fuerant in navi contubernales, uti nunc anim-
 “ adverto. Cū igitur evocasset quoscunque suadendo *ad se* ad-
 “ licere poterat, ad oppidum *eos* duxit. Ipsum autem orta dies
 “ iter facientem antevertit, factoque concursu hominum, qui de
 “ locis munitis jaculis *illos* petebant feriebantque, & Clearatum
 “ *ipsum* occidunt & ex aliis complures; eorum autem nonnulli
 “ etiam in Cerasuntē se receperunt. Hæc eo *gesta* erant die,
 “ quo nos huc itinere pedestri pergere cœpimus. Ex iis verò,
 “ qui littus legerant, apud Cerasuntē adhuc erant nonnulli, na-
 “ vibus *e portu* nondum solutis. Secundū hoc, uti *quidem*
 “ Cerasuntii narrant, de senioribus viri tres ex oppido veniunt,
 “ qui ad corpus hoc nostrum accedere vellent. Cū autem nos
 “ *isthic* non offendissent, ad Cerasuntios aiebant mirari se, quam-

1 Οἱ ἐν τῷ πλοίῳ] Adfertur &
 hæc lectio, οἱ ἐκ τῆ πλοῖα, cui re-
 cepta omnino anteferenda est.

2 Οὕτω ἀνηγμένοι] Scil. ἐκ τῆ λιμέ-
 νου. Quibus opponuntur κατηγμένοι,
 uti videre est p. 341. n. 4. Cæterum,
 voces istæ cum, quæ proximè se-
 quuntur, istis, Μὴ δὲ τῆτο, ὡς οἱ Κερα-
 σέντιοι, in MSto Eton. malè defunt.

3 Ἄνδρες τῶν γεραιτέρων] Vide p.
 255. n. 1.

4 Πρὸς τὸ κοινόν, &c.] Nomen hoc

pro totâ civitate quâvis iterum ite-
 rumque adhibet Noster K. Π. p.
 12. ἦν τι δέονται ὑπὲρ τῆ κοινῆ. p.
 59. ἐπιμπε πρὸς τι τὸ κοινόν, καὶ, &c.
 p. 60. τὸ Περσῶν κοινόν. p. 130. καὶ
 ἀφελῆντα τὸ κοινόν, &c. p. 394. ἐν-
 δὺς ἐπιμπε πρὸς τι τὸ Περσῶν κοινόν.
 &c. alibi. Denotat hîc, ἐγῶμαι,
 universum Græcorum corpus, eôf-
 que in primis, quorum erat utili-
 tati communi prospicere.

5 Χρηζόντες] Respice p. 239. n. 4.

“¹ πρὸς αὐτὰς. ² Επεὶ μέντοι σφᾶς λέγειν ἔφασαν ὅτι ἔκ ἀπὸ
 “ κοινῆ γένοιτο τὸ πρᾶγμα, ἥδεσθαί τε αὐτὰς καὶ μέλλειν πλεῖν
 “ δεῦρο, ὥς ³ ἡμῖν λέξειαν τὰ γινόμενα, καὶ τὰς νεκρὰς θάπ-
 “ τειν αὐτὰς κελεύειν λαβόντας τὰς ⁴ τέττε δεομένους. Τῶν δ’
 “ ἀποφυγόντων τινὲς Ἕλληνες ἔτυχον ἔτι ὄντες ἐν Κερασύνῃ·
 “ ⁵ αἰσθόμενοι δὲ τὰς βαρβάρους ὅποι ἴοιεν, αὐτοὶ τε ἐτόλμη-
 “ σαν βάλλειν τοῖς λίθοις, καὶ τοῖς ἄλλοις διεκελεύοντο. Καὶ
 “ οἱ ἄνδρες ἀποθνήσκουσι, τρεῖς ὄντες ⁶ οἱ πρέσβεις, καταλευ-
 “ δέντες. Επεὶ δὲ τῆτο ἐγένετο, ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς οἱ
 “ Κερασύντιοι, καὶ λέγουσι τὸ πρᾶγμα· καὶ ἡμεῖς οἱ στρατηγοὶ
 “ ἀκῆσαντες ⁷ ἠχθόμεθα τοῖς γεγενημένοις, καὶ ἐβλεπούμεθα
 “ σὺν τοῖς Κερασυντίοις πῶς ἂν ταφείησαν οἱ τῶν Ἑλλήνων
 “ νεκροί. Συγκαθήμενοι δ’ ⁸ ἐξῶθεν τῶν ὅπλων, ἐξαίφνης ἀ-
 “ κέομεν θορύβῳ πολλῷ, παῖε, παῖε, βάλλε, βάλλε. Καὶ

“ obrem nobis visum fuerit ipsos invadere. At deinde respondisse
 “ aiunt *Cerasuntii* non communi *Græcorum* consilio facinus admis-
 “ sum esse, eoque *hoc* audito lætatos esse, atque ad id huc navigaturos,
 “ ut quid accidisset nobis exponerent, & cadavera jubere eos qui
 “ vellent ad sepulturam recipere. Erant fortè adhuc *Cerasunte*
 “ *Græci* quidam ex iis, qui eò fugâ se receperant: qui cùm anim-
 “ advertissent quò barbari tenderent, tum ipsi lapidibus *eos* pe-
 “ tere ausi sunt, tum alios *idem ut facerent* hortabantur. Itaque
 “ viri *illi*, tres numero legati, lapidibus obruti mortem occubue-
 “ runt. Posteaquam hoc patratum erat, veniunt ad nos *Cera-*
 “ *suntii*, & facinus exponunt: atque *rem* ubi nos duces audivi-
 “ mus, graviter ferebamus quod acciderat, & quo pacto *Græ-*
 “ *corum* cadavera sepeliri possent, cum *Cerasuntiiis* deliberaba-
 “ mus. Dum verò consedimus extra castra, subitò tumultum
 “ audimus ingentem clamantium, cæde, cæde, ferì, ferì. Ac

¹ Πρὸς αὐτὰς] MS. Eton. ἐπὶ αὐ-
 τὰς. Sic suprâ modo, ἔρχεται ἐπὶ
 αὐτὰς, &c. Sed utroque modo re-
 cte dicitur.

² Επεὶ μέντοι, &c.] Censuit *Sie-*
rhanus ἐπὶ in locum τῆ ἐπειδὴ irre-
 pisse. Tu vide sis K. Π. p. 81. n. 1.

³ Ἡμῖν] Sic MS. Eton. Vulgò,
 ὑμῖν.

⁴ Τέττε] In ed. quibusdam vet.

legitur τέτων.

⁵ Αἰσθόμενοι δὲ τὰς, &c.] De at-
 ticismo hoc dictum pag. 300. n. 5.
 p. 198. n. 3. & p. 132. n. 3.

⁶ Οἱ πρέσβεις, καταλευσθέντες]
 Consule *Grot.* de B. & P. l. 2. c. 18.

⁷ ἠχθόμεθα τοῖς, &c.] MS. Eton.
 ἠχθόμεθα τε τοῖς, &c.

⁸ Εξῶθεν τῶν ὅπλων] Vide p. 189.
 n. 3. & p. 146. n. 6.

“¹ Καὶ τέτῳ τί δοκεῖτε; ἡδίκην μὲν ἔδεν, ἔδεισαν δὲ μὴ λύσσα
 “ τις ὥσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπεπλώκοι. ² Εἰ ἔν ταῦτα τοιαῦτα
 “ ἔσαι, θεάσασθε οἷα κατὰσσις ἡμῖν ἔσαι τῆς στρατίας.
 “ Ὑμεῖς μὲν οἱ πάντες ἐκ ἔσεωδε κύριοι ἔτ’ ³ ἀνελέσθαι πόλε-
 “ μον ὧ ἂν βέλησθε, ἔτε καταλῦσαι· ἰδίᾳ δὲ ὁ βελόμενος
 “ ἄξει στρατεύμα ἐφ’ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃ. Καὶ τινες πρὸς ὑμᾶς
 “ ἰῶσι πρέσβεις ἡ εἰρήνης δεόμενοι, ἢ ἄλλῃ τινὸς, καλῶ καίνοντες
 “ τέτῳ οἱ βελόμενοι, ποιήσκειν ὑμᾶς τῶν λόγων μὴ ἀκῆσαι
 “ τῶν πρὸς ὑμᾶς ἰόντων. Επεὶ δὲ ἔς μὲν ἂν ὑμεῖς ἀπαντες
 “ ἔλῃσθε ἀρχονίας, ἐν ἑδεμῖα χώρα ἔσονται· ὅστις δ’ ἂν ἐαυ-
 “ τὸν ἔλῃαι στρατηγὸν, καὶ ἐθέλῃ λέγειν, βάλλε, βάλλε, ἔτος
 “ ἔσαι ἱκανὸς καὶ ἀρχοντα κατακαίνειν καὶ ⁴ ἰδιώτην ὑμῶν, ὃν
 “ ἂν ἐθέλῃ, ἀκριτον· ἂν ὧσιν οἱ πεισόμενοι αὐτῷ, ὥσπερ καὶ
 “ νῦν ἐγένετο. Οἷα δ’ ἡμῖν πεπραχάσιν οἱ αὐθαίρετοι ἔτοι
 “ στρατηγοὶ, σκέψασθε. Ζήλαρχος μὲν γὰρ ὁ ἀγορανόμος, εἰ
 “ sciret. Quid autem eos metuiffe existimatis? nil profecto inju-
 “ rii fecerunt, sed metuebant nē rabies quædam nos tanquam
 “ canes invasisset. Hæc ergo si erunt hujusmodi, videte qui fu-
 “ turus sit nobis exercitus status. Non vos sanè universi arbi-
 “ trio vestro vel bellum illi inferre poteritis, cui volueritis *id in-*
 “ *ferre*, vel bello finem imponere; sed privato is, cui libet, con-
 “ silio copias ad rem quamcunque voluerit *gerendam* ducet. Quòd
 “ si legati aliqui ad vos vel pacem quærentes, vel quid aliud, ve-
 “ nerint, eos interficiendo qui volent, impediunt quominus ora-
 “ tiones eorum, qui ad vos veniunt, audiat. Præterea magi-
 “ stratus, quos vos universi legeritis, nullo erunt loco; sed quis-
 “ quis seipsum legerit ducem, & dicere voluerit, feri, feri, huic
 “ sat̃s erit virium tum ad magistratum tum ad privatum è vo-
 “ bis, quemcunque voluerit, indemnatum interimendum; si
 “ sint ei qui paruerint, quemadmodum modò accidit. Cujus-
 “ modi verò facinora nobis designârint hi suis ipsorum suffragiis
 “ lecti dūces, considerate. Zelarchus enim rerum venalium

¹ Καὶ τέτῳ τί δοκεῖτε;] MS. Eton.
 Καὶ τέτῳ τί δοκεῖτε δεῖσαι δηλονότι,
 Ex scholio scilicet in auctoris ora-
 tionem irrepsit δεῖσαι δηλονότι.

² Εἰ ἔν ταῦτα τοιαῦτα, &c.] Sic
 ferè suprâ p. 155. Τέτων δὲ τοιού-
 των ὄντων, &c.

³ Ἀνελίσθαι πόλεμον] MS. Eton.
 & editi quidam libri dant ἂν ἐλέ-
 σθαι πόλεμον, &c. Sed rectè eo
 sensu adhiberi verbum composi-
 tum exemplis adlatis docet Budæus
 Comm. L. G. p. 224.

⁴ Ἰδιώτην] Vide p. 211. n. 4.

F f f

“ μὴ ἀδικεῖ ὁ ἡμῶν, οἷχέλαι ἀποπλέων, ὃ δὲ ὑμῖν δίκη· εἰ δὲ
 “ μὴ ἀδικεῖ, φεύγει ἐκ τῆς στρατεύματος, δείσας μὴ ἀδίκως ἀ-
 “ κριῖος ἀποθάνῃ. Οἱ δὲ καταλεύσαντες τὰς πρέσβεις, διε-
 “ πράξαντο ὅτι ὑμῖν μόνοις μὴ τῶν Ἑλλήνων εἰς Κερασυνίαν μὴ
 “ ἀσφαλὲς εἶναι, εἰ μὴ σὺν ἰσχύϊ, ἀφικνεῖσθαι· ὅτι τὰς δὲ νε-
 “ κρῆς, εἰς πρόσθεν αὐτοῖς οἱ καλακανόνες ἐκέλευον θάπτειν, τὰ-
 “ τας διεπράξαντο μηδὲ ὅτι σὺν κηρυκίῳ ἔτι ἀσφαλὲς εἶναι ὅτι ἀ-
 “ νελέσθαι. Τίς γὰρ ἐθελήσει κήρυξ εἶναι, κήρυκας ἀπεκ-
 “ τονῶς; Ἀλλ’ ἡμεῖς Κερασυνίων θάψαι αὐτὰς ἐδεήθημεν.
 “ Εἰ μὴ ἔν καλῶς ἔχει ταῦτα, δοξάτω ὑμῖν· ἵνα, ὡς τοιούτων
 “ ἐσομένων, καὶ Φυλακὴν ἰδίᾳ ποιήσῃ τις, καὶ ὅτι τὰ ἐρυμνὰ ὑ-
 “ περδέξια πειράται ἔχων σκηνῶν. Εἰ μέντοι δοκεῖ ὑμῖν θηρίων,
 “ ἀλλὰ μὴ ἀνθρώπων, εἶναι τὰ τοιαῦτα ἔργα, σκοπεῖτε παῦ-

“ curator si quā vos adfecit injuriā, pœnis vobis non datis, navigio
 “ evasit : sin nullā vos læsit injuriā, ab exercitu fugit ; veritus nè
 “ injustè indemnatus perimeretur. At qui legatos lapidibus
 “ obruerunt, hoc effecerunt ut vobis solis è Græcorum numero
 “ Cerasuntem, armatā nisi cum manu, tutè venire non liceat : ad
 “ cadavera etiam quod attinet, quæ prius ut sepeliremus horta-
 “ bantur ipsi interfectores, ea certè ut nè quidem cum caduceo
 “ jam tollere tutum sit effecerunt. Nam quis caduceatoris fungi
 “ volet munere, qui caduceatores interfecerit? Verùm nos Cera-
 “ suntios rogavimus ut ea sepelirent. Et hæc quidem an rectè
 “ gerantur, vestro decreto statuatur ; ut, quasi hujusmodi facinora
 “ oritura sint, & privatim quivis præsidium paret, & operam det,
 “ ut munitis superioribusque locis tabernaculum figat. Sin autem
 “ ejusmodi belluarum, non hominum, esse facta statuitis, sedatio-

1 Ὑμῶν] MS. ἡμῶν. Sed
 malim vulgatam retinere, cum
 mox sequatur, ὃ δὲ ὑμῖν δίκη.

2 Ὑμῖν] Idem MS. ἡμῖν.

3 Τὰς δὲ νεκρὰς — τέττας] Respice
 p. 155. n. 1. & p. 143. n. 2. Adde
 1 Cor. VI. 4.

4 Σὺν κηρυκίῳ] Scholiast. ad Thu-
 cyd. lib. 1 c. 53. Κηρύκιον, ἐστὶ ξύλον
 ὀρθὸν ἔχον ἐκατέρωθεν δύο ὄφεις περι-
 πεπλεγμένους, καὶ ἀντιπροσώπως πρὸς
 ἀλλήλους κειμένους, ὅπως εἰώθασιν φέρειν

e

οἱ κήρυκες μετ’ αὐτῶν· καὶ ἐκ ἐξῆν αὐ-
 τὰς ἀδικεῖν παρ’ ὅς ἀπέρχονται. Σύμ-
 βολον δὲ ἦν τὸ μὲν ὀρθὸν ξύλον τῷ ὀρθῷ
 λόγῳ· τὸ δὲ παρ’ ἐκάτερον εἶδος τῶν
 ὄφειν, τὰ ἀνιτασσύμενα τραλόπεδα.
 Ὅ γὰρ ὀρθὸς λόγος δι’ ἀμφότερων χωρεῖ.
 Hinc sua descripsit Suid. apud
 quem & alios scribitur κηρύκειον.

5 Ἀνελεῖσθαι] Vide, si libet, p.
 256. n. 5.

6 Τὰ ἐρυμνὰ ὑπερδέξια] Adi p.
 266. n. 1.

“ λάν τιν’ αὐτῶν· ¹εἰ δὲ μὴ, πρὸς Διὸς, ²πῶς ἢ θεοῖς θύσομεν
 “ ἡδέως, ποιῶντες ἔργα ἀσεβῆ, ἢ τοῖς πολεμίοις πῶς μαχόμε-
 “ θα, ἣν ἀλλήλους κατακαίνωμεν; Πόλις δὲ Φιλία τίς ἡμᾶς
 “ δέξει, ἥ τις ἂν ὁρᾷ τοσαύτην ἀνομίαν ἐν ἡμῖν; ³Ἀγορὰν δέ τις
 “ ἄξει θάρσων, ⁴ἣν περὶ τὰ μέγιστα τοιαῦτα ἐξαμαρτάνοντες
 “ φαινόμεθα; ⁵Οὐ δὲ δὴ πάνυ οἴομεθα τεύξεσθαι ἐπαίνου, τίς
 “ ἂν ὑμᾶς τοιούτους ὄντας ἐπαινέσειεν; ἡμεῖς μὲν γὰρ οἶδ’ ὅτι
 “ πονηρὲς ἂν φαίμεν εἶναι τὰς τὰ τοιαῦτα ποιῶντας.”

Ἐκ τῆς ἀνιστάμενοι πάντες ⁶ἔλεγον τὰς μὲν τῶν ⁷ἄρ-
 ξαντας δύναι δίκην, ⁸τῷ δὲ λοιπῷ ἔκετι ἐξεῖναι ἀνομίας ἄρξαι·

“ nem eorum aliquam excogitate: sin minùs, quonam, profectò,
 “ modo aut sacra diis alacriter faciemus, cùm impia patremus
 “ facinora, aut quo cum hostibus modo pugnabimus, si nos mu-
 “ tuò perimamus? Quænam civitas amica nos excipiet, quæ
 “ tantam inter nos iniquitatem videat? Res venales quis animo
 “ fidente *ad nos* adducet, si maximis in rebus palam sit ejusmodi
 “ nos delicta committere? Jam *quod ad laudem attinet*, quam
 “ omnino consequuturos nos existimamus, quis vos tales qui
 “ sitis collaudaverit? nos enim sat scio eos, ejusmodi qui patra-
 “ rent facinora, sceleratos adpellaremus.”

Ibi tum omnes cùm surrexissent, suppliciis multandos istorum
 auctores aiebant, & in posterum non ampliùs *cuiquam* liberum
 permittendum esse, ut *ejusmodi* sceleris existat auctor: quòd si

¹ Εἰ δὲ μὴ] Vide p. 271. n. 4.

² Πῶς ἢ θεοῖς, &c.] Noster itidem
 in *Agésil.* haud ità longè à fine. Ε-
 κεῖν γε μὴν (*Agésilas*) ὑμῶν ἔπο-
 ῖλῃσεν, ὡς τὰς θεὰς οἰοῖτο ἔδῃν ἥτιον ὁ-
 σίοις ἐξοῖς ἢ ἀνθρώποις ἱεροῖς ἡδεῖν. Qui-
 bus adjicere libet *Plautina* illa,
 quæ in *Prologo Ruden.* reperiun-
 tur v. 22. & seq.

*Atque hoc scelesti illi in animum in-
 ducunt suum,*

*Jovem se placare posse donis, hostiis.
 Et operam & sumtum perdunt; id-
 eò fit, quia*

*Nihil ei acceptum est à perjuris sup-
 plicii.*

Confer *Prov.* XV. 8. *Jes.* I. 11. &
 seq. *Jer.* VI. 20. *Hof.* VI. 6.

³ Ἀγορὰν δέ τις, &c.] *Suidâ* au-
 ctore, præter alia, vox ἀγορὰ de-
 notat quoque αὐτὰ τὰ ὦνια. Adde
 p. 339. n. 2.

⁴ Ἡν περὶ τὰ μέγιστα, &c.] Suspi-
 catus est *Steph.* ità *Xenophontem*
 scripsisse, ἣν περὶ τὰς ἄλλας τὰ μέ-
 γιστα, &c.

⁵ Οὐ δὲ δὴ, &c.] Ante ἐπαίνου sup-
 ple περὶ.

⁶ Ἐλεγον τὰς μὲν, &c.] Intelligen-
 dum est δεῖν, uti suprâ p. 400. n. 5.

⁷ Ἀξάντας] In *MSto Eton.* &
 edit. *Ald.* & *Flor.* legitur ἀρεσίωνας:
 cujusmodi mendum sustulimus p.
 300. n. 2.

⁸ Τῷ δὲ λοιπῷ] Plenè, ἐκ τῷ λοιπῷ
 χερόν. Similiter *Thucyd.* I. 4. c. 98.

εάν δέ τις ἄρξῃ, ² ἄγεσθαι αὐτὸς ἐπὶ θανάτῳ· τὸς δὲ στρα-
τηγὰς εἰς δίκας πάντας καταστῆσαι· εἶναι δὲ δίκας, καὶ εἰ τι
ἄλλο τις ἠδίκητο ἐξ ἑ Κῦρος ἀπέθανε· δικαστὰς δὲ τὸς λο-
χαγὰς ἐποίησαντο. Παραίνωντος δὲ Ξενοφώντος, καὶ τῶν
μάντεων συμβουλευόντων, ἔδοξε καὶ καθάραι τὸ στρατεύμα.
Καὶ ἐγένετο ³καθαρμός.

Ἐδοξε δὲ καὶ τὸς στρατηγὰς δίκην ὑποσχεῖν τῷ παρεληλυθό-
τος χρόνῳ. ⁴ Καὶ δίδόντες, ⁵ Φιλήσιος μὲν ὥφλε καὶ Ξανθικλῆς τῆς

quis sceleris auctor existeret, eum ad mortem esse ducendum;
præterea à ducibus in iudicium omnes esse adducendos; ac judi-
cium faciendum esse, si quâ aliâ etiam injuriâ læsus fuerit aliquis
ex quo Cyrus mortem occubuit: iudices autem cohortium du-
ctores constituerunt. Porro Xenophonte hortatore, vatibusque
idem suadentibus, visum est lustrandum esse exercitum. Itaque
lustratio instituta est.

Decretum etiam erat ut duces de tempore præterito iudicium
subirent. Quod cum subiissent, Philesius & Xanthicles multati

ἔτε τῷ λοιπῷ ἰκόντες, &c. Et *Ælian.*
V. H. l. 14. c. 7. — τῷ λοιπῷ με-
ταρμόσῃαι.

¹ Τὸς — αὐτὸς] Respice p. 382.
n. 6.

² Ἀγεσθαι — ἐπὶ θανάτῳ] Sic scri-
bendum rectè monuit *Muretus*.
Nosser suprâ pag. 62. εἰδότες ὅτι ἐπὶ
θανάτῳ ἄσσιτο. ubi vide n. 4. Vul-
gò legitur ἄγεσθαι αὐτὸς θανάτῳ·
& in edit. vetustioribus, quibus
adstipulatur MS. Eton. — θανάτῳ.
Adde Cl. *Bos* animadv. ad *Lucian.*
pag. 57.

³ Καθαρμός] Variis de causis ab
antiquis, tam Græcis quàm Roma-
nis, lustrationes erant usurpatæ.
Eos autem in primis lustrandos
censuerunt, qui se sanguine pollui-
issent. Vide *Homer.* Il. ζ. v. 266. &
seq. *Virgil.* *Æn.* l. 2. v. 718. & seq.
Ælian. V. H. l. 8. c. 5. Adde *Homer.*
Il. α'. v. 313. & seq. *Q. Curt.* l.
10. c. 9. Macedonum reges ita lu-
strare soliti erant milites, ut, &c.

ubi vide quæ notavit *Rader*.

⁴ Καὶ δίδόντες] *Scil.* δίκην.

⁵ Φιλήσιος μὲν ὥφλε καὶ, &c.] Cum
τῆς φυλακῆς itidem intelligendum
videtur δίκην, & locus sic exponen-
dus: *Philesius* & *Xanthicles* in iudici-
um de pecuniâ apud eos depositâ addu-
ctis, uterque ὥφλε δίκην, τίμημα ἔχου-
σαν εἴκοσι μνᾶς, τὸ μείωμα, i.e. utri-
que damnato multa viginti minarum,
quarum scilicet de summâ illâ decessio-
nem fecerant, indicta est. Verba au-
tem sic vulgò solent absque distin-
ctione legi, & Latine verti: Φιλή-
σιος μὲν ὥφλε καὶ Ξανθικλῆς τῆς φυλα-
κῆς τῶν ναυτικῶν χρημάτων τὸ μείω-
μα εἴκοσι μνᾶς. *Leuncl.* interprete,
damnati *Philesius* & *Xanthicles*, quod
jussi custodire pecuniam de navigiis co-
actam, minas viginti suppilassent: *A-*
masæo, *Philesius* & *Xanthicles* repe-
tundarum damnati, quod è *Gauliticâ*
pecuniâ, quam servandum acceperant,
minas viginti suppilassent, tantundem
repperunt.

Φυλακῆς ἱ τῶν γαυλικῶν χρημάτων, τὸ μείωμα, ἑικοσι μνᾶς·
 Σοφαίνετος δὲ, ὅτι ἄρχων αἰρεθεὶς κατήμέλει, δέκα μνᾶς.
 Ξενοφῶντος δὲ κατηγόρησαν τινες, φάσκοντες παίεσθαι ὑπὸ
 αὐτῆ, καὶ ὡς ὑβρίζοντος τὴν κατηγορίαν ἐποιεῖν. Καὶ ὁ Ξενο-
 φῶν ἀναστὰς ἐκέλευσεν εἰπεῖν ὃν πρῶτον, πρῶτον λέξαντα
 πᾶ καὶ ἐπλήγη. Ὁ δὲ ἀποκρίνεται, ὅπως καὶ τῷ ῥίγει ἀπωλ-
 λύμεθα, καὶ χιῶν πλείεσσιν ἦν. Ὁ δ' εἶπεν, Ἀλλὰ μὴν καὶ χει-
 μῶνός γε ὄντος οἷς λέγεις, σίττε δὲ ἐπιλελοιπότες, οἷν τε δὲ

erant, quòd pecuniam de navigiis coactam & in eorum custodiam
 traditam imminuerant, minis viginti: *multatus est* & Sophæne-
 tus, quòd præses electus *id muneris* prorsus neglexisset, minis de-
 cem. Nonnulli etiam Xenophontem accusabant, qui cæsos se
 ab eo fuisse dicerent, atque in *eum* tanquam petulanter injurium
 accusationem instruebant. Et cùm surrexisset Xenophon eum,
 qui primus *id ipsi objecerat*, proferre *si quid haberet* jussit, ubi prius
 exposuerit quo loco pulsatus esset. Eo loco, respondet ille, quo
 frigore eramus enecti, ac plurima nix erat. Enimverò, inquit
Xenophon, cùm ea esset hiems quam fuisse dicis, cùm cibus *nos de-*

ἱ τῶν γαυλικῶν] Sic optimè MS.

Eton. cùm prius scriberetur γαυλι-
 τικῶν, quam vocem *Amasæus* ex-
 pressit. Rectè etiam *Leuncl.* olim
 γαυλικῶν reponendam vidit. *He-*
lych. Γαῦλοι, τὰ ποιμενικὰ τῆ γάλακ-
 τος ἀγεία, καὶ τὰ φοινικὰ πλοῖα. Γαῦ-
 λοι καλεῖσθαι καὶ γαυλικά χρέματα τὰ
 ἀπὸ τῆ πλοίων — Quæ sic legas ve-
 lim & distinguas, Γαῦλοι, τὰ ποι-
 μενικὰ τῆ γάλακτος ἀγεία· καὶ τὰ
 φοινικικὰ πλοῖα γαῦλοι καλεῖσθαι· καὶ
 γαυλικά χρέματα, τὰ &c. Adpo-
 sitè hæc ultima ad locum de quo
 agitur, exponendum. *Schol.* ad *A-*
ristoph. Οἰν. v. 599. Γαῦλος, φοινικι-
 κὸν σκάφος, καὶ τὸν προπερισπώμενον ἐπὶ
 δὲ τῷ ἀγείῃ, ὁξυλόνως· Καλλιμάχου·

Κυπρόθεν Σιδωνίος με κατηγαγεν
 ἐνθάδε γαῦλον.

Lege cum doct. *Bentl.* *Fragm. Cal-*
lim. p. 390. Κυπρόθεν Σιδωνίος με κατή-
 γαγεν ἐνθάδε γαῦλον.

2 Ὅτι ἄρχων αἰρεθεὶς] Vocem ἄρ-
 χων huc ex MSto Eton. revocavi.
 Eâdem sæpè suprâ phrasi usus est
 Noster: p. 194. αἰρεῖσθε οἱ δέομενοι
 ἄρχοντας. p. 195, Ἐκ τούτου ἡρέθησαν
 ἄρχοντες — Cæterum, *Leuncl.* legen-
 dum censuit, Σοφαίνετος δὲ, ὅτι αἰρε-
 θεὶς εἰς τόδε, κατήμέλει, &c. hoc est,
 eodem auctore, *Sophænetus multatus*
est, quòd *lectus ad hoc*, nimirum εἰς
 φυλακὴν τῶν γαυλικῶν χρημάτων, *ad*
pecuniæ de navigiis redactæ custodi-
am, id muneris sprevisset.

3 Τὸν πρῶτον] Scil. eum, quo
 prius id ipsi objecerat. In MSto
 autem Eton. deest alterum illud
 πρῶτον.

4 Ὅπως καὶ τῷ ῥίγει, &c.] Lege p.
 286. & seq.

5 Χειμῶνός γε, &c.] *Virg. Æneid.*
 l. 1. v. 129. *Emissamque hiemem*, &c.
 Ubi sic Servius: *Hic apertius tem-*
pestatem declarat ex Græco: nam ὅ
illi

μηδ' ὅσφραίνεα¹ παρόντος, ὑπὸ δὲ πόνων πολλῶν ἀπαγορευόντων, πολεμίων δὲ ἐπομένων, εἰ ἐν τοιᾷτῳ καιρῷ ὕβριζον, ὁμολογῶ¹ καὶ τῶν ὄνων ὕβρις ὅτερος εἶναι· οἷς Φασὶν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον ἐκ ἐγγίγνεσθαι. Ὁμῶς δὲ καὶ λέξον² ἐκ τίνος ἐπλήρης. Πότερον ἦτεν τι σέ, καὶ, ἐπεὶ ἐκ ἐδίδως, ἔπαιον; ³ ἀλλ' ἀπήτεν; ἀλλὰ ⁴ περὶ παιδικῶν μαχόμενος; ἀλλὰ μεθύων παρώνησα;

fecisset, cum nè tantum quidem vini adesset, ut odoratu id percipi posset, cum multi præ laboribus animis conciderent, cum hostes nos insequerentur, si me tali tempore insolenter gessi, vel asinis esse me petulantiozem fateor; quos aiunt præ petulantia lassitudinem non subire. Attamen dic quâ de causâ pulsatus fueras. Num quid abs te petebam, & quia non dabas, te cædebam? an quid reposcebam? an tecum de amoribus pugnans? an ebrius per vinolentiam malè te accepi? Cum horum nil diceret, eum porro

illi χειμῶνα tempestatem dicunt. Noster itidem supra p. 255. χειμῶν γίνεται πολὺς, &c. atque mox infra sæpè.

1 Καὶ τῶν ὄνων ὕβρις ὅτερος.] Amasæus vertit, vel asinis me atrociozem esse, &c. “Ego verò, inquit Muretus, nescio quam atrocitatem quifquam in asino, animali omnium ἀσινεσάτω, animadvertere potuerit. Sed interpretatio illa planè ridicula est. Asini, antequam ad equas aut asinas admittantur, prædelassari solent; & ita putantur melius inire. Hoc igitur est, quod & hîc dicitur, eo ita libidinosos esse, ut lassitudinem non sentiant. Et hodiè apud Pictonas proverbii loco usurpari solet, asinos præ inopiâ & lassitudine arrigere. Subturpicula hæc esse video, neque talia tamen, ut reticeri debuerint.” Hæc ille; subturpicula fanè, & verò etiam ridicula. Præterit, opinor, virum eruditum, longè alia de asinis tradi, quæ tamen huc optimè quadrat. Scribit utique *Ælian.* H. A. l. 12. c. 34. Σαραπρόροι δὲ ὅτι ἀχθοφό-

ρος ἔτε ἀλόντας ἔχουσι τὰς ὄνους, ἀλλὰ πολεμιστὰς. Nec bellicosum tandùm audit animal, sed & ἀήτητον apud *Arrian.* in *Epicet.* l. 1. c. 18. Adde *Herodot.* l. 4 c. 129. & *Homer.* Il. λ'. v. 557. Ως δ' ὅτ' ὄν¹ παρ', &c. ubi, uti rectè criticus quidam vetus observavit, βραδείαν πορείαν, ἀήτητον ἐν τῷ καρτερεῖν, ἔτως ἐδείξεν scil. *Homerus*. Porro, *Stephanus*, hæc *Luciani* verba ad locum hunc adduxit — ἡ ἐς τοσῶτον Κυμαῖ² εἶη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ὄνων ἀπάντων ὕβρις ὅτατόν σε ὄντα, &c. quæ reperiuntur in opusculo, quod Ψευδολογιστῆς inscriptum est, haud ita longè ab init.

2 Εκ τίνος, &c.] Scil. αἰτίας. Confer p. 187. n. 1.

3 Αλλ' ἀπήτεν; ἀλλὰ, &c.] Pariratione vox ἀλλὰ cum interrogationibus iterata est *Memorab.* l. 3. haud longè à fine. Αλλ' ἄρα οἰκία προσόδως ἔχουσα; Οὐ δὲ οἰκία, ἔφη. Αλλὰ μὴ χειροτέχναι τίνες; Et sic alibi Noster. Similiter pro aut usurpatur, & quidem cum interrogatione, *Matt.* XI. 8, 9.

4 Περὶ παιδικῶν] Adip. 174. n. 4.

Επεὶ δὲ τῶτων ἔδεν ἔφησεν, ἐπήρετο αὐτὸν, εἰ ὀπλιτεύοι·
 Οὐκ ἔφη· Πάλιν, εἰ ¹ πελῳάζοι· ² Οὐδὲ τῷτ' ἔφη ἀλλ' ἡμῖο-
 νον ἡλαυνον, ταχθεῖς ὑπὸ τῶν συσκήνων, ἐλεύθερος ὢν. Ἐν|αὖ-
 θα δὴ ἀναγινώσκει τε αὐτὸν, καὶ ἤρειο, Εἰ σὺ εἶ ὁ τὸν κάμνον|α
 ἀπάγων; Ναὶ μὰ Δι', ἔφη· σὺ γὰρ ἡνάγκαζες· τὰ δὲ τῶν ἐμῶν
 συσκήνων σκευὴ διέρρηψας· Ἀλλ' ἢ μὴ ³ διαρρηψις, ἔφη ὁ Ξε-
 νοφῶν, τοιαύτη τις ἐγένετο· Διέδωκα ἄλλοις ἄγειν καὶ ἐκέ-
 λευσα πρὸς ἐμὲ ἀπάγειν· καὶ ἀπολαβὼν ἅπαντα σῶα, ἀπέ-
 δωκά σοι, ἐπεὶ καὶ σὺ ἐμοὶ ἀπέδειξας τὸν ἄνδρα. Οἷον δὲ τὸ
 πρᾶγμα ἐγένετο ἀκῆσατε, ἔφη καὶ γὰρ ἄξιον.

Ἀνὴρ κατελείπετο διὰ τὸ μηκέτι δύνασθαι πορεύεσθαι.
 Καὶ ἐγὼ τὸν μὴ ⁴ ἄνδρα τοσῶτον ἐγίνωσκον, ὅτι εἷς ἡμῶν εἴη·
 ἡνάγκασα δὲ σε τῷτον ἄγειν, ὥς μὴ ἀπόλοιτο· καὶ γὰρ ὥς
 ἐγὼ οἶμαι, πολέμιοι ἐφείποντο. Συνέφη τῷτο ὁ ἄνθρωπος.

interrogabat, an in gravis armaturæ militum numero esset : Ne-
 gabat : Rursùm, an in peltastarum numero : Neque hoc con-
 cessit ; sed liber cùm essem, inquit, mulum agebam, quod mihi
 negotii à contubernalibus datum erat. Hic eum agnoscit Xeno-
 phon, & Tùne, quærebat, is es, qui hominem ægrotum avehebas ?
 Sum profectò, inquit ; nam ad hoc tu me cogebas : ac meorum
 contubernalium vasa disjecisti. Is verò disiectus, inquit Xeno-
 phon, in hunc ferè modum accidit : Distribui vasa aliis vehen-
 da, & ad me ut eadem postea adducerent præcepi ; ac cùm omnia
 salva recepissem, tibi reddidi, simul ac tu mihi hominem illum
 ostendisti. Quo verò modo se res habuerit, ait, audite ; est enim
 operæ pretium :

Relinquebatur à tergo quidam, quòd præ debilitate iter pergere
 ampliùs non posset. Nòram illum ego hætenùs, quòd unus ex
 nostris esset ; te verò hunc ut veheres coëgi, nè periret : hostes
 enim, quemadmodùm arbitror, subsequebantur. Hoc ille fassus

¹ Πελάζοι.] In lexicis deest :
 quo tamen utitur & Max. Tyr. dif-
 fert. 7. p. 74. ed. Cant. πελτάζοι
 Θεῶν, —

² Οὐδὲ τῷτ' ἔφη ἀλλ', &c.] Fuère,
 qui distinctionem posuerunt inter
 τῷτ' & ἔφη· sed rectiùs, opinor, con-
 junguntur. Sic ferè paulò infra,
 Συνέφη τῷτο, &c. De transi-
 tione

autem ab obliquâ ad rectam ora-
 tionem iterum iterumque dixi.
 Vide si libet, p. 385. n. 1.

³ Διάρρηψις.] In Thes. Steph. &
 Const. non comparet : quod tamen
 agnoscit J. Poll. l. 3. segm. 129.

⁴ Ἀνδρα τοσῶτον ἐγίνωσκον, ὅτι,
 &c.] Sic ferè suprâ p. 194. τοσῶ-
 τον μόνον σε ἐγίνωσκον, ὅσον, &c.

Οὐκ ἔν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ἐπεὶ πρὸς πεμψά σε ἱκαλαλαμβάνω αὐτίς, σὺν τοῖς ὀπισθοφύλαξι προσιών, βόθρον ὀρύττοντα, ὡς καλορύζοντα τὸν ἄνθρωπον· καὶ ἐπιστὰς ἐπήνεν σε. Ἐπεὶ δὲ παρρησιότων ἡμῶν συνεκαμίψε τὸ σκέλος ὁ ἀνὴρ, ἀνέκραγον οἱ παρόντες ὅτι ζῇ ὁ ἀνὴρ· σὺ δ' εἶπες ὅποσα γ' ἐβέλε, ὡς, ἔγωγε αὐτὸν ἔκ αἵω· ἐν αὐθιᾷ ἐπαισάσε· ἀληθῆ λέγεις· ἔδοξας γὰρ μοι εἰδότε εἰκέναι ὅτι ἔζη. Τί ἔν; ἔφη, ἥττόν τι ἀπέθανεν, ἐπεὶ ἐγὼ σοι ἀπέδειξα αὐτόν; ³ Καὶ γὰρ καὶ ἡμεῖς, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, πάντες ἀποθανέμεθα· τί τε ἔν ἐνεκα ζῶντας ἡμᾶς δεῖ κατορυγῆναι; ⁴ Τῆτον μὲν ἀνέκραγον πάντες ὡς ⁵ ὀλίγας παύσειεν·

est. Atqui, ait Xenophon, ubi te præmisissim, cum extremo agmine accedens, te rursùm offendi scrobem fodientem, ut hominem illum defoderes; atque adeò subsistens te collaudavi. Verùm posteaquam nobis adstantibus ille crus inflexisset, exclamârunt ii qui aderant, hominem vivere; tu verò dixisti quæcunque volebas, scilicet, Ego sanè eum non veham; ibi tum te cæcidi; vera narras; nam mihi præ te ferre visus es, quasi scires eum *adhuc* vivere. Quid ergo? inquit *iste*, an minùs mortem obiit, posteaquam ego tibi eum ostendi? Atqui nos, inquit Xenophon, morituri sumus omnes: num igitur propterea vivos defodi nos oportet? Adclamârunt hîc omnes *hominem* hunc paucis tantùm *Xenophontem* verberibus cæcidisse: alios deinde *quosvis* dicere

1 Καλαλαμβάνω] Lege p. 2. n. 1. & p. 70. n. 3. Sic Gal. II. 14. ὁρθοποδοῦσι, dicitur pro ὀρθοπόδεν.

2 Ὅποσα γ' ἐβέλε, ὡς, &c.] *Muretus* omnino legendum statuit ὅποσα γε βέλειαι· ὡς ἔγωγε αὐτὸν ἔκ αἵω· i. e. eodem interprete, *Vivat* sanè quantum vult: nam ego quidem eum hinc non aveham. Sunt autem, ex ejusdem utique critici sententiâ, verba omnia ejus, qui se à Xenophonte verberatum querebatur. Mihi placet vulgata lectio; atque adeò particula ὡς vim explicandi & declarandi habere videtur, perinde ac οἷον, i. e. *videlicet, exempli causâ*, &c. Eandem vim obtinet K. Π. p. 67. — μέμνησαι ἱκεῖνα, ἃ ποτε ἰδοῦκε ἡμῖν;

ὡς, ἅπερ δειδώκασι οἱ, &c. ubi vide notata.

3 Καὶ γὰρ καὶ] Sic scribendum contendit *Stephanus*. Haftenus, Καὶ γὰρ ἡμεῖς, &c.

4 Τῆτον μὲν ἀνέκραγον] De hoc atticismo dictum p. 402. n. 4. *Stephano* magis placuit Τῆτον μὲν ἔν, &c.

5 Ὀλίγας παύσειεν] *Scil.* πληγὰς. Ellipsis eadem reperitur *Ælian.* V. H. lib. 12. c. 3. *Επαμεινώνδας* ὅτε ἰτρώθη ἐν Μαθησίᾳ καίριαν, *scil.* πληγὴν. *Luc.* XII. 47. — δαρήσειαι πολλὰς. *2 Cor.* XI. 24. — τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἑλαβον. *Supple* utrobique πληγὰς. *Aristoph.* Νεφ. v. 968. *Ἐπετρέβετο τυπτόμενος* πολλὰς, &c. *Schol.* Πολλὰς, πληγὰς δηλονότι.

¹ ἄλλως δὲ ἐκέλευε λέγειν διὰ τι ἕκαστος ἐπλήγη. Ἐπεὶ δ' ἐκ ἀνίσταντο, αὐτὸς ἔλεγεν,

“ Εγὼ, ὦ ἄνδρες, ὁμολογῶ παῖσαι δὴ ἄνδρας πολλὰς ἐνε-
 “ κα ἀταξίας· οἷς σώζεσθαι μὴ ἤρκει δι' ² ὑμᾶς, ἐν τάξει τε
 “ ἰόντων καὶ μαχομένων ὅπως δεοί· αὐτοὶ δὲ λιπόντες τὰς τά-
 “ ξεις, προθέοντες ἀρπάζειν ἤθελον, καὶ ³ ὑμῶν πλεονεκτεῖν.
 “ Εἰ δὲ τῆτο πάντες ἐποίκμεν, ἅπαντες ἂν ἀπωλόμεθα.
 “ ⁴ Ἡδὴ δὲ καὶ μαλακιζόμενόν τινα, καὶ ἐκ ἐθέλουσα ἀνίστασθαι,
 “ ἀλλὰ ⁵ προΐεμενον ἑαυτὸν τοῖς πολεμίοις, καὶ ἐπαισα, καὶ
 “ ἐδιδασάμην πορεύεσθαι. ⁶ Ἐν γὰρ τῷ ἰσχυρῷ χειμῶνι καὶ
 “ αὐτὸς ποτε ἀναμένων τινὰς συσκευαζόμενος, καθεζόμενος

iussit, quamobrem quisque pulsatus fuisset. Cum verò, qui di-
 cerent non surgerent, ipse hæc verba fecit Xenophon,

“ Ego, viri, fateor multos me sanè, quòd ordines desererent,
 “ verberâsse; qui satîs quidem habuerunt vestrâ operâ incolumes
 “ evadere, cùm vos & ordines servaretis & ubi opus esset dimica-
 “ retis: at ipsi cùm deseruerint ordines, præcurrentes *obvia quæ-*
 “ *que* rapere volebant, & ampliorem quàm vos portionem habere.
 “ Quòd si omnes hoc fecissemus, periissemus universi. Jam verò
 “ quendam etiam præ molli inertîâ defidentem, qui neque sur-
 “ gere volebat, & hostibus se perdendum exponebat, tum cæcîdi,
 “ tum vi ad iter pergendum coëgi. Nam & ipse cùm rigidâ illâ
 “ hieme *incumbente* nonnullos aliquando expectarem qui sarcinas

¹ Ἄλλως δὲ ἐκέλευε] Vulgò, ἄλλον
 δι' ἐκέλευον, &c. Suspiciatus est Steph.
 pro ἄλλον esse substituendum ἄλ-
 λων, quod pertineat ad ἕκαστον: ut
 intelligamus, ἐκέλευον δὲ λέγειν διὰ
 τι ἄλλων ἕκαστον ἐπλήγη, vel τῶν ἄλ-
 λων ἕκαστον. Sed & ἐκέλευεν (Xeno-
 phon videlicet) legi vult idem vir
 doctus. MS. Eton. dat ἄλλος δὲ ἐκέ-
 λευε λέγειν, &c. unde reposui ἄλλως
 δὲ ἐκέλευε, &c. Numeri mutationem
 in voce primâ postulare videntur,
 quæ mox sequuntur, ἰστα, Ἐπεὶ δ' ἐκ
 ἀνίσταντο, &c. & mutationi τὸ ἐκέ-
 λευον in ἐκέλευε non tantum MS.

Eton. sed & illa, quæ leguntur p.
 413. adstipulantur, Καὶ ὁ Ξενοφῶν
 ἀναστὰς ἐκέλευσεν εἰπεῖν, &c.

² Ὑμᾶς] Sic edit. vet. & Steph.
 Legitur in aliis & MSto Eton. ἡμᾶς.

³ Ὑμῶν πλεονεκτεῖν] MS. Eton.
 ἡμῶν. Rectius libri editi, quos vi-
 di, omnes ὑμῶν. De verbo vide fis
 p. 368. n. 3.

⁴ Ἡδὴ δὲ καὶ μαλακιζόμενος, &c.]
 Lege p. 295.

⁵ Προΐεμενον, &c.] Vide p. 92.
 n. 3.

⁶ Ἐν γὰρ τῷ ἰσχυρῷ, &c.] Lege
 p. 286, 287. & seq.

“ συχρὸν χρόνον, καλέμαθον ἀνασᾶς ἰμόγισ, καὶ τὰ σκέλη
 “ μόγισ ἐκλείνας. Ἐν ἐμαυτῷ ἔν² πείραν λαβὼν, ἐκ τέττε καὶ
 “ ἄλλον ὁπότε ἴδοιμι καθήμενον καὶ βλακεύοντα, ἤλαυνον³ τὸ
 “ γὰρ κινεῖσθαι καὶ ἀνδρίζεσθαι παρεῖχε θερμασίαν τινὰ καὶ
 “ ὑγρότητα· τὸ δὲ καθῆσθαι καὶ ἡσυχίαν ἔχειν ἐώρων ὑπεργόν
 “ ὄν⁴ τῷ τε ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα, καὶ τῷ ἐπισήπυσθαι τὸ
 “ τῶν ποδῶν δακτύλους· ἅπερ πολλὰς καὶ ὑμεῖς ἴσε παθόντας.
 “ Ἄλλον δὲ γε ἴσως ὑπολειπόμενον⁵ διὰ ῥαγώνην, καὶ κωλύ-
 “ οντα καὶ ὑμᾶς τὸς πρόσθεν καὶ ἡμᾶς τὸς ὀπίσθεν πορεύ-
 “ εσθαι, ἐπαισα πῦξ, ὅπως μὴ λόσχη ὑπὸ τῶν πολεμίων
 “ παίοιο. ⁶ Καὶ γὰρ ἔν νῦν ἔξεσιν αὐτοῖς σωθεῖσιν, εἴ τι ὑπ’
 “ ἐμῷ ἐπαθον παρὰ τὸ δίκαιον, δίκην λαβεῖν. Εἰ δ’ ἐπὶ τοῖς

“ colligerent, posteaquam diu consedissem, difficulter me surgere
 “ animadverti, ac difficulter crura extendere. Quapropter facto
 “ in me ipso periculo, ex eo tempore etiam alium quoties seden-
 “ tem ac socordiae se dedentem conspicerem, impellebam: nam
 “ motus ipse virilisque conatus calorem quendam & agilitatem
 “ suppeditabant; *contra* verò sessionem cessationemque id effice-
 “ re videbam, ut sanguis frigore concrederet, & digiti pedum
 “ putrescerent: quæ quidem multis accidisse vos etiam nōstis.
 “ Alium præterea qui fortè respirandi causâ subsistebat, ac tam
 “ vos qui in primore agmine *versati estis*, quàm nos in extremo
 “ *collocatos*, quos minùs progredieremur impediēbat, pugno verbe-
 “ ravi, ut nè ab hostibus hastâ percuteretur. Jàmque adeò certe
 “ licet iis servatis, poenas sumere, si quid à me incommodi præ-
 “ ter æquum acceperunt. Quòd si in hostium potestatem ve-

1 Μόγισ] *Adi*, si placet, p. 352.
 n.5.

2 Πείραν λαβὼν, ἐκ τέττε, &c.]
 Locus distingui solet ita, πείραν λα-
 βὼν ἐκ τέττο, καὶ, &c. Sed rectè ob-
 servavit *Steph.* aptius hæc verba ἐκ
 τέττε sequentibus jungi posse, mu-
 tatâ interpunctionis sede; ut in-
 telligas τῷ χρόνῳ.

3 Τὸ γὰρ κινεῖσθαι, &c.] *Adi* p.
 294.

4 Τῷ τε ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα,
 καὶ, &c.] Respice p. 293. & seq.

5 Διὰ ῥαγώνην] *Suid.* Ραγώνη, ἀνά-

παυσις· τέρψις· τρύφη· εὐκολία· ῥα-
 θυμία· ἡδυπάθεια· χαυνότης· ἀρ-
 γία. Lege p. 296.

6 Καὶ γὰρ, &c.] Hæc particula
 respicere videtur, non quod pro-
 ximè præcessit, sed quod elegan-
 tius reticendum censuit auctor:
 quasi dixisset, Ἐπειδὴ ἐμῷ κατηγο-
 ρῶν εἰδὲς ἀνέστη, ταῦτά γε πεποιηκί-
 ναι με καὶ πάντῃ προθύμως ὁμολογῶ.
 Cujusmodi dictionis exempla plu-
 ra notavit *Cl. Clark.* ad Hom. *Il.*
ε. v. 22. ζ. v. 447. η. v. 132.
 alibi.

“ πολεμίοις ἐγένοντο, τί μέγα ἀν’ ἔτῳς ἔπαθον, ¹ ὅτε δίκην ἀν’
 “ ἤξιον λαμβάνειν; Απλῆς μοι, ἔφη, ὁ λόγος. ² Εγὼ γὰρ
 “ εἰ μὲν ἐπ’ ἀλαθῶ ἐκόλασα τινὰ, ἀξιώ ὑπέχειν δίκην, οἷαν καὶ
 “ γονεῖς υἱοῖς καὶ διδάσκαλοι παῖσι. ³ Καὶ γὰρ ἰατροὶ τέμ-
 “ νουσι καὶ καίουσιν ἐπ’ ἀλαθῶ. Εἰ δὲ ὑβρεῖ νομίζετε με ταῦτα
 “ πράττειν, ἐνθυμήθητε ὅτι νῦν ἐγὼ θαρρῶ σὺν τοῖς θεοῖς
 “ μᾶλλον ἢ τότε, καὶ θρασύτερός εἰμι νῦν ἢ τότε, καὶ οἶνον
 “ πλείω πίνω· ἀλλ’ ὅμως ἔδενά παίω· ⁴ ἐν εὐδία γὰρ ὄρω
 “ ὑμᾶς. Οταν δὲ χειμὼν ᾖ, καὶ ⁵ θάλαττα μεγάλη ἐπιφέ-
 “ ρηται, ἔχ’ ὁράτε ὅτι καὶ νευμάτος μόνον ἕνεκα χαλεπαίνει
 “ μὲν ⁶ πρῶτος τοῖς ἐν πρῶρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης

“ nissent, quid tam grave pati potuissent, cujus poenas expetere
 “ voluerint? Simplici ego, inquit, oratione utor: Si quem equi-
 “ dem *sui ipsius* commodi causâ castigavi, poenam ejusmodi sub-
 “ ire non recuso, quam parentes filiis & magistri discipulis *red-*
 “ *dere debeant.* Et enim medici *graviter affectum* secant & urunt
 “ boni causâ. Quod si me *adductum* petulantia fecisset hæc existi-
 “ matis, cogitate *quæso* cum animis vestris deorum beneficio
 “ mihi jam majorem esse quàm illo tempore fiduciam, & auden-
 “ tiorem me modò esse quàm id temporis *fuerim*, ac plus vini
 “ bibere; at *hominum* tamen neminem pulso: nam tranquillitate
 “ *quâdam* vos jam uti video. At verò cùm tempestas sit *coorta*, &
 “ mare magnum insurgat, annon solius causâ nutus proræ magi-
 “ strum iis irasci videtis, qui sunt in prorâ, *itidemque* governa-

¹ ὅτε δίκην ἀν’ ἤξιον] Particulam
 ἐν ex MSto Eton. restitui: in quo
 tamen, & editis quibusdam, ὅτι
 pro ὅτε pessimè legitur.

² Εγὼ γὰρ εἰ μὲν, &c.] Consule
 Grot. de B. & P. l. 2 c. 20. sect. 7.

³ Καὶ γὰρ ἰατροὶ, &c.] Cùm καὶ γὰρ
 (inquit Stephan.) sit rationem red-
 dentis ejus quod dixit, planè per-
 suasum habeo, quædam verba li-
 brarium omisisse inter hæc, καὶ γὰρ
 ἰατροὶ, &c. & illa, καὶ διδάσκαλοι πα-
 ῖσι. Alioquin enim dixisset Xeno-
 phon, non καὶ γὰρ ἰατροὶ, sed καὶ ἰατροὶ

δέ, vel ἀλλὰ καὶ ἰατροὶ, &c. aut po-
 tiùs, ἀλλὰ μὴν καὶ ἰατροὶ, &c. Hæc
 ille. Sed particulam γὰρ non sem-
 per causæ significationem habere,
 sæpè suprâ ostendimus. Vide sis
 p. 340. n. 2.

⁴ Ἐν εὐδία, &c.] Eadem vox τῇ
 χειμῶν opponitur Matt. XVI. 2, 3.

⁵ Θάλαττα μεγάλη] Dicitur ut
 magnum mare Lucret. l. 2. v. 553.
 pro tumidum, commotum.

⁶ Πρῶτος — κυβερνήτης] Plauto
 sunt itidem *proreta* & *gubernator*,
 Rud. act. 4. sect. 3. v. 75.

G g g 2

“ τοῖς ἐν πρύμνῃ; Ἰκανὰ γὰρ ἐν τῷ τοιούτῳ καὶ μικρὰ ἀ-
 “ μαρῆθεντα πάντα ¹ συνεπιτρέψαι. Ὅτι δὲ δικαίως ἐ-
 “ παιον αὐτὰς, καὶ ὑμεῖς ² κατεδικάσατε τότε. ³ ἔχοντες γὰρ
 “ ὃ ψήφους, ἀλλ’ ὅπλα, παρεισῆκειτε, καὶ ἔξῃν ὑμῖν ἐπι-
 “ κρεῖν αὐτοῖς, εἰ ἐβέλεσθε. Ἀλλὰ μὰ Δία ἔτε τέτοις
 “ ἐπεκκρεῖτε, ἔτε σὺν ἐμοὶ τὸν ἀτακτῆντα ἐπαίετε. Τοι-
 “ γάρην ἐξέσταν ἐποίησατε τοῖς κακοῖς αὐτῶν, ὑβρίζειν ἐών-
 “ τες αὐτὰς. Οἶμαι γὰρ, εἰ ἡθέλετε σκοπεῖν, τὰς αὐτὰς
 “ ⁴ εὐρήσασθαι τότε κακίστας, καὶ νῦν ὑβρίζοντάς. Βοῖσκος
 “ μὲν ὃ πύκτης ὁ Θετταλὸς τότε μὲν διεμάχετο, ὡς κάμ-
 “ νων, ἀσπίδα μὴ φέρειν· νῦν δ’, ὡς ἐγὼ ἀκύνω, Κοτυωρι-
 “ τῶν πολλὰς ἀποδέδυκεν. Ἀν ἔν σωφρονῇτε, ⁵ τέτῳ τὰ-

“ torem iis qui sunt in puppi? Nam vel levia peccata tali tem-
 “ pore omnia simul affligere possunt. Jure autem me illos ver-
 “ berasse vos etiam vestro tunc judicio declarastis: instructi enim
 “ non calculis *utique*, sed armis, adstabatis, atque vobis opem
 “ ferre iis licuisset, si voluissetis. At profectò neque opem his
 “ ferebatis, neque mecum eum, qui ordinem non servaret, cæde-
 “ batis. Itaque ignavis *ex eorum numero quibusque* licentiam de-
 “ distis, dum eos petulanter se gerere sinebatis. Nam, si *rem*
 “ considerare voluissetis, eosdem, opinor, reperietis tunc igna-
 “ vissimos fuisse, qui modò sunt petulantissimi. Boiseus certè
 “ quidem pugil ille Thessalus id temporis acriter contendebat,
 “ quippe quòd laboraret, scutum sibi ferendum non esse: nunc,
 “ autem, ut equidem audio, de Cotyoritis multos spoliavit.
 “ Quamobrem si sapitis, huic contrà facietis atque canes solent

¹ Συνεπιτρέψαι] In lexicis id verbi frustra quæsieris.

² Κατεδικάσατε] Sensum verbi, quem locus hic postulare videtur, non agnoscunt Lexicogr.

³ ἔχοντες γὰρ ὃ ψήφους] MS. Eton. ἔχοντες ξίφη, ὃ ψήφους, &c. quam, opinor, lectionem auriculis indulsit librarius.

⁴ Εὐρήσασθαι] MS. Eton. εὐρή-
 σιτε.

⁵ Τέτῳ] Steph. aut τέτων aut certè τέτον scribendum censuit: nam accusativum, inquit, potius

quàm dativum, tali adhibere loco Xenophontem existimo. Mihi verò sana videtur vulgata scriptura: nam & hæc & illa apud auctores usitata est constructio. Sic Plat. apolog. Socr. ferè mediâ, Ταῦτα καὶ νωτέρῳ καὶ περὶ στυγέῳ ὅτῳ αἱ ἐν-
 τυγχάνω, ποιήσω, καὶ ξίνα καὶ, &c. Aristoph. Νεφ. v. 257.

Οὐκ, ἀλλὰ πάντα ταῦτα τὰς τι-
 λημένους.

Ἡμεῖς ποιεῖμεν. —

Confer Matth. XXI. v. 40. & XXVII. 22.

“ ναντία ποιήσετε ἢ τὰς κύνας ¹ ποιῶσι τὰς μὲν γὰρ κύνας
 “ τὰς χαλεπὰς τὰς μὲν ἡμέρας δεσμεύουσιν, τὰς δὲ νύκτας
 “ ἀφισι τῆτον δὲ, ἂν σωφρονῆτε, τὴν νύκτα μὲν δῆστε,
 “ τὴν δὲ ἡμέραν ἀφήσετε. Ἀλλὰ γὰρ, ἔφη, θαυμάζω
 “ ὅτι, εἰ μὲν τινι ὑμῶν ἀπηχθόμην, μέμνησθε, καὶ ἐσιώ-
 “ πῳτέ ² εἰ δὲ τῷ ἢ χειμῶνα ἐπεκέρησα, ἢ πολέμιον
 “ ἀπῆρξα, ἢ ἀσθενῶντι ἢ ἀπορῶντι ⁴ συνεξευπόρισά τι,
 “ τῶν δὲ ὕδεις μέμνηται· ὅδ' εἰ τινα καλῶς τι ποιῶντα
 “ ἐπῆνεσα, ὅδ' εἰ τιν' ἄνδρα ἀγαθὸν ὄντα ἐτίμησα ὡς ἐδυ-
 “ νάμην, ὅδ' ἐπὶ τῶν μέμνησθε. Ἀλλὰ μὴν καλὸν γε καὶ
 “ δίκαιον, καὶ ὅσιον καὶ ἥδιον τῶν ἀγαθῶν μᾶλλον ἢ τῶν
 “ κακῶν μεμνῆσθαι.”

“ tractari : nam canes quidem feroces interdum vinculis constri-
 “ gunt, dimittunt noctu ; hunc, si sapitis, noctu vincitum te-
 “ nebitis, interdum solutum esse patiemini. Enimverò miror,
 “ inquit, meminisse vos, ac minimè tacere, si in vestrum alicujus
 “ odium incurrerim ; at si cui contra vim sævæ tempestatis opem
 “ tuli vel hostem propulsavi, vel ægrotanti vel inopiâ laboranti
 “ aliquid suppeditavi, horum verò neminem recordari : neque si
 “ quem præclarè aliquid agentem collaudavi, neque si quem vi-
 “ rum forem ut potui ornavi, neque horum, *inquam*, memi-
 “ nistis. Atqui honestum certè est & æquum & pium & jucun-
 “ dius benefactorum potius quàm injuriarum meminisse.”

¹ Ποιῶσι] Vide p. 221. n. 3. Adde Cl. Perizon. ad Sanct. Min. 1.4.c.4.p.652.&seq.

² Εἰ δὲ τῷ ἢ χειμῶνα, &c.] Inspice p. 292. & 294.

³ Απῆρξα] In edit. Ald. Flor. & MSto Eton. legitur ἀπεκέρξα. Pessime. Poëtici quidem verbis, quibus gaudere solet Noster, adnumerandum est ἀπερύκω. Eodem

aliàs sæpè utitur. *Memorab.* 1. 4. haud ità longè à fine, ἵνα σοι τὰς λύκας ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκω-σιν ; & ibid. mox infra — σὺ ἀπερύκειν τὰς, &c.

⁴ Συνεξευπόρισα] Quod repoen-
 “ dendum rectè conjecit Steph. Vul-
 “ gò scribitur συνεξευπόρησα. In
 “ lexicis Steph. & Const. nec hoc nec
 “ illud comparet verbum.

Ἐκ τούτων μὲν δὴ ἀνίστασθαι καὶ ἀνεμίνησκον· ἡ καὶ περιεγένετο ὥστε καλῶς ἔχειν.

Postea quidem quàm hæc dicta erant, surgebant omnes & universa memoriâ repeteabant; atque hic exitus erat, ut omnia belle se haberent.

ἢ Καὶ περιγένετο] Scribitur etiam καὶ περιγένετο. Malé. MS. E-ton. exhibet καὶ περιγένετο. unde facile recepta colligitur scriptura: quam sic exponit Stephanus: Et res ista hunc exitum habuit; vel, huc

evasit; vel, ἔξ hic exitus fuit, ἔξ. Quæ mihi quidem satis placet interpretatio: Mureto non item; quippe qui locum sic exposuerit: Et vicit Xenophon eos, qui sibi calumniam intendebant.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ 5.

ΕΚ τῆς δὲ ἐν τῇ διατριβῇ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἔζων, οἱ δὲ, ληϊζόμενοι ἐκ τῆς Παφλαγονίας. ¹ Εὐκλόπευον δὲ καὶ οἱ Παφλαγόνες εὖ μάλα τὰς ἀποσκεδαννυμένους, καὶ τῆς νυκτὸς δὲ τὰς πρόσω σκηνῶντας ἐπειρῶντο κακουργεῖν. καὶ ² πολεμικώτερον πρὸς ἀλλήλους εἶχον ἐκ τούτων. Ο δὲ Κορύλας, ὃς ἐτύγχανε τότε Παφλαγονίας ἄρχων, πέμπει παρὰ τὰς Ἑλλήνας πρέσβεις, ἔχοντας ἵππους καὶ ὄπλ᾽ ἀλλὰς, λέγοντας ὅτι Κορύλας ἑτοίμος εἴη τὰς Ἑλλήνας μὴτ' ἀδικεῖν, μὴτ' αὐτὸς ἀδικεῖσθαι. Οἱ δὲ στρατηγοὶ ἀπεκρίναντο ὅτι περὶ μὲν τούτων ἐν τῇ στρατιᾷ βελεύσοιντο, ³ ἐπὶ ξενίᾳ δὲ

ΕX eo tempore, dum isthic commorati sunt, quidam ex foro, quidam ex Paphlagoniâ prædam agendo victum sibi comparabat. Verùm Paphlagones etiam hinc inde palatos scitè admodum spoliabant, & noctu eos, qui longius à cæteris tabernacula ponebant, infestare conabantur: atque his adeò ex causis hostili magis magisque in se invicem erant animo. At Corylas, qui Paphlagoniæ id temporis imperabat, legatos cum equis & vestimentis elegantibus ad Græcos mittit, qui dicerent Corylam eo esse animo, ut neque Græcos injuriâ lædere, neque sese lædi vellet. Responderunt duces se de his apud exercitum deliberaturos, eos verò interea hospitali mensâ excipiebant: ex aliis etiam

¹ Εὐκλόπευον] In lexicis sine auctore reperitur κλοπιεύω. Legitur & κλωπεύω apud Nostr. Λακεδ. Πολ. haud ita longè ab initio. Cæterum, Leuncl. vertit *furtim adgre-diebantur*.

² Πολεμικώτερον] MS. Eton. πολ-
λεμικώτατα.

³ Ἐπὶ ξενίᾳ, &c.] Supple τραπέ-
ζῃ. Similiter *Lucian*. Icaromen.
haud ita longè à fine, Ἀλλὰ νῦν μὲν
ἐπὶ ξενίᾳ σε καλῶμεν. Et *Ælian*. V.
H. l. 3. c. 37. ὥσπερ ἐπὶ ξενίᾳ πα-

ρακαλῶντες, &c. Idem l. 9. c. 15.
ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλεον, &c. *H.* quidem
Steph. in *Thef.* ad v. Ξενία, susce-
ptos istiusmodi locos habet, ubi
legitur ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν, & vel ἐπὶ
ξενίᾳ, (*scil.* à ξένιον) vel ἐπὶ ξενίαν,
reponendum censet. Tu vide sis
doctis. *Perizon.* ad *Ælian*. V. H.
l. 3. c. 37. n. 2. Apud Nostrum
sane *Hist. Gr.* l. 6. ferè med. legi-
tur. ὅτε γὰρ ἐπὶ ξενίᾳ τὸν κήρυκα
ἐδείξατο, &c. at libens rescripserim
ἐπὶ ξενίᾳ, &c.

ἐδέχοντο αὐτοὺς· παρεκάλεσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, ὅς ἐδόκει δίκαιότατον εἶναι. Θύσαντες δὲ τῶν αἰχμαλώτων βοῶν καὶ ἄλλα ² ἱερεῖα, εὐωχίαν μὲν ἀρκῆσαν παρεῖχον, κατακείμενοι δὲ ³ ἐν σιδάσιν ἐδείπνουν, ⁴ καὶ ἔπινον ἐκ κερατίνων ποτηρίων, οἷς ἐνετύγχανον ἐν τῇ χώρᾳ.

⁵ Ἐπεὶ δὲ αἱ σπονδαὶ τ' ἐγένοντο καὶ ⁶ ἐπαιώνισαν, ἀνέστη-

viris eos, quos invitari æquissimum esse videbatur, arcessebant. Cum autem de bubus captivis quosdam & alia mactassent animantia, epulum satis largum præbuerunt, cum herbaceis in toris inter cœnandum discumberent, & in poculis biberent corneis, quæ illæ in regione nacti fuerant.

Posteaquam libationes essent peractæ & pœana cecinissent,

¹ Τῶν αἰχμαλώτων βοῶν] MS. Eton. τῶν αἰχμαλώτων βῆς. Sed vide p. 331. n. 5.

² ἱερεῖα] Adip. 405. n. 2.

³ Ἐν σιδάσιν] MS. Eton. σκίμπον. Sed non est, cur vocem receptam loco moveamus. *Hesych.* & *Phavor.* Στιδάς, ἀπὸ ῥάβδων καὶ χλωρῶν χόρτων σπῆσις καὶ φύλλων· ἡ χαμαικοίτη. *Suid.* Στιδάδες, τρέπιζαι, ἡ σπρωμαί. Erant igitur σιδάδες (uti *Steph.* in *Thef.*) tori ex herbis aut foliis, arundinibus aut frondibus; in quibus humi stratis vel discumbant cœnaturi, vel cubabant dormituri.

⁴ Καὶ ἔπινον ἐκ κερατίνων, &c.] MS. Eton. & libri quidam typis impressi, καὶ ἔπινον κερατίνους ποτηρίους, &c. His accedit *Athenæus* l. 11. c. 7. Ἐν δὲ ἰκλῇ (*scil.* τῆς Ἀναδάσεως) περὶ Παφλάδων διηγήμενος, (nempe, Xenophon) κατακείμενοι δ' ἐν σιδάσιν ἐδείπνουν, καὶ ἔπινον κερατίνους ποτηρίους. Legitur etiam ἐν κερατίνους, &c. Sed his anteferenda videtur, quam recepimus, scriptura. *Athen.* ipse ibid. plura receptæ lectionis supeditat exempla: ἐ Πινδαρῷ, ἐξ ἀρσυρέων κεράτων πινούσης, &c. ex *Hermip-*

πο, ἐκ δὲ τῆς κεράδος αὐτοὶ μοι δὸς πινέτω, &c. Addit deinde, Ἀθηναῖοι δὲ καὶ ἀρσυρέα ποτιῦντες κέρατα ἔπινον ἐξ αὐτῶν. Cæterum, de istiusmodi poculorum usu quædam in libro proximè sequente notanda venient.

⁵ Ἐπεὶ δὲ αἱ σπονδαί, &c.] *Athen.* l. 1. c. 13. Καὶ ἔστιν ἡ τοιαύτη ὁρχησις μίμησις τῶν ὑπὸ τῆς λέξεως ἐρμηνευμένων πραγμάτων· ἡ παρίσθησι γνωμένην Ξενοφῶν ὁ καλὸς, ἐν τῇ Ἀναδάσει, ἐν τῷ παρὰ Σέυθη τῷ Θρακί συμποσίῳ. Deinde prolixè locum hunc Xenophontèum describit, atque aded se errore lapsum ostendit, cum ad convivium apud Seuthen illum lectorem rejecerit; quippe cujus in libro septimo meminit Xenophon. Illud monendum est, *Athenæum* verbis aliis, uti sit, quàm quæ Xenophontis, quas vidi, omnes exhibent editiones, totum hunc locum, ab his verbis, Ἐπεὶ δὲ αἱ σπονδαὶ τε ἐγένοντο, &c. usque ad ἐν ταῖς πρὸς τὰς θεὰς προσόδοις, representasse.

⁶ Ἐπαιώνισαν] Scribitur & ἐπαιώνισαν. Sed vide p. 199. n. 2. Adde *Illustr. Spanh.* Observat. in *Callimach.* p. 3.

σαν πρῶτον Θρᾷκες, ¹ καὶ πρὸς αὐτὸν ὠρχήσαντο τε σὺν τοῖς ὅπλοις, ² καὶ ἤλυντο ὑψηλά τε καὶ κέφως, καὶ ταῖς μαχαίραις ἐχρῶντο· τέλος δὲ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παῖει, ὡς πᾶσι δοκεῖν ³ πεπληχέναι τὸν ἄνθρωπον· ⁴ ὁ δ' ἐπαίσει τεχνικῶς πῶς. Καὶ ἀνέκραγον οἱ Παφλαγόνες. Καὶ ὁ μὲν, σκυλεύσας τὰ ὅπλα τῷ ἑτέρῳ, ἐξήει ⁵ ἄδων Σιτάλκην· ἄλλοι δὲ καὶ τῶν Θρᾷκων τὸν

Thracēs primū surrexerunt, & armati ad tibiam saltarunt, salieruntque adeo altè & agilitè, ac gladiis utebantur: ad extremum alter alterum ferit, ut omnibus hominem cecidisse videretur: at ille certo quodam artificio percusserat. Et ibi tum Paphlagonēs clamorem tollebant. Ac is quidem, cū alterum armis ipoliasset, cantans Sitalcā exhibat: alii verò Thracēs alterum

¹ Καὶ πρὸς αὐτὸν ὠρχήσαντο, &c.] *Armatā* quæ dicitur *saltatione*, tibiis interea modulatè canentibus, veteres tam barbari quàm Græci exercere sese & oblectare solebant. De Amazonibus *Callimach.* hym. in *Dian.* v. 241. Πρῶτα μὲν ἐν σακίεσσιν ἐνόπλιον, αὐτοὶ δὲ κύκλῳ

ἐτησάμεναι χόρον εὐρύν· ὑπήισαν δὲ λίγεται

Λεπτάλεον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτήν.

In quem locum vide *Illustr. Spanh.* Observat. p. 291. & binas dissertat. doctif. *Burette* de saltat. veter. (ut eum potissimū nomen) quæ in tomo secundo *Memor. Litter. Academ. Paris.* reperiuntur. Adde *Eruditif. Monfauc. Antiq.* T. 3. p. 2. l. 4. c. 1.

² Καὶ ἤλυντο] Scribitur & ἤλωντο. Malé. Nam ἤλωντο (ut rectè notavit *Portus*) est aor. 2. med. Sic apud *Sophocl.* *Oedip. Tyr.* v. 1335. ἤλυντο. Similiter scribitur aor. 1. *Homer. Il.* μ'. v. 348.

— ὅς πρῶτος ἐσηλατο τεῖχος· *Achaiōn.*

³ Πεπληχέναι] Legitur & πεπληγέναι apud *Athen.* loco cit. Sed rectius MS. *Eton.* & libri editi dant πεπληχέναι.

⁴ ὁ δ' ἐπαίσει, &c.] Itā MS. *Eton.* & editi, quos mihi videre contigit, omnes, *Athen.* exhibet ὁ δ' ἐπίσει &c. quomodo legendum censuit *Muretus*: “Significat enim eum, (verba ejusdem viri eruditi legis) “qui percussus fuerat, artificiosè “quodammodo cecidisse, itā ut “ex accepto vulnere mortuus videretur.” Hanc qui non improbat scripturam, probet ejusdem *Athenæi* πεπληγέναι.

⁵ ἄδων Σιτάλκην] Sic MS. *Eton.* & *Athen.* loco cit. Vulgò legitur Σιτάλκᾱ. quod nonnulli cantionis fuisse genus existimārent: cui nomen fuerit à Sitalce Thracum rege, de quo *Thucyd.* l. 2. c. 29. & *Diodor. Sic.* l. 12. p. 104. Malim equidem, auctoritate MSti *Eton.* & *Athenæi* nixus ipsum Sitalcæ nomen retineri. Moris quippe fuisse barbarorum, ut regum bonorum laudes cantarent, passim testantur auctores. Sic Noster K. Π. p. 6. Φῦναι δὲ ὁ Κύρῳ λέγεται, καὶ ἄδεται ἐτι καὶ νῦν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, &c. *Tacit. de Arminio Ann.* l. 2. extremo; caniturque adhuc barbaras apud gentes — *Amm. Marcell.* l. 24. c. 4. de Persis, — ex usu moris gentici justitiam felicitatēque

ἕτερον ἐξέφερον ὡς τεθνεῶτα· ἦν δὲ ἔδεν πεπονθώς. Ἰ Μετὰ τῆτο Αἰνιάνες καὶ Μάγνητες ἀνέστησαν, οἱ ² ὠρχέοντο τὴν καρπαίαν καλεσμένην ἐν τοῖς ὅπλοις. Ο δὲ τρόπος τῆς ὀρχήσεως ἦν ὁδε. Ο μὲν, παραθέμενος τὰ ὅπλα, σπείρει καὶ ζευγῆλαί, πυκνὰ μέλας ρεφορμενος, ὡς φοβέμενος· ληστῆς δὲ προσέρχεται· 3 ο δ', ἐπειδὴν προΐδῃται, ἀπαντᾷ ἀρπάσας τὰ ὅπλα, καὶ μάχεται πρὸς τὴν ζεύγος· (4 καὶ ἔτοι ταῦτ' ἐποίεν ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλόν) καὶ τέλος ὁ ληστῆς δῆσας τὸν ἄνδρα, καὶ τὸ ζεύγος ἀπάγει.

veluti mortuum efferebant : at illi nihil mali acciderat. Deinde Ænians & Magnetes surrexerunt, qui saltationem *eam*, quæ sementiva vocatur, armati exhibebant. Modus autem saltationis hic erat : Quidam, armis propè appositis, sementem facit & boum jugum agit, frequenter se convertens, quasi sibi metueret : *ad eum* accedit prædo : *cui* ille statim præviso correptis armis occurrit, & ante jugum dimicat : (hi etiam in numerum ad tibiam hæc faciebant) atque tandem prædo, postquam ligavit hominem, jugum

regis sui canoris vocibus extollentes. Dignum autem fuisse Sitalcam, cujus nomen cantu celebrarent Thracæ, abundè docet *Diodor.* Sic loco citato.

1 Μετὰ τῆτο] MS. Eton. Μετὰ τέτες, &c. *Athen.* loco jam sæpè cit. Μετὰ τῆτον, &c.

2 ὠρχέοντο τὴν καρπαίαν] *Hesych.* Καρπία, ὀρχησικὴ Μακεδονική. *Repon.* Καρπαία. *Phavor.* Καρπαία, εἰδὲ ὀρχήσιος· *Suid.* Καρπαία· εἰδὲ ὀρχήσιος· ἔτω Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει. Λέγει δὲ καὶ εἰδὲ ταύτης. *Maxim.* *Tyr. dissert.* 12. p. 128. edit. Cant. — ὡς ἰγὼ εἶδὲ τὰ Αἰνιάνων θεάματα ἐπαίῳ, ὅσα ἐν τῷ τῷ εἰφραίνονται Αἰνιᾶνες, οἱ μὲν δρωῖτες, οἱ δὲ ὀρχηστές. Ἄνδρες δύο μιμνῆσται μάχην, ὑπαυλῶν αἱ ἄλλαι. Ο μὲν αὐτοῖν γειωγός τέ ἐστι, καὶ ἀροῖ· ὁ δὲ ληστῆς, καὶ ὅπλα ἔχει· κίτται δὲ καὶ τῷ γειωγῷ τὰ ὅπλα ἀγχι. Ἐπειδὴν δὲ ὁ ληστῆς ἔλθῃ, ἀφέρει· ὁ γειωγός τὴν ζεύγος, δραμὴν ἐπὶ τὰ ὅπλα, συμπεσόντες μάχονται, παίοντες τὰς ὀψείας, καὶ μιμνῆσται τὰ τραύματα καὶ πτώματα.

3 Ο δ', ἐπειδὴν, &c.] MS. Eton. & edit. quædam vet. ο δ' ἐπειδὴν προσίδητε, &c. *Athen.* ο δὲ, ἐπὶ προΐδῃται, &c.

4 Καὶ ἔτοι ταῦτ' ἐποίεν, &c.] *Suid.* Ρυθμός, τάξις ἑμμελὲς ἀκολούθῃ ἀρμονίας. — Διαφέρει ῥυθμός μετὰ τῷ τὸν μὲν γενικώτερον εἶναι· τὸ δὲ μέτρον ὑπάρχειν εἰδὲ τῷ ῥυθμῷ. Θεωρεῖται γὰρ ὁ ῥυθμός καὶ ἐπὶ τῶν κροτάλων ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ. — Καὶ ἐπὶ αὐλῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιῶντων ὁ ῥυθμός λέγεται, συμμετρία ὡς τῷ χρόνῳ, ἐν ᾧ ἡ κίνησις γίνεσθαι. Adde p. 367. n. 4. Quod ἐν ῥυθμῷ τι ποιεῖς Græcis est, Latinis est *in numerum*, &c. *Virgil. ecl.* 6. v. 27.

*Tum verò in numerum Faunósque
ferásque videres
Ludere, &c.*

Servius : *In numerum ludere*, i. e. saltare ad modum rhythmici & cantilenæ ; vel, ad certam modulationem. Adde *Lucret.* 1. 2. v. 631. Porro *Athen.* exhibet — μάχεται πρὸς ζεύγος ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλόν· cæteris omisiss.

Ενίοτε δὲ καὶ ὁ ἱ Ζευγηλάτης τὸν ληστήν· εἶτα παρὰ τὰς βῆς
 ζεύξας, ὀπίσω τῷ χεῖρε δεδεμένον ἐλαύνει.

Μετὰ τῷτο Μυσὸς εἰσῆλθεν, ἐν ἐκάλῃρα τῇ χειρὶ ἔχων πέλ-
 την· καὶ τοῖς μὲν ὡς δύο ἀνιταττομένων μιμνήμενος ὠρχεῖτο, τοῖς
 δὲ ὡς πρὸς ἓνα ἐχρήτο ταῖς πέλλαις, τοῖς δὲ ἐδινεῖτο καὶ ἕξε-
 κυβίστα, ἔχων τὰς πέλλας· ὥς ὅψιν ἔχων καλὴν φαίνεσθαι.
 3 Τέλος δὲ τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, κροτῶν τὰς πέλτας· καὶ
 ὠκλαζε, καὶ ἀνίστατο· 4 καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐ-
 λὸν ἐποίει. 5 Ἐπὶ δὲ τῷ ἐπιόντες οἱ Μανθινεῖς, καὶ ἄλλοι τι-
 νες τῶν Ἀρκαδίων ἀναστάντες, ἐξοπλισάμενοι ὡς ἐδύναντο κάλ-
 etiam una cum ipso abigit. Nonnunquam & jugarius prædonem
 superat; dein ubi bubus junxit, eum manibus post tergum re-
 vincit agit.

Postea Mysus ingressus est, utraq; manu peltam tenens; ac
 modo quidem ita saltabat, ut eum qui cum duobus pugnat ad-
 versariis imitaretur, modo peltis sic utebatur, quasi cum uno con-
 grederetur; modo se circumagebat & in caput præcipitem se
 projecit, cum nihilominus peltas retineret; adeo ut pulchrum spe-
 ctaculum præbere videretur. Tandem Persico saltabat ritu,
 collidens peltas; in genua etiam procumbebat, & surgebat:
 atque hæc omnia in numerum ad tibiam faciebat. Huic cum
 successissent Mantinenses, ac de cæteris Arcadibus etiam non-
 nulli surrexissent, armis quam potuerunt elegantissimis instructi,

1 Ζευγηλάτης] In lexico Gr. Lat.
 vet. exponitur *Bubulcus*. At *Hesych.*
 & *Phavor.* Ζευγιάτης est γηπών·
 Ζευγηλάτης, μεταβάτης, ἡνίοχος.
 In *Steph.* & *Const.* Thes. reperitur
 vox sine auctore.

2 Ἐξικυβίστα] Noster in *Sympos.*
 haud ita longè ab init. de saltatrice
 quâdam, Μετὰ δὲ τῷτο πύκλα εἰση-
 νίχθη περιμέσ· ξιφῶν ὀρθῶν· εἰς ἃν
 ταῦτα ἡ ὀρχηστὴς ἱκυβίστα τε καὶ ἕξε-
 κυβίστα ὑπερ αὐτῶν. Lexicogr. ad
 verbum hoc citant tantum *Eurip.*
 loco non indic. *Phavor.* Κυβίστα κυ-
 βίως τὸ ἐπὶ κεφαλῇς ῥίπτειν· καὶ τὸ ἀ-
 πλῶς ἐν γῇ κυλιόμενον σρέφειν χεῖρας
 καὶ πόδας. Confer *Ὀδυσσ.* δ'. v. 18.

3 Τέλος δὲ τὸ Περσικόν, &c.] Post
 illa verba ἐνίοτε δὲ ὁ Ζευγηλάτης τὸν

ληστήν, *Athenæus* subjungit, Καὶ τις,
 φησὶ, τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, καὶ κροτῶν
 τὰς πέλλας ὠκλαζε, καὶ ἐξανίστατο. In
 quâ lectione illud τις potissimum
Stephano placuit. Sed illud huic
 inferi loco non opus est. Apud *A-*
thenæum quidem, cum ea omisisset
 omnia, quæ de Myso narrat No-
 ster, necessarium erat. Cæterum,
 de saltatione Persicâ vide *Differ-*
tat. II. K. Π. nostræ præmis. pag. 47.
 ubi pro Αναβ. l. 5. lege l. 6. Adde
J. Pol. l. 4. segm. 100.

4 Καὶ ταῦτα πάντα ἐν, &c.] Vide
 paulò antè scripta p. 426. n. 4.

5 Ἐπὶ δὲ τῷ ἐπιόντες] Sic rectè
 MS. Eton. cum editi plerique pes-
 simè repræsentent Ἐπὶ δὲ τῷ ἐμ-
 πίνοντες, &c.

λιστα, ¹ ἥσαν τε ἐν ῥυθμῷ, πρὸς τὸν ἐνόπλιον εὐθμόν αὐλόμενοι, καὶ ἐπαιώνισαν, καὶ ὠρχήσαντο ὥσπερ ² ἐν ταῖς πρὸς τὰς θεὰς προσόδοις. Ὁρῶντες δὲ οἱ Παφλαγόνες, ³ δεινὰ ἐποιεῖν τοὺς πάντας τὰς ὀρχήσεις ἐν ὅπλοις εἶναι. ⁴ Ἐπὶ τῷ ὁρῶν ὁ Μυσὸς ἐκπληττόμενος αὐτὰς, πείσας τῶν Ἀρκάδων τινὰ ⁵ πε-

in numerum incedebant, cū tibia ipsis *interea* modum caneret armatae saltationi convenientem, pæanēmque canebant, & perinde saltabant atque deorum in supplicationibus *fieri consuevit*. Quæcūm Paphlagonēs viderent, mirificum *quiddam esse* ducebant, saltationes *hæc* omnes in armis fieri. Hic Mysus qui eos videret attonitos, ubi quendam ex Arcadibus, qui saltatricem possidebat, ut id con-

¹ ἥσαν τε ἐν ῥυθμῷ, &c.] Lege modò adlata p. 426. n. 4. & p. 367 n. 1. Sic cui porro libet Socratem audire de saltatione differentem, adeat velim Xenophontis *Sympos.* Adde *Aristoph. Neφ.* v. 651. ubi vide *Scholias.* Kuster. not. p. 59 & in primis *Ex Spanhem.* p. 287. & seq.

² Ἐν ταῖς πρὸς τὰς θεὰς προσόδοις] Vox hæc denotat *supplicationes* quæ diis fiunt; quod jam olim docuerunt viri eruditiss. *Ex. Spanh.* *Observ.* in *Callim.* p. 3. & *Lamb. Bos Animad.* ad *Aristid.* p. 72. *Aristoph. Neφ.* v. 306. Καὶ πρόσδοι μακρῶν ἱερῶν αἶψαι—*Scholias.* Ὁρῶντες καὶ περὶ τὰς βόμης πρόσδοι τοῖς θεοῖς καὶ προσελύσεις. Hinc sua descripsit *Phavorin.* *Aristid.* p. 148. T. 1. edit. *Oxon.* πρῶτον μὲν πανηγυρεῖς καὶ πρόσδοι τοῖς θεοῖς ἦσαν, &c. Idem p. 239. Θυσίαι δὲ καὶ πομπαὶ καὶ πρόσδοι καὶ δεξαμεῖαι δεῶν μετὰ, &c.

³ Δεινὰ ἐποιεῖν] *Amasæus* vertit, *commoti sunt*. Mihi quidem placuit versio *Leunclaviana*: quam tamen perinde atque *Amas.* improbat *J. Cleric.* art. crit. part. 2. c. 2. “Neuter, inquit, vim vocis adsequutus videtur; quæ si posset Latine “exprimi, melius verteretur ab “usu communi abhorrens censēbant.”

Haud ita feliciter. Quod autem vir *κρίκωτα* ibidem addit, *Henricum* utique *Stephanum* δεινὸν ποιεῖν exponere *indignè ferre, queri*, id verò alienum est. Nam aliud sonat δεινὸν ἐποιεῖν, aliud δεινὰ ἐποιεῖν. Hoc mihi certè phrasis indicare videtur, *Paphlagonas* rem, de quâ agitur, in difficillimis atque adò periculosis habuisse. Quapropter mox audiunt ἐκπληττόμενοι. Cæterum, δεινὸν mirum itidem valere videtur *Sophocl. Ajac.* v. 1140.

— δεινὸν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών. Δεινὰ autem ἐποιεῖν dixit *Atticorum* more elegantissimorum, qui adjectivis uti pluralivis solent, ubi vulgò singularia reperiuntur. Vide p. 285. n. 4.

⁴ Ἐπὶ τῷ] MS. *Eton.* Ἐπὶ τῷτοῖς &c. Mihi vulgata placet scriptura; placet &, hoc utique in loco, ejusmodi expositio, quam *Viger.* c. 9. sect. 4. adfert. Certum illud tempus, inquit vir doctus, ὅ *quasi momentum*, quo res aliqua dum fieret aut diceretur, aliquid aliud intervenit. ἐπὶ τῷ dicitur: Gallicè *sur cela; sur* vel *en ces entrefaites*.

⁵ Πειπαμένον, &c.] *Etymol. m.* in v. Πολυπαμένων. Καὶ πᾶσα αὖ τὸ κλησαμένη κυρίως θέρμη καὶ καλὰ χρεῖσι καὶ

παμένον ὀρχηστρίδα, εἰσάγει, σκευάσας ὡς ἐδύνατο κάλλιψαι, καὶ ἀσπίδα δὲς κέφην αὐτῇ. Ἡ δὲ ὠρχήσατο Πυρρήχην ἐλαφρῶς. Ἐνθαυθα κρότος ἦν πολὺς· καὶ οἱ Παφλαγόνες ἡρώτων, εἰ καὶ γυναῖκες συνεμάχοντο αὐτοῖς. Οἱ δ' ἔλεγον ὅτι αὗται καὶ αἱ ³ τρεψάμεναι εἶεν βασιλέα ἐκ τῆ στρατοπέδου. Τῇ μὲν ἔν νυκτὶ ταύτῃ τῆτο τὸ τέλος ἐγένετο.

Τῇ δ' ὑστεραία προσῆλθον ⁴ αὐτὰς εἰς τὸ στρατευμα· καὶ ἔδοξε τοῖς στρατιώταις μῆτε ἀδικεῖν Παφλαγόνας, μῆτε ἀδικεῖσθαι. Μετὰ τῆτο οἱ μὲν πρέσβεις ὥχοντο· οἱ δ' Ἕλληνες, ἐπεὶ δὴ πλοῖα ἱκανὰ ἐδόκει παρεῖναι, ἀναβάντες ἔπλεον ἡμέραν καὶ νύκτα

cederunt, induxisset, eam quàm pulcherrimè poterat ornatam introducit, dato etiam ei scuto leviores. Saltabat illa Pyrrhicham agiliter. Ibi tum plausus ingens excitatus erat; & Paphlagonες interrogabant, an & mulieres unà cum ipsis pugnam capefferent. Responderunt illi, has ipsas regem è castris eiecisse. Et nocti quidem huic finis hic erat impositus.

Postridie ad exercitum eos adducunt; atque militibus decretum erat, ut neque Paphlagonas injurià læderent, neque læderentur *ipsi*. Hoc facto decreto legati discelsere: at Græci, quia satis magna navium adesse copia videretur, consensu iis diem

δὲ πᾶν ὅτι κεν· καὶ πασάμενοι πολλάκις Ξενοφῶν λέγει ἀπὸ τῆ κλησάμενος. Adde p. 222. n. 1. & conf. Nostri *Sympos.* loco cit.

Ἡ δὲ ὠρχήσατο Πυρρήχην, &c.] *f. Poll. l. 4. segm. 96.* Πυρρήχην, εἶδον ἐνόπλιον ὀρχήσεως· de quâ consule *Meurs.* *Miscel. Lac. l. 2. c. 12. & Car. de Aquino Lexicon Milit.* Ab armatis, non sine tubis ac tympanis, peragebatur, cum omni corporum flexu, ad inferendos & declinandos ictus. Lege omnino quæ de eâ scripta sunt *Platonis* de Leg. l. 7. haud procul à fine. Adde *Dionys. Hal. A. R. l. 7. c. 72.* Alii alium ejus auctorem statuerunt: Pyrrhum nonnulli Achillis filium, Pyrrhichum alii quendam Laconem, eam invenisse putant.

καὶ οἱ Παφλαγόνες ἡρώτων, &c.]

Demetr. Phaler. Περὶ Ἑρμην. p. 82. edit. Oxon. Χρηται δὲ τῷ τοιούτῳ εἶδει καὶ Ξενοφῶν, καὶ αὐτὸς δεινότηας εἰσάγει ἐκ χαρίτων· οἷον ἐπὶ τῆς ἐνόπλιον ὀρχηστρίδος· Ερῶθη δὲ ὑπὸ τῆ Παφλαγόνος· εἰ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτοῖς συνεπολέμουν, ἔφη, αὗται γὰρ καὶ ἐτρεψαν τὸν βασιλέα· Διτλή γὰρ ἐμφανέσαι ἡ δεινότης ἐκ τῆ χάριτος· ἡ μὲν, ὅτι ἡ γυναῖκες αὐτοῖς εἰπόντο, ἀλλ' Ἀμαζόνες· ἡ δὲ, καὶ ὁ βασιλέως, εἰ ἕτως ἦν ἀσθενής, ὡς ὑπὸ γυναικῶν φύσει. Vides quàm parum accuratè *Demetrius*, qui dicitur, Nostri verba citat. Sensus utique auctorum, quos citabant, unice spectabant veteres, de vocibus ipsis earumque ordine minùs solliciti.

³ Τρεψάμεναι] Vide sis p. 368. n. 6.

⁴ Αὐτὰς] *Scil.* Paphlagonum legatos.

πνεύμασι καλῶ, ἐν ἀριστερᾷ ἔχοντες τὴν Παφλαγονίαν. Τῇ δ' ἄλλῃ ἀφικνῆναι εἰς Σινώπην, καὶ ὠρμίσαντο ¹ εἰς Ἀρμῆνην τῆς Σινώπης. Σινωπεῖς δὲ οἰκῶσι μὲν ἐν τῇ Παφλαγονικῇ, Μιλησίων δ' ἀποικοὶ εἰσὶν. ² Οὗτοι ξένια πέμπουσιν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλφίτων μὲν ³ μεδίμνους τρισχιλίους, οἶνον δὲ κεράμια χίλια καὶ πεντακόσια. ⁴ Καὶ Χειρίσοφος ἐνταῦθα ἦλθε τρίηρεις ἔχων. Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται προσεδόκων ἄγοντά τι σφίσιν ἤκειν· ὁ δὲ ἦγε μὲν ἑδὲν, ἀπηγγέλλετο δὲ ὅτι ἐπαινοίη αὐτὸς καὶ Ἀναξίβιος ὁ ναύαρχος καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ὅτι ὑπισχνεῖτο Ἀναξίβιος, εἰ ἀφικνοῖντο ἔξω τῷ Πόντῳ, μισθοφορὰν αὐτοῖς ἔσεσθαι.

Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ Ἀρμῆνῃ ἔμειναν οἱ στρατιῶται ἡμέρας πέντε. Ὡς δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐδόκην εἰς γυῖς γίνεσθαι, ἤδη μᾶλλον ἢ πρόσθεν εἰσῆκει αὐτὸς, ὅπως ἂν καὶ ἔχοντες τι οἴκαδε ἀφίκοιντο.

ac noctem vento secundo navigabant, cūm Paphlagoniam ad finistram haberent. Altero die Sinopen perveniunt, & naves ad Harmenen Sinopes appulerunt. Sinopenfes agro Paphlagonum habitabant, & Milesiorum sunt coloni. Mittunt hi Græcis hospitalia munera, farinæ medimnos ter mille, vini amphoras mille, quingentas. Atque huc Cherisophos cum triremibus venit. Et milites quidem id futurum sperabant, ut, cūm veniret, ipsis aliquid adferret: at nihil adferebat ille, sed duntaxat renuntiabat eos tum Anaxibium navarchum tum cæteros collaudare, eundemque Anaxibium pollicitum esse, si è Ponto excederent, stipendium ipsis fore numeratum.

Ac apud Harmenen quidem illam dies quinque commorati sunt milites. Cūmque propius sibi à Græciâ viderentur abesse, jam magis quàm antea subiit animos eorum cogitatio, quonam modo fieri posset ut domum lucelli aliquid nacti pervenirent,

¹ Εἰς Ἀρμῆνην] Scribitur aliàs sæpè nomen Ἀρμῆνη, & cum spiritu leni, *Stephan Byzant.* Ἀρμῆνη, κώμη Παφλαγονίας — Παρὰ δὲ Ξενοφῶντι ἐν Ἀναβάσει, Ἀρμῆνην διὰ τῆς η. ubi reponendum, opinor, ἐν Ἀναβάσει ἔκτῃ vel 5. cūm alibi ferè soleat *Steph.* librum cujusque operis citare. Sed de Harmene plura in *Ind. Geogr.*

² Οὗτοι ξένια πέμπουσιν] Inspice pag. 332. n. 6.

³ Μεδίμνος — κεράμια] Consule Indic. ejusmodi vocibus exponendis destinatum.

⁴ Καὶ Χειρίσοφος ἐνταῦθα, &c.] Respice p. 337, & seq.

⁵ Εἰσῆκει αὐτὸς, &c.] Intellige φρονίς, ἐννοία vel etiam vocem istis adfinem. Plenius *Ælian.* H. V. l.

Ηγήσαντο ἔν, εἰ ἓνα ἔλοινο ἄρχοντα, μάλλον ἂν, ἢ ¹ πολυαρχίας ἕσης, δύνασθαι τὸν ἓνα ² χρῆσθαι τῷ στρατεύματι, καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας· καὶ εἰ τι δέοι λανθάνειν, μάλλον ἂν καὶ κρύπτεσθαι· καὶ εἰ τι αὖ δέοι φθάνειν, ἥτιον ἂν ³ ὑπεριζειν· ἔγὰρ ἂν λόγων δεῖν πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ τὸ δόξαν τῷ ἐνὶ περαιοῦναι ἂν· τὸν δὲ πρόσθεν χρόνον ⁴ ἐκ τῆς νικώσης ἐπραττοῦσαν πάντα οἱ στρατηγοί. Ὡς δὲ ταῦτα διανοῶντο, ἐτρέποντο ἐπὶ τὸν Ξενοφῶντα· καὶ οἱ λοχαγοὶ ἔλεγον, προσιόντες αὐτῷ, ὅτι ἡ στρατιὰ ἔτι γνώσκει· καὶ εὖνοιαν ἐνδεικνύμενος ἕκαστός τις ἔπειθεν αὐτὸν ὑποσῆναι τὴν ἀρχήν. Ὁ δὲ Ξενοφῶν ⁵ τῇ μὲν ἐβόλετο ταῦτα, νομίζων καὶ τὴν τιμὴν μείζω ἔτις ἑαυτῷ γίνεσθαι ⁶ καὶ πρὸς τὰς φίλους, καὶ εἰς τὴν ⁷ πόλιν τένομα μεί-

Existimabant ergo, si unum sibi in principem eligerent, magis, quam sub multorum principatu, posse illum unum exercitus uti opera tam noctu quam die; & si quid latere oporteret, magis etiam occultare posse; ac si quid porro anteventendum esset, minus occasione defuturum: nec enim colloquiis inter se opus fore, sed quod uni decretum esset id perfici; superiore vero tempore duces omnia ex sententiâ quæ vicerat gerebant. Cum hæc cogitaret, ad Xenophontem se convertebant; & cohortium præfecti, eum cum audiissent, exercitum sic statuere aiebant; ac benevolentiam unusquisque suam erga eum declarans, eum, ut principatum susciperet, suadebat. Et Xenophon idcirco quidem hæc volebat, quod existimaret cum apud amicos majorem ita honorem sibi habitum, tum nomen ipsius suam ad civitatem amplius

12. C. 1. Εκ δὲ τούτων εἰσῆλθε τὴν Ἀσπασίαν μνήμη, &c.

1 Πολυαρχίας, &c.] *Homero* II. β'. v. 204. est πολυκοιρανία. In lexicis autem stat ἀδισπότως.

2 Χρῆσθαι τῷ στρατεύματι.] Plenius Noster K. Π. p. 2. — χρῆσθαι πειθομένοις, &c. ubi tamen vide notata in *Addend.*

3 Ὑπεριζειν.] *Schol. in Thucyd.* l. 6. c. 69. Ὑπεριζον μὲν ἦγον, ὕπερον ἤρχοντο. Ad verbum sonat tardius quam par fuerit, aliquò pervenire: vel, — aliquid perficere.

a

4 Εκ τῆς νικώσης.] *Scil.* γνώμης. Eadem vox passim ellipsin patitur, *Thucyd.* lib. 2. c. 43. Κοινῇ γὰρ, &c. *Scholias.* γνώμη δηλονότι. Potest etiam exaudiri ψήφου, de cuius ellipsi vide p. 62. n. 1. Lege omnino *Grot.* de B. & P. l. 6. c. 5. sect. 17.

5 Τῇ μὲν.] Valet hinc ταύτη μὲν. *Moschorul.* & *Phavor.* τῇ, ἀντὶ ταύτης, i. e. idè vel eatenus.

6 Καὶ.] Deest in MSto *Eton.*

7 Πόλιν τένομα, &c.] Vide p. 165. n. 5. & p. 171. n. 3.

ζον ἀφίξεσθαι αὐτῷ· τυχὸν δὲ καὶ ἀγαθὲ τινος ἂν αἴτιος τῇ στρατιᾷ γενέσθαι.

Τὰ μὲν δὴ τοιαῦτα ἐνθυμήματα ἐπῆρεν αὐτὸν ἐπιθυμεῖν αὐτοκράτορα γενέσθαι ἄρχοντα. Οπότε δ' αὖ ἐνθυμοῖτο ὅτι ἄδηλον μὲν παντὶ ἀνθρώπῳ ὅπῃ τὸ μέλλον ἔξει, διὰ τῆς τοῦ δὲ κίνδυνος εἴη μὴ καὶ τὴν προειρησμένην δόξαν ἀποβάλοι, ἢ πορεῖτο. Απορρομένῳ δὲ αὐτῷ διακρίναι. ἔδοξε κράτιστον εἶναι τοῖς θεοῖς ἀνακοινῶσαι· καὶ παρασησάμενος δύο ἱερεῖς, ἐθύετο τῷ ¹ Διὶ τῷ Βασιλεῖ, ὅσπερ αὐτῷ ² Μανιεῦδος ἦν ἐκ Δελφῶν· ³ καὶ τὸ ὄναρ δὴ ἀπὸ τῆς τῆς θεῶν ἐνόμιζεν ἐωρακέναι, ὃ εἶδεν ὅτε ⁴ ἤρχετο ἐπὶ τὸ συνεγξιμελεῖσθαι τῆς στρατίας καθίστασθαι. Καὶ ὅτε ἔξ Εφέου δὲ ὤρματο ⁵ Κύρῳ συσθασόμενος, ⁶ αἰετὸν ἀνεμιμνήσκετο

perventurum; forsan etiam futurum ut emolumenti aliquid ipse exercitui adferret.

Hujusmodi sanè cogitationes eum ad munus imperatoris, qui suo unus arbitrio res administraret, expetendum incitabant. Contrà verò cùm secum perpenderet nulli non homini obscurus esse futuros eventus, ideoque periculum esse nè gloriam prius partam amitteret, hæsitabat. Cùm ἰὰ quidnam eligendum esset dubitaret, visus est sibi rectissimè facturum, si deos consuleret: itaque duobus sacerdotibus adhibitis, Jovi regi rem sacram faciebat, qui *oraculo Delphis edito* ipsi fuerat præsignificatus; & ab eodem sanè deo sominum illud *profectum* vidisse se existimabat, quod vidit quo tempore fuerat ad curam exercitus unà cum aliis gerendam constitutus. Et cùm ex Epheso egressus esset, ut Cyro commendaretur, recordabatur aquilam sibi dex-

¹ Διὶ τῷ Βασιλεῖ] Jovis hujusce meminit *J. Poll.* l. 8. segm. 122. & templi eidem dicati *Pausan.* l. 9. c. 39. Eundem hoc titulo (quod monuit *Cel. Grammius*) apud Athenienses coli solitum indicant *Harporat. Hesych. & Phavor.* ad Βασίλειον σοά. Cæterum, Δία ἐπὶ κλησιν Σωλήρα vidimus suprà pag. 333. Illi verò Xenophontem, utpote Atheniensem, vota sua commendare Delphorum jussit oraculum.

² Μανιεῦδος] Vocem hanc non agnoscit *Constant.* ad eandem *Sce-*

phanus citat *Synesium*, prætereà neminem. Confer p. 178.

³ Καὶ τὸ ὄναρ δὴ, &c.] Lege p. 187, & seq.

⁴ ἤρχετο] *Adi* p. 170. n. 3.

⁵ Κύρῳ συσθασόμενος] Respice p. 179.

⁶ Αἰετὸν ἀνεμιμνήσκετο, &c.] Et ex oscinum cantu, & è præpetum volatu veteres auguria captasse, notissimum est. Vide sis *Cicer.* epist. l. 6. epist. 6. & *Virgil.* *Æneid.* l. 3. v. 361. & *J. F. Gronov.* & *Serv.* ad loca. Adde *A. Gell.* l. 6. c. 6. Aquilam

ἐαυτῷ δεξιὸν φθεγγόμενον, καθήμενον μέντοι, ὅνπερ ὁ μάντις
 προπέμπων αὐτὸν ἔλεγεν, ὅτι μέγας μὲ οἰωνὸς εἴη καὶ ἔκ
 ιδιωτικός, καὶ εὐδοξός, ἐπίπονος μέντοι· τὰ γὰρ ὄρνεα μάλιστα
 ἐπιτίθεσθαι τῷ αἰετῷ καθήμενῳ· ἔθεν μέντοι χρηματιστικὸν
 εἶναι τὸν οἰωνόν· 3 τὸν γὰρ αἰετὸν περιπετόμενον μάλλον
 λαμβάνειν τὰ ἐπιήδεια. 4 Οὕτω δὲ θυομένῳ αὐτῷ διαφανῶς
 ὁ θεὸς σημαίνει μήτε προσδεῖσθαι τῆς ἀρχῆς, μήτ', εἰ 5 αἰ-
 ροῖντο, ἀποδέχεσθαι. Τῷτο μὲ δὴ ἔτως ἐγένετο. Ἡ δὲ 5 στρατιά
 συνῆλθε, καὶ πάντες ὁρῶντες ἕνα αἰρεῖσθαι· καὶ ἐπὶ τῷτο ἔδοξε,

tram oblatam quæ clangorem edebat, sedebat tamen, quod vates,
 eum qui comitabatur, augurium esse dixerat magnum, minimèque
 privatum in hominem cadere; idémque esse gloriosum, at labo-
 riosum tamen: cæteras enim aves sedentem aquilam maxime ad-
 gredi: neque verò lucri quid portendere hoc augurium; potius
 enim circumvolitantem aquilam alimenta rapere solitam. Ei ita-
 que sacrificanti apertè significavit deus, magistratum hunc neque
 expetere eum oportere, neque, si eum legerent, suscipere. Et hoc
 quidem sic accidit. Cæterum convenit exercitus, omnesque ad-
 eò unum esse deligendum aiebant: atque hoc ubi decretum fu-

quilam in primis magnarum re-
 rum auspicia facere putarunt. No-
 ster K. Π. p. 100. de præpete: ἐπεὶ δὲ
 αὐτοῖς αἰεὶς δεξιὸς φανείη προηϊεῖτο,
 προσευξάμενοι, &c. & p. 160. αὐτὸς
 δ' ἐπιπλάμεν αἰετῷ, &c. ubi vide
 n. 1. Adde Theocrit. Idyl. 17. v. 71.
 Dextrâ autem quæ à parte erant
 conspectæ, Græci faustas duce-
 bant. Homer. Il. γ'. v. 281, & seq.

Ὡς ἄρα οἱ ἐπὶ νόμῳ ἐπέπτατο δεξιὸς
 ὄρνις,

Αἰεὶς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἰαχελάος
 Ἀχαιῶν,

Θάρσυνε οἰωνῶ· — Adde Il. ω'. v.
 310, & seq.

Dextram verò partem fuisse eam,
 quæ solem orientem spectabat, ex
 Il. μ'. v. 239, & seq. liquidò con-
 stat. Lege omnino Archæol. Gr.
 l. 2. c. 15.

1 Ονπερ] Sic scribendum censui:
 unde exoritur dictionis Atticæ ele-
 gantia, quam sæpè suprâ notavi-
 mus. Sic p. 84. Καὶ γὰρ ᾗδαι αὐτὸν,
 ὅτι μέσον, &c. ubi vide n. 2. Adde
 pag. 407. n. 5. & loca ibi citata.
 Hactenus legebatur ὥσπερ, quod in
 ὅπερ mutatum voluit Leuncl.

2 Οὐκ ιδιωτικός] I. e. ad eum u-
 nicè pertinere, qui publico fun-
 geretur officio. Vide, si libet, p.
 211. n. 6.

3 Τὸν γὰρ αἰετὸν περιπτόμενον, &c.]
 Consule Archæol. Gr. l. 2. c. 15.

4 Οὕτω δὲ θυομένῳ, &c.] Ad illa
 jam redit, quæ modò his exposu-
 erat verbis, — ἰθύετο τῷ Διὶ τῷ,
 &c.

5 Αἰροῖντο] Confer p. 421. n. 1.

6 Ἐλεγον ἕνα αἰρεῖσθαι] Vide p.
 411. n. 6.

¹ προεβάλλοντο αὐτόν. Επειδὴ δὲ ἐδόκει δῆλον εἶναι ὅτι αἰρή-
σονταί αὐτόν εἴ τις ² ἐπιψηφίζοι, ἀνέστη, καὶ ἔλεξε τάδε.

“ Εγὼ, ὦ ἄνδρες, ἡδομαι μὲν ὑπὸ ὑμῶν τιμώμενος, εἴπερ ἄν-
“ θρωπός εἰμι, καὶ χάριν ἔχω, καὶ εὐχομαι δέναι μοι τὸς θεὸς
“ αἴτιον τινὸς ³ ὑμῖν ἀσάθε᾽ γενέσθαι· τὸ μὲν μοι ἐμὲ προκρίθηναι
“ ὑφ’ ὑμῶν ἄρχοντα, ⁴ Λακεδαιμονίᾳ ἄνδρὸς παρόντος, ἔθ’ ὑ-
“ μῖν, ἔτ’ ἐμοὶ δοκεῖ συμφέρον εἶναι, ἀλλ’ ἤτιον ἂν διὰ τῆτο
“ ⁵ τυγχάνειν, εἴ τι δέοισθε, παρ’ αὐτῶν· ἐμοὶ δ’ αὖτ’ ⁶ πάνυ
“ τι νομίζω τῆτο ἀσφαλὲς εἶναι. ⁷ Οὐ γὰρ ὅτι καὶ τῇ πατρίδι
“ μετ’ ἐπρόσθεν ἐπαύσαντο πολεμεῦντες, πρὶν ἐποίησαν πᾶσαν
“ τὴν πόλιν ὁμολογεῖν, Λακεδαιμονίᾳ καὶ αὐτῶν ἡγεμόνας εἶναι.
“ Επεὶ δὲ τῆτο ὁμολόγησαν, εὐθύς ἐπαύσαντο πολεμεῦντες, καὶ
“ ἔκτετι πέρα ἐπολιόρησαν τὴν πόλιν. Εἰ ἔν ταῦτα ἐγὼ ὁρῶν

isset, ipsum *Xenophontem eligendum* proponebant. Cum autem pa-
lām adpareret futurum ut ipsum deligerent, si quis suffragia illo-
rum exquireret, surrexit, & in hanc sententiam loquutus est :

“ Equidem, viri, lætitiā ex honore, quo à vobis adfectus
“ sum, percipio, siquidem homo sum, & gratias vobis habeo, de-
“ ὅςque precor eam mihi facultatem dent, ut vobis boni alicujus
“ auctor existam : verum me ante alios imperatorem à vobis
“ designari, cum Lacedæmonius nobis adsit, neque ex re vestrà,
“ neque ex meā esse videtur, sed minus vos propterea ab eis ali-
“ quid impetraturos, si quid eos rogetis ; mihi verò non admo-
“ dum hoc fore tutum existimo. Video enim prius ipsos non
“ fecisse finem gerendi adversus patriam meam belli, quàm ci-
“ vitatem totam confiteri coëgissent, Lacedæmonios ipsorum
“ etiam duces esse. Hoc autem ubi confessi sunt, bello statim
“ finem imposuerunt, nec amplius urbem nostram oppugnā-
“ runt. Si ergo cum hæc perspiciam nihilominus viderer, ubi-

¹ Προεβάλλοντο] Eam verbi hu-
jus significationem, quam versio
exhibet, exemplis adlatis confir-
mat Budæus Comm. L. G. pag.
453, & seq.

² Επιψηφίζοι] Consule p. 399.
p. 4.

³ Ὑμῖν] Italegendum rectè conje-
cit Muretus. Vulgò scribitur ὑμῶν.

⁴ Λακεδαιμονίᾳ ἄνδρὸς, &c.] Vide

p. 213. n. 7.

⁵ Τυγχάνειν, εἴ τι δέοισθε, παρ’, &c.]
Distinctio ponenda videtur post δέ-
οισθε, quæ aliis in libris omittitur.

⁶ Πάνυ τι, &c.] Consule K. Π.
p. 1. & in *Addend.* scripta p. 672.
ad v. πάντη.

⁷ Οὐ γὰρ ὅτι καὶ, &c.] Videndi
Thucyd. & Noster in *Hist. Gr.* pas-
sim. Adde p. 213. n. 7.

“δοκοῖν, ὅπερ δυναίμην, ἐν αὐτῷ ἄκυρον ποιεῖν τὸ ἐκείνων ἀξιο-
 “μα, ἐκεῖνο ¹ ἐννοῶ, μὴ λίαν ἂν ταχὺ σωφρονισθεῖν. ² Ο δ’
 “ὕμεῖς ἐννοεῖτε, ³ ὅτι ἥττον ἂν γάσις εἴη ἐνὸς ἀρχοντος ἢ πολ-
 “λῶν, εὖ ἴσῃ ὅτι ἄλλον μὲν ἐλόμενοι ἐκ εὐρήσετέ με σασιάζοντα·
 “νομίζω γὰρ ὅτι ὅστις ἐν πολέμῳ ὦν σασιάζει πρὸς ἀρχοντα,
 “πρὸς τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν σασιάζει· ἂν δ’ ἐμὲ ἔλθῃ, ἐκ ἂν
 “θαυμάσαιμι εἰ τινα εὐροίῃς καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοὶ ἀχθόμενον.”

Ἐπεὶ δὲ ταῦτ’ εἶπε, πολλὸν πλείονες ἐξανίσταντο, λέγοντες
 ὡς δέοι αὐτὸν ἀρχεῖν. Ἀγασίας δὲ ὁ Στυμφάλιος εἶπεν ὅτι
 γελοῖον εἶναι, ⁴ εἰ ἔτιωσ ἔχει, ὡς ὀργιῶνται Λακεδαιμόνιοι, καὶ
 εἰ σὺνδειπνοὶ συνελθόντες μὴ Λακεδαιμόνιον συμποσίαρχον
 αἰρῶνται· ⁵ ἐπεὶ εἰ ἔτιω γε τῷτ’ ἔχει, ἔφη, ἔδὲ λοχαγεῖν ἡμῖν

“cunque possim, illorum ibi auctoritatem irritam facere, id uti-
 “que mecum reputo sollicitus, nè celeriter admodum ad sanam
 “mentem reducar. Quod autem vos cogitatis, minus seditio-
 “num fore in unius quàm multorum imperio, certò sciatis ve-
 “lim, si alium deligatis, vos me seditiosum nequaquam repertu-
 “ros: arbitror enim illum, qui se in bello contra imperatorem
 “seditiosè gerit, adversus suam ipsius salutem seditiosum esse:
 “quòd si me delegeritis, mirum mihi non erit, si quem tam vo-
 “bis quàm mihi offensum inveniatis.”

Posteaquam hæc loquutus esset, multo plures exsurgebant,
 qui ei munus imperatorium suscipiendum dicerent. Et Agasias
 Stymphalius ridiculum aiebat esse, si ità res se habeat, Lacedæ-
 monios utique fore irritatos, etiam si convivæ congressi alium
 quàm Lacedæmonium convivii magistrum deligant: nam si hoc
 ità se habeat, inquit, nè nobis quidem esse cohortium præfectis

¹ Εἰννοῶ] Respice p. 264. n. 4.

² Ο δ’ ὕμεῖς] Adj. p. 384. n. 4.

³ Ὅτι ἥττον ἂν γάσις εἴη ἐνὸς, &c.] Sententiam versùs Homericì, qui secundæ raphsodiæ 204 est, sæpè exprimunt auctores. Vide sis C. Nep. in vitâ Dion. sect. 6.

⁴ Εἰ ἔτιωσ ἔχει, ὡς ὀργιῶνται, &c.] Sic editio Steph. MS. Eton. dat — ἔχει, ὀργιῶνται, &c. Reponendum censuit Leuncl. — ἔχει, ὡς ἐκ ὀργιῶνται, &c. unde sensum hunc

elicit, Si soli Lacedæmonii habere imperium debeant, ridiculum sit, non tunc etiam ipsos irasci, cùm nonnullis, ut unâ prandeant, convenientibus, magisterium convivii Lacedæmonio non defertur.

⁵ Ἐπεὶ εἰ ἔτιω γε, &c.] De voce primâ vide p. 188. n. 4. Cæterùm, loci scripturam MS. Eton. integram servavit: cùm libri editi perperam repræsentent, ἐπεὶ ἔτιω γε τῷτ’ ἔφη, &c.

ἔξουσιν, ὡς ἔοικεν, ὅτι Ἀρκάδες ἐσμέν. Ἐνταῦθα δὴ, ¹ ὡς
εὖ εἰπόντος τῷ Ἀγασίῳ, ἀνεθορύβησαν.

Καὶ ὁ Ξενοφῶν, ἐπειδὴ εἴωρα πλείονος ἐνδέον, παρελθὼν εἶ-
πεν, “ Ἀλλ’, ὦ ἄνδρες, ² ἔφη, ὡς πάνυ εἰδῆτε, ³ ὁμνύω ὑμῖν
“ θεὸς πάντας καὶ πάσας, ἢ μὴν ἐγὼ, ἐπεὶ τὴν ὑμέτεραν Γνώμην
“ ἡσθάνομην, ⁴ ἐθυόμην εἰ βέλγιον εἴη ὑμῖν τε ἐμοὶ ἐπιρρέψαι
“ ταύτην τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐμοὶ ὑποσῆναι· καὶ ἐμοὶ οἱ θεοὶ ἔτῳς ἐν
“ τοῖς ἱεροῖς ἐσήμηναν, ὡς καὶ ἰδιώτην ἂν Γινῶναι, ὅτι ταύτης
“ τῆς μοναρχίας ἀπέχεσθαι με δεῖ.” Οὕτω δὴ Χειρίσοφον
αἰρῶναι. Χειρίσοφος δ’ ἐπεὶ ἠρέθη, παρελθὼν εἶπεν, “ Ἀλλ’,
“ ἔφη, ὦ ἄνδρες, τῆτο μὲν ἴσῃ ὅτι ἐκ ἂν ἔλωγε ἑσασίαζον, εἰ
“ ἄλλον εἴλεσθε. Ξενοφῶντα μὲν, ἔφη, ὠνήσατε ἔχοντες ἐλόμενα·
“ ὡς καὶ νῦν Δέξιππος ἤδη διέβαλεν αὐτὸν πρὸς Ἀναξίβιον ὅ, τι
“ ἐδύνατο, ⁵ καὶ μάλιστα ἐμὲ αὐτὸν σιγάζοντος. Οὐδὲ ἔφη νομί-

licebit, uti videtur, quippe qui simus Arcades. Tum verò, quasi rectè loquutus esset Agasias, admurmurârunt.

Et Xenophon, cum videret pluribus opus esse, progressus *in medium* ait, “ At verò, milites, ut planè rem intelligatis, vobis
“ per deos & deas omnes juro, me certè, posteaquam volunta-
“ tem vestram perspexissem, maçtatis hostiis *per exta* quæsîsse,
“ vobisne satius esset imperium hoc mihi committere, ac mihi
“ *illud ipsum* suscipere: deòsque *adeò* sic mihi in *extis rem omnem*
“ significâsse, ut vel *extispicii* rudis intelligeret, ab hoc singulari
“ imperio mihi abstinendum esse.” Ità demum Cherisophum deligunt. Et Cherisophus posteaquam delectus esset, *in medium* progressus ait, “ At scitis hoc certè, milites, nullam me sediti-
“ onem excitaturum fuisse, si alium delegissetis. Cum Xeno-
“ phonte quidem à vobis benè actum est, quòd eum non legistis:
“ quippe eum modò Dexippus apud Anaxibium, quantum po-
“ tuit, criminatus est, cum ipse maximè eum oblicere juberem.

¹ Ὡς εὖ εἰπόντος, &c.] Vide p. 338.n.3.

² Ἐφη] Adi p.159.n.7.

³ Ὁμνύω — ἢ μὴν] Respice p.140.n.2.

⁴ Ἐθυόμην, εἰ, &c.] Lege p.414.n.3.

⁵ Καὶ μάλιστα ἐμὲ, &c.] MS. Eton. καὶ μάλιστα ἐμὲ αὐτὸν δοξάζον-
τος. Sed vulgatam lectionem stabilit Hesychius: Σιγάζοντες, Ξε-
νοφῶν ἐν Ἀναξίβει ἐπὶ τῷ σιγαῖν λι-
παρεῖτα. Scribe λιπαρεῖτος.

“ ζειν αὐτὸν Τιμασιῶνι μᾶλλον συνάρχειν ἐθέλῃσαι Δαρδανείῳ ὄντι τῷ Κλεάρχῳ στρατεύματος, ἢ ἐαυτῷ, Λάκωνι ὄντι. “ Ἐπεὶ μέντοι ἐμὲ εἴλεσθε, ἔφη, καὶ ἐγὼ πειράσομαι ὅ, τι αὖν δύναμαι ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιεῖν. ¹ Καὶ ὑμεῖς ἔτῳ παρασκευά- “ ζεσθε, ὡς αὐρίον, ἐὰν πλῆξῃ, ² ἀναξόμενοι· ὁ δὲ πλῆξῃ ἔσαι “ εἰς Ἡράκλειαν· ἀπανίας ἔν δ’ ἐκεῖσε πειράσθαι ἡκεῖν· τὰ “ δὲ ἄλλα, ἐπειδὴν ἐκεῖσι ἔλθωμεν, βελευσόμεθα.”

Ἐντεῦθεν τῇ ὑπεραία ἀναγόμενοι πνεύματι καλῷ ἔπλεον ἡμέρας δύο παρὰ γῆν. Καὶ παραπλεύοντες ³ ἐθεώρουν τὴν τ’ Ἰασωνίαν ἀκτὴν, ἐνθα ἡ Ἀργὼ λείβεται ὀρμίσσασθαι, καὶ τῶν ποταμῶν τὰ στόματ’ ἄνωγον μὲν τῷ Θερμῳδοντί, ἔπειτα δὲ τῷ Ἀλυοῖ, μετὰ δὲ τῷ Παρθενίῳ· τῷ δὲ παραπλεύσαντες, ⁴ ἀφίκοντο εἰς Ἡράκλειαν, πόλιν Ἑλληνίδα, Μεγαρέων ἀποικον, ἔσαν δ’ ⁵ ἐν

“ Aiebat autem existimare se malle eum in munere imperatorio “ collegam habere Timasionem Dardanum de Clearchi exerci- “ tu, quàm se natione Laconem. Cùm verò me delegeritis, ait, “ conabor & ipse quantum in me erit vobis commodare. Et vos “ quidem sic vosmet comparate, ut cras, si commodè navigare liceat, “ solvamus: Heracleam autem navigandum erit: omnibùsque “ adeò danda est opera ut eò perveniant: de cæteris, cùm eò per- “ venerimus, consultabimus.”

Inde postero die cùm vento secundo solvissent, biduum propter oram navigabant. Ac dum propter eam navigabant, litus Iasonium adspectabant, ad quod Argo fertur adpulisse, itémque fluminum ostia; primum Thermodontis, deinde Halyos, deinde Parthenii: hunc autem prætervecti, Heracleam perveniunt, urbem Græcam, Megarensium coloniam, in Maryandenorum agro

¹ Καὶ] Consule p. 255. n. 2.

² Αναξόμενοι] Confer p. 406. n. 2.

³ Εθεώρουν τὴν τ’ Ἰασωνίαν, &c.] Conf. Strab. l. 11. p. 798. Apollon. Rhod. Argon. l. 2. extr. & Orph. Argon. v. 780, & seq.

⁴ Αφίκοντο εἰς Ἡράκλειαν, &c.] Diodor. Sic. l. 14. p. 261. Οἱ μὲν ἄλλοι Σινωπεῖς φιλοφρόνως αὐτὰς ξενίσαντες, ἀπέπεμψαν αὐτὰς κατὰ θάλατταν εἰς Ἡράκλειαν Μεγαρέων ἀποικον· καὶ καθωρμίσθη πᾶς ὁ στόλος.

τὴν Ἀχερῶσιν χερσόνησον, ὅπως φα- σὶν Ἡρακλῆα τὸν ἐξ αὐτῆς Κέρβερον ἀναγαγεῖν. Vide celeb. Montfaucon. Antiq. T. 1. part. 2. p. 216.

⁵ Ἐν τῇ Μαρυανδηνῶν, &c.] Nomen hoc aliter scriptum videre est K. Π. p. 5. Dionys. Perieg. v. 787.

Παφλαγόνες δ’ ἐπὶ τοῖσιν ἐπ’ ἡϊόνισσι νύκονται,

Καὶ Μαριανδυῶν ἱερὸν πῖδον· ἐνθ’ ἐπέπαιον

Οὐδ’ αἶψα Κρονίδαο μέγαι κύνα, χαλκροφῶντα,

τῇ Μαρυανδηνῶν χώρα. Καὶ ὠρμίσαντο παρὰ τῇ Αχερ-
σιάδι Χερρόνησιν· ἔνθα λέγεται Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον
κύναν καλᾶσθαι· ¹ ἔ νῦν τὰ σημεῖα δεικνύκει τῆς καλᾶ-
σεως, τὸ βάθος πλεον ἢ ἐπὶ δύο στάδια. Ἐνλαῦθα τοῖς Ελ-
λησιν οἱ Ἡρακλεῶται ξένια πέμπουσιν, ἀλφίτων μεδίμνος
τρισχιλίους, καὶ οἶνς κεράμια δισχίλια, καὶ βῆς εἴκοσι, καὶ
οἷς ἐκατόν. Ἐνλαῦθα διὰ τῷ πεδίῳ ῥεῖ ποταμός, Λύκος ὀ-
νομα, εὖρος ὡς δύο πλέθρων·

Οἱ δὲ στρατιῶται συλλεγόντες ² ἐβλεπόντο τὴν λοιπὴν πορείαν
πότερον κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν χρὴ ³ πορεύεσθαι ἐκ τῷ Πόντῳ.
Ἀναστὰς δὲ Λύκων Ἀχαιὸς, εἶπε, ⁴ “Θαυμάζω μὲν, ὦ ἄνδρες,
“ τῶν στρατηγῶν, ὅτι ἔ πειρῶνται ἡμῖν ἐκπορίζειν ⁵ σιτηρέσιον·

fitam. Et portum propter Acherusiadem Chersonesum capie-
bant; ubi dicitur Hercules ad Cerberum canem descendisse; quo
nunc etiam loco monstrant incolæ descensus monumenta, voragi-
nem plus quàm duo stadia altam. Mittunt huc Græcis Heracleotæ
hospitalia munera, farinæ ter mille medimnos, vini bis mille am-
phoras, viginti boves, oves centum. Labitur ibi per campum
amnis, cui nomen Lycus, latitudine duum ferè plethrorum.

At milites unum in locum congregati deliberabant utrùm terrâ
potius an mari reliquum iter è Ponto conficiendum esset. Cùm
autem Lycon Achæus surrexisset, in hanc sententiam loquutus est,
“ Miror equidem, viri, duces operam non dare ut stipendium
“ ad victum parandum nobis suppeditent: nam dona quæ acce-

Χερσὶν ἀνελκόμενοι μετὰ λῶφρον·
Ἡρακλῆς,

Διόν, &c. Adde *Mel.* l. 1. c. 19.

1 Οἱ] MS. Eton. 7. Cæterum, de
verbo δεικνύκει vide p. 421. n. 1.

2 Εβλεπόντο τὴν λοιπὴν, &c.] Vul-
gò ponitur distinctio post πορείαν,
quasi vox hæc similiter cum ἐβ-
λεπόντο construeretur, atque suprâ
paulò p. præced. τὰ ἄλλα cum βε-
βαιωμένα. Malim ipse τὴν πορείαν
cum πορεύεσθαι conjungere: nec
alia, opinor, *Stephani* fuit senten-
tia; quippe qui locum ità distin-
xit, Οἱ δὲ στρατιῶται συλλεγόντες ἐ-

βλεπόντο, τὴν λοιπὴν πορείαν πότε-
ρον κατὰ γῆν ἢ κατὰ, &c. Vide sis
p. 337. n. 6.

3 Πορεύεσθαι] Vide pag. 354. n. 4.

4 Θαυμάζω — τῶν στρατηγῶν] Si-
militer *Isocrat.* Panegy. ineunte,
Πολλάκις ἰθαύμασα ἑταῖρας πανηγύρεις
συναγαγόντων, &c. Quibus cum ge-
nitivis intelligas forsan oportet
ἐνικὰ & χάριν.

5 Σιτηρέσιον] Est, *Hesychio.* expo-
nente, ἰφώδιον. *Harporat.* est, τὸ δι-
δομένον τισιν εἰς τροφήν. Hanc in-
terpretationem in lexica sua tran-
sulère *Suidas* & *Phavorinus*.

“ τὰ μὲν γὰρ ξένια ἢ μὴ γένηται τῇ στρατιᾷ τριῶν ἡμερῶν σῖτα
 “ ὁπόθεν δ’ ἐπιστῆισάμενοι πορευσόμεθα ἔκ ἐσιν, ἔφη. Εμοὶ
 “ ἔν¹ δοκεῖ αἰτεῖν τὰς Ἡρακλεώτας μὴ ἔλαττον ἢ τρισχιλίους
 “ ²Κυζικηνούς.” Ἄλλος δ’ εἶπε, μηνὸς μισθὸν μὴ ἔλαττον ἢ μυ-
 ρίους· καὶ ἐλομένους πρέσβεις αὐτίκα μάλα ἡμῶν καθημένων πέμ-
 πειν πρὸς τὴν πόλιν· καὶ εἶδέναι ὅ, τι ἂν ἀπαγγέλλωσι, καὶ πρὸς
 ταῦτα βελεύεσθαι. Ἐννεύθεν ³πρεβάλλοντο πρέσβεις, πρῶτον
 μὲν Χειρίσοφον, ὅτι ἀρχῶν ἡγήτο· εἰσι δ’ οἱ καὶ Ξενοφῶντα· οἱ δ’
 ἰσχυρῶς ἀπεμάχοντο· ἀμφοῖν γὰρ ⁴ταυτὰ ⁵ἐδόκει μὴ ἀναγκά-
 ζειν ὁ πόλιν Ἑλληνίδα καὶ Φιλίαν, ὅ, τι μὴ αὐτοῖς ἐθέλοντες δι-
 δοῖεν. Ἐπεὶ δ’ ἔν ἑτοί ἐδόκεν ἀπρόθυμοι εἶναι, πέμπουσιν Λύ-
 κωνα Ἀχαιοὺν, καὶ Καλλίμαχον Παρρηάσιον, καὶ Ἀσσίαν Στυμ-

“ *rimus hospitalia in trium dierum victum exercitui nequaquam*
 “ *suppetent; nec locus est ullus, inquit, unde frumentum, ejus uti-*
 “ *que sic ausa proficiscemur aliquid, referamus. Quapropter arbi-*
 “ *tror ab Heracleotis petendos nobis esse non minus ter mille*
 “ *Cyzicenos.*” Alius autem aiebat menstruum stipendium, non
 minus decies millia *Cyzicenorum petendum*: legatos etiam deligen-
 dos nobisque *hic* sedentibus quamprimū ad civitatem mitten-
 dos, ut quid *nobis* renuntient intelligamus, & ad hoc consilia *no-*
stra adcommodemus. Ibi tum legatos designarunt, primum *om-*
nium Cherisophum, quod *is* imperator lectus esset; fuere qui Xe-
 nophontem etiam designarent: illi verò vehementer repugnabant;
 quippe quia statuebat eadem uterque, Græcam *nimirum* civitatem
 & amicam non cogendam esse *ut quidquam det*, nisi quod ipsi *cives*
libenter donare vellent. Cū itaque viderentur hi minimè ala-
 cres ad rem suscipiendam animos habere, Lyconem Achæum,
 & Callimachum Parrhasium, & Agasiam Stymphalium mittunt.

1 Δοκεῖ αἰτεῖν] Vide p. 433. n. 2.

2 Κυζικηνούς] Adi p. 394. n. 2.
 Cæterum, in MSto Eton. omit-
 tuntur omnia, quæ cæteri libri in-
 ter Ἡρακλεώτας & μὴ ἔλαττον exhi-
 bent: & μηνὸς μισθὸν quidem abs-
 que sensus detrimento abesse po-
 tuerint.

3 Πρεβάλλοντο] Respice p. 434.
 n. 1.

4 Ταυτὰ] Sic potiùs, quàm

ταῦτα, scribendum rectè censuit
 Leuncl. Confer p. 119. n. 5.

5 Ἐδόκει μὴ ἀναγκάζειν, &c.] Lege
 Grot. de B. & P. l. 3. c. 16. sect. 2.

6 Πόλιν — ὅ, τι μὴ αὐτοῖς] Confer
 p. 394. n. 5. Cæterum, pro ὅ, τι μὴ-
 uti in Steph. & Leuncl. editionibus
 scribitur, rectiùs forsan reposuerit
 aliquis ὅ, τι μὴ, i. e. εἰ μὴ, interprete
 Scholiaste ad hæc *Thucyd.* l. 4. c. 26.
 verba, ἢ γὰρ ἔν κρηνη ὅ, τι μὴ μία —

Φάλιον. Οὗτοι ἐλθόντες ἔλεγον τὰ δεδομένα, τὸν δὲ Λύκωνα
 ἔφασαν καὶ ἐπαπειλεῖν, εἰ μὴ ²ποιήσαιεν ταῦτα πάντα. Αἰέ-
 σαντες δ' οἱ Ἡρακλεῶται, βελεύσεσθ' ἔφασαν· καὶ εὐθύς τὰ τε
 χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆλθον, ³ καὶ τὴν ἀγορὰν εἰσὼ ἀνεσκεύα-
 σαν, καὶ αἱ πύλαι ἐκέκλειντο, καὶ ἐπὶ τῶν τειχῶν ὅπλα ἐφάνετο.

Ἐκ τῆς οἱ ταράξαντες ταῦτα τὰς στρατηγὰς ἡτιῶντο δια-
 φθεῖρειν τὴν ⁴πρωξίν· καὶ συνίσαντο οἱ Ἀρκάδες, καὶ οἱ Ἀχαιοί.
 προεῖπ' ἔκει δὲ μάλιστα αὐτῶν Καλλίμαχος τε ὁ Παρράσιος καὶ
 Λύκων ὁ Ἀχαιός. Οἱ δὲ λόγοι ἦσαν αὐτοῖς ὡς αἰσχρὸν εἶη ἀρ-
 χεῖν ἓνα Ἀθηναῖον Πελοποννησίων καὶ Λακεδαιμονίων, μηδεμίαν
 δύναμιν παρεχόμενον εἰς τὴν στρατίαν· καὶ τὰς μὲν πόλεις σφᾶς
 ἔχειν, τὰ δὲ κέρδη ἄλλας· ⁵ καὶ ταῦτα, τὴν σωτηρίαν σφῶν
 κατειργασμένων· εἶναι γὰρ τὰς κατειργασμένους, Ἀρκάδας καὶ
 Ἀχαιούς· τὸ δ' ἄλλο στρατεύμα ἔθεν εἶναι· (καὶ ἦν δὲ τῇ ἀλη-
 θεῖα ὑπερήμισυ τῆ ἄλλης στρατεύματος Ἀρκάδες καὶ Ἀχαιοί)
 εἰ ἔν σωφρονοῖεν ἔτοι, συσάντες, καὶ στρατηγὰς ἐλόμενοι ἑαυ-
 τῶν, κατ' ἑαυτὰς τε ἂν τὴν πορείαν ποιοῖντο, καὶ πειρῶντο

*Hi Heracleam profecti quæ fuerant ab exercitu decreta expone-
 bant: Lyconem aiunt etiam minas adidisse, ni hæc facerent
 omnia. Heracleotæ auditâ eorum oratione, se eâ de re delibera-
 turos aiebant; ac mox tum res suas ex agris comportârunt, tum
 annonam intrò abstulerunt, portæ quoque clausæ erant, & in mu-
 ris arma conspiciebantur.*

*Ibi tum harum barbarum auctores, duces incusantes quere-
 bantur eos negotium corrumpere: atque adeò Arcades & Achæi
 coïbant; cùm Callimachus Parrhasius & Lycon Achæus eos in
 primis susceptâ causâ incitarent. Iis autem sermones erant, in-
 dignum esse Peloponnesiis ac Lacedæmoniis unum Atheniensem
 imperare, qui nullas exercitui copias suppeditâset; ipsos porrò
 labores ferre, alios emolumenta; tametsi salutem ipsi cæteris ad-
 tulissent: ejus enim auctores fuisse Arcadas & Achæos; præ qui-
 bus reliquas copias nullo esse loco numerandas: (& reverà con-
 stabat exercitus plus parte dimidiâ ex Arcadibus & Achæis) si
 ergo saperent hi, cùm coïssent, ducésque sibi proprios legissent,
 seorsum iter facerent, atque operam darent ut aliquod ipsi emo-*

¹ Ἐφασαν] Adip. 221. n. 3.

² Ποιήσαιεν] MS. Eton. ποιήσειεν.

³ Καὶ τὴν ἀγορὰν] Vid. p. 411. n. 3.

⁴ Πρωξίν] Refer oculos sis ad
 p. 28. n. 4.

⁵ Καὶ ταῦτα] Vide p. 147. n. 1.

ἀταθόν τι λαμβάνειν. Ταῦτα ἔδοξε καὶ ἀπολιπόντες Χειρί-
σοφον, εἴ τινες ἦσαν παρ' αὐτῷ Ἀρκάδες ἢ Ἀχαιοὶ, καὶ Ξενο-
φῶνα, συνέστησαν· καὶ στρατηγὰς αἰρῆναι ἑαυτῶν δέκα· τέττα-
ς δ' ¹ ἐψηφίσαντο ² ἐκ τῆς νικώσης ὅ, τι δοκοίη, τῷτο ποιεῖν.
Ἡ μὲν ἔν τῷ παντὸς ἀρχὴ Χειρισόφῳ ἐνταῦθα κατελύθη,
ἡμέρᾳ ἑκτῇ ἢ ἑβδόμῃ, ἀφ' ἧς ἤρξε.

Ξενοφῶν μέντοι ἐβέβηκο κοινῇ μετ' αὐτῶν τὴν πορείαν ποι-
εῖσθαι, νομίζων ὅπως ἀσφαλέστερον εἶναι, ἢ ἰδίᾳ ἕκαστον
³ στέλλεσθαι· ἀλλὰ Νέων ἔπειθεν αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν πο-
ρεύεσθαι, ἀκέσας τῷ Χειρισόφῳ ὅτι Κλέανδρος ὁ ἐν Βυζαντίᾳ
⁴ ἀρμοσῆς φαίη τριήρεις ἔχων ἤζειν εἰς Κάλπης λιμένα·
ὅπως ἔν μὴδεὶς μετὰσχοι, ἀλλ' αὐτοὶ καὶ οἱ αὐτῶν στρατιῶ-
ται ἐκπλεύσειαν ἐπὶ τῶν τριήρων, διὰ ταῦτα συνεβέβηκε.
Καὶ Χειρισόφος, ἅμα μὲν ἀδυμῶν τοῖς γεγεννημένοις, ἅμα δὲ
μισῶν ⁵ ἐκ τέττα σφάτευμα, ἐπιτρέπει ⁶ αὐτῷ ποιεῖν ὅ, τι
βέλεται. Ξενοφῶν δὲ ἐτι μὲν ἐπεχείρησεν ἀπαλλαγεὶς τῆς

lumentum caperent. Probata est hæc sententia : atque adeò Cherisophum, si qui cum eo erant Arcades vel Achæi, cùm deseruissent omnes, & Xenophontem, coiverunt, & decem sibi duces deligunt : decreverunt etiam ut ex victrice *sententiâ* quidquid visum foret, id facerent. Itaque tum Cherilopho summum imperium die, ex quo lectus fuerat, sexto vel septimo est abrogatum.

At volebat Xenophon unâ cum ipsis iter facere, quod existimaret itâ tutiùs *iter fore institutum*, quam si seorsum quisque pergeret : verùm Neon ei persuasit ut iter per se institueret, quòd is de Cherisopho audivisset Cleandrum Byzantii præfectum dixisse cum triremibus se in Calpes portum venturum : quapropter ut nè quis *triremium* particeps esset, sed ipsi militésque ipsorum triremibus enavigarent, ideò *hoc Xenophonti* dabat consilii. Et Cherisophus *quidem*, partim animo commotus propter ea quæ acciderant, partim odio exercitûs quod ex eo *tempore* conceperat, potestatem ei quod vellet agendi permittebat. Xenophon quidem *id*

¹ Εψηφίσαντο] Consule p. 390.
π. 5.

² Εκ τῆς νικώσης] Inspice p. 431.

π. 4.

³ Στέλλεσθαι] *Phavorinus*, Στίλ-

λομαι ἐπὶ θαλάττης, τὸ πορεύομαι.
Vide sis p. 28. n. 2.

⁴ Ἀρμοσῆς] Vide sis p. 383. n. 5.

⁵ Εκ τέττα] Adip. 344. n. 2.

⁶ Αὐτῷ] *Scil.* Xenophonti.

στρατιάς ἐκπλεῦσαι· θυομένῳ δὲ αὐτῷ ¹ τῷ Ἡγεμόνι Ἡρακλεῖ, καὶ κοινομένῳ ὡς ἄλλοι καὶ ἄμεινον εἴη στρατεύεσθαι ἔχοντι τὰς παραμείναντας τῶν στρατιωτῶν, ἢ ἀπαλλάττεσθαι, ἐσήμηνεν ὁ θεὸς ³ τοῖς ἱεροῖς συστρατεύεσθαι. Οὕτω γίνεται τὸ στρατεύμα τριχῇ· Ἀρκάδες μὲν καὶ Ἀχαιοὶ, πλείους ἢ τετρακισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι, ὀπλῖται πάντες· Χειρισόφῳ δὲ ὀπλῖται μὲν εἰς τετρακισίους καὶ χιλίους, πελτασταὶ δὲ εἰς ἑπτακισίους, οἱ Κλεάρχῃ Θράκες· Ξενοφῶντι δὲ ὀπλῖται μὲν εἰς ἑπτακισίους καὶ χιλίους, πελτασταὶ δὲ εἰς τριακισίους· ἵππικόν δὲ μόνος ἔτος εἶχεν, ἀμφὶ τὰς τετραράκοντα ἱππέας.

Καὶ οἱ μὲν Ἀρκάδες, διαπραζόμενοι πλοῖα παρὰ τῶν Ἡρακλεωίων, πρῶτοι πλέουσιν, ὅπως ἐξαίφνης ἐπιπεσόντες τοῖς Βιθυνοῖς, λάβοιεν ὅτι πλείους· καὶ ⁴ ἀποβαίνουσιν εἰς Κάλπης λιμένα, κατὰ μέσον πῶς τῆς Θράκης. Χειρισόφος δ' εὐθὺς ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἡρακλεωίων ἀρξάμενος, περὶ ἐπορεύετο διὰ τῆς χώρας· ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Θράκην ἐνέβαλε, παρὰ adhuc conatus est, ut ab exercitu digressus enavigaret: ei verò rem Herculi Duci sacram facienti, eumque consulenti utrùm melius fatiùsque foret cum iis militibus, qui remanserant, expeditionem suscipere, an ab iis digredi, significavit per exta deus unà cum iis expeditionem esse suscipiendam. Ità factum ut exercitus trifariam divideretur; Arcades & Achæi, plures quàm quater mille & quingenti, omnes gravis armaturæ milites: Cherisopho gravis armaturæ milites mille ferè erant & quadringenti, peltastæ ferè septingenti, Thraces utique qui Clearchum sequuti fuerant: Xenophonti gravis armaturæ milites mille ferè & septingenti, peltastæ ferè trecenti: hic autem solus equitatum habebat, equites scilicet circiter quadraginta.

Et Arcades quidem, posteaquam navigia ab Heracleotis consequuti essent, primi navigarunt, ut subito Bithynos adorti, quamplurima caperent: ac ad Calpes portum, qui medià propè in Thracià est, ἐκ πλοίων egrediuntur. Cherisophus ab ipsâ statim Heracleotarum urbe iter ingressus, pedibus per regionem proficiscebatur: & posteaquam Thraciam fuisset ingressus, propter

¹ Τῷ Ἡγεμόνι Ἡρακλεῖ] Lege p. 333.n.3.

² Ἀπὸ τῶν καὶ ἄμεινον] Respice p. 64. n. 1.

³ Τοῖς ἱεροῖς] Confer p. 79.n.4.

u

⁴ Ἀποβαίνουσιν] Scil. νεῶν vel ἀπὸ τῶν πλοίων. Confer p. 402. n. 8. Eadem ellipsi mox infra utitur — ἀποβαίνει ἐπὶ τὰ ὄρια, &c.

τὴν θάλατταν ἔπορεύετο· καὶ γὰρ ἤδη ἡσθένει. Ξενοφῶν δὲ πλοῖα λαβὼν, ἀποβαίνει ἐπὶ τὰ ὄρια τῆς Θράκης καὶ τῆς Ηρακλεώτιδος, καὶ διὰ μεσογαίας ἐπορεύετο.

² Οὐ μὲν ἔν τρόπον ἢ τε Χειρισόφου ἀρχὴν τῆ παντὸς κατελύθη, καὶ τῶν Ελλήνων τὸ στρατεύμα ἐσχίσθη, ἐν τοῖς ἐπάνω εἴρηται. Ἐπραξαν δ' αὐτῶν ἕκαστοι τάδε. Οἱ μὲν Ἀρκάδες, ὡς ἀπέβησαν νυκτὸς εἰς Κάλπης λιμένα, πορεύονται εἰς τὰς πρῶτας κώμας, σάδια ἀπὸ θαλάττης ὡς πενήκοντα. Ἐπεὶ δὲ φῶς ἐγένετο, ἦγεν ἕκαστος στρατηγὸς ³ τὸ αὐτῆς λάχος ἐπὶ κώμην· ὁποῖα δὲ μείζων κώμη ἐδόκει εἶναι, σύνδυο λόχους ἦγον οἱ στρατηγοί· ⁴ συνεβάλλοντο δὲ καὶ λόφον, εἰς ὃν ἔδοι πάντας ⁵ ἀλίσσθαι· καὶ, ὅτε ἐξαίφνης ἐπιπεσόντες, ἀνδράποδά τε πολλὰ ἔλαβον, καὶ πρόβατα πολλὰ περιεβάλλοντο.

mare pergebat; jam enim erat infirmâ valetudine. Xenophon, acceptis navigiis, ad Thraciæ & agri Heraclienfis fines exscendit, ac per mediterraneum iter faciebat.

In supradictis expositum quidem est quo pacto tum summum Cherisopho imperium abrogatum, tum Græcorum exercitus divisus fuerit. Eorum autem singuli fecerunt hæc: Arcades in portum Calpes cùm noctu descendissent, ad vicos proximos pergunt, stadia circiter quinquaginti à mari. Cùmque illuxisset, unusquisque dux in vicum *aliquem* suam *copiarum* partem duxit: qui verò vicus amplior esse videbatur, *in eum* duas simul cohortes ducebant duces. Convenit & de tumulo *quodam*, in quem omnes congregari oporteret: & quia repente irruerant, tum mancipia multa ceperunt, tum multas oves collegerunt.

¹ Ἐπορεύετο· καὶ γὰρ ἤδη ἡσθένει.] MS. Eton. ἦει· καὶ γὰρ ἡσθένει. Sed nil mutatum aut omissum vellem.

² Οὐ μὲν ἔν τρόπον, &c.] Verba hæc omnia, quæ inter — ἐπορεύετο & — ἐπραξαν, &c. leguntur, in MSto Eton. defunt. Hic autem, Οὐ μὲν ἔν, &c. principium esse sexti libri suspicatus est Muret. Cæterum, quod his vocibus jam exprimit Noster, ἢ τε Χειρισόφου ἀρχὴν τῆ παντός κατελύθη, aliâ orationis formâ paulò suprâ descripsit p. 441. H

μὲν ἔν τῆ παντός ἀρχὴν Χειρισόφου, &c. Confer p. 25. n. 1.

³ Τὸ αὐτῆς λάχος.] Edit. Steph. dat τὸν αὐτῆς λόχον. Cæterum de λάχος vide sis p. 360. n. 3.

⁴ Συνεβάλλοντο δὲ καὶ λόφον.] Quem collem mox infrâ vocat τὸ συλκείμενον, scil. χωρίον.

⁵ Αλίσσθαι.] MS. Eton. & vet. quædam edit. exhibent ἀυλίσσθαι· sed malim retinere ἀλίσσθαι. Simili ex errore natum est συναυλίζόμενος, quod in nonnullis cod. notavit Cl.

K k k z

Millius,

Οἱ δὲ Θρᾷκες ἠθροίζοντο, οἱ διαφεύγοντες πολλοὶ δὲ διέφυγον
 πελῆσσαι ὄντες ὀπλίτας ἐξ αὐτῶν τῶν χειρῶν. Ἐπεὶ δὲ συνε-
 λήθησαν, πρῶτον μὲν τῷ Σμίκρητος λόχῳ ἐνὸς τῶν Ἀρκάδων στρα-
 τηγῶν, ἀπιδόντι ἤδη ¹ εἰς τὸ συσκέιμενον, καὶ πολλὰ χρήματα
 ἄλονται, ἐπέβηεντο. ² Καὶ τέως μὲν ἐμάχοντο ἅμα πορευόμενοι οἱ
 Ἕλληνες· ἐπὶ δὲ διαβάσει ³ χαράδρας ⁴ τρέπονται αὐτῆς· ⁵ καὶ
 αὐτὸν τε τὸν Σμίκρητα ἀποκλινύουσι, καὶ τὰς ἄλλας πάντας·
⁶ ἄλλε δὲ λοχαγεὶ τῶν δέκα στρατηγῶν, τῷ Ηγήσανδρῳ, ὁκλῶ
 μόνος κατέλιπον· καὶ αὐτὸς Ηγήσανδρος ἐσώθη. ⁷ Καὶ ἄλλοι
 δὲ λοχαγοὶ συνῆλθον, οἱ μὲν σὺν πράγμασιν, οἱ δ' ἄνευ πραγ-
 μάτων. Οἱ δὲ Θρᾷκες, ⁸ εὐτυχήσαντες τῷτο τὸ εὐτύχημα,
 συνεβόων τε ἀλλήλους, καὶ συνελέγοντο ἐρρωμένως τῆς νυκτός.

At Thraces, qui fugâ elapsi fuerant, se unum in locum congregabant; multi utique ex ipsis Græcorum manibus, propterea quod hi gravi armaturâ essent onerati, illi peltas tantùm gestarent, aufugerant. Posteaquam autem erant collecti, primùm Smicretis cohortem adoriebantur, qui unus è ducibus Arcadicis erat, ac jam multâ cum prædâ ad locum constitutum se recipiebat. Ac pugnantibus quidem primùm Græci, iter simul pergentes; at in trajectu torrentis cujusdam alvei hostes eos in fugam vertunt; atque tum Smicretem ipsum, tum cæteros omnes occidunt: alius etiam ducis, qui ex decem illis ducibus unus erat, nominatim Hegesandri, octo tantùm incolumes reliquerunt milites; ipse quoque Hegesander salvus evasit. Et reliqui tandem duces convenère, difficulter alii, alii nullo negotio. Thraces autem, prospero hoc successu usi, se mutuò inclamabant, noctûque magno animo congregabantur.

Millius, pro συναλιζόμενοι, Act. I.
 4. Eodem hoc verbo similiter usus
 Noster p. 142. ἐπειδὴν δὲ πάλιν ἀ-
 λισθῇ, &c. Lexicogr. auctorem ejus
 non agnoscunt.

¹ Εἰς τὸ συσκέιμενον] Vide p.
 266. n. 1.

² Καὶ τέως μὲν] Adi p. 368. n. 5.

³ Χαράδρας] Consule p. 345. n.
 4. & p. 261. n. 1.

⁴ Τρέπονται αὐτῆς] Scil. barbari.
 Inspice p. 368. n. 6.

⁵ Καὶ αὐτὸν τε τὸν, &c.] Sic edit.
 Steph. & Leuncl. At veteres quæ-

dam repræsentant καὶ αὐτὸν μὲν τὸν,
 &c. MS. Eton. καὶ τὸν μὲν Σμίκρητα,
 &c. pronomine omisso.

⁶ Ἄλλε δὲ λοχαγεὶ] Edit. Steph.
 & Leuncl. ἄλλε δὲ λόχε contra
 fidem MSti Eton. & cæterorum
 librorum, quos vidi, omnium.
 Huic tamen lectioni favet Amasæi
 versio.

⁷ Καὶ ἄλλοι δὲ λοχαγοὶ] Leuncl.
 scribendum censuit οἱ ἄλλοι μὲν, &c.
 MS. Eton. dat οἱ ἄλλοι μὲν, &c.

⁸ Εὐτυχήσαντες τῷτο τὸ, &c.] Re-
 spice pag. 380. n. 3.

Καὶ ἅμα τῇ ἡμέρῳ κύκλα περὶ τὸν λόφον, ἔνθα οἱ Ἕλληνες ἐστρατοπεδύσαντο, ἐτάττοντο καὶ ἵππεῖς πολλοὶ καὶ πελῆσται· καὶ αἰὲ πλείονες συνέρρεον, καὶ προσέβαλλον πρὸς τὰς ὀπλίτας ἀσφαλῶς. Οἱ μὲν γὰρ Ἕλληνες ἔτε τοξότην εἶχον, ἔτε ἀκοντιστήν, ἔτε ἵππέα· ¹ οἱ δὲ, προσθέοντες καὶ προσελαύνοντες, ἠκόντιζον· ὅποτε δ' αὐτοῖς ² ἐπίοιεν, ῥαδίως ἀπέφευγον. Ἄλλοι δὲ ἄλλη ἐπετίθεντο· καὶ τῶν μὲν πολλοὶ ἐτιτρώσκοντο, τῶν δὲ ἔδεις· ὥς τε κινηθῆναι ἐκ ἐδύναντο ἐκ τῆς χωρὶς, ἀλλὰ ³ τελευτῶντες καὶ ἀπὸ τῆς ὕδατος εἴργον αὐτὰς οἱ Θρᾷκες. Ἐπεὶ δ' ἀπορία πολλὴ ἦν, διελέγοντο περὶ σπονδῶν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὡμολόγητο αὐτοῖς, ὁμήρες δ' ἐκ ἐδίδοσαν οἱ Θρᾷκες, αἰτάντων τῶν Ἑλλήνων· ἀλλ' ἐν τῷ ἴσχετο. ⁴ Τὰ μὲν δὴ τῶν Ἀρκάδων ἔτως εἶχε.

Χειρίσοφος δὲ ἀσφαλῶς πορευόμενος παρὰ θάλατταν, ἀφικνεῖται εἰς Κάλπης λιμένα. ⁵ Ξενοφῶνι δὲ διὰ τῆς μεσογαίας πορευομένῳ οἱ ἵππεῖς προκαλαθέοντες ἐνυλχάνεσι ⁶ πρεσβεύ-

Ac primâ luce ex omni parte circa collem, in quo castra Græci habebant, instructi consistebant equites multi & peltastæ: atque plures *eodem* usque confluebant, ac tutò gravis armaturæ milites adoriebantur. Nam Græci neque sagittarium habebant *ullum*, neque jaculatorem, neque equitem: at illi, adcurrentes & *citatis equis* irruentes, jaculabantur: cùm verò eos invaderent Græci faciliè aufugiebant. Porro alii aliis ex locis Græcos adoriebantur; & ex his quidem multi vulnerabantur, ex illis nemo; adeò ut ex *eo* se loco Græci movere non possent; imò verò Thraces tandem eos etiam ab aquâ arcebant. Cùm in magnâ res esset difficultate, de induciis inter se colloquebantur: ac de cæteris quidem inter eos consensum est, at obsides non dedere Thraces, quos Græci postulabant; sed hæc in parte hærebatur. Et Arcadum quidem ità se res habebant.

Cherisophus autem tutò propter mare pergens, ad Calpes portum pervenit. Xenophonte per mediterraneum iter faciente, equites *ipsius* ante reliquas copias procurentes in legatos aliquò

¹ Οἱ δὲ] Scil. Thraces.

² Επίοιεν] Scil. Græci.

³ Τελευτῶντες] Lege p. 295. n. 6.

⁴ Τὰ μὲν δὴ τῶν, &c.] Consule p. 24. n. 2.

⁵ Ξενοφῶνι δὲ, &c.] Confer p. 68. n. 4.

⁶ Πρεσβευταῖς] Muretus legit πρεσβυταῖς: & hanc quidem lectionem expresserunt versionum Gallic

ταῖς πορευομένοις ποί. Καὶ ἐπειδὴ ἤχθησαν πρὸς Ξενοφῶντα, ἐρωτᾷ αὐτὸς εἴ πως ἦσθηναι ἄλλα στρατεύματος Ἑλληνικῆ. Οἱ δ' ἔλεγον πάντα τὰ γεγενημένα, καὶ νῦν ὅτι πολιορκεῦνται ἐπὶ Λόφῳ, οἱ δὲ Θρᾷκες πάντες περικεκυκλωμένοι εἶεν αὐτὲς. Ἐνταῦθα ἱτὲς μὲν ἀνθρώπους τέτρες ἐφύλαττον ἰσχυρῶς, ὅπως ἡγεμόνες εἶεν ὅπη δέοι· σκοπῆς δὲ κατασῆσας δέκα, συνέλεξε τὲς στρατιώτας, καὶ ἔλεξεν·

“ Ἄνδρες στρατιῶται τῶν Ἀρκαδῶν οἱ μὲν τεθνήσκειν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ Λόφῳ τινὸς πολιορκεῖν. Νομίζω δ' ἔγωγε, εἰ ἐκεῖνοι ἀπολῶνται, εἴδ' ἡμῖν εἶναι εὐδαιμόνιον σωτηρίαν, ἔγωγε μὲν πολλῶν ὄντων πολεμίων, ἔγωγε δὲ τεθαρσηκότων. Κράτιστον ἔν ἡμῖν

proficiscentes incidunt. Cúmque ad Xenophontem ducti essent, interrogat ille eos an alias alicubi Græcas esse copias sensissent. Illi omnia, quæ acciderant, narrant, atque nunc jam eas in colle obfideri, Thracáque universos eas undique cinxisse. Ibi tum homines illos diligenti custodiâ adservabant, ut ubi opus esset itineris duces essent: cúmque speculatores decem constituisset, milites convocavit, atque orationem *hanc* habuit.

“ Arcadum alii, milites, perierunt, reliqui quodam in colle obfidentur. Et ipse quidem arbitror, si illi fuerint deleti, nullam nobis salutem fore, cùm tanta sit hostium multitudo, tantâque confidentia. Quapropter optimè nos facturos arbitror,

lic. auctores. Quin & receptam vocem damnat *Thom. Magister*; cujus hæc sunt verba, Οἱ πρεσβεῖς καὶ τὰς πρεσβεῖς ἐρεῖς, ἢ πρεσβευτῆς δὲ καὶ τὸν πρεσβευτήν. Θεκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ πρεσβευτῆς ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐξέπλευσεν. Extant hæc *Thucydidis* verba l. 5. c. 4. At nemo non videt, opinor, exemplum adeò non Grammatici sententiam illam confirmare, ut eam planè oppugnet. Quare forsan pro ἢ πρεσβευτῆς apud *Thomam* reponendum καὶ ὁ πρεσβευτῆς, &c. Quàm verò parum accuratè verba tum *Thucydidis* tum *Magistri* tradiderunt editores *Thucydidei*, doce-

bunt quæ ad *Thucyd.* loco citato, notârunt, & *Index Græcus* ad v. Πρεσβυτῆς; nam sic ibi scribitur, redeo ad *Magistrum*, qui ἀμαρτάνει, inquit, ὁ λέγων ἐπὶ πλεθυντικῆ πρεσβευταὶ καὶ πρεσβυτάς· ὅδῃς γὰρ τῶν δοκίμων εἶπε τὸτο. Ergone minùs tibi se probavit *Thucyd.* qui l. 8. c. 77. ità scripsit: οἱ δέκα πρεσβευταὶ, ὡς ταῦτα ἐν, &c. Adde *Marmor. Oxoniën.* p. 71. edit. *Maill.* ubi iterum iterumque vox illa numero plurali vo adhibetur.

1 Τὰς μὲν ἀνθρώπους, &c.] Adī p. 305. n. 2.

2 Δέκα] In *MSto* *Eton.* deest.

“ὡς τάχιστα βοηθεῖν τοῖς ἀνδράσιν, ὅπως, εἴ ἔτι εἰσὶ σῶοι, σὺν
 “ἐκείνοις μαχώμεθα, καὶ μὴ, μόνοι λειφθέντες, μόνοι καὶ κινδυ-
 “νεύσωμεν. Νῦν μὲν ἔν τῳ στρατοπεδευσώμεθα, προελθόντες ὅσον
 “ἂν δοκῇ² καιρὸς εἶναι εἰς τὸ δειπνοποιεῖν³. ἕως δ’ ἂν πορευ-
 “ώμεθα, Τιμασίῳ ἔχων τὰς ἵππεῖς, προελαυνέτω ἐφορῶν
 “ἡμᾶς, καὶ σκοπεῖτω τὰ ἐμπροσθεν, ὥς μηδὲν ἡμᾶς λάθῃ.”
 Παρέπεμψε δὲ καὶ τῶν γυμνήων ἀνθρώπους εὐζώνους εἰς τὰ πλά-
 για καὶ τὰ ἄκρα, ὅπως, εἴ ποτε τι ποθὲν καθορῶεν, σημαίνοιεν.
 ἐκέλευε δὲ καίειν³ ἅπαντα, ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν καυσίμῳ. “Ἡ-
 “μεῖς μὲν γὰρ ἀποδραϊνόμεν ἂν ἔδαμῃ⁴. ἐνθὲν δὲ πολλὴ μὲν,
 “ἔφη, εἰς Ἡράκλειαν πάλιν ἀπιέναι, πολλὴ δὲ εἰς Χρυσό-
 “πολιν διελθεῖν. οἱ δὲ πολέμιοι πλεονέκῳ εἰς Κάλπης δὲ λι-
 “μένα, ἔνθα Χειρίσοφον νομίζομεν εἶναι, εἰ σέσωσται, ἐλαχίστη
 “ὁδός. Ἀλλὰ δὴ ἐκεῖ μὲν ἔτε πλοῖά ἐστιν, οἷς ἀποπλευσάμε-
 “θα μένῃσι δὲ αὐτῷ⁵ ἑδὲ μιᾶς ἡμέρας ἐς τὰ ἐπιτήδεια.

“si viris opem quàm celerrimè feremus; ut si adhuc sint inco-
 “lumes, unà cum ipsis dimicemus, ac non, soli relictì, soli etiam
 “prælii aleam subeamus. Jam certè quidem castra metemur,
 “tantisper progressi, dum cœnandi tempus esse visum fuerit:
 “quamdium verò pergemus, Timasion cum equitibus antecedit
 “ut ut nos observet, atque ea speculetur quæ ante nos erunt, ut
 “nihil nos lateat.” Misit etiam ex armaturâ levi homines ex-
 “peditos ad latera montiumque juga, ut, si quid ullâ ex parte con-
 “spicerent, sibi significarent: iussit autem eos quidquid offenderent,
 “quod exuri posset, exurere. “Nec enim fieri poterit, ait, ut
 “usquam gentium fugâ evadamus: ex hoc certè loco longum,
 “ait, habituri sumus iter, si Heracleam redeamus, longum etiam,
 “si Chrysopolin contendamus; porrò hostes à nobis propè ab-
 “sunt; ad Calpes verò portum, ubi nunc esse Cherisophum ar-
 “bitramur, si quidem incolumis eò pervenit, via brevissima est.
 “At enim isthic neque sunt naves, quibus avehamur; & ibi
 “manentibus nè unum quidem in diem suppetet commeatus.

1 Τοῖς ἀνδράσιν] Vide sis p. 307.
n. 1.

2 Καιρὸς] Respice p. 282. n. 4.
& p. 190. n. 3.

3 Ἀπαντα, ὅτῳ, &c.] Vide p. 252.
n. 6.

4 Πολλὴ μὲν] A clausulâ senten-
tiæ petenda est ὁδός.

5 Οὐδὲ μιᾶς] Sic rescripti ex con-
lecturâ, cui adslipulatur *Amasæ*
versio hæc, neque in unum duntaxat
diem, &c. Vulgò legitur, ἑδὲ μιᾶς.

“ Τῶν δὲ πολιορκημένων ἀπολομένων, σὺν τοῖς Χείριστόφει
 “ μόνοις κάκιόν ἐστι ¹ διακινδυνεύειν, ἢ σωθέντων, πάντας ² εἰς
 “ ταυτὸν ἐλθόντας, ³ κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχουσιν. Ἀλλὰ χρὴ
 “ ⁴ παρασκευασαμένους τὴν γνώμην πορεύεσθαι, ὥς νῦν ἢ εὐ-
 “ κλεῶς τελευτῆσαί ἐστιν, ἢ κάλλιστον ἔργον ἐργάσασθαι,
 “ Ἕλληνας τοσούτους σώσαντας. Καὶ ὁ θεὸς ἴσως ἄγει ἕτως,
 “ ⁵ ὅς τες μεγαληγορήσαντας, ὥς πλεῖον φρονέουσιν, ταπει-
 “ νῶσαι βέλεται· ἡμᾶς δὲ, τες ἀπὸ τῶν θεῶν ἀρχομένους,
 “ ἐνλιμοτέρους ἐκείνων καταστῆσαι. Ἀλλ’ ἐπεσθαι χρὴ καὶ προ-
 “ σέχειν τὸν νῦν, ὥς ἂν τὸ παραγγελλόμενον δύνησθε ποιεῖν.”

“ Cæterum pereuntibus iis qui nunc obsidentur, minus expedit
 “ cum solis Cherisophi copiis belli aleam subire, quam conserva-
 “ tis aliis, omnes in eundem locum congressos salutis communiter
 “ consulere. Enimvero sic comparatis animis nobis pergendum
 “ est, ut statuamus hoc tempore vel gloriose occumbendum esse,
 “ vel præclarissimum facinus obeundum, cum tot Græcos ser-
 “ vaverimus. Atque deus forsan ipse rem huc deducit, qui
 “ magna loquutos, quasi prudentiâ præcellerent, deprimere vult;
 “ nos verò, qui à diis rerum agendarum initium ducimus illis cla-
 “ riores reddere. Sed jam sequi vos oportet & animum atten-
 “ dere, ut quidquid imperatum fuerit exsequi potueritis.”

1 Διακινδυνεύειν, ἢ, &c.] MS. E-
 ton. κακόν ἐστι διακινδυνεύειν, ἢ σωθέν-
 των πάντας, &c. quæ quidem, muta-
 to κακόν in κάκιον, vera est, opinor,
 scriptura. In editis plerisque libris
 malè scribitur — διακινδυνεύειν· σω-
 θέντων δὲ, πάντας, &c.

2 Εἰς ταυτὸν] Vide p. 188. n. 1.
 Thom. Magist. Ταυτὸν λέγει, μὴ τὸ ταυ-
 τόν· τὸ γὰρ ταυτὸν τὸ αὐτὸ ὄν, κατὰ συν-
 αιολοφὴν ταυτὸ γέγονε. Γράφεται δὲ καὶ
 ταυτὸν, καὶ ταυτὸ, ἐπαγομένη τε συμ-
 φωνία, καὶ ἐπαγομένη φωνήεντος.

3 Κοινῇ τῆς σωτηρίας, &c.] Confer
 p. 211. n. 5. & p. 215. n. 5. Simili ferè
 usus est ἔχουσιν, Heb. VI. 9. ubi ἐχό-
 μενα σωτηρίας sunt, quæ ad salutem fa-
 ciunt, vel quæ ad eam proximè addu-
 cunt. Adpositè ad Xenophontis ver-
 ba Phavor. Εχε, μελαποῖς, φρόνιζε·

ad Apostoli — Εχόμενα, cum nomi-
 ne casus secundi, πλησίον, ἐγγύς αὐτοῦ.

4 Παρασκευασαμένους τὴν γνώμην]
 Consimili phrasi utitur Petrus I
 ep. IV. 1.

5 Ος τες μεγαληγορήσαντας, &c.]
 Lege pag. 200. n. 4. Sic ferè de Jove
 suo Hesodius Ερμ. καὶ ἡμ. v. 5. & seq.

Ρεῖα μὲν γὰρ βεραῖει, ρεῖα δὲ βει-
 αούτα χαλέπτει·

Ρεῖα δ’ ἀρίστηλον μινίθει, καὶ ἀδελον
 αἰεξεῖ·

Ρεῖα δὲ τ’ ἰθύνει σκολιόν, καὶ ἀγῆνο-
 ρα κάεφει

Ζεὺς, &c.

Herodot. I. 7. c. 5. φιλέει γὰρ ὁ θεὸς τὰ
 ὑπερέχοντα πάντα κολέειν — ἢ γὰρ ἐὰν
 φρονέειν ἄλλον μέγα ὁ θεὸς ἢ ἑαυτὸν·
 Adde quæ Stobæus Serm. 35. è sa-
 cris libris collegit.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἤγειτο. Οἱ δ' ἵππεῖς διασπειρόμενοι ἐφ' ὅσον
καλῶς ¹εἶχεν, ἕκαιον ἢ ἐβάδιζον. Καὶ οἱ πελτασταὶ ἐπιπαρι-
έντες ²κατὰ τὰ ἄκρα, ἕκαιον πάντα, ὅσα καύσιμα ἑώρων· καὶ ἡ
³στρατιά δὲ, εἴ τινα παραλειπομένῳ ἐντυγχάνοιεν· ὥς τε πᾶσα ἡ
χώρα αἴθερ³ ἐδόκει, καὶ τὸ σθένος πολὺ εἶναι. Ἐπεὶ δ'
ἦν ἡώρα, καλεσθὰς ὁπλοθεύσαντες ἐπὶ λόφον ἐκβάντες, καὶ τὰ τε τῶν
πολεμίων πυρὰ ἑώρων, (ἀπείχον γὰρ ὡς τετραράκοντα στάδια)
καὶ αὐτοὶ ὡς ἐδύναντο πλεῖστα πυρὰ ἕκαιον. Ἐπεὶ δ' ἐδείπνησαν,
τάχιστα παρηγγέλθη τὰ πυρὰ καίασθαι ἵνα ⁴ἀπαντας. Καὶ
τὴν μὲν νύκτα φυλακὰς ποιησάμενοι ἐκάθευδον· ἅμα δὲ τῇ ἡ-
μέρᾳ προσευξάμενοι τοῖς θεοῖς, καὶ συναζάμενοι ὡς εἰς μάχην,
ἐπορεύοντο ἢ ἐδύναντο τάχιστα. ⁵Τιμασίῳ δὲ καὶ οἱ ἵππεῖς,
ἔχοντες τὴν ἡγεμόνα, καὶ ⁶προελαύνοντες, ἔλαθον αὐτὸς ἐπὶ

Hæc loquutus, præcedebat. At equites hinc inde sparsi quo-
usque commodum esset, incendebant *omnia* quæ vadebant. Et
peltastæ cum in ardua loca evassent, quæcunque exuri posse vi-
derent, incendebant *omnia*; *quod* & exercitus sanè *faciebat*, si quid
ab iis quod relictum esset offenderet: adeò ut regio tota ardere,
& ingens exercitus esse videretur. Posteaquam tempus esset, con-
scenso colle *quodam* castra metabantur, cum & hostium ignes cer-
nerent, (nam *ab iis tantum* quadraginta ferè stadia aberant) & ipsi
quàm poterant plurimos accenderent ignes. Cum cœnassent,
mandatum est omnibus ut ignes quàm celerrimè extinguerent.
Ac per noctem quidem constitutis excubiis somno se dabant:
primâ verò luce deos comprecati, & structis ordinibus tanquam
si ad pugnam mox ineundam se pararent, quàm poterant celerrimè
pergebant. At Timasion equitèsque, qui habebant apud se du-
ces itineris, & ante cæteras copias perrexerant, prius in collem,

¹ Εἶχεν, ἕκαιον ἢ, &c.] Sic rectè
edit. Steph. & Leuncl. At in MSto
Eton. & editis quibusdam legitur
— εἶχον, καὶ οἱ πελτασταί, &c. cæ-
teris perperam omisissis.

² Κατὰ τὰ ἄκρα] In vet. qui-
busdam edit. pessimè scribitur κα-
τὰ τὰ μακρὰ, &c. Rectè MS. E-
ton. exhibet κατὰ τὰ ἄκρα. Sic
enim suprâ modò p. 447. Noster,
Παρίπιμψι δὲ καὶ τῶν γυμνητῶν ἀν-

θρώπων εὐζώνες εἰς τὰ πλάγια καὶ τὰ
ἄκρα, &c. Quin & hanc scriptu-
ram huc revocandam viderunt
Steph. Muret. Leuncl.

³ Στρατιά — ἐντυγχάνοιεν] Vide
p. 394. n. 5.

⁴ Ἀπαντας] MS. Eton. πάντα.

⁵ Τιμασίῳ δὲ καὶ, &c.] Respice p.
447.

⁶ Προελαύνοντες] MS. Eton. προσ-
ελαύνοντες. Sed vide p. 238. n. 4.

τῷ λόφῳ γενόμενοι, ἔνθα ἐπολιορκῶντο οἱ Ἕλληνες. Καὶ ἔχοντες ὅρῳσιν ἔτε τὸ Φίλιον στρατεύμα, ἔτε τὸ πολέμιον· (καὶ ταῦτα παραγγέλλουσι πρὸς τὸν Ξενοφῶντα καὶ τὸ στρατεύμα) γραιῖδια δὲ καὶ γερόντια, καὶ ἑπτοβάτια ὀλίγα, καὶ βῆς καταλειμμένους. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον θαῦμα ἦν τί εἴη τὸ γεγενημένον· ἔπειτα δὲ τῶν καταλειμμένων ἐπυνθάνοντο ὅτι οἱ μὲν Θράκες εὐθὺς ἀφ' ἐσπέρας ἄρχοντο ἀπιόντες· ἔωθεν δὲ καὶ τῆς Ἑλλήνας ἔφασαν οἴχεσθαι· ὅπερ δὲ, ἔκινε εἶδεναι.

Ταῦτα ἀκέσαντες ὁ ἀμφὶ Ξενοφῶντα, ἐπεὶ ἤρξισαν, συσκευασάμενοι ἐπορεύοντο· βεβλόμενοι ὡς τάχιστα συμμίξαι τοῖς ἄλλοις εἰς Κάλπης λιμένα. Καὶ πορευόμενοι ἐώρων τὸν εἶσον τῶν Ἀρκάδων καὶ Ἀχαιῶν κατὰ τὴν ἐπὶ Κάλπης ὁδόν. Ἐπεὶ δ' ἀφίκοντο εἰς τὴν ὁδόν, ἄσμενοί τε εἶδον ἀλλήλους, καὶ ἡσπάζοντο ὡς περ ἀδελφούς. Καὶ ἐπυνθάνοντο οἱ Ἀρκάδες τῶν περὶ Ξενοφῶντα

ubi Græci obsessi erant, evaserunt, quàm eò se pervenisse animadvertent : neque hinc vel socias copias, vel hostiles vident ; (eàque ipsa Xenophonti & universo exercitui max significat) sed anniculas tantùm quasdam & vetulos, & oviculas paucas, & boves relictos. Et primùm quidem iis miraculo res erat, quid accidisset nescientibus : postea de relictis illis sciscitando comperiunt Thracas primo statim vespere discessisse ; atque manè Græcos etiam abiisse dixerunt ; quò verò abierint, se nescire.

Hæc cùm Xenophon ejusque milites audivissent, posteaquam pransi essent, vasis collectis pergebant ; quippe qui cuperent quàm celerrimè se cum cæteris Græcis apud Calpes portum conjungere. Ac dum pergerent, Arcadum Achæorumque vestigia in eà quæ ad Calpen tendebat viâ cernebant. Posteaquam in viam eam pervenissent, læti se mutuò adspexêre, ac tanquam fratres se invicem amplexi sunt. Atque Arcades ex Xenophontis militi-

1 ἑπτοβάτια] MS. Eton. ἑπτοβάτια. Sed omnino retinenda est lectio vulgata, cùm diminutivis istis γραιῖδια, γερόντια modò usus est Thom. Magist. Οὐ μόνον ἑπτοβάτιον, ἀλλὰ καὶ ἑπτοβάτιον Ἀττικοί. Adi sis Aristoph. Pl. v. 293. 299. 923.

2 ὀρχοντο ἀπιόντες] Vide p.

324. n. 2.

3 ὀρχ] Consule p. 268. n. 3.

4 Οἱ ἀμφὶ Ξενοφῶντα] Lege p. 242. n. 3.

5 Τὸν εἶσον] Amas. legisse videtur τὸ εἶφον, quippe cujus versio exhibet globos. Sed vide sis p. 57. n. 1.

τί τὰ πύρα καλὰσβέσειαν· ἡμεῖς μὲν γὰρ, ἔφασαν, ὥμεθα ὑμᾶς τὸ μὲν πρῶτον, ἐπειδὴ τὰ πύρα ἔχ' ἐωρῶμεν, ¹ τῆς νυκτὸς ἤξειν ἐπὶ τὰς πολεμίας· (καὶ οἱ πολεμιοὶ, ὡς γ' ἡμῖν ἐδόκεν, τῆτο δέισαντες ἀπῆλθον· σχεδὸν γὰρ ἀμφὶ τῆτον τὸν χρόνον ἀπῆσαν.) Ἐπεὶ δὲ ἐκ ἀφικνεῖσθε, ὃ δὲ χρόνος ἐξῆκεν, ὥμεθ' ὑμᾶς πυρρομένους ² τὰ παρ' ἡμῖν, φοβηθέντας οἴχεσθαι ἀποδράντας ἐπὶ θάλατταν· ³ καὶ ἐδόκει ἡμῖν μὴ ἀπολιπέσθαι ὑμῶν. Οὕτως ἔν καὶ ἡμεῖς δεῦρο ἐπορεύθημεν.

Ταύτην μὲν ἐν τὴν ἡμέραν αὐτῇ ⁴ ἡγύλιζοντο ἐπὶ τῇ αἰγιάλῃ πρὸς τῷ λιμένι. Τὸ δὲ χωρίον τῆτο, ὃ καλεῖται Κάλπη λιμὴν, ἔστι μὲν ἐν τῇ Θράκῃ τῇ ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἀρχαμένη δὲ ἡ Θράκη αὕτη ἔστιν ἀπὸ τῆς Σόμαρος τῆς Πόνου μέχρις Ἡρακλείας, ἐπὶ δεξιά εἰς τὸν Πόνον εἰσπλέοντι. Καὶ τριήρες μὲν ἔστιν εἰς Ἡρακλείαν ἐκ Βυζαντίου κώπαις ⁵ ἡμέρας μάλα μακράς πλεῖς· ἐν δὲ τῷ μέσῳ ἄλλη μὲν πόλις ἑδεμία, ἔτε Φιλία, ἔτε Ἑλληνίς, ὅλλ' ἡ Θράκες ἡ Βιθυνοί· καὶ ἔς ἂν λάβωσι τῶν Ἑλλήνων ἡ

bus sciscitabantur quamobrem ignes extinxissent: nam primum arbitrabamur, inquit *Arcades*, cum ignes non jam amplius usquam videremus, vos noctu in hostes invasuros: (hostesque adeo, uti quidem nobis suspicari videbantur, id veriti discessere: nam id temporis ferè abierunt.) At cum non veniretis, & tempus jam præterisset, putabamus vos, posteaquam rerum nostrarum statum cognovissetis, metu permotos ad mare fugâ abiisse: atque adeo visum fuit nobis *dandam esse operam* ut à vobis non abessemus. Sic itaque nos etiam huc perreximus.

Et hoc quidem die ibi in litore propter portum commorati sunt. Cæterum is locus, qui Calpes portus dicitur, *situs* est in Thraciâ Asiaticâ: hæc Autem Thracia ducto ab ostio Ponti initio ad Heracleam usque pertinet, in Pontum naviganti ad dextram sita. Et è Byzantio quidem in Heracleam tantum est itineris, quantum confici trireme, quæ remis agatur, die potest longissimo: in medio nulla neque socia, neque Græca civitas est, sed soli Thracæ vel Bithyni: & quoscunque Græcos ceperint sive in li-

1 Τῆς νυκτὸς] Vide p. 236. n. 8.

2 Τὰ παρ' ἡμῖν] Vide p. 445. n. 4.

3 Καὶ] Vide p. 363. n. 5.

4 ἡγύλιζοντο] Vide p. 270. n. 1.

5 ἡμέρας μάλα μακράς] MS. E-ton. μικρὰς. Perperam *Herodot.* l.

4. c. 86. haud ita dissimili modo dixit, νῆες ἐπίπαν μάλιστα καὶ κατανύει ἐν μακρομερίῃ, &c. ubi legitur etiam μακρῇ ἡμέρῃ.

6 Ἀλλ' ἡ Θράκες ἡ, &c.] MS. E-ton. ἀλλὰ Θράκες Βιθυνοί. Thracæ

¹ ἐκπίπτοντας ἢ ἄλλως πως, δεινὰ ὑβρίζειν ² λέγονται τὰς Ἑλλήνας. Ο δὲ Κάλπης λιμὴν ἐν μέσῳ μὲν κεῖται ἐκατέρωθεν πλεόντων ἐξ Ἡρακλείας καὶ Βυζαντίου. ³ ἔστι δ' ἐν τῇ θαλάττῃ προκειμένον χωρίον, ⁴ τὸ μὲν εἰς τὴν θαλάτταν καθήκον αὐτῆς, πέτρα ἀπορρώξ, ὕψος, ὅπη ἐλάχισον, ἔμειον εἴκοσιν ὀργυίων. ⁵ ὁ δὲ αὐχὴν ὁ εἰς γῆν ἀνήκων τῆς χωρίου, ⁶ μάλισα τεττάρων πλέθρων τὸ εὖρος· τὸ δ' ἐντὸς τῆς αὐχένος χώριον, ἱκανὸν μυρίοις ἀνθρώποις ⁷ οἰκῆσαι. Λιμὴν δ' ὑπὸ αὐτῇ τῇ πέτρᾳ, τὸ πρὸς ἐσπέραν αἰγιαλὸν ἔχων. Κρήνη δὲ ἡδεὸς ὕδατος καὶ ἀφθόνη ῥέουσα ἐπ' αὐτῇ τῇ θαλάττῃ, ὑπὸ τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς χωρίου. Εὐλα δὲ, πολλὰ μὲν καὶ

ius ejectos, five quo alio casu *cò delatos*, crudelem in modum eos tractare dicuntur. Calpes verò portus si qui Heracleâ & Byzantio navigant utrinque in medio situs est: locus ipse in mare porrigitur, cuiusque adeò pars ea quæ ad mare pertinet, petra est prærupta, altitudine, quâ minima est, non minori viginti orgyis: cervix loci quæ ad terram pertingit, est quatuor admodum plethrorum latitudine: tractus autem infra cervicem tantus est, ut hominibus decies mille habitacula præbere possit. Portus sub ipsâ petrâ situs est, cuius litus ad occasum vergit. Est ibidem & dulcis ac uberis aquæ fons, qui propter ipsum mare sic labitur, ut sub hujus tamen loci potestate sit. Sunt & ligna, cum multa

utique οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ dici solent etiam Bithyni. Adip. 203. n. 1. & 307. n. 6.

¹ Ἐκπίπτοντας] Eodem sensu adhibetur ἐκπίπτειν Act. XXVII. 17, 26. nempe de navigantibus, qui cursu proposito excussi vel in brevia incidunt vel in litus eji-ciuntur.

² Λέγονται τὰς Ἑλλήνας] MS. E-ton. dat. ἐλέγχονται τὰς, &c. Cæte-rum Muretus τὰς Ἑλλήνας delet. Tu vide sis p. 348. n. 2. & p. 295. n. 3. Adde K. Π. p. 496. n. 3.

³ ἔστι δ' ἐν τῇ θαλάττῃ] Muret. le-git ἔστι δὲ τῆς θαλάττης, &c. Ipse nihil mutandum censeo. Cæte-rum, de portu hoc fusius in *Indic. Geograph.*

⁴ Τὸ μὲν, &c.] Scil. μέγας. Vide p. 247. n. 6.

⁵ ὁ δὲ αὐχὴν] J. Poll. l. 9. segm. 18. Καὶ ἡ μὲν ἐν μέσῳ τῆς θαλάττης ἐκατέρωθεν παρέρχεται γῆ — αὐχὴν scil. καλεῖται. Herodot. voce eadem utitur μεταφορικῶς: vide l. 4. c. 85. l. 6. c. 37. Adde quæ supra scripsi-mus p. 262. n. 2. Similiter à Plinio N. H. l. 4. c. 3. & l. 6. c. 29. adhibe-tur *cervix*.

⁶ Μάλισα] Vide p. 365. n. 4.

⁷ Οἰκῆσαι] Sic scribendum vi-detur, uti & Steph. monuit. MS. Eton. nec non edit. Ald. & Flor. exhibent οἰκησις. Leuncl. cum aliis nonnullis dat οἰκήσιν. Ejusdem lo-cutionis Atticæ exemplum videre est suprâ p. 258. ubi lege n. 6.

ἄλλα, πάνυ δὲ πολλὰ καὶ καλὰ ναυπηγήσιμα ἐπ' αὐτῇ τῇ θαλάττῃ. Τὸ δὲ ὄρος τὸ ἐν τῷ λιμένι εἰς μεσόγαιαν μὲν ἀνήκει, ὅσον ἐπὶ εἴκοσι σταδίους, καὶ τὸ γεῶδες καὶ ἄλιθον· τὸ δὲ παρὰ θαλάτταν, πλεον ἢ ἐπὶ εἴκοσι σταδίους, δασὺ πολλοῖς καὶ παντοδαποῖς καὶ μεγάλοις ἕξυλοις. Ἡ δ' ἄλλη χώρα, καλὴ καὶ πολλή· καὶ κῶμαι ἐν αὐτῇ εἰσι πολλαὶ καὶ εὖ οἰκόμεναι· φέρει γὰρ ἡ γῆ καὶ κριθὰς, καὶ πυρρὰς, καὶ ὅσπρια πάντα, καὶ μελίνας, καὶ σήσαμον, καὶ σῦκα ἀρκῦντα, καὶ ἀμπέλους πολλὰς καὶ ἡδυοῖνας, καὶ τὰ ἄλλα πάντα, πλὴν ἐλαιῶν. Ἡ μὲν χώρα ἦν τοιαυτή.

4 Εσκήνην δὲ ἐν τῷ αἰγιαλῷ 5 ἐπὶ τῇ θαλάττῃ· εἰς δὲ τὸ πόλισμα αὐτὸν γενόμενοι ἐκ ἐβέλωνιο στρατοπεδεύεσθαι· ἀλλὰ ἐδόκει καὶ τὸ ἐλθεῖν ἐν αὐθιᾷ ἐξ ἐπιβελῆς εἶναι, βελομένων τινῶν 6 κατοικί-

quidem alia, tum verò plurima pulcherrimâque, juxta ipsum mare, quæ sunt navibus fabricandis idonea. Mons, qui est in portu, in mediterranea se porrigit, ad viginti circiter stadia, estque adeò terrenus idem & lapidum expers; quâ verò mare respicit, ampliùs viginti stadia, multis & omnis generis arboribus iisdemque magnis densus est. Reliqua regio amœna est & ampla: atque vici sunt in eâ multi frequentésque incolis: fert enim terra hordeum, & triticum, & omnia legumina, & panicum, & sesamum, & ficus satis multas, multas etiam vites vini suavis feraces, cæterasque plantas omnes, extra unas oleas. Hujusmodi ea regio erat.

Milites autem in litore propter mare tabernacula collocabant: in oppidum verò licet pervenissent, castra tamen ibi locare volebant; quin ipsis infidiosè factum videbatur, quod eò loci venissent, quasi civitatem condere aliqui ibi vellent. Nam maxima

1 ἕξυλοις] Pro δένδρεσι hoc loco poni videtur. Confer Apocal. II. 7. & XXII. 2, 14.

2 Καὶ μελίνας, καὶ, &c.] Adip. 18. n. 5. & p. 146. n. 2.

3 ἡδυοῖνας] J. Poll. l. 1. segm. 243. Ἀμπέλους μέντοι (λέγουσι) ἡδυοῖνας, καὶ, &c. Id. l. 6. segm. 22. Καὶ ἀμπέλοι ἡδυοῖνοι, ὡς Ξενοφῶν.

4 Εσκήνην] Intellige στρατιῶται vel Ἕλληνες, itémque paulò infrà

cum ἐπεθύμουν.

5 Ἐπὶ τῇ, &c.] MS. Eton. πρὸς τῇ, &c. Sed parum refert, utram utri scripturam anteferas.

6 Κατοικίσαι] In MSto Eton. & quibusdam editis perperam legitur κατοικῆσαι. Idem libri paulò infra exhibent τὸ χωρίον οἰκῆσαι, pro — οἰκίσαι, quod alii rectè repræsentant. Verbo composito usus est Noster p. 391.

κίσαι πόλιν. Τῶν γὰρ στρατιωτῶν οἱ πλεῖστοι ἦσαν ἑσπᾶνες βίᾳ ἐκπεπλευκότες ἐπὶ ταύτην τὴν μισθοφοράν, ἀλλὰ τὴν Κύρου ἀρετὴν ἀκούοντες, ¹οἱ μὲν καὶ ἄνδρας ἄγοντες προανηλωκότες χρήματα, οἱ δὲ καὶ τέτων ἕτεροι ἀποδεδρακότες πατέρας καὶ μητέρας, οἱ δὲ καὶ τέκνα καταλιπόντες, ὥς, χρήματα αὐτοῖς κτησάμενοι, ἥζοντες πάλιν ἀκούοντες καὶ τὰς ἄλλας τὰς παρὰ Κύρῳ ²πολλὰ καὶ ἀγαθὰ πράττειν. Τοιοῦτοι ἔν ὄντες, ἐπεθύμουν εἰς τὴν Ελλάδα σωζέσθαι.

³Επειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο τῆς εἰς ταυτὸ συνόδου, ⁴ἐπ' ἐξόδῳ ἐθύετο Ξενοφῶν (ἀνάγκη γὰρ ἦν ἐπὶ τὰ ἐπιήδεια ἐξάγειν) ἐπενόει δὲ καὶ ⁵τὰς νεκρὰς θάψαι. ⁶Επεὶ δὲ τὰ ἱερὰ ἐγένετο,

pars militum non adducta rerum ad vitam necessariorum inopiâ, ad hæc capienda stipendia è Græciâ navigaverant, sed quòd Cyri virtutem auditione acceperant, alii viros etiam secum ducentes qui jam facultates consumpserant, ex his alii à patribus & matribus aufugerant, liberos etiam alii deseruerant, utpote qui, opes ubi ipsis comparassent, redituros se sperabant; cùm audissent alios quoque qui cum Cyro essent multa sibi bona adquirere. Cùm eo essent animo milites, in Græciam incolumes redire cupiebant.

Posteaquam dies illuxisset, ex quo eundem in locum conveniant, de educendis copiis Xenophon exorta consulebat: (necesse enim erat ad com meatus eas educere) de mortuis etiam sepeliendis cogitabat. Cùmque pulchrè litatum esset, Arcades quoque

¹ Οἱ μὲν καὶ ἄνδρας, &c.] MS. Eton. οἱ μὲν καὶ ἄνδρας ἄγοντες, οἱ δὲ καὶ προανηλωκότες χρήματα καὶ τέτων ἕτεροι, &c. Edit. quædam vet. dant εἰ μὲν καὶ ἄνδρας ἄγοντες πρὸς ἀνηλωκότες χρήματα, οἱ δὲ, &c. Lectionem hanc Amasæus expressit: quâ tamen posthabitâ, Steph. & Leuncl. exemplaria libens sequutus sum.

² Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ] Legitur etiam πολλὰ ἄσπερα πράττειν. Pessimé. Illo modo loqui solent Græci, conjunctione interpositâ, pro πολλὰ ἀγαθὰ. *Ælian.* V. H. l. 2. c. 25. — πολλῶν καὶ ἀσπερῶν αἰτίαν, &c.

³ Επειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο τῆς, &c.] I. e. cum jam dies alter illuxisset, ex

quo Arcades & Achæi se rursus ad Xenophontis copias congregassent, &c. *Adi.* p. 448. n. 2.

⁴ Επ' ἐξόδῳ ἐθύετο] Vide p. 347. n. 3. & p. 396. n. 1.

⁵ Τὰς νεκρὰς θάψαι.] MS. Eton. θάπτειν. Sed consule p. 401. n. 4. Adde p. 410. n. 3.

⁶ Επεὶ δὲ τὰ ἱερὰ, &c.] MS. Eton. & vet. aliquot cod. ἐπεὶ δὲ τὰ ἱερὰ καλὰ ἐγένετο, &c. Sed (quod monuit Steph.) pro ἱερὰ quin ἱερὰ legendum sit nemini dubium esse potest: nam & vet. aliquot exemplarium & aliorum locorum auctoritate lectio hæc comprobatur. Porro, καλὰ ex scholio huc irre-

εἶποντο καὶ οἱ Ἀρκαῖδες, καὶ τὰς νεκρὰς, τὰς μὲν πλείους ἐνθάπερ ἔπεσον, ἐκάσας ἔθαψαν· (ἤδη γὰρ ἦσαν πεμπταῖοι, καὶ ἔχουσιν τε ² ἀναιρεῖν ἔτι ἦν) ἐνίς δὲ τὰς ἐκ τῶν ὁδῶν συνενεγκόντες, ἔθαψαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἐδύναντο κάλλιστα· ἔς δὲ μὴ εὗρισκον, ³ κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ πύρραν μεγάλην, ⁴ καὶ σεφάνους ἐπέθεσαν. Ταῦτα δὲ ποιήσαντες

sequuti sunt, & mortuos, plerosque iis quidem quibus ceciderant locis, singulos sepelierunt: (jam enim dies ibi quinque jacuerant, neque adeò fieri potuit ut eos tollerent) at nonnullos quos è viis congefserant, pro suis facultatibus quàm poterant honestissimè sepelierunt: iis autem, quos non reperiebant, cenotaphium magnum struxerunt, magnum etiam rogum, coronasque iis imposuerunt. Hæc cum fecissent, ad castra reverterunt. Atque ibi

pfisse puto, cùm in eodem loquendi genere sæpissimè soleat omitti. Vide p. 121. n. 2. *Thucyd.* l. 5. c. 55. καὶ ὡς ἐδ' ἐπ' αὐθιὰ τὰ διαβατήρια (*scil.* ἱερὰ) αὐτοῖς ἐγένετο, &c. & ejusdem l. c. 116. ὡς αὐτοῖς τὰ διαβατήρια ἱερὰ — ἔκ ἐγίγνετο, &c.

1 Ἦσαν πεμπταῖοι.] Similiter de defuncto Joh. XI. 39. τετραταῖος — ἔστι. *Adi.* p. 354. n. 6.

2 Ἀναιρεῖν.] Vide p. 410. n. 5.

3 Κενοτάφιον.] Monumentum hujusmodi, quod Virgilius, *Æneid.* l. 3. v. 304. & l. 6. v. 505. vocem Græcam interpretatus, *inanem tumulum* vocat, in honorem atque memoriam mortuorum, eorum in primis qui vel in acie desiderati, vel naufragio erant amissi, mos erat antiquis exstruere. Hinc *Suetonio* in *Claudio* c. 1. dicitur *tumulus honorarius*. Nec insepultis tantùm, sed & beneficiorum quorundam insigniorum auctoribus, quorum corpora jam antea sepulchris fuerant condita, tumulos ejusmodi ponere solebant. Rem totam hanc luculenter exsequitur *Dionys. Hul.* A. R. lib. 1. c. 54. his verbis de *Æneâ* factis: Εἰδὲ τῆρας τεράτῳ τοῦ πολλαχῆ λείε-

θαί τε καὶ δεικνυῶν τάφους Αἰνείη, ἀμνησάντων ἐν πλείοσι τὸν αὐτὸν τεθάψαι χωρίοις, ἐνθυμηθέντες ὅτι κοινὸν ἐστὶν ἐπὶ πολλῶν τῷ τό γ' ἐπὶ τὸ ἄπορον, καὶ μάλιστα μὲν ἐπιφανεῖς τὰς τύχας ἐχόντων, πλάνης δὲ τὰς βίβας ἐσχηκότων, μαθέτωσαν ὅτι χωρίον μὲν ἐν τῷ δεξιὰ μὲν τὰ σώματα αὐτῶν ἦν, μνημεῖα δὲ παρὰ πολλοῖς καλεσχεύατο, δι' εὐνοίαν τ' ἐν ὠφελείαις τισὶ δι' αὐτὰς γενομένων, μάλιστα εἰ τῷ γένει αὐτῶν τε περιῆν, ἢ πόλεώς τινος ἀποκτίσις, ἢ χερσὶν οἱ τινες καὶ φιλάνθρωποι μονοί. *Lege Hom.* II. η'. v. 331. & seq. *Adde*, si libet, *Æli. Lamprid.* in *Severo*, c. 63. p. 1035. & *Vopisc.* in *Floriano*, c. 2. p. 622. edit. *Lugd. Bat.*

4 Καὶ σεφάνους, &c.] Coronis, variis è floribus, herbis, frondibusve textis, apud veteres decorari consuevisse tumulos subinde docent auctores tam Græci quàm Latini. *Sophocl.* in *Electrâ* v. 898. & seq.

Χρ. Καὶ δὴ λίσσω σοὶ πᾶν ὅσον καλεῖ δόμην.

Ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,

Ὄρω κολώνης ἐξ ἄκρας νεοῖς ὕψους

Πηγὰς γάλακτος, καὶ περιγεφῆ κύκλω

Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθρώπων θήκη πάλαιος.

Tibul.

ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Καὶ τότε μὲν δειπνήσαντες ἐκοιμήθησαν· τῇ δ' ὑπεραία συνῆλθον οἱ στρατιῶται πάντες, (συνῆγον δὲ αὐτὰς μάλιστα Ἀγασίας Στυμφάλιος ὁ λοχαγὸς, καὶ Ἱερώνυμος Ἡλείος λοχαγὸς, καὶ ἄλλοι πρεσβύτατοι τῶν Ἀρκάδων) καὶ δόγμα ἐποίησαντο, εἴαν τις ¹ τῶ λοιπῷ μνησθῇ δίχα τὸ στρατεύμα ποιεῖν, θανάτῳ αὐτὸν ζημιῶσθαι· καὶ κατὰ χώραν ἀπιέναι, ² ἥπερ πρόσθεν εἶχε τὸ στρατεύμα, καὶ ἄρχειν τὰς πρόσθεν στρατηγὰς. Καὶ Χειρίσοφος μὲν ἤδη τετελευτήκει, Φάρμακον πιών, πυρέττων· ³ τὰ δ' ἐκείνους Νέων ὁ Ἀσιναιῖος παρελάμβανε.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἔξαναστὰς εἶπε Ξενοφῶν, “Ὁ ἄνδρες στρατιῶται, τὴν μὲν πορείαν, ὡς εἴκει, ⁴ δηλονότι ⁵ περὶ ποιήσῃ.”

tum coenâ sumptâ quieti se dederunt: postridie autem milites universi convenerunt, (eos autem in primis Agasias Stymphalius cohortis ductor, cohortis ductor etiam Hieronymus Eleus, alii-que ex Arcadibus natu maximi coegerunt) & decretum fecerunt, ut si quis deinceps distrahendi exercitûs mentionem faceret, morte is multaretur; ut item in eum redirent ordinem, quem antea tenuerat exercitus, & cum imperio essent illi qui prius duces extitissent. Obierat jam diem supremum Cherisophus, epoto medicamento, cùm febrî laboraret; ac ejus sanè partes obtinebat Neon Asinensis.

Post hæc cùm exsurrexisset Xenophon, “Iter nobis, milites, inquit, pedibus nimirum, uti videtur, faciendum est: neque

Tibul. l. 2. eleg. 4. v. 47. & seq.

Atque aliquis senior, veteres veneratus amores,

Annua constructo farta dabit tumulo.

ubi vide quæ notavit elegantif. Broukh.

¹ Τῶ λοιπῷ] Vide p. 411. n. 8.

² Ἡπερ πρόσθεν, &c.] Scil. eo loco vel ordine, quem quisque ante disfidium tenuerat. Leuncl. locum sic vertit, — *formam exercitûs in abitu eandem retinendam esse, quæ prius fuisset.*

³ Τὰ δ' ἐκείνου Νέων, &c.] Adi p. 445. n. 4. & p. 400. n. 1. Noster paulò infra, Νέων δὲ ἦν μὲν στρατηγὸς καὶ τὸ Χειρίσοφον μέρη. unde forsan aliquis cum τὰ hoc loco intellexerit μέρη. Cæterum pro τὰ δ' ἐκείνου MS. Eton. dat τὰ δὲ τέτη, &c.

⁴ Δηλονότι] Scribitur & divisim δήλον ὅτι. Vulgatam tamen scripturam retinere malim. Voces autem istas sæpè invicem permutatas esse non uno loco suprâ monuimus.

⁵ Περὶ] Vide p. 390. n. 2.

“ ἔ γάρ ἐσι πλοῖα. Ανάγκη δὲ πορεύεσθαι ἤδη· ἔ γάρ ἐσι μέ-
 “ νυσι τὰ ἐπιήδεια. Ημεῖς μὲν ἔν θυσόμεθα· ὑμᾶς δὲ δεῖ παρα-
 “ σκευάζεσθαι ὡς μαχημένους, εἴ ποτε καὶ ἄλλοι· οἱ γὰρ πο-
 “ λέμιοι ἁναθηροσθήκασιν.” Εκ τῆς ἐθύοντο οἱ στρατηγοί,
 μάντις δὲ παρῆν Αρξίων Αρκάς· ² ὁ δὲ Σιλανὸς ὁ Αμβρα-
 κιώτης ἤδη ἀποδεδράκει, πλοῖον μισθωσάμενος, ἐξ Ηρα-
 κλείας. ³ Θυομένοις δὲ ἐπὶ τῇ ἀφόδῳ ⁴ ἐκ ἐγίνετο τὰ ἱερά.
 Ταύτην μὲν ἔν τὴν ἡμέραν ἐπαύσαντο. Καί τινες ἐτόλμων
 λέγειν ὡς ὁ Ξενοφῶν, βελόμενος τὸ χωρίον ⁵ οἰκίσαι, πεί-
 πεικε τὸν μάντιν λέγειν, ὡς τὰ ἱερά ἐ γίνετο ἐπὶ ἀφόδῳ.
⁶ Ἐντεῦθεν ⁷ κηρύξας Ξενοφῶν, τῇ αὐρίον παρεῖναι ἐπὶ τὴν
 θυσίαν τὸν βελόμενον, καὶ, μάντις εἴ τις εἴη, παραγγείλας
 παρεῖναι, ὡς συνθεασόμενον τὰ ἱερά, ⁸ ἔθηκε καὶ ἐνταῦθα παρ-

“ enim ulla nobis sunt navigia. Jam verò iter facere necesse est ;
 “ neque enim hic manentibus suppetit commeatus. Quamobrem
 “ nos quidem hostias mactabimus ; vos autem, si unquam aliàs,
 “ sic vosmet comparetis oportet, ut quibus pugnandum sit : nam
 “ animos receperunt hostes.” Ibi tum hostias mactabant duces,
 quibus vates aderat Arexion Arcas : nam Silanus Ambraciotes
 jam navigio conducto, ex Heracléâ aufugerat. *Ipsis* autem de
 discessu hostias consulentibus exta non erant læta. Quapropter
 hoc die quieverunt. Ac quidam audebant dicere Xenophontem,
 præ studio coloniam eo in loco collocandi, vati persuasisse, ut de
 discessu exta non fuisse læta diceret. Mox deinde Xenophon cum
 præconis voce edixisset, ut crastino die sacrificio, quicunque vel-
 let, interesset, & si qui esset in exercitu vates, ut adesset, exta quò
 simul inspiceret, denuntiasset, hostias cædebat ; atque ibi aderant

1 Ἀναθηροσθήκασιν] *Thucyd.* l. 5.
 c. 82. Καὶ Αρξίων ὁ δῆμος ἀναθη-
 ρήσας, &c. *Schol.* Καὶ ἀναθηροσθήσας]
 ἀναλαβόντες αὐτοὺς ἐλπίδας ἀσφαθᾶς.

2 Ὁ δὲ Σιλανὸς, δ, &c.] Refer sis
 oculos ad p. 392. n. 2. De particulâ
 δὲ vide 400. n. 3. *Aristoph.* *Ορν.* θ.
 v. 585. — μισθοφορεῖ δέ. *Schol.* Ὁ δὲ
 ἀντὶ τῆ γὰρ.

3 Θυομένοις δὲ ἐπὶ, &c.] Vide p.
 121. n. 1.

4 Οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερά] Ità MS.

Eton. In editis libris legitur ἐκ
 ἐγίνετο τὰ ἱερά καλὰ. quam vocem
 ultimam, alibi etiam additam,
 tanquam scholion, ejiciendam cen-
 seo. Vide p. 454. n. 6.

5 Οἰκίσαι] Scribitur, & οἰκῆσαι.
 Sed tu vide sis p. 453. n. 6.

6 Ἐντεῦθεν] *Adi* p. 399. n. 3.

7 Κηρύξας] *Consule* p. 28. n. 5.

8 ἔθηκε] *Ammon.* Θύσαι καὶ Θύονται
 διαφέρει. Θύσαι μὲν γὰρ οἱ σφάττον-
 τες τὰ ἱερεῖα. Θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν

M m m

σπλάγ-

ἦσαν πολλοί. ¹Θυομένων δὲ πάλιν εἰς τρεῖς ἐπὶ τῇ ἀφόδῳ, ἔκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά. Εκ τῆς χαλεπῶς εἶχον οἱ στρατιῶται· καὶ γὰρ τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπεν ἃ ἔχοντες ἦλθον, ² καὶ ἀγορὰ ἐδεμῖα παρῆν.

Εκ τῆς συνελθόντων εἶπε πάλιν Ξενοφῶν, ὦ ἄνδρες, ἐπὶ μὲν τῇ πορείᾳ, ὡς ὁρᾶτε, τὰ ἱερά ἔγω γίγνεσθαι· τῶν δ' ἐπιτηδείων ὁρᾷ ὑμᾶς δεομένους· ἀνάγκη ἔν μοι δοκεῖ θύειν περὶ αὐτῶν τῆς. Ανασᾶς δὲ τις εἶπε, Καὶ εἰκότως ἄρα ἡμῖν ἔ γίγνεσθαι τὰ ἱερά. ὡς γὰρ ἐγώ, ἀπὸ τῶν αὐτομάτων χθὲς ἦκοντος πλοῖος, ³ ἦκεσα

multi. Cúmque rursùs ter hostias de discessu consulerent, exta non erant læta. Ibi tum milites molestiâ adficiébantur; nam commeatus ille, quem secum huc profecti adtulerant, eos defecit, neque forum ullum rerum venalium præstò erat.

Hic cùm convenissent, ita rursùs loquutus est Xenophon, Necdum felicia, milites, ad iter, uti videtis *ipsi*, sunt exta: at commeatu vos egere video: quapropter necesse est, meâ *quidem* sententiâ, hâc ipsâ de re deos consulere. Et surgens quidam, Consentaneum utique est, inquit, nos non posse litare: nam ut ego de quodam audiui, casu quodam navigio *huc* heri adpulso,

σπλάγχτων μαλινύμενοι *Th. Magist.* Θύειν ἐπὶ τῇ σφαττομένῳ ἱερείῳ. — καὶ θύειν αὐτὸν ἀντὶ τῆς σφάττειν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῆς θύειν. Et haud sanè crediderim perpetuum esse apud auctores, quod *Ammonius* notat, istorum verborum discrimen. Confusum certè videtur apud Nostm, tum alibi, tum *Hist. Gr.* l. 3. ferè medio: αὐτὸς δὲ ἐξηλήθη ἐλθὼν θῆσαι ἐν Αὐλίδι, ἐνθα περ ὁ Ἀγαμέμνων. ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει, ἐθύετο.

[¹ Θυομένων δὲ πάλιν, &c.] Suprà paulò aliâ orationis formâ rem eandem extulerat: Θυομένοις δὲ ἐπὶ τῇ, &c. ubi participium potest conjungi cum ἐγίγνετο, vel etiam absolute, pariter ac θυομένων hoc loco, poni. Confer p. 447. n. 4. Hanc constructionis varietatem cùm non animadvertissent librarii, pessimè acceperunt Evangelistæ

verba Act. XXII. 17. ubi codices alii pro ὑποσρέψαντι dant ὑποσρέψαντα· pro προσευχομένῃ, προσευχόμενον alii, alii προσευχομένην. Quin & MS. Eton hîc loci perperam exhibet θυομένῳ.

² Καὶ ἀγορὰ] Respice p. 440. n. 3.

³ ἦκεσα τινὸς ὅτι, &c.] *Steph.* ὅτι expungendum, vel in ὁ mutandum, censuit. Rectiùs *Leuncl.* in atticismorum numerum ejus particulæ usum referendum suspicatus est. Noster eodem fermè modo loquitur in libello Περὶ Προσόδων, haud ita procul à fine: Εἰ δὲ σαφὲς δοκεῖ εἶναι ὡς, εἰ μέλλῃσι πᾶσαι αἱ πρόσοδοι ἐκ πόλεως προσιέναι, ὅτι εἰρήνην δεῖ ὑπάρχειν, &c. Et in *Hist. Gr.* l. 6. paulò ultra med. οἱ δὲ τινες ὡς, ἐπεὶ παῖδες αὐτῶν ἔκ ἐγίγνωστο ἐκ ταύτης, ὅτι πέμπων εἰς Θήβας ἐμνήσιναι,

τινὸς ὅτι Κλέανδρος ἐκ Βυζαντίου ἄρμος ἤς μέλλει ἤξειν, πλοῖα ἔχων καὶ τριήρεις. Ἐκ τούτων δὲ ² ἀναμένειν μὴ πᾶσιν ἐδόκει· ἐπὶ δὲ τὰ ἐπιτήδεια ἀναγκαῖον ἦν ἐξίεναι· ³ καὶ ἐπὶ τούτῳ πάλιν ⁴ ἐθύετο εἰς τρεῖς, καὶ ἔκ ἐγίνετο τὰ ἱερά· καὶ ἤδη ἐπὶ σκηνὴν ἰόντες τὴν Ξενοφώντος, ἔλεγον ὅτι ἔκ ἔχοιεν τὰ ἐπιτήδεια. Οὗ δ' ἔκ ἂν ἔφη ἐξαγαγεῖν, μὴ γιγνομένων τῶν ἱερῶν.

Καὶ πάλιν δ' ὑπεραία ἐθύετο, καὶ σχεδόν τι πᾶσα ἡ στρατιά, διὰ τὸ μέλειν πᾶσιν, ἐκυκλῆτο περὶ τὰ ἱερά· τὰ δὲ θυμὰ ἅπαντα ἐπελελοίπει· Οἱ δὲ στρατηγοὶ ⁵ ἐξῆλθον μὴ ἔ, συνεκάλεσαν δὲ· εἶπεν ἔν ὁ Ξενοφών, Ἰσως οἱ πολέμιοι συνειλεγμένοι εἰσὶ, καὶ ἀνάγκη μάχεσθαι· εἰ ἔν ὁ καταλιπόντες τὰ σκεύη ἐν τῷ ἐρυμνῷ χωρίῳ,

Cleander è Byzantio, *cujus est* præfectus, cum navigiis ac triremibus venturus est. Ibi tum visum quidem est omnibus expectandum esse; necessariò tamen ad commeatus *parandos* exeundum erat: atque hæc de re rursus ter macatæ erant hostiæ, neque tamen læta fuerunt exta: & jam *milites*, cùm ad Xenophontis tabernaculum accessissent, commeatus se non habere aiebant. At ille se educturum eos negabat, nisi perlitatum esset.

Ac postridie rursus macatæ erant hostiæ, atque totus ferè exercitus, propterea quòd omnibus *res* curæ esset, spisso orbe sacra circumsteterunt: *jámque* eos defecerant hostiæ. At duces *eos* non eduxerunt quidem, sed tamen convocârunt: quare Xenophon, Fortassis, ait, collecti sunt hostes, ac pugnare necesse est: si ergo relictis sarcinis in loco *hoc* munito, tanquam ad pugnam

σει, &c. Adde quæ suprà scripsimus p. 392. n. 5.

¹ Ἀρμος ἤς] Vide p. 383. n. 5. Quod verò scribitur in quibusdam, cod. ἀρμος ἤς μάλλον ἤξει, absolum extra modum & absurdum est.

² Ἀναμένειν] Scil. Κλέανδρον καὶ τὰς τριήρεις καὶ τὰ πλοῖα, uti Noster infra plenius rem eandem enarrat.

³ Καὶ ἐπὶ τούτῳ, &c.] Suprà paulò dixerat, δοκεῖ θύεσθαι περὶ αὐτῶ τούτων. Vide sis p. 396 n. 1.

⁴ Ἐθύετο] Intelligendus videtur cum hoc verbo Ξενοφών· uti & mox infra, Καὶ πάλιν δ' ὑπεραία ἐθύετο, &c.

⁵ Εξῆλθον μὴ ἔ, &c.] In quibusdam libris locus sic pessimè distinguitur, — ἐξῆλθον μὴ, ἔ συνεκάλεσαν δέ. quos sequutus est *Amaseus*. Noster suprà p. 284. similiter dixit, Οὗτῳ δ' ἦν μέγας μὴ ἔ, καλὸς δέ. Et p. 325. δένδροις παχέσι μὴ ἔ, πυκνοῖς δέ. ubi vide notata.

⁶ Καταλιπόντες τὰ σκεύη] Rectè huc τὰ σκεύη revocârunt *Steph. Leuncl. Muret.* quæ in MSto Eton. & editionibus antiquis non comparent. Porro, *Leuncl.* se τὰ σκεύη in quibusdam exemplaribus legisse testatur.

M m m 2

ὥς εἰς μάχην παρεσκευασμένοι ἴοιμεν, ἴσως ἂν ¹τὰ ἱερά μᾶλλον προχωροίη ἡμῖν, ²Αλέσαντες δὲ οἱ στρατιῶται ἀνέκραγον ὥς ἔοδεν δεῖον εἰς τὸ χωρίον ἄγειν, ἀλλὰ ³θύειν ὥς τάχιστα. ⁴Καὶ πρόβατα μὲν ἐκέτι ἦν, ⁵βῆς δὲ ὑφ' ἀμάξης περιάμενοι ἐθύοντο· καὶ Ξενοφῶν Κλεάνορος ἐδεήθη τῷ Ἀρκαάδος προθυμεῖσθαι, ⁶εἴ τι ἐν τῷ εἶναι. Αλλ' ⁷ἔδ' ὥς ἐγένετο τὰ ἱερά.

⁸Νέων δὲ ἦν μὲν στρατηγὸς κατὰ τὸ Χερισόφου μέρος· ἐπεὶ δὲ εὔρα ⁹τὰς ἀνθρώπους, ὥς εἶχον δεινῶς τῇ ἐνδείᾳ, βελόμενος

instructi progrediamur, fortasse magis exta feliciter nobis cesserint. Hoc cum milites audissent, exclamabant nihil esse, quamobrem eum in locum duceret, sed quam celerrimè sacrificandum esse. Ac oves sanè non jam amplius erant ullæ, atque adeò, boves quos de plaustro emerant mactabant: & Xenophon Cleanorem Arcadem orabat alacri esset ad omnia paranda animo si quid hoc sacrificandi tempore læti extaret. Verùm nè sic quidem perlitatum est.

Cæterùm Neon dux erat in Cherisophi locum suffectus: is autem ubi miserè premi homines inopiâ videbat, quòd iis grati-

¹ Τὰ ἱερά μᾶλλον προχωροίη] MS. Eton. τὰ ἱερά προχωροίη. Sed rectiùs cæteri libri vulgatam Lectionem exhibent. *Thucyd.* l. 5. c. 54. eadem notione verbum usurpavit: ὥς δ' αὐτοῖς τὰ διαβατήρια διομένοις ἐπερχόμενοι, &c.

² Ἀνέκρα[ον ὡς] Conf. p. 342. n. 4.

³ Θύειν] MS. Eton. θύεσθαι. Vide p. 457. n. 8.

⁴ Καὶ] Eandem hujus particulæ vim videre est p. 255. n. 2.

⁵ Βῆς] Obiter emendandus est *Th. Magister*, apud quem in hac voce scribitur, λέγειται ἐπ' ἐθελίας τῶν πλεθυντικῶν βοές—ἐπὶ δὲ τῆς Ἀττικῆς, βῆς. Repone, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς, βῆς.

⁶ Εἴ τι ἐν τῷ εἶναι] Plenè forsan dixerit aliquis εἴ τι καλὸν vel αἴσιον ἐν τῷ χροῖω vel ἱερῷ εἶναι. Vide p. 273. n. 4. Mox infra Noster, καὶ γίνε-ται κατὰ τὰ ἱερά ἐπὶ τῷ πρώτῳ ἱερῷ.

⁷ Ὅδ' ὥς ἐγένετο τὰ, &c.] Legitur

etiam in *Steph.* & *Leuncl.* edit. ἔδ' ὥς ἐγένετο κατὰ τὰ ἱερά. Sed illud κατὰ delendum jam suprâ monui p. 457. n. 4. Quâ de re conjecturam meam confirmant hoc loco edit. *Ald.* & *Flor.* in quibus scribitur, ἔδ' ὥς ἐγένετο κατὰ τὰ ἱερά δηλονότι. Nam vox δηλονότι, aliquid expositionis gratiâ additum esse luculenter indicat: atque adeò forsan hîc loci legendum, ἔδ' ὥς ἐγένετο· cæteris, quæ sequuntur, omis- sis: ut ἐγένετο idem hîc valeat, atque ἐπερχόμενοι, apud *Thucyd.* loco paulò suprâ citato. *Stephanus* utique scripturam hanc veterum quorundam cod. auctoritate niti testatur. Vide sis p. 409. n. 1. de δηλονότι. & p. 121. n. 2. de ἐγένετο.

⁸ Νέων δὲ ἦν, &c.] Ad p. 400. n. 1.

⁹ Τὰς ἀνθρώπους, ὥς εἶχον] Con- sulte p. 407. n. 5.

αὐτοῖς χαρίσα¹ς, εὐρών τινα ἄνθρωπον Ηρακλεώτην, ὃς ἔφη κώμας ἐγγὺς εἰδέναι, ὅθεν εἴη λαβεῖν τὰ ἐπιήδεια, ² ἐκήρυξε, τὸν βελόμενον ἵεναι ἐπὶ τὰ ἐπιήδεια, ὡς ἡγεμόνος ἐσομένῃ. Επεξέρχονται δὴ σὺν δορατίοις, καὶ ἄσκοις, καὶ θυλάκοις, καὶ ἄλλοις ἀγλείοις, εἰς δισχιλίους ἀνθρώπους. Επεὶ δὲ ἦσαν ἐν ταῖς κώμαις, καὶ διεσπείροντο ³ ὡς ἐπὶ τὸ λαμβάνειν, ἐπιπίπτουσιν αὐτοῖς οἱ Φαρναβάζες ἰππεῖς πρῶτοι, (βεβοηθηκότες γὰρ ἦσαν τοῖς Βιθυνοῖς) βελόμενοι σὺν τοῖς Βιθυνοῖς, εἰ δύναιτο, ⁴ ἀποκωλύσαι τὰς Ελλήνας μὴ ἐλθεῖν εἰς τὴν Φρυγίαν. Οὗτοι οἱ ἰππεῖς ἀποκτείνουσι τῶν Ελλήνων ἔμειον ἢ πεντακοσίους· οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ τὸ ὄρος ἀνέφυγον.

Εκ τούτου ἀπαγγέλλει τις ταῦτα τῶν ἀποπεφευγόντων εἰς τὸ στρατόπεδον. Καὶ Ξενοφῶν, ἐπειδὴ ἔκ ἐλεγένηιο τὰ ἱερὰ ταύτη τῇ ἡμέρᾳ, λαβὼν βῆν ὑπὸ ἀμάξης, (ἔ γὰρ ἦν ἄλλα ⁵ ἱερεῖα) σφαγιασάμενος ἐβόηθει, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ μέχρι ⁶ πεντήκοντα

ficari volebat, cūm Heracleotam quendam reperisset, qui se diceret vicos nōsse prope *ab ipsis*, unde commeatus petere liceret, per præconem pronuntiavit ut, quicunque vellet, ad commeatus parandos exiret *secum*, ut qui se ducem *ipsis* præbiturus esset. *Ibi* sanè homines ferè bis mille cum spiculis, & utribus, & saccis, aliisque vasis excurrunt. Cūmque in vicos pervenissent, ac *jam* hinc inde capiendi *commeatus* causâ se spargerent, primi eos Pharnabazi equites invadunt, (nam *hi* Bithynis opem laturi venerant) quippe qui cum Bithynis *conjuncti*, si possent, Græcos avertere volebant, nè Phrygiam ingrederentur. Equites illi ex Græcis non pauciores quingentis trucidant; reliqui *quendam* in montem se fugâ recipiebant.

Mox deinde eorum, qui fugâ evaserant, aliquis hæc in castra renuntiat. Et Xenophon, quoniam eo die perlitatum non fuerat, sumptum de plauistro bovem (nam alia non supererant animalia) cūm mactâisset, ad opem *suis* ferendam properabat, cæterique *adeò cum sequuti sunt* omnes, quinquaginta annos non

¹ Ἀνθρωπον Ηρακλεώτην] Lege p. I. 22. & Joh. I. 14. 57. n. 2.

² Εκήρυξε] Respice p. 28. n. 5. & p. 54. n. 5.

³ ὡς] Non similitudinem specicūve, sed rei veritatem, denotat; eadēque vis ejus est Marc.

⁴ Αποκωλύσαι τὰς — μὴ, &c.] Eodem fermè modò dicitur, atque p. 329. — ἐμποδὼν ὅ μὴ ἦδη εἶναι, &c.

⁵ ἱερεῖα] Vide p. 424. n. 2.

⁶ Πεντήκοντα] Sic rectè MS. Eton. & vet. quædam edit. quibus-

ἐτῶν πάντες. Καὶ ἀναλαβόντες τὰς λοιπὰς ἀνδρας, εἰς τὸ στρατόπεδον ἀφικνεῖνται. ¹ Καὶ ἤδη μὲν ἀμφὶ ἡλίου δυσμαὶς ἦν, καὶ οἱ Ἕλληνες μάλα ἀθύμως ἔχοντες ἐδειπνοποιεῖν. Καὶ ² ἔξαπίνης ³ διὰ τῶν λασίων τῶν Βιθυνῶν τινες ἐπιγενομένοι ⁴ τοῖς προφύλαξι. τὰς μὲν κατέκτανον, τὰς δὲ ἐδιώξαν μέχρις εἰς τὸ στρατόπεδον. Καὶ κραυγῆς γενομένης, εἰς τὰ ὅπλα πάντες ἔδραμον οἱ Ἕλληνες, καὶ διώκειν μὲν καὶ κινεῖν τὸ στρατόπεδον νυκτὸς ἐκ ἀσφαλὲς ἐδόκει εἶναι· λάσια γὰρ ἦν τὰ χωρία· ἐν δὲ τοῖς ὅπλοις ἐνυκτέρευον, φυλαττόμενοι ⁵ ἱκανοῖς φύλαξι μάχεσθαι.

Τὴν μὲν νύκτα ἔτω ⁶ διήγαγον· ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ οἱ Σραθητοὶ εἰς τὸ ἐρυμνὸν χωρίον ἤγυντο· οἱ δὲ εἰπόντες, ἀναλαβόντες τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκεύη. Πρὶν δὲ ἀρίστει ὥραν εἶναι, ⁷ ἀπελάφρευσαν ἢ

egressi. Cumque viros illos reliquos recipissent, in castra revertuntur. Ac jam quidem solis occasus instabat, cum Græci animis admodum debilitati cœnam sumebant. Et Bithynorum nonnulli cum repente per loca silvis densa primas in excubias irruissent, alios occiderunt, alios ad ipsa usque castra persequuti sunt. Ac clamore excitato, ad arma Græci adcurrerunt omnes: & hostem quidem persequi nocturne castra movere, tutum non esse videbatur: erant enim loca ea densa silvis: at in armis pernoctarunt, constitutis excubiis ad dimicandum idoneis.

Ita noctem exegerunt: cumque illuxisset, duces in locum munitionum ducebant; ac milites, sumptis armis vasisque, sequebantur. Antequam autem prandii tempus esset, quâ in locum aditus erat

cum consentit *Amaseus*. Codices alii dant *τριάκοντα*. At magis consentaneum est, vacationem à militiæ laboribus annos quinquaginta potius, quàm triginta natis, fuisse datam.

¹ Καὶ ἤδη μὲν — καὶ οἱ, &c.] Vide p. 305. n. 1.

² Ἐξαπίνης] Ad p. 323. n. 2.

³ Διὰ τῶν λασίων] Scil. χωρίων. Plenè mox infra scribit, λάσια γὰρ ἦν, τὰ χωρία. Vide p. 336. n. 2.

⁴ Τοῖς προφύλαξι.] Inspice p. 129. n. 3.

⁵ Ἱκανοῖς φύλαξι μάχεσθαι.] Post

vocem φύλαξι, ponendam *σιμὴν τελεῖαν* censuit *Muretus*: deinde legendum, Καὶ τὴν μὲν νύκτα ἔτω, &c. deleto verbo μάχεσθαι. quod tamen, in MSto quamvis etiam Eton. non extet, per me licet, retineas.

⁶ Διήγαγον] Vide p. 370. n. 3.

⁷ Ἀπελάφρευσαν] In *Steph. Thes.* reperitur id verbi sine auctore; in *Constant.* citatur tantum *Appian.* Eodem tamen utitur *Dion. Hal.* A. R. l. 9. c. 8. Ως γὰρ ἡγεῖται — ἀπελάφρευσεν τε καὶ ἀποσαυρην οἱ, &c. ferè ut noster ἀπετάφρευσαν — καὶ ἀπεσαύρωσαν. Quare perperam li. bri

ἡ εἴσοδος ἦν εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἀπεσαύρωσαν ἅπαντα, καὶ ἀλι-
πὸντες τρεῖς πύλας. Καὶ πλοῖον ἐξ Ηρακλείας ἦκεν ἄλφινα
ἄλιν, καὶ ἱερεῖα, καὶ οἶνον. Πρῶτ' δ' ἀναστὰς Ξενοφῶν ἐθύετο ἐπεξό-
δια, ² καὶ γίνεσθαι τὰ ἱερά ³ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἱερείᾳ. Καὶ ἤδη τέλος
ἐχόντων τῶν ἱερῶν, ὅρα ⁴ αἰετὸν αἰσιον ὁ μάντις ⁵ Ἀρεξίων Παρρά-
σιος, ⁶ καὶ ἡγεῖσθαι κελεύει τὸν Ξενοφῶνα. Καὶ διαβάλλει τὴν
τάφρον, ⁷ τὰ ὅπλα τίθενται, ⁸ καὶ ἐκήρυξαν ἀριστήσαντας ἐξίεναι
τὰς στρατιώτας σὺν τοῖς ὅπλοις, ⁹ τὸν δὲ ὄχλον καὶ τὰ ἀνδράποδα

fossam duxerunt, omniâque, tribus tantum portis relictis vallo
præcludebant. Atque ibi ium ex Heraclêa venit navigium,
quod farinam, & animalia, & vinum vehebat. Xenophon autem
manè surgens de discedendo exta confulebat, ac primâ statim
hostiâ perlitatum est. Cùmque sacra jam peracta essent, Arexion
Parrhasius vates aquilam faustam conspicit, & Xenophontem co-
pias ducere jubet. Atque adeò ubi fossam transiissent, in armis
consistunt, & per præcones edixerunt, militibus exeundum esse
armatis, ut primum pransi essent, turbam verò imbellem cum man-

bri quidam vet. in quibus est &
MS. Eton. pro ἀπεσαύρωσαν dant
ἀπεσώρυνσαν. Dionys. Hal. iterum
ibid. l. 10. c. 21. — τὴν πόλιν αὐτῶν
ἀπετάφρυνε, &c. Adde sis Suid. in
V. Απετάφρυνον.

1 Εθύετο ἐπεξόδια] Frustrâ vo-
cem hanc in lexicis quæsi veris.
Cæterum, similiter dixit p. 333.
ἀποθύσαι — ἡγεμόσυνα — & p. 337.
σωτήρια θύειν. & hoc & illo loco
vide notata. Adde ex Thucyd. ad-
lata p. 460. n. 1. Eodem redit phra-
sis ἐπ' ἐξόδῳ ἐθύετο, quâ usus est
Noster p. 454.

2 Καὶ γίνεσθαι τὰ, &c.] Sic rectè
MS, Eton. Vulgò post γίνεσθαι le-
gitur καλὰ quam quidem vocem
cum εἶναι junctam videre est pag.
273. 276. & alibi sæpè, non item
cum verbo γίνεσθαι. Huic utique
cùm adjuncta sint τὰ ἱερά, idem
valere videntur, quod προχωρεῖν
τὰ ἱερά quo genere loquendi su-

pra usus est Noster p. 459. Vide
& p. 460. n. 7. & p. 457. n. 4.

3 Ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἱερείᾳ] Suprà p.
273. dixit ellipticè, καὶ τὰ ἱερά κα-
λὰ ἦν εὐθύς ἀπὸ τῇ πρώτῃ. Et paulò
infra leges, καὶ ἐγενετο ἐπὶ τῇ πρώ-
τῃ, &c.

4 Αἰετὸν αἰσιον] Respice p. 432.
n. 6.

5 Ἀρεξίων Παρράσιος &c.] Legi-
tur & Ἀρηξίων Παρράσιος, &c. cui
scriptura recepta omnino præfe-
renda est, cùm suprà pag. 457. vates
idem dicatur Ἀρεξίων Ἀρκάς. Par-
rhasius utique sonat Arcadius. Vide
Virg. Æn. lib. 8. v. 344.

6 Καὶ ἡγεῖσθαι κελεύει, &c.] Vide
sis quæ notavit doctiss. Kubn. ad
Pausan. l. 4. c. 16. sub init.

7 Τὰ ὅπλα τίθενται] Adi p. 350.
n. 3.

8 Καὶ ἐκήρυξαν] Consule p. 254.
n. 5.

9 Τὸν δὲ ὄχλον] Lege p. 234. n. 5.

αὐτὲ καὶ ἀλιπεῖν. Οἱ μὲν δὲ ἄλλοι πάντες ἐξήεσαν, Νέων δὲ ἔ-
 ἔδοκει γὰρ κάλλιστον εἶναι, τῆτον Φύλακα καὶ ἀλιπεῖν τῶν ἐπὶ
 στρατοπέδῳ. ¹Επειδὴ δὲ οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ στρατιῶται ἀπέλιπον
 αὐτὸς, αἰσχυρόμενοι μὴ ἔπειτα, τῶν ἄλλων ἐπεξιώντων, καλέλι-
 πον τὰς ὑπὲρ πέντε καὶ τετραράκουσα ἔτη. Καὶ ἔτοι μὲν ἔμενον·
 οἱ δ' ἄλλοι ἐπορεύοντο. Πρὶν δὲ πέντε καὶ δέκα στάδια διεληλυ-
 θέναι, ἐνέτυχον ἥδη νεκροῖς καὶ τὴν ἑρὰν τῆ κέρατος ποιησάμενοι
 κατὰ τὰς πρώτας φανέντας νεκρὰς, ἔθαπτον πάντας ὅσους
 ἐπελάμβανεν τὸ κέρας. Επειδὴ δὲ τὰς πρώτας ἔθαιψαν, προ-
 αἰαγόντες, καὶ τὴν ἑρὰν αὐτοῖς ποιησάμενοι κατὰ τὰς πρώτας
 τῶν ἀτάφων ἔθαπτον τὸν αὐτὸν τρόπον ὅσους ἐπελάμβανεν
 ἡ στρατιά. Επεὶ δὲ εἰς τὴν ὁδὸν ἦκον ²τὴν ἐκ τῶν κωμῶν,
 ἐνθα ἔκειντο ἀθρόοι, συνενεγκόντες αὐτὰς ἔθαιψαν.

cipiis ibidem esse relinquendam. Ac cæteri quidem exhibant omnes, præter Neonem: nam rectissimè se facturos existimabant, si hunc eorum qui in castris manebant custodem relinquerent. Cùm autem eos cohortium ductores militésque reliquissent, sibi dedecori fore putantes, si cæteris exeuntibus, ipsi non sequerentur, eos tantùm in castris reliquerunt, qui quadraginta & quinque annos egressi essent. Et hi quidem manebant; cæteri iter ingressi sunt. Priusquam quindecim stadia processerant, in castrorum jam inciderunt cadavera; itaque cùm extremam cornu partem juxta cadavera primùm conspecta constituisent, quæcunque cornu amplectebatur, sepeliebant omnia. Posteaquam prima illa sepeliissent, progressi, rursùmque parte cornu extremâ juxta prima eorum quæ necdum sepulta erant constitutâ, eodem modo, quæcunque comprehendere potuit exercitus, sepeliebant. Cumque ad viam venissent, quâ ex vicis iter erat, ubi jacebant frequentia, in unum comportârunt ea & sepelierunt.

¹ Επειδὴ δὲ οἱ, &c.] MS. Eton. ἐπεὶ
 δ' οἱ, &c. Muretus legit ἐπειτα, & quæ
 sequuntur ad hunc modum, Επειτα
 δὲ οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ στρατιῶται αἰσχυ-
 ρόμενοι μὴ ἔπειτα τῶν ἄλλων ἐπεξιώντων,
 καλέλιπον αὐτὲ τὰς ὑπὲρ πέντε καὶ τετ-
 ραράκουσα ἔτη. Edit. pleræque dant
 — ἀπέλιπον αὐτὸν, αἰσχυρόμενοι, &c.
 Rectius MS. Eton. — ἀπέλιπον αὐ-

τὰς, &c. in quo etiam pro ἔπεσθαι
 legitur ἐφέπεσθαι, pro ἐπεξιώντων,
 simplex ἐξιώντων, necnon post κα-
 τέλιπον additur αὐτὲ.

² Τὴν ἐκ τῶν κωμῶν] Scil. φέρσαν vel
 ἄβσαν. Noster p. 247. ἡ δὲ (scil. ὁδὸς,
 πρὸς ἑω, ἐπὶ Σῶσά τε — φέροι, &c. —
 ἡ δὲ ἀπὸ τῶν ὁρέων — εἰς Καρδύχης
 ἄγοι. Confer p. 351. n. 3.

Ἦδη δὲ πέρα μεσέσης τῆς ἡμέρας ¹ προαλαγόντες τὸ στρα-
τευμα ἔξω τῶν κώμων, ἐλάμβανον τὰ ἐπιτήδεια ὅ, τι τις ὁρώη
ἐνὸς τῆς Φάλαγγος. Καὶ ἑξαίφνης ὁρῶσι τὰς πολεμίας ² ὑπερ-
βάλλοντας κατὰ λόφους τινὰς ἐκ τῆς ἐναντίας, τεταγμένους ³ ἐπὶ
Φάλαγγος, ἱππέας τε πολλὰς καὶ πεζύς· καὶ γὰρ Σπιθριδάτης
καὶ Ραθίνης ἦκον παρὰ Φαρναβάξου ἔχοντες δύναμιν. Ἐπεὶ
δὲ κατεῖδον τὰς Ἑλλήνας οἱ πολέμιοι, ἔσκησαν ἀπέχοντες αὐ-
τῶν ⁴ ὅσον πεντεκαίδεκα σταδίους. Ἐκ τούτου εὐθὺς ⁵ Ἀρεξίων δ'
μάντις τῶν Ἑλλήνων σφαιάζεται, ⁶ καὶ ἐγένετο ἐπὶ τῇ πρώτῃ
καλὰ τὰ σφάγια. Ἐνταῦθα ὁ Ξενοφῶν λέγει, “ Δοκεῖ μοι, ὦ
“ ἄνδρες στρατηγοί, ⁷ ἐπιτάξασθαι τῇ Φάλαγγι λόχους φύ-
“ λακας, ἵνα, ἢν περ δέη, ὥσιν οἱ ἐπιβουλήσοντες τῇ Φάλαγγι,
“ καὶ οἱ πολέμιοι τεταραγμένοι ἐμπίπτωσιν εἰς τεταγμένους καὶ

Cum jam præterierat merities, promotis copiis extra vicos,
commeatum quemcunque quis cerneret intra phalangem capie-
bant. Et subito vident hostes per colles quosdam exadversum
iter facientes, in phalangem dispositos, tum equites multos tum
pedites: etenim Spithridates & Rhathines cum copiis à Pharna-
bazo missis adventabant. At posteaquam Græcos conspexissent
hostes, intervallo stadiorum ferè quindecim iis distantes subste-
runt. Tum verò statim Græcorum vates Arexion hostias maciat,
ac primâ hostiâ perlitatum est. Hic Xenophon, “ Censeo, duces,
“ inquit, cohortes subsidiarias à tergo phalangis esse collocandas,
“ ut, sicubi poscat usus, sint qui phalangi auxilium ferre, possint,
“ & hostes ordinibus turbatis in aciem instructam & integram

¹ Προαλαγόντες τὸ στρατευμα, &c.]
Alio atque alio modo legitur &
distinguitur hic locus. *Stephania-*
nam ipse sequutus sum & distingu-
endi & scribendi rationem, muta-
to tantum, quod ille exhibet, ἐκ
τῆς Φάλαγγος in ἐνὸς τῆς, &c. Ad
hanc emendationem viam munit
MS. Eton. qui repræsentat ὄντος
(corruptè sine dubio pro ἐνὸς) τῆς
Φάλαγγος. *Leuncl.* sic verba distin-
guit — προαλαγόντες τὸ στρατευμα, ἔξω
τῶν κώμων, &c. *Muret.* pro ἔξω τῶν
κώμων legendum ἐνὸς τῶν κώμων, &c. &

totum illud ἐκ τῆς Φάλαγγος indu-
cendum esse contendit.

² Ὑπερβάλλουσας] Vid. p. 251. n. 5.

³ Ἐπὶ Φάλαγγος] Adip. 306. n. 4.
& p. 328. n. 1.

⁴ Ὅσον] Lege p. 293. n. 3.

⁵ Ἀρεξίων] Scribitur & Ἀρηξίων.
Vide p. 463. n. 5.

⁶ Καὶ ἐγένετο ἐπὶ τῇ, &c.] *Scil.* i. e.
εἰς, ut plenè supra p. 463. ubi
vide n. 3. & p. 276. n. 4.

⁷ Ἐπιτάξασθαι] Ad *Amas.* observat
Steph. ἐπιτάξασθαι, opponi τῷ περιτά-
ξασθαι, quod est, à fronte collocare.

N n n

“ἀκεραίως.” Συνεδόκει ¹ ταῦτα πάντα πᾶσιν. “Ὑμεῖς
 “ μὲν τοίνυν, ἔφη, ² προηγεῖσθε τὴν πρὸς τὰς ἐναντίας, ὡς
 “ μὴ ἐσθήκωμεν, ἐπεὶ ὠφθημεν καὶ εἶδομεν τὰς πολεμίας.
 “ ἐγὼ δὲ ἤζω τὰς τελευταίας λόχους ³ καταχωρίσας, ἥπερ
 “ ὑμῖν δοκεῖ.”

Ἐκ τούτων οἱ μὲν ⁴ ἡσύχως προῆγον· ὁ δὲ, τρεῖς ⁵ ἀφελὼν τὰς
 τελευταίας τάξεις, ⁶ ἀνὰ διακοσίους ἄνδρας, τὴν μὲν ἐπὶ τὸ
 δεξιὸν ⁷ ἐπέταξεν ἐφέπεσθαι, ⁸ ἀπολιπόντας ὡς πλέθρον.
 Σαμόλας Αἰχαιὸς ταύτης ἤρχε τῆς τάξεως· τὴν δ' ⁹ ἐπὶ τῷ
 μέσῳ ἐχώρισεν ἐπεσθαι· Πυρίας Ἀρκὰς ταύτης ἤρχε· τὴν δὲ

“incidunt.” Hæc omnia omnium adsensu erant adprobata.
 “Vos igitur, ait, eâ præcedite viâ quæ in hostes ducit, ut nè, po-
 “ steaquam conspecti sumus & hostes vidimus, subsistamus: ego
 “ cohortibus extremis, prout vobis videtur, constitutis mox adero.”

Post hæc illi placidè progressi sunt; & Xenophon cum tres po-
 stremos ordines, qui viris singuli ducentis constabant à reliquis
 abduxisset, eorum alterum ad dextram, plethri ferè intervallo, sub-
 sequi iussit; huic ordini præerat Samolas Achæus: alterum ita
 disposuit ut loco medio sequeretur; huic Pyrias Arcas præerat:

¹ Ταῦτα πάντα πᾶσιν] In MSto
 Eton. deest πάντα. In Ald. & Flor.
 legitur παντάπασιν. At vet cod.
 habere πάντα πᾶσιν testatur Steph.

² Προηγεῖσθε τὴν, &c.] Supple δέν.
 Quâ de ellipsi vide p. 247. n. 3.

³ Καταχωρίσας, ἥπερ, &c.] Vete-
 res quidam libridant καταχωρήσας.
 Sed scriptura vulgata sine dubio
 retinenda est. Noster K. Π. p. 450.
 αὐτὸς δὲ τὸ ἄλλο γραμματικὸν αὐτὸ κα-
 τεχώριζεν, &c. Eodèmq̃ue alibi usus
 est verbo: quod tamen in Constant.
 sine auctore reperitur. Cæterùm,
 pro ἥπερ, quod MS. Eton. præstat,
 edit. pleræque exhibent εἴπερ.
 Malé. Suprà p. 456. καὶ κατὰ χώραν
 ἀπιέναι, ἥπερ, &c.

⁴ Ἠσύχως] MS. Eton. ἡσυχοί. Non
 malé. Sic Noster K. Π. p. 364. ἡσυ-
 χῶς καὶ θέατο, &c. ubi vide notata.

⁵ Αφελὼν, &c.] Interprete Ste-
 phano, cum separasset, vel exemisset,
 & quasi sece-
 visset à reliquo corpore.

⁶ Ἀνὰ] Adi p. 305. n. 6.

⁷ Ἐπέταξεν] Sic ex conjecturâ
 reposui. Priùs legebatur in pleris-
 que edit. ἐπεμψεν, in MSto Eton.
 ἐπέτρεψεν, quod pro ἐπεμψεν huic
 inferendum loco nonnulli censue-
 runt. Sed respuit, opinor, ἐπέτρε-
 ψεν articuli casus: neque enim,
 γνώμην ἐμὴν, cum ἐπέτρεψεν scripse-
 rit Xenophon, τὴν μὲν ἐπὶ τὸ, &c.
 sed τῇ μὲν ἐπὶ, &c.

⁸ Ἀπολιπόντας] Respicit ἄνδρας
 seu στρατιώτας voculâ τὴν, cum in-
 tellecto nomine τάξιν, comprehen-
 sos. Vide p. 449. n. 3.

⁹ Ἐπὶ τῷ μέσῳ, &c.] MS. Eton.
 ἐπὶ τὸ μέσον, &c. ut modò suprà ἐπὶ
 τὸ δεξιόν, &c. Sed cum mox seque-
 tur

μίαν ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ· Φρασίας Αθηναῖος ταύτη ἐφεισθήκει. Προϊόντες δὲ, ἐπεὶ ἐγένοντο οἱ ἡγόμενοι ἐπὶ νάπει μεγάλῳ καὶ δυσπόρῳ, ἔστησαν, ἀγνοῶντες εἰ διαβατὸν εἴη ¹ τὸ νάπος· καὶ παρελγυῶσι στρατηγὸς καὶ λοχαγὸς παρίεναι ² ἐπὶ τὸ ἡγόμενον. Καὶ ὁ Ξενοφῶν, θαυμάσας ὅ, τι τὸ ἴσχον εἴη τὴν πορείαν, ³ καὶ τάχα ἀκέων τὴν παρεγλυτὴν, ἐλαύνει ἢ ⁴ ἐδύνάτο τάχιστα. Ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, λέγει Σοφαίνεϊος, πρεσβύτατος ὢν τῶν στρατηγῶν, ⁵ ὅτι ἐκ ἀξίου εἴη διαβαίνειν τοῦτον ὃν τὸ νάπος. Καὶ ὁ Ξενοφῶν σπευδὴ ⁶ ὑπολαβὼν ἔλεξεν, “ Ἀλλ’ ἴσ' εἰ μὲν με, ὦ ἄνδρες, ἐδέναι πω κίνδυνον ⁷ προξενήσαντα

tertium ad sinistram collocavit; Phrasias huic Atheniensis erat praefectus. Procedentibus autem copiis, cum ad ingentem transitumque difficilem saltum qui praecesserant pervenissent, constiterunt, propterea quod ignorabant an transiri posset saltus; atque adeo duces & cohortium praefectos hortantur ut ad frontem agminis transirent. Et Xenophon, admiratus quid illud esset quod iter impediret, ac celeriter eorum cohortationem audiens, quam potuit citissime ad ipsos progreditur. Cum convenissent, Sophænetus, inter duces natus maximus, operæ pretium fore negat saltum ejusmodi transire. Et sermone festinanter suscepto Xenophon inquit,

“ Nôstis certè, viri, me voluntate meâ nullius unquam vobis

tur ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ, nihil hîc mutandum. Cæterum, ἐχώρισεν ἑπειὶ delenda putat Muretus. Cujus viri docti severioris sanè critices alibi non pauca vidimus specimina. Adifis p. 452. n. 2. & p. 465. n. 1. & p. 462. n. 5.

¹ Τὸ νάπος.] Vide p. 296. n. 4.

² Ἐπὶ τὸ ἡγόμενον.] Lege p. 150. n. 3.

³ Καὶ τάχα.] Sic MS. Eton. & edit. principes. Legitur & καὶ ταχύ. Sed vocibus poetiis uti amat Noſter. Vide p. 349. n. 6.

⁴ Ἐδύναι.] Edit. Steph. habet ἐδύναι, operarum, opinor, vitio.

⁵ Ὅτι ἐκ ἀξίου εἴη, &c.] Hæc mihi quidem fatiis sana videtur scri-

ptura: cui tamen Steph. præfert lectionem hanc — ὅτι βελῆ; ἐκ ἀξίου εἴ εἴη διαβατέον τοῦτον ὃν τὸ νάπος. quam & MS. Eton. repræsentat, nisi quod particula εἴ ante εἴη in eo deſit. Muret. aliam excogitavit, nimirum hanc, ὅτι βελῆς ἀξίου, εἴ δ' εἴ διαβαίνειν, &c.

⁶ Ὑπολαβὼν ἔλεξεν.] Respice p. 186. n. 4.

⁷ Προξενήσαντα.] Similiter προξενῶ sonat ἀτι· τινὶ τῷδε γινόμεναι, apud Ælian. l. 13. c. 33. — τύχη προξένησεν αὐτῇ, ἐ τῆς, &c. Atque ita ferè Sophocles in Oed. Col. v. 478. Ω φίλταθ', ὡς γὺν πᾶν τελευτῇ προξένει. Schol. Προξένει.] Λέγε μοι καὶ πάρεχε τὰ χρέσιμα.

“ ὑμῖν ἐθελύσιον· ἔ γάρ δόξης ὀρῶ δεομένους ὑμᾶς εἰς ἀνδρείδ-
 “ τῆα, ἀλλὰ σωτηρίας. Νῦν δὲ ἔτως ἔχει· ἀμαχεῖ μὲν ἐνθένδε
 “ ἔκ ἔστιν ἀπελθεῖν· ἦν γὰρ μὴ ἡμεῖς ἴωμεν ἐπὶ τὰς πολεμίας,
 “ ἔτοι ἡμῖν, ὅταν ἀπίωμεν, ἔψον· καὶ ἐπιπесῇναι. ¹ Ὁρᾶτε
 “ ὃν πρότερον κρεῖττον ἰέναι ² ἐπὶ τὰς ἀνδρας προβαλλομένους
 “ τὰ ὅπλα, ἢ μεταβαλλομένους, ὅπισθεν ἡμῶν ἐπίοντας τὰς
 “ πολεμίας θεάσασθαι. Ἰσε γε μέντοι ὅτι τὸ μὲν ἀπιέναι ἀπὸ
 “ πολεμίων, ἔδεν· καλῶ ἔοικε· τὸ δὲ ἐφέπεσθαι, καὶ τοῖς κακίοσι
 “ θάρρος ἐμποιεῖ. Εἴω γ’ ἔν ἡδίον ἂν σὺν ἡμίσεσιν ἐποίμην, ἢ
 “ σὺν διπλασίοις ἀποχωροῖν. Καὶ τέτρε οἶδ’ ὅτι ἐπίοντων μὲν
 “ ἡμῶν ἔδ’ ὑμεῖς ³ ἐλπίζετε δεῖξασθαι ἡμᾶς· ἀπιόντων δὲ, πάντες
 “ ἐπισάμεθα ὅτι τολμήσεσιν ἐφέπεσθαι. Τὸ δὲ διαβάλλας, ὅπι-
 “ σθεν νᾶπος χαλεπὸν ποιήσασθαι, μέλλοντας μάχεσθαι, ἄρ’

“ periculi auctorem extitisse: nec enim ad fortitudinem gloriā
 “ vobis opus esse video, sed incolumitate. Jam verò sic se res
 “ habet: sine praelio sanè hinc discedere non licet; nam nisi nos
 “ in hostes pergamus, sequentur illi nos & invadent, cùm *hinc*
 “ abierimus. Considerate verò utrùm satius *sit* in viros pergere
 “ obversis *in eos* armis, an *ab eis* averfis, hostes pone nos inva-
 “ dentes spectare. *Hoc* certè quidem nōstis ab hostibus *utique*
 “ discedere nihil honesti prae se ferre; at *eosdem* insequi, etiam
 “ ignavioribus animos addere. Ego quidem certè libentius *hostes*
 “ dimidiis cum *copiis* sequer, quàm cum duplo majoribus *ab eis*
 “ secederem. Novi etiam ne vos quidem sperare fore ut, nobis
 “ *in eos* invadentibus, illi nos sustineant; at verò si recedamus,
 “ scimus omnes fore ut persequi *nos* audeant. Ut autem, *eum*
 “ ubi transierint, saltum impeditum à tergo relinquant ii, qui
 “ pugnaturi sunt, annon dignum *id est* quod etiam avidè arri-

¹ Ὁρᾶτε δὴ] Sic MS. Eton. &
 edit. Steph. aliorumque. Legitur
 & Ὁρᾶτε δὲ, &c.

² Ἐπὶ τὰς ἀνδρας] Vid. p. 446. n. 3.

³ ἐλπίζετε] Phavor. ἐλπίσας, &
 μόνον ἐπ’ αὐτῶν, ἀλλ’ ἀπλῶς ἐπὶ τῇ
 μέλλουσιν ἐκείνοις λέγεται παρὰ Ἀτ-
 τικοῖς. Latini sic ferè usi sunt verbo
 spero. Virg. *Æneid.* l. 4. v. 419.

Hunc ego si potui tantum sperare do-
 lorem.

Ei, &c.

Adde l. i. v. 547. Sic & Metel ad
 Cicer. epist. fam. l. 5. ep. 1. *Te*
tam mobili in me meoque esse animo
non sperabam. Confer p. 212. n. 4.
 Porro, MS. Eton. habet ἐλπίζετε
 αὐτὰς δεῖξασθαι, &c. nec malè:
 cùm Nostro perquam gratus sit
 huiusmodi pleonasmus. Vide *iss*
 p. 410. n. 3.

“ ἐχὶ καὶ ἰατρᾶσαι ἄξιον; Τοῖς μὲν γὰρ πολεμίοις ἔλωγε ²βε-
 “ λοίμην ἂν εὐπορα πάντα φαίνεσθαι, ὥς ἐ ἀποχωρεῖν ἡμᾶς
 “ δὲ καὶ ὑπὸ τῷ χωρίῳ δεῖ διδάσκεσθαι, ὅτι ἐκ ἑστὶ μὴ νικῶσι
 “ σωτηρία. Θαυμάζω δ’ ἔλωγε, καὶ τὸ νάπος τῷτο εἰ τις
 “ μᾶλλον φοβερὸν νομίζει εἶναι τῶν ἄλλων, ὧν διαπεπορεύ-
 “ μεθα χωρίων. ³ Πῶς μὲν γὰρ ἐ δυσδιάβατον τὸ χωρίον,

“ piant? Velim equidem hostibus, quò discedant, omnia pera-
 “ gratu facilia videri: nos ab ipso loco doceri oportet, salutem
 “ nobis, nisi vincamus, minimè *sperandam* esse. At ego sanè
 “ miror, si quis saltum hunc formidolosiorē esse putat aliis, quæ
 “ peragravimus, locis. Nam quî fieri poterit, ut locus *hic* non sit

1 Αεπάσαι] Hujus verbi vim re-
 cte exposuit Cl. *Raphel.* ad Philip.
 II. 6. Αεπάζειν, ait vir doctus, non
 tantum significat alienum vi au-
 ferre, sed etiam quod nobis offer-
 tur gratumque accidit, id expeten-
 dum atque optabile existimare, cu-
 pidèque & ambabus, quod aiunt,
 manibus amplecti, eoque cum
 gaudio uti. Exemplum huic simile
 reperitur etiam apud Nostrum, li-
 bel. Περὶ Ἰππικ. ferè medio: — ἔδεν
 ἂν εἴη θαυμαστόν, εἰ ἀεπάζει τὸν χα-
 λινόν, &c. Eodem ferme sensu apud
 Latinos interdum venit *rapio*;
 nempe pro avidè & festinanter su-
 mo. *Cicero* de Orat. I. 3. c. 40. ad
 Ennianos illos,

— *Vive Ulysses, dum licet:*

*Oculis postremum lumen radiatum
 rape.*

non dixit, *cape*; non, *pete*: haberet
 enim moram sperantis diutius esse
 sese victurum; sed, *rape*. Hoc ver-
 bum est ad id aptatum, quod ante
 dixerat, — *dum licet*.

2 Βελοίμην ἂν εὐπορα] Legitur in
 MSto Eton. & vet. quibusdam edit.
 Βελοίμην ἀνεύπορα πάντα πασι φαί-
 νειναι, &c. In edit. etiam *Steph.* &
Leuncl. — ἀνεύπορα πάντα φαίνειν, &c.

Sed rectè tandem *Stephanus* in an-
 notationibus scripsit, πάντα φαίνειν
 in antiquis exemplaribus reperiri;
 atque adeò pro βελοίμην ἀνεύπορα
 reponendum esse βελοίμην ἂν εὐπο-
 ρα. Cuperet enim, inquit, hostes
 ἀποχωρεῖν; quod essent facturi, si
 omnia esse εὐπορα existimarent,
 non autem si ἀνεύπορα. Receptam
 lectionem in interpretationibus
 suis sequuti sunt *Amas.* vet. Gall.
 auctor & *Leuncl.*

3 Πῶς μὲν γὰρ ἐ δυσδιάβατον] Vox
 hæc in lexicis deest; in quibus &
 aliam huic cognatam nempe δυ-
 σπέρειναι, quæ reperitur supra I. 1.
 p. 51. frustra quæsierit aliquis.
 Cæterum, plerique libri locum
 hunc sic repræsentant, Πῶς μὲν δυσ-
 διάβατον, &c. Sed rectè *Steph.* nega-
 tivam particulam ἐ nomini δυσδιά-
 βατον præfigi debere monuit: ut sit
 (verba sunt ejusdem viri eruditi)
 Πῶς μὲν γὰρ ἐ δυσδιάβατον. Nam,
 Πῶς ἐ δυσδιάβατον perinde est, ac si
 citra interrogationem diceret, Πάν-
 τως γὰρ δυσδιάβατον. Præterea,
 mox legendum, — ἣν πελάσαι το-
 σοῖδε ἐφίπωνται; & subaudiendum ἐ
 δυσδιάβατα: ut sit, πῶς δ’ ἐ δυσδιά-
 βατα ἃ διεληλύθαμεν ὅρη, ἣν πελά-
 σαι;

“ εἰ μὴ νικήσομεν τὰς ἱππέας; πῶς δὲ ἂν διεληλύθαμεν ὄρη,
 “ ἢν πελῆσσαι τοσοῖδε ἐφέπωνται; Ἦν δὲ δὴ καὶ σωθῶμεν ἐπὶ
 “ θάλατταν, ἵππῶν τι νάππος ὁ Πόντος; ἔνθα ἔδὲ πλοῖά ἐστι
 “ τὰ ἀπάξοντα, ἔτε σῖτος ὃ θρεψόμεθα μένοντες· δεήσει δὲ,
 “ ἂν θᾶττον ² ἐκεῖ γενώμεθα, θᾶττον ἐξίεναι πάλιν ἐπὶ τὰ
 “ ἐπιήδεια. Οὐκ ἔν νῦν κρεῖττον ἡρισηκότας μάχεσθαι, ἢ
 “ αὐριον ³ ἀναρίστας. Ἄνδρες, τά τε ἱερὰ ἡμῖν καλὰ, οἳ τε
 “ ⁴ οἰωνοὶ αἰσιοί, ⁵ τά τε σφάλια κάλλιστα. ⁶ Ἰωμεν ἐπὶ τὰς
 “ ἄνδρας. Οὐ δεῖ ἔτι τέττας, ἐπεὶ ἡμᾶς πάντας εἶδον, ἡδέως
 “ δειπνήσαι, ἔδ’ ὅπως ἂν ἐθέλωσι σκηνηῆσαι.”
 7 Ἐντεῦθεν οἱ λοχαγοὶ ἡγεῖσθαι ἐκέλευον, καὶ ἔδεις ἀνέλεγε.

“ transitu difficilis, si equites non vicerimus? quâ fieri poterit,
 “ ut non sint transitu difficiles, quos jam superavimus montes, si
 “ tot peltastæ nos insequantur? Quòd si quidem salvi etiam ad
 “ mare perveniamus, quantus tandem saltus ipse Pontus est? ubi
 “ neque sunt navigia quæ nos avehant, neque frumentum quo
 “ alamur; *isthic* si manserimus: & si protinùs eò pervenerimus,
 “ illicò rursùm ad parandum commeatum exeundùm erit. Quam-
 “ obrem melius est nos modò pransos dimicarè, quàm cras im-
 “ pransos. Sunt, viri, nobis & exta læta, & auguria felicia, & ho-
 “ stia pulcherrimæ. Pergamus adversùs homines. Non jam
 “ par est eos, posteaquam nos conspexerunt omnes, jucundè
 “ cœnare, vel quo velint loco habere tabernacula.”

Mox deinde cohortium præfecti ut ipsos in hostes duceret hortati
 sunt, neque contradicebat quisquam. Itaque ducebat eos ille,

σαί, &c. Sed quorsum de jam
 superatis montibus mentio? Hoc
 certè videtur innuere velle, eos,
 nisi viam sibi vi facere velint, re-
 trogredientes, hostibus sibi à tergo
 relictis, iter difficile relegere co-
 actum iri, & montes ægrè alioquì
 jam superatos, nunc insequentibus
 tot hostibus, nullâ ratione supera-
 tum iri.

1 Πόσον τι.] Eleganter orationi
 sic solet inferi particula hæc. Su-
 præ p. 459. καὶ σχεδόν τι πάντα, &c.
 Adde p. 434. n. 6. *Æschin.* dial. 2.

sect. 10. ἔδεν τι μᾶλλον, &c. atque
 alibi passim.

2 Εκεῖ γενώμεθα] Lege p. 395.
 n. 3.

3 Αναρίστας] Vide p. 261. n. 6.

4 Οἰωνοὶ αἰσιοί] Respicere vide-
 tur αἰετὸν αἰσιον, cujus meminit p.
 463. ubi vide n. 4.

5 Τὰ τε σφάλια] Ad p. 276. n. 4.

6 Ἰωμεν ἐπὶ τὰς, &c.] Festinan-
 tem concitatùmque pulchrè de-
 pingit oratio αἰσινδεται. Vide sup.
 p. 234. n. 2. & p. 446. n. 3.

7 Ἐντεῦθεν] Inspice p. 457. n. 6.

¹ Καὶ ὃς ἤγειτο, παραγείλας ² διαβαίνειν ἢ ἕκαστος ἐτύχανε τῷ νάπες ὦν. Θᾶττον γὰρ ἂν ἀθρόον ἐδόκει ἔτω πέραν γενέσθαι τὸ στρατεύμα, ἢ εἰ κατὰ τὴν γέφυραν, ἢ ἐπὶ τῷ νάπει ἦν, ³ ἐξεμνηρόνιο. Ἐπεὶ δὲ διέβησαν, παριὼν παρὰ τὴν φάλαγχα, ἔλεfen, “ Ἄνδρες, ἀναμιμνήσκεσθε ὅσας δὴ μάχας σὺν “ τοῖς θεοῖς ⁴ ὁμόσε ἰόντες νενικήκατε, καὶ οἷα πάσχεσιν οἱ “ πολεμίεις φεύγοντες· καὶ τᾷτ’ ἐννοήσατε, ὅτι ⁵ ἐπὶ ταῖς θύ- “ ραῖς τῆς Ἑλλάδος ἐσμέν. ⁶ Ἀλλ’ ἐπεσθε ⁷ Ἡγεμόνι τῷ “ Ἡρακλεῖ, καὶ ἀλλήλους παρακαλεῖτε ὀνομασί. ⁸ Ἡδύ τοι

cum denuntiasset ut quam ad saltus partem fortè esset quilibet, illac transiret. Nam celerius ei videbantur ultra saltum hoc pacto confertæ evasuræ copiae, quàm si ad pontem, qui erat in saltu explicarentur. Cum jam transissent, juxta phalangem progressus, “ Revocate vobis, viri, in memoriam, inquit, quot utique “ præliis *hostes* ope deorum, cum manus confereretur, viceritis, “ & cujuscumque subeant mala, qui hostes fugiunt: hoc etiam cogitate, nos *utique* ad Græciæ jam esse portas. Verùm age ducem “ Herculem sequimini, ac vos mutuò nominatim cohortamini.

¹ Καὶ ὃς] Consule p. 353. n. 3.

² Διαβαίνειν, &c.] Supple μερίδι. Adip. 304. n. 1.

³ Εξεμνηρόνιο] In lexicis sine auctore reperitur. *Suidas*: Εμνηροσάμενος· ἐξελεύσας, ἐπεκλείνας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μνηρυμάτων, i. e. per translationem à filis, quæ è colo deducuntur. Cæterum, cum hoc verbo intelligas oportet ἄνδρες vel στρατιῶται, ex voce στρατεύμα petendi. Vide p. 449. n. 3.

⁴ Ὁμόσε ἰόντες] Conf. p. 372. n. 1.

⁵ Ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς, &c.] Similiter *Philostratus*. de vitâ *Apoll. Tyan.* l. 8. c. 15. αἱ ἐπὶ θύραις εἰς τῆς Πίσσης, &c. Quæ de phrasi lege quæ scripsit *Clar. Lamb. Bos Animadv.* ad *Script. Græc.* c. 9.

⁶ Ἀλλ’ ἐπεσθε] Respice p. 58. n. 1.

⁷ Ἡγεμόνι τῷ Ἡρακλεῖ] Hunc supra p. 442. de ratione expeditionis suæ se consuluisse scribit *Noster*:

ubi vide n. 1. Herculem autem diis istis, quibus mortales in periculum & discrimen vocati curæ erant, passim adnumerant auctores. *Euripid.* *Herc. fur.* v. 1252. audit

Εὐεργέτης Ἑρσλοῖσι, καὶ μέγας φίλος. *Aristid.* orat. Tom. 1. pag. 34. edit. Oxon. αἱ τοῖνυν ἐπωνυμίαι, Καλλίνικός τε καὶ Ἀλεξίκακος, ἡ μὲν μόνῳ θεῶν, ἡ δ’ ἐν τοῖς πρώτοις δέδοται, scil. *Herculi*. Erat etiam eorum in primis ἡγεμῶν, qui in expeditionem aliquam milites eduxerant. Hinc *Artemidor.* *ὄνειρος.* l. 2. c. 42. cum vocat αἰσθὼν τοῖς ἐπὶ ἀγῶνα — ἡ μάχην τινὰ πορευομένοις. Vide sis quæ eruditif. *Huet.* de eo collegit *Demonst. Evan.* p. 191. & seq. edit. tert. Paris.

⁸ Ἡδύ τοι] Legitur etiam ἡδύ τι & ἡδύ τόν, &c. Sed edit. principes rectè exhibent ἡδύ τοι. Hæc autem par-

“ ἀνδρείον τι καὶ καλὸν νῦν εἰπόντα καὶ ποιήσαντα, μνήμη
“ ἐν οἷς ἐθέλει παρέχειν ἑαυτῶν.”

Ταῦτα ¹ παρελαύνων ἔλεγε, καὶ ἅμα ² ὑφηγεῖτο Φάλαγγος, καὶ τὰς πελτας ἐκάλειρωθεν ³ ποιησάμενος ἐπορεύετο ἐπὶ τὰς πολεμίας. ⁴ Παρηγέλλετο δὲ, τὰ δόρατα ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὤμων ἔχειν, ἕως ⁵ σημαῖνοι τῇ σάλπιγγι· ἐπεῖτα δὲ ⁶ εἰς προσβολὴν καθέντας ἐπεσθαι βάδην, καὶ μηδένα δρόμῳ διώκειν. Ἐκ τούτου ⁷ σύνθημα παρῆι, ΖΕΥΣ ΣΩΤΗΡ, ΗΡΑΚΛΗΣ ΗΓΕΜΩΝ. Οἱ δὲ πολέμιοι ὑπέμενον, νομίζοντες καλὸν ἔχειν τὸ χωρίον. Ἐπεὶ δὲ ἐπλησίαζον, ⁸ ἀλαλάζαντες οἱ Ἕλληνες πελτας αἰέθουν ἐπὶ τὰς πολεμίας, πρὶν τινα κελεύειν· οἱ δὲ πολέμιοι ἀντίοι

“ Jucundum sanè est nunc aliquem virile ac præclarum aliquid lo-
“ quutum & exsecutum apud quos velit memoriam sui excitare.”

Hæc copias prætervehens loquutus est, simulque ducem phalangi se præstitit, & peltastis utrinque dispositis in hostes pergebat. Mandatum etiam erat, ut hastas humero dextro gestarent, donec tubâ signum dederit *tubicen*: deinde verò cum *eas* ad oppugnationem *hostium* demiserint, pedetentim sequerentur, ac nemo *eos* cursu insequeretur. Post hæc tessera *per aciem* ibat, JUPITER SERVATOR, HERCULES DUX. Hostes autem, quòd locum se commodum tenere putarent, subsistebant. At cum propius *ad eos* accederent, Græci peltastæ clamore sublato in hostes cursu tendebant, priusquam *eos* quisquam juberet: ac hostes ex adverso

particula, licèt aliàs dici soleat expletiva, sonat hoc utique loco, *scilicet verò, quidem*.

¹ Παρελαύνων] Quod paulò supra his verbis expressit, *παρελάν τὴν φάλαγγα*.

² Ὑφηγεῖτο] Ad p. 265. n. 6.

³ Ποιησάμενος ἐπορεύετο] Sic rectius opinor, ex conjecturâ Leuncl. scripseris. Vulgò, ποιησάμενοι ἐπορεύετο: quæ minus benè cum ὑφηγεῖτο conjungi videntur.

⁴ Παρηγέλλετο δὲ, τὰ, &c.] Consule sis quæ ad *Ælian.* Tacit. notavit *Arcerius* p. 151.

⁵ Σημαῖνοι] Vide p. 348. n. 1.

⁶ Εἰς προσβολὴν] In MSto Eton. atque editis nonnullis εἰς προσβολὴν reperire est: quæ & *Stephano* & *Arcerio*, loco cit. placuit scriptura. Ac recepta mihi quidem huc quadrare videtur. *Tibucyd.* l. 4. c. 12. — πρὸς τὸ τροπαῖον — ὃ ἔσθσαν τῆς προσβολῆς ταύτης. *Schol.* Τῆς προσβολῆς] ἀντὶ τῆς μάχης.

⁷ Σύνθημα παρῆι, &c.] Vide p. 80. n. 2. p. 333. n. 3. p. 442. n. 1. & p. præced. n. 7.

⁸ Ἀλαλάζαντες οἱ, &c.] Respice p. 262. n. 5.

ῶρμησαν, οἱ τε ἵππεῖς κ' τὸ σίφος τῶν Βιθυνῶν·² κ' τρέπον-
ται τὰς πελίαςας³ ἅμα. Ἐπεὶ δὲ⁴ ὑπηνίαζεν ἡ φάλαγξ
τῶν ὀπλιῶν⁵ ταχὺ πορευομένη, κ' ἅμα⁶ ἡ σάλπιγξ ἰφθέγ-
ξατο, ⁷ κ' ἐπαιάνιζον, κ' μετὰ ταῦτα ἠλάλαζον, κ' ἅμα τὰ
δόρατα καθίσταν· ἐνταῦθα ἔκετι ἐδέξαντο οἱ πολεμιοί, ἀλλ'
ἔφευγον. Καὶ Τιμασίων μ' ἔχων τὰς ἵππεῖς ἐφείπετο, κ' ἀπεκ-
τίννυσαν ὅσας περ ἐδύναντο, ὡς ὀλίγοι ὄντες. Τῶν δὲ πολεμίων
⁸ τὸ μὲν εὐώνυμον εὐθὺς διεσπάρη, ⁹ καθ' ὃ οἱ Ἕλληνες ἵππεῖς
ἦσαν· τὸ δὲ δεξιὸν, ἅτε ἐ σφόδρα διωκόμενον, ἐπὶ λόφῳ συνέ-
σθη. Ἐπεὶ δὲ εἶδον οἱ Ἕλληνες ὑπομένοντάς αὐτὰς, ἐδόκει ῥᾶσόν
τε κ' ἀκινδυνότατον εἶναι ἵεναι·¹⁰ ἥδη ἔπ' αὐτὰς. Παιανί-
σαντες ἦν, εὐθὺς ἐπορεύοντο· οἱ δὲ ἔχ' ὑπέμειναν. Καὶ ἐν-

irruerunt, tum equites tum Bithynorum globus; simulque pel-
tastas in fugam vertunt. Verum ubi gravis armaturæ militum
phalanx celeriter pergens occurrebat, simulque tuba sonuit, &
pæana canebant, & secundum hæc clamorem lætum tollebant,
simulque hastas demiserunt; tum sanè non ampliùs impetum susti-
nuerunt hostes, sed fugæ se dabant. Et Timasion quidem eos
cum equitibus insequabatur, ac quocunque poterant, pauci uti-
que qui essent, occiderunt. Et sinistrum quidem hostium *cornu*,
cui Græci equites oppositi fuerant, statim est dissipatum: at dex-
trum, utpote quod non valdè persequentibus premebatur, in colle
quodam constitit. Cùm verò Græci eos subsistere viderent, tum
facillimum videbatur esse, tum periculo maximè vacuum in eos
jam ire. Itaque cùm pæana cecinissent, continuò pergebant; at

1 Τὸ σίφος] MS. Eton. & libri
quidam typis impressi dant τὸ σί-
φος. Sed hæ voces invicem sæpè
permutantur. Vide sis p. 450. n. 5.

2 Καὶ τρέπονται, &c.] Vid. p. 444.
n. 4.

3 ἅμα] In MSto Eton. malè
deest. Eandem itidem voculam in
fine sententiæ positam videre est
Thucyd. l. 1. c. 85. παρασκευάζει
δὲ τὸν πόλεμον ἅμα.

4 ὑπηνίαζεν] Scil. *suis in fugam
conjectis*.

5 Ταχὺ πορευομένη] Hanc ta-
men βάρην sequi ex jussu oportet.

bat. Cum hoc loco conferas ve-
lim p. 313. n. 1.

6 Ἡ σάλπιξ ἰφθέγξατο] Vide p.
262. n. 4.

7 Καὶ ἐπαιάνιζον] Adi p. 348.
n. 6.

8 Τὸ μὲν εὐώνυμον] Supple *κέραι*,
quod mox cum δεξιὸν itidem intel-
ligendum, atque aliàs passim.

9 Καθ' ὃ, &c.] Vide p. 83. n. 3.

10 Ἡδη] In MSto Eton. deest:
in quo etiam pro ἐπορεύοντο, quod
mox sequitur, ἐπέκειντο legitur. Sed
nec delendum quid, nec mutan-
dum videtur.

ταῦθα οἱ πελτασταὶ ἐδίωκον, μέχρι τὸ δεξιὸν ¹ αὐ διεσπάρη
² ἀπέθανον δ' ὀλίγοι. ³ τὸ γὰρ ἵππικὸν φόβον παρείχε, τὸ
 τῶν πολεμίων, πολὺ ὄν. Ἐπεὶ δὲ εἶδον οἱ Ἕλληνες τό, τε
 Φαρναβάζε ἵππικὸν ἔτι συνεσηκός, καὶ τὰς Βιθυνὲς ἱππέας
 πρὸς τέττας συναθροισμένους, καὶ ἀπὸ λόφου τινὸς καταθεω-
 μένους τὰ γιγνόμενα, ⁴ ἀπειρήκεσαν μὲν, ὁμῶς δ' ἐδόκει καὶ ἐπὶ
 τέττας ἰτέον εἶναι ἔτι, ὅπως δύναιντο, ὥς μὴ τεθάρρηκότες
 ἀναπαύσαιντο. Συνταξάμενοι δὲ πορεύονται. ⁵ Ἐντεῦθεν
 οἱ πολέμιοι ἱππεῖς φεύγουσι. ⁶ κατὰ τὴν πρᾶν, ὁμοίως ὥσ-
 περ ὑπὸ ἱππέων διωκόμενοι· νάπος γὰρ αὐτὰς ὑπεδέχετο,
⁷ ὃ ἐκ ἡδεῖσαν οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ προαπετράποντο διώκον-
 τες. ⁸ ὁψία γὰρ ἦν. Ἐπανελθόντες δὲ ἔνθα δὴ ἡ πρώτη συμ-
 βολὴ ἐγένετο, ⁹ στησάμενοι τρόπαιον, ἀπήεσαν ἐπὶ θάλατταν

illi non substiterunt. Atque ibi tum peltastæ eos persequiebantur, donec dextrum etiam cornu dissiparetur: interfecti autem erant pauci tantum; nam equestres hostium copiæ, quæ multæ essent, Græcis metum incutiebat. At cùm Græci viderent tum Pharnabazi equitatum adhuc consistere, tum Bithynos equites ad eos congregari, deque colle quodam quæ fiebant omnia spectare, labore quanquam erant defatigati, tamen in hds etiam ita, uti possent, eundum esse visum est, ut nè sumptâ fiduciâ requiescerent. Itaque instructi in eos tendunt. Mox deinde hostiles equites per locum declivem fugiunt, similiter ac si equitibus ipsos insequentibus urgerentur: nam saltus eos excipiebat, quod ignorabant Græci; antea autem à persequendo sese converterant; nam serum erat diei. Cùm verò illum ad locum rediissent ubi primus fuerat congressus, statuto tropæo, circa solis occasum ad mare

¹ Αὐ διεσπάρη] MS. Eton. particulam non agnoscit. Vide sis p. 105. n. 5. Idem MS. necnon edit. quædam pro διεσπάρη dant δισπάσθη. Perperam.

² Απέθανον δ' ὀλίγοι] Vide p. 263. n. 1.

³ Τὸ γὰρ ἵππικόν] Vide p. 7. n. 4.

⁴ Απειρήκισαν] Vide p. 337. n. 4.

⁵ Ἐντεῦθεν] Vide p. 457. n. 6.

⁶ Κατὰ τὴν πρᾶν] Vide p. 336. n. 2.

⁷ ὃ ἐκ ἡδεῖσαν] Rectius forsan scripseris ὃ ἐκ ἔδυσαν, quem non ingressi sunt.

⁸ Ὀψία] Intellige δείλην vel ὥρα. Integre dicitur Thucyd. l. 8. c. 26. περὶ δείλην ἤδη Ὀψίαν, &c. Et Marc. XI. 11. Ὀψίας ἤδη ἔσσης τῆς ὥρας, &c. ubi ὥρα partem diei seu tempus generatim significat.

⁹ Στησάμενοι τρόπαιον] Consule p. 313. n. 3.

περὶ ἡλίκ' δυσμάς· στάδιοι γὰρ ἦσαν ὡς ἐξήκοντα ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.

¹ Εὐγεῦθεν οἱ μὲν πολέμιοι εἶχον ἀμφὶ τὰ ἐαυτῶν, καὶ ἀπήγουντο τὰς οἰκέτας καὶ τὰ χρήματα ² ὅπη ἐδύνατο προσωλάτῃ· οἱ δὲ Ἕλληνες ³ ἀνέμενον μὲν Κλέανδρον, καὶ ⁴ τὰς τριήρεις, καὶ τὰ πλοῖα, ὡς ἤξοντα· ἐξιώντες δὲ ἐκάστης ἡμέρας σὺν τοῖς ὑποζυγίοις, καὶ τοῖς ἀνδραπόδοις, ἐφέροντο ἀδεῶς ἤδη πυρρὰς, κριθὰς, οἶνον, ὄσπρια, μελίνας, σῦκα· ⁵ πάντα γὰρ εἶχεν ἡ χώρα, πλὴν ἐλαίης. Καὶ ὅποτε μὲν ⁶ καταμένοι τὸ στρατεύμα ἀναπαυόμενον, ἔξην ἐπὶ λείαν ἵεναι· καὶ ἐλάμβανον ἐξιώντες· ὅποτε δ' ἐξίοι πάν τὸ στρατεύμα, εἴ τις χωρὶς ἀπελθὼν λαβοί τι, ⁷ δημόσιον ἔδοξεν εἶναι. Ἡδὴ δὲ ἦν πολλὴ πάντων ἀφθονία· ⁸ καὶ γὰρ ἀγοραὶ πάντοθεν ἀφικνῶντο ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, καὶ οἱ πα-

discefferunt; stadia enim ferè sexaginta erant iis, priusquam in castra pervenirent, conficienda.

Exin hostes in rebus suis curandis erant occupati, ac domesticos & facultates suas quò poterant longissimè abducebant: at Græci Cleandrum, & triremes, & navigia expectabant, tanquam mox ventura: quotidie autem cum jumentis & mancipiis exeuntes, absque metu jam triticum, hordeum, vinum, legumina, panicum, ficos reportabant: nam regio hæc omnium ferax erat, præterquam olei. Et quo quidem tempore exercitus in castris quiescendi causâ remanebat, licebat aliquibus ad prædam ire; & qui exierant prædam capiebant: cùm verò universæ copię exhibant, si quis seorsum à cæteris aliquò digressus quid caperet, id publicum esse iis videbatur. Jam verò magna rerum omnium ipsis erat copia: nam commeatus undique de Græcis urbibus veniebant, & qui loca illa prætervehebantur, libenter illuc naves adpel-

¹ Εὐγεῦθεν] Valet hic utique ἐκ τούτου. Vide p. 372. n. 2.

² ὅπη ἐδύνατο, &c.] Scribendum censuit Steph. ὅτι ἐδύνατο, &c. Ipse nihil mutaverim.

³ Ἀνέμενον μὲν, &c.] Respice p. 459. n. 2. MS. Eton. dat προσίμενον. Malé.

⁴ Τὰς τριήρεις, καὶ τὰ πλοῖα] Vide p. 36. n. 2. & p. 69. n. 4.

⁵ Πάντα γὰρ εἶχεν, &c.] MS. Eton. & edit. quædam vet. exhibent

πάντα γὰρ ἀγαθὰ εἶχε, πλὴν, &c. omittis ἡ χώρα. Malim lectionem vulgatam retinere.

⁶ Καταμένοι.] Verbi auctorem nesciunt Lexicogr. quo tamen Noster ter suprâ pag. 392. usus est.

⁷ Δημόσιον ἔδοξεν εἶναι] Cujus semel iterumque decreti meminit infrâ.

⁸ Καὶ γὰρ ἀγοραὶ, &c.] Vide p. 440. n. 3.

ραπλέοντες ἄσμενοι ¹κατήγον, ἀκόντες ὡς οἰκίζοιτο πόλιν, καὶ λιμὴν εἶη. ²Επεμπον δὲ καὶ οἱ πολέμιοι ἤδη πλεονέκτου οἰκῶντες πρὸς Ξενοφῶντα, ἀκόντες ὅτι ἔτος πολίζει τὸ χωρίον, ἐρωτῶντες ὅ, τι δεοὶ ποιῶντας φίλος εἶναι. Ο δ' ἐπεδείκνυεν αὐτὰς τοῖς στρατιώταις. Κὰν τῷ Κλέανδρῳ ἀφικνεῖται, δύο ³τριήρεις ἔχων, πλοῖον δ' ἔδεν. ⁴Εὐτυχανὲ δὲ τότε στρατεύμα ἔξω ὄν, ὅτε ἀφίκετο, καὶ ἐπὶ λείαν ⁵τινὲς οἰχόμενοι, ἄλλοι εἰς τὸ ὄρος καὶ εἰλήφεσαν πρόβατα πολλά· ὁκνῶντες δὲ μὴ ἀφαιρεθεῖν, ⁶τῷ Δεξιππῷ λέγουσιν, (ὃς ἀπέδρα ⁷τὴν πεντηκόντορον ἔχων ἐκ Τραπεζῆντος) καὶ κελεύουσι διασώσαντα τὰ πρόβατα, τὰ μὲν αὐτὸν λαβεῖν, τὰ δὲ σφίσιν αὐτοῖς ἀποδοῦναι.

lebant, quod audierant, urbem ibi statui, & ei portum adesse. Quin etiam hostes jam, qui prope locum habitabant, ad Xenophontem mittebant, quod audierant eum oppidum eo loco condere, qui interrogarent quid ipsis faciendum esset ut in amicitiam reciperentur. Eos ille militibus ostendebat, Interea Cleander cum duabus quidem triremibus venit, sed navigio nullo. Fortè verò eo, quo venit, tempore, exercitus è castris fuerat egressus, cum ad prædam etiam abirent nonnulli, alii in montem quendam: ac multa illi pecora ceperant; quæ cum veriti essent nè ipsis adimerentur, Dexippo rem exponunt, (qui è Trapezunte cum quinquaginta remorum navì aufugerat) atque eum hortantur ut, pecora tutatus, eorum ipse partem sumeret, partem sibi ipsis restitueret.

¹ Κατήγον] Hanc lectionem ex MSto Eton. restitui. Priùs edit. vet. quædam dedere κατεῖχον, Steph. & Leuncl. κατέπεμπον. Cæterum, plenè scripseris κατήγον τὰς ναῦς εἰς λιμένα. Vide p. 341. n. 4. Porro, verbo, quod reposuimus, Notè usus est p. 343. — πλοῖα, κατήγον ἐπὶ τὸ, &c.

² Επεμπον] Vide p. 346. n. 4.

³ Τριήρεις ἔχων, πλοῖον, &c.] Adi p. 475. n. 4.

⁴ Εὐτυχανὲ δὲ τότε, &c.] Quidam libri dant Εὐτίχανε δὲ τὸ, τε, &c. Sed rectè Steph. maluit τέτε.

⁵ Τινὲς οἰχόμενοι, ἄλλοι, &c.] Verba sic rectè, opinor, repræsentat & distinguit edit. Steph. In aliis sic se habent, — τινὲς οἰχόμενοι, ἄλλοι εἰς, &c. In MSto Eton. cui vet. quædam edit. accedunt, — τινὲς οἰχόμενοι, ἄλλοι εἰς, &c. Cæterum, Leuncl. sic locum vertit, & seorsum nonnulli prædatum ierant in montem, &c.

⁶ Τῷ Δεξιππῷ, &c.] De quo vide p. 343.

⁷ Τὴν πεντηκόντορον] Adi p. 343. n. 2.

Εὐθύς δ' ἐκεῖνος ἀπελαύνει τὰς περιεσῶτας τῶν στρατιῶν, καὶ λέγοντας ὅτι δημόσια ταῦτ' εἴη καὶ τῷ Κλεάνδρῳ εὐθύς ἐλθὼν λέγει ὅτι ἀρπάζειν ἐπιχειροῦσιν. Οὐδὲ κελεύει τὸν ἀρπάζοντα αἶψιν πρὸς αὐτόν. Καὶ ὁ μὲν λαβὼν αἶψι τινὰ περιτυχὼν δ' Ἀγασίας ἀφαιρεῖται καὶ γὰρ ἦν αὐτῷ ὁ ἀγόμενος² λοχίτης. Οἱ δὲ ἄλλοι οἱ παρόντες τῶν στρατιῶν ἐπιχειροῦσι³ βάλλειν τὸν Δέξιππον, ἀνακαλῶντες τὸν προδότην. Ἐδρυσαν δὲ καὶ τῶν τριηριτῶν πολλοὶ, καὶ ἔφευγον εἰς τὴν θάλατταν. Κλεάνδρος δ' ἔφευγε. Ξενοφῶν δὲ καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ κατεκώλυον τε, καὶ τῷ Κλεάνδρῳ ἔλεγον ὅτι οὐδὲν εἴη πρᾶγμα, ἡ ἀλλὰ τὸ δόγμα εἴη αἴτιον, τὸ τῷ στρατεύματι, ταῦτα γενέσθαι. Οὐδὲ Κλεάνδρος ὑπὸ τῷ Δέξιππῳ τε ἀνε-

Mox ille milites, qui circumstabant, & pecora hæc publica dicebant, abigit : cumque ad Cleandrum statim accessisset, ait milites hosce rapere ea adgredi. Ille raptorem ad se ducat adhortatur. Isque adeò, quem ceperat, quendam ducit ; quem ei, cum supervenisset, Agasias eripit : etenim is qui ducebatur unus erat ex ipsius cohorte. At cæteri qui aderant milites Dexippum petere lapidibus adgrediuntur, proditorem eum altâ voce adpellantes. Quin ex iis etiam multi, qui hac triremibus fuerant advecti, metu fuere correpti, & ad mare fugerunt. Cleander ipse quoque fugebat. Xenophon autem cæteri que duces eos remorabantur, Cleandρόque dicebant nihil esse periculi, sed decretum exercitus, causam esse, cur hæc accidissent. At Cleander partim à Dexippo

1 Τὸν ἀρπάζοντα] Vide p. 325. n. 1.

2 Λοχίτης] Ad vocem hanc Synes. tantum citant Lexicogr.

3 Βάλλειν] Scil. Telis quibuslibet, præcipuè verò lapidibus. Hæc de re sic infra Xenophon, καὶ καταδικάζω ἑμαυτῷ, εἰ ἐγὼ πειροβολίας ἢ ἄλλης τι-νὸς βιαίᾳ ἐξέρχω. Vide p. 21. n. 3.

4 Ανακαλῶντες τὸν προδότην] Sic Noster K. Π. p. 208. ἀνακαλῶντες τὸν εὐεργέτην, &c. De emphasi articuli vide K. Π. pag. 173. n. 1. Cæterum, in MSto Eton. legitur ἀνακαλῶντες βάλλειν τὸν, &c. At βάλλειν inducendum videtur.

5 Καὶ τῶν τριηριτῶν] Amas. & Leuncl. τριηρίται vertuntur remiges : minus, uti mihi quidem videtur, adcuratè. Thucyd. l. 6. c. 46. καὶ ἰδία ξενίσεις ποιεῖμενοι τῶν τριηριτῶν, &c. Schol. Τῶν τριηριτῶν] Τῶν ἐν τριήρεσιν ἀφικομένων.

6 Οὐδὲν εἴη πρᾶγμα] Quâ de phrasi sic Steph. ad Amas. versionem, Gallice ad verbum, Que ce n' estoit rien, i. e. Rem non esse huiusmodi, à quâ periculum aliquod immineret. Adip. 256. n. 1.

7 Ἀλλὰ τὸ δόγμα, &c.] De quo vide pag. 475. n. 3.

ρεθιζόμενος, καὶ αὐτὸς ἀχθεσθεὶς ὅτι ἐφοβήθη, ἀποπλευσεῖα¹ ἔφη, καὶ κηρύξειν, μηδεμίαν πόλιν δεχέσθαι, ὡς πολεμίας.
¹ Ἡρχον δὲ τότε πάντων τῶν Ἑλλήνων οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Εὐλαῦθα πονηρὸν ἐδόκει τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο εἶναι τοῖς Ἑλλήσι, καὶ ἐδέοντο μὴ ποιεῖν ταῦτα. Ο δ' ἔκ ἂν ἄλλως ἔφη γενέσθαι, εἰ μή τις ἐκδώσει τὸν ἄρχαντα² βάλλειν καὶ τὸν ἀφελόμενον. Ἦν δὲ, ὃν ἐζήτηι, Ἀγασίας, ³ διὰ τέλους φίλος τῷ Ξενοφῶντι. ⁴ ἐξ ἧ καὶ διέβαλεν αὐτὸν ὁ Δέξιππος. Εὐτεῦθεν, ἐπειδὴ ἀπορία ἦν, συνήγαγον τὸ στρατεύμα οἱ ἄρχοντες· καὶ ἔνιοι μὲν αὐτῶν ⁵ παρ' ὀλίγον ἐποιῶντο τὸν Κλέανδρον. τῷ δὲ Ξενοφῶντι ἔκ ἐδόκει ⁶ Φαῦλον εἶναι τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἀναστὰς ἔλεξεν,

“Ὡ ἄνδρες στρατιῶται, ἐμοὶ δ' Φαῦλον δοκεῖ εἶναι τὸ πρᾶγμα,
 “εἰ ἡμῖν ἔτιωσ' ἔχων τὴν γνώμην Κλέανδρος ἀπεισιν, ὥσπερ λέ-

irritatus, partim gravatus quòd trepidasset, indè se navigaturum aiebat, ac per præcones denuntiaturum, nequa civitas eos, ut qui hostes essent, exciperet. Eo autem tempore Lacedæmonii Græcis omnibus imperabant.

Hic verò res ea Græcis videbatur esse perniciofa, eumque adeò rogabant hæc nè faceret. At is nequaquam aliter futurum aiebat, nisi quis eum qui primus lapides jecisset, eumque qui captum eripuisset, dederet. Erat is, quem quærebat, Agasias, Xenophonti semper amicus; quâ de causâ Dexippus illum criminatus est. Mox deinde, Cùm tam difficilis esset rerum status, viri principes exercitum congregabant: ac eorum nonnulli Cleandrum parvi faciebant; at Xenophonti res minimè contemnenda videbatur: igiturque adeò cùm surrexisset orationem hanc habuit,

“Res mihi, milites, non nullius esse momenti videtur, si
 “Cleander erga nos ità, uti narrat, animatus discedat. Sunt

¹ Ἡρχον δὲ τότε, &c.] Vide p. 213.
 n. 7.

² Βάλλειν] Vide p. 477. n. 3.

³ Διὰ τέλους] Sic apud *Ælian.* H. V. l. 12. c. 20. valet semper, per omne, tempus: necnon ejusd. l. 14. c. 28.

⁴ ἐξ ἧ] Supple αἰτίας. Vide ejusdem vocis ellipsin p. 96. n. 2. & p. 187. n. 1.

⁵ Παρ' ὀλίγον ἐποιῶντο] MS. Eton. & edit. quædam vet. habent παραλογον. Rectius *Steph.* & *Leuncl.* παρ' ὀλίγον rescribi curarunt. Similiter dicitur παρ' ὀλίγον ποιεῖσθαι, *Ælian.* V. H. l. 5. c. 3.

⁶ Φαῦλον] *Phavorin.* Φαῦλον, τὸ κακὸν, καὶ τὸ εὐτελες, καὶ μικρὸν καὶ ὑδαμινον.

“ Γει. Εἰσὶ μὲν γὰρ ἤδη εἰγυὺς αἱ Ἑλληνίδες πόλεις· ¹ τῆς δ’ Ἑλ-
 “ λάδος Λακεδαιμόνιοι προεσηκασιν· ² ἱκανοὶ δὲ εἰσι καὶ εἰς ἑ-
 “ καστος Λακεδαιμονίων ἐν ταῖς πόλεσιν ὅ, τι βέλονται δια-
 “ πράττειν. Εἰ ἔν τος πρῶτον μὲν ἡμᾶς Βυζαντίου ἀποκλείσει,
 “ ἐπεὶ αὖτε τοῖς ἄλλοις ³ ἄρμοςαῖς παραγγείλη εἰς τὰς πό-
 “ λεις μὴ δεχέσθαι, ὥς ⁴ ἀπιστῆναι Λακεδαιμονίοις καὶ ἀνόμους
 “ ὄντας· ἔτι δὲ ⁵ πρὸς Ἀναξίβιον τὸν ναύαρχον ἔτος ὁ λόγος περὶ
 “ ἡμῶν ἤξει· ὥς χαλεπὸν εἶναι καὶ μένειν καὶ ἀποπλεῖν· καὶ γὰρ
 “ ἐν τῇ ἀρχῇ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ τὸν νῦν χρό-
 “ νον. Οὐκ ἐνδεῖ ἔτε ἑνὸς ἀνδρὸς ἐνεκα ἔτε δυοῖν ἡμᾶς τὰς ἀλ-
 “ λας τῆς Ἑλλάδος ἀποσχέειν, ἀλλὰ πεισέον ὅ, τι ἂν κελεύ-
 “ ωσι· καὶ γὰρ αἱ πόλεις ἡμῶν, ὅθεν ἐσμὲν, πείθονται αὐτοῖς.
 “ ⁶ Εγὼ μὲν ἔν, (καὶ γὰρ ἀκῶ Δεξιππὸν λείπειν πρὸς Κλέανδρον
 “ ὥς ἔκ ἂν ἐποίησεν Ἀσσίας ταῦτα, εἰ μὴ ἐγὼ αὐτὸν ἐκέλευσα)
 “ ἐγὼ ἔν ἀπολύω καὶ ὑμᾶς τῆς αἰτίας, καὶ Ἀσσίαν, ἂν αὐτὸς
 “ Ἀσσίας φήσῃ ἐμὲ τινὸς τέτων αἴτιον εἶναι, καὶ καταδικάζω

“ enim à nobis jam propè Græcæ urbes; & Lacedæmonii Græ-
 “ ciæ præfunt: è Lacedæmoniis autem quivis unus, quidquid
 “ vult, in Græci nominis urbibus efficere possit. Quare si nos
 “ primum ille Byzantio excludet, ac deinde præfectis cæteris
 “ denuntiabit nè nos in urbes admittant, quasi qui Lacedæmoniis
 “ minus obsequentes & iniqui simus; etiam ad Anaxibium na-
 “ varchum hic de nobis veniet rumor; adeò ut difficile futurum
 “ sit & manere & navigiis hinc discedere: etenim terrâ Lacedæ-
 “ monii & mari hoc tempore Græcis imperant. Quapropter nec
 “ unius nec alterius hominis causâ nos reliquos Græciâ nosmet
 “ prohibere par est, sed parendum *ipsis erit* quidquid tandem ius-
 “ ferint: nam & urbes illæ, unde sumus *oriundi*, iis dicto sunt
 “ audientes. Ego certè quidem, (etenim Cleandro Dexippum
 “ dicere audio non facturum hæc fuisse Agasiam, nisi ipse *sic* eum
 “ *facere* iussissem) ego *inquam* & vos culpâ libero, & Agasiam, si
 “ me Agasias ipse dixerit ad horum aliquid *faciendum* auctorem

¹ Τῆς δ’ Ἑλλάδος, &c.] Vide p. præced. n. 1.

² ἱκανοὶ δὲ εἰσι.] Vide sis p. 171. n. 5. Adde p. 379. n. 7.

³ Ἀρμοςαῖς] Adip. 441. n. 4.

⁴ Ἀπιστῆντας] Lege p. 168. n. 5.

Leuncl. ut aliàs, scribit ἀπιστῆντας.

⁵ Πρὸς Ἀναξίβιον.] Vide p. 338.

Cæterum, pro ἔτι δὲ, *Steph.* legendum conjicit ἔτι δὲ, &c.

⁶ Εγὼ μὲν ἔν, (καὶ, &c.) Consule

p. 200. n. 6.

“ ἑμαυτῷ, εἰ ἐγὼ ἰππευβολίας ἢ ἄλλης τινὸς βιαίως ἐξάρ-
 “ χω, τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος εἶναι, καὶ ὑφέξω τὴν δίκην.
 “ ² Φημὶ δὲ καὶ εἰ τίνα ἄλλον αἰτιάται, ἑαυτὸν χρῆναι πα-
 “ ρασχεῖν Κλεάνδρῳ κρίναι· ἔγω γὰρ ἂν ὑμεῖς ἀπολελυμέ-
 “ νοι τῆς αἰτίας εἴητε. Ὡς δὲ νῦν ἔχει, χαλεπὸν, εἰ οἰόμενοι
 “ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐπαίνεα καὶ τιμῆς τεύξεσθαι, ἀντὶ τούτων
 “ μὴδ’ ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις ἐσόμεθα, ἀλλ’ εἰρξόμεθα ἐκ τῶν
 “ Ἑλληνίδων πόλεων.”

Μετὰ ταῦτα Ἀγασίας εἶπεν, “ Ἐγὼ, ὦ ἄνδρες, ὁμνυμι
 “ θεῶς καὶ θεάς, ³ ἢ μὴν μῆτε ἐμὲ Ξενοφῶντα κελεῦσαι ἀφελέσθαι
 “ τὸν ἄνδρα, ⁴ μῆτε ὑμῶν ἄλλον μηδένα· ἰδόντι δέ μοι ἄνδρα
 “ αἰσθὼν ἀγόμενον τῶν ἐμῶν λοχιῶν ὑπὸ Δεξιππεύ, (ὃν ὑμεῖς
 “ ἐπίσασθε ὑμᾶς προδόντα) δεινὸν ἔδοξεν εἶναι· ⁵ καὶ ἀφειλόμην,
 “ ὁμολογῶ. Καὶ ὑμεῖς μὴ ⁶ ἐκδῶτε· ἐγὼ δ’ ἑμαυτὸν, ὥσπερ

“ esse, atque adeò adversus me ipsum sententiam hanc fero; si ego
 “ lapidationis vel alius cujusdam violenti princeps sum, me utique
 “ extremo supplicio dignum esse, ac sanè pœnam subibo. Porro
 “ sentio, si quem etiam alium accusat, eum debere se Cleandri
 “ judicio exhibere: nam eâ ratione vos culpâ liberabimini. Ut
 “ verò nunc se res habet, grave profectò si, cùm putemus in Græ-
 “ cîâ nos & laudem & honorem consequuturos, horum loco
 “ præmiorum nè quidem pares reliquis erimus, verùm à civitati-
 “ bus Græcis arcebimur.”

Secundùm hæc Agasias cùm surrexisset, “ Per deos, inquit,
 “ deâsque, viri, juro neque sanè Xenophontem mihi præcipisse
 “ ut hominem illum eriperem, neque quenquam è vobis alium;
 “ sed cùm ipse virum fortem ex cohorte meâ duci à Dexippo
 “ viderem, (quem vos prodidisse scitis ipsi) grave id mihi visum
 “ est; atque adeò hominem eripui, fateor. Nec tamen vos Cleon-
 “ dro me dedatis necesse est: ego verò meipsum, ut Xenophon

¹ Πιπτεβολίας] In lexicis deest hæc vox.

² Φημὶ] Valet hîc οἶομαι, uti supra p. 353. ubi viden. 4. & apud Homer. sic sæpissimè.

³ ἢ μὴν] Vide p. 140. n. 2.

⁴ Μῆτε ὑμῶν] Sic MS. Eton. & edit. pleræque. In *Sierb.* operarum forsan vitio, legitur ἡμῶν, &c.

⁵ Καὶ] Adip. 451. n. 3.

⁶ Μὴ ἐκδῶτε] *Amas.* vertit. *Neque profectò est quòd vos illum ad supplicium dedatis:* intellecto scilicet τῷ ἀρχαῖι βάλλειν, quem comprehenderat Dexippus, non Agasiâ τῷ ἀφειλομένῳ, seu qui comprehensum illi eripuerat. Sed Agasias cum verbo rectiùs intelligi videtur.

“ Ξενοφῶν ¹λέγει, παρασχίσω κρίναντι Κλεάνδρῳ, ²ὁ ἂν
 “ βέληται ποιῆσαι· τέττε ἕνεκα μήτε πολεμῆτε Λακεδαιμονί-
 “ οῖς, ³σώζεσθε τε ἀσφαλῶς ὅπη θέλει ἕκαστος. Συμπέμψατε
 “ μέντοι ὑμῶν αὐτῶν ἐλόμενοι πρὸς Κλεάνδρον, οἵτινες, εἰάν
 “ τι ἐγὼ παραλείπω, καὶ λέξουσιν ὑπὲρ ἐμῆ καὶ πράξουσιν.”

Εκ τέττε ⁴ἔδωκεν ἡ στρατιὰ ἕσινας βέλοῖτο προελόμενον
 ἵεναι. Ο δὲ προείλετο τὴς στρατηγῆς. Μετὰ ταῦτα ἐπο-
 ρεύοντο πρὸς Κλεάνδρον Αγασίας καὶ οἱ στρατηγοὶ, καὶ ὁ ἀφαι-
 ρεθεὶς ἀνὴρ ὑπὸ Αγασίᾳ· καὶ ἔλεγον οἱ στρατηγοί,

“ Επεμψεν ἡμᾶς ἡ στρατιὰ πρὸς σε, ὦ Κλεάνδρε· καὶ ⁵ἐκέ-
 “ λευσέ σε, εἴτε πάντας αἰτιά, κρίναντα σεαυτὸν χρῆσθαι ὅ,
 “ τι ἂν βέλη· εἴτε ἓνα τινὰ, ἢ δύο, ἢ καὶ πλείους αἰτιά, τέ-
 “ ττες ἀξιῶσι παρασχεῖν σοι εἰς κρίσιν. Εἴ τι ἔν ἡμῶν
 “ τινὰ αἰτιά, πάρεσμέν σοι ἡμεῖς· εἴτε καὶ ἄλλον τινὰ, φράσον·

“ *faciendum censet, Cleandri judicio exhibebo, ut quidquid volu-*
 “ *erit agat; nec hac de causâ opus est ut bellum cum Lacedæ-*
 “ *moniiis geratis, & incolumes omnino quò quisque vult evada-*
 “ *tis. Verùm è vobis tamen ipsis deligite quos mecum unà ad*
 “ *Cleandrum mittatis, quique, si quid ego prætermisero, pro me*
 “ *tum dicant tum agant.*” Ibi tum *ei* concessit exercitus ut iis
 quos vellet delectis *ad illum* proficisceretur. Is autem duces de-
 legit. Secundùm hæc ad Cleandrum Agasias ducésque, & vir
 ille quem *Dexippro* eripuerat Agasias, pergebant; *ad quem ubi per-*
venissent duces verba fecerunt *hæc*,

“ Exercitus, Cleander, nos ad te misit; téque hortatur, sive
 “ in omnes culpam conjicis, ut cùm judicium *de iis* ipse feceris,
 “ pro arbitrio tuo *eos* tractares; sive unum aliquem, vel duos,
 “ vel plures accusas, æquum censent ut hi se ipsos tuo exhibe-
 “ ant judicio. Quare si quid *est in quo* nostrum quenquam ac-
 “ cuses, tibi nos adsumus; sive alium quenquam, exponito:

¹ Λέγει] Vide p. 116. n. 4.

² Ο ἂν βέληται] MS. Eton. ὁ, τι ἂν, &c. Sic paulò infrà ὁ, τι ἂν βέλη.

³ Σώζεσθε] Legitur etiam σώ-
 ροισθε. Sed recepta lectio, quam
 MS. Eton. edit. Steph. Leuncl. a-
 liæque præstant, mihi quidem sa-

tis sana videtur.

⁴ Ἐδωκεν ἡ] Eodem sensu venit
 id verbi suprâ p. 139. lin. ult. Ad-
 de K. Π. p. 27. n. 2.

⁵ Ἐκέλευσε] Sic MS. Eton. Ac
 editi plerique dant κελεύουσι. nec
 ità malé. Vide p. 449. n. 3.

“ ἔδεις γάρ σοι ἀπέσαι, ὅσις ἂν ἡμῖν ἐθελήσει πείθεσθαι.”
 Μετὰ ταῦτα παρελθὼν ὁ Ἀγασίας εἶπεν, “ Εγὼ εἰμι, ¹ ὧ
 “ Κλέανδρε, ὁ ἀφελόμενος Δέξιππε ἀγοντος τῆτον τὸν ἄνδρα
 “ καὶ παῖειν κελεύσας Δέξιππον. Τῆτον μὲ γὰρ οἶδα ἄνδρα
 “ ἀγαθὸν ὄντα. ² Δέξιππον δὲ αἰρεθέντα οἶδα ὑπὸ τῆς στρατίας
 “ ἄρχειν ³ τῆς πεντήκοντορος ἧς ἡγησάμεθα παρὰ Τραπεζυν-
 “ τίων, ⁴ ἐφ’ ᾧ τε πλοῖα συλλέγειν, ὡς σωζοίμεθα καὶ ἀπο-
 “ δράντα ⁵ Δέξιππον, καὶ προδόντα τὰς στρατιώτας, μεθ’ ὧν
 “ ἐσώθη. Καὶ τὰς τε Τραπεζυνίας ἀπεσερήκαμεν τὴν πεν-
 “ τηκόντορον, καὶ κακοὶ δοκῶμεν εἶναι διὰ τῆτον· αὐτοὶ τε, ⁶ τὸ
 “ ἐπὶ τῷ, ἀπολώλαμεν πάντες. Ἦκε γὰρ, ὥσπερ ἡμεῖς,
 “ ὡς ἄπορον εἶη περὶ ἀπιόντας τὰς πόλιν τε διαβῆναι, καὶ

“ quippe nemo non sese tibi sistet, qui nobis parere voluerit.”
 Secundum hæc progressus in medium Agasias ait, “ Ego sum,
 “ Cleander, qui virum hunc abducenti Dexippo eripui, & qui
 “ nostros ferire Dexippum jussi. Etenim hunc sanè virum fortem
 “ esse nôram; Dexippum verò nôram ab exercitu lectum fuisse,
 “ qui quinquaginta remorum navi, quam à Trapezuntis peti-
 “ veramus, præesset, quò navigia colligeret, ut incolumes eva-
 “ deremus; eundemque Dexippum aufugisse sciebam, atque mili-
 “ tes prodidisse, quibuscum incolumis eò pervenerat. Atque ita
 “ tum Trapezuntios quinquaginta remorum navi privavimus, &
 “ improbi propter hunc esse videmur; tum ipsi, quod ad hunc
 “ attinet, perieramus omnes. Nam, æquè ac nos, audierat, fieri
 “ non posse ut, si pedibus illinc proficisceremur, fluvios trajicere-

¹ Ω Κλέανδρε] Sic MS. Eton. Libri editi exhibent ὁ ἄνδρες, &c. Sed MSti lectionem postulare videntur ista, quæ sub finem orationis hujusce dicit Agasias: Εἰ δὲ σὺ ἴγεις, ἢ ἄλλῃ τις τῶν, &c.

² Δέξιππον δὲ αἰρεθέντα, &c.] Respice p. 343.

³ Τῆς πεντήκοντορος] Vid. p. 476. n. 7.

⁴ Εφ’ ᾧ τε] Thucyd. l. 1. c. 103. ἐφ’ ᾧ τε ἐξίσσιν, &c. Schol. ἀντὶ τῆς, ἐπὶ τῷ ἐξίσσιν. Aristoph. Plut. v. 1001. cum infinitivo: Εφ’ ᾧ τε ἐκείσε μη-

δέποτε μ’ ἐλθεῖν ἔτι, i. e. ut nè posthac, ἔσ. & ibid. v. 1142. Εφ’ ᾧ τε ἐκείσε μελέχειν αὐτὸς, &c. Adde sis quæ scripsit Stephanus Append. de dial. Att. p. 130.

⁵ Δέξιππον] Confer p. 27. n. 1. & p. 103. n. 1. Immeritò vocem illam Muret. delendam censuit.

⁶ Τὸ ἐπὶ τῷ] Similiter Noster Hist. Gr. l. 3. haud ita longè à fine: ὥς, τὸ μὲν ἐπ’ ἐκείνοις εἶναι, ἀπολώλατι. &c. Confer p. 61. n. 2.

“σωθῆναι εἰς τὴν Ελλάδα. ¹ Τῆτον ἔν τοιῦτον ὄν] αἰφει-
 “λόμην. Εἰ δὲ σὺ ἤγες, ἢ ἄλλος τις τῶν ² παρὰ σέ, ³ καὶ
 “μὴ τῶν παρ’ ἡμῶν ἀποδράντων, εὖ ἴσθι, ὅτι ἔδεν ἂν τέτων
 “ἐποιήσα. ⁴ Νόμιζε δ’, εἰ μὲ νῦν ἀποκλείνης, δι’ ἄνδρα
 “δειλόν τε καὶ πονηρόν, ἀγαθὸν ἀποκτενών.”

Αἰσάσας ταῦτα ὁ Κλέανδρος ἔφη ὅτι Δέξιππον μὲ ἐκ ἐπαι-
 νεῖ, εἰ ταῦτα πεποιηκὼς εἴη· ἔ μὲντοι ἔφη νομίζειν, ἔδ’ εἰ
⁵ Παμπόνηρος ἦν Δέξιππος, ⁶ βίαν χρῆναι πᾶσχειν αὐτόν,
 ἀλλὰ κριθέντα ⁷ (ὥσπερ καὶ ὑμεῖς νῦν ἀξιοῦτε) τῆς δίκης τυ-

“mus, & in Græciam incolumes perveniremus. Hunc ergo
 “talem hominem eripui. Quod si tu eum abduxisses, vel ex tuis
 “quispiam alius, non autem ex iis qui à nobis aufugerunt, cer-
 “tò scias me nihil horum facturum fuisse. Si verò me jam in-
 “terficies, *velim* existimes te *virum* fortem, ignavi & improbi
 “causâ interficere.”

Hæc cùm Cleander audiisset, non laudare se Dexippum aiebat,
 si hæc fecisset: neque tamen existimare se aiebat, tametsi nequis-
 simus esset Dexippus, vim ei inferendam esse, sed iudicio *de eo*
 facto, (quemadmodum jam vos etiam fieri postulatis) pœnam

¹ Τῆτον ἔν, &c.] Vide p. 184.
 n. 3.

² Παρὰ σέ] Ità MS. Eton. edit.
Flor. aliæque. In *Steph.* & *Leuncl.*
 legitur παρὰ σοι. Mihi placet scri-
 ptura recepta; quâcum intelligas
 oportet πεμπθεῖς, ἀπειθαλμένῳ, vel
 quid aliud his adfine participium.
 Noster K. Π. p. 205. Ταῦτα μὲ παρ’
 ἐμῷ (scil. πεμπόμενῳ vel ἀποσελλό-
 μενῳ) λέξει· τοῖς δὲ παρ’ ὑμῶν, &c.

³ Καὶ] Adi p. 255. n. 2.

⁴ Νόμιζε δ’ — ἀποκλεινών] Ejus-
 dem constructionis exempla repe-
 riuntur Matt. XI. 1. Luc. VII. 45.
 Act. V. 42. & aliàs sæpè in N. T.
 libris. *Aristoph.* in *Pluto* v. 945. —
 γνώσκω γὰρ ἡτῶν ὦν — *Ælian.* V. H.
 l. 2. c. 41. Μέννησο — ἀνθρωπῶν ὦν
 Cæterum, MS. Eton. dat — καὶ
 πονηρόν, ἄνδρα ἀγαθόν, &c.

⁵ Παμπόνηρος] In lexicis exstat
 sine auctore. Eadem est ratio τῷ

παρὰ σέ, quo usus est Noster
 p. 350. ubi vide n. 5.

⁶ Βίαν χρῆναι, &c.] Sic MS. Eton.
Stephanus in quibusdam vet. cod.
 legi adnotavit, βία χρῆναι πᾶσχειν
 αὐτόν· unde scribendum forsitan con-
 jicit, βία καὶ χρῆναι, &c. Editiones
 pleræque exhibent, δίκαια πᾶσχειν
 αὐτόν· pro quibus scripsisse Xeno-
 phontem non dubitat *Leuncl.* δειν
 βία καὶ πᾶσχειν αὐτόν· quorum in-
 terpretatio sive scholion, ex ejus-
 dem viri docti mente, est lectio
 recepta. *Muretus* legit βία καὶ χρῆ-
 ναι, &c. Quam sequi malis scriptu-
 ram, optio, lector, sit tua.

⁷ (ὥσπερ καὶ ὑμεῖς νῦν ἀξιοῦτε) τῆς,
 &c.] Sic mihi distinguendus vide-
 tur & legendus hic locus. Edit. vet.
 dant — ἀλλὰ κριθέντα ὥσπερ καὶ ὑμεῖς
 νῦν, ἀξιοῦται τῆς δίκης λαχόν· men-
 dosè scribitur vox ultima pro —
 λαχόν. Edit. *Stephan.* ἀλλὰ κριθέντα
 (ὥσπερ

χειν. ¹ Nūn μὲν ἂν ἄπιε, καλαλιπόντες τῆτον τὸν ἄνδρα· ὅταν δ' ἐγὼ κελεύσω, παρέσε πρὸς τὴν κρίσιν· Αἰτιῶμαι δὲ ἔτε τὴν στρατιάν, ² ἔτε ἄλλον ἑδένα· ἐπεὶ γε ἔτος αὐτὸς ὁμολογεῖ ἄφελος τὸν ἄνδρα. Ο δ' ἀφαιρεθεὶς εἶπεν, ³ Εγὼ, ὦ Κλέανδρε, εἰ καὶ οἶμι με ἀδικεῖν ἅ τι ἀγεσθαι, ἔτ' ἔπαιον ἑδένα, ἔτ' ⁴ ἑσάλλον· ἀλλ' εἶπον ὅτι δημόσια εἴη τὰ πρόβατα· ⁵ ἦν γὰρ τῶν στρατιωτῶν δόγμα, εἴ τις, ὅποτε ἡ στρατιὰ ἐξίοι, ἰδίᾳ ληΐζοιτο, δημόσια εἶναι τὰ ληφθέντα. Ταῦτ' εἶπον· καὶ ⁶ ἐκ τέττε με λαβὼν ἔτος ἦεν· ἵνα μὴ φθελγοῖτο μηδεὶς, ἀλλ' ⁷ αὐτὸς λαβὼν τὸ μέρος, διασώσειε τοῖς λησταῖς ⁸ παρὰ τὴν ῥήτραν τὰ χρήματα.

eidem irrogandam. Vos quidem jam discedite, hoc homine relicto; & cum ego denuntiavero, ad iudicium adestote. Neque verò vel exercitum, vel alium quenquam accuso, quando hic ipse quidem fatetur se hominem eripuisse. Is autem, qui ereptus fuerat, inquit, Ego, Cleander, etsi me quid iniquè patrantem abductum fuisse putas, neque percussì quenquam, neque lapidibus petiì: at pecora tantùm esse publica dixi: nam decretum militum sic conceptum fuerat ut, si quis, cum exercitus exiret, seorsum à cæteris prædaretur, publica essent quæ caperentur. Hæc dixi; atque ibi tum me prehensum duxit ille; ut nè quis *de ipso* quid enuntiaret, verùm ipse partem nactus, contra pactum bona

(ὥσπερ καὶ ὑμῖς νῦν) ἀξιῶται τῆς δίκης τυχεῖν: at pro ἀξιῶται scribendum tandem censuit *Stephanus* ἀξιῶδ'. *Leuncl.* exhibet — ἀλλὰ κριθέντα, ὥσπερ καὶ ὑμεῖς νῦν, ἀξιῶται τῆς δίκης τυχεῖν.

¹ Nūn μὲν ἔν, &c.] De mutata orationis formâ vide p. 385. n. 1.

² Οὔτε ἄλλον, &c.] Sic MS. Eton. additâ etiam ἔτι ποτ' ἑδένα, & editiones vet. In *Stephan.* & *Leuncl.* scribitur ἔτε ἄλλον ἑδένα, &c. Noter supra p. 480. similiter dixit — μητε ὑμῶν ἄλλον μηδένα.

³ Εγὼ, ὦ Κλέανδρε, εἰ, &c.] Sic recte *Steph.* & *Leuncl.* In MS. Eton. edit. *Flor.* aliisque vet. legitur, Εγὼ, ὦ ἄνδρες, εἰ καὶ οἶμι, &c.

omnino malé; non enim *εἰ* dicendum erat, si plures adpellâset, sed οἶμι.

⁴ ἑσάλλον] *Adip.* 477. n. 3.

⁵ ἦν γὰρ τῶν, &c.] Vide p. 475. n. 7.

⁶ Ἐκ τέττε] *Consule* p. 441. n. 5.

⁷ Αὐτὸς λαβὼν τὸ μέρος, &c.] Confer cum his quæ reperiuntur supra p. 477.

⁸ Παρὰ τὴν ῥήτραν] *Etymol.* m. ῥήτρα, συνθήκη, ὁμολογία. *Hesych.* ῥήτραι, συνθήκαι διὰ λόγων — ῥήτρας, συνθηκας. *Phavor.* ῥήτρα ἐστὶ συμφώνια καὶ συνθήκη ἐπὶ τισὶ ῥητοῖς ὁ ἐστὶν ὠρισμένοις. Adde K. P. p. 90. n. 1. & *Suid.* in v. ῥήτραι.

Πρὸς ταῦτα ὁ Κλέανδρος εἶπεν, Ἰ Επεὶ τοίνυν τοιῦτος εἶ,
²κατάμενε, ἵνα καὶ περὶ σὲ βελευσώμεθα.

Εκ τέρτε ³οἱ μὲν ἀμφὶ Κλέανδρον ἤρίσων· τὴν δὲ στρατιὰν
 συνῆγε Ξενοφῶν, καὶ συνεβέβηκε πέμψαι ⁴ἀνδρας πρὸς Κλέ-
 ανδρον, ⁵παραιτησομένους περὶ τῶν ἀνδρῶν. Εκ τέρτε ἔδοξεν
 αὐτοῖς, πέμψαντας στρατηγὰς καὶ λοχαγὰς ⁷καὶ Δρακόντιον
 τὸν Σπαρτιάτην, καὶ τῶν ἄλλων οἱ ἔδοκεν ἐπιτήδαιοι εἶναι,
 δεῖσθαι Κλεάνδρου κατὰ πάντα τρόπον ἀφεῖναι τὸν ἄνδρα.
 Ελθὼν ἔν Ξενοφῶν λέγει, “Εχεις μὲν, ὦ Κλέανδρε, τὰς
 “ἀνδρας· καὶ ἡ στρατιὰ σοι ἐφεῖτο ὅ, τι ἐβέβηκε ποιῆσαι καὶ
 “περὶ τούτων, καὶ περὶ ἐαυτῶν ἀπάληων. Νῦν δὲ σε αἰτνεῖται
 “καὶ δεοῦνται, δέναι σφίσι τὸν ἄνδρα, καὶ μὴ κατακαίνειν· πολ-
 “λὰ γὰρ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ περὶ τὴν στρατιὰν ἐμοχθη-
 “σάτην. Ταῦτα δὲ σὲ τυχόντες, ὑπισχνεῖν αἰ σοι ἀντὶ τῶ-

prædatoribus conservaret. Ad hæc Cleander, Quando verò ta-
 lis es, hic maneto, ut de te quoque deliberemus.

Secundùm hæc Cleander cum suis prandium sumebat: Xeno-
 phon autem exercitum congregabat, atque id consilii dedit, ut ad
 Cleandrum quosdam mitterent, qui pro viris *deditis* deprecaren-
 tur. Tum visum est ipsis ut, missis ducibus & cohortium præ-
 fectis & Dracontio Spartiate, & ex aliis *quibusdam*, qui viderentur
 esse idonei, Cleandrum omni ratione rogarent, ut viros illos di-
 mitteret. *Ad eum* igitur cùm venisset Xenophon orationem *hanc*
 habuit, “Habes, Cleander, viros, *quos volebas*; exercitusque *adeò*
 “tibi permittit, ut quidquid tibi visum fuerit, tum de his, tum de
 “ipsis universis statueres. Nunc abs te petunt rogantque ut ipsis
 “viros dones, neve *eos* interficias: nam superiori tempore multos
 “pro exercitu labores exancîarunt. Hæc autem si abs te impetrent,

Ἰ Επεὶ τοίνυν τοιῦτος.] MS. Eton.
 edit. Flor. Leuncl. aliaque vet. re-
 præsentant, ἐπεὶ τοίνυν τοιοῦτος, &c.
 quam lectionem in loco vertendo
 sequutus est *Amos*. Rectius *Steph.*
 ex vet. cod. reposuit τοιῦτος.

² Κατάμενε] Respice p. 475. n. 6.

³ Οἱ μὲν ἀμφὶ, &c.] Vide p. 450.
 n. 4.

⁴ Ἀνδρας] Adi p. 468. n. 2.

⁵ Παραιτησομένους] *Thom. Mag.*
 Παραίτῃμαι, τὸ συνδύμην αἰτῶ, καὶ
 τὸ ἀπολογεῖμαι. *Aristid.* ἐν τῷ ὑπὲρ
 τῶν τεσσάρων incunte, Παραίτειός
 μὲν ἐκ οἷο' ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν, &c.
 T. 2. edit. Oxon. p. 116.

⁶ Αὐτοῖς, πέμψαντας] Vide p.
 348. n. 1.

⁷ Δρακόντιον] De quo vide sis
 P. 334.

“ των, εἰν βέλη ἡγεῖσθαι αὐτῶν, καὶ εἰν οἱ θεοὶ ἴλεω ᾧσιν,
 “ ἐπιδείξειν σοι καὶ ὡς κόσμιοὶ εἰσι, καὶ ὡς ἱκανοὶ τῷ ἄρχοντι·
 “ πειθόμενοι τῆς πολεμικῆς σὺν τοῖς θεοῖς μὴ φοβεῖσθαι.
 “ Δέονταί δέ σε καὶ τῆτο, παραγενόμενον καὶ ἁρχάντα αὐτῶν,
 “ πείραν λαβεῖν καὶ δεξιππε καὶ σφῶν καὶ τῶν ἄλλων, ² οἷος
 “ ἕκασός ἐστι, καὶ τὴν ἀξίαν ἕκασοις νεῖμαι.” Ἀκέσας ταῦτα
 ὁ Κλέανδρος, “ Ἀλλὰ ³ ναὶ μὰ τῷ Σιω, ἔφη, ⁴ ταχύ τοι ὑμῖν
 “ ἀποκρινέμαι. Καὶ τῷ τε ἄνδρῃ ὑμῖν δίδωμι, καὶ αὐτὸς πα-
 “ ρέσομαι· καὶ εἰν οἱ θεοὶ ⁵ παραδιδῶσί τι, ἐξηγήσομαι εἰς
 “ τὴν Ελλάδα. Καὶ πολὺ οἱ λόφοι ἔτοι ἀνῆιοι εἰσιν, ἢ ἔς

“ pro his tibi pollicentur, si dux ipsorum esse velis, ac dii fuerint
 “ propitii, se tibi declaraturos & quàm modesti sint, & quàm ido-
 “ nei qui, *suo* cùm imperatori pareant, hostes diis juvantibus non
 “ metuant. Hoc etiam te rogant, ut, *ed* profectus atque in ipsos
 “ imperio potitus, tam de Dexippo quàm de ipsis aliisque peri-
 “ culum facias, qualis quisque sit, atque justam singulis merce-
 “ dem tribuas.” Hæc cùm audisset Cleander, “ At per Dioscu-
 “ ros, inquit, sine morâ vobis respondebo; atque adeò tum vi-
 “ ros *hosce* vobis dono, tum ipse adero; & si quid dii concesser-
 “ rint, dux vobis in Græciam ero. Ac longè sanè sermones hi
 “ contrarii sunt illis, quos ex quibusdam de vobis audiui, vos

1 Ἀρχάντα αὐτῶν] In MSto Eton.
 & edit. vet. exstat — εαυτῶν, in
 Steph. αὐτῶν.

2 Οἷος ἕκασός ἐστι, καὶ τὴν, &c.] Lo-
 cum sic distinctum, scriptum ex-
 positumque exhibere visum est. In
 MSto Eton. & edit. vet. ita se habet
 — οἷς ἕκασός ἐστι, καὶ τὴν ἀξίαν ἕκασοις
 εἶναι. omninò mendosè. Cæterum,
 Leuncl. sic vertit, quàm ipsorum qui-
 libet suum cuique tribuere possit: re-
 ctiùs, ut mihi quidem videtur, utut
 liberiùs, Amas. in hunc modum,
 quâ quisque fide ac virtute sit, atque
 ut pro merito cuique suo honorem ha-
 beas. Similiter Notter adhibuit ἀ-
 ξίαν K. Π. p. 238. ἐπειδὴν παρ' ὧν
 προσήκει πυθῆναι, τότε τὴν ἀξίαν
 ἕκασω — πειράσομαι ἀποδιδόναι.

3 Ἀλλὰ ναὶ μὲν, &c.] MS. Eton.

dat. Ἀλλὰ νὴ τῷ Σιω, &c. nec malè.
 Edit. vet. Ἀλλὰ ναὶ μὰ τῆς θεῆς, &c.
 Leuncl. Ἀλλὰ καὶ μὰ τῷ Σιω, &c.
 minùs rectè. Receptam lectiōnem
 exhibet edit. Steph. Cæterum, hæc
 usi formulâ, jurare solebant Lace-
 dæmonii. Aristoph. Eir. v. 213. καὶ
 τῷ Σιω, &c. Schol. Οὕτω τῆς Διο-
 σκέρους οἱ Λακεδαιμόνιοι Σιω εἶλεγον.
 Similiter idem ad Λυσιστρ. v. 81.
 Hinc sua Phavor. ad v. Σιω. Apud
 Nostrum etiam Pafimachus Laço
 Hist. Gr. l. 4. ferè medio: καὶ
 τῷ Σιω, &c. Porro, in istius-
 modi jurisjurandi formulis ναὶ &
 μὰ simul sæpè reperiri notissimum
 est.

4 Ταχύ τοι] Vide p. 471. n. 8.

5 Παραδιδῶσί τι] Scil. lætum ali-
 quod prosperumque portenderint.

“ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἐνίων ἤκον, ὡς τὸ στρατεύμα ἰαφισᾶτε
“ ἀπὸ Λακεδαιμονίων.”

Εκ τῆς οἱ μὲν, ἐπαινεῖς, ἀπῆλθον ἔχοντες τὸν ἄνδρα.
Κλέανδρος δὲ ² ἐθύετο ἐπὶ τῇ πορείᾳ, καὶ συνῆν Ξενοφῶντι
Φιλικῶς, καὶ ξενίαν συνεβάλλοντο. Ἐπεὶ δὲ καὶ εἴωρα αὐτὸς τὸ
παραγγελλόμενον εὐτάκτως ποιεῖντας, καὶ ³ μᾶλλον ἐπεθύ-
μει ἡγεμῶν εἶναι αὐτῶν. Ἐπεὶ μέντοι ⁴ θυομένῳ αὐτῷ ἐπὶ
τρὶς ἡμέρας ἔκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά, συγκαλέσας τὸς στρατη-
γὸς εἶπεν, “ Ἐμοὶ μὲν ⁵ ἔκ ἐθέλει γενέσθαι τὰ ἱερά ἐξάγειν
“ ὑμεῖς μέντοι μὴ ἀθυμεῖτε τῆς ἐνεκα. ⁶ ὑμῖν μὲν γάρ, ὡς
“ εἴοικε, δέδοται ἐκκομίσαι τὸς ἄνδρας. ⁷ ἀλλὰ πορεύεσθε.
“ Ἡμεῖς δὲ ὑμᾶς, ἐπειδὴν ἐκεῖσε ἤκητε, δεξόμεθα ὡς ἂν δυ-
“ νώμεθα κάλλιπα.”

“ exercitum scilicet ad defectionem à Lacedæmoniis impel-
“ lere.”

Hic illi qui ad Cleandrum missi fuerant, collaudato eo, cum viris
illis discesserunt: at Cleander exta de itinere consulebat, & Xe-
nophonte amantèr utebatur, atque inter se amicitiam hospitalem
instituebant. Cùm verò eos etiam videret compositè imperatum
facere, magis etiam dux eorum esse cupiebat. Verùm ubi, eo
triduum rem sacram faciente, læta non erant exta, convocatis
ducibus hæc verba fecit, “ Mihi læti quid offerre nolunt exta de
“ copiis educendis ea consulenti: vos verò nè sitis idcirco demissis
“ animis; nam vobis, uti videtur, concessum est ut viros hos
“ exportetis: quin igitur pergite. Nos autem, posteaquam eò
“ veneritis, quàm potuerimus honestissimè vos excipiemus.”

1 Αφισᾶτε] Sic MS. Eton. edit.
Flor. Steph. Leuncl. aliæque. Le-
gitur etiam ἀφίστατο: & pro καὶ
πολὺ οἱ, &c. paulò ante, in MSto
illo & edit. vet. καὶ πολλοὶ οἱ, &c.
Perperam.

2 Εθύετο ἐπὶ τῇ, &c.] Vide p. 454.
n. 4. & p. 459. n. 3.

3 Μᾶλλον ἐπεθύμει, &c.] MS.
Eton. μᾶλλον ἔτι ἐπεθύμει ἡγεμῶν
γενέσθαι αὐτῶν.

4 Θυομένῳ αὐτῷ, &c.] Adip. 458.
n. 1.

5 Οὐκ ἐθέλει γενέσθαι, &c.] Vide
p. 457. n. 4. & cum ἐξάγειν intellige
εἰς τὸ.

6 Ὑμῖν — δέδοται] Plenè scripse-
ris, ὑμῖν — ἀπὸ τῶν θεῶν — δέδοται,
&c. Sic Noster Hist. Gr. l. 7. sub
init. ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται
ὑμῖν εὐτυχεῖν, &c. Confer Matt.
XIII. 11. ubi ad Hebraicum lo-
quendi genus perperam confugit
Grotius. Adde p. 481. n. 4.

7 Ἀλλὰ πορεύεσθε] Adi p. 471,
n. 6.

Εκ τούτου ἔδοξε τοῖς στρατιώταις δῆναι αὐτῷ τὰ δημόσια πρόβατα. Ο δὲ, δεξάμενος, πάλιν αὐτοῖς ἀπέδωκε· καὶ αὐτὸς μὴ ἀπέπλει. Οἱ δὲ στρατιῶται, διαθέμενοι τὸν σῆτον, ὃν ἦσαν συγκεκομισμένοι, καὶ τὰλλα, ἃ εἰλήφουσιν, ἐξεπορεύοντο ¹ διὰ τῶν Βιθυνῶν. ² Ἐπεὶ δὲ ἔθενι ἐνετύγχανον, πορευόμενοι τὴν ὀρθὴν ὁδόν, ὥς ἔχοντες τι εἰς τὴν ³ Φιλίαν διεξελθεῖν, ἔδοξεν αὐτοῖς ⁴ τῷ παλιν ὑποσφύσαντας ἐλθεῖν μίαν ἡμέραν καὶ νύκτα. Τούτο δὲ ποιήσαντες, ἔλαβον πολλὰ καὶ ἀνδράποδα καὶ πρόβατα· καὶ ἀφίκοντο ⁵ ἑκταῖοι εἰς Χρυσόπολιν ⁶ τῆς Χαλκηδονίας· καὶ ἐκεῖ ἔμειναν ἡμέρας ἑπτὰ, τὰ λάφυρα πωλῶντες.

Tum militibus visum est ut pecora ei publica donarent. Ille, cum ea accepisset, rursus iis reddidit; ac ipse quidem inde solvit. Et milites, distributo frumento, quod comportarent, aliisque rebus, quas ceperant, per Bithynos proficisci coeperunt. Cum autem, rectâ incedentes viâ, nihil offenderent, ut aliquâ cum prædâ in regionem amicam transirent, visum est ipsis ut versis retro pedibus diem unam ac noctem iter facerent. Hoc cum fecissent, multa tum mancipia tum pecora ceperunt: atque die sexto Chrysopolin Chalcedoniæ oppidum pervenerunt; ibique dies septem manserunt, cum spolia interea venderent.

- ¹ Διὰ τῶν Βιθυνῶν] Vide p. 324. *secum asportare possent.*
² Ἐπεὶ δὲ ἔθενι, &c.] Quæ Steph. ad Amas. sic exponit, Cum nulla illis præda in eo itinere occurreret, quam in amicorum fines divertentes
³ Φιλίαν] Vide p. 326. n. 4.
⁴ Τῷ παλιν] Ad p. 402. n. 2.
⁵ ἑκταῖοι] Respice p. 455. n. 1.
⁶ Τῆς Χαλκηδονίας] Consule p. 122. n. 5.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ Ζ'.

ΟΣΑ μὲν δὲ ἐν τῇ ἀναβάσει τῇ μετὰ Κύρου ἐπραξαν οἱ Ἕλληνες μέχρι τῆς μάχης, καὶ ὅσα, ἐπεὶ Κύρος ἐτελεύτησεν, ἐν τῇ πορείᾳ, μέχρις εἰς τὸν Πόντον ἀφίκοντο, καὶ ὅσα ἐκ τῆς Πόντου² περὶ ἐξιόντες³ καὶ πλεόντες ἐποίησαν, μέχρις⁴ ἔξω τῆς σόματος ἐγένοντο ἐν Χρυσόπολει τῆς Ἀσίας, πάντα ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδήλωται.

Ἐκ τούτων δὲ Φαρνάβαζος,⁵ φοβούμενος τὸ σράτευμα μὴ ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν στρατεύηται, ⁶πέμψας ⁷πρὸς Ἀναξίβιον τὸν ναύαρχον, (ὃ δὲ ἔτυχεν ἐν Βυζαντίῳ ὢν) ἐδεῖτο διαβιβάσαι τὸ σράτευμα ἐκ τῆς Ἀσίας, καὶ ὑπισχνεῖτο πάντα ποιήσῃν αὐτῷ, ὅσα δεοί. Καὶ Ἀναξίβιος μετεπέμψατο τὰς στρατηγὰς καὶ λοχαγὰς τῶν στρατιωτῶν εἰς Βυζάντιον καὶ ὑπισχνεῖτο, εἰ δια-

QUÆCUNQUE in expeditione cum Cyro *superiorem in Asiam susceptâ* ad pugnam usque gesserint Græci, & quæ, posteaquam occubisset Cyrus, in itinere, donec in Pontum pervenirent, quæque è Ponto pedibus egressi & navigatione usi fecerint, donec extra *Ponti ostium* in *oppidum* Asiæ Chrysopolin venerunt, *ea quidem* superiore commentario exposita sunt omnia.

Post hæc Pharnabazus, cùm metueret nè *Græcorum* exercitus in ditionem suam bellum inferret, missis ad Anaxibium navarchum (is autem Byzantii tum fortè erat) legatis, rogabat ut exercitum ex Asiâ trajiceret, atque aded pollicebatur ei se facturum omnia, quæcunque fieri oporteret. Et Anaxibius duces militumque in cohortes distributorum præfectos *ad se* Byzantium arcessivit; ac

¹ Ὅσα μὲν δὲ, &c.] Confer p. 337.

π. 1.

² Περὶ] Inspice p. 456. n. 5. In MSto-Eton. legitur περὶ.

³ Καὶ πλεόντες, &c.] MS. Eton. καὶ ἐκπλέοντες ἐποίησαν, &c. Quidam etiam editi vet. exhibent ἐποίησαν.

⁴ Ἐξω τῆς σόματος] Confer p.

262. n. 2.

⁵ Φοβούμενος τὸ, &c.] Refer sis oculos ad p. 407. n. 5. Porro, pro ἀρχὴν MS. Eton. repræsentat χώραν.

⁶ Πέμψας] Inspice p. 476. n. 2.

⁷ Πρὸς Ἀναξίβιον] De quo vide p. 338.

βαῖεν, μισθοφορὰν ἔσεσθαι τοῖς στρατιώταις. Οἱ μὲν δὲ ἄλλοι ἔφασαν ¹ βηλευσάμενοι ἀπαγγελεῖν. Ξενοφῶν δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἀπαλλάξοιτο ἤδη ἀπὸ τῆς στρατίας καὶ βέλοισι ἀποπλεῖν. Ο δὲ Αναξίβιος ἐκέλευσεν αὐτὸν ² συνδιαβάλλειν, ἔπειτα ἕτως ἀπαλλάττεσθαι. Εφη ἔν ταῦτα ποιήσειν.

Σεύθης δὲ ὁ Θράξ πέμπει ³ Μηδοσάδην, καὶ κελεύει Ξενοφῶντα συμπροθυμεῖσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στρατεύμα, καὶ ἔφη αὐτῷ ταῦτα συμπροθυμηθέντι καὶ μελαμелήσειν. Ο δ' εἶπεν, ⁴ Ἀλλὰ τὸ μὲν στρατεύμα διαβήσεται· τέτε ἕνεκα μηδὲν ⁵ τελείτω μήτε ἐμοὶ, μήτε ἄλλῳ μηδενί. Επειδὰν δὲ διαβῇ, ἐγὼ μὲν ἀπαλλάξομαι πρὸς δὲ τὰς διαμένοντας καὶ ⁶ ἐπικαιρίως ὄντας ⁷ προσφερέσθω, ὡς ἂν αὐτῷ δοκῇ.

pollicitus est, si traicerent, militibus datum fore stipendium. Et alii quidem se deliberatione de re habitâ quid tandem statuerint ei renuntiuros aiebant; at Xenophon ei dixit ab exercitu se jam discessurum velléque adeò indè solvere. Anaxibius autem eum hortatus est ut unâ cum exercitu trajectus, sic deinde demum ab eo discederet. Itaque se facturum hæc aiebat.

Cæterum interea Seuthes Thrax Medosadem mittit, Xenophontemque per eum hortatur id operam studiosè unâ cum ipso daret, ut exercitus traiceret; aiebatque minimè futurum ut eum facili pæniteat, in id si alacri animo unâ cum ipso incubuerit. Exercitus utique, aiebat Xenophon, trajiciet: nec hujus rei causâ quidquam vel mihi, vel alii cuiquam pendat necesse est. Verum quamprimùm trajecerit, equidem discedam: erga eos autem, qui apud exercitum manebunt & rebus conficiendis erunt idonei, sic se gerat, ut ipsi visum fuerit.

¹ Βηλευσάμενοι ἀπαγγελεῖν] Sic rectè cum Stephano legitur. MS. Eton. & edit. quædam vet. dant βηλευόμενοι ἀπαγγέλλειν: in Leuncl. etiam reperitur ἀπαγγέλλειν. Cæterum, observante Steph. cum ἔφασαν jungitur ἀπαγγελεῖν, perinde ac si diceretur ἔφασαν ἀπαγγελεῖν μετὰ τὸ βηλευσασθαι.

² Συνδιαβάλλειν] In lexicis deest.

³ Μηδοσάδην] Scribitur & Δημολάδην.

⁴ Ἀλλὰ τὸ μὲν, &c.] Sic rectè Steph. & Leuncl. In MS. Eton. & vet. quibusdam edit. pessimè scribitur Ἀλλὰ τὸ μὲν στρατεύμα καὶ διαβήσεται. Muretus legit Ἀλλὰ τὸ μὲν στρατεύμα καὶ διαβήσεται. Et Steph. quidem στρατεύμα καὶ ex στρατεύμα καὶ detortum fuisse suspicatus est.

⁵ Τελείτω] Vide p. 222. n. 3.

⁶ Ἐπικαιρίως] Vide K. Π. p. 322. n. 1.

⁷ Προσφερέσθω] Vide p. 383. n. 3.

Εκ τῆς διαβαίνεσι πάντες εἰς Βυζάντιον οἱ στρατιῶται· καὶ μισθὸν μὲν ἔκ ἐδίδε οὗ Ἀναξίβιος· ἑκῆρυξε δὲ, λαβόντας τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκεύη τὰς στρατιώτας ἐξίεναι, ὡς ἀποπέμψων τε ἅμα² καὶ ἀριθμὸν ποιήσων. Ενταῦθα οἱ στρατιῶται ἤχθοντο ὅτι ἔκ εἶχον ἀργύριον ἐπισιτίζεσθαι εἰς τὴν πορείαν, καὶ ὁκνηρῶς συνεσκευάζοντο.

Καὶ ὁ Ξενοφῶν Κλεάνδρῳ³ τῷ ἀρμοσῇ ξένος γεγενημένος, προσελθὼν ἠσπάζετο αὐτὸν, ὡς ἀποπλευσόμενος ἦδη. Οὗ αὐτῷ λέγει, Μὴ ποιήσης ταῦτα·⁴ εἰ δὲ μὴ, ἔφη, αἰτίαν ἔξεις· ἐπεὶ καὶ νῦν τινὲς ἦδη σὲ αἰτιῶνται, ὅτι καὶ ταχὺ ἐξέρπει τὸ στρατεύμα. Οὗ εἶπεν, Ἀλλ' αἴτιος μὲν ἔγωγε καὶ εἰμὶ τῆς, οἱ δὲ στρατιῶται αὐτοῖς⁵ ἐπισιτισμῷ δεόμενοι, καὶ καὶ ἔχοντες, διὰ τῆς ἀθυμίας⁶ πρὸς τὴν ἔξοδον. Ἡ Ἀλλ' ὅμως, ἔφη, ἐγὼ σοι συμβελεύω ἐξελθεῖν μὲν ὡς πορευσόμενον· ἐπειδὰν δ' ἐξω γένηται τὸ στρατεύ-

Exin milites universi in Byzantium trajiciunt; & stipendium quidem iis non dabat Anaxibius: at præconis voce edixit, ut sumptis armis vasisque milites *oppido* excederent, quasi eos dimittere simul & numerum inire vellet. Hic graviter ferebant milites se non habere pecuniam, quâ commeatum ad iter redimerent, atque adeò segniter vasa colligebant.

Ac Xenophon Cleandro Byzantii præfecto hospitio junctus, adiit eum & salutavit, quasi qui jam jam *indè* soluturus esset. At ille dicit ei, Nè feceris hoc: sin aliter, inquit, culpâ teneberis; cùm nunc etiam tibi jam culpæ dent nonnulli, quòd non celeritèr *sed ex oppido velut* rependo egreditur exercitus. Et Xenophon, At ego certè quidem, ait, ejus rei non sum auctor; verùm milites ipsi quòd commeatu egeant, nec *quidquam* habeant, idcirco segnibus sunt ad exeundum animis. At ego tamen, inquit Cleander, id tibi consilii do ut, quasi proficisci *cum iis* velis, *oppido* exeas: cùmque extra *id* fuerint, tum *demùm* discedas. Hæc

1 Εκῆρυξε] Vide p. 461. n. 2.

2 Καὶ ἀριθμὸν ποιήσων] Vide p. 355. n. 4.

3 Τῷ ἀρμοσῇ ξένῳ.] Vide p. 479. n. 3. Sub finem libri sexti pag. 487. dixerat de seipso Noster & Cleandro, καὶ ξένον συμβάλλοντο. Adi p. 112. n. 2.

4 Εἰ δὲ μὴ] Vide p. 411. n. 1.

5 Ἐπισιτισμῷ] Hesych. Ἐπισιτισμὸν, ἐφοδιασμόν.

6 Πρὸς τὴν ἔξοδον] Vide p. 347. n. 3.

7 Ἀλλ' ὅμως, &c.] Ità edit. Steph. & Leuncl. In Flor. aliisque libris legitur Ἀλλ' ὁ μὲν ἴφθ, &c.

μα, τότε ἀπαλλάττεσθαι. Ταῦτα τοίνυν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ἐλθόντες πρὸς Αναξίβιον διαπραξόμεθα ἔτως. Ἐλθόντες ἔλεγον ταῦτα. Ο δ' ἐκέλευσεν ἔτω ποιεῖν, ¹ καὶ τὴν ταχίστην ἐξιέναι συνεσκευασμένους· καὶ ² προσανειπεῖν, ὅς ἂν μὴ παρῇ ³ εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ τὸν ἀριθμὸν ὅτι ⁴ αὐτὸς αὐτὸν αἰτιάσειαι. ⁵ Ἐντεῦθεν ἐξήσαν οἱ τε στρατηγοὶ πρῶτον, καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ ἤδη τε πάντες πλὴν ὀλίγων ἔξω ἦσαν, καὶ Ετεόνικος εἰσῆκει παρὰ τὰς πύλας, ὥς, ὁπόταν ἔξω γένωνται πάντες, ἀποκλείσων τὰς πύλας, καὶ τὸν μοχλὸν ἐμβαλὼν.

Ο δὲ Αναξίβιος, συγκαλέσας τὰς στρατηγὰς καὶ τὰς λοχαγὰς, ⁶ ἔλεγε, Τα μὲν ἐπιήδεια, ἔφη, λαμβάνετε ἐκ τῶν Θρακίων κωμῶν· (εἰσὶ δὲ αὐτόθι πολλαὶ κριθαὶ καὶ πυροὶ, καὶ τὰλλα τὰ ἐπιήδεια) λαβόντες δὲ πορεύεσθε εἰς τὴν Χερρόνησον, ἡκεῖ δὲ Κυνίσκος ὑμῖν μισθοδοθήσει. Ἐπακύναντες δὲ τινες τῶν στρατιωτῶν ταῦτα, ἢ καὶ τῶν λοχαγῶν τις, ⁷ διαγγέλλει εἰς τὸ στρα-

ergo, ait Xenophon, ad Anaxibium profecti ita conficiamus. *Ad quem* cum venissent exponebant ea. Hortatus autem est ille ut ita facerent, ac quamprimum collectis vasis exirent *copiæ*; atque insuper denuntiandum curarent futurum, ut is qui recensui *agendo* numeroque *ineundo* non interfuerit, seipsum culpâ oneret. Mox deinde duces primum exierunt, ac *postea* cæteri. Jamque adeo omnes, præter paucos, extra *oppidum* erant, & Eteonicus ad portas stabat, ut, cum egressi essent omnes, portas occluderet, ac pessulum obderet.

Anaxibius autem, convocatis ducibus & cohortium præfectis, *Commeatus*, inquit, è vicis Thraciis sumite; (est ibi utique multum hordei triticique, & aliæ res necessariæ) *quos* cum sumpseritis in Cherronesum pergite, atque illic Cyniscus stipendium vobis numerabit. Hæc cum fortè audissent militum nonnulli, vel è cohortium etiam præfectis aliquis ad exercitum effert. Et

¹ Καὶ τὴν ταχίστην] Vide p. 278.

τὸς αὐτὸν, &c.

n. 3.

⁵ Ἐντεῦθεν] Vide p. 474. n. 5.

² Προσανειπεῖν] In lexicis non comparat.

⁶ Ἐλεγε, Τα μὲν — ἔφη] Vide p. 436. n. 2.

³ Εἰς τὴν ἐξέτασιν] Vide p. 355.

⁷ Διαγγέλλει εἰς, &c.] Eadem est loquendi ratio, quæ reperitur Joh.

n. 3.

⁴ Αὐτὸς αὐτὸν, &c.] Sic Steph. & Leuncl. In edit. vet. scribitur αὐ-

VIII. 26. — ταῦτα λέγω εἰς τὸν κόσμον. Frustrâ itaque fuit Cl. Millius Prolegom.

τευμα. Καὶ οἱ μὲν Σραῖηοὶ ἐπυνθάνοντο περὶ τοῦ Σεύθε, πότερα πολέμιος εἴη ἢ φίλος· καὶ πότερα ¹ διὰ τοῦ ἱερῦ ὄρεος δεοὶ πορεύεσθαι, ἢ κύκλῳ διὰ μέσης τῆς Θράκης.

² Ἐν ᾧ δὲ ἔσται ταῦτα διελέγοντο, ³ οἳ γε Σραῖῳται ἀναρπάσαντες τὰ ὅπλα ⁴ θέκσι δρόμῳ πρὸς τὰς πύλας, ὡς πάλιν ⁵ πρὸς τὸ τεῖχος εἰσιόντες. Οὗ δὲ Ετεόνικος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ὡς εἶδον προσθέοντας τὰς ὀπλίτας, συγκελεύσει τὰς πύλας, καὶ τὸν μοχλὸν ἐμβάλλουσιν. Οἱ δὲ Σραῖῳται ἔκοπτον τὰς πύλας, καὶ ἔλεγον ὅτι ἀδικώτατα πᾶσχοιεν ἐκβαλλόμενοι εἰς τὰς πολέμους· καὶ κατασχίσειν τὰς πύλας ἔφασαν, εἰ μὴ ἐκόντες ἀνοίξουσιν. Ἄλλοι δ' ⁶ αὐτῶν ἔθεον παρὰ τὴν θάλατταν, καὶ ⁷ παρὰ τὴν χηλὴν τοῦ τείχους ⁸ ὑπερβάλλουσιν εἰς τὴν πόλιν· ἄλλοι δ' οἱ ἐτύχανον ⁹ ἐνδὸν ὄντες τῶν Σραῖῳτων, ὡς ὁρῶσι

duces quidem de Seuthe percontabantur, utrū hostis esset an amicus : utrū iter per montem sacrum sit faciendum, an circulatim per mediam Thraciam.

Dum illi de his inter se colloquebantur milites correptis armis cursu ad oppidi portas tendunt, quasi rursus intrā muros ingredi vellent. At Eteonicus & qui cum eo erant, ut adcurrentes viderunt gravis armaturæ milites, portas occludunt, ac pessulum obdunt. Milites autem portas pulsabant, seque gravissimā aiebant injuriā adfici, qui hostibus objicerentur; ac diffisiuros se portas aiebant, nisi eas sponte suā aperirent. Ex iis verò alii ad mare currebant, & juxta muri chelen in urbem evadunt : alii de militibus qui intus fortè erant, ut quid ad portas ageretur vide-

Prolegom. N. Test. pag. 21. cum hanc quoque phrāsin Solæcis suis adnumeravit.

¹ Διὰ τοῦ ἱερῦ, &c.] Scholiast. ad Apollon. Rhod. Argon. lib. 2. v. 1017. adnotatis de monte sacro, cujus meminit Noster p. 321. addit, ἔστι καὶ ἄλλο ἱερὸν ὄρεος Θράκης. De his plura in Ind. Geogr.

² Ἐν ᾧ] Adi p. 343. n. 7.

³ Οἳ γε, &c.] Sic legendum conjecit Steph. Vulgò, οἳ τε, &c.

⁴ Θέκσι δρόμῳ] Vide p. 81. n. 2.

⁵ Πρὸς τὸ τεῖχος.] MS. Eton. εἰς τὸ τεῖχος, &c.

⁶ Αὐτῶν] In MS. Eton. deest.

⁷ Παρὰ τὴν χηλὴν] Schol. ad Thucyd. l. 1. c. 63. Χηλή, inquit, καλεῖται οἱ ἔμπροσθεν τοῦ πρὸς θάλασσαν τεῖχος προεβλημένοι λίθοι, ἀπὸ τὴν τῶν κυμάτων βίαν, μὴ τὸ τεῖχος βλάπτοιστο· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εἰκέναι χηλὴν βόθρον. Sic & Suid. ad v. Adde J. Poll. l. 1. segm. 102. n. 22.

⁸ Ὑπερβάλλουσιν] MS. Eton. dat. ὑπερβαίνουσιν, ex interpretamento. Vide p. 251. n. 5.

⁹ Ἐνδόν] Vide p. 298. n. 1.

τὰ ἐπὶ ταῖς πύλαις πράγματα, διακόψαντες ταῖς ἀξίταις
τὰ κλείθρα, ἀναπέαννυσσι τὰς πύλας· οἱ δ' εἰσπίπτουσιν.

Ο δὲ Ξενοφῶν, ὡς εἶδε τὰ γινόμενα, δείσας μὴ ἐφ' ἀρπα-
γὴν τράποιτο τὸ στρατεύμα, καὶ ἀνήκεσθαι κακὰ γένοιτο τῇ πόλει,
καὶ αὐτῷ, καὶ τοῖς στρατιώταις, ἔθει, καὶ συνεισπίπτει εἰς τὴν
πυλᾶν σὺν τῷ ὄχλῳ. Οἱ δὲ Βυζάντιοι, ὡς εἶδον τὸ στρατεύμα
ρίαν εἰσπίπτον, φεύκουσιν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, οἱ μὲν εἰς τὰ πλοῖα, οἱ
δὲ οἴκαδε· ὅσοι δὲ ἔνδον ἐτύχανον ὄντες, ἔξω· οἱ δὲ καθεῖλκον
¹ τὰς τριήρεις, ὡς ἐν ταῖς τριήρεσι σώζοιτο· πάντες δὲ ὥντο
ἀπολωλέναι, ὡς ἐαλωκυίας τῆς πόλεως. Ο δὲ Ετεόνικος εἰς
τὴν ² ἀκρὰν ἀποφεύγει. Ο δὲ Αναξίβιος καλαδραμῶν ἐπὶ τὴν
θάλατταν, ἐν ἀλιευτικῷ πλοῖῳ περιέπλει εἰς τὴν ἀκρόπο-
λιν, καὶ εὐθὺς μελαπέμπεται ἐκ Χαλκηδόνος φρεγές· καὶ γὰρ
³ ἱκανοὶ ἐδόκουν εἶναι οἱ ἐν τῇ ἀκροπόλει σχεῖν τὰς ἀνδρας.

runt, asciiis ubi claustra percidissent, portas patefaciunt : illique
adeò irrumpunt.

Xenophon, cùm quid accideret videret, veritus nè ad *urbis* di-
reptionem se converteret exercitus, atque *indè* mala gravissima in
urbem, & sese, & milites *ipſos* redundarent, currebat *ipse*, & cum
turbâ intrâ portas unâ irruit. At Byzantii, ut vi exercitum in
urbem irruere viderunt, de foro in naves alii, alii domum fugiunt ;
ac quotquot intus erant, foras *exiunt* : alii triremes deducebant,
ut in triremibus incolumes evaderent : omnes periisse se puta-
bant, tanquam si urbs capta esset. In arcem autem fugit Eteo-
nicus. Et Anaxibius ad mare cùm decurrisset, navigio piscato-
rio in urbis arcem circumvehebatur, ac statim è Chalcedone
præfidiarios *milites* arcessit : neque enim ii, qui erant in arce, vi-
riorum *istorum* impetum sustinere posse videbantur.

¹ Τὰς τριήρεις, ὡς ἐν ταῖς, &c.]
Similiter paulò suprâ p. 492. καὶ
Ετεόνικος εἰσφέρει παρὰ τὰς πύλας,
ὡς — ἀποκλείσαν τὰς πύλας, &c.
Apud Latinos usitata est eadem
loquendi ratio. Vide sis Sanſt. Min.
l. 2. c. 9.

² Ἀκρὰν — ἀκρόπολιν] Prior vox
ab *Amaseo* redditur *promontorium*,
posterior, *arcem*. Utramque voce

arcem rectiùs, opinor, *Leuncl.* ex-
pressit, *Hesych.* Ἀκρὰ, ἀκρόπολις. *Tho.*
Magist. Οὐ μόνον ἄκρα πόλις ἢ ἀκρό-
πολις, ἀλλὰ καὶ ἄκρα μόνον. *Phauro-*
rin. Ἀκρὰ, ἀκρόπολις. Ἀκρὰ πόλις
ἀντι τῇ ἀκρόπολις λέγομεν, καὶ ἄκρα
μόνον. Eadem itidem loca Noster
verbis diversis designavit suprâ p.
374. ubi vide n. 5.

³ ἱκανοὶ] Vide p. 479. n. 2.

Οἱ δὲ στρατιῶται ὡς εἶδον τὸν Ξενοφῶνα, προσπύπυσαν αὐτῷ πολλοὶ, καὶ λέγουσι, Νῦν ¹ σοὶ ἔξουσιν, ὦ Ξενοφῶν, ἀνδρὶ γενέσθαι. ² Ἐχεις πόλιν, ἔχεις τριήρεις, ἔχεις χρήματα, ἔχεις ἀνδρας τοσούτους. Νῦν, εἰ βέλοιο, σύ τε ἡμᾶς ὀνήσαιο, καὶ ἡμεῖς σὲ ³ μέλαν ποιήσασαιμεν. Οὐδὲ ἀπεκρίνατο, Ἀλλ' εὖτε λέγε, καὶ ποιήσω ταῦτα. Εἰ δὲ τέτων ἐπιθυμεῖτε, ⁴ θεσθε τὰ ὅπλα ἐν τάξει ὡς τάχιστα· βελλόμενος αὐτὸς κατηρεμῆσαι, γὰρ αὐτὸς παρηγύα ταῦτα, καὶ τῆς ἄλλης ἐκέλευσε παρηγυᾶν, καὶ τίθεσθαι τὰ ὅπλα. Οἱ δὲ, αὐτοὶ ὑφ' ἐαυτῶν ταττόμενοι, οἱ τε ὀπλῖται ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ εἰς πενήκοντα ἐγένοντο, καὶ οἱ πελῖται ἐπὶ τὸ κέρας ⁵ ἐκάτερον παραδεδραμῆκεσαν. Τὸ δὲ χωρίον ⁶ οἷον κάλλιπον ἐκτάξασθαί ἐστι, τὸ

At milites ubi Xenophontem viderunt, frequentes ad eum accurrunt, atque *ita* adloquuntur, Nunc tibi licet, Xenophon, virum te præbere. Urbem habes, habes triremes, habes pecuniam, tot viros habes. Nunc, si volueris, & tu nobis utilitatem adferre poteris, & nos te magnum efficere. Respondit ille, Enimverò rectè loquimini, atque hæc faciam. Verùm si hæc expetitis, quamprimum in ordine armati consistite: quòd volebat *utique* eos pacare, *adde* tum ipse cohortatione hæc utebatur, tum alios *duces eadem* cohortatione uti, atque ut *milites sui* armati consisterent *curare*, jussit. Illi sponte suâ sese instruente, brevi tempore gravis armaturæ milites in quinquagenos erant dispositi, & peltastæ ad utrumque cornu cursu se receperant. Locus *is*, qui Thracius adpellatur, ad

¹ Σοὶ ἔξουσιν—ἀνδρὶ γενέσθαι.] Eadem constructione usus est Noster p. 201. ὡς ἀσφαθοῖς τι ὑμῖν προσήκει εἶναι. Et *Plato* de *Repub.* l. 2. haud ità longè abinit. Εὐτῷ (Gygi) ἔτω συμβαίνειν, σφίφοιλι, εἴσω τὴν σφινδόνην, ἀδὴλῳ γίνεσθαι· ἔξω δὲ, δὴλῳ. *Arist.* *tot.* etiam *Ethic. Nicom.* l. 3. c. 7. ἐφ' ἡμῖν ἔσθαι τὸ ἐπιεικέσι καὶ φάυλοις εἶναι. Et *Ælian.* H. V. l. 9. c. 9. Εμελεῖ δὲ αὐτῷ καλῶ εἶναι, &c. Eandem & Latini usurpârunt: *Cicer.* *Tusc. Disput.* l. 1. c. 15. *Licuit esse otioso Themistocli*—Adde *sis Samæ.* *Min.* l. 4. c. 12. Cæterum, de vi vocis

ἀνὴρ vide *suprà* p. 61. n. 1.

² Ἐχεις πόλιν, &c.] Sic *suprà* p. 197. unâ eâdemque voce orationem pulchrè inchoatam vidimus: ubi vide n. 2. p. 196. Cæterum, esse hujusmodi repetitionum apud *Ciceronem* exempla notissimum est.

³ Μέλαν] *Adi* p. 200. n. 4.

⁴ Θεσθε τὰ ὅπλα] Vide p. 463. n. 7. & p. 267. n. 3.

⁵ Ἐκάτερον] *MS. Eton. edit. Flor.* aliaque dant *ἐκάτεροι*. Rectiùs legitur cum *Amas. & Leuncl.* *ἐκάτερον*.

⁶ Οἷον κάλλιπον] Sic *suprà* p. 324. χωρίον οἷον χαλεπώτατον.

Θρακίον καλέμενον, ἔρημον οἰκιῶν καὶ πεδινόν. Ἐπεὶ δὲ
 ἱ ἐκεῖνο τὰ ὅπλα, καὶ κατήρεμήθησαν, συγκαλεῖ Ξενοφῶν τὴν
 στρατίαν, καὶ λέγει τάδε,

“² Ὅτι μὲν ὀργίζεσθε, ὦ ἄνδρες στρατιῶται, καὶ νομίζετε δεινὰ
 “ πᾶσχειν ἐξαπαλόμενοι, καὶ θαυμάζω. Ἐὰν δὲ τῷ θυμῷ χαρι-
 “ ζώμεθα, καὶ Λακεδαιμονίους τε τὰς παρόντας ³ τῆς ἐξαπάτης
 “ τιμωρησώμεθα, καὶ τὴν πόλιν τὴν ⁴ ἐδὲν αἰτίαν διαρπάσωμεν,
 “ ἐνθυμήθητε ἂν ἔσται ἐν εὐθελίᾳ. Πολέμιοι μὲν ἐσόμεθα ἀποδεδειγ-
 “ μένοι Λακεδαιμονίοις τε καὶ τοῖς συμμάχοις· οἷος δὲ πόλεμος
 “ ἂν γένοιτο, εἰκάζειν δὴ πάρεσιν, ἑωρακότας καὶ ἀναμνησθέντας
 “ τὰ νῦν δὴ γεγενημένα. Ἡμεῖς γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ⁵ εἰσῆλθομεν εἰς

struendam aciem quàm pulcherrimus est, ab ædibus vacuus & campestris. Posteaquam arma ritè disposita, militesque pacati erant, Xenophon convocat exercitum, & hanc oratione usus est,

“ Vos quidem, milites, irasci, & existimare gravi vos, quippe
 “ fraude deceptos, injuriâ adfici, non miror. At iræ si obse-
 “ quamur, & de Lacedæmoniis qui adsunt ob fraudem pœnas
 “ sumamus, urbemque nihil culpandam diripiamus, quæ deinde
 “ sequuntur sint apud animos vestros expendite. Hostes sanè
 “ tum Lacedæmoniis tum sociis eorum palàm facti erimus: ac
 “ bellum quale futurum sit, jam iis licet conjicere, qui & vide-
 “ runt & memoriâ repetunt ea, quæ non ità pridem acciderunt.
 “ Nos utique Athenienses bellum adversus Lacedæmonios eo-

ἱ ἐκεῖνο τὰ ὅπλα] Vide p. 267.
 n. 1.

² Ὅτι μὲν ὀργίζεσθε, ὦ, &c.] De artificio hujus orationis vide Clar. Blackw. Class. Sacr. v. 1. p. 112. edit. 1. Adde omnino Chionis epist. de Byzantio à Xenophonte conservato.

³ Τῆς ἐξαπάτης, &c.] Supple ἔνεκα: quæ itidem exaudienda est præpositio Hesiod. ἔργ. v. 329. Κεντραδὴς εὐνῆς ἀλόχῃς, &c. Euripid. Orest. v. 749. — ἴσως σοὶ θυγατέρῃ θυμώμεν. Homer. II. γ. v. 366. Ἡ τ' ἐφάρμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότη-τος. Eustath. p. 424. edit. Rom. ἦσαν ἔνεκεν τῆς κακίας. Ἀττικὴν ἔχει ἔλ-

λειψιν. Isocrat. Panegy. p. 73. edit. Steph. καὶ πολλῶν μὲν οἱ παλιέρες ἡμῶν Μηδισμὸν θάνατον κατέγνωσαν. i. e. ἔνεκα Μηδισμῶ.

⁴ Οὐδὲν αἰτίαν] Plene, κατ' ἐδὲν &c. Similiter Homer. II. α. v. 153.

— ἔτι μοι αἰτιοί εἰσιν.

⁵ Εἰσῆλθομεν εἰς τὴν, &c.] Similiter dicitur Thucyd. l. 5. c. 36. εἰς σπονδὰς ἰσέλθειν. Bellum autem, opinor, vult illud, quod apud Ægos flumen confecit Lysander, classis Atheniensium potitus, anno ante natum Christum 403. Vide his C. Nep. in Lysand. & Justin. l. 5. c. 6. & seq. & Nostrium Hist. Gr. l. 2. sub init.

“ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς τὰς Λακεδαιμονίους καὶ τὰς συμμάχους,
 “ ἔχοντες τριήρεις, τὰς μὲν ἐν θαλάττῃ, τὰς δ' ¹ ἐν τοῖς νεωρίοις,
 “ ἐκ ἐλάττης τετρακοσίων, ὑπαρχόντων δὲ πολλῶν χρημάτων
 “ ἐν τῇ πόλει, καὶ προσόδε ἔσης καὶ ἐνιαυτὸν ² ἀπὸ τε τῶν ἐν-
 “ δήμεων καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας, ἔμειον χιλίων ταλάντων ἄρχον-
 “ τες τε τῶν νήσων ἀπασῶν, καὶ ἐν τε τῇ Ἀσίᾳ πόλεις πολ-
 “ λὰς ἔχοντες, καὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἄλλας τε πολλὰς, καὶ
 “ αὐτὸ τῷτο τὸ Βυζάντιον, ὅπερ νῦν ἐσμέν, ἔχοντες, καλεπο-
 “ λεμήθημεν ἔτι, ὥς ³ πάντες ἐπίστασθε. Νῦν δὲ δὴ
 “ ⁴ τί οἴομεθα παθεῖν, Λακεδαιμονίων μὲν καὶ τῶν Ἀχαιῶν
 “ συμμάχων ὑπαρχόντων, Ἀθηναίων δὲ, καὶ ὅσοι ἐκείνοις
 “ τότε ἦσαν σύμμαχοι, πάντων ⁵ προσγεγενημένων; Τισσα-
 “ φέρους δὲ, καὶ τῶν ⁶ ἐπὶ θαλάττῃ ἄλλων βαρβάρων πάντων
 “ πολεμίων ἡμῶν ὄντων, πολεμιώτα δ' αὐτῶν ⁷ τῷ ἄνω βασι-

“ iūmque socios suscepimus, cū in mari alias, alias in navalibus
 “ triremes, non pauciores quadringentis haberemus; cūmque
 “ magna esset in urbe *nostrā* pecuniæ copia, esset etiam reditus
 “ quotannis tam de civibus quàm de locis exteris, non minùs
 “ mille talentorum; *iidemque* insulis omnibus imperaremus, &
 “ urbes multas in Asiā teneremus, in Europā multas etiam alias,
 “ atque hoc ipsum *adeò* Byzantium, ubi nunc sumus, teneremus,
 “ ità *tamen* debellati sumus, uti nōstis omnes. Jam verò quid nos
 “ subituros existimamus, cū Lacedæmonii & Achæi societate
 “ juncti sint, cū *ad hos* Athenienses etiam, & quotquot illis tum
 “ erant societate juncti, accesserint omnes? cū Tissapher-
 “ nes, cæterique barbari omnes maris adcolæ nobis hostes sint,
 “ cū maxime hostili sit in nos animo rex ipse superioris Asiæ?

1 Ἐν τοῖς νεωρίοις;] *Hesych.* Νεώριον, λιμὴν, *Harpoerat.* Νεώρια καὶ νεώσοι-
 κοι· μὴ ποτε νεώρια λέγεται ὁ τό-
 πος ἅπας, εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τρι-
 ῆρεις, καὶ πάλιν ἐξ αὐτῶν καθέλκονται.
Phavor. Νεώριον λιμὴν· ἦγεν ὁ τό-
 πος ὁ περιέχων τὰ πλοῖα, ἥνικα αὖ
 ἐλκυθῶσι.

2 Ἀπὸ τε τῶν ἐνδήμων, &c.] MS.
 Eton. ἀπὸ τε τῶν ἐν δήμεῳ. Cæte-
 rum, cum ὑπερορίας intellige γῆς
 vel χώρας. *Hesych.* & *Phavor.* ὑ-
 περορία· ἰκτὸς τῶν ὀρίων.

3 Πάντες ἐπίστασθε] MS. Eton.
 πάντες ὑμεῖς ἐπίστασθε.

4 Τί οἴομεθα] Idem MS. τί αὖ
 οἴομεθα, &c.

5 Προσγεγενημένων;] Edit. vet.
 προσγεγενημένων; quas perperam se-
 quutus est *Amas.* MS. Eton. προσγε-
 γενημένοι. Legitur etiam, teste *Stepha-*
no, ἀρχαίων. Idem optimè repo-
 nendum curavit προσγεγενημένων.

6 Ἐπὶ θαλάττῃ] Vide p. 35. n. 1.

7 Τῷ ἄνω βασιλεῶς;] Vide p. 1.
 n. 1.

“ λέως; ¹ ὃν ἤλθομεν ἀφαιρησόμενοι τε τὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπο-
 “ κτενῆς, εἰ δυναίμεθα. ² Τῶν δὲ πάντων ὁμῶς ὄντων, ἔστι
 “ τις ἔτις ἀφρων, ὅστις οἶμαι ἂν ἡμᾶς περιενέατο; Μὴ, πρὸς
 “ θεῶν, μαινώμεθα, μηδὲ αἰσχυρῶς ἀπολώμεθα, πολέμιοι ὄντες
 “ καὶ τοῖς πατράσι, καὶ τοῖς ³ ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις τε καὶ ⁴ οἰ-
 “ κείοις. Ἐν γὰρ ταῖς πόλεσιν εἰσὶ πάντες, ταῖς ἐφ’ ἡμᾶς
 “ ⁵ στρατευσομέναις καὶ δικαίως· εἰ βάρβαρον μὲν πόλιν ἐδεμίαν
 “ ἠθελήσαμεν καλᾶσχειν, ⁶ καὶ ταῦτα, κρατύντες· Ἑλληνίδα
 “ δὲ, εἰς ἣν πρῶτον ἤλθομεν πόλιν, ταύτην ⁷ ἐξαλαπάξομεν.
 “ Ἐγὼ μὲν τοίνυν εὐχομαι, πρὶν ταῦτα ἐπιθεῖν ὑφ’ ἡμῶν γε-
 “ νόμενα, μυρίας ἐμέ γε καὶ τῆς γῆς ὀρτυγίας γενέσθαι. Καὶ
 “ ὑμῖν συμβαλεύσω, Ἑλληνας ὄντας, τοῖς Ἑλλήνων προεσ-
 “ κόσι πειθομένους πειρᾶσθαι τῶν δικαίων τυγχάνειν. Ἐὰν δὲ

“ quem imperio spoliatum & si potuissemus, etiam interfectum
 “ venimus. His utique omnibus conjunctis, ecquis tam de-
 “ mens est, qui nos superiores evasuros existimet? Ne, per deos,
 “ insaniamus, néve turpiter pereamus, dum & patribus, & amicis
 “ nostris propinquisque hostes reddimur. Nam in illis hi sunt om-
 “ nes civitatibus, quæ bellum nobis illaturæ sunt; ac jure sanè:
 “ si nullam quidem urbem barbaram, idque, victoriâ potiti, vo-
 “ luerimus occupare; Græcam verò, in quam primùm venimus
 “ urbem, eam vastaverimus. Equidem opto, priusquam hæc à
 “ nobis facta videam, me sanè decies mille orgyas infra terram
 “ esse detrufum. Vobis etiam id consilii dabo ut, cùm Græci sitis,
 “ salvo erga eos qui sunt Græcorum principes obsequio, jus ob-

¹ ὃν ἤλθομεν ἀφαιρησόμενοι] Vide
 p. 381. n. 3.

² Τῶν δὲ πάντων, &c.] *Amas.*
 vertit, *Hæc cum nobis simul omnia*
adversentur, &c. Minùs peritè. Vo-
 ces enim istæ respiciunt Lacedæ-
 monios, Achæos, aliòsque modò
 memoratos.

³ ἡμετέροις αὐτῶν] Similiter
Homer. II. γ. v. 180. *Δαῖς αὐτ’ ἐμὸς*
ἔσχε κυνώιδου, &c. Eandem lo-
 quendi formam usurpasse Latinos
 docebit *Sanct.* Min. l. 2. c. 13.

⁴ Οἰκείοις] Vide p. 214. n. 3.

a

⁵ Στρατευσομέναις] Hanc scri-
 pturam ex MSto Eton. restitui.
 Vulgò legitur *στρατευομέναις*.

⁶ Καὶ ταῦτα] *Æschin.* dial. 2.
 sect. 13. — πότερον ἐπιμελητέον ἐστὶ
 τέττα ὡς ὠφελίμους ὄντας, ἢ ἔ, καὶ
 ταῦτα, ἔ τῶν, &c. Id. dial. 3.
 sect. 2. — καὶ ταῦτα, ἐφ’ ὅσα πα-
 ρακαλῶν. Adde p. 440. n. 5. *Heb.*
 XI. 12.

⁷ Ἐξαλαπάξομεν] Ex poeticiis
 illis est, quibus sæpenumerò uti-
 tur Xenophon. In edit. vet. ma-
 lè scribitur *ἐξαλλαπάξομεν*.

“ μὴ δύνησθε ταῦτα, ἡμᾶς δεῖ ἀδικεμένους τῆς ¹ γῆν Ἑλλάδος
 “ μὴ σέρεσθαι. Καὶ νῦν μοι δοκεῖ ² πέμψαντας Ἀναξιβίω
 “ εἰπεῖν ὅτι ἡμεῖς οὐδὲν βίαιον ποιήσοντες παρεληλύθαμεν εἰς
 “ τὴν πόλιν, ἀλλ’, ἣν μὲ δυνώμεθα, παρ’ ὑμῶν ἀγαθόν τι
 “ ³ εὐρίσκεσθαι· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ δηλώσοντες ὑμῖν ὅτι ἐκ ἔξα-
 “ παλόμενοι, ἀλλὰ πειθόμενοι ἐξερχόμεθα.”

Ταῦτα ἔδοξε· καὶ πέμπουσιν ⁴ Ἱερώνυμόν τε Ἡλεῖον ἐρεῖν ταῦτα, καὶ Εὐρύλοχον Ἀρκάδα, καὶ Φιλήσιον Ἀχαιοόν. Οἱ μὲν ταῦτα ὥχοντο ἐρεῖν. Ἐτι δὲ ⁵ καθημένων τῶν Σφατιωτῶν, ⁶ προσέρχεται Κυραλάδης Θεβαῖος, ⁷ ὃς ἐφύγων τὴν Ἑλλάδα

“ *tinere conemini. Quòd si id obtinere non poteritis, hoc tamen*
 “ *nobis, injuriâ licèt adficiamur, curæ esse oportet, ut nè Græciâ*
 “ *saltem exulemus. Atque hoc tempore censeo missis nuntiis*
 “ *Anaxibio significandum, non ut vi uteremur ullâ in urbem*
 “ *hanc nos rediisse, sed ut, si poterimus, commodi aliquid à vo-*
 “ *bis consequeremur: sin minùs, ut saltem vobis ostenderemus*
 “ *nos non dolo deceptos, sed parendi studio excessisse.”*

Hæc omnibus fieri placuit: atque adeò mittunt Hieronymum Eleum, qui hæc exponeret, & Eurylochum Arcadem, & Philegium Achæum. Hi quidem hæc ut exponerent abiērunt. Dum milites eodem adhuc loco manebant, Cyratades Thebanus ad eos accedit, qui non Græciæ exul huc illuc vagabatur, sed

¹ γῆν Ἑλλάδος μὴ, &c.] Suprà p. 479. rem ferè eandem his exprefsit vocibus, Οὐκ ἐν δὲ — ἡμᾶς — τῆς Ἑλλάδος ἀποσχέσθαι, &c. Placuit hic quoque Nostro poëticum adhibere verbum, quo & alibi usus est, pro communi σέρεσθαι.

² Πέμψαντας, &c.] Vide p. 476. n. 2.

³ Εὐρίσκεσθαι] Quo sensu venit id verbi *Ælian.* H. V. l. 3. c. 17. καὶ αὐτοὶ σωτηρίαν εὗραντο. Confer. *Matt.* XI. 29. *XVI.* 25. *Luc.* I. 30. Apud Latinos similiter invenire valet acquirere, consequi, &c.

⁴ Ἱερώνυμόν τε, &c.] Hujus supra meminit p. 189. alterius, p. 267. tertii, p. 195.

⁵ Καθημένων τῶν, &c.] *Thucyd.* l.

4. c. 124. ἐβέλετο προΐεσθαι ἐπὶ τὰς τῆς Ἀργεῖας κώμας, καὶ μὴ καθῆσθαι. Schol. Καὶ μὴ καθῆσθαι] ἀργὸς εἶναι. Eadem nonnunquam est apud Latinos vis τῆς *sedere*.

⁶ Προσέρχεται Κυραλάδης, &c.] Mox infra legimus — τότε προσελθὼν, &c. quâ de repetitione vide p. 479. n. 6. Cæterum, in *MSto* *Eton.* scribitur Κοιρατάδης.

⁷ Ὁς ἐφύγων τὴν Ἑλλάδα, &c.] *Leuncl.* vertit — qui non exilii causâ per Græciam hinc inde obvagabatur: habet *Amas.* etiam — Græciam peragrabat: utroque perperam, uti mihi quidem videtur, jungente voces τὴν Ἑλλάδα cum περιήει, quas jure optimo φύγων sibi vinctum dicat.

περιήει, ἀλλὰ ¹ στρατηγῶν, καὶ ² ἐπαγγελλόμενος, εἴ τις ἢ πό-
λις ἢ ἔθνος στρατηγῆ δέοιτο· καὶ τότε προσελθὼν ἔλεγεν ὅτι
ἔτοιμος εἴη ἡγεῖσθαι αὐτοῖς ³ εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον τῆς Θρά-
κης, ἔνθα ⁴ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ λήψοιτο. ⁵ ἔς τε δ' αὖν μολῶσιν,
εἰς ἀφθονίαν παρέξειν ἔφη καὶ σῖτα καὶ ποτά.

Ἀκρῆσι ταῦτα οἱ στρατιῶται, καὶ τὰ παρὰ Ἀναξίβιου ἅμα ἀ-
παγγελλόμενα· ἀπεκρίνατο γὰρ ὅτι πειθομένοις αὐτοῖς ὁ με-
ταμελήσει, ἀλλὰ ⁶ τοῖς τε οἴκοι τέλεσι ταῦτα ἀπαγγελεῖ, καὶ
αὐτὸς βελεύσοιτο περὶ αὐτῶν ὅ, τι δύναιτο ἀγαθόν. Ἐκ τούτου οἱ
στρατιῶται τὸν τε Κυρατιάδην δέχονται στρατηγόν, καὶ ἔξω τῆ
τείχους ἀπῆλθον. Ο δὲ Κυρατιάδης ⁷ συνήασσεται αὐτοῖς εἰς τὴν

muneris imperatorii cupidus, & ultro se offerens, si qua vel civitas
vel natio ducis egeret: *is*que *adde* ad eos cum id temporis accessisset,
paratum se esse aiebat ad deducendum eos in locum Thraciæ, qui
Delta adpellatur, ubi multa bona essent nacturi: ac dum iter face-
rent, *ipsis* se tum esculenta tum potulenta copiosè suppeditaturum.

Audiunt hæc milites, simulque ea quæ ab Anaxibio renuntia-
bantur: *is* enim futurum respondit, ut ipsos obedientiæ nequa-
quam poeniteret, sed hæc se patriæ magistratibus renuntiaturum,
ipsūque eorum commodo quàm posset optimè consulturum.
Tum Cyrtadem milites ducem accipiunt, & extra muros abié-
runt. Et Cyrtades iis constituit postridie se ad exercitum cum

¹ Στρατηγῶν] MS. Eton. στρατηγῶν.
malé. *Hesych.* Στρατηγῶν, τὸ ἐπιθυμεῖν
τὴν στρατιάν. *Reposuerim*, στρατηγίας.
Suid. Στρατηγῶν, ἐπιθυμεῖν τὴν στρατη-
γίαν, καὶ στρατηγιῶνα, στρατηγίας
ὑπεργόμενον.

² Ἐπαγγελλόμενος] *Phavor.* Ἐπαγ-
γέλλομαι, τὸ ὑπισχνῆμαι, καὶ ὁμολο-
γῶ. *Suid.* Ἐπαγγέλλεσθαι· παρακα-
λεῖ, ἀξιοῖ. *Idem*, λίσσασθαι τὸ ἐπαγ-
γέλλεσθαι καὶ ἀλλὴ τῇ προσάτειν, ἢ αἰ-
τεῖσθαι: quæ ex *Harporat.* sum-
pisse videtur.

³ Εἰς τὸ — τῆς, &c.] *Intelligè* χω-
ρίον. *Eustath.* ad *Dionys.* v. 242. Ἰστέον δὲ
ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἰσορεῖ καὶ τῆς Θράκης τό-
πον εἶναι τινὰ Δέλτα καλούμενον.

⁴ Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ] *Vide* p. 454.
n. 2.

⁵ ἔς τε δ' αὖν μολῶσιν] *Sic* MS. E-
ton. edit. *Flor.* aliæque: at *Steph.* &
Leuncl. malè dederunt — μολῶσιν.
Hesych. & *Phavor.* Μολεῖν, ἐρχεσθαι,
τρέχειν, ἐλθεῖν, δραμεῖν. *Sophoc.* A-
jac. v. 713. Μολῶν ἀναξ Ἀπόλλων
Ο, &c. *Ibid.* v. 1202. — ἔς' ἐγὼ
μόλῳ, &c.

τάφῃ, &c.

⁶ Τοῖς τε οἴκοι τέλεσι] *Lege* p.
166. n. 2.

⁷ Συνήασσεται] MS. Eton. συντί-
θεσθαι, ex interpretamento. In eo-
dem MSto locus sic legitur, ἐκ τού-
του οἱ στρατιῶται τὸν τε Κυρατιάδην
συντίθενται αὐτοῖς εἰς τὴν, &c. iis
omnibus omisissis, quæ inter Κυρα-
τιάδην & συντάσσεται apud alios
libros reperiuntur,

ὑπεραίαν παρέσεσθαι ἐπὶ τὸ στρατεύμα, ἔχων καὶ ¹ ἱερεῖα καὶ μάντιν, καὶ σῖτα καὶ ποτὰ τῇ στρατιᾷ. Ἐπεὶ δ' ἐξῆλθον, ὁ Αναξίβιος ἐκλείψε τὰς πύλας, καὶ ² ἐκήρυξεν ὅτι ὅστις ἀν ³ ἀλῶ ἔνδον ὦν τῶν στρατιωτῶν, πεπράσσει. Τῇ δ' ὑπεραία ὁ Κυρατιάδης μὲν ἔχων τὰ ἱερεῖα καὶ τὴν μάντιν, ἦκε· καὶ ἄλφιλα φέροντες εἶπον τοῦ αὐτοῦ εἴκοσιν ἄνδρες, καὶ ἄλλοι οἶνον εἴκοσιν ἄνδρες, καὶ ἐλαιῶν τρεῖς, καὶ σκοροδῶν εἰς ἀνὴρ ὅσον ἐδύνατο μέγιστον φορτίον, καὶ ἄλλος κρομμύων. Ταῦτα δὲ ⁴ καλαθέμενος ὡς ἐπὶ ⁵ δάσμευσιν, ἐθύετο.

Ξενοφῶν δὲ μελαπεμφάμενος Κλέανδρον, ἐκέλευεν οἱ διαπραξάσαι ὅπως εἰς τὸ τεῖχος τε εἰσέλθοι, καὶ ἀποπλεύσαι ἐκ Βυζαντίου. Ἐλθὼν δὲ Κλέανδρος, Μάλα μόλις, ἔφη, διαπραξάμενος ἦκω. λέγειν γὰρ Αναξίβιον ὅτι ἐκ ἐπιλήδειον εἴη τὰς μὲν στρατιώτας πλεονέκτους εἶναι τὰ τεῖχος, Ξενοφῶντα δὲ ἔνδον· τὰς Βυζαντίους δὲ σασιάζειν καὶ πονηρὰς εἶναι πρὸς ἀλλήλους· ὁμῶς δὲ εἰσιέναι, ἔφη, ἐκέλευσεν, ⁶ εἰ μέλλει σὺν ἑαυτῷ ἐκπλεῖν.

animantibus & vate cum potulentis & esculentis in usum exercitûs, adfuturum. Posteaquam verò excessissent *urbe*, portas clausit Anaxibius, & per præconem prædicavit fore ut, si quis militum deprehenderetur intûs, venderetur. Postridie Cyratades cum animantibus & vate venit; atque eum viri sequebantur viginti, qui farinam, & viginti alii qui vinum, tres item qui olearum sarcinam, *quam potuere maximam* gestabant, ac unus aliorum sarcinam, ceparum item alius, *quam maximam potuit, portabat*. Hæc ubi tanquam *in singulos* dividenda deponi jussisset, sacra facere instituit.

At Xenophon cùm ad se Cleandrum arcessisset, hortatur *id* sibi impetraret ut intra muros ingrederetur, & è Byzantio solveret, Cleander ubi rediisset, Ægrè admodum, inquit, re impetratâ venio: dicere enim *aiebat* Anaxibium minimè commodum esse, milites haud procul à muris esse, Xenophontem intûs; Byzantios autem seditiosè se gerere sibi que invicem infestos esse: sed tamen, inquit, introire jussit, si *quidem* secum *inde* enavigare velit. Quare

¹ ἱερεῖα] Adj. p. 461. n. 5.

² Καὶ ἐκήρυξεν] Vide p. 421. n. 1.

³ Ἀλῶ ἔνδον] Vide p. 298. n. 2. & p. 490. n. 4.

⁴ Καλαθέμενος] Respice p. 28. n. 5.

⁵ Δάσμευσιν] Steph. ad hanc vocem citat tantum *Hesychium*: nè hunc quidem *Constant.*

⁶ Εἰ μέλλει, &c.] MS. Eton. εἰ μέλλοι σὺν αὐτῷ, &c. Perperam,

Ο μὲν ἔν Ξενοφῶν ἀσπασάμενος τὰς στρατιώτας, εἶσω τῇ τει-
χῆς ἀπῆει σὺν Κλεάνδρῳ.

Ο δὲ Κυρατάδης τῇ μὲν πρώτη ἡμέρᾳ ἔκ ἐκαλλίερε, ἔδῃ
διεμέρισεν ἔδῃ τοῖς στρατιώταις· τῇ δ' ὑπεραίᾳ τὰ μὲν ἱερεῖα
εἰσήκει παρὰ τὸν βωμὸν, καὶ Κυρατάδης ἑστειφάνωμένος, ὡς
θύτων· προσελθὼν δὲ Τιμασίῳ ὁ Δαρδανεὺς, καὶ Νέων ὁ
Ἀσιναιῖος, καὶ Κλεάνωρ ὁ Ορχομένιος, ἔλεγον Κυρατάδῃ μὴ
θύειν, ὡς ἔκ ἡγησόμενον τῇ στρατιᾷ, εἰ μὴ δώσει τὰ ἐπι-
τήδεια. ³ Ο δὲ κελεύει διαμετρεῖσθαι. Ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέ-
δει αὐτῷ, ὥς ἡμέρας σῖτον ἐκάσῃ γενέσθαι τῶν στρατιωτῶν,
ἀναλαβὼν τὰ ἱερεῖα ἀπῆει, καὶ τὴν στρατηγίαν ἀπειπών.

Νέων δὲ ὁ Ασιναιῖος, καὶ Φρυνίσκος ⁴ Αχαιὸς, καὶ Τιμασίῳ
Δαρδανεὺς ⁵ ἐπέμενον τῇ στρατιᾷ, καὶ εἰς κώμας τῶν Θρακῶν
προσελθόντες τὰς κατὰ Βυζάντιον, ἐστρατοπεδεύοντο. Καὶ

Xenophon, militibus salutatis, cum Cleandro intra muros in-
gressus est.

At Cyratades primo quidem die *hostiis caesis* non litavit, ne-
que *adeo* quidquam militibus distribuit: postridie ad aram stabant
victimæ, Cyratadesque coronâ redimitus, ut qui sacra facturus
esset: at *εἰμι* cum adisset Timasion Dardanus, Neon etiam Asi-
nensis, & Cleanor Orchomenius, Cyratadi interdicebant ne
sacrificaret, quippe qui exercitui præfuturus non esset, nisi com-
meatus dederit. Tum ille *omnia* certâ mensurâ distribui jubet.
Cum autem ei multa abessent, ut militum cuique *unius duntaxat*
diei victus suppeteret, receptis animantibus, abivit, abdicato
etiam munere imperatorio.

Neon autem Asinensis, & Phryniscus Achæus, & Timasion
Dardanus apud exercitum permansere, progressive Thracum
in vicos ad Byzantium versûs *sitos*, castra sunt metati. Atque

¹ Ἐστειφάνωμένῳ.] Consule p. 276.
n. 1.

² Ασιναιῖῳ.] Pro quo invenitur
etiam scriptum, teste Steph. Αθη-
ναῖῳ.

³ Ο δὲ κελεύει διαμετρεῖσθαι.] In
MSto Eton. desunt omnia.

⁴ Αχαιὸς, καὶ Τιμασίῳ, &c.] MS.
Eton. habet—Αχαιὸς, καὶ Φιλήσιος

Αχαιὸς, καὶ Ξανδικλῆς Αχαιὸς, καὶ
Τιμασίῳ, &c.

⁵ Ἐπέμενον — προσελθόντες τὰς.]
In MSto Eton. legitur ἐπόμεινοι —
προελθόντες κατὰ, &c. fine articu-
lo. Ac προσελθόντες quidem, pro
προσελθόντες, reponendum, haud
malè statuit olim Leunclavius.

οἱ ἑβραῖοι ἐσαΐαζον, Κλεάνωρ μὲν καὶ Φρυνίσκος πρὸς Σεύθην βελλόμενοι ¹ ἄλγειν' (ἐπειθε γὰρ αὐτὲς καὶ ἔδωκε τῷ μὲν ἵππον, τῷ δὲ γυναῖκα) Νέων δὲ εἰς Χερρόνησον οἰόμενος, εἰ ὑπὸ Λακεδαιμονίοις ² γένοιτο, πάντος ἂν προεσάναι τῷ ἑβραεύματι. Τιμασίῳ δὲ πρὸ θυμῷ πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆναι, οἰόμενος ἂν οἴκαδε κατελθεῖν. Καὶ οἱ ἑβραῖοι ταῦτα ἐβόλοντο. Διαβριβομένους δὲ τῷ χρόνῳ, πολλοὶ τῶν ἑβραίων, ³ οἱ μὲν, τὰ ὅπλα ἀποδιδόμενοι κατὰ τὰς χώρας, ἀπέπλεον ὥς ἐδύναντο· οἱ δὲ, καὶ δίδοντες τὰ ὅπλα κατὰ τὰς χώρας, εἰς τὰς πόλεις κατεμίγνυντο. Αναξίβιος δ' ἔχαιρεν ἀκῶν διαφθειρόμενον τὸ ἑβραεύμα· τέτων γὰρ γιγνομένων, ⁴ ὥς το μάλιστα χαρίζεσθαι Φαρναβάζῳ.

Ἀποπλέοντι δὲ Αναξίβιῳ ἐκ Βυζαντίου συναντῶν Ἀρίσταρχος ἐν Κυζίκῳ, διάδοχος Κλεάνδρῳ, Βυζαντίου δὲ ἀρμοστής· ἔλεγε δὲ καὶ ὅτι ναύαρχος διάδοχος Πῶλος ὅσον ἔπαρειν ἤδη εἰς

ibi tum duces inter se dissidebant, volentibus Cleanore ac Phrynisco ad Seuthen copias ducere; (nam hos ille ut ita vellent adduxerat, cum uni equum utique dedisset, foeminam alteri) Neone vero in Cherronesum, quod futurum existimaret ut, si in ditio- nem Lacedaemoniorum venisset, copiis universis ipse praesset. At Timasion ulterius in Asiam rursus trajicere vehementer cupiebat, ratus hanc se ratione in patriam redire posse. Milites etiam id fieri volebant. Dum autem terebatur tempus, ex militibus multi, armis per agros distractis, inde, uti sane poterant, partim navigabant; partim, armis etiam per agros traditis, in oppida incolis immisti se recipiebant. Gaudebat autem Anaxibius, ubi copias dissipari audisset: nam haec cum ita fierent, Pharnabazo se maximè gratificari putabat.

At Anaxibio è Byzantio solventi obviam venit apud Cyzicum Aristarchus, Cleandro successor *constitutus*, ac Byzantii praefectus: aiebat autem Polum, qui in navarchi munus etiam successerat,

¹ Ἀλγειν] Vide p. 304. n. 3.

² Γένοιτο] MS. Eton. γένοιτο.

³ Οἱ μὲν, τὰ ὅπλα ἀποδιδόμενοι, &c.] Muretus legit οἱ μὲν τὰ ὅπλα ἀποδιδόμενοι ἀπέπλεον, ὥς ἐδύναντο· οἱ δὲ καὶ εἰς τὰς πόλεις κατεμίγνυντο. quæ interjecta sunt delet. Tu vide sis p. 466. n. 9.

⁴ ὦς το — χαρίζεσθαι] Leuncl. ver- tit, *gratificaturum se*, &c. quasi legif- set ὦς το — χαρίσεισθαι, vel ὥς το — αὐτὸν χαρίζεσθαι. Vide sis p. 36. n. 3.

⁵ ὅσον ἔ] Th. Magist. Οὐ μόνον, ὅσον ἔπω πάρεσι, φάμεν, ἀλλὰ καὶ ὅσον ἔ πάρεσιν ὥς Θεκυδίδης· ἀγ- γέλλεται αὐτοῖς τὰς ἐκ Πελοποννήσου ναῦς

Ελλήσποντον. Καὶ ὁ Ἀναξίβιος τῷ μὲν Ἀριστάρχῳ ¹ ἐπισέλλει, ὅπως ἂν εὖροι ἐν Βυζάντιῳ τῶν Κύρις στρατιωτῶν ὑπολελειμμένους, ἀποδόσθαι· ὁ δὲ Κλέανδρος ἔδενά ἐπεπράκει, ἀλλὰ καὶ τὰς κάμνοντας ἐθεράπευεν, οἰκτεῖρων, καὶ ἀναγκάζων οἰκία δέχεσθαι· Ἀρισταρχος δ' ἐπεὶ ἦλθε τάχις αὐτὸν ἐλάττης τέτρακοσίῳ ἀπέδοτο. Ἀναξίβιος δὲ παραπλεύσας εἰς Πάριον, ² πέμπει παρὰ Φαρνάβαζον κατὰ τὰ συγκεείμενα. Οὗ δ' ἐπεὶ ἤσθετο Ἀρισταρχὸν τε ἡκόντα εἰς Βυζάντιον ἀρμοσθῆναι, καὶ Ἀναξίβιον ἔκετι ναυαρχεῖντα, Ἀναξίβιος μὲν ἡμέλησε, πρὸς Ἀρισταρχὸν δὲ ³ διεπράττετό τε τὰ αὐτὰ περὶ τῆς Κυρείας στρατευματος, ἅπερ καὶ πρὸς Ἀναξίβιον.

Ἐκ τούτων δὴ Ἀναξίβιος καλέσας Ξενοφῶντα κελεύει ⁴ πάσῃ τέχνῃ πλεῦσαι ἐπὶ τὸ στρατεῦμα ὡς τάχιστα, καὶ συνέχειν τε ⁵ τὸ στρατεῦμα, καὶ συναθροίζειν τῶν διεσπαρμένων ὡς ἂν

tantum non ad Hellespontum jam adesse. Et Anaxibius Aristarchum jubet eos vendere Cyri milites, quotcunque in Byzantio relictos reperiret: Cleander certe neminem eorum vendiderat; imò etiam ægros curaverat, cum miseraretur eos, & cives domo excipere cogeret: at Aristarchus quamprimum Byzantium venit, non pauciores quadringenis vendidit. Anaxibius autem in Parium cum navigasset, ad Pharnabazum mittit secundum pacta. Is verò ubi animadvertit Aristarchum præfecturâ auctum Byzantium venire, nec Anaxibium amplius navarchi fungi munere, Anaxibium sanè neglexit, & cum Aristarcho de Cyri copiis ea ipsa transegit, quæ prius cum Anaxibio transfegerat.

Ibi tum Anaxibius arcessito Xenophonte, hortatur eum ut omni artificio quàm celerrimè ad exercitum naviget, copiasque contineat, & ex iis qui hinc inde sparsi erant quàm possit plurimos

ναῦς ὅσον εἰς παρῆναι. Extant verba Thucyd. l. 8. c. 26. ubi tamen pro ὅσον εἰ legitur ὅσον.

¹ Ἐπισέλλει] Adi p. 358. n. 3.

² Πέμπει — κατὰ, &c.] l. e. Stephano exponente, misit ad Pharnabazum pro iis, quæ pollicitus erat, obtinendis. Vel, ut is, quæ pollicitus erat, præstaret.

³ Διεπράττετό τε] Mavult Murei. διεπράττε τότε. Steph. quoque vel τε expungendum, vel legendum

διεπράττε τότε, monet. Cæterum vide sis p. 489.

⁴ Πάσῃ τέχνῃ πλεῦσαι.] In MS. Eton. reperitur πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ πλεῦσαι, &c. quas quidem voces similiter conjunctas videre est Thucyd. l. 5. c. 18. μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ.

⁵ Τὸ στρατεῦμα] Sic MS. Eton. edit. vet. & Leuncl. At in Steph. legitur συνέχειν τε αὐτὸ καὶ, &c. Sed de

πλείστας δύνηται, καὶ παραλαγόντα εἰς Πέρινθον, διαβιβάζειν εἰς τὴν Ἀσίαν ὅτιτάχιστα· καὶ δίδωσιν αὐτῷ τριακόντορον καὶ ἐπιστολήν, καὶ ἄνδρα συμπέμπει κελεύσοντα τὰς Περινθίους ὥστιάχιστα Ξενοφῶντα¹ προπέμψαι τοῖς ἵπποις ἐπὶ τὸ στρατεύμα. Καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν διαπλεύσας ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸ στρατεύμα· οἱ δὲ στρατιῶται ἐδέξαντο ἡδέως, καὶ εὐθύς εἶποντο ἄσμενοι, ὡς διαβησόμενοι ἐκ τῆς Θράκης εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ὁ δὲ Σεύθης ἀκέσας ἤκουσα πάλιν Ξενοφῶντα, πέμψας πρὸς αὐτὸν κατὰ Θάλατταν Μηδοσάδην, ἐδεῖτο τὴν στρατιάν ἄλιν πρὸς ἐαυτὸν· ὑπισχνέμενος αὐτῷ ὅ, τι ᾗτο λέγων² πείσειν. Ὁ δ' ἀπεκρίνατο αὐτῷ ὅτι ἔδεν οἷόν τε εἶη τῶν γενέων. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ἀκέσας ᾗχετο. Οἱ δ' Ἕλληνες ἐπεὶ ἀφίκοντο εἰς Πέρινθον, Νέων μὲν ἀποσπάσας, ἐστρατοπεδεύσατο χωρὶς, ἔχων ὡς ὀκτακοσίους ἀνθρώπους· τὸ δ' ἄλλο στρατεύμα πάν³ ἐν τῷ αὐτῷ παρὰ τὸ τεῖχος τῶν Περινθίων ἦν.

Μετὰ ταῦτα Ξενοφῶν μὲν ἐπραττε περὶ πλοίων, ὅπως ὅτι-

colligat, eoque cum Perinthum deduxerit, in Asiam quàm citissimè transportet: ei dat etiam triginta remorum navem & epistolam, unâque virum cum eo mittit qui Perinthis præciperet, ut Xenophontem equis quamprimum ad exercitum deducerent. Atque Xenophon navi transvectus venit ad exercitum; militisque eum cum voluptate exceperunt, ac statim libenter sequebantur, utpote è Thraciâ in Asiam trajecturi.

At Seuthes posteaquam Xenophontem rursus venisse audiisset, misso ad eum per mare Medosade, rogabat ut ad se copias duceret; cum simul ei promissa faceret, quibus factis se id persuasurum putabat. Ei respondit Xenophon eorum nihil fieri posse. Et is quidem his auditis abiit. Græci autem cum Perinthum pervenissent, Neon suis ab exercitu abstractis, castra seorsum habebat, cum octingentis ferè hominibus: reliquæ copię omnes loco eodem propter Perinthiorum mœnia erant constitutæ.

Secundùm hæc de navigiis agebat Xenophon, uti quampri-

de iteratâ voce στρατεύμα vide p. 482. n. 5.

¹ Προπέμψαι] Pro quo ibidem legitur διαπεράσαι.

² Πείσειν] Sic rectè libri editi. At in MSto Eton. compareret ποίησειν.

³ Ἐν τῷ αὐτῷ] Vide p. 448. n. 2. S f f

τάχιστα διαβαῖεν εἰς τὴν Ἀσίαν. ¹ Ἐν δὲ τῷ αὐφικόμενος Ἀρί-
 σαρχος ἐκ Βυζαντίου ἄρμος ἦς, ἔχων δύο τριήρεις, πεπεισμένος
 ὑπὸ Φαρναβάζου, τοῖς τε ναυκλήροις ἀπέειπε μὴ διάβαιν. ² Ἐλ-
 θὼν τε ἐπὶ τὸ στρατεύμα, εἶπε τοῖς στρατιώταις, μὴ περαινεῖσθαι
 εἰς τὴν Ἀσίαν. Ὁ δὲ Ξενοφῶν ³ ἔλεγε ὅτι Ἀναξίβιος ἐκέλευσε, καὶ
 ἐμὲ πρὸς τὸτο ἐπεμψεν ἐνθάδε. Πάλιν δ' Ἀρίσαρχος ἔλεξεν,
 Ἀναξίβιος μὲν ἐκ ἐστὶ ναύαρχος, ἐγὼ δὲ ⁴ τῇδε ἄρμος ἦς, εἰ δὲ
 τίνα ὑμῶν λήψομαι, ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ ἀδύσω. Ταῦτα εἰ-
 πὼν, ὤχετο εἰς τὸ τεῖχος. Τῇ δ' ὑπεραίρα μελεπέμπετο τῆς
 στρατηγῆς καὶ λοχαγῆς τῆς στρατεύματος. Ἡδὴ δὲ ὄντων πρὸς τῷ
 τείχει, ἐξαγγέλλει τις τῷ Ξενοφῶνι, ὅτι, εἰ εἰσεῖσι, συλληφ-
 θήσεται, καὶ ἡ αὐτὴ τι πείσεται, ἢ καὶ Φαρναβάζου παραδοθήσεται.
 Ὁ δὲ, ἀκέσας ταῦτα, αὐτὸς μὲν προπέμπεται, αὐτὸς δ' εἶπεν
 ὅτι ⁵ θύσαι τι βέλοισι. Καὶ ἀπελθὼν ἐθύετο εἰς πρὸς εἶν ⁶ αὐτὸν

nam in Asiam trajicerent: Interea verò cum Aristarchus præ-
 fectus è Byzantio venisset, duabus cum triremibus, à Pharnabazo
 persuasus, nauculis nè *quemquam* transportarent interdixit; & ad
 exercitum profectus, militibus edixit, nè *quis* in Asiam trajiceret.
 At Xenophon aiebat Anaxibium *id sibi* mandasse; mēque *adde*,
inquit idem, hanc de causâ huc misit. Retulit autem hæc Aristar-
 chus, Anaxibius non est navarchus, ego verò hoc in loco mu-
 nere fungor præfecti: quòd si quem vestrum cepero, mari de-
 mergam. Hæc ubi dixisset, in oppidum discessit. Postridie du-
 ces *idem* & cohortium in exercitu præfectos *ad se* arcessivit. Cum-
 que jam prope ab oppido abessent, exponit quidem Xenophonti
 futurum ut, si introiret, comprehenderetur, & vel istic aliquid
supplicii perferret, vel etiam Pharnabazo traderetur. Ille, hæc
 ubi audisset, eos quidem deducit, sese verò aiebat velle sacrum
 aliquod facere. Atque *adde* cum discessisset, per exta quærebat

¹ Ἐν δὲ τῷ αὐφικόμενος] Vide p. 395. n. 5.
 Cæterum, εἰς τὴν Ἀσίαν, quæ mo-
 dò præcesserant, in MS^{to} Eton.
 desunt.

² Ἐλθὼν τε] Sic rectè MS. E-
 ton. In editis legitur ἰλθὼν δὲ, &c.
 Steph. etiam τε pro δὲ reponi vo-
 luit. Pro μὴ διάβαιν, quæ in cæ-
 teris libris exstant, in MS^{to} eo-

dem legimus μηδὲν ἄγειν.

³ Ἐλεγε ὅτι — καὶ ἐμὲ, &c.] De
 transitione hanc vide p. 385. n. 1.

⁴ Τῇδε] *Phavor.* Τῇδε, ἀντὶ τῆς ἐνθάδε
 (scrib. ἐνθάδε) λέγουσιν Αἰολεῖς. *Mo-
 schop.* Τῇδε, ἀντὶ ἐνταῦθα.

⁵ Θύσαι τι — ἰθύειο, εἰ, &c.] Con-
 sulte p. 457. n. 8. & p. 436. n. 4.

⁶ Αὐτὸν] MS. Eton. dat αὐτῷ.

οἱ θεοὶ πειρᾶσθαι πρὸς Σεύθην ἄγειν τὸ στρατεῦμα· ἑώρα γὰρ ἔτε διαβαίνειν ἀσφαλὲς ὄν, τριήρεις ἔχοντας τῷ κωλύ-
σοντος· ἔτ' εἰς Χερρόνησον ἐλθὼν κατακλεισθῆναι ἐβέλειο,
καὶ τὸ στρατεῦμα ἐν πολλῇ σπάνει πάντων γενέσθαι· εὐθα
δὴ πείθεσθαι μὴ ἀνάγκη τῷ ἐκεῖ ἄρμοςῃ, τῶν δὲ ἐπιτηδείων
οὐδὲν ἐμελλεν ἔχειν τὸ στρατεῦμα.

Καὶ ὁ μὲν ἀμφὶ ταῦτα εἶχεν· οἱ δὲ στρατηγοὶ καὶ οἱ λοχαγοὶ
ἦκοντες παρὰ τῷ Αρισταρχῷ, ἀπήγγελλον ὅτι νῦν μὲν ἀπιέναι
σφᾶς κελεύει, τῆς δαίλης δὲ ἡκεῖν· ² εὐθα καὶ δῆλη μᾶλλον
ἐδόκει εἶναι ἢ ἐπιβελή. Ὁ ἔν Ξενοφῶν, ἐπεὶ ἐδόκει ³ τὰ ἱερὰ
γενέσθαι καὶ ἐαυτῷ καὶ τῷ στρατεύματι, ἀσφαλῶς πρὸς Σεύθην
ἵεναι, παραλαβὼν Πολυκράτην τὸν Αθηναῖον λοχαγόν, καὶ
παρὰ τῶν στρατηγῶν ἑκάστω ἄνδρα (⁴ πλὴν παρὰ Νέωνος)
ὃ ἑκάστος ἐπίστεινεν, ὥχετο ⁵ τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸ Σεύθε στρα-
τεῦμα ἐξήκοντα στάδια. Ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἦσαν αὐτῷ, ἐπιυψοῦσθαι

permitterentne sibi dii, id operam daret, ut ad Seuthen exercitum
duceret: videbat enim neque tutum esse trajicere, cum is, qui
prohibiturus esset, triremes haberet; neque in Cherronesum pro-
fectus *istuc* concludi volebat, & in magnâ rerum omnium penu-
riâ exercitum versari: ubi sanè loci istius præfecto parere necesse
foret, cum tamen comineatuum nihil habiturus esset exercitus.

Atque his quidem de rebus occupatus erat *Xenophon*: duces au-
tem & cohortium præfecti, ab Aristarcho reversi, renunciabant
jussisse eum, nunc quidem ipsos abire, redire verò sub vesperam:
ibi tum insidiæ magis etiam manifestæ esse videbantur. Itaque
Xenophon, ubi exta felicia esse videbantur, atque adeò tum sibi
tum exercitui tutam ad Seuthen profectiorem polliceri, ad-
sumpto Polycrate Atheniensi cohortis præfecto, & abs quovis
duce (præterquam abs Neone) viro, cui quisque fidebat, noctu
ad Seuthæ exercitum contendit, sexaginta *qui* stadia *abest*.
Cumque ab iis prope abessent, ignes *quosdam* desertos offendit:

1 Πολλῇ] In eodem MSto de-
est; uti & δὲ, quæ mox sequitur.

2 Εὐθα] Vide p. 216. n. 1. Sic
suprà sæpissimè.

3 Τὰ ἱερὰ γινέσθαι καὶ, &c.] Sic re-
ctè in edit. plerisque legitur. MS.

Eton. exhibet τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι καὶ,
&c. Tu vide sis p. 487. n. 5.

4 Πλὴν παρὰ Νέωνος] Hic utique,
referente Nostro p. 505. ἀποσπασας
ἐγχαλοπεδιούσαλο χωρὶς, &c.

5 Τῆς νυκτὸς] Adi p. 451. n. 1.
S f f 2

¹ πυροῖς ἐρήμοις· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ᾤετο μετακωσθηκέναι ποιοῦν τὸν Σεύθην. Επειδὴ δὲ θορύβος τε ἦσθετο καὶ σημαινόντων ἀλλήλοις τῶν περὶ Σεύθην, κατέμαθεν ὅτι τέτρε ἕνεκα τὰ πυρὰ ² προκεκαυμένα εἴη τῷ Σεύθῃ ³ πρὸ τῶν νυκτοφυλάκων, ὅπως οἱ μὲν φύλακες μὴ ὄρωντο ἐν τῷ σκότει ὄντες, μήθ' ὅπως εἶεν· οἱ δὲ προσιόντες μὴ λανθάνοιεν, ἀλλὰ διὰ τὸ φῶς καταφανεῖς εἶεν. Επεὶ δὲ ἦσθετο, προσέμπει τὸν ἑρμηνέα ὃν ἐτύγχανεν ἔχων, καὶ εἰπεῖν κελεύει Σεύθῃ ὅτι Ξενοφῶν πάρεστι, βεβλόμενος συγγενέσθαι αὐτῷ. Οἱ δ' ἤροντο, εἰ ὁ Ἀθηναῖος, ⁴ ὁ ἀπὸ τῆς στρατεύματος. Επειδὴ δ' ἔφη ἕτος εἶναι, ἀναπηδήσαντες ⁵ ἐδίωκον· καὶ ὀλίγον ὕστερον παρήσαν πελτασταὶ ⁶ ὅσον διακόσιοι, καὶ παραλαβόντες Ξενοφῶντα καὶ τὲς σὺν αὐτῷ ἦγον πρὸς Σεύθην. Ο δ' ἦν

atque adeò primùm Seuthen aliquò secessisse arbitrabatur. Verùm ubi tumultum sentiebat, militesque Seuthæ sibi invicem omnia significantes, intellexit eâ de causâ Seuthen ignes ante nocturnos excubitores accendisse, ut nè conspicerentur excubitores tenebris utique tecti, neque quo loco essent *perspici posset*: at illi contrâ, qui accederent, minimè laterent, sed per ignium lucem essent conspicui. Id ubi animadvertit, quem fortè tunc habebat interpretem, præmittit, ac dicere Seuthæ jubet, adesse Xenophontem, qui cupiat ipsum convenire. Interrogabant illi, num *is sit* Atheniensis ille, de Græcorum exercitu. Illum ipsum esse cùm dixisset, exultantes ad Seuthen properabant: atque paulò pòst peltastæ circiter ducenti aderant, adsumptumque Xenophontem cum suis ad Seuthen ducebant. Erat is in turri quâdam, ubi

¹ Πυροῖς ἐρήμοις] MS. Eton. & edit. quâdam vet. dant πύρφοις ἐρήμοις. Sed πυροῖς in vet. cod. invenit Steph. & sequentia lectionem hanc comprobant. Vocat autem (verba sunt Stephani) ignes desertos, circa quos nulli custodes erant.

² Προκεκαυμένα εἴη τῷ, &c.] Eodem planè modò suprà p. 235. dicitur συνηγμένα ἦν τῷ, &c. ubi vide n. 3.

³ Πρὸ τῶν νυκτοφυλάκων] Sic MS. Eton. & edit. Flor. atque hanc scripturam sententiæ suâ comprobavit

Steph. In plerisque edit. legitur πρὸς τῶν, &c. Vide sis p. 279. n. 5. Cæterum, νυκτοφύλαξ in lexicis non comparat: in iisdem deest etiam προκαίωμα.

⁴ Ο ἀπὸ τῆς στρατεύματος.] Idem exstat loquendi genus Matt. XV. 1. Marc. XV. 43. Joh. I. 45. Act. X. 38. & alibi sæpè.

⁵ Εδίωκον] Phavor. Διώκειν ἐνίοτε τὸ ἀπλῶς κατὰ σπευδὴν ἐλαύνειν — καὶ ἐπὶ τῷ διελθεῖν.

⁶ Ὅσον] Adi p. 465. n. 4.

¹ ἐν τύρσει μάλα φυλαττόμενος, καὶ ἵπποι περὶ αὐτὴν κύκλῳ ἐγκεχαλινωμένοι· διὰ γὰρ τὸν φόβον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχίλε τὰς ἵππους, τὰς δὲ νύκτας ² ἐφυλάττει· ἐλέετο γὰρ καὶ πρόσθεν ³ Τήρης, ὁ τέττα πρόγονος, ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ πολὺ ἔχων στρατεύμα, ὑπὸ τέτων τῶν ἀνδρῶν πολλὰς ἀπολέσαι, καὶ τὰ σκευοφόρα ἀφαιρεθῆναι· ἦσαν δ' ἔτοι ⁴ Θυνοὶ, πάντων λεγόμενοι εἶναι μάλισα νυκτὸς πολεμικώτατοι.

Ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς ἦσαν, ἐκέλευεν εἰσελθεῖν Ξενοφῶντα ἔχοντα δύο, ὅς βέλοιο. Ἐπειδὴ δὲ ἔνδον ἦσαν, ἡσπάζοντο μὲν πρῶτον ἀλλήλους, καὶ κατὰ τὸν Θράκιον νόμον ⁵ κέρατα οἶνε πρῆπινον· (παρῆν δὲ καὶ Μηδοσάδης τῷ Σεύθῃ, ὅσπερ ἐπρέσβευεν αὐτῷ πάντοσε) ἔπειτα δὲ Ξενοφῶν ἤρχετο λείπειν,

sibi valde cavebat, equique eam frenati undique *circumstabant* : nam præ metu equos interdum pascebat, noctu excubias agebat : etenim ferebatur antehac etiam Teres, hujus progenitor, cum magnas in hac ipsâ regione copias haberet, earum complures, ab his ipsis viris *cæsas* amisisse, impedimentisque fuisse exutus : hi autem erant Thyni, qui noctu maximè omnium esse bellicosissimi dicebantur.

Cum jam propius accessissent, jussit *Seuthes* Xenophontem cum duobus, quos vellet, ingredi. Posteaquam ingressi essent, primum se mutuò salutabant, ac more Thracio vini cornua *sibi* propinabant : (aderat autem *Seuthæ* Medosades quoque, qui ab eo legatus quoquo-versus mitti solebat) deinde Xenophon *his* uti verbis

¹ Ἐν τύρσει] Vide p. 346. n. 1.

² Εφυλάττει] Vide p. 144. n. 5.

³ Τήρης, ὁ τέττα, &c.] *Thucyd.* lib. 2. c. 29. Ο δὲ Τήρης ἔττω (nam hunc, opinor, vult Noster ὁ τῷ Σιτάλκῃ πατὴρ πρῶτος Οδρύσαις τὴν μεγάλην βασιλείαν ἐπιπλέον τῆς ἄλλης Θράκης ἱποίησε. De Sitalcâ non-nihil jam suprâ dictum p. 425. n. 5.)

⁴ Θυνοὶ] MS. Eton. Βιθυνοὶ.

⁵ Κέρατα οἶνε, &c.] *Athen.* lib. 11. c. 7. Κέρας· τὰς πρῶτας λέγεται τοῖς κέρασι τῶν βοῶν πίνειν· — ὅτι δὲ τοῖς κέρασιν ἔπινον, δῆλον ἐκ τῆς ἑξῆς μέχρι νῦν λέγεσθαι, ὅταν συμμίσγῃσι τῷ

οἶνω τὸ ὕδωρ, κέρασαι φάσκειν· καὶ τὸ ἀγγεῖον δὲ, ἐν ᾧ κινεῖται ὁ οἶνος, κρατήρ, ἀπὸ τῆς συσκευᾶσθαι ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ, ἀπὸ τῆς κέρατος, οἷον κερατήρ, ἀπὸ τῆς εἰς τὸ κέρας ἐγχέσθαι τὸ πόμα. Dein (paucis interjectis) pergit, Ξενοφῶν δ' ἐν τῇ ἐξδόμῃ τῆς Αναβάσεως διηγούμενος τὸ παρὰ τῷ Θράκι Σεύθῃ συμπόσιον, γράφει ἕλως· Ἐπεὶ δὲ Ξενοφῶν σὺν τοῖς μετ' αὐτῷ εἰσῆλθε πρὸς τὸν Σεύθην, ἡσπάζοντο μὲν πρῶτον ἀλλήλους, καὶ μετὰ τὸν Θράκιον νόμον κέρατα οἶνε πρῆπινον. Scrib. πρῆπινον. Adde p. 424. n. 3. & *Phaustin.* in v. Κέρας.

¹ Επεμψας πρὸς ἐμὲ, ὦ Σεύθη, εἰς Χαλκηδῶνα πρῶτον Μηδοσάδην τετονί, δεόμενός με συμπροθύμηθῆναι διαβῆναι τὸ στρατεύμα ἐκ τῆς Ἀσίας· καὶ ὑπισχνόμενος, εἰ ταῦτα πράξαιμι, εὖ ποιήσῃν, ὡς ἔφη Μηδοσάδης ἔτοςί. Ταῦτα εἰπὼν, ἐπήρετο τὸν Μηδοσάδην εἰ ἀληθῆ ταῦτ' εἶπεν. Οὗ δ' ἔφη. Αὐθις ἦλθε Μηδοσάδης ἔτος, ἐπεὶ ἐγὼ διέβην πάλιν ἐπὶ τὸ στρατεύμα ἐκ Παρίε, ὑπισχνόμενος, εἰ ἄλθοιμι τὸ στρατεύμα πρὸς σέ, τᾶλλα τέ σοι ² φίλῳ χρήσασθαι καὶ ἀδελφῷ, ³ καὶ τὰ ἐπὶ θαλάττῃ μοι χωρία, ὣν σὺ κρατεῖς, ἐσεσθαι παρὰ σὺ, Ἐπὶ τέτοις πάλιν ἐπήρετο Μηδοσάδην εἰ ἔλεγε ταῦτα. Οὗ δὲ συνέφη καὶ ταῦτα. Ἰθὶ νῦν, ἔφη, ἀφήγησαι τέτῳ, τί σοι ἀπεκρινάμην ἐν Χαλκηδόνι. Πρῶτον ἀπεκρίνω ⁴ ὅτι τὸ στρατεύμα διαβήσοιτο εἰς Βυζάντιον, καὶ ἔδεν τέτῳ ἕνεκα δέοι τελεῖν ἔτε σοὶ ἔτ' ἄλλῳ· αὐτός τ', ἐπεὶ διαβαίης, ἀπιέναι ἔφησθα· καὶ ἐγένετο ἔτως, ὥσπερ σὺ ἔλεξες. Τί γὰρ ἔλεγον, ἔφη, ὅτε

cœpit, Medosadem hunc, Seuthe, primùm Chalcedonem ad me misisti, me rogans id operam studiosè unà tecum darem, ut exercitus noster ex Asiâ trajiceret; additâ etiam hâc pollicitatione te, si id facerem, gratiam relaturum, uti quidem Medosades hic aiebat. Hæc fatus, Medosadem interrogabat num ex veritate hæc proferret. Ille vera esse dixit. Rursûs, inquit Xenophon, Medosades hic ad me venit, posteaquam è Pario ad exercitum iterum trajeci, simûlque pollicitus est, si copias Græcas ad te ducerem, cùm aliis in rebus te pro amico & fratre me habiturum, tum ad mare sita oppida, quæ tuâ sunt in potestate, mihi à te data fore. Tum rursûs Medosadem interrogabat num hæc dixisset. Ille verò & hæc ità esse concedebat. Age jam, inquit Xenophon, huic narrato, quid apud Chalcedonem tibi responderim. Primùm, ait, respondisti in Byzantium trajecturas copias, nec opus esse vel tibi vel cuivis alii quidquam hujus rei causâ penderet aliquis; téque ipsum, quamprimùm trajecisses, ab exercitu discessurum aiebas: atque ità fanè, uti tu dicebas, evenit. At enim, aiebat Xenophon,

¹ Επεμψας — Μηδοσάδην, &c.) De quo suprà p. 490. de τετονί vide p. 59. n. 1.

² Φίλῳ χρήσασθαι] MS. Eton. φίλῳ μοι χρήσασθαι, &c.

³ Καὶ τὰ ἐπὶ θαλάττῃ] In eodem MSto legimus καὶ ὅσα παρὰ θαλάττῃ, &c. Adi p. 355. n. 1.

⁴ Ὅτι τὸ στρατεύμα, &c.] Vide p. 489. & seq.

κατὰ ¹ Σηλυμβρίαν ἀφίκε; Οὐκ ἔφησθα οἷόν τ' εἶναι, ἀλλ' εἰς Πέρινθον ἐλθόντας διαβαίνειν εἰς τὴν Ἀσίαν. Νῦν τοίνυν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, πᾶρριμι καὶ ἐγὼ καὶ ἕτος Φρυνίσκος, εἰς τῶν στρατηγῶν, καὶ Πολυκράτης ἕτος, εἰς τῶν λοχαγῶν· καὶ ἔξω εἰσὶν ἀπὸ τῶν στρατηγῶν ὁ πιστότατος ἐκάστω, πλὴν ² Νέωνος τῷ Λακωνικῷ. Εἰ ἔν βέλει πιστοτέραν εἶναι τὴν πρᾶξιν, καὶ ἐκείνους κάλεσον. Τὰ δὲ ὅπλα σὺ ἐλθὼν εἰπέ, ὦ Πολυκράτης, ὅτι ἐγὼ κελεύω καταλιπεῖν καὶ αὐτὸς ἐκεῖ καταλιπὼν τὴν μάχαιραν εἰσιθί.

Ἀκέσας ταῦτα ὁ Σεύθης εἶπεν ὅτι ἔδενι ἂν ἀπισήσειεν Ἀθηναίων· ³ καὶ γὰρ ὅτι συγγενεῖς εἶεν εἰδέναι, καὶ φίλος εὖναι

quid dicebam, cū Selymbriam *ad me* perveniebas? Negabas fieri posse, sed ad Perinthum profectos in Asiam trajicere *debere*. Enimverò, inquit Xenophon, jam & ipse adsum & *mecum* unū Phryniscus hic, ducum unus, & Polycrates hic, cohortium præfectorum unus, sunt foris etiam à ducibus *missi*, eorum cuique fidelissimi, præterquam à Neone Laconico. Quare si rem majori fide vis agi, fac & illi arcessantur. Tu verò, Polycrates, *ad eos* proficiscere dicitόque me hortari, ut arma *foris* relinquant; ac ipse gladio illic relicto ingredi.

Hæc cū Seuthes audiisset, nulli se dixit Atheniensi diffidere: etenim scire se aiebat *eos* esse *sibi* cognatos, atque *adde* amicos *eos*

¹ Σηλυμβρίαν] MS. Eton. dat. Συλαβρίαν. Edit. Flor. Σηλυβρίαν. De quo loco *Leunclavius* sic: "Ego cū istic essem, nec à "Turcis, nec ab ipsis Græcis "aliter hoc oppidum nominari "audivi, quàm Σηλυβρίαν, Sily- "urian, non Selybrian, minùs "Selymbrian: quod sanè cū "corruptum esse iudicem margi- "nibus alteram illam scripturam " (scil. Σηλυβρίαν, *Selybrian*) ad- "notavi." Hæc ille. Apud *Ptolem.* quidem l. 3. c. 11. scribitur Σηλυβρία. *Strabone* etiam lib. 7. p. 491. interprete, Σηλυβρία est ἡ τῷ Σήλυῳ πόλις, cūm βρία sonet πόλις, eodem auctore *Θεοκρίτῳ*. At

vulgatam scripturam satis tuentur alii. *Herodot.* lib. 6. c. 33. edit. Gron. — καὶ Σηλυμβρία τι καὶ, &c. *Steph.* Byz. Σηλυμβρία πόλις Θράκης· κέκληται δὲ ἀπὸ Σήλυῳ· βρία γὰρ κατὰ Θράκας ἡ πόλις. Adde *Plin.* N.H. l. 4. c. 11. *Mel.* l. 2. c. 2. *Xen. Hist. Gr.* l. 1. haud longe ab init. & *Indic. Geograph.*

² Νέωνος τῷ Λακωνικῷ] Idem *Ασιναιῶ* plerumque dici solet. *Steph.* Byz. Ασίνη, πόλις Λακωνικῇ — τὸ Ἰθινάδον, Ασιναιῶν, καὶ Ασινίδος, &c. *Adi Indic. Geograph.*

³ Καὶ γὰρ ὅτι συγγενεῖς, &c.] *Thucyd.* l. 2. c. 101. Πέριδικας δὲ (scil. Ἀλεξάνδρου) — Στρατονίκην τὴν ἰαυθὴ ἀδελφὴν δίδωσι Σεύθῃ, &c.

ἔφη νομίζειν. Μετὰ ταῦτα δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον ἕς ἑδεῖ, πρῶτον Ξενοφῶν ἐπῆρετο Σεύθην, ¹ τί δέοιτο χρησθαι τῇ στρατιᾷ. Ο δ' εἶπεν ὧδε, Μαισάδης ἦν μοι πατήρ, ἐκεῖν δ' ἦν ἀρχὴ ² Μελανδέπται, καὶ Θυνοὶ, καὶ Θρανίψαι. Ἐκ ταύτης ἔν τῆς χώρας, ἐπεὶ τὰ ³ Ὀδρυσσῶν πράγματα ⁴ ἐνόσησεν, ἐκπεσὼν ὁ πατήρ, αὐτὸς μὲν θνήσκει νόσῳ· ἐγὼ δ' ἐξετράφην ὀρφανὸς παρὰ ⁵ Μηδόκῳ τῷ νῦν βασιλεῖ. Ἐπεὶ δὲ ⁶ νεανίσκος ἐγενόμην, ἔκ ἐδυνάμην ζῆν εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἀποβλέπων· καὶ ἐκαθεζόμεν ⁷ ἐνδίφριος αὐτῷ ἱκέτης δύναι μοι ὅπως ⁸ δυνατὸς εἴη ἄνδρας, ὅπως καὶ τὰς ἐκβαλόντας ἡμᾶς, εἴ τι δυναίμην, κακὸν ποιοίην, καὶ ζῶην μὴ εἰς τὴν ἐκεῖν τράπεζαν ἀποβλέπων, ⁹ ὥσπερ κύων. Ἐκ τούτου μοι δίδωσι τὰς ἄνδρας

benevolos esse existimare. Secundum hæc ubi ii, quos oportebat, ingressi fuerant, primum Seuthen interrogabat Xenophon, quam ad rem exercitus uti operâ cuperet. In hunc autem ille modum loquutus est, Mæfades mihi pater fuit, ac sub illius imperio erant Melandepæ, & Thyni, & Thranipsæ. Ex hac tandem regione, cum res Odryssarum laborarent, exactus pater, morbo ille quidem interiit: atque ego parente orbus apud Medocum, qui nunc rerum potitur, educatus sum. Posteaquam adolevi, non potui sic vivere, ut alienam ad mensam usque respicerem: atque adeo in fellâ sedebam ei supplex ut mihi daret quot posset viros, quod & eis, qui nos eiecerant, si quod possem, incommodum ferrem, neque ita viverem ut, tanquam canis ad ipsius mensam semper respicerem. Tum ille mihi & viros dedit & equos, quos, ubi dies illuxerit,

¹ Τί δέοιτο, &c.] Hanc lectionem ex MSto Eton. restitui, Edit. Flor. & Leuncl. exhibent τί οἶσιλο — Steph. ὁ, τι οἶσιλο, &c. Eodem illo verbo δέομαι mox infra utitur Seuthes, dum Xenophontis interrogationi respondit. Vide etiam p. 116. n. 3.

² Μελανδέπται, &c.] MS. Eton. Μελανδέται — Τρανίξαι.

³ Ἀδρυσσῶν] Scribi solet etiam cum simpl. σ.

⁴ Ενόσησεν] Hesych. Νοσῶν, (ἀ νόσῳ) σασιάζειν. Add. Jul. Poll. 1. 8. segm. 152. Eandem vim obtinet verbum apud Demosth. Phil. 3. haud

ita longè ab init. ὡς νοσῶσι καὶ σασιάζουσιν ἐν αὐτοῖς.

⁵ Μηδόκῳ] Leuncl. legendum suspicatur Ἀράδοκῳ.

⁶ Νεανίσκος] Vide p. 115. n. 4.

⁷ Ενδίφριος] In MSto Eton. edit. Flor. aliisque vet. ἐν δίφροις. At in iisdem libris mox infra reperitur ἐνδίφριος. Dicebantur autem ἐνδίφριοι, οἱ ἐν τοῖς δίφροις, uti Noster infra, παρὰ Σεύθῃ καθήμενοι.

⁸ Δυνατός] MS. Eton. δυνατός. cui recepta anteferenda est.

⁹ Ὡςπερ κύων] In eod. MSto desunt.

καὶ τὰς ἵππους, ἃς ὑμεῖς ὄψεσθε, ἐπειδὴν ἡμέρα γένηται. Καὶ νῦν ἐγὼ ζῶ τέτρες ἔχων, ληϊζόμενος τὴν ἐμαυτοῦ πατρίαν χώραν. ¹Εἰ δέ μοι ὑμεῖς παραγένοισθε, οἶμαι ἂν σὺν τοῖς θεοῖς ῥαδίως ἀπολαβεῖν τὴν ἀρχήν. Ταῦτ' ἐστίν, ἃ ἐγὼ ²ὑμῶν δέομαι.

Τί ἔν' ἂν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, σὺ δύναιο, εἰ ἔλθοιμεν, τῇ τε στρατιᾷ διδόναι καὶ τοῖς λοχαγοῖς καὶ τοῖς στρατηγοῖς, λέξον· ἵνα ἔτοι ³ἀπαγγείλωσιν. Οὗ δὲ ὑπέσχετο τῷ μὲν στρατιώτῃ ⁴Κυζικηνόν, τῷ δὲ λοχαγῷ διμοιρίαν, τῷ δὲ στρατηγῷ τετραμοιρίαν καὶ γῆν ὁπόσῃν ἂν βέλωνται, καὶ ζεύγη, καὶ χωρίον ἐπὶ θαλάττῃ τετειχισμένον. Ἀν δ', ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ταῦτα ⁵πειρώμενος μὴ διαπράττωμαι, ἀλλὰ τις φόβος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἤ, δέξῃ ⁶εἰς τὴν σαυτῆ, ἂν τις βάλῃται ἀπίεναί· πρὸς σέ; Οὗ δ' εἶπε, Καὶ ἀδελφὸς γε ποιήσομαι, καὶ ἐνδιφρίεας, καὶ κοινὸν ἐς ἀπάντων ὧν ἂν δυνώμεθα ⁷κτήσασθαι.

vos videbitis. Atque adeo jam cum his ita vivo, ut è regione meâ patriâ mihi prædæ sint agenda. Quod si ad me vos accesseritis, faciliè me diis juvantibus imperium recuperaturum arbitror. Hæc sunt, quæ à vobis ego peto.

Quid ergo tu, inquit Xenophon, exercitui & præfectis cohortium & ducibus dare possis, si ad te veniamus, exponito; ut id hi cæteris renuntient. Et ille militi Cyzicenum pollicebatur, cohortis præfecto duplum, duci quadruplum; & agri quantum vellent, & boum juga, & oppidum munitum ad mare situm. Quod si, ait Xenophon, hæc ita moliar ut non perficiam, sed metus quidam nobis à Lacedæmoniiis sit injectus, tuamne in regionem nostrum aliquem admittes qui ad te conferre se velit? Aiebat is, Et fratres sanè eos faciam, & sellarum compotes, & participes omnium, quæ parare potuerimus. Tibi verò, Xeno-

¹ Εἰ δέ μοι] In Steph. edit. legitur operarum, [dubio procul, vitio, Εἰ δὲ μή, &c.

² Ὑμῶν] In MSto Eton. non reperitur.

³ Απαγγείλωσιν] Sic rectè MS. Eton. edit. vet. & Steph. Paulò infra, καὶ ἀπήγγειλαν ἑκαστοί, &c. Pessimè Leuncl. dedit. ἐπαγγείλωσιν.

⁴ Κυζικηνόν, τῷ δὲ, &c.] Vide p.

439.n.2. Cæterum, de istiusmodi donorum analogiâ lege sis quæ scripsit Lips. de milit. Rom. l. 5. dial. 16.

⁵ Πειρώμενος μὴ, &c.] MS. Eton. πειρώμενοι μὴ διαπράττωμαι, &c.

⁶ Εἰς τὴν] Scil. χώραν. Vide p. 326. n. 4.

⁷ Κτήσασθαι] MS. Eton, dat κτᾶσθαι.

Σοὶ δ', ὦ Ξενοφῶν, καὶ θυγατέρα δώσω, ¹ καὶ εἴ τις σοί ἐστὶ θυγάτηρ, ² ὠνήσομαι Θρακίῳ νόμῳ· καὶ Βισάνθην οἴκησιν δώσω, ὅπερ ἐμοὶ κάλλιστον χωρίον ἐστὶ ³ τῶν ἐπὶ θαλάτῃ.

Ακούσαντες ταῦτα, καὶ ⁴ δεξιάς δόντες καὶ λαβόντες, ⁵ ἀπήλαυνον· καὶ πρὸ ἡμέρας ἐγένοντο ἐπὶ τῷ στρατοπέδῳ, καὶ ἀπήγγειλαν ἕκαστοι τοῖς πέμψασιν. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ὃ μὲν Ἀρίσταρχος πάλιν ἐκάλει τὰς στρατηγὰς καὶ λοχαγούς· τοῖς δ' ἔδοξε τὴν μὲν πρὸς Ἀρίσταρχον ὁδὸν εἶσαι, τὸ δὲ στρατεύμα συγκαλέσαι. Καὶ συνῆλθον πάντες, πλὴν οἱ Νέωνος· οἳ δὲ ⁶ ἀπεῖχον ἄς δέκα στάδια. Ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, ἀνίστας Ξενοφῶν εἶπε τάδε,

“ Ἄνδρες, διαπλεῖν μὲν ἔνθα βεβλόμεθα, ⁷ Ἀρίσταρχος ὁδε, “ τριήρεις ἔχων, κωλύει· ὥς· εἰς πλοῖα ἔκ ασφαλές ἐμ- “ βαίνειν· ἔτος δὲ αὐτὸς εἰς Χερρόνησον κελεύει βίαι ⁸ διὰ

phon, etiam filiam dabo, ac si tibi filia est, eam more Thracio emam; atque Bisanthem dabo ubi habitet, quod mihi oppidum eorum omnium quæ ad mare sita sunt pulcherrimum est.

Hæc cum audiissent, dextrâsque dedissent & vicissim acceperunt, discesserunt: ac ante diem exortum ad castra venerunt, & rem singuli, uti gesta erat, iis narrabant, à quibus missi fuerant. Ubi verò illuxit dies, Aristarchus iterum duces & cohortium præfectos ad se vocabat: his visum est ad Aristarchum non esse eundem, sed exercitum esse convocandum. Atque adeò conveniunt omnes, præterquam Neonis copia; hæ autem decem ferè stadia ab illis aberant. Posteaquam convenissent, Xenophon surgens hæc oratione usus est,

“ Quominus, viri, eò navigemus quò volumus, Aristarchus “ hic, à triremibus instructus, vetat: adeò ut haud tutum sit in “ navigia conscendere: is verò ipse nos per montem sacrum in

¹ Καὶ εἴ τις σοί, &c.] Adī sis p.
⁴ Dissertat. I. K. Π. præmissæ.

² ὠνήσομαι] Consule *Archæol.* Gr. I. 4. c. 11. Adde *Thevenotii* iter orientale I. 1. c. 41.

³ Τῶν ἐπὶ θαλάτῃ] Scil. κειμένων, Quæ de ellipsi vide p. 355. n. 1.

⁴ Καὶ δεξιάς δόντες, &c.] Respice p. 140. n. 4.

⁵ Ἀπήλαυνον] Vide p. 225. n.

⁶ Ἀπεῖχον] Sic rectè MS. Eton. Vulgò scribitur *περιῖχον*.

⁷ Ἀρίσταρχος ὁδε, &c.] Respice p. 506. & p. 492. Cæterum, in MS. Eton. deest ὁδε.

⁸ Διὰ τῷ ἱερῷ ὄρει] Vide p. 493. n. 1.

“ τῷ ἱερῷ ὄρεσ πορεύεσθαι· ἦν δὲ κρατήσαντες τέττα, ἐκεῖσε
 “ ἔλθωμεν, ἕτε πωλήσειν ἔτι φησὶν ¹ ὑμᾶς ὥσπερ ἐν Βυ-
 “ ζαντίῳ, ἕτε ἐξαπατήσεσθαι ἔτι ὑμᾶς ἀλλὰ ² λήψεσθαι
 “ μισθὸν μᾶλλον, ἕτε περιόψεσθαι ἔτι, ὥσπερ νυνὶ, ἐνδεο-
 “ μένους τῶν ἐπιτήδειων. Οὗτος μὲν ταῦτα λέγει· Σεύθης
 “ δὲ φησὶν, ἂν πρὸς ἐκεῖνον ³ ἴητε, εὖ ποιήσειν ὑμᾶς. Νῦν
 “ ἔν σκέψασθε πότερον ἐνθάδε μένοντες τῷτο ⁴ βελεύσε-
 “ σθε, ἢ εἰς τὰ ἐπιτήδεια ἐπανελθόντες. Εμοὶ μὲ ἔν δο-
 “ κεῖ, ἐπεὶ ἐνθάδε ἕτε ἀργύριον ἔχομεν, ὥςτε ἀγοράζειν,
 “ ἕτε ἄνευ ἀργυρίου ⁵ εἴωσι λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια, ἐπανελ-
 “ θόντες εἰς τὰς κώμας, ὅθεν οἱ ἥτις εἴωσι λαμβάνειν, ἐκεῖ
 “ ἔχοντας τὰ ἐπιτήδεια, καὶ ἀκύνοντας ⁶ ὅ, τι τις ὑμῶν δεῖται,
 “ αἰρεῖσθαι ὅ, τι ἂν ὑμῖν δοκῇ κράτις εἶναι. Καὶ ⁷ ὅτω,
 “ ἔφη, ταῦτα δοκεῖ, ἀράτω τὴν χεῖρα.” ⁸ Ἀνέτειναν πάντες.

“ Cherronesum vi penetrare jubet : quòd si hoc superato illuc
 “ veniamus, nec jam se vos ampliùs venditurum ait, uti apud
 “ Byzantium fecerat, nec vos ampliùs circumventurum, sed sti-
 “ pendium potiùs accepturos vos; nec ampliùs se vos neglectu-
 “ rum, uti nunc, dum commeatu egetis. Hæc ille dicit : at
 “ Seuthes, si ad ipsum vos conferatis, se vobis commodaturum
 “ ait. Nunc igitur confiderate utrùm hìc manere ac de hoc de-
 “ liberare velitis, an ad *loca ubi commeatus haberi poterit* reverti.
 “ Ipse certè quidem censeo, cùm hìc neque pecuniam habea-
 “ mus, quâ *quid* emamus, neque sine pecuniâ commeatum su-
 “ mere nos sinant, ut in vicos regressi, unde *eum* victi sumere nos
 “ sinant, & ibi commeatum parantes, atque audientes quam ad
 “ rem vestrà quis indigeat operâ, deligamus quod vobis opti-
 “ mum esse videbitur. Et cui vestrùm hæc probantur, *is* ma-
 “ num tollat.” Sustulerunt omnes. “ Abite igitur, inquit, &

¹ Ὑμᾶς, ὥσπερ, &c.] MS. Eton. ὑμᾶς : & sic mox infra — ἔτι ὑμᾶς, &c. Porro, vide pag. 504. Edit. Steph. dat ὥσπερ ὁ ἐν, &c.

² Λήψεσθαι] Idem MS. dat λήψεσθε : in quo etiam μᾶλλον, quod mox sequitur, deest.

³ Ἰητε] Sic optimè MS. Eton. Vulgò legitur ἦτε.

⁴ Βελεύσεσθε] Eton. Leuncl. perperam exhibet βελεύσθε, Ip-

se sequutus sum MS. Eton. edit. Flor & Steph.

⁵ Εἴωσι] I. e. Incolæ. Vide p. 440. n. 1.

⁶ Ὅ, τι τις, &c.] Vide p. 328. n. 2.

⁷ Ὅτω, ἔφη] Sic MS. Eton. In libris vulgatis legitur ὅτω ὑμῖν. quod ferri nequit. Muret. rectiùs legit ὑμῶν.

⁸ Ἀνέτειναν πάντες] Vide p. 214. n. 2.

“ Απιδόντες τοίνυν, ἔφη, συσκευάζεσθε· καὶ ἐπειδὴν παρὰ γείλη τις, ἔπεσθε τῷ ἡγεμένῳ.”

Μετὰ τῆτο Ξενοφῶν μὲν ἤϊετο, οἱ δ' εἶποντο. Νέων δὲ καὶ παρὰ Ἀριστάρχου ἄλλοι ἐπειθον ἀπολρέπεσθαι· οἱ δὲ ἔχοντες ὑπήκουον. Ἐπεὶ δὲ ὅσον τριάκοντα σταδίους προεληλύθεσαν, ἀπαντᾷ Σεύθης. Καὶ ὁ Ξενοφῶν ἰδὼν αὐτὸν, προσελάσαι ἐκέλευσεν, ¹ ὅπως πλείων ἀκρόνων εἴποι αὐτῷ, ἃ ἐδόκει συμφέρειν. Ἐπεὶ δὲ προσῆλθεν, εἶπεν ὁ Ξενοφῶν, Ἡμεῖς πορευόμεθα ὅπου μέλλει τὸ στρατεύμα ἔχειν τροφήν· ἐκεῖ δὲ ἀκρόνες καὶ σὲ ² καὶ τῶν τῷ Λακωνικῷ αἰρησόμεθα ἃ ἂν κράτιστα δοκοίη εἶναι. Ἡνὲν ἡμῖν ἡγήσῃ ὅπου πλείους ἄν ἐπιήδεια, ὑπὸ σὲ νομιζόμεν ³ ξενίζεσθαι. Καὶ ὁ Σεύθης εἶπεν, Ἀλλὰ οἶδα κόμας πολλὰς ἀθρόας, καὶ πάντα ἐχέσας τὰ ἐπιήδεια, ἀπεχέσας ἡμῶν ὅσον ⁴ διελθόντες ἂν ἡδέως ἀριστῶμεν. Ἡγε τοίνυν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο εἰς αὐτὰς ⁵ τῆς δείλης, συνῆλθον οἱ στρατιῶται, καὶ εἶπε

“farcinis collectis ad iter vosmet parate; cūmque denuntiaverit aliquis, ducem sequimini.”

Postea Xenophon ducem se præbuit, eūmque sequebantur illi. At Neon alique ab Aristarcho missi regressum suadebant; quibus illi non auscultabant. Cūmque ad triginta stadia processissent, Seuthes eis occurrit. Et Xenophon eum conspicatus, ipsos adequitaret hortatus est, ut ipsi quamplurimis audientibus ea diceret, quæ ex re fore viderentur. Cūm accessisset, Xenophon ita loquutus est, Nos eò pergimus, ubi exercitus nactus est alimenta: ibi & te & Laconici nuntiis auditis, quæ optima videbuntur esse deligemus. Quare si nos eò duces, ubi plurimus est com meatus, hospitio nos abs te arbitramur excipi. Et Seuthes, Novi verò, inquit, multos vicos confertos, copiamque rerum omnium abundantes, qui tanto à nobis spatio distant, quanto confecto jucundè pransuri simus. Ducito igitur, inquit Xenophon. Cūmque tempore pomeridiano ad eos accessissent, convenère milites &

¹ Ὅπως πλείων] MS. Eton. habet ὅπως ὅτι πλείων.

² Καὶ τῶν τῷ Λακωνικῷ] I. ε. καὶ τῶν τῷ Ἀριστάρχῳ ἀγγέλων vel ἐπαγγελμάτων.

³ Ξενίζεσθαι] MS. Eton. & edit.

Flor. dant ἐξενίσθαι.

⁴ Διελθόντες—ἀριστῶμεν] In MSto Eton. legitur ἀπελθόντες—ἀριστῶμεν. Quam si quis sequatur lectionem, mutet idem oportebit ἡμῶν in ὑμῶν.

⁵ Τῆς δείλης] Vide p. 75. n. 1.

Σεύθης τοιαύδε, Εγώ, ὦ ἄνδρες, δεομαι ὑμῶν στρατεύεσθαι σὺν ἐμοί· καὶ ὑπισχνέμαι ὑμῖν ¹ τῷ μηνὸς δώσειν Κυζικηνὸν ² λοχαγοῖς τε καὶ στρατηγοῖς τὰ νομιζόμενα· ἔξω δὲ τῶν, τὸν ἄξιον τιμήσω· σῖτα δὲ καὶ ποτὰ, ὥσπερ καὶ νῦν, ἐκ τῆς χώρας λαμβάνοντες ἔξει· ὅποσα δὲ ἂν ³ ἀλίσκηται, ἀξιώσω αὐτὸς ἔχειν, ἵνα ταῦτα ⁴ διατιθέμενος ὑμῖν τὸν μισθὸν πορίζω. Καὶ τὰ μὲν ⁵ φεύγοντα καὶ ἀποδιδράσκοντα ἡμεῖς ἱκανοὶ ἐσόμεθα διώκειν καὶ μαρτυρεῖν· ἣν δὲ τις ἀνθίσηται, σὺν ὑμῖν πεirasόμεθα χειρὶ καὶ πόδι. Επήρετο Ξενοφῶν, Πόσον δὲ ἀπὸ θαλάττης ἀξιώσεις συνέπεσθαί σοι τὸ στρατεύμα; Ο δ' ἀπεκρίνατο, Οὐδὰμῃ ⁶ πλεῖον ἐπὶ ἡμερῶν, μεῖον δὲ πολλαχῇ.

hujusmodi orationem habuit Seuthes, Ego, viri, à vobis peto ut mecum expeditionem suscipiatis; atque adeò menstruum stipendium vobis Cyzicenum me daturum polliceor, cohortiumque præfectis & ducibus quæ his dari consueverunt: præter hæc, dignum præmiis ornabo: esculenta verò & potulenta de hoc agro, uti modò, sumpta vobis suppetent: quæ autem capta fuerint, ea ut ipse obtineam æquum censebo, quò iis venditis stipendium vobis suppeditem. Ac nos quidem terga dantes & aufugientes persequi poterimus & investigare; quòd si quis resistat, eum vestrà ope nostram in potestatem redigere conabimur. *Ibi tum* Xenophon interrogabat, Quàm longè à mari ut te sequatur exercitus æquum censebis? Respondit, illè, Nusquam longiùs septem dierum *itinere*, ac sæpè minùs.

¹ Τῷ μηνὸς — Κυζικηνὸν] Respice p. 394. n. 2, & 3. Cæterum, in MSto Eton. inter. δώσειν & Κυζικηνὸν exstant τοῖς στρατιώταις.

² Λοχαγοῖς τε καὶ στρατηγοῖς τὰ, &c.] Scil. τῷ μὲν λοχαγῷ διμοιρίαν, τῷ δὲ στρατηγῷ τετραμοιρίαν, uti Seuthes suprà p. 513. pollicitus est. Vide n. 5. p. 514.

³ Αλίσκηται] MS. Eton. ἀλίσκητε.

⁴ Διατιθέμενος] Hesych. Διαθήσει, τιμωρήσει· — πείσει. Phavor. Διαθήσει, (scrib. διαθήσει) τιμωρήσεται, — ἡ πείσει. Repone πείσει. Etymol. m. & Suid. Διατίθεα, λαμβάνει· ἐπὶ τῷ πωλεῖν τὰ προσόντα. Suid. & Phavor. Διαθέσθαι, ἀντὶ τῷ

ἀποδόσθαι. Thom. Magist. Διατίθεμαι παθητικῶς, τὸ διακεῖμαι, καὶ τὸ πωλῶ. Hæc utique verbi vis est K. Π. p. 300. πωλεῖν δὲ τὰς καπὴλας καὶ ἐμπορεύς — καὶ ταῦτα διαδεμένους, &c. Et Arrian. de exped. Alex. l. 1. c. 2. Αλέξανδρος δὲ τὴν μὲν λείαν — Λυσανίῳ καὶ Φιλῶτα παραδὲς διατίθεσθαι. Et rectiùs forsan eadem illi vis tributa fuerit suprà p. 488. Οἱ δὲ στρατιῶται, διαθέμενοι τὸν σῖτον, ὄν, &c.

⁵ Φεύγοντα καὶ ἀποδιδράσκοντα] Vide sis pag. 399. n. 2. & p. 125. n. 5. Et de μαρτυρεῖν p. 395. n. 2.

⁶ Πλεῖον ἐπὶ ἡμερῶν] Supple, πλεῖον ἢ ὁδόν, &c. Integre Noster mox infrà dicit, ὅτι Μηδοκὸς μὲν αὖ

¹ Μετὰ ταῦτα ² ἐδίδοτο λέγειν τῷ βελομένῳ. Καὶ ἔλεγον πολλοὶ ³ κατὰ ταῦτα, ὅτι παντὸς ἀξία λέγει Σεύθης· ⁴ χειμῶν γὰρ εἴη, καὶ ἔτε οἴκαδε ἀποπλεῖν ⁵ τῷ βελομένῳ δυνατὸν εἴη, διασενέας τε ⁶ ἐν φιλίᾳ ἔχουσιν τ' εἴη, εἰ δέοι ὠνεμένους ζῆν. ἐν δὲ τῇ πολεμίᾳ διατρίβειν καὶ τρέφεσθαι ἀσφαλέστερον μετὰ Σεύθῃ, ἢ μόνους· ὄντων ἀγαθῶν τοσούτων· εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, ⁷ εὖρημα ἐδόκει εἶναι· ⁸ Ἐπὶ τέτοις εἶπε Ξενοφῶν, Εἰ τις ἀντιλέγει, λεγέτω· εἰ δὲ μή, ⁹ ἐπιψηφίζεοδε ταῦτα. Ἐπεὶ δὲ ἔδεις ἀντέλεγεν, ἐπιψηφίσαντο, καὶ ἔδοξε ταῦτα. Εὐθύς δὲ Σεύθῃ εἶπεν ὅτι συστρατεύσοιτο αὐτῷ.

Secundum hæc cuique facta, qui quidem vellet, dicendi potestas; Atque multi pariter dixerunt, Seuthen quantivis æstimanda proponere: hyemem enim adesse, neque domum navigare, qui vellet, posse: neque fieri posse ut in amicorum regione permanerent, iis si vivendum sit quæ coëmerent: at in hostili agro commorari eos & ali posse tutius cum Seuthe, quàm si soli sint; cum tot se offerant commoda: quod si insuper stipendium acciperent, lucri id loco fore videbatur. Post hæc Xenophon, Si quis, ait, quidquam velit contradicere, proferat: sin autem, suffragiis hæc comprobate. Cum nemo contradiceret, ea suffragiis comprobârunt, atque decretum de his factum est. Statimque Seuthæ narrat Xenophon, velle eos unâ cum ipso expeditionem suscipere.

εἴη δώδεκα ἡμερῶν ἀπὸ θαλάττης ὁδόν, &c.

¹ Μετὰ ταῦτα] Edit. Steph. exhibet Μετὰ δὲ ταῦτα, &c.

² Ἐδίδοτο] Vide p. 481. n. 4.

³ Κατὰ ταῦτα] Vulgo κατὰ ταῦτα. quam si scripturam mavis, phrasis exponenda videtur in his utique conditionibus, quas proposuit Seuthes. Muret. mavult κατὰ ταῦτα. Add. p. 338. n. 4. & p. 439. n. 5.

⁴ Χειμῶν γὰρ εἴη] MS. Eton. representat χειμῶν μὴ γὰρ, &c.

⁵ Τῷ βελομένῳ] Idem MS. τῷ τέτῳ βελομένῳ, &c.

⁶ Ἐν φιλίᾳ] Adi sis p. 488. n. 3. Porro, pro εἴη, quod mox sequitur, MS. Eton. dat. ἦν. Malé.

⁷ Εὖρημα] Vide p. 136. n. 3. Hesych. & Phavor. Εὖρημα, ἐπιτυχία. Adpositè ad hunc locum.

⁸ Ἐπὶ τέτοις] Consule p. 284. n. 4. & p. 439. n. 5.

⁹ Ἐπιψηφίζεσθε] Sic partim ex MS. Eton. partim ex conjecturâ rescripsi. In MS. Eton legitur, ἐπιψηφίζεσθω. In libris editis, ἐπιψηφίζετε, & paulò post, ἐπιψηφίσαν, quod in ἐπιψηφίσαντο, priori emendationi congruenter, mutandum est. Rectè autem ita scripsisse nos, docebit discrimen illud inter activam & mediam verbi huius formam, quod indicavimus suprâ p. 434. n. 2. & alibi. Porro, Noster infrâ, huius ubi decreti meminit, verbo medio

Μετὰ τὸτο οἱ μὲν ἄλλοι κατὰ τάξεις ἐσκήνησαν· στρατηγοὺς δὲ καὶ λοχαγοὺς ἐπὶ δεῖπνον Σεύθης ἐκάλεσε, πλησίον κώμην ἔχων. Ἐπεὶ δ' ἐπὶ θύραις ἦσαν, ὡς ἐπὶ δεῖπνον ἰόντες, ἦν τις Ἡρακλείδης Μαρωνεΐτης· ἕτος προσίων ἐνὶ ἐκάστῳ, ἕξινας ὥλο ἔχειν τι δύναι Σεύθην, πρῶτον μὲν πρὸς Παριανὸς τινας, οἱ παρήσαν Φιλίαν διαπραξόμενοι² πρὸς Μήδοκον τὸν Ὀδρυσσῶν βασιλέα, καὶ δῶρα ἄγοντες αὐτῷ τε καὶ τῇ γυναικὶ, ἔλεfen ὅτι Μήδοκος μὲν ἄνω εἴη δώδεκα ἡμερῶν ἀπὸ θαλάττης ὁδόν· Σεύθης δὲ, ἐπεὶ δὴ τὸ στρατεύμα τὸτο εἴληφεν, ἄρχων ἑσπίο ἐπὶ θαλάττῃ γεΐτων ἔν ὧν, ἱκανώτατος ἔσαι ὑμᾶς καὶ εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν· ἦν ἔν σωφρονῆτε, τέτῳ δώσετε ὅ, τι ἀγέτε· καὶ ἄμεινον ὑμῖν³ διακείσεται, ἢ ἂν Μηδόκῳ τῷ πρῶτῳ οἰκῇνι δῶτε.

Post hæc alii quidem secundum ordines suos tabernacula posuerunt: duces verò & præfectos cohortium ad cœnam invitavit Seuthes, qui tum vicum, qui propè aberat, tenebat. Et cum jam ad portas adessent, tanquam ad cœnam ingressuri, Heraclides quidam ibi erat Maronites: is singulos adgressus, quos habere arbitraretur, Seuthæ quod donarent, primum quidem Parianos quosdam, qui amicitia cum Odryssarum rege Medoco ineundæ causâ venerant, ac tum ipsi tum uxori ejus munera adferebant, dicebat Medocum esse in regione superiori, quæ duodecim dierum itinere à mari abesset; Seuthen, posteaquam copias has accepit, regioni ad mare pertinenti imperaturum: finitimus igitur cum fuerit, vobis & prodesse & obesse plurimum poterit: quapropter si sapitis, huic dabitis quidquid adfertis: ac aptius certe in rem vestram collocabitur, quàm si Medoco procul hinc habitanti do-

medio utitur: πάντες μὲν ἰλέγυτε σὺν Σεύθῃ ἵεναι, πάντες δ' ἐπιψηφίσασθε ταῦτα. Hanc scripturam Cl. etiam Kussaro placuisse tandem inveni.

[Ἦν τις Ἡρακλείδης, &c.] Demetrius (qui dicitur) Phaler. sect. 156. Καὶ κατήγοροι δὲ, inquit, ἀποκεκρυμμέναι ἐνίοτε ὁμοιοῦνται χάρισιν· ὥσπερ παρὰ Ξενοφῶνι ὁ Ἡρακλείδης, ὁ παρὰ τῷ Σεύθῃ, προσίων τῷ συνδείπνῳ ἐκάστῳ, καὶ πεῖθον δαρεῖσθαι Σεύθει, τις ἔχει· ταῦτα γὰρ ἔχασιν τινὰ ἐμφαίνει, καὶ κατήγοροι εἰσὶν ἀποκεκρυμμένοι. Athen. l. 6. c. 13. Αἱ θαρχίδης δ' ἐν τῇ

τριακοστῇ τῇ ἱστορίῳ, Αἰρήσιππος, φησὶν, ὁ Σπαρτιάτης, ἀνθρῶπος ὁ μάλιστα φαῦλος, ἕτε δοκῶν χρηστὸς εἶναι, πιθανὸν δ' ἔχον ἐν κολακείᾳ λόγον, καὶ θεραπεύσαι τὰς εὐπόρους μέχρι τῆς τύχης δεινός. Τοιοῦτος ἦν καὶ Ἡρακλείδης ὁ Μαρωνεΐτης (sic enim apud hunc scribitur) ὁ Σεύθῃ (reponere ocyus Σεύθῃ) ἑσπίων βασιλῆως κόλαξ, ἔμνημονεύει Ξενοφῶν ἐν ἑβδόμῃ Ἀναβάσει.

2 Πρὸς Μήδοκον τὸν, &c.] Sic MS. Eton. & Muret. Vulgo, πρὸς Μήδοκον τῶν, &c.

3 Διακείσεται] MS. Eton. & vet. quædam edit. dant διακείσεται.

¹ Τύτης μὲν ἔτιωσ' ἐπειθευ. Αὐτῷ δὲ Τιμασίῳ τῷ Δαρδανεῖ προσελθὼν, ἐπεὶ ἤκεν αὐτῷ εἶναι καὶ ἐκπώματα καὶ τάπηδας βαρβαρικάς, ἔλεγεν ὅτι ² νομίζοιτο, ὅποτε ἐπὶ δεῖπνον καλέσαι Σεύθης, δωρεῖσθαι αὐτῷ τὰς κληθέντας· ἔτοσὶ δ' αὖν ³ μέγας ἐνθάδε γένηται, ἱκανὸς εἶναι σε καὶ οἴκαδε καλέσειν, καὶ ἐνθάδε πλέσιον ποιῆσαι. Τοιαῦτα ⁴ πρὸ μνηστο, ἐκάστῳ προσίαν. Προσελθὼν δὲ καὶ Ξενοφῶνι, ἔλεγε, Σὺ καὶ πόλεως μεγίστης εἶ, καὶ παρὰ Σεύθῃ τὸ σὸν ὄνομα μέγιστον ἐστὶ· καὶ ἐν τῇδε τῇ χώρᾳ ἴσως ⁵ ἀξιώσεις καὶ τεῖχη λαμβάνειν, ὥσπερ καὶ ἄλλοι τῶν ὑμετέρων ἔλαβον, καὶ χώραν ἄξιον εἶναι σοὶ καὶ μεγαλοπρεπέστατα τιμῆσαι Σεύθην. Εὖνυς δὲ σοὶ ὦν παραινῶ· εὐ οἶδα γὰρ ὅτι ὅσῳ αὖν μείζω τέτων δωρήσῃ, τοσέτω μείζω ὑπὸ τέτρεσσιν ἀγαθὰ πείσῃ. Αἰκῶν ταῦτα ὁ Ξενοφῶν, ἠπόρει· ἔ γὰρ διαβεβήκει ἔχων ἐκ Παρίε, εἰ μὴ παῖδα καὶ ὅσον ἐφόδιον.

netis. Atque iis *hoc* ita persuasit. Deinde ad Timasionem Dardanum cum accessisset, quod audierat eum habere tum pocula tum tapetes barbaricos, in more esse aiebat, ut si quando ad cenam aliquos vocet Seuthes, vocati munera *quædam* ipsi donent: is autem si magnus hic fuerit, vel restituere te in patriam, vel hic locupletem facere poterit. Hujusmodi eos adfatu ambiebat, singulos adgressus. Ad Xenophontem quoque cum accessisset, Tu & maximâ, inquit, ex urbe *ortus* es, & nomen tuum apud Seuthen maximum est: fortassis etiam hæc in regione tum oppida voles, tum agrum obtinere, quemadmodum & alii vestrum obtinuerunt: quamobrem te dignum fuerit, magnificentissimis muneribus Seuthen ornare. *Hoc* certè tibi consilii do, ut qui *sim* erga te benevolus: novi enim futurum ut quantò ampliora, quam horum *fuerint*, munera donaveris, tantò amplioribus ab hoc beneficiis adficiare. Hæc cum audierat Xenophon, hæsitabat: nec enim, cum è Pario trajecerat, quidquam habebat, nisi puerum & ad viaticum quantum pecuniæ satis esset.

¹ Τύτης μὲν ἔτιωσ' Idem MS. Τέτρεσσιν, μὲν ἂν, &c.

² Νομίζοιτο] *Phavor.* Νομίζεται αὐτῷ τὸ νομίμως πράττεται—νόμιμόν ἐστι. Sic supra paulò p. 517. τὰ νομιζόμενα sunt, quæ in more institutaque erant posita. Cæterum, moris fuisse Thracum ut acciperent

munera potiùs quàm darent, scribit etiam *Thucyd.* l. 2. c. 97.

³ Μέγας] Vide p. 495. n. 3.

⁴ Πρὸ μνηστο] *Suid.* & *Phavor.* Πρὸ μνηματι, προξενῶ; προμνηστεύομαι. De προξενῶ vide p. 467. n. 7.

⁵ Αξιώσεις] *Leuncl.* vertit mereris: quod *Amas.* est voles.

¹ Ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον ἐπὶ τὸ δεῖπνον, τῶν τε Θρακῶν οἱ κράτιστοι τῶν τότε παρόντων, καὶ οἱ στρατηγοὶ, καὶ οἱ λοχαγοὶ τῶν Ἑλλήνων, ² καὶ εἴ τις πρεσβεία παρῆν ἀπὸ πόλεως, τὸ δεῖπνον μὴ ἦν καθημένοις κύκλῳ· ἔπειτα δὲ τρίποδες εἰσπυλίσθησαν πᾶσιν· ³ ἔτοιοι δ' ὅσον εἴκοσι, κρεῶν μεσσοὶ νενεμημένων, καὶ ἄρτοι ⁴ ζυμίται μεγάλοι προσπεπερονημένοι ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασιν. Μάλιστα δὲ ⁵ αἱ τράπεζαι κατὰ τὰς ξένους αἰεὶ ἐτίθεντο· νόμος γὰρ ἦν. Καὶ πρῶτος τὸτο ἐποίει Σεύθης· ἀνελόμενος τὰς παρακειμένους αὐτῷ ἄρτους, ⁶ διέκλα κατὰ μικρὸν, καὶ ⁷ διεξήρπλει οἷς

Ubi ad cœnam ingressi fuissent, & Thracum qui tum aderant præstantissimi, & Græcorum duces cohortiūque præfecti, & si qui ab urbe *aliquā* legati aderant, cœna iis in orbem sedentibus erat *parata*: deinde tripodes omnibus adlati erant; hi *numero erant* ferè viginti, carnibus divisis pleni; panisque fermentati magni carnibus adfixi erant. In primis autem fercula semper juxta hospites ponebantur: nam *is genti huic* mos erat. Ac Seuthes hoc primus faciebat; Cùm panes juxta se sitos sumpsisset, eos minutim frangebat, & hinc indè jaciendo dividebat quibus

¹ Ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον, &c.] *Athen.* l. 4. c. 13. Θρακίων δὲ δεῖπνον μνημονεύει Ξενοφῶν ἐν ἐκτῇ (reponere, ἐξδόμῃ) Ἀναβάσεως, τὸ παρὰ Σεύθῃ διαγράφων συμπόσιον ἐν τέτοιοις. Ἐπειδὴ δὲ εἰσῆλθον ἐπὶ τὸ δεῖπνον κ. τ. λ. De ratione verò veterum auctorum verba citandi, quam *Athen.* alique sequuti sunt vide pag. 301. n. 4. & alibi.

² Καὶ εἴ τις πρεσβεία] Vide p. 355. n. 5. de vi particulæ εἴ: & p. 388. n. 3 & p. 67. n. 3. de πρεσβεία.

³ Οὔτοι δ' ὅσον εἴκοσι.] Lectionem hanc adnoscit *Athen.* l. 2. c. 10. Καὶ Ξενοφῶν δ' ὁ μυθικώτατος, ἐν ἐξδόμῃ Ἀναβάσεως γράφει, τρίποδες εἰσπυλίσθησαν πᾶσιν· ἔτοιοι δ' ὅσον εἴκοσι, &c. Idem similiter l. 4. c. 13. In *MSto* *Eton.* legitur ἔτοιοι δ' ἦσαν κρεῶν, &c. Et illud εἴκοσι in aliis vet. cod. deesse testatur *Steph.*

⁴ Ζυμίται] *MS.* *Eton.* ζυμῆτες.

Etymol. m. etiam Ἐκ τῆς ζύμης, ζυμῆτης, ἄρτοι ποιοῦς· οἷον ἄρτοι ζυμῆται, οἱ μεγάλοι. Respicit, opinor, hunc *Xen.* locum. At *J. Poll.* l. 6. segm. 32. habet ἄρτοι ζυμίται; sic enim ibi scribitur, nec non l. 6. segm. 62.

⁵ Αἱ τράπεζαι.] *Amas.* & interpretes *Athen.* vertunt *mensæ*: minùs rectè; nisi vox *mensæ* sit ipsis posita pro *fercula*, vel *lances*; nam eam sic exponit. *Cl. Burman.* ad *Petron.* Satyr. p. 157. *J. Poll.* l. 6. segm. 84. Τράπεζας δὲ ἐκάλεον καὶ τὰ σιτία, τὰ ἐπ' αὐτῶν τιθέμενα. ubi lege quæ notârunt *Jung.* & *Seb.*

⁶ Διέκλα] In lexicis stat ἀδεσπότης.

⁷ Διεξήρπτει.] *MS.* *Eton.* *Athen.* & edit. quædam vet. ἐξήρπτει. In quibus tamen reperitur διεξήρπτει paulò infrà: nisi quòd apud *Athen.* scribatur διεξήρπτεῖν.

αὐτῷ ἑδοκεῖ· καὶ τὰ κρέα ὡσαύτως, ὅσον μόνον γεύσασθαι ἑαυτῷ
καταλιπών. Καὶ οἱ ἄλλοι δὲ ¹ κατὰ ταῦτα ἐποίουν, καθ' ἑς
αἱ τράπεζαι ἕκαστος. Ἀρκάς δὲ τις ² Ἀριστος ὄνομα, Φαλαῖν
δεινός, τὸ μὲν διαρρήπτειν ³ εἶα χαίρειν, λαβὼν δὲ εἰς τὴν χεῖρα
ὅσον τριχοίνικον ἄρτον, καὶ κρέα θέμενος ἐπὶ τὰ γόνατα, ἐδείπνει·
κέρατα δ' οἶνε ⁴ περιέφερον, καὶ πάντες ἐδέχοντο· ὁ δ' Ἀριστος,
ἐπεὶ παρ' αὐτὸν φέρων τὸ κέρας ὁ οἰνοχόος ἦν, ⁵ εἶπεν, ἰδὼν
τὸν Ξενοφῶνα ἔκτερι δειπνῶντα, Ἐκείνῳ, ἔφη, δός· σχολάζει
γὰρ ἡδὴ, ἐγὼ δ' ὅτι πω. Ἀκύντας ὁ Σευθῆς τὴν Φωνήν, ἡρώτα
τὸν οἰνοχόον τί λέγοι. Οὗ δὲ οἰνοχόος εἶπεν· Ἑλληνίζειν γὰρ
ἠπίεσται. ⁷ Ἐνταῦθα μὲν ἡδὴ γέλως ἐγένετο.

Ἐπεὶ δὲ πρὸς χώρει ⁸ ὁ πότος, εἰσῆλθεν ⁹ ἀνὴρ Θραῶξ, ἵππον
ἔχων λευκόν· καὶ λαβὼν κέρας μεσὸν, εἶπε, Προπίνω σοι, ὦ

ipſi viſum eſt; itidémque carnes *dividebat*, eâ tantùm portione ſibi relictâ, quæ ad guſtandum *fatis eſſet*. Alii etiam, juxta quos fercula ſita eſſent, his ſimilia faciebant. Arcas verò quidam, cui nomen Ariſtus, admodum vorax, *cibaria* diſjiciendi ritum præ-
termittebat, ſumptoque in manum pane trium chœnicum, & carnibus in genua impoſitis, cœnabat: vini autem cornua cir-
cumferebant, omnésque accipiebant: ſed Ariſtus ille, ubi ad eum pincerna cornu ferens veniſſet, dixit, intuitus Xenophontem non ampliùs cœnantem, Illi tradito: nam illi jam otium eſt, at mihi nondum. *Eam* vocem cùm audiſſet Seuthes, pincernam inter-
rogabat quid ille diceret. Et *rem* narrabat pincerna: quippe Græcè loqui callebat. Ibi jam riſus factus eſt.

Cùm autem potatio procederet, Thrax quidam ingreſſus eſt, equum album ducens: & ſumpto cornu pleno, Propino, inquit,

¹ Κατὰ ταῦτα] Quidni & hîc, uti ſuprà p. 517. ſcripſerit aliquis κατὰ ταῦτα, &c.

² Ἀρις@] Apud *Athen.* loco cit. ſcribitur Ἀρύτας.

³ Εἶα χαίρειν] Elegante hâc phraſi utitur *Æſchin.* dial. 2. ſect. 38. Ἀλλὰ τάττες μὲν τὰς λόγους, ἦν δ' ἐγὼ, ἐάσομεν χαίρειν, i. e. *miſſos faciemus*. Et *Platon* in *Phæd.* p. 49. edit. *Franc.* — εἴωσα χαίρειν τὸ σῶμα, &c.

⁴ Περιέφερον] *Scil.* miniſtri. Vide p. 515. n. 5. & p. 519. n. 5.

⁵ Εἶπεν — ἔφη] *Adi* p. 492. n. 6.

⁶ Οὕτω] *MS.* *Eton.* ὁ δέπω. Sed *Athen.* loco cit. receptam lectio-
nem præſtat.

⁷ Ἐνταῦθα μὲν ἡδὴ γέλως ἐγένετο] In *MSto* *Eton.* deſunt. In *Athenæo* reperiuntur.

⁸ Ὁ πότος.] Vide p. 135. n. 1.

⁹ Ἀνὴρ Θραῶξ] *Adi* p. 244. n. 9.

Σεύθη, καὶ τὸν ἵππον τέτον δωρεῖμαι, ἐφ' ἧ καὶ διώκων ὃν ἂν ἐθέλεις, αἰρήσεις, καὶ ἀποχωρῶν ἢ μὴ δείσης τὸν πολέμιον. Ἄλλος παῖδα ἀγαγὼν, ἔτως ἐδωρήσατο προπίνων, καὶ ἄλλος ἱμάτια τῇ γυναικί. Καὶ Τιμασίων προπίνων ἐδωρήσατο Φιάλην ἀργυρᾶν, καὶ τάπηδα ἀξίαν δέκα μνῶν. Γνήσιππος δὲ τις Ἀθηναῖος ἀναστὰς εἶπεν ὅτι ἀρχαῖος εἴη νόμος κάλλιστος, τὸς μὴ ἔχοντας διδόναι τῷ βασιλεῖ τιμῆς ἕνεκα· τοῖς δὲ μὴ ἔχουσι διδόναι τὸν βασιλέα· ἵνα καὶ γὰρ, ἔφη, σοὶ ἔχω δωρεῖσθαι καὶ τιμᾶν. Οὗ δὲ Ξενοφῶν ἠπορεῖτο ὅ, τι ποιήσοι· καὶ γὰρ ἐτύλχανεν, ὡς τιμώμενος, ἐν τῷ πλεθυσιαίᾳ δίφρῳ Σεύθη καθήμενος. Οὗ δὲ Ηρακλείδης ἐκέλευσεν αὐτῷ τὸ κέρας ὀρεῖσθαι τὸν οἶνοχόον. Οὗ δὲ Ξενοφῶν (ἥδη γὰρ ὑποπεπωκώς ἐτύλχανεν) ἀνέστη θαρρῶρά λέως δεξάμενος τὸ κέρας, καὶ εἶπεν, “³ Εγὼ δέ σοι,

tibi, Seuthe, & equum hunc dono, quo *velut* & persequens quemcunque voles, capies, & retrocedens hostem nequaquam metuas. Alius puerum, quem adduxerat, ita Seuthæ donabat propinans, & alius vestimenta in usum uxoris. Et Timasion ei propinans argenteam phialam, ac tapete minis decem æstimandum, donabat. Et Athenientis quidam Gnesippus surgens priscum esse morem aiebat pulcherrimumque, ut ii, qui *quid* habeant, regi *aliquid* honoris causâ dent; iis verò, qui nihil habeant, rex *ipse aliquid* det: ut ego quoque, inquit, habeam quod tibi donem, & quo tibi honorem reddam. At Xenophon quid faceret dubitabat; etenim, ut *vir* honoratus, in sella Seuthæ proximâ sedebat. Jamque Heraclides pincernæ mandârat, ut ei cornu porrigeret. Et Xenophon (quippe qui jam paulò largiùs bibisset) accepto cornu confidenter surrexit, atque hæc verba fecit, “Ego

1 ἠπορεῖτο ὅ, τι.] MS. Eton. ἠπορεῖτο, τι, &c. Sed nil mutandum. Similiter *Herodot.* l. i. c. 47. — ἐπειρωτῶντας ὅ, τι ποιεῖν τυγχάνοι ὅ, &c. Et sic alibi sæpè alii.

2 ὑποπεπωκώς.] *Schol. ad Aristoph.* *Λυσιστ.* v. 396. ὑποπεπωκῶτα exponit μεθύσας· ὑποπίνειν γὰρ, μεθύσκεσθαι. Sic & *Suid.* Pessimè in plerisque libris legitur ὑποπεπιωκώς. Idem mendum in alia tum Xenophontis tum aliorum auctorum invasit loca. Vide sis *Leopard.* emendat.

1. 9. c. 23.

3 Εγὼ δέ σοι, ὦ, &c.] *Æschinem* condiscipulum suum imitatus est Noster, qui auctore *Laërt.* l. 2. segm. 34. Socratem sic adloquutus est, Πένης εἰμὶ, καὶ ἄλλο μὲν ἔχω, δίδωμι δέ σοι ἱμαῖόν. Similiter *Seneca de Benef.* l. i. c. 8. Socrati cum multa multi pro suis quisque facultatibus offerrent; *Æschines* pauper auditor, Nihil, inquit, dignum te quod dare tibi possim, invenio. — Itaque dono tibi quod unum habeo, me ipsum. —

U u u z

Vides,

“ ὦ Σεύθη, δίδωμι ἑμαυτὸν καὶ τὰς ἐμὰς τέττας ἑταίρους, φίλους
 “ εἶναι πρὸς καὶ εὐδέναν ἀκοντα, ἀλλὰ πάντας ἱ μᾶλλον
 “ ἐμὲ σοὶ βελομένους φίλους εἶναι. Καὶ νῦν πάρευσιν εὐδέν σε
 “ προσαιῖντες, ἀλλὰ καὶ προσέμενοι καὶ πονεῖν ὑπὲρ σε καὶ
 “ προκινδυνεύειν μεθ’ ὧν, ἂν οἱ θεοὶ θέλωσι, πολλὴν χώραν
 “ τὴν μὲ ἀπολήψῃ, παλῶσαν ἔσαν, τὴν δὲ κτήσῃ πολλὰς δὲ
 “ ἵππους, πολλὰς δὲ ἀνδράς καὶ γυναῖκας καλὰς κτήσῃ, ἔς τε
 “ ληΐζεσθαι δεήσει, ἀλλ’ αὐτοὶ φέροντες παρέσονται πρὸς σε
 “ δῶρα. ² Ἀναστὰς ὁ Σεύθης συνεξέπιε, καὶ συγκατεσκεδάσατο

“ verò, Seuthe, meipsum tibi do meosque hos socios, ut fidi si-
 “ mus amici: neque horum quemquam invitum tibi do, sed om-
 “ nes eo animo, ut magis etiam, quàm ipse sim, tibi esse amici
 “ velint. Ac jam adsunt, non ità sanè ut à te quidquam petant,
 “ sed etiam cupidi tum labores tum pericula tuâ causâ subeundi;
 “ quorum operâ, diis volentibus, regionem amplam partim re-
 “ cuperabis, quippe quæ patria sit, aliam acquires: multos præ-
 “ terea equos, viros multos mulierisque pulchras acquires, quos
 “ prædari non necesse erit, sed ipsimet ad te dona ferentes ade-
 “ runt. Tum surgens Seuthes simul cum eo bibit, & cornu in

Vides, inquit idem auctor, quomodo animus inveniat liberalitatis materiam, etiam inter augustias.

1 Μᾶλλον ἑμὲ] MS. Eton. dat μᾶλλον ἔτι ἑμὲ.

2 Ἀναστὰς ὁ Σεύθης, &c.] Sic libri editi, quos vidi, omnes. Athen. paulò aliter — Καὶ ὁ Σεύθης ἀναστὰς συνέπιε, καὶ, &c. ut ineditis Xenoph. exemplaribus. MS. Eton. — συγκατεσκεδάσατο μετὰ τῶτο κέρα. Suidas: Κατεσκεδάζειν Γενική· Εὐθὺς ἢν Θρακίον ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα, ὅταν πῶσι τὸ οἶνον οἱ συμπόται ὅσον δύνωνται, τὸ λοιπὸν τὸ οἶνον καταχέωσι κατὰ τὰ ἱμαλίων τὴν συμπόλιν ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάζειν. Οὕτω Ξενοφῶν ἐν τῇ ζ' τῆς 3 Κέρει Ἀναστάσεως. Μένουσαι γὰρ καὶ ὁ μέγας Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις. Καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν λέγει· Ἀναστὰς ὡς εὐθύς συνέπιε, καὶ συγκατεσκεδάσατο τὸ μετ' αὐτὸ κέρα. Pessimè ὡς εὐθύς, pro ὁ Σεύθης. Sed & quæ sequuntur sic

legenda putat Clar. Kuster. — συνέ-
 ξέπιε, καὶ συγκατεσκεδάσατο εἰς τὰς
 μετ' αὐτὸ τὸ κέρα. Opinor, rectè.
 Nisi mavis — συγκατεσκεδάσατο κατὰ
 τὰς μετ', &c. Leuncl. autem legit
 συγκατεδάσατο τῶ, &c. atque adeò
 vertit — Et illi, qui proximus ab ipso
 erat, partem porrigebat. Celeber.
 etiam Grammius hoc verbum ex
 Eustathio in textum restituendum
 censuit. Sed magis mihi placet
 verbum vulgatum, tum quòd ad-
 ferat id Suidas, tum quòd Plato
 etiam morem illum vinum effun-
 dendi tangat de Leg. l. i. ferè me-
 dio: Σκύβαι δὲ καὶ Θρακίαι ἀκράτω
 παντάπασιν χρώμενοι, γυναῖκες τε καὶ
 αὐτοὶ, καὶ κατὰ τὰ ἱμαλίων καταχέομε-
 νοι, καλὸν καὶ εὐδαιμον ἐπιπιδεῦμα ἐπι-
 τηδεῖν νομοίκασι. Hæc Platonis
 verba (mutato tantum, uti sit, ἀκρά-
 τω in ἀκραλοποσίαις) exscripsit A-
 thenæus l. io. c. 8. extremo.

τῷ μετ' αὐτῶ τὸ κέρας. Μετὰ ταῦτα εἰσῆλθον Κερασκηνῶται, οἱ σημαίνουσιν αὐλοῖς τε καὶ σάλπιγγιν ¹ ὠμοβοῖναις, ² ῥυθμῶς τε καὶ οἶον ³ μαγάδι σαλπίζουτες. Καὶ αὐτὸς Σεύθης ἀναστὰς ἀνέκραγέ τε πολεμικόν, καὶ ἐξήλατο, ὥσπερ βέλος φυλαττόμενος, μάλα ἐλαφρῶς. Εἰσῆσαν δὲ καὶ γελωτοποιοί.

Ὡς δ' ἂν ἥλιος ἐπὶ δυσμαῖς, ἀνέστησαν οἱ Ἕλληνες, καὶ εἶπον ὅτι ὥρα εἴη ⁴ νυκτοφύλακας καθιστάναι, καὶ σύνθημα παραδιδόναι. Καὶ Σεύθην ἐκέλευον παραγγεῖλαι ⁵ ὅπως εἰς τὰ Ἑλληνικὰ στρατόπεδα μηδεὶς τῶν Θρακῶν εἴσεισι νυκτός· ⁶ οἳ τε γὰρ πολεμιοὶ Θραῖκες ἡμῖν, καὶ ὑμεῖς οἱ φίλοι. Ὡς δ' ⁷ ἐξήσαν, συνανέστη ὁ Σεύθης, ⁸ οὐδὲν τι μεθύοντι εἰκνώς·

eum, qui unà cum ipso erat, effudit. Post hæc ingressi sunt Cerasuntæi, qui tibiis ac tubis è crudo bovis corio factis signum dant, in numerum & tanquam magade tubis canentes. Ac Seuthes ipse surgens, bellicum quiddam vociferabatur, &, quasi telum vitaret, agiliter admodum exsiliabat. Ingressi sunt & joculatores.

Jam verò sole se inclinante, surrexerunt Græci, ac tempus esse aiebant nocturnos excubitores constituendi, & tesseram dandi. Hortabantur etiam Seuthen ut *suis* denuntiaret nè quis Thracum noctu Græcorum castra ingrederetur: sunt enim, aiebant, tam hostili in nos animo Thraces, quàm vos amici. Posteaquam egrederentur, *etiam* Seuthes unà cum ipsis surgebat, ebrio re

1 ὠμοβοῖναις] In quibusdam libris malè scribitur ὀμοβοῖναις, in *Athen. ὠμοβοῖναις*. Ad. fis p. 322. n. 2.

2 Ρυθμῶς] Vide p. 426. n. 4.

3 Μαγάδι] MS. Eton. μεγάδιν. *Athen. l. 4. c. ult.* Ο δὲ μάγαδις καλέμεται αὐλὸς, ὃ καὶ παλαιομάγαδις ὀνομαζόμενον, ἐν ταυτῷ ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται — Οἶδα δὲ ὅτι καὶ μάγαδις ὄργανόν ἐστιν ἰνδατὸν, καθάπερ καὶ κιθάρα, λύρα, βάρβιλον. Adde *J. Poll. l. 4. segm. 61. & Menys. lect. Attic. l. 4. c. 20.*

4 Νυκτοφύλακας] Consule p. 508. n. 3.

5 Ὅπως — μηδεὶς — εἴσεισι] *Sicrb.*

dicendum fuisse suspicatur εἰσῆν vel potiùs εἰσίοι, non εἴσεισι. Sed cum εἴσεισι vicem futuri indicativi repræsentet, nihil mutandum videtur. Eadem constructione utitur *Aristoph. Neφ. v. 256.* — ὅπως μὴ δυσετέ.

6 Οἳ τε γὰρ, &c.] Supple, ἔφασαν vel ἔλεγον — & vide p. 281. n. 5. Cæterum, in MSto Eton. sic se habet locus — ὥστε γὰρ Θραῖκες (ομιττο πολεμιοὶ) ὑμῖν καὶ ἡμῖν, &c.

7 Εξήσαν] Idem MS. exhibet ἀνέστησαν.

8 Οὐδὲν τι] MS. Eton. οὐδὲν τι, Malé. Vide p. 470. n. 1.

Εξελθὼν δ' εἶπεν, ¹ αὐτὲς τὰς στρατηγὰς ἀποκαλέσας, ὧν
 ἄνδρες, οἱ πολέμιοι ἡμῶν ἐκ ἴσασί πω τὴν ² ἡμέραν συμμα-
 χίαν· ἢν ἔν ἐλθωμεν ἐπ' αὐτὰς πρὶν φυλάξασθαι ὥστε μὴ ληφ-
 θῆναι, ἢ παρασκευάσασθαι ὥστε ἀμύνασθαι, μάλιστα ἂν λά-
 βοιμεν χρήματα καὶ ἀνθρώπους. Συνεπῆνεν ταῦτα οἱ στρατηγοί,
 καὶ ἡγεῖσθαι ἐκέλευον. Ο δ' εἶπε, Παρασκευασάμενοι ἀναμε-
 νεῖτε· ἐγὼ δ', ὁπότεν καιρὸς ³ εἴη, ἥξω παρ' ὑμᾶς· καὶ τὰς
 πελίαςας καὶ ὑμᾶς ἀναλαβὼν, ἡγήσομαι σὺν τοῖς θεοῖς.
 Καὶ ὁ Ξενοφὼν εἶπε, Σκέψαι τοίνυν, εἴπερ νυκτὸς πορευσόμεθα,
 εἰ ὁ Ἑλληνικὸς νόμος κάλλιον ἔχει· μεθ' ἡμέραν μὲν γὰρ ἐν
 ταῖς πορείαις ⁴ ἡγεῖται τῶ στρατεύματι, ὁποῖον αἰεὶ πρὸς τὴν
 χώραν συμφέρει, ἂν τε ὀπλιτικόν, ἂν τε ἵππικόν· νυκτὶ
 δὲ νόμος τοῖς Ἑλλήσιν ἐστὶν ἡγεῖσθαι τὸ βραδύτατον· ἔτω γὰρ
 ἥκιστα διασπᾶται τὰ στρατεύματα, καὶ ἥκιστα λαμβάνουσιν ἀπο-
 διδράσκοντες ἀλλήλους· ⁵ οἱ δὲ διασπασθέντες πολλάκις καὶ

nulla similis. Et cū exiisset, vocatis ad se ducibus ipsis, Nec-
 dum, viri, inquit, hostes nostri de societate inter nos initā quid-
 quam sciunt: quare si in eos invaserimus, priusquam sibi nē ca-
 piantur caverint, velad nos propulsandos se paraverint, sic maximē
 capiemus opes atque homines. Hæc duces suā sententiā compro-
 babant, atque ut in hostem duceret hortabantur. Et ille, Ubi vos,
 inquit, ad iter faciendum paraveritis, expectate; atque ego, cū
 opportunum fuerit, ad vos veniam: peltastisque & vobis adsump-
 tis itineris, diis juvantibus, dux ero. Et Xenophon, At confi-
 deres velim, inquit, si quidem iter noctu nobis faciendum erit, an
 mos Græcus sit melior quā vester: nam interdū exercitum in
 itineribus faciendis, eā semper pergen di ratione institutā quæ ad
 locum convenit, antecedere solet vel gravis armatura vel equita-
 tus; noctu verò moris Græcorum est ut pars exercitus tardissima
 præcedat: nam ita copię minimē distrahuntur, minimèque fieri
 potest ut alii ab aliis clam secedant: at partes exercitus distractæ

¹ Αὐτὰς.] Valet hic forsan μόνες.
 Vide p. 317. n. 6. & p. 131. n. 1.

² ἡμέραν.] Hanc lectionem
 expressit Amasæus. Vulgò legitur
 ὑμέτεραν.

³ Εἴη — παρ', &c.] MS. Eton.
³ — πρὸς. Sed nil mutandum.

⁴ ἡγεῖται.] Sic MS. Eton.
 Hactenus editi repræsentarunt ἡ-
 γεῖσθαι.

⁵ Οἱ δὲ διασπασθέντες, &c.] De-
 sunt hæc omnia in MS. Eton.
 quæ reperiuntur inter ἀλλήλους &
 καὶ ἀγνοῦντες.

περιπίπτουσιν ἀλλήλους, καὶ ἀγνῶντες κακῶς ποιεῖσι καὶ πάσχουσιν. Εἶπεν ἔν Σεύθης, Ορθῶς τε λέγετε, καὶ τῷ νόμῳ τῷ ὑμετέρῳ πείσομαι. Καὶ ὑμῖν μὲν ἡγεμόνας δώσω, τῶν πρεσβυτάτων τὰς ἐμπειροτάτας τῆς χώρας, αὐτὸς δ' ἐφείσομαι τελευταῖος, τὰς ἵππους ἔχων. ταχὺ γὰρ πρῶτος, ἂν δέη, παρέσομαι. ¹ Σύνθημα δ' εἶπον ² Ἀθηναῖοι κατὰ τὴν συγγένειαν. Ταῦτ' εἰπόντες ἀνεπαύοντο.

Ηνίκα δ' ἦν ἀμφὶ μέσας νύκτας, παρῆν Σεύθης, ἔχων τὰς ἱππέας τεθωρακισμένους, καὶ τὰς πελῃστας σὺν τοῖς ὅπλοις. Καὶ ἐπεὶ παρέδωκε τὰς ἡγεμόνας, οἳ μὲν ὀπλῖται ἡγῶντο, οἳ δὲ πελῃσται εἶποντο, οἳ δὲ ἱππεῖς ὠπισθοφυλάκην. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἦν, ὁ Σεύθης παρήλαυνεν ³ εἰς τὸ πρόσθεν καὶ ἐπήνεσε τὸν Ἑλληνικὸν νόμον· πολλὰ γὰρ ἔφη ⁴ νύκτωρ αὐτὸς, καὶ σὺν ὀλίγοις πορευόμενος, ἀποσπασθῆναι σὺν τοῖς ἵπποις

sæpè in se invicem incurrunt, & per ignorantiam lædunt & læduntur. Rectè dicitis, ait tandem Seuthes, atque vestro huius instituto parebo. Et vobis quidem duces dabo eos qui inter natu maximos regionis sunt hujus peritissimi; ipsi autem loco ultimo subsequar cum equitatu: quippe statim, si res poscat, in primâ acie adero. Tesseram autem dabant Athenienses propter cognationem. His dictis quievêre.

Cùm jam nox media adpetiisset, Seuthes aderat, cum equitibus loricatis, & cum peltastis armis instructis. Cùmque duces itineris dedisset, gravis armaturæ milites præcedebant, peltastæ sequebantur, à tergo agmen tutabantur equites. Cùm illuxisset dies Seuthes in frontem provectus est; Græcorumque adeò collaudavit institutum; sæpè enim accidisse aiebat ut ipse noctu, cùm vel exiguis cum copiis iter faceret, cum equitatu à pedibus divel-

¹ Σύνθημα] Adī p.472.n.7.

² Ἀθηναῖοι καὶ αἱ, &c.] MS. Eton. dat Ἀθηναίαν. quam scripturam sequutus, Minervam fuisse tesseram Binghamus versionis Anglic. auctor non indoctus autumavit. Ablancortius censuisse videtur ipsam vocem Ἀθηναῖοι tesserae loco propositam fuisse. At ejus potius, quæcunque tandem vox esset, auctores, opinor, erant Athenienses;

quippe quod Græci jam militarem operam Seuthæ navarent, qui Atheniensibus cognatione junctus erat: uti suprâ p.512. atque adeò munus hoc ipsis Græci cæteri minus inviderent.

³ Εἰς τὸ πρόσθεν] Vide p. 238. n. 7.

⁴ Νύκτωρ αὐτὸς, &c.] Sic suprâ p. 517. ἀξιώσω αὐτὸς ἔχειν. Adde p. 402. n. 2.

ἀπὸ τῶν πεζῶν· νῦν δὲ, ὥσπερ δεῖ, ἀθρόοι πάντες ἅμα τῇ ἡμέ-
ρᾳ φαινόμεθα. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ περιμένετε αὐτῶν, καὶ ἀναπαύεσθε·
ἐγὼ δὲ σκεψάμενός τι ἤξω. Ταῦτ' εἰπὼν ἡλαυνε δι' ὄρεας,
ὁδὸν τινα λαβὼν. Ἐπεὶ δ' ἀφίκετο εἰς χιόνα πολλήν, ἐσκέψατο
² ἐν τῇ ὁδῷ, εἰ εἴη ἰχνη ἀνθρώπων ἢ προηγόμενα ἢ ἐναντία.
Ἐπεὶ δὲ ἀτρίβῃ ἑώρα τὴν ὁδόν, ³ ἤκει ταχὺ πάλιν, καὶ ἔλεγε,
Καλῶς, ὦ ἄνδρες, ἔσται, εἰάν θεὸς θέλῃ· τὰς γὰρ ἀνθρώπων
λήσομεν ἐπιπεσούνης. Ἀλλ' ἐγὼ μὲ ⁴ ἡγήσομαι τοῖς ἵπποις,
ὅπως, ἂν τινα ἴδωμεν, μὴ διαφυγῶν σημήνῃ τοῖς πολεμίοις·
ὑμεῖς δ' ἔπεσθε· καὶ ἂν λειφθῆτε, τῷ σίβῳ τῶν ἵππων ἔπεσθε·
⁵ ὑπερβάντες δὲ τὰ ὄρη ἤξομεν εἰς τὰς κώμας πολλάς τε καὶ
εὐδαίμονας.

Ἡνίκα δὲ ἦν ⁶ μέσον ἡμέρας, ἦδη τε ἦν ἐπὶ τοῖς ἄκροις, καὶ
κατιδὼν τὰς κώμας, ἦκεν ἐλαύνων ⁷ πρὸς τὰς ὀπλίτας, καὶ

leretur: nunc, uti fieri oportet, simul atque illuxerit dies conferti
omnes conspiciamur. At vos hīc me expectate, ac requiescite; ego
aliquid speculatus veniam. Hæc cū dixisset per montem equo
vectus est, viam quandam nactus. Cūque ad nivem multam
venisset, in viā, exstarentne hominum vel anteriora spectantia vel
contraria vestigia, exploravit. Et ubi viam non tritam esse vide-
bat, celeriter redit &, Præclarè, inquit, viri, res nobis succedit, deo
volente, nam homines clām adoriemur. At ego cum equitatu
præcedam, ut nē, si quem videamus, elapsus is hostibus adventum
nostrum significet: vos verò sequimini: ac si à tergo relictī fueri-
tis, equorum vestigia sequimini: ubi autem montes superaveri-
mus, ad vicos multos opulentosque veniemus.

Cū meridies adpetiisset, in vertices jam evaserat, & cum
in vicos despexisset, ad gravis armaturæ milites equo incitato

¹ Ἡλαυνε] Vide p. 514. n. 5.

² Ἐν τῇ ὁδῷ] In MSto Eton. defunt. Ibidem pro προηγόμενα, quod paulò pōst sequitur, scribitur πρόσω ἡγόμενα.

³ Ἡκει ταχὺ] Idem MS. ἦκε πάλιν, omisso ταχὺ. Sed ἦκει Ἀττικόν est; ἦκον, κοινότερον: uti Thom. Magist. in v. Ηκω.

⁴ Ἡγήσομαι τοῖς ἵπποις] Supple

σὺν τοῖς, &c. Vide p. 131. n. 1.

⁵ Ὑπερβάντες] MS. Eton. ὑπερβαλλοντες, nec malé. Vide p. 493. n. 8. & p. 495. n. 2.

⁶ Μέσον ἡμέρας] Thom. Magist. Μέσον ἡμέρας, καὶ μεσημβρία, καὶ μεσῶσα ἡμέρα· μέση δὲ ἡμέρα, κοινόν.

⁷ Πρὸς τὰς, &c.] MS. Eton. — εἰς τὰς, &c.

ἔλεγεν, Αφῆσω ἤδη καταθεῖν τὰς μὲν ἱππέας εἰς τὸ πεδίον, τὰς δὲ πελταστας ἐπὶ τὰς κώμας. Ἀλλ' ἔπεσθε ὡς ἂν δύνησθε τάχιστα, ὅπως, ἂν τις ὑφιστῇται, ἀλέξῃσθε. Ἀκέσας ταῦτα ὁ Ξενοφῶν, κατέβη ἀπὸ τῆς ἵππου. Καὶ ὃς ἤρετο, Τί καταβαίνειεις, ἐπεὶ σπεύδειν δεῖ; Οἶδα, ἔφη, ὅτι ἐκ ἐμῶν μόνον δέη· οἱ δ' ὀπλῖται θάττον δραμεῦνται καὶ ἥδιον, ἢ ἂν καὶ ἐγὼ πεζὸς ἡγῶμαι.

Μετὰ ταῦτα ὥχθη καὶ Τιμασίων μετ' αὐτῶν, ἔχων ἱππέας ὡς τετραράκοντα τῶν Ἑλλήνων. Ξενοφῶν δὲ παρηγγύησε τὰς εἰς τριάκοντα ἔτη παριέναι, ἀπὸ τῶν λόχων εὐζώνους. Καὶ αὐτὸς μὲν ἑτρόχαζε, τέτρες ἔχων. Κλεάνωρ δὲ ἡγεῖτο τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Ἐπεὶ δ' ἐν ταῖς κώμας ἦσαν, Σεύθης ἔχων ὅσον πενήκοντα ἱππέας, προσελάσας εἶπε, Τάδε δὴ, ὦ Ξενοφῶν,

venit & Dimittam, inquit, jam equites ad incurfiones in planitiem faciendas, & peltastas in vicos. At sequimini quàm potestis celerrimè, ut, si quis nobis resistit, opem feratis. Hæc cùm audiisset Xenophon, de equo descendit. Et quærebat ille, Cur descendis, cùm festinatione sit opus? Novi, inquit, non me solum opus esse; & hi gravis armaturæ milites celerius current ac libentius, si & ipse pedes agmen duxero.

Post hæc cum eo Timasion etiam abiit, cum Græcorum equitibus ferè quadraginta. Xenophon autem milites triginta circiter annos natos, qui expediti essent, à cohortibus ad se procedere iussit. Atque ipse cum his citato gradu currebat; & Cleanor Græcos cæteros ducebat. Posteaquam verò in vicos venissent, Seuthes, cum equitibus ferè quinquaginta, equo advectus, Hæc sanè, Xenophon, inquit, evenerunt, quæ tu dicebas; capti sunt

1 Ἀν καὶ ἐγὼ] In MSto eodem desit καί. malé.

2 Εἰς τριάκοντα] MS. Eton. edit. Flor. aliique libri exhibent πενήκοντα. Receptam lectionem præstant edit. Steph. & Leuncl. Vide tamen p. 462. n. 4.

3 Ἀπὸ τῶν λόχων] In eodem MSto, edit. vet. & Leuncl. legitur ἀπὸ τῶν λοχαγῶν. Sed rectius Steph. scripturam receptam repræsentavit.

4 Ἐτρόχαζε] Hesych. & Phavor. Τροχάσας, σπύσας, δραμῶν, προλα-

βῶν Suid. Τροχάζειν, διατρέχειν. Eodem hoc verbo usus est Noster Hist. Gr. l. 7. ferè medio: καὶ τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἡγεῖτο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον.

5 Πενήκοντα] MS. Eton. τριάκοντα.

6 Προσελάσας] Sic rectè MS. Eton. Vulgò legitur προσελάσας. Hæc autem invicem permutari solere plus vice simplici jam supra notavimus.

7 Τάδε δὴ] Scil. ἐστίν. Qua de ellipsi vide p. 340. n. 5.

X x x

ἂν σὺ ἔλεγες ἔχοντα οἱ ἄνθρωποι· ἀλλὰ γὰρ οἱ ἵππεῖς ¹ ἔρημοι οἰχονταί μοι, ἄλλος ἀλλαχῇ διώκων· καὶ δέδοικα, μὴ συστάντες ἀθρόοι πρὸς κακόν τι ἐργάσωνται οἱ πολέμιοι. Δεῖ δὲ καὶ ἐν ταῖς κώμας ² καταμένειν τινὰς ἡμῶν· μεσαὶ γὰρ εἰσιν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, σὺν οἷς ἔχω, τὰ ἄκρα καταλήψομαι· σὺ δὲ Κλεάνορα κέλευε διὰ τῆς πεδίου παραλβεῖναι τὴν Φάλαγγα παρὰ τὰς κώμας. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐποίησαν, συνηλίσθησαν ἀνδράποδα μὲν ὡς χίλια, βόες δὲ δισχίλιοι, καὶ ἄλλα πρόβατα μύρια. Καὶ τότε μὲν αὐτῶν ³ ἠυλίσθησαν.

Τῇ δ' ὑπεραίρῃ ⁴ κατακαύσας ὁ Σεύθης τὰς κώμας παντελῶς, καὶ ὑδεμίαν οἰκίαν λιπῶν, (ὅπως φόβον ἐνδείη καὶ τοῖς ἄλλοις οἷα πείσονται, ἂν μὴ πείθωνται) ἀπῆει πάλιν. Καὶ τὴν μὲν λείαν ἀπέπεμψε ⁵ διατίθεσθαι Ἡρακλείδῃ εἰς Πέρινθον, ὅπως μισθὸς γένηται τοῖς στρατιώταις· αὐτὸς δὲ καὶ οἱ Ἕλληνες ἐστρατοπεδεύσαντο ἀνὰ τὸ Θυνῶν πεδίον. Οἱ δ' ἐκλιπόντες, ἐφευγον εἰς τὰ ὄρη.

homines: verum equites à me soli discefferunt, alio alibi *hostes* persequente: atque adeò metuo nè *hostes*, densum in globum alibi collecti, malo *ess* aliquo adficient. Cæterum in *his* etiam vicis remanere quosdam nostrum oportet; sunt enim hominibus referti. Ego verò, inquit Xenophon, cum his qui mihi adsunt, vertices occupabo: tu Cleanori præcipe ut per planitiem phalangem propter vicos extendat. Hæc cum fecissent, mancipia circiter mille collecta sunt, boves autem bis mille, & pecorum aliorum decem millia. Ac tum quidem ibi commorati sunt.

Postridie Seuthes, cum vicos prorsus exussisset, ac nè unam quidem domum reliquisset, (quò aliis etiam metum incuteret *de iis* quæ *ipso* perpeffuri essent, nisi *ipso* parerent) rursus abiit. Ac prædam quidem ad Perinthum, *ibi* ab Heraclide vendendam, misit; ut *ex ea* stipendium militibus conficeretur: ipse autem & Græci in Thynorum planitie castra metati sunt. At illi *sedibus suis* relictis in montes se fugâ recipiebant.

¹ ἔρημοι] I. e. soli, sine duce cæterisque copiis. Hos utique paulò antè in planitiem immiserat, p. præced.

² καταμένειν] Vide p. 482. n. 5.

³ ἠυλίσθησαν] Adi p. 243. n. 6.

⁴ κατακαύσας] Consule p. 29. n. 5.

⁵ διατίθεσθαι] Lege p. 512. n. 2.

⁶ ὅπως μισθὸς, &c.] MS. Eton.

ὅπως ἂν μισθὸς γένοιτο. Seuthes utique ita statuerat p. 512.

Ἦν δὲ χιῶν πολλή, καὶ ψύχος ἔτῳς, ὥς τε τὸ ὕδωρ, ὃ ¹ ἐφέ-
ροντο ἐπὶ δεῖπνον, ἐπήγνυτο, ² καὶ ὁ οἶνος ἐν τοῖς ἀγγείοις, καὶ
τῶν Ἑλλήνων πολλῶν καὶ ῥῖνες ³ ἀπεκαίοντο καὶ ὦτα. Καὶ
τότε δῆλον ἐγένετο, ὅτι ἕνεκα οἱ Θράκες ⁴ τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ
ταῖς κεφαλαῖς φορεῖσι καὶ τοῖς ὤσι, ⁵ καὶ χιῶνας ἔμνονον περὶ
τοῖς ἑρνοῖς, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς μηροῖς καὶ ⁶ ζειράς μέχρι

Erat autem nix multa, & frigus *acerbum* adeò, ut aqua, quam
ad cœnam ferebant *ministri*, eo concreveret, & vinum ipsum in
vasis; Græcorumque multorum & nares deurerentur & aures.
Atque *ibi* tum perspicuum erat, quamobrem pelles vulpinas cir-
cùm capita Thraces & aures gestent, *itē*que tunicas non modò
circa pectora, sed *ipsa* etiam femora; sagula etiam ad pedes usque

¹ Εφέροιο] Scil. *ministri*. Vide
p. 522. n. 4. Cæterum, activè iti-
dem ponitur id verbi p. 425.

² Καὶ ὁ οἶνος ἐν, &c.] In MS. E-
ton. καὶ ὁ οἶνος ὁ ἐν, &c.

³ Απεκαίοντο] Pro quo legitur
ἀπεκαίοντο, ἀπεκρίναντο, ἀπεκείραντο.
Pessimè. De verbo recepto consule
p. 291. n. 1.

⁴ Τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ, &c.] Sig-
nificationis ejus, quam vox ἀλωπε-
κίς hoc loco postulat, exemplum se
desiderare ait *Steph.* in *Thef.* nec
ullum profert *Constant.* Cæterum,
morem hunc Thracum tangit eru-
ditiss. *Montfauc.* *Antiq. illustr.* T. 4.
part. 1. p. 13. *Herodot.* l. 7. c. 75. Θρη-
κίς δὲ ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι ἀλωπε-
κίας ἔχοντες, &c.

⁵ Καὶ χιῶνας ἔμ, &c.] Libet hîc
proferre, quæ de Thraciâ Thraciæ-
que populis cecinit *Ovid.* *Trist.* l. 3.
el. 10. v. 13. & seq.

Nix jacet: & jactam nec sol
pluviæve resolvunt:

Indurat Boreas, perpetuam-
que facit.

Ergo, ubi delicit nondum
prior, altera venit:

Et solet in multis bima ma-
nere locis.

Tantaque commoti vis est A-
quilonis, ut altas

Æquet humo turres, testaque
rapta ferat.

Pellibus & futeis arcent malè fri-
gora braccis.

Oraque de toto corpore sola
patent.

Sæpè sonant moti glacie pen-
dente capilli,

Et nitet inducto candida bar-
ba gelu:

Udaque consistunt, formam ser-
vantia testæ,

Vina: nec hausta meri, sed
data frustra bibunt.

Adde *Trist.* l. 5. el. 7. v. 49.

⁶ Ζειράς] Sic scribendum ὀξύλο-
ως: cùm libri hætenus editi men-
dosè repræsentent ζειράς. *Etymol.*
m. Ζειράι, χιῶνες ἀνακεκολωμένοι,
ἢ ἀνάκωλοι. *Ξενοφῶν.* Καὶ ζειράς μέ-
χρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν,
ἀλλ' ἔχλαμύδα. Ubi notandum
articulum ante ποδῶν reperiri, fi-
cut in MSto Eton. *Harpocrat.* Ζει-
ρά, ἥτοι σειρά, ὡς τινές, ἣν ἔνδυμά τι,
ὃ ἐπενδύοιτο μετὰ τῆς χιτῶνας, ὥσπερ
ἱφαπτίδας. Deinde, citato *Lyfiâ*,
verba hæc *Xenoph.* adducit, malè
scribens ἐν ἑκτῇ ἀναβάσει, pro ἐν
ἑκτόμῃ.

ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν, ἀλλ' ἔχλαμύδας. Αφίεις
 δὲ ¹ τῶν αἰχμαλώτων ὁ Σεύθης εἰς τὰ ὄρη, ² ἔλεγεν ὅτι εἰ μὴ
³ καλὰ ἐξήσονται οἰκήσονται καὶ πείσονται, ὅτι καλὰ καύσει καὶ τέ-
 των τὰς κώμας καὶ τὸν σῆτον, καὶ ἀπολῆναι τῷ λιμῷ. ⁴ Ἐκ
 τέττα κατέβαινον καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες καὶ οἱ πρεσβυτέροι·
 οἱ δὲ νεώτεροι ἐν ταῖς ὑπὸ τὸ ὄρος κώμας ἠυλίζοντο. Καὶ
 ὁ Σεύθης καταμαθὼν, ἐκέλευσε τὸν Ξενοφῶντα τῶν ὀπλιτῶν
 τὰς νεωτάτας λαβόντα συνέπεσθαι. Καὶ ⁵ ἀναστάντες τῆς
 νυκτὸς ἅμα τῇ ἡμέρᾳ παρῆσαν ἐπὶ ταῖς κώμας· καὶ οἱ μὲν
 πλεῖστοι ἐξέφυγον· (πλησίον γὰρ ἦν τὸ ὄρος) ὅσους δὲ κατέ-
 λαβον, κατηκόντισεν ἅπαντας ὁ Σεύθης.

⁶ Ἐπισθένης δὲ ἦν τις Ολύνθιος παιδερασῆς, ὃς ἰδὼν καλὸν

demissa in equis *sedentes* habeant, non *chlamydas*. Et *Seuthes*,
 ex captivis *quibusdam* in montes dimissis, *per eos* denuntiavit, ni
 descenderent ad sedes suas incolendas, & *ipsi* parerent, ipso-
 rum etiam se vicos exursturum & frumentum, ipsosque adeo fame
 perituros. Ibi tum & mulieres & pueri & seniores descenderunt :
 at juniores in vicis sub monte *sitis* commorati sunt. Et *Seuthes*
 id ubi intellexisset, *Xenophontem* hortatus est, ut adsumptis ex
 gravi armaturâ natu maximis *ipsum* sequeretur. Atque adeo
 cum noctu surrexissent, primâ luce ad vicos venerunt : ac *hostium*
 maxima pars *indè* fugâ abivit ; (nam mons erat in vicino) quos-
 cunque verò ceperunt, *eos omnes* jaculis confixit *Seuthes*.

Erat autem *Olynthius* quidam puerorum amator *Episthenes*,

ἰσθόμῃ. Adde *Suid. Phavor. & He-
 lyeb.* De Arabibus sic *Herodot.* l. 7.

c. 69. ζειρὰς ὑπεζωσμένοι ἴσαν. & c.

75. Θράκες δὲ, ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι
 ἀλωπεκίας ἔχοντες, ἐστρατεύοντο, περὶ
 δὲ τὸ σῶμα κιθῶνας· ἐπὶ δὲ, ζειρὰς
 περιβεβλημένοι ποικίλας.

¹ Τῶν αἰχμαλώτων] *Supple* τι-
 νὰς. Vide p. 259. n. 1. Adde p. 257.
 lin. 4.

² ἔλεγεν ὅτι — ὅτι] *Adi* p. 392. n. 5.

³ Καλὰ ἐξήσονται οἰκήσονται] In lo-
 co vertendo lectionem hanc, καλὰ-
 ἐξήσονται καὶ σπείσονται, ὅτι, & c. ex-
 pressit *Leuncl.* vulgatam *Amos.* opi-
 nor rectius.

⁴ Ἐκ τέττα] Sic rectè edit. *Steph.*
 In aliis perperam legitur *Ἐκ τε-
 των*, & c.

⁵ Ἀναστάντες] *Consule* p. 250.
 n. 5.

⁶ Ἐπισθένης δὲ, & c.] *Idem* forsan
 hic *Olynthius*, qui suprà p. 304.
Amphipolitanus dicebatur. Λα-
 κωνικὸς itidem pag. 511. n. 2. ad-
 pellatur Νέων, qui dici solet aliàs
 Ἀσινάδης. *Steph. Byz.* Ἀμφίπολις,
 πόλις Μακεδονίας κατὰ Θράκην,
 ἥτις, & c. — τὸ ἐθνικὸν Ἀμφιπολίτης.
Idem, Ολύνθος, πόλις Θράκης, πρὸς
 τῇ Σιθωνίᾳ τῆς Μακεδονίας — ὁ πο-
 λίτης, Ολύνθιος, & c.

παῖδα ἡθάσκοντα ἄρτι, πέλτην ἔχοντα, μέλλοντα ἀποθνή-
σκειν, προσδραμὼν Ξενοφῶντα ἰκέτευσε βοηθῆσαι παιδὶ κα-
λῷ. Καὶ ὃς προσελθὼν τῷ Σεύθῃ δέειν μὴ ἀποκτεῖναι τὸν
παῖδα· καὶ τῷ Επισθένης διηγεῖται τὸν τρόπον, καὶ ὅτι λόχον
πολλὸν συνελέξατο, σκοπῶν ἕδεν ἄλλο, ἢ εἴ τινες εἴεν καλοί· καὶ
μετὰ τέτων ἦν ἀνὴρ ἁγασθός. Ο δὲ Σεύθης ἤρετο, ἢ καὶ ἐθέλοις
αὐτὸν, ὦ Επισθένης, ὑπὲρ τέττα ἀποθανεῖν; Ο δὲ ἐπαναρίνας τὸν
τράχηλον, Παῖε, εἶπεν, εἰ κελεύει ὁ παῖς, καὶ μέλλει χάριν
εἰδέναι. Επήρετο ὁ Σεύθης τὸν παῖδα εἰ παύσειεν αὐτὸν ἀντὶ
ἐκείνου. Οὐκ εἶα ὁ παῖς, ἀλλ' ἰκέτευε μηδὲ ἕτερον κατακαίνειν.
Ἐνθαῦτα δὴ ὁ Επισθένης περιλαβὼν τὸν παῖδα, εἶπεν, Ωρα
σοι, ὦ Σεύθῃ, περὶ τέττα μοι διαμάχεσθαι· ἐγὰρ μεθήσω τὸν
παῖδα. Ο δὲ Σεύθης γελῶν, ταῦτα μὲν εἶα· ἔδοξε δ' αὐτῷ αὐτῷ
αὐλισθῆναι, ὅτινα μὴ ἐκ τέτων τῶν κωμῶν οἱ ἐπὶ τέττα ὄρεται τρέ-

qui cūm puerum pulchrum jam pubescentem, peltam tenentem,
mox moriturum conspiceret, ad Xenophontem adcurrit supplici-
térque eum oravit, ut opem puero formoso ferret. Et is ad Seu-
then progressus rogabat nè puerum interficeret; simulque Epif-
thenis ingenium narrat, eūmque adeò cohortem aliquando colle-
gisse, cum nihil aliud spectaret, quàm si qui formosi essent; &
cum his strenuum se virum præbere consuevisse. Quærebat Seu-
thes, Vellésne, Episthenes, pro hoc mori? At ille cervice extensâ,
Ferito, inquit, si puer sic jubet, ac gratiam habiturus est. Puerum
interrogabat Seuthes, num eum pro ipso feriret. Id fieri non
sinebat puer, sed supplex orabat ut neutrum interficeret. Ibi tum
Episthenes puerum complexus. Tempus est, inquit, Seuthe, ut
de hoc mecum depugnes; non enim puerum dimittam. Seuthes
ridens, hæc omittebat: visum autem est ei hoc loco commoran-
dum esse, ut nè his ex vicis ii, qui in monte erant, alerentur.

ἡθάσκοντα ἄρτι.] *Thom. Magist.*
ἡθάσκον — κάλλιον ἢν ἡθάσκειν. Adcu-
ratiùs *Mæris Attic.* ἡθάσκειν, ἐπὶ
τῶν παίδων ἀρχομένων ἡθάσκον, ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον, Ἀττικῶς. Idem, Ἀρτι οἱ μὲν
Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγου· οἱ δ' Ἕλληνες
καὶ περὶ τῶν νῦν λέγουσιν.

ὑπὲρ τέττα ἀποθανεῖν.] *Mox le-*
ges — εἰ παύσειεν αὐτὸν ἀντὶ ἐκείνου.

Phrasi illâ Noster *vicariam* planè
mortem denotat; nec aliud, utut
aliā interpretationem sibi finxere
Sociniani, voluit Apostolus Rom.
V. 8. his verbis, Χρεῖσθες ὑπὲρ ὑμῶν
ἀπέθανε, i. e. *vice nostra*, ut nos sci-
licet mortis pœnâ liberaremur.

ὅτινα μὴ ἐκ.] *MS. Eton.* ὅτινα μὴ
ἐκ, &c.

φοιντο. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐν τῷ πεδίῳ ὑποκαταβὰς ¹ ἐσκήνη·
Ξενοφῶν δὲ ἔχων τὰς ἐπιλέκτας, ἐν τῇ ὑπὸ τὸ ὄρος ἀνωτάτω
κώμῃ, καὶ οἱ ἄλλοι ² Ἕλληνες, ἐν τοῖς ὄρεινοῖς τοῖς καλεμέ-
νοις Θραξί, πλεσίον κατεσκήνησαν.

Ἐκ τούτου ³ ἡμέραι ἔ πολλαὶ διεβίβοντο, καὶ οἱ ἐκ τῆ ὄρος
Θρακίης καταβαίνοντες πρὸς τὸν Σεύθην περὶ ὁμήρων καὶ σπον-
δῶν διεπραττόντο. ⁴ Καὶ Ξενοφῶν ἐλθὼν ἔλεγε τῷ Σεύθῃ ὅτι
ἐν πονηροῖς τόποις σκηνοῦν, καὶ πλεσίον εἶεν οἱ πολέμιοι·
ἡδίου δ' αὖν ⁵ ἐξω αὐλίζεσθαι ἔφη ⁶ ἐν ἐχυροῖς αὖ χωρίοις μάλλον
ἢ ἐν τοῖς ⁷ σENOῖς, ὥστε ἀπολέσθαι. Ο δὲ θάρρειν ἐκέλευε, καὶ
ἔδειξεν ὁμήρους παρόντας ⁷ αὐτῷ. Ἐδέοντο δὲ καὶ τῷ Ξενοφῶνι
καταβαίνοντές τινες τῶν ἐκ τῆ ὄρος συμπράττειν σφίσι τὰς
σπονδάς. Ο δ' ὡμολόγει, καὶ θάρρειν ἐκέλευε καὶ ἡγγυᾶτο

Atque ipse cū paulūm descendisset in planitie tabernacula col-
locavit: at Xenophon cum delectis, in vico sub monte supremo,
cæterisque Græci, apud Thraces qui montani dicuntur, prope ab
iis tentoria posuerunt.

Postea dies haud multi consumebantur, cū Thraces ex monte
ad Seuthen descendentes de obsidibus & induciis agebant. Ac
Xenophon Seuthæ, cū ad eum venisset, iniquis in locis se taber-
nacula collocasse dicebat, hostesque ab ipsis prope abesse: liben-
tius autem se extrā commoraturum aiebat in locis potius munitis
quàm angustis adeò, ut *periculum sit nè ibi pereant*. At ille bono
eum esse animo iussit, *simulque* monstravit obsides ipsi qui ade-
rant. Nonnulli etiam ex iis, qui in monte erant, descendentes
Xenophontem rogabant ut inducias ipsis impetraret. Ille factu-
rum se recipiebat, bonoque ut essent animo hortabatur; sponde-

¹ Εσκήνη] Mox mutatâ conju-
gatione adhibet κατεσκήνησαν. Vide
p. 286. n. 3. & Cl. Blackwal. Classi-
facr. v. 1. p. 132.

² Ἕλληνες, ἐν τοῖς, &c.] Muret. de-
let illud ἐν, & legit τοῖς Ορείταις κα-
λεμένοις Θραξί, &c. Est equidem O-
ritarum infra p. 357. mentio; si
modò sana sit loci scriptura, vulgò
recepta. Mihi certè ὄρεινῶν pro ὄρει-
τῶν ibi reponendum videtur. Quare
nihil hîc loci mutatum velim; nisi
quis cum Stephano, adsentientibus

vet. quibusdam cod. artic. τοῖς
ante καλεμένοις deleverit.

³ ἡμέραι ἔ πολλαὶ] MS. Eton.
ἡμέραι τε πολλαὶ, &c.

⁴ Καὶ Ξενοφῶν ἐλθὼν, &c.] Sic
edit. Steph. & Leuncl. At ἐλθὼν illud
in MSto Eton. & vet. quibusdam
cod. non comparet.

⁵ Εξω] Scil. τῆς κώμης.

⁶ Ἐν ἐχυροῖς] MS. Eton. ἐν ἐτί-
ροῖς. Minus rectè.

⁷ Αὐτῷ] Sic edit. Leuncl. In
Steph. vet. & MS. Eton. αὐτῶν.

μηδὲν αὐτὲς κακὸν πείσεσθαι πειθομένους Σεύθῃ. Οἱ δ' ἄρα ταῦτ' ἔλεγον κατασκοπῆς ἕνεκα.

Ταῦτα μὲν ἰτῆς ἡμέρας ἐγένετο· εἰς δὲ τὴν ἐπιῦσαν νύκτα ἐπιτίθενται ἐλθόντες ἐκ τῆς ὄρας οἱ Θυνοὶ. Καὶ ἡγεμῶν μὲν ἦν ὁ δεσπότης ἐκάσσης οἰκίας· χαλεποῦ γὰρ ἦν ἄλλω ταῖς οἰκίαις, σκότους ὄντος, ἀνευρίσκειν ἐν ταῖς κώμαις· καὶ γὰρ αἱ οἰκίαι κύκλῳ περὶ εὐρύωντο μεγάλοις σταυροῖς, τῶν προβάτων ἕνεκα. Ἐπεὶ δ' ἐγένοντο κατὰ ταῖς θύρας ἐκάστη οἰκήματος, οἱ μὲν εἰσηκόντιζον, οἱ δὲ τοῖς σκυτάλοις ἔβαλλον, ἃ ἔχειν ἔφασαν, ὥς ἀποκόψοντες τῶν δοράτων ταῖς λόγχας· οἱ δὲ ἐνεπίμπρασαν· καὶ Ξενοφῶντα ὀνομασὶ καλῶντες, ἐξίοντα ἐκέλευον ἀποθνήσκειν, ἢ αὐτῶν ἔφασαν κατακαυθῆσεσθαι αὐτόν.

Καὶ ἤδη τε διὰ τῆς ὀρόφου ἐφαίνετο πῦρ, καὶ ἐνλεθωρακισμένοι οἱ περὶ Ξενοφῶντα ἐνδονῆσαν, ἀσπίδας καὶ μαχαίρας καὶ κράνη ἔχοντες. Καὶ Σιλανὸς Μακέσιος, ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα ὢν, σημαίνει τῇ σάλπιγγι· καὶ εὐθὺς ἐκπηδῶσιν ἐσπασμένοι τὰ ξίφη

bat etiam nihil ipsos mali habituros, Seuthæ si parerent. At hæc illi speculandi causâ proponebant.

Hæc die quidem agebantur: nocte verò insequente Thyni monte degressi *Græcos* invadunt. Et domus cujusque dominus dux erat: nam ægrè alius domos, dum tenebræ terris induerant, in vicis invenire potuit; etenim domus vallis magnis undique muniebantur, pecorum causâ. Posteaquam ad ædificii cujusque fores venissent, alii *in eas* jacula intorquebant, *eas* alii clavis percutiebantur, quas habere se aiebant, ut hastarum cuspides decuterent; alii incendio faciendo operam dederunt; Xenophontemque nominatim adpellantes, exire jubebant ac mortem occumbere, alioqui se isthic ipsum combusturos aiebant.

Jàmque adeò per tectum ignis conspiciebatur, & Xenophon quique circum ipsum erant loricati intus erant, scutis & gladiis & galeis armati. Ac Silanus quidem Macestius, annos duodeviginti natus, tubâ signum dat: statimque ii etiam, qui in aliis

1 Τῆς ἡμέρας] *Thom. Magist.* Νυκ-
τὸς καὶ ἡμέρας Ἀττικοὶ λέγουσιν· ἔστιν,
ἐπὶ τῆς νυκτὸς, καὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρας —
Vide p. 507. n. 5.

2 Ἀλλω] MS. Eton. ἄλλως.
3 Οἱ περὶ Ξενοφῶντα] Vide p. 485.
n. 3.

καὶ οἱ ἐκ τῶν ἄλλων ¹σκηνωμάτων. Οἱ δὲ Θρᾶκες φεύγουσιν, ὥσπερ δὴ τρόπος αὐτοῖς, ὅπισθεν περιβαλλόμενοι τὰς πέλτας· καὶ αὐτῶν ὑπεραλλομένων τὰς σκουρὰς ἐλήφθησαν τινες κρεμασθέντες, ²ἐνισχομένων τῶν πελτῶν ἐν τοῖς σκουροῖς· ³οἱ δὲ ἀπέθανον, διαμαρζόντες τῶν ἐξόδων· οἱ δ' Ἕλληνες ἐδίωκον ἔξω τῆς κώμης. Τῶν τε Θυνῶν ὑποσφραφέντες τινὲς ἐν τῷ σκότει, τὰς παραβρέχοντας παρ' οἰκίαν καιομένην ἠκόνιζον εἰς τοφῶς ἐκ τῆς σκότῆς· καὶ ἔτρωσαν Ἰερώνυμόν τε καὶ Εὐνοδίαν τὸν λοχαγόν, καὶ Θεαγένην δὲ Λοκρὸν τὸν λοχαγόν· ἀπέθανε δὲ ἕδεις· καλεκαύθη μέντοι καὶ ⁴ἑσθῆς τινῶν καὶ σκεύη. Σεύθης δὲ ἦκε βοηθήσων σὺν ἑπτὰ ἵππεῦσι ⁵τοῖς πρώτοις, καὶ τὸν σαλπικτὴν ἔχων τὸν Θρᾶκιον. ⁶Καὶ ἐπεὶ περ ἦσθετο, ὅσον περ χρόνον ⁷ἐβόηθει, τοσῶτον καὶ ⁸τὸ κέρας ἐφθέγγετο αὐτῷ· ὥς τε καὶ τῶτο

erant domiciliis, indè cum ensibus districtis exsilierunt. Ac Thraces in fugam sese dant, prout ipsis sanè mos erat, peltis in terga rejectis: cùmque hi valla transilire conabantur, nonnulli eis suspensi capti sunt, peltis in vallis impeditis, nonnulli etiam interierunt, quòd ab exeundi locis aberrassent: Græci extra vicum eos insequiebantur. Et ex Thynis nonnulli reversi per tenebras, eos, qui præter domum ardentem transcurrebant, missis è tenebris in lucem jaculis petebant; & tum Hieronymum tum E-nodiam cohortis præfectum vulnerârunt, Theagenem etiam Locrensem cohortis præfectum: nemo tamen mortuus est: verùm vestis nonnullorum & impedimenta exurebantur. Venit autem Seuthes cum septem equitibus primis, opem laturus, tubicinem etiam secum ducens Thracium. Et posteaquam rem animadvertit, quamdiu ad opem ferendam currebat, tamdiu etiam ei cornu sonabat: adeò ut hoc quoque metum hostibus simul ad-

¹ Σκηνωμάτων] Adi p. 127. n. 6.

² Ἐνισχομένων] In MSto Eton. legitur ἐνισχομένων: in eod. deest ἐν ante τοῖς σκουροῖς.

³ Οἱ δὲ] Vide p. 408. n. 1.

⁴ Ἑσθῆς τινῶν καὶ σκεύη] Sic MS. Eton. At in plerisque edit. legitur ἑσθῆς ὧν καὶ σκεύη. Muret. mavult. — ἑσθῆς ὧν τὰ σκεύη.

⁵ Τοῖς πρώτοις] I. e. vel principibus, vel iis qui primi ad Seuthen redierant. Is enim suprâ p. 350. di-

xerat, ἀλλὰ γὰρ οἱ ἵππεῖς ἔρημοι οἶχονταί μοι, &c.

⁶ Καὶ ἐπεὶ περ ἦσθετο] Muret. legit, Καὶ ἐπεὶ παρῆγατο, &c.

⁷ Ἐβόηθει] Eodem viro docto exponente, est μετὰ βοῆς ἔθει. quomodo verbum exponit Schol. in Thucyd. l. 1. c. 107. Ἐβόηθησαν δὲ ἐπ' αὐτῶν] ἔδραμον μετὰ βοῆς καὶ αὐτῶν, Similiter idem ad ejusd. l. 2. c. 94. atque alibi.

⁸ Τὸ κέρας] Vide p. 121. n. 4.

φόβον συμπάρεχε τοῖς πολεμίοις. Ἐπεὶ δ' ἦλθεν, ¹ ἐδέξι-
τό τε καὶ ἔλεγεν ὅτι οἴοιτο τεθνεώτας πολλὰς εὐρίσκειν.

Ἐκ τούτων ὁ Ξενοφῶν δεῖται τὰς ὁμήρους τε αὐτῷ παραδύ-
ναι, καὶ ἐπὶ τὸ ὄρος, εἰ βέλεται συσρατεύεσθαι· εἰ δὲ μὴ, αὐ-
τὸν εἶσαι. Τῇ ἔν ὑσεραίᾳ παραδίδωσιν ὁ Σεύθης τὰς ὁμήρους,
πρεσβυτέρους ἄνδρας, τὰς κρατίστες, ὡς ² ἔφασαν, ³ τῶν ὀρει-
νῶν. καὶ αὐτὸς ἔρχεται σὺν τῇ δυνάμει. Ἡδὴ δ' εἶχε καὶ τρι-
πλασίαν δύναμιν ὁ Σεύθης· ἐκ γὰρ ⁴ τῶν Ὀδρυσῶν, ἀκρόντες
αὐτῶν πρῶτοι ὁ Σεύθης, πολλοὶ κατέβαινον συσρατευσόμενοι.
Οἱ δὲ Θυνοὶ, ἐπεὶ εἶδον ἀπὸ τῶν ὄρων πολλὰς μὲν ὀπλίτας, πολ-
λὰς δὲ πελταστας, πολλὰς δὲ ἵππεῖς, καταβάντες ἰκέτευον
σπείσασθαι· καὶ πάντα ὡμολόγην ποιήσειν, καὶ τὰ πλεονεκτήματα
λαμβάνειν ἐκέλευον. Ὁ δὲ Σεύθης καλέσας τὸν Ξενοφῶντα,

ferret. Cum venisset, benignè Græcos salutabat ac existimâsse se
dicebat futurum ut multos mortuos offenderet.

Ibi tum rogat Xenophon ut ipsi traderet obsides, unâque cum
eo in montem, si velit, milites educeret: sin autem, sibi hoc per-
mitteret. Itaque postridie Seuthes ei tradit obsides viros ætate
longiùs provectos, maximâ, uti aiebant, apud montanos digni-
tate; atque ipse cum suis copiis venit. Habebat autem jam Seu-
thes copias triplo majores: nam ex Odrysis multi, cum quas res
gereret Seuthes audiissent, ut ipsum in eo bello juvarent descen-
derant. Thyni, cum de monte multos gravis armaturæ mili-
tes, peltastas multos, multos equites vidissent, descenderunt &
suppliciter rogabant ut fœdus cum ipsis iniret: ac spondebant
omnia se facturos, atque fidei ut acciperet pignora petebant.
Seuthes vocato ad se Xenophonte, quæ illi dicerent demonstra-

¹ Ἐδέξιτό τε καὶ] Ità edit. Steph.
In aliis legitur ἐδέξιτο καὶ, &c.
fine τε. Pseudo. Δεξιῶμαι, ὑποδέ-
χομαι, φιλοφρονέμαι. Δεξιῶται,
προσαγεται, φιλοφρονεῖ.

² Ἐφασαν] Vide p. 440. n. 1.

³ Τῶν ὀρεινῶν] Sic utique scri-
bendum videtur: neque ex vulgò
receptâ hujus loci scripturâ scil. τῶν
ὀρειῶν, emendanda sunt quæ legi-
mus p. 534. n. 2. ut censuit Murel.

sed ad hunc potiùs emendandum
locum viam iste patefecit. Orita-
rum quidem meminerunt auctores;
at sedem iis ab his gentibus, quas
Noster hoc loco memorat, longo
intervallo divisam tribuunt. Thra-
ces montani quin huc quadrent,
dubium non est.

⁴ Τῶν Ὀδρυσῶν] Ità hîc loci scri-
bitur. Vide sis p. 512. n. 3.

ἐπεδείκνυνεν ἃ λέγοιεν· καὶ ἔκ ἂν ἔφη σπείσεσθαι, εἰ Ξενοφῶν βέλαιοτο ¹ τιμωρήσασθαι αὐτὸς τῆς ἐπιθέσεως. Ο δ' εἶπεν, Ἀλλ' ἔγωγε ἱκανὴν ² νομίζω δίκην ἔχειν, εἰ ἔτοι δόλοι ἔσονται αὐτ' ἐλευθέρων· συμβαλεῦειν μέντοι ἔφη αὐτῷ, τοιοῦτον ὁμήρεος λαμβάνειν τὴν δυνατωτάτης κακόν τι ποιεῖν, τὴν γέροντας οἶκοι ἔαν. Οἱ μὲν ³ ταύτη πάντες προσωμολόγησαν.

⁴ Ὑπερβάλλουσι δὲ πρὸς τὴν ὑπὲρ Βυζαντίας Θυράκας, εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον· αὕτη δ' ἦν ἐκείτη ἀρχὴ ⁵ Μαισάδου, ἀλλὰ ⁶ Τήρη τῆς Οδρυσσῆς ἀρχαίης τινός. Καὶ ὁ Ηρακλείδης ἐν αὐτῇ ⁷ ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λείας παρῆν. Καὶ Σεύθης ἐξ Ἀγαγῶν ⁸ Ζεύγη

bat: negabátque fœdus se cum iis initurum, si vellet Xenophon, propterea quòd ipsum adorti fuissent, de iis pœnas sumere. At ego certè, inquit Xenophon, gravi satìs pœnâ multatos eos arbitrer, si pro liberis servi fiant isti: verùm hoc ei se consilii dare aiebat, ut in posterum obsides acciperet illos, qui ad incommodi quid ferendum maximè valerent, senes domi relinqueret. Et omnes quidem eo loco his adsentiebantur.

Cæterùm ad Thracas transeunt supra Byzantium sitas, in locum qui Delta adpellatur: regio hæc non jam erat sub Mæsadis imperio, sed Teris Odryssii cujusdam prisci. Et Hæraclides huc venit cum prædæ pretio. At Seuthes cùm multorum juga tria

¹ Τιμωρήσασθαι — τῆς, &c. Vide p. 496. n. 3. de phrasi: de re ipsâ p. 534.

² Νομίζω δίκην] MS. Eton. νομίζω καὶ νῦν δίκην, &c.

³ Ταύτη] Phavor. exponit ἔγω, τοιοῦτον τρόπον. Schol. in Thucyd. l. 2. c. 91. ἔγω. ἢ αὐτὴ τῆ, καὶ αὐτὴ τὸ τὸ μέγεθος. Suid. τῆς ἐνεκεν, ἢ ἔγω. Est ubi sonat hic, eo loco. Plato epist. 7. haud ita procul à fine: ὁ δὲ εἰναί πῃ ταύτη κινδυνεύει. Artemid. Ονειροκρίτ. l. 2. c. 3. ὑπὸ τῶν ταύτη κατοικούντων, ἢ. e. ἐν ταύτῃ χώρᾳ. Quo sensu Notæ pag. 506. adhibuit τῆς: ubi vide n. 4. & p. 304. n. 1. quem plenius, in hunc utique locum si quadret, Xenophontis ipsius verbis sic

expresseris — πάντες κατὰ ταῦτα οἰκοντες, &c.

⁴ Ὑπερβάλλουσι.] Vide p. 493. n. 8.

⁵ Μαισάδου] Seuthæ scil. patris; de quo p. 512. Vulgò malè scribitur hoc loco Μησάδου.

⁶ Τήρη τῆς Οδρυσσῆς] De quo vide p. 509. n. 3. Cæterùm, legitur etiam Τήρη τῆς Οδρυσσῆς — Τήρη τῆς Οδρυσσῆς — Τήρης τῆς Οδρυσσῆς.

⁷ ἔχων τὴν τιμὴν τῆς, &c.] Quà de re lege p. 350.

⁸ Ζεύγη ἡμιονικῶν.] Thom. Magist. Ορεικὸν ζεύγος, ἢ ἡμιονικόν. Mær. Attic. Ορεικὸν ζεύγος, Ἀττικῶς ἡμιονικόν, Ἑλληνικῶς. Sed haud rarò falluntur Grammatici, cæteroquin de literis Græcis optimè meriti.

ἡμιονικὰ τρία, (ὃ γὰρ ἦν πλείω) τὰ δ' ἄλλα βοεικὰ, καλέσας
Ξενοφῶν] α ἐκέλευσε λαβεῖν, τὰ δ' ἄλλα διανεῖμαι τοῖς στρατη-
γοῖς καὶ λοχαγοῖς. Ξενοφῶν δὲ τὰδ' εἶπεν, Εμοὶ μὲν τοίνυν ἄρκεῖ
καὶ ἑὺθις λαβεῖν· τῆτοις δὲ τοῖς στρατηγοῖς δωρεῶν, οἳ σὺν ἐμοὶ
ἠκολούθησαν, καὶ λοχαγοῖς. Καὶ τῶν ζευγῶν λαμβάνει ἐν μὲν
Τιμασίῳ ὁ Δαρδανεύς, ἐν δὲ Κλεάνωρ ὁ Ορχομένιος, ἐν δὲ
Φρυνίσκῳ ὁ Αχαιοός· τὰ δὲ βοεικὰ ζεύγῃ τοῖς λοχαγοῖς ² κα-
τεμέρισε. Τὸν δὲ μισθὸν ἀποδίδωσιν, ἐξεληλυθότος ἤδη τῆς
μηνος, εἴκοσι μόνον ἡμερῶν· ὁ γὰρ Ηρακλείδης ἔλεγεν ὅτι· ὃ
πλείον ἐμπωλῆσαι. Ὁ ἔν Ξενοφῶν ³ ἀχθεσθεὶς εἶπε, Δοκεῖς
μοι, ὦ Ηρακλείδη, ὅς ὡς δεῖ κῆδεαι Σεύθῃ· εἰ γὰρ ἐκῆδε,
ἥκεις ἂν πλήρη φέρων τὸν μισθόν, καὶ ⁴ προσδανεισάμενος,
εἰ μὴ γ' ἄλλως ἐδύνω, καὶ ἀποδόμενος τὰ σαυτοῦ ἱμάτια.

⁵ Εὐτεῦθεν ὁ Ηρακλείδης ἠχθέσθη τε, καὶ ἔδεισε μὴ ἐκ τῆς
Σεύθῃ Φιλίας ἐκβληθεῖν· καὶ ὅ, τι ἐδύνατο ἀπὸ ταύτης τῆς

produxisset, (nec enim *ipsi* plura erant) reliqua boum, Xeno-
phontem *ad se* vocavit eaque ut acciperet hortatur, cætera duci-
bus & cohortium præfectis distribueret. Xenophon autem his
verbis usus est, Mihi verò satis est ut posthac *aliquid* accipiam : at
his *ea* ducibus qui me sequuti sunt, & cohortium præfectis lar-
gire. Itaque Timasion Dardanus ex jugis unum accipit, Clea-
nor Orchomenius unum, unum Phryniscus Achæus : boum juga
inter cohortium præfectos partitus est. At stipendium *militibus*,
tametsi jam mensis exiisset, viginti tantum dierum persolvit : ai-
ebat enim Heraclides, pluris se *prædam* vendere non potuisse. Ita-
que Xenophon gravatus, Mihi videris, inquit, Heraclides, non
ita uti oportet Seuthæ prospicere : nam si *rationibus ejus* prospex-
isses, stipendium integrum reversus adtulisses, vel fœnore acceptâ
præter hanc pecuniâ, aliter quidem si non potuisses, tuisque vesti-
bus divenditis.

Hic graviter commotus est Heraclides, ac nè ab amicitia Seu-
thæ excluderetur metuebat : atque adeò ab illo die quâcunque

1 Αὐθις] *Phavor.* Τὸ δὲ Αὐθις
σημαίνει τὸ πάλιν, καὶ κατὰ ταῦτα.

2 Κατεμέρισε] MS. Eton. repræ-
sentat κατεμερίσθη.

3 Αχθεσθεὶς εἶπε] MS. idem ha-
bet ἀχθεσθεὶς εἶπεν ἐπιμόσας, Δο-

κεῖ, &c.

4 Προσδανεισάμενος] In lexicis
deest. Eo tamen utitur & *Lyfias*,
ὑπὲρ τῶν Αριστοφάν. *Χρημ.* P. 157.
edit. *Steph.*

5 Εὐτεῦθεν] Vide p. 492. n. 5.

Υ y y z

ἐπεδείκνυνεν ἃ λέγοιεν· καὶ ἐκ αὐτῶν ἔφη σπείσεσθαι, εἰ Ξενοφῶν βέλοιτο ¹ τιμωρήσασθαι αὐτὰς τῆς ἐπιθέσεως. Ο δ' εἶπεν, Ἀλλ' ἐγώ γε ἱκανὴν ² νομίζω δίκην ἔχειν, εἰ ἔτοι δὲ-λοι ἔσονται αὐτ' ἐλευθέρων· συμβαλεῦειν μέντοι ἔφη αὐτῶ, τολοσιπὸν ὁμήρες λαμβάνειν τὰς δυνατωτάτας κακὸν τι ποιεῖν, τὰς γεροντας οἶκοι ἔαν. Οἱ μὲν ³ ταύτη πάντες προσωμολόγουν.

⁴ Ὑπερβάλλουσι δὲ πρὸς τὰς ὑπὲρ Βυζαντίας Θρᾷκας, εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον· αὕτη δ' ἦν ἐκείνη ἀρχὴ ⁵ Μαισάδα, ἀλλὰ ⁶ Τήρη τῆ Οδρυσσῆ ἀρχαίε τινός. Καὶ ὁ Ηρακλείδης ἐνλαύθα ⁷ ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λείας παρῆν. Καὶ Σεύθης ἐξαγαγὼν ⁸ Ζεύγη

bat: negabátque foedus se cum iis initurum, si vellet Xenophon, propterea quòd ipsum adorti fuissent, de iis poenas sumere. At ego certè, inquit Xenophon, gravi satis poenâ multatos eos arbitrer, si pro liberis servi fiant isti: verùm hoc ei se consilii dare aiebat, ut in posterum obsides acciperet illos, qui ad incommodi quid ferendum maximè valerent, senes domi relinqueret. Et omnes quidem eo loco his adsentiebantur.

Cæterùm ad Thracas transeunt supra Byzantium sitos, in locum qui Delta adpellatur: regio hæc non jam erat sub Mæfadis imperio, sed Teris Odryssii cujusdam prisici. Et Hæraclides huc venit cum prædæ pretio. At Seuthes cùm mulotum juga tria

¹ Τιμωρήσασθαι — τῆς, &c. Vide p. 496. n. 3. de phrasi: de re ipsâ P. 534.

² Νομίζω δίκην] MS. Eton. νομίζω καὶ νῦν δίκην, &c.

³ Ταύτη] Phavor. exponit ἄνω, τοιοῦτον τρόπον. Schol. in Thucyd. l. 2. c. 91. ἄνω. ἢ ἀντὶ τῆς, κατὰ τὸ τοιοῦτον. Suid. τέτρε ἐνεκεν, ἢ ἄνω. Est ubi sonat hic, eo loco. Plato epist. 7. haud ita procul à fine: ὁ δὲ εἶναι πῃ ταύτη κινδυνεύει. Artemid. Ονειροκρίθ. l. 2. c. 3. ὑπὸ τῶν ταύτη καλοικούντων, i. e. ἐν ταύτῃ χώρᾳ. Quo sensu Noſter pag. 506. adhibuit τῆδε: ubi vide n. 4. & p. 304. n. 1. quem plenius, in hunc utique locum si quadret, Xenophontis ipsius verbis sic

expresseris — πάντες κατὰ ταῦτα οἰκνύτες, &c.

⁴ Ὑπερβάλλουσι] Vide p. 493. n. 8.

⁵ Μαισάδα] Seuthæ scil. patris; de quo p. 512. Vulgò malè scribitur hoc loco Μησάδα.

⁶ Τήρη τῆ Οδρυσσῆ] De quo vide p. 509. n. 3. Cæterùm, legitur etiam Τήρη τῆ Οδρυσσῆ — Τήρη τῆ Οδρυσσῆ — Τήρης τῆ Οδρυσσῆ.

⁷ ἔχων τὴν τιμὴν τῆς, &c.] Quæ de re lege p. 350.

⁸ Ζεύγη ἡμιονικὰ] Thom. Magist. Ὀρεικὸν ζεύγος, ἔχ' ἡμιονικόν. Mar. Attic. Ὀρεικὸν ζεύγος, Ἀττικῶς ἡμιονικόν, Ἑλληνικῶς. Sed haud rarò falluntur Grammatici, cæteroquin de literis Græcis optime meriti.

ἡμιονικὰ τρία, (ὃ γὰρ ἦν πλείω) τὰ δ' ἄλλα βοεϊκὰ, καλέσας
Ξενοφῶντα ἐκέλευσε λαβεῖν, τὰ δ' ἄλλα διανεῖμαι τοῖς στρα-
τοῖς καὶ λοχαγοῖς. Ξενοφῶν δὲ τὰδ' εἶπεν, Εμοὶ μὲ τοίνυν ἀρκεῖ
καὶ ἑὺθις λαβεῖν· τέτοις δὲ τοῖς στρατηγοῖς δωρεῶν, οἱ σὺν ἐμοὶ
ἠκολούθησαν, καὶ λοχαγοῖς. Καὶ τῶν ζευγῶν λαμβάνει ἐν μὲν
Τιμασίῳ ὁ Δαρδανεύς, ἐν δὲ Κλεάνωρ ὁ Ορχομένιος, ἐν δὲ
Φρυνίσκῳ ὁ Αχαιοός· τὰ δὲ βοεϊκὰ ζεύγῃ τοῖς λοχαγοῖς κα-
τεμέρισε. Τὸν δὲ μισθὸν ἀποδίδωσιν, ἐξεληλυθότος ἤδη τῆς
μηνος, εἴκοσι μόνον ἡμερῶν· ὁ γὰρ Ηρακλείδης ἔλεγεν ὅτι ὃ
πλείον ἐμπωλῆσαι. Ὁ ἔν Ξενοφῶν ἄχθεσθεις εἶπε, Δοκεῖς
μοι, ὦ Ηρακλείδη, ἔχεις ὡς δεῖ κήδεσθαι Σεύθε· εἰ γὰρ ἐκῆδε,
ἥκες ἂν πλήρη φέρων τὸν μισθόν, καὶ προσδανεισάμενος,
εἰ μὴ γ' ἄλλως ἐδύνω, καὶ ἀποδομένος τὰ σαυτοῦ ἱμάτια.

Ἐντεῦθεν ὁ Ηρακλείδης ἠχθέσθη τε, καὶ ἔδεισε μὴ ἐκ τῆς
Σεύθε Φιλίας ἐκβληθεῖν· καὶ ὅ, τι ἐδύνατο ἀπὸ ταύτης τῆς

produxisset, (nec enim *ipsi* plura erant) reliqua boum, Xenophontem *ad se* vocavit eaque ut acciperet hortatur, cætera ducibus & cohortium præfectis distribueret. Xenophon autem his verbis usus est, Mihi verò satis est ut posthac *aliquid* accipiam: at his *ea* ducibus qui me sequuti sunt, & cohortium præfectis largire. Itaque Timasion Dardanus ex jugis unum accipit, Cleonor Orchomenius unum, unum Phryniscus Achæus: boum juga inter cohortium præfectos partitus est. At stipendium *militibus*, tametsi jam mensis exiisset, viginti tantum dierum persolvit: aiebat enim Heraclides, pluris se *prædam* vendere non potuisse. Itaque Xenophon gravatus, Mihi videris, inquit, Heraclides, non ità uti oportet Seuthæ prospicere: nam si *rationibus ejus* prospexisses, stipendium integrum reversus adtulisses, vel fœnore acceptâ præter hanc pecuniâ, aliter quidem si non potuisses, tuisque vestibus divenditis.

Hic graviter commotus est Heraclides, ac nè ab amicitia Seuthæ excluderetur metuebat: atque adeò ab illo die quâcunque

1 Αὔθις] *Phavor.* Τὸ δὲ Αὔθις σημαίνει τὸ πάλιν, καὶ κατὰ ταῦτα.

2 Κατεμέρισε] MS. Eton. repræsentat κατεμερίσθη.

3 Αχθεσθεις εἶπε] MS. idem habet ἀχθεσθεις εἶπεν ἐπιμόσας, Δο-

κεῖ, &c.

4 Προσδανεισάμενος] In lexicis deest. Eo tamen utitur & *Lyfias*, ὑπὲρ τῶν Αριτοφᾶν. *Χρημ.* P. 157. edit. *Sieph.*

5 Εντεῦθεν] Vide p. 492. n. 5.

Y y y 2

ἡμέρας Ξενοφῶντα διέβαλλε πρὸς Σεύθην. Οἱ μὲν δὲ στρατιῶται Ξενοφῶντι ἐνεκάλαν, ὅτι ἔκ εἶχον τὸν μισθόν· Σεύθης δὲ ἤχθετο αὐτῷ, ὅτι ἐντόνως τοῖς στρατιώταις ἀπῆτει τὸν μισθόν. Καὶ τέως μὲν αἰεὶ ἐμέμνητο ὡς, ἐπειδὴν ἐπὶ θάλατταν ἀπέλθοι, παραδώσει αὐτῷ¹ Βισάνθην, καὶ Τάνον, καὶ Νέον τεῖχος· ἀπὸ δὲ τέττε τῶ χρόνου ἔθενός ἐτι τέτων ἐμέμνητο. Οὐ μὲν γὰρ Ηρακλείδης καὶ τῷτο διαβεβλήκει, ὡς ἔκ ἀσφαλές εἴη, τεῖχη παραδιδόναι ἀνδρὶ δύναμις ἔχοντι.

Ἐκ τέττε δὲ μὲν Ξενοφῶν ἐβαλεύετο τί χρὴ ποιεῖν² περὶ τῷ ἐτι ἄνω στρατεύεσθαι· ὁ δὲ Ηρακλείδης, εἰσαγαγὼν τὰς ἄλλας στρατηγὰς πρὸς Σεύθην, λέγειν τε ἐκέλευεν αὐτὰς ὅτι ἔθεν ἂν ἡττον σφεῖς ἀγάθοιεν τὴν στρατιάν ἢ Ξενοφῶν, τὸν τε μισθὸν ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν³ ἐκπλεῶν παρέσεσθαι δυοῖν μηνοῖν συστρατεύεσθαι τε ἐκέλευε. Καὶ ὁ Τιμασίων εἶπεν, Εγὼ μὲν τοίνυν ἔδ' ἂν πέντε μηνῶν μισθοῦ μέλλη εἶναι

ratione poterat Xenophontem apud Seuthen criminabatur. At verò milites in Xenophontem culpam conjiciebant, quòd stipendium non accepissent : Seuthes etiam ei succensebat, quòd enixè stipendium pro militibus ab eo exigeret. Atque antea quidem semper memoraverat, se posteaquam ad mare pervenisset, Bisanthem, & Ganum, & Novum castellum ei traditurum : ex eo verò tempore nullius jam ampliùs horum mentionem faciebat. Nam & hoc calumniis usus dixerat Heraclides, tutum utique non esse, castella viro tradere qui exercitum haberet.

Dehinc Xenophon deliberabat, quid de expeditione in superiorem regionem porrò statuendum esset : & Heraclides, introductis ad Seuthen ducibus cæteris, tum hortabatur eos ut dicerent nihilo se minùs posse copias ducere quàm posset Xenophon, tum stipendium eis duùm mensium integrum paucos intra dies adfuturum pollicebatur ; tum hortabatur ut se socios expeditionis præberent. Et Timasion, Equidem, ait, non si vel quinque mensium stipendium numeratum fuerit, absque Xenophonte ad

¹ Βισάνθην καὶ Τάνον, &c.] De his omnibus consulendus est *Ind. Geogr.*

² Περὶ τῷ ἐτι ἄνω, &c.] Scil. militésne adversus Thracas, suprà By-

zantium sitos, uti p. 538. unà cum Seuthe duceret.

³ Ἐκπλεῶν] In MSto Etonæ desit.

στρατευσαίμην ἂν ἄνευ Ξενοφώντος. Καὶ ὁ Φρυνίσκος καὶ Κλεάνωρ συνωμολόγησαν Τιμασίῳ.

Εὐγεῦθεν Σεύθης ἐλοιδόρει τὸν Ηρακλείδην ὅτι εἰ παρακαλεῖ¹ τὸν Ξενοφῶνα. Ἐκ δὲ τότε παρακαλῶσιν αὐτὸν μόνον. Ο δὲ, γνὼς τὴν Ηρακλείδην τὴν πανουργίαν, ὅτι βέλοιο αὐτὸν διαβάλλειν πρὸς τὰς ἄλλας στρατηγὰς, παρέρχεται λαβὼν τὰς τε στρατηγὰς πάντας καὶ τὰς λοχαγὰς καὶ ἐπεὶ πάντες ἐπείσθησαν, συνεστρατεύοντο, καὶ ἀφικνεῖνται, ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸν Πόντον, διὰ τῶν² Μελινοφάγων καλεμένων Θρακῶν, εἰς τὸν³ Σαλμυδησσόν. Ἐνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεουσῶν νηῶν πολλὰι⁴ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι⁵ τέναρος γὰρ ἐστὶν⁶ ἐπιπολὺ τῆς θαλάττης. Καὶ οἱ Θράκες οἱ κατὰ ταῦτα οἰκνετες,⁷ Σήλας ὀρισάμενοι, τὰ καθ' αὐτὰς⁸ ἕκαστοι ἐκπίπτοντα

bellum proficiscar. Phryniscus etiam & Cleanor cum Timasione consentiebant.

Ibi tum Seuthes Heraclidem objurgabat, quod Xenophontem non advocasset. Dein ipsum solum advocant. Verum ille, cognita Heraclidæ vafriaciâ, quod vellet ipsum cæteros apud duces invidiosum reddere, ad Seuthem progreditur ducibus omnibus & cohortium præfectis secum sumptis: ac ubi omnes in Seuthæ sententiam erant adducti, unâ cum eo milites in expeditionem educabant, & itinere sic facto ut ad dextram Pontum haberent, per Thracas, qui Melinophagi adpellantur, Salmydessum perveniunt. Ibi de navibus, quæ in Pontum feruntur, multæ in breviam impinguntur & ejiciuntur in litus: nam palustre vadum isthic est maris in longum spatium porrectum. Ac Thraces iis in locis habitantes, stelis per intervalla statutis, ea prædantur singuli, quæ in litora

¹ Τὸν Ξενοφῶνα] Idem MS. dat. — καὶ Ξενοφῶνα.

² Μελινοφάγων] Stephan. Byz. Μελινοφάγοι, ἔθνη Θράκης· Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσει εἰσδύμῳ, — Plura lege in Ind. Geogr.

³ Σαλμυδησσόν] In MS. Eton. reperitur Αλμυδησσόν, in edit. Steph. aliisque vet. Σαλμυδισσόν. Consule Ind. modò memoratum.

⁴ Ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι] Suid. Ὀκέλλει· προσορμῇ· ἐκπίπτει· ἔτ-

εῖλαι ἐπὶ τῶν νηῶν. Vide p. 452. n. i.

⁵ Τέναρος] Suid. Τινάση. διάβροχοι καὶ καθύπερθε τόποι· πληθὺν πελάγη· ἡ ἰλὺς, ἐπιπολάζουσα ὕδατι· ἢ πολλῶ, καὶ βοτάνης ἐπιφανομένης τῷ ὕδατι.

⁶ Ἐπιπολὺ] Adi p. 264. n. 5.

⁷ Σήλας ὀρισάμενοι] Itā MS. Eton. & edit. quas vidi, omnes. Malim ipse ἐρισάμενοι. & mox infra ἐρισασθαι, pro ὀρισασθαι —

⁸ Ἐκαστοι, &c.] MS. Eton. & edit. quædam habent ἕκαστα.

ληίζονταί· τῶς δ' ἐλέγοντο, πρὶν ὁρίσασθαι ἀρπάζοντες πολλοὶ ὑπ' ἀλλήλων ἀποθνήσκειν. Ἐνθαῦθα εὐρίσκονται πολλὰ μὴ κλίνειν, πολλὰ δὲ κιβώτια, πολλὰ δὲ βίβλοι, καὶ τὰλλα πολλὰ, ὅσα ἐν ξυλίνοις² τεύχεσι ναύκληροι ἄβυσσιν. Ἐνθεῦθεν ταῦτα καίλας ρεψάμενοι, ἀπήεσαν πάλιν. ³ Ἐνθα δὴ Σεύθης εἶχε στρατεύμα πλεον τῷ Ἑλληνικῷ· ἐκ τε γὰρ Οδρυσῶν πολλοὶ ἐτι πλείους καίλαθεβήκεσαν, καὶ οἱ αἰεὶ πειθόμενοι συνεστρατεύοντο. Καθηλυλίσθησαν δὲ ἐν τῷ πεδίῳ ὑπὲρ⁴ Σηλυμβρίαν, ὅσον πενήκοντα σταδίους ἀπέχοντες τῆς θαλάττης. Καὶ μισθὸς μὴ εἰδὲς πῶς ἐφαίνετο· πρὸς δὲ τὸν Ξενοφῶντα οἱ τε στρατιῶται⁵ πάντες χαλεπῶς εἶχον, ὅ, τε Σεύθης ἐκέτι οἰκείως διέκειτο, ἀλλ' ὅποτε συγγενέσθαι αὐτῷ βελλόμενος ἔλθοι, πολλὰ ἤδη ἀσχολία⁶ ἐγίνοντο.

Ἐν δὲ τῷ τῷ χρόνῳ, σχεδὸν ἤδη δύο μηνῶν ὄντων, ἀφικνῶνται Φαρμινὸς τε ὁ Λακων καὶ Πολύνεικος παρὰ Θίμβρωνος. καὶ

sibi adjacentia ejiciuntur: prius autem quam *istas* statuissent, de iis traditum est multos prædæ intentos se invicem interfecisse, Ibi multi inveniuntur lecti, arculæ multæ, multi libri, aliæque res multæ, quas naviculatores in vasis ligneis vehere solent. Dehinc, *locis* his in potestatem *Seuthæ* redactis, rursus abiērunt. Ibi tum *Seuthes* plures, quàm Græcæ essent, copias habebat: nam & ex *Odrysis* multò plures etiam descenderant, & *omnes* prout usque *imperio* parebant belli se socios addebant. Confederunt autem in campo supra *Selymbrian*, cùm à mari quinquaginta cīrciter stadia abessent. Ac stipendium quidem nullum usquam adparebat; verùm & milites omnes *Xenophonti* succensebant, nec *Seuthes* ampliùs eo familiariter utebatur, sed quoties ipsum conveniendi cupidus adibat, multæ jam tum occupationes quæ impedirent, quò minùs *Xenophontem* conveniret, erant simulatæ.

Hoc verò tempore, cùm jam duo prope menses *elapsi* fuerant, Charminus *Lacon* & Polynicus à *Thimbrone* veniunt; nunti-

¹ Τῶς] *Suid.* Τῶς· οἱ ῥήτορες ἐπὶ τῷ πρότερον, ἢ πάλαι. Add. p. 440. lin. 4.

² Τεύχεσι] *Etymol.* m. Τεύχῃ σημαίνει τρεῖς, τὰ πολεμικὰ ὅπλα, καὶ τὰ τῆς νεώς, καὶ ἀγλείον τι

³ Ἐνθαδὴ] Vide p. 507. n. 2.

⁴ Σηλυμβρίαν] MS. Eton. Ση-

λυμβρίας. Edit. vet. Σηλυμβρίαν. Vide p. 511. n. 1.

⁵ Πάντες χαλεπῶς] *Idem* MS. exhibet παγχαλεπῶς. Vide p. 350. n. 5.

⁶ Ἐγίνοντο] Sic edit. *Steph.* MS. Eton. dat. ἰφαίνοντο. Edit. vet. ἰγίνοντο.

λέγουσιν ὅτι Λακεδαιμονίοις δοκεῖ στρατεύεσθαι¹ ὡς ἐπὶ Τισσαφέρνην, καὶ Θίμβρων ἐκπέπλευκεν ὡς πολεμήσων· καὶ δεῖται ταύτης τῆς στρατίας, καὶ λέγει ὅτι² δαρεϊκὸς ἐκάστω ἔσαι μισθὸς τῆ μηνὸς, καὶ τοῖς λοχαλοῖς διμοιρία, καὶ τοῖς στρατηγοῖς τετραμοιρία. Ἐπεὶ δ' ἦλθον οἱ Λακεδαιμόνιοι, εὐθύς ὁ Ηρακλείδης, πυθόμενος ὅτι³ ἐπὶ τὸ στρατεύμα ἦκσι, λέγει τῷ Σεύθῃ ὅτι κάλλιον γεγενῆσθαι. Οἱ μὲν γὰρ Λακεδαιμόνιοι δέονταί τῃ στρατεύματι, σὺ δ' ἔδῃ ἀποδιδῆς δὲ τὸ στρατεύμα αὐτοῖς χαριεῖ, σὲ δὲ ἔκ-
 ἔτι ἀπαιήσῃσι τὸν μισθόν, ἀλλ' ἀπαλλάξονταί⁴ ἐκ τῆς γῆς.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Σεύθης, κελεύει παραῖτείν· καὶ ἐπεὶ εἶπον ὅτι ἐπὶ τὸ στρατεύμα ἦκσι, λέγει ὅτι τὸ στρατεύμα ἀποδίδωσι, φίλος τε καὶ σύμμαχος βέβηλαι εἶναι·⁵ καλεῖ τε αὐτὸς ἐπὶ

antique Græcis, decrevisse Lacedæmonios bellum Tissapherni facere; Thimbronémque eos cum classe profectum esse consilio ut bellum illud gereret; atque exercitu hoc egere, & dicere cuivis militi daricum in menstruum stipendium fore numeratum, præfectis cohortium duplum, ducibus quadruplum. Posteaquam Lacedæmonii venissent, mox Heraclides, cum eos ad exercitum venisse audiisset, melius rem succedere Seuthæ narrat: Lacedæmonii enim, inquit, exercitu egent, tu verò eo non jam amplius eges; at si exercitum ipsis tradideris, gratiam apud eos inibis, & milites stipendium à te non exigent amplius, sed terrâ hâc excedent.

Hæc cum audiisset Seuthes, suis præcipit ut Lacedæmonios ad se deducerent; & ubi dixissent ad exercitum se venisse, tradere se ipsis exercitum ait, ac cum Lacedæmoniis amicitiam & societatem jungere se velle: eos item ad mensam hospitalem vocat, & mag-

¹ ὡς ἐπὶ] In MS. Eton. deest vocula prior. Malé. Vide p.462. n. 1. Similiter Arrianus exped. 1. 6. c. 15. — πρὶν πυθῆσθαι Μεσικανὸν ὅτι ἄρμῃται ὡς ἐπ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος. Eadem occurrunt vocalæ, sic posita Aët.XVII.14.

² Δαρεϊκὸς—τῆ μηνὸς] Adi p. 5. n.2.& p. 513. n.4.

³ Ἐπὶ τὸ στρατεύμα ἦκσι] Vertenda forsan — ad exercitum petendum esse venisse. Sic sæpe hâc phrasi usus est Noster. K.Π. p.9. ἐπὶ τῷτο

ἔρχονται — ubi vide n. 1. Ibid. p. 74. ὅτε ἐγὼ μὲν πρὸς σε ἦλθον ἐπ' ἀργύριον, i. e. argenti petendi causâ — Oeconom. haud ita longè ab init. Οἶμαι δ' ἂν καὶ ἐπὶ πῦρ ἰλθόντ' ὁ σὺ, &c. Et aliàs sæpe.

⁴ Ἐκ τῆς γῆς] MS. Eton. dat — ἐκ τῆς χώρας.

⁵ Καλεῖ τε — ἐπὶ ξενίᾳ] Sic ex conjecturâ rescripti. Similiter supra Noster p. 423. ἐπὶ ξενίᾳ δὲ ἐδί-
 χοντο, &c. ubi vide n. 1. Haclenus legebatur — ἐπὶ ξενίᾳ, &c.

ξενία, καὶ ἐξένιζε μεγαλοπρεπῶς. Ξενοφῶντα δὲ καλεῖ, καὶ τῶν ἄλλων στρατηγῶν ἐδένα. Ερωτῶντων δὲ τῶν Λακεδαιμονίων τίς αὐτῶν εἶη Ξενοφών, ἀπεκρίνατο ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἶη κακός, φιλοστρατιώτης δὲ καὶ διὰ τῆτο χεῖρόν ἐστιν αὐτῷ. Καὶ οἱ εἶπον, Ἀλλ' ἢ δημαγωγεῖ ὁ αὐτὸς τὰς ἀνδρας; Καὶ ὁ Ηρακλείδης, Πάνυ μὲν ἔν, ἔφη. Ἀρ' ἔν, ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται περὶ τῆς ἀπαγωγῆς; Ἀλλ' ἦν ὑμεῖς, ἔφη ὁ Ηρακλείδης, συλλέξαντες αὐτὰς ὑπόσχησθε τὸν μισθόν, ὅλίσσον ἐκείνῳ προσχόντες, ἀποδραμεῖν αἰ σὺν ὑμῖν. Πῶς ἂν ἔν, ἔφασαν, ἡμῖν συλλεῖται; Αὐρίον ὑμᾶς, ἔφη ὁ Ηρακλείδης, πρῶτ' ἄξομεν πρὸς αὐτὰς καὶ οἶδα, ἔφη, ὅτι ἐπειδὴν ὑμᾶς ἴδωσιν ἄσμενοι συνδραμεῖνται. Αὕτη μὲν ἡ ἡμέρα ἔτῳς ἐληξε.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ αἴθουσιν ἐπὶ τὸ στρατεῦμα τὰς Λάκωνας Σεύθης τε καὶ Ηρακλείδης, καὶ συλλέγεται ἡ στρατιά· τῷ δὲ Λάκωνε ἐλεγέτην ὅτι Λακεδαιμονίοις δοκεῖ πολεμεῖν Τισσαφέρνει τῷ ὑμᾶς

nificè excepit. Xenophontem autem non vocat, neque è ducibus alium quenquam. Et Lacedæmoniiis interrogantibus qui vir esset Xenophon, cætera non malum esse respondit, at militum amantem; & propterea rem ipsi pejùs cedere. Atque illi, Num milites is, inquit, ductui suo obsequentes habet? Et Heraclides, Omnino, inquit. Nonne igitur, aiunt illi, nobis etiam adversabitur quo minùs exercitum abducamus? Atqui si vos, ait Heraclides, iis collectis stipendium promiseritis, levi illius ratione habitâ, vobiscum cursu abscedent. Quî ergo fieri poterit, aiunt Lacedæmonii ut causâ nostrâ colligantur? Cras manè, inquit Heraclides, vos ad eos ducemus; ac novi, ait, fore ut, quamprimùm vos viderint, libenter concurrant. In hunc modum is dies exactus est:

Postridie Seuthes & Heraclides Laconas ad exercitum ducunt, ac copiæ unum in locum colliguntur: Lacones dicebant decrevisse Lacedæmonios Tissapherni bellum facere, qui vos, inquit, in-

1 Φιλοστρατιώτης] In lexicis stat ἀδισπότως.

2 Δημαγωγία] Est autem δημαγωγία, (sunt Steph. ad Amas. verba) blanditiis atque aliis artibus homines se pollicere, & quasi obstricta eorum studia tenere.

3 Ὁ αὐτὸς] Adi p. 25. n. 4.

4 Προσχόντες] Sic rectè locum, opinor, dislinxit Leuncl. ut προσχόντες, æquè ac συλλέξαντες — ὑπόσχησθε, &c. ad Laconas illos referatur. Steph. omisâ post προσχόντες distinctione, legit — προσχόντες ἀποδραμεῖνται, &c. quasi participium illud milites respiceret.

ἀδικήσαντι· ¹ ἦν ἔν ἡμεῖς σὺν ἡμῖν, τὸν τε ἐχθρὸν τιμωρήσεσθε, καὶ ² δαρεικὸν ἕκαστος οἴσει τῷ μηνὸς ὑμῶν· λοχαγὸς δέ, τὸ διπλὸν· στρατηγὸς δέ, τὸ τετραπλὸν. Καὶ οἱ στρατιῶται ἄσμενοί τε ἤκυσαν, καὶ εὐθύς ἀνίσταί τις τῶν Ἀρκάδων τῷ Ξενοφῶντος κατήγορήσων. Παρῆν δὲ καὶ Σεύθης, βελλόμενος εἰδέναι τί πράχθησεται· καὶ ³ ἐν ἐπηκόῳ εἰσῆκει, ἔχων τὸν ἑρμηνέα· συνίει δὲ καὶ αὐτὸς Ἕλληνας τὰ πλεῖστα. Ἐνθα δὴ λέγει ὁ Ἀρκάς, Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν, ὧ Λακεδαιμόνιοι, καὶ πάσαι ἂν ἡμεῖς παρ' ὑμῖν, εἰ μὴ Ξενοφῶν δεῦρο ἡμᾶς πείσας ἀπήγαγεν· ἔνθα δὴ ἡμεῖς μὲν τὸν δεινὸν χειμῶνα στρατεύόμενοι καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἔδεν ⁴ πεπόμεθα· ὁ δὲ τῶς ἡμετέρας πόνας ἔχει· καὶ Σεύθης ἰδίᾳ μὲν ἐκεῖνον ⁵ πεπλάτικεν, ἡμᾶς δὲ ἀποσέρει τὸν μισθόν· ⁶ ὥστε, ὅτε πρῶτος λέγων,

juriâ adfecit: quare si cum nobis proficiscamini, tum hostem ulciscemini, tum daricum unusquisque vestrum in menstruum stipendium feret; cohortis præfectus, duplum; dux, quadruplum. Ac milites quidem libenter hæc audiêrunt, statimque ex Arcadibus quidam surgit eo consilio ut Xenophontem accusaret. Aderat etiam Seuthes, qui rei eventum scire cuperet; & in loco stabat, de quo omnia audire posset, adhibito interprete; sed & ipse pleraque Græcè dicta intelligebat. Ibi tum hanc orationem habuit Arcas ille, Nos certè, Lacedæmonii, jam pridem apud vos fuissetis, si Xenophon huc nos in suam adductos sententiam non abduxisset; ubi tamen si sævæ hyemis tempore & noctu & interdiu munia obierimus militaria, nihil possidemus; at ille labore nostro partis fruitur: quin & Seuthes illum privatim ditavit, at nos stipendio defraudat: itaque, inquit iste qui primus verba fecit, ego sanè, si

¹ Ἦν ἔν ἡμεῖς] MS. Eton. & vet. quædam edit. exhibent ἦν ἔν ἡμεῖς, &c. Malé. Tu vide sis p. 515. n. 3.

² Δαρεικόν — τῷ, &c.] Vide p. 543. n. 2.

³ Ἐν ἐπηκόῳ] Vide p. 215. n. 2.

⁴ Πεπόμεθα] Hanc scripturam in quibusdam exemplaribus se reperisse testatur Steph. Vulgò scribitur πεπαύμεθα: cui recepta lectio omnino anteferenda est. Adip. 428. n. 5.

⁵ Πεπλάτικεν] MS. Eton. & edit.

vet. representant πεπλάτηκεν.

⁶ ὥστε, ὅτε, &c.] Hoc ordine, uti mihi quidem videtur, construenda sunt verba, ὥστε ἐγὼ μὲν, ἔφη ὅτε πρῶτον λέγων, εἰ, &c. ut ὅτε πρῶτος λέγων sint auctoris, non Arcadis istius de seipso, verba. Cæterum, Leuncl. vertit quo fit ut ego, qui primus sententiam dico, si, &c. Steph. & ἔφη & hypostigmen post λέγων expungi debere, & ὅτε πρῶτος λέγων ἐγὼ simpliciter, vel ἐγὼ μὲν ὁ πρῶτος λέγων, potius dicendum fuisse putavit.

ἐγὼ μὲν, ἔφη, εἰ τῆτον ἴδοιμι καὶ αλευσθέντα, καὶ δόνη δίκην ὧν ἡμᾶς περιεῖλκε, καὶ τὸν μισθὸν ἂν μοι δοκῶ ἔχειν, καὶ εἴδεν ἂν ἔτι τοῖς πεπονημένοις ἄχθεσθαι. Μετὰ τῆτον ἄλλος ἀνέστη, ὁμοίως καὶ ἄλλος. Ἐκ δὲ τῶν Ξενοφῶν ἐλεξεν ὧδε,

“² Ἀλλὰ πάντα μὲν ἄνθρωπον ὄντα προσδοκᾶν δεῖ, ὅποτε
 “ καὶ ἐγὼ μὲν ὑφ’ ὑμῶν³ αἰτίαν ἔχω, ἐν ᾧ πλείστην προθυμίαν
 “ ἐμαυτῷ γε δὴ μοι δοκῶ συνειδέναι περὶ ὑμᾶς παρεσχημέ-
 “ νος. Απετραπόμεν μὲν γε ἤδη οἴκαδε ὁρμώμενος μὰ τὸν
 “ Δία, ὅτι πυνθανόμενος ὑμᾶς εὖ πράττειν, ἀλλὰ μᾶλλον
 “ ἀκύνειν ἐν ἀπόροις εἶναι, ὥς ὠφελήσων εἴ τι δυναίμην. Ἐπεὶ
 “ δ’ ἦλθον, Σεύθε τῆτι⁴ πολλὰς ἀγγέλας πρὸς ἐμὲ πέμ-
 “ ποντος, καὶ πολλὰ ὑπισχνόμενα ἐμοί, εἰ πείσασιν ὑμᾶς πρὸς
 “ αὐτὸν ἐλθεῖν, τῆτο μὲν ἐκ ἐπεχείρησα ποιεῖν, ὥς αὐτοὶ ἐπί-
 “ σασθε· ἦγον δ’ ὅθεν ὥμην τάχιστα ἂν ὑμᾶς εἰς τὴν Ἀσίαν

lapidibus hunc obrutum videam, & poenas dantem pro eo quòd nos huc illuc traxit, & stipendium me accepisse arbitror, & nihil ampliùs laboribus exanclatis fore cruciatum. Post hunc surrexit alius, itidémque alius. Secundùm hæc Xenophon in hanc sententiam verba fecit,

“ Homini certè quidem omnia sunt expectanda, cùm & ipse
 “ à vobis *in eo* accuser, in quo mihi sanè ipsi conscius esse videor,
 “ plurimum me vestri studium præstitisse. Cùm jam domum
 “ profectò iter instituerem, indè me sanè *huc* averti, non quòd
 “ prosperà vos uti fortunà intelligerem, sed potiùs quòd vos sum-
 “ mas in angustias adductos esse audirem, ut *vos* si quo possem
 “ adjumento sublevarem. Posteaquam veni, Seuthes hic licèt
 “ multos ad me nuntios mitteret, & mihi multa polliceretur, si
 “ vobis persuaserim ut ad ipsum veniretis, hoc non adgressus
 “ sum, uti nôstis ipsi; sed eò *vos* duxi unde putabam in Asiam

¹ Ἐτι τοῖς πεπονημένοις] Hanc lectionem præstat MS. Eton. In edit. Flor. Steph. Leuncl. aliisque legitur — ἔτι τοῖς πεπονημένοις, &c. adfertur etiam — ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις, &c.

² Ἀλλὰ πάντα μὲν ἄνθρωπον, &c.] *Isocrat.* ad *Demon.* p. 11. edit. Steph. Νόμιζε μηδὲν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων βέλαιον· ἄτω γὰρ, ἄτ’ ἐτέχων, ἔση πε-

ριχαρής· ὅτε δυστυχῶν, περίλυπός. Plura huc facientia congeffit *Strabon.* *Serm.* 103. *Eurip.* *Hypsip.* v. 6. *Αελπίον* ἔδεν, πάντα δ’ ἐλπίζειν χρεών.

³ Αἰτίαν ἔχω] Sic mihi quidem legendum videtur: & sic paulò infra *Noster* — ὑφ’ ὑμῶν αἰτίαν ἔχοιμι, &c. Vulgò scribitur αἰτίας ἔχων.

⁴ Πολλὰς ἀγγέλας — καὶ, &c.] Vide p. 505 & 510.

“ διαβῆναι. ¹ Ταῦτα γὰρ καὶ βέλγισα ἐνόμιζον ὑμῖν εἶναι, καὶ
 “ ὑμᾶς ἡδεῖν βεβλόμενους. ² Ἐπεὶ δὲ Ἀρίσταρχος ἐλθὼν σὺν
 “ τριήρεσιν ἐκώλυσε διαπλεῖν ³ ἡμᾶς, ἐκ τούτου (ὅπερ εἰκὸς δὴ πᾶς
 “ ἦν) συνέλεξα ὑμᾶς, ὅπως βελευσάμεθα ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.
 “ ⁴ Οὐκ ἔν ὑμεῖς ἀκέοντες καὶ Ἀριστάρχου ἐπιτάττουτος ὑμῖν εἰς
 “ Χερρόνησον πορεύεσθαι, ἀκέοντες δὲ Σεύθε πειθαντος
 “ ἑαυτῷ συσρατεύεσθαι, πάντες καὶ ἐλέγετε σὺν Σεύθῃ ἵεναι,
 “ πάντες δ’ ⁵ ἐπέψηφίσασθε ταῦτα; ⁶ Εἴ τι ἔν ἐγὼ ἐνταῦθα
 “ ἡδίκησα, ἀγαγὼν ὑμᾶς ἐνθα πᾶσιν ὑμῖν ἐδόκει, εἴπατε.
 “ Ἐπεὶ γεμὴν ψεύδεσθαι ἤρξατο Σεύθης περὶ τῆ μισθῆ, εἰ
 “ καὶ ἐπαινώ αὐτὸν, δικαίως ἂν με αἰτιώσθε καὶ μισοῖτε· εἰ
 “ δὲ πρόσθεν αὐτῷ πάντων μάλιστα φίλος ὢν, νῦν πάντων
 “ διαφορώτατός εἰμι, πῶς ἔτι δικαίως, αἰρέμενος ὑμᾶς
 “ ἀντὶ Σεύθε, ὑφ’ ὑμῶν αἰτίαν ἔχοιμι περὶ ὧν πρὸς τούτον

“ vos celerrimè trajicere posse. Id enim & vobis esse utilissimum
 “ arbitrabar, & vos id velle noveram. Verùm ubi Aristarchus
 “ cum triremibus venit ac nos in *Asiam* velis transmittere vetuit,
 “ tunc (quod utique consentaneum erat) vocavi vos ad concio-
 “ nem, ut quid esset agendum deliberaremus. Nonne vos cùm
 “ audiretis Aristarchum vobis præcipientem ut in Cherronesum
 “ proficisceremini, audiretis etiam Seuthen id vobis suadentem
 “ ut cum eo expeditionem fusciperetis, omnes cum Seuthe pro-
 “ ficiscendum esse dixistis, omnes id vestris suffragiis comprobâ-
 “ stis? Quamobrem si quam ego injuriam ibi feci, qui vos *ed* du-
 “ xerim quò vobis omnibus *duci* placuit, enuntiate. Posteaquam
 “ verò Seuthes de stipendio fidem fallere cæpit, cum si laudo, jure
 “ me accusetis, atque odio habeatis: sin autem antehac ei cùm
 “ essem amicissimus, nunc *ab eo* maximè omnium diffideo, quĩ
 “ fieri adhuc possit ut, cùm vos Seuthæ prætulerim, jure à vobis

¹ Ταῦτα γὰρ βέλγισα] Adi p. 428. n. 3. & p. 285. n. 4.

² Ἐπεὶ δὲ Ἀρίσταρχος, &c.] Lege p. 505.

³ Ἡμᾶς] Sic MS. Eton. edit. vet. Steph. Male Leuncl. ὑμᾶς dedit.

⁴ Οὐκ ἔν ὑμεῖς, &c.] Hæc interrogativè proposita, secùs atque so-

lent intelligi, videntur. Lege p. 514. & 518.

⁵ Ἐπέψηφίσασθε ταῦτα;] Adi p. 518. n. 8.

⁶ Εἴ τι ἔν, &c.] MS. Eton. τί ἔν ἐγὼ ἐνταῦθα ἡδίκησα, ἀγαγὼν ὑμᾶς ἐνθα πᾶσιν ὑμῖν ἐδόκει; omisissis εἰ & εἴπατε. Idem MS. pro Ἐπεὶ γεμὴν, &c. dat Ἐπεὶ δὲ ὑμῖν. &c.

“ διαφέρομαι; Ἀλλ’ εἵποτε ἂν ὅτι ἔξεσι καὶ τὰ ὑμέτερα ἐ-
 “ χοντά παρὰ Σεύθῃ, ¹ τεχνάζειν. ² Οὐκὲν δὴλον τὸτό γε,
 “ ὅτι εἴπερ ἐμοὶ ³ ἐτέλει τί Σεύθῃς, ἔχ’ ἔτως ἐτέλει δὴπε, ὡς
 “ ὦν τε ἐμοὶ δοίῃ σεροῖτο, καὶ ἄλλα ὑμῖν ἀποτίσειεν; Ἀλλ’
 “ οἶμαι, εἰ ἐδίδε, ἐπὶ τῷτῳ ἂν ἐδίδε, ὅπως ἐμοὶ δὲς μεῖον,
 “ μὴ ἀποδοίῃ ὑμῖν τὸ πλεῖον. Εἰ τοίνυν ἔτως ἔχειν οἴεσθε,
 “ ἔξεσιν ὑμῖν αὐτίκα μάλα ματαίαν ταύτην ⁴ τὴν πρᾶξιν
 “ ἀμφοτέροις ἡμῖν ποιῆσαι, ἂν ⁵ πράττῃτε αὐτὸν τὰ χρήμασι.
 “ Δὴλον γὰρ ὅτι Σεύθῃς, εἰ ἔχω τὸ παρ’ αὐτῷ, ἀπαιτήσῃ
 “ μέντοι δικαίως, ἂν μὴ βεβαιῶ τὴν πρᾶξιν αὐτῷ, ἐφ’ ἣ
 “ ἔδωροδοκῆμην. Ἀλλὰ πολλὰ ⁶ μοι δοκῶ δεῖν τὰ ὑμέτερα
 “ ἔχειν· ὁμνύω γὰρ ὑμῖν θεὸς ἅπαντας καὶ πᾶσας μηδὲ ἅ

“ *accuser iis de rebus de quibus cum hoc homine diffideo? At dicetis*
 “ *forſan fieri poſſe ut acceptis à Seuthe ſtipendiis veſtris, artiſicioſā*
 “ *diffimulatione utar. Nonne hoc manifeſtum eſt, ſi quid mihi*
 “ *pendit Seutheſ, id eum non ſic utique pependiſſe, ut tum illis*
 “ *quæ mihi daret privaretur, tum vobis alia perſolveret? Enim-*
 “ *verò arbitror, ſi quid ille mihi dediſſet, eā cauſā daturum fu-*
 “ *iſſe, ut mihi datā minore ſummā, vobis majorem non redde-*
 “ *ret. Quòd ſi rem ſic ſe habere exiſtimatis, vobis ſtatim licet*
 “ *rem doſe ex pacto conficiendam irritam utrique noſtrūm red-*
 “ *dere, ſi pecuniam ab ipſo exegeritis. Nam ſatis conſtat Seu-*
 “ *then, ſi quid ab eo accepi, repetiturum jure ſanè, ſi rem do-*
 “ *ſe ex pacto conficiendam, cujus conficiendæ cauſā muneribus*
 “ *fueraſ corruptus, ratam non fecero. Enimverò multum*
 “ *abeſt ut ſtipendia veſtra acceperim: nam per omnes deos deāſque*

¹ Τεχνάζειν] Eſt, *Suidā* expo-
 nente, τὸ πανέργως τι διαπραγμάττειν
 — *Phavorino*, μηχανᾶσθαι.

² Οὐκὲν, &c.] Hæc quoque in-
 terrogativè prolata videntur: vide
 p. 547. n. 4.

³ Ετέλει] Vide p. 490. n. 5.

⁴ Τὴν πρᾶξιν] *Suid.* & *Phavor.*
 Πρᾶξις· κοινότερον μὲν πᾶσα λογικὴ ἐ-
 νέργεια· ἰδίως δὲ καὶ κυριώτερον, ἡ καὶ ἀ-
 προαίρεσιν, τῆς ἐν, ἡ καὶ ἀρετῆς ἡ κα-
 κίαν ἐνέργειαν ἰννομένη. Idem, Πρᾶξις
 ἡ περὶ δόσις. *Phavor.* Καὶ πρᾶξις, ἡ
 περὶ σωδία. Repone, ἡ περὶ δόσις.

Adi ſis *Comment. doctiſſ. Caſaub.*
 in *Polyb.* p. 187. & ſuprà p. 440. n. 4.

⁵ Πράττειν] *Phavor.* & *Tho. Ma-*
giſt. Πράττω, εἰ μόνον τὸ ποιῶ καὶ πᾶ-
 σχω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαλῶ, δὲ εἰς πρᾶτ-
 τω λείγομεν. *Thucyd.* l. 1. c. 99. οἱ γὰρ
 Ἀθηναῖοι ἀκριβῶς ἐπρασσον, &c. *Schol.*
 ἀκριβῶς ἐπρασσον] ἀπὸ τῆς ἀνενδότως.
Aſchin. dial. 2. ſect. 31. — τῶν μι-
 δὸν πρᾶττόμενοι; i. e. *pro iis merce-*
dem exigentes?

⁶ Μοι δοκῶ] Sic ſuprà p. 546.
 μοι δοκῶ συνειδέναι, &c. *Adi* p.
 124. n. 5.

“ ἐμοὶ ἰδίᾳ ὑπέσχετο Σεύθης, ἔχειν πάρεσι καὶ αὐτὸς καὶ
 “ ἀκῶν σύνοιδὲ μοι εἰ ἐπιόρκῳ. Ἰνα δὲ μάλλον θαυμάσῃς,
 “ ¹συνεπόμενυμι μηδὲ ἂ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἔλαβον εἰληφέναι,
 “ μὴ τοίνυν μηδ’ ὅσα τῶν λοχαγῶν ἐνιοι. Καὶ τί δὴ ταῦτα
 “ ἐποίεν; Ωμιην, ὧ ἄνδρες, ὅσω μάλλον συμφέροισι ²τῷ
 “ τὴν τότε πενίαν, τοσέτω μάλλον αὐτὸν φίλον μοι ἔσεσθαι,
 “ ὁπότε δυνηθείη. Εγὼ δὲ ἅμα ὁρῶ αὐτὸν εὖ πράττοντα, καὶ
 “ γινώσκω δὴ αὐτῇ τὴν γνώμην. Εἴποι δὴ τις ἂν, Οὐκ ἐν
 “ αἰσχύνῃ ἔτω μωρῶς ἐξαπαλόμενος; Ναὶ μὰ Δία ἡσχυνόμην
 “ μέντοι, εἰ ὑπὸ πολεμίσ γε ³ἔτῳς ἐξηπαλήθην. ⁴Φίλω δ’ ὄντι
 “ ἐξαπαλᾶν αἰσχίον μοι δοκεῖ εἶναι, ἢ ἐξαπατᾶσθαι. ⁵Ε-
 “ πεί εἰ γε πρὸς φίλῃς ἐς φυλακὴν, πάντας οἶδα ὑμᾶς

“ juro, me nē illa quidem habere, quæ mihi privatim promitte-
 “ bat Seuthes: adest ipse, & cū hæc audiat novit an pejerem.
 “ Ut verò magis etiam admiremini, hoc quoque jurejurando con-
 “ firmo me non ea, quæ duces acceperunt alii, accepisse, imò verò
 “ nē quidem ea, quæ de cohortium præfectis nonnulli acceperunt.
 “ Et quamobrem tandem hæc feci? Existimabam, milites,
 “ quantò æquiore animo paupertatem, quā tum premebatur, unā
 “ cum hoc perferrem, tantò eum mihi amiciores futurum, cū
 “ talem se præbere valeret. Ego verò jam simul eum prosperā uti
 “ fortunā video, & animum ejus cognosco. Jam dixerit forsā
 “ aliquis, Annon igitur erubescis adeò te stultè decipi? Profectò
 “ erubescerem, si ab hoste in hunc modum deceptus essem: at
 “ homini amico turpius esse duco, si amicum ipse decipiat, quam si
 “ decipiatur. Si qua porrò erga amicos est cautio, vos omnes

¹ Συνεπόμενυμι.] In lexicis deest.

² Τῷ.] Seuthen digito mon-
strat. Cæterum, uti Noster hīc di-
cit συμφέροισι τῷ, &c. Sic Plaut.
Trin. 2. 2. 60. Mureto observante,
tolerare alicujus egestatem, dixit.

³ Οὕτως.] MS. Eton. dat ὅντως,
&c.

⁴ Φίλω δ’ ὄντι.] Eleganter πλεονάζει, participium, uti & p. 546. Ἀλλὰ
πάντα μὲν ἀνθρώπων ὄντα, &c. Ejus-
dem ferè sententiæ dictum Pho-
cioni tribuit Ælian. H. V. l. 2. c. 16.

— παρελθὼν εἰς τὰς Αθηναίους, ἐκκλη-
σίας ἔσης, ἐπεὶ τι αὐτοῖς ἐμέμφετο
ἀγνωμονῶσι, πάντῳ σφόδρα πεπαιδευ-
μένως καὶ πολλήν κίχως εἶπε. Βέλομαι
μᾶλλον τι ὑφ’ ὑμῶν παθεῖν κακὸν αὐ-
τὸς, ἢ αὐτὸς τι ὑμᾶς κακῶς δεῖσσαι.

⁵ Επεί.] Eadem est vocolæ vis
Ælian. l. 3. c. 10. Επεί τοι Λακωνικὸς
καὶ, &c. i. e. Est deinde verò, &c. Ad
Κ. Π. p. 81. n. 1. Nisi major hīc ἐπι-
vertere Alioquin, atque adeò ellip-
ticam locutionem esse, sic utique
exponendam, statuis, si δὲ μή, scil.
ἔξα-

“ διαφυλαξαμένους, ὥς μὴ παρασχεῖν τέτῳ πρόφασιν δι-
 “ καίαν μὴ ἀποδιδόναι ὑμῖν ἃ ὑπέσχετο· ἔτε γὰρ ἠδικήσαμεν
 “ τέτον ἐδὲν, ἔτε καλεβλακεύσαμεν τὰ τέτε, ἔτι μὴν καλε-
 “ δειλιάσαμεν ἐδὲν, ἐφ’ ὃ, τι ἡμᾶς ἔτος παρσκάλεσεν. Ἀλλὰ
 “ Φαίητε ἂν, ἔδει τὰ ἐνέχυρα τότε λαβεῖν, ὥς, μηδὲ εἰ ἐβέλετο,
 “ ἐδύνατο ἐξαπαλᾶν. Πρὸς ταῦτα δὲ ἀκέσατε, ἃ ἐγὼ ἐκ ἂν
 “ πόλε εἶπον τέτε ἐναντίον εἰ μὴ μοι ἢ παντράπασιν ² ἀγνώ-
 “ μονες ἐδοκεῖτε εἶναι, ἢ λίαν εἰς ἐμὲ ἀχάριστοι. Αναμνή-
 “ σθητε γὰρ ³ ἐν ποίοις τισὶν ὄντες πράγμασιν ἐτυγχάνετε,
 “ ἐξ ὧν ὑμᾶς ἐγὼ ἀνήγαγον πρὸς Σείθην. Οὐκ εἰς μὲ Πέριν-
 “ θον, εἰ προσήητε τῇ πόλει, Ἀρίσταρχος ὑμᾶς ὁ Λακεδαιμό-
 “ νιος ἔκ εἰς εἰσιέναι, ἀποκλείσας τὰς πύλας; ⁴ ὑπαίθριοι δὲ
 “ ἔξω ἐστράτοπεδεύετε; μέσος δὲ χειμὼν ἦν; ἀγορᾶ δὲ ἐχρη-
 “ σθε, σπάνια μὲ ὀρώνητες τὰ ὄνια, σπάνια δὲ ἔχοντες ⁵ ὅτων
 “ ἀνήσεσθε; Ἀνάγκη δὲ ἦν μένειν ἐπὶ Θρᾶκης· (τρίηρεις γὰρ

“ cavisse novi, nè huic occasionem justam præberetis, quo minùs
 “ ea vobis redderet quæ pollicitus est: neque enim ullâ hunc in-
 “ juriâ adfecimus, neque per inertiam rebus ipsius detrimenti
 “ quidquam adtulimus, neque sanè quidquam, ad quod nos ille
 “ adhortatus est, præ formidine refugimus. Verùm dixeritis
 “ *forſitan*, pignora tunc fuiſſe capienda, ut nè, etiamſi vellet, de-
 “ cipere poſſet. Ad ea velim audiat, quæ cóntra ipſum nunquam
 “ ego proferrem, niſi mihi vel omnino iniqui homines, vel admo-
 “ dum erga me ingrati eſſe videremini. Recordamini utique qua-
 “ libus in moleſtiis fuiſtis, è quibus ego vos ad Seuthen deduxi.
 “ Annon vos in Perinthum, ſi ad urbem *quidem* accederetis, A-
 “ riſtarchus Lacedæmonius, portis occluſis, ingredi vetabat? *an-*
 “ *non* foro utebamini, cùm *in eo* rerum venalium penuriam vide-
 “ retis, cùm haud quid vobis ſuppeteret, quo *commeatus* coëme-
 “ retis? Neceſſe verò erat in Thraciâ manere: (nam triremes in

ἐξαπαλᾶν ἀἰσχιόν ἐστιν, ἢ ἐξαπαλᾶσθαι

— Confer p. 435. n. 5.

1 Διαφυλαξαμένους] Idem MS.
 φυλαξαμένους & pro πάντας edit.
 Steph. dat πᾶσαν.

2 Ἀγνώμονες] Hesych. & Phavor.
 sunt ἀβελοί, ἀσυνγίγνωστοί, ἐναντίως ἰγνώμο-

νες, ἀναίδητοι—Adde p. 152. n. 3.

3 Ἐν ποίοις τισὶν] Vide p. 380. n. 7.

4 Ὑπαίθριοι] Vide p. 384. n. 2.

5 Ὄλων ἀνήσειε; Ità edit. Steph. &
 Leuncl. In MS to Eton. legitur ὅταν
 ἀνῆσειε; in vet. edit. ὅτε ἀνῆσειε.

“ ἑφορμῆσαι ἐκώλυον διαπλεῖν) εἰ δὲ μένοι τις, ² ἐν πολεμίᾳ
 “ χώρα εἶναι, ἔνθα πολλοὶ μὲν ἵππεῖς ἐναντίοι ἦσαν, πολλοὶ δὲ
 “ πελῆγασαί. Ἡμῖν δὲ ὀπλιτικὸν μὲν ἦν, ὡς ἀθρόοι μὲν ἰόντες ἐπὶ
 “ τὰς κώμας, ἴσως ἂν ἐδυνάμεθα σῖτον λαμβάνειν ἔδεν τι ἄφ-
 “ θονον· ὅτῳ δὲ διώκοντες ἂν ἡ ἀνδράποδα ἢ πρόβατα καὶ ἀλαμ-
 “ βάνοιμεν, ἔκ ἦν ὑμῖν· ἔτε γὰρ ἵππικόν ἔτε πελῆγασικόν ἐτι
 “ ἐγὼ συνεσηκὸς καλέλαβον παρ’ ὑμῖν. Εἰ ἔν, ἐν τοιαύτῃ ἀ-
 “ νάγκῃ ὄντων ὑμῶν, μηδ’ ὄντινα ἔν μισθὸν προσαιρήσας, Σεύθην
 “ σύμμαχον ὑμῖν προσέλαβον, ἔχουσα ἵππέας καὶ πελῆγας,
 “ ὧν ³ ὑμεῖς προσεδεῖσθε, κακῶς ἂν ἐδόκεν ὑμῖν βεβλεῦσθαι
 “ ⁴ παρὸ ὑμῶν; Τέτων γὰρ δῆπερ κοινωνήσαντες, καὶ σῖτον ἀφ-
 “ θονώτερον ἐν ταῖς κώμας εὐρίσκειε, διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι
 “ τὰς Θράκας καὶ ἀσπεκδὴν μᾶλλον φεύγειν καὶ προσάτων καὶ
 “ ἀνδράποδων μετέσχει. Καὶ πολέμιον ἔδεναι ἐτι ἐωρῶμεν,

“ statione manentes, quo minùs trajiceremus, impediabant) quòd
 “ si quis ibi maneret, *neceſſe erat* in agro hostili verſari, ubi multi
 “ nobis equites oppositi erant, peltastæ multi. Nobis autem gra-
 “ vis sanè aderat armatura, ut si in vicos conferti invasissimus,
 “ frumenti non magnam *proſeſtò* copiam capere forſan potuiſſe-
 “ mus; verùm quo vel mancipia vel pecora perſequendo com-
 “ prehendemus, nobis non aderat: nec enim adhuc ego vel equi-
 “ tum vel peltastarum copias apud vos coactas reperi. Si ergo,
 “ tali cùm neceſſitate premeremini, nullo prorsus ſtipendio po-
 “ ſtulato, Seuthen vobis ſocium conciliarem, qui & equites habe-
 “ bat & peltastas, quibus vos egebatis, malène commodis veſtris
 “ conſuluiſſe videbar? Nimirum his certè ſociis uſi, & frumen-
 “ tum copioſius in vicis reperiſtis, propterea quòd Thraces ma-
 “ gis feſtinanter fugere cogerentur; pecorum etiam & manci-
 “ piorum participes fuiſtis. Ac nullum ampliùs hoſtem vidi-

1 Εφορμῆσαι] *Harpocrat.* Εφορ-
 μιῶν, ἀντὶ τῆ ἐφορεύειν· τὸ μὲν γὰρ
 κατὰ τινων ὁρμῶν ἐπιτηρεῖντας καιρὸν
 ἐπιθέσεως, ἔτως ἔλεγον. *J. Poll. lib. 1.*
ſegm. 122. Τὸ δὲ φυλάττειν τινας, ἐ-
 φορμεῖν, καὶ ναυλοχεῖν· ubi vide quæ
 notavit doctif. *Kuhn.* Adde *Suid.*
 in v. Εφορμεῖν, & quæ ibi ſcripſit
Cl. Kuſſ.

2 Ἐν πολεμίᾳ χώρα] Ultima vox
 in *MSto Eton.* deest: non malè.
Adi p. 488. n. 3.

3 Ὑμεῖς] Sic *MS. Eton. edit. vet.*
 & *Steph.* Malè *Leuncl.* ἡμεῖς.

4 Παρὸ ὑμῶν;] In eodem *MSto* &
vet. edit. legitur πρὸς ὑμῶν; in *Steph.*
 & *Leuncl.* reperitur ſcriptura recep-
 ta. Vide ſis p. 508. n. 3.

“ ἐπειδὴ τὸ ἵππικὸν ὑμῖν προσεγένετο. ¹ τέως δὲ Θαρσαλέως
 “ ἡμῖν ² ἐφείποντο οἱ πολέμιοι καὶ ἵππικῳ καὶ πελταστικῳ,
 “ κωλύοντες μηδαμῇ κατ’ ὀλίγους ἀποσκεδαννυμένους τὰ ἐπι-
 “ τήδεια ἀφθονώτερα ³ ἡμᾶς πορίζεσθαι. Εἰ δὲ δὴ ὁ συμ-
 “ παρέχων ὑμῖν ταύτην τὴν ἀσφάλειαν, μὴ πάνυ πολὺν
 “ μισθὸν ⁴ προσείλεται τῆς ἀσφαλείας, τῆτο δὴ τὸ πάθημα
 “ τὸ σχέτλιον; καὶ διὰ τῆτο ἔδαμῃ οἴεσθε χρῆναι ⁵ ζῶντά μ’
 “ ἀνεῖναι; Νῦν δὲ δὴ πῶς ἀπέρχεσθε; Οὐ διαχειμάσαντες
 “ μὲν ἐν ἀφθόνοις τοῖς ἐπιηδείοις, περιττὸν δ’ ἔχοντες τῆτο ὅ,
 “ τι ἐλάβετε παρὰ Σεύθῃ; ⁶ τὰ γὰρ τῶν πολέμιων ἔδαπα-
 “ νάτε· καὶ ταῦτα πρῶτοντες, ἔτε ἀνδρας ἐπέιδετε ὑμῶν αὐ-
 “ τῶν ἀποθανόντες, ἔτε ζῶντας ἀπεβάλετε. Εἰ δέ τι καλὸν
 “ πρὸς τὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ βαρβάρους ἐπεπρακτο ὑμῖν, ἐκ ἐκεῖνο
 “ σὼν ἔχετε, καὶ πρὸς ἐκείνοις νῦν ἄλλην εὐκλειαν προσειλή-
 “ φατε, καὶ τὸς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Θρᾷκας, ἐφ’ ὧς ἐς ἔσχαλτεύεσθε,
 “ mus, posteaquam nobis equestres accefferint copiae: prius au-
 “ tem audacter hostes cum equitum & pelastarum agmine nos
 “ insequabantur, impediētes quo min⁹ usquam exigui numero
 “ effusi commeatus largiores nobismet pararemus. Quod si is
 “ sanè qui ad hanc vobis securitatem conciliandam operam
 “ contulit, non admodum amplum insuper pro securitate sti-
 “ pendium pependerit, hæccine calamitas illa gravis est? ac pro-
 “ pter hanc me nequaquam vivum dimittere vos debere putatis?
 “ Nunc autem quomodo abitis? Annon hieme in magnâ copîâ
 “ commeat⁹ actâ, & hoc ex abundanti habentes quod à Seuthe
 “ accepistis? nam quæ hostium erant ea consumpsistis: atque
 “ dum iâ agebatis, neque viros vestrū de numero peremptos
 “ ullos vidistis, neque vivos amisistis. Quod si quid à vobis ad-
 “ vers⁹ barbaros in Asiâ præclarè gestum erat, nonne id inco-
 “ lume habetis, & ad ea nunc aliam adjunxistis gloriam, victis
 “ etiā Thracibus in Europâ sitis, contra quos bellum intulistis?

¹ Τέως] Vide p. 542. n. 1.

² Εφείποντο — ἵππικῳ, &c.] Adī
p. 528. n. 4.

³ Ημᾶς] In MSto Eton. & vet.
edit. deest.

⁴ Προσείλεται] In lexicis deest.
De vi præposit. vide p. 31. n. 1.
De phrasi μισθὸν ἀσφαλείας vide

p. 397. n. 5. Add. p. 548. n. 3.

⁵ Ζῶντά μ’ ἀνεῖναι;] Sic edit.
quas vidi, omnes. MS. Eton. dat
ζῶντα ἐμὲ ἀν εἶναι.

⁶ Τὰ γὰρ τῶν πολέμιων, &c.] I.e.
Stephano exponente, non enim coacti
fuiſtis in victum impensam facere,
cum eum vobis hostes suppeditarent.

“κράϊσαντες; Εγὼ μὲν ὑμᾶς ¹ Φημί δικαίως ἂν, ὧν ἐμοὶ χα-
 “λεπαίνετε, τῶν τοῖς Θεοῖς χάριν εἶδέναι ὡς ἀγαθῶν.
 “Καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, τοιαῦτα. Αἴετε δὴ πρὸς Θεῶν, καὶ τὰ
 “ἐμὰ σκέψασθε ὡς ἔχει. Εγὼ μὲν γὰρ ὅτε πρῶτον ² ἀπῆρα
 “οἰκαδε, ἔχων μὲν ἔπαινον πολὺν πρὸς ὑμῶν ἀπεπορευόμην,
 “ἔχων δὲ δι’ ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὐκλείαν
 “ἐπισευόμην δὲ ὑπὸ Λακεδαιμονίων· (εἰ γὰρ ἂν με ἔπεμπον
 “πάλιν πρὸς ὑμᾶς) νῦν δ’ ἀπέρχομαι πρὸς μὲ Λακεδαί-
 “μονίους ὑφ’ ὑμῶν διαβεβλημένος, Σεύθῃ δὲ ἀπεχθόμενος
 “ὑπὲρ ὑμῶν, ὃν ἤλπισ’ ἂν εὖ ποιήσας μεθ’ ὑμῶν, ³ ἀπο-
 “σροφὴν καὶ ἐμοὶ καλὴν καὶ παισίν, εἰ ⁴ γένοιτο, καταθή-
 “σεσθαι. Ὑμεῖς δ’, ὑπὲρ ὧν ἐγὼ ἀπήχθημαί τε πλεῖστα,
 “⁵ καὶ ταῦτα πολὺ κρείττοσιν ἐμαυτῷ, πραγματουόμενός τε
 “ἔδὲ νῦν πω πέπαυμαι ὅ, τι δύναμαι ἀγαθόν, τοιαύτην
 “γνώμην ἔχειε περὶ ἐμῷ. Ἀλλ’ ἔχειε μὲν με, ἔτε Φεύγοντα

“Equidem aio diis meritò gratiam à vobis habendam pro iis
 “*ipsis*, tanquam pro beneficiis, quorum causâ mihi succensetis.
 “Atque hæc rerum vestrarum est conditio. Agite jam per
 “deos, meæ quoque quomodo se habeant, considerate. Ego
 “utique cùm domum navigaturus primùm solverem, discedebam
 “multâ apud vos laude ornatus, gloriam etiam cæteris à Græcis
 “per vos consequutus: quin & Lacedæmonii mihi fidem habe-
 “bant; (alioqui enim me ad vos non remisissent) at nunc ita
 “discedo ut apud Lacedæmonios à vobis in crimen adductus sim,
 “& Seuthæ vestrâ causâ invisus, de quo cùm vobis adjuvantibus
 “benè meritis essem, fore sperâram ut *apud ipsum* tum mihi tum
 “liberis, si *qui* forent, perfugium honestum compararem. Vos
 “autem, quorum ego causâ maximo sum in odio, idque apud
 “multò me potentiores, & *quibus* nè nunc quidem quodcunque
 “possum commodi moliri definò, talem de me opinionem ha-
 “betis. Enimverò habetis jam me, quem neque fugientem

¹ Φημί] *Adi p. 480. n. 2.*

² Ἀπῆρα, &c.] Similiter *Ælian.*
H. V. l. 3. c. 26. ἀπῆρεν εἰς Πελοπόν-
 νησον, &c. Et *l. 8. c. 5.* ἀπαῖραι δὲ
 βηλόμενον, &c. *Thucyd.* lib. 7. c. 19.
 ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ἀπῆραν, sine
 præposit. *Herodian.* lib. 3. c. 15.

ἀπαῖραι τῇ; Βρετανίας ἠθέλησαν.

³ Ἀποσροφὴν] *Consulep. 148. n. 3.*

⁴ Γένοιτο] Sic legendum rectè
 statuit *Steph.* eandem etiam scrip-
 turam in loco vertendo expressit
Leuncl. Vulgò legitur γένοιτο.

⁵ Καὶ ταῦτα] *Adi p. 598. n. 6.*

“ λαβόντες, ἔτε ἀποδιδράσκοντα· ἦν δὲ ποιήσῃε αὐτὸν λέγει, ἴστε
 “ ὅτι ἄνδρα ¹ κατακάνοντες ἔσεσθε, ² πολλὰ μὲν δὴ πρὸς ὑμῶν
 “ ἀγρυπνήσαντα, πολλὰ δὲ σὺν ὑμῖν πονήσαντα καὶ κινδυνεύ-
 “ σαντα, καὶ ἐν τῷ μέρει καὶ παρὰ τὸ μέρος· θεῶν δὲ ἰλεων
 “ ὄντων, καὶ τρόπαια βαρβάρων πολλὰ δὴ σὺν ὑμῖν ἑσπόμενον·
 “ ὅπως δὲ γε τῶν Ελλήνων μηδενὶ πολέμιοι γένοισθε, πάν-
 “ ὅσον ἐγὼ ἐδυνάμην, ³ πρὸς ὑμᾶς διαλείναιμενον. Καὶ γὰρ
 “ ἔν νῦν ὑμῖν ἔξεστιν ἀνεπιλήπτως πορεύεσθαι, ὅποι αὖν ⁴ θέ-
 “ λητε καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν· ⁵ ὅτι πολ-
 “ λὴ ὑμῖν εὐπορία φαίνεται, ⁶ καὶ πλεῖτε ἔνθα δὴ ἐπιθυμεῖτε
 “ πάλαι, δεόνται δὲ ὑμῶν οἱ τὸ μέγιστον δυνάμενοι, μισθὸς
 “ δὲ φαίνεται, ἡγεμόνες δὲ ἡκιστα Λακεδαιμόνιοι, κράτιστοι
 “ νομιζόμενοι εἶναι, ⁷ νῦν δὲ καιρὸς δοκεῖ ὑμῖν εἶναι ὡς τά-
 “ χιστα ἐμὲ κατακτανεῖν; ⁸ Οὐ μὲν, ὅτε γε ἐν τοῖς ἀπόροις

“ comprehendistis, neque se subducere cupientem: quod si ea,
 “ quæ dicitis, feceritis, scitote vos virum illum peremturos, qui
 “ pro vobis certè sæpè vigilaverit, multos vobiscum labores ad-
 “ erit & pericula, tum partibus suis tum aliorum functus; atque,
 “ diis faventibus, multa viētos ob barbaros tropæa vobiscum sta-
 “ tuerit; eum denique, qui omni studio, quantum vires suppete-
 “ bant, ut nè cum Græcorum ullo inimicitias fusciperetis, con-
 “ tenderit. Ac jam certè vobis licet citra reprehensionem, quo-
 “ cunque volueritis, terrâ marique proficisci. Vos verò, quia
 “ magna rerum omnium adparet copia, & quò jam dudum cupitis
 “ navigandi potestatem nacti estis; operâ vestrà potentissimi egent
 “ homines; stipendium ostentatur; duces adsunt Lacedæmonii,
 “ qui præstantissimi habentur, idcirco tempus jam opportunum
 “ esse censetis, ut me quamprimùm occidatis? Non ità tamen de
 “ me statuisitis, cùm in summis angustiis versaremur, ô maxime

¹ Κατακάνοντες ἔσεσθε.] Vide p. 380. n. 7.

² Πολλὰ.] Respice p. 270. n. 3.

³ Πρὸς ὑμᾶς.] In MSto Eton. desunt.

⁴ Θέλῃτε.] MS. Eton. dat ἔλῃ-
ωε.

⁵ ὅτι.] Respicit νῦν δὲ καιρὸς
δοκεῖ, &c. quâ de loquendi ratione

vide p. 221. n. 1. Adde K. Π. p. 420. n. 1.

⁶ Καὶ πλεῖτε ἔνθα, &c.] Vide sis p. 70. n. 3. Adde p. 291. n. 4.

⁷ Νῦν δὲ καιρὸς, &c.] Cum interrogatione hæc legenda rectè putavit Steph.

⁸ Οὐ μὲν.] Scil. καιρὸς ἐδόκει ὑμῖν, &c.

“ ἤμεν, ὧ πάντων ¹ μνημονικώτατοι· ἀλλὰ καὶ πατέρας ἐμὲ
 “ ἐκαλεῖτε, καὶ αἰεὶ ὡς εὐεργέτας μεμνήσθαι ὑπισχνεῖσθε. Οὐ
 “ μέντοι ² ἀγνώμονες ἔδ’ ἔτοι εἰσὶν, οἱ νῦν ἤκοντες ἐφ’ ὑμᾶς·
 “ ὥς-ε, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ἔδὲ τέτοις δοκεῖτε βελτίονες εἶναι,
 “ τοιαῦτοι ὄντες περὶ ἐμέ.” Ταῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο.

Χαρμῖνος δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος ἀναστὰς, εἶπεν ἔτωσί, Ἀλλ’
 ἐμοὶ μέντοι, ὧ ἄνδρες, καὶ δικαίως γε δοκεῖτε τῷ ἀνδρὶ τέτω χα-
 λεπαίνειν· ³ ἔχω γὰρ καὶ αὐτὸς αὐτῷ μαρτυρῆσαι· ⁴ Σεύθης γὰρ,
 ἐρωτῶντος ἐμὲ καὶ Πολυνείκην περὶ Ξενοφώντος, τίς ἀνῆρείη, ἄλλο
 μὴ ἔδὲν εἶχε μέμφεσθαι, ἅταν δὲ ⁵ Φιλοστράτιω τὴν ἔφη αὐτὸν εἶναι·
⁶ διὸ καὶ χειρόν αὐτῷ εἶναι ⁷ πρὸς ἡμῶν τε τῶν Λακεδαιμονίων καὶ

“ omnium memores! sed patrem me adpellabatis, sempérque
 “ vos mei tanquam de vobis præclarè meriti recordaturos polli-
 “ cebamini. Verùm nec hi quidem, qui ad vos modò venerunt,
 “ iniqui sunt iudices; adeò ut, ego *quidem* uti arbitror, neque his
 “ meliores esse videmini, quòd hoc modo vosmet erga me gera-
 “ tis.” Hæc loquutus finem *dicendi* fecit.

Et Charminus Lacedæmonius surgens in hanc sententiam ver-
 ba fecit, Mihi sanè, viri, non jure viro huic succensere videmini;
 nam & ipse possum pro eo testimonium dicere: Seuthes enim,
 cùm ego & Polynicus de Xenophonte interrogabamus, qui vir
 esset, nihil aliud quod *in eo* reprehenderet habebat, quàm quòd
 eum per esse militum studiosum diceret: eaque de causâ pejore
 eum esse tum apud nos Lacedæmonios tum apud ipsum loco. Post

¹ Μνημονικώτατοι] Hanc lectio-
 nem omnes, quos videre licuit,
 repræsentant libri: de quâ sic *Ste-*
rphanus: “Defendi posse videretur
 “ μνημονικώτατοι, dicendo ironicè
 “ accipi; nisi sequeretur ἀγνώμονες.
 “ Rursum tamen non ignoro ἀμνη-
 “ μονικώτατοι (quod alioqui loco
 “ optimè convenire dicerem) du-
 “ rum videri posse: quare hîc quo-
 “ que ἰφελικῶς esse volo. Fortasse
 “ tamen μνημονικώτατοι aliâ etiam
 “ ratione defendi possit: nimirum
 “ ut hic sit sensus, Vos qui alioqui
 “ optimè memores eorum estis,
 “ quibus invidiam vos mihi con-

“ flare posse existimatis.” Mihi
 placet lectio vulgata, ejúsque in-
 terpretatio ironica. Sic infra p.
 560. ὧ θαυμαστότατοι, &c.

² Ἀγνώμονες] Vide p. 550. n. 2.

³ ἔχω] Adi p. 124. n. 6.

⁴ Σεύθης γὰρ, &c.] Respice p.
 544.

⁵ Φιλοστράτιω] Adi p. 544.
 n. 1.

⁶ Διὸ καὶ χειρόν, &c.] Suprà p.
 544. scripserat καὶ διὰ τὸ τοῦ χειρόν
 εἶναι αὐτῷ.

⁷ Πρὸς ἡμῶν] Sic MS. Eton;
 edit. vet. & Leuncl. Malè *Steph.*—
 πρὸς ὑμῶν, &c.

A a a a 2

πρὸς αὐτῷ. Αναστὰς ἐπὶ τέττε¹ Εὐρύλοχος ὁ Λασιιάτης
 Ἀρκὰς εἶπε, Καὶ δοκεῖ δέ μοι, ὧ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τῷτο
 ὑμᾶς πρῶτον ἡμῶν στρατηγῆσαι, παρὰ Σεύθῃ ἡμῖν τὴν μι-
 σθὸν² πρᾶξαι ἢ ἐκόντος ἢ ἄκοντος, καὶ μὴ πρότερον ἡμᾶς
 ἀγαγεῖν. Πολυκράτης δὲ Ἀθηναῖος³ εἶπεν ἀναστὰς ὑπὲρ Ξε-
 νοφῶντος, Οὐ γέμην, ὧ ἄνδρες, ἔφη, ⁴ καὶ Ηρακλείδην ἐν-
 ταῦθα παρόντα· ὅς παραλαβὼν τὰ χρήματα ἃ ἡμεῖς ἐπο-
 νήσαμεν, ταῦτα ἀποδόμενος, ἔτε Σεύθῃ ἀπέδωκεν ἔτε ἡμῖν
⁵ τὰ γινόμενα, ἀλλ' αὐτὸς κλέψας⁶ πέπαται. Ἦν ἔν σω-
 φρονῶμεν, ⁷ ἐξόμεθα αὐτῷ· ἔ γάρ δὴ ἔτος γε, ἔφη, Θρᾶξ
 ἐστίν, ἀλλὰ Ἕλληνα ὦν Ἕλληνας ἀδικεῖ.

Ταῦτα ἀκέσας ὁ Ηρακλείδης μάλα ἐξεπλάγη· ⁸ καὶ προ-

hunc surgens Eurylochus Lusiensis Arcas, Censeo equidem, ait,
 Lacedæmonii, ut in hac re primū fungamini imperatorum erga
 nos officio, *nimirum* ut à Seuthe vel volente vel invito stipendium
 nobis impetretis, neque prius, *quàm id effeceritis*, nos *hinc* abdu-
 catis. Polycrates autem Atheniensis surgens pro Xenophonte
 verba fecit, Video sanè, viri, inquit, Heraclidem etiam hìc adesse;
 qui sumptis rebus nostro labore partis, iisque venditis, neque
 Seuthæ neque nobis coactam *ex iis* pecuniam tradidit, sed ipse
eam interversam possidet. Quare si sapimus, eumprehendemus:
 non is enim sanè, inquit, Thrax est, sed Græcus Græcos injuriâ
 adficit.

Hæc cū audiisset Heraclides, admodum erat exterritus; &

¹ Εὐρύλοχος ὁ Λασιιάτης, &c.] Vox
 Ἀρκὰς immeritò Steph. & Leuncl. su-
 specta est. Noster suprà p. 276. Εὐ-
 ρύλοχος δὲ ὁ Λασιεύς Ἀρκὰς, &c. Por-
 τὸ, MS. Eton. perperam exhibet
 Λασιώτης. Steph. Byz. Λασιῶν, πόλις
 Ἀρκαδίας—ὁ πολίτης Λασιῶν (scrib.
 forf. Λασιεύς) καὶ Λασιιάτης.

² Πρᾶξαι] Vide p. 548. n. 5.
 Adde Luc. III. 13. Cæterum, MS.
 Eton. habet ἀναπρᾶξαι. & mox ἀ-
 παγαγεῖν pro ἀγαγεῖν.

³ Εἶπεν—ἔφη] Vide p. 522. n. 5.

⁴ Καὶ Ηρακλείδην, &c.] Inspice
 p. 539.

⁵ Τὰ γινόμενα] Quo ferè sensu
 participium hoc adhibuit Thucyd.
 I. 6. c. 54. καὶ Ἀθηναῖος εἰκοστὴν μόνον
 πρᾶσσόμενοι τῶν γινόμενων, &c.

⁶ Πέπαται.] Vide p. 545. n. 4.

⁷ Εξόμεθα αὐτῷ] Phrasin Steph.
 Gallicè exponit, nous nous attache-
 rons à lui. Similiter Aristoph. Πλῆ.
 v. 101. — μᾶλλον ἐξόμεθα σε. i. e. —
 te retinebimus, vel à te nequaquam di-
 scedemus. Lucian. Timon. ferè me-
 dio: καὶ μοι ἔπε ἐχόμενον τῆς χλα-
 μύδος — i. e. chlamydi adhærens, vel
 chlamydem prehensam tenens.

⁸ Καὶ προσελθὼν τῷ] Malè Leuncl.
 aliique

σελθὼν τῷ Σεύθῃ λέγει, Ἡμεῖς, ἣν σωφρονῶμεν, ¹ ἄπιμεν ἐν-
 τεῦθεν ἐκ τῆς τρίτων ἐπικρατείας. Καὶ ἀναβάντες ἐπὶ τὰς ἵπ-
 πους, ² ὥχοντο ἀπελαύνοντες εἰς τὸ ἐαυτῶν στρατόπεδον. Καὶ
 ἐντεῦθεν Σεύθης πέμπει ³ Εβοζέλμιον τὸν ἐαυτῷ ἐρμηνέα
 πρὸς Ξενοφῶντα, καὶ κελεύει αὐτὸν καλεμεῖναι παρ' ἐαυτοῦ
 ἔχοντα χιλίους ὀπλίτας· καὶ ὑπισχνεῖτο αὐτῷ ἀποδώσειν τὰ τε
 χωρία τὰ ⁴ ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ τὰ ἄλλα, ἃ ὑπέσχετο. ⁵ Καὶ ἐν
 ἀπορρήτῳ ποιησάμενος, λέγει ὅτι ἀκήκοε Πολυνεῖκα ὥς, εἰ
 ὑποχείριος ἔσαι Λακεδαιμονίοις, σαφῶς ἀποθάνοι ὑπὸ Θίμ-
 βρωνος. ⁶ Επέσειλλον δὲ ταῦτα καὶ οἱ ἄλλοι πολλοὶ ξένοι τῷ
 Ξενοφῶντι, ὥς διαβεβλημένος εἶη καὶ φυλάττεσθαι δεοί. Ο δ'
 ἀκύνων ταῦτα, δύο ⁷ ἱερεῖα λαβὼν, ⁸ ἔθυε τῷ Διὶ τῷ βασιλεῖ

ad Seuthen cū accessisset, Nos, ait, si sapimus, hinc ex horum
 potestate discedemus. Itaque consensu equis citatīque in sua
 castra reversi sunt. Et confestim Seuthes Ebozelmium interpre-
 tem suum ad Xenophontem mittit, eūque hortatur ut apud
 se cum mille gravis armaturæ militibus maneat; pollicetur etiam
 ei se daturum tum castella ad mare sita, tum alia, quæ fuerat
 pollicitus. Et re in secretis positā, narrat audiisse se de Polynico
 futurum ut, si Lacedæmoniorum in manus venerit, à Thimbrone
 certò intereat. Hoc & alii multi hospites Xenophonti per epi-
 stolas significabant, eum nimirum calumniis esse oppressum, at-
 que adeò cavere sibi debere. Hæc ille cū audiret, duobus sump-
 tis animantibus, iisque Jovi immolatis, *eum consulebat* utrū me-

aliique distinctionem posuerunt
 post προσελθόν. Noster suprà p.
 520. Αὐθις δὲ Τιμασίῳ τῷ Δαρδα-
 νεῖ προσελθόν, &c. Ibidem, Προ-
 σελθὼν δὲ καὶ Ξενοφῶντι, ἔλεγε, &c. &
 p. 533. Καὶ ὃς προσελθὼν τῷ Σεύθῃ,
 &c. & sic passim.

¹ Ἀπὶ μιν ἐντεῦθεν] Adip. 124. n. 4.
 & p. 492. n. 5.

² Ὡχοντο ἀπελαύνοντες] Vide p.
 194. n. 4.

³ Εβοζέλμιον] MS. Eton. Αβρο-
 ζέλμην.

⁴ Ἐπὶ θαλάττῃ] Vide p. 497. n. 6.

⁵ Καὶ ἐν ἀπορρήτῳ ποιησάμενος,

&c.] Leuncl. vertit *Secretò etiam re-
 nunciat*, &c. Amas. in hunc mo-
 dum, *Addit tanquam arcanum*, &c.
 Aliud phrasin significare putavit
 Stephanus; quod tamen non indi-
 cavit.

⁶ Επέσειλλον] Sic rectè edit. Steph.
 & Leuncl. In MSto Eton. & edit.
 vet. legitur *Επιμπον*, &c.

⁷ Ἱερεῖα] Adip. 501. n. 1.

⁸ Ἐθυε τῷ Διὶ τῷ, &c.] Vide p.
 506. n. 1. & p. 432. n. 1. Locu-
 tio autem sic supplenda videtur
 ἔθυε τῷ Διὶ τῷ βασιλεῖ, κοινῶν
 πότρεά οἱ, &c.

πότερά οἱ ἰ λώϊον καὶ ἄμεινον εἴη μένειν παρὰ Σεύθῃ ἢ ἔφ' οἷς Σεύθῃς λέγει, ἢ ἀπιέναι σὺν τῷ στρατεύματι. Αναίρει δὲ αὐτῷ ἀπιέναι.

Εὐγεῦθεν Σεύθῃς μὲν ἀπεστράλοπεδεύσατο προσώλερω· οἱ δὲ Ἕλληες ἐσκήνησαν εἰς κώμας, ὅθεν ἔμελλον πλεῖστα ἐπισιτισάμενοι ἔπειθ' ἐπὶ θάλατταν ἤκειν. Αἱ δὲ κώμαι αὗται ἦσαν δεδομέναι ὑπὸ Σεύθῃ Μηδοσάδῃ. Οὖν ἔν ὃ Μηδοσάδῃς δαπανώμενα τὰ ἐν ταῖς κώμασις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, χαλεπῶς ἔφερε· καὶ λαβὼν ἄνδρα Οδρύσην δυνατώτατον τῶν ἀνθρώπων καλαβεβηκότων, καὶ ἰππέας ὅσον ἑπενήκοντα, ἔρχεται, καὶ προσκαλεῖται Ξενοφῶνα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς στρατεύματος· καὶ ὅς, λαβὼν τινὰς τῶν λοχαγῶν καὶ ἄλλας τινὰς τῶν ἐπιηδείων, προσέρχεται. Εὐθα δὴ λέγει ὁ Μηδοσάδῃς, Ἀδικεῖτε, ὦ Ξενοφῶν, τὰς ἡμετέρας κώμας πορθεῖντες. Προλέγομεν ἔν ὑμῖν, ἐγὼ τε ὑπὲρ Σεύθῃ, καὶ ὁδε ἀνὴρ παρὰ 5 Μηδόκῃ ἥκων τῷ ἀνὼ βασιλέως, ἀπιέναι ἐκ τῆς χώρας·

lius ipsi fatiúsque foret apud Seuthen *conditionibus* iis quas proposuerat Seuthes manere, an cum exercitu discedere. Significat ei *Jupiter* discedendum esse.

Dehinc Seuthes longius à *Græcis* castris motis abscessit; *Græci* verò in vicis tabernacula posuerunt, unde commeatum nacti plurimum ad mare erant profecturi. Ipsi autem hi vici Medosadæ fuerant à Seuthe donati. Itaque cùm Medosades absumi à *Græcis* ea, quæ in vicis essent, videret, graviter *id* ferebat; atque adeò cùm *secum* sumpsisset virum Odrysem eorum potentissimum, qui è superiore *Thraciâ* descenderant, equitèsque ferè quinquaginta, *Græcorum ad castra* venit, ac de exercitu *Græco* Xenophontem *ad se* arcessit. Et ille, adjunctis sibi nonnullis cohortium præfectis aliisque idoneis, *ad eum* accedit. Ibi tum Medosades, Injuriosi *in nos* estis, inquit, Xenophon, qui vicos nostros vastetis. Quare vobis, ego Seuthæ nomine, atque hic, qui à Medoco superioris *Thraciæ* rege venit, prædicimus, ut *hæc* de regione discedatis:

ἰ Λώϊον καὶ ἄμεινον] Vide p. 442. n. 2.

2 Εφ' οἷς] Inspice p. 285. n. 2.

3 Ἐπὶ θάλατταν ἤκειν] MS. Eton. exhibet εἰς θάλατταν ἤκειν.

4 Πενήκοντα] MS. idem *τριάκοντα*. Passim hæc invicem permittuntur.

5 Μηδόκῃ — τῷ ἀνῷ, &c.] Lege pag. 512. & p. 519.

¹ εἰ δὲ μὴ, ἔκ ἐπιτρέψομεν ὑμῖν, ἀλλ' ἐὰν ποιῇτε κακῶς τὴν ἡμετέραν χώραν, ὡς πολεμίς ἀλεξήσόμεθα.

Ο δὲ Ξενοφῶν ἀκῶσας ταῦτα, εἶπεν, “² Ἀλλὰ σοὶ μὲν τοιαῦτα λέγοντι καὶ ἀποκρίνασθαι χαλεπὸν· τῷδε δὲ ἔνεκα τῶ νεανίσκου λέξω, ³ ἵν' εἰδῇ οἱοί τε ὑμεῖς ἔσσε, καὶ οἱοὶ ἡμεῖς. Ἡμεῖς μὲν, ἔφη, πρὶν φίλοι γενέσθαι ὑμῖν, ἐπορευόμεθα διὰ ταύτης τῆς χώρας ὅποι ἐβλόμεθα, ἢν μὲν ἐθέλοιμεν πορθῆναι, ἢν δ' ἐθέλοιμεν κατακαίοντες. Καὶ σὺ, ὅποτε πρὸς ἡμᾶς ⁴ ἤλθες πρεσβεύων, ὑπὸ λίσσῃ παρ' ἡμῖν, ἐδέξατο φοβούμενος τῶν πολεμίων. Ὑμεῖς δὲ ἔκ ἧτε εἰς τήνδε τὴν χώραν, ἢ, εἰ ποτε ἔλθοιτε, ὡς ἐν κρείττονων χώρα ⁵ ὑπὸ λίσσῃ ἐπικεχαλινωμένοις τοῖς ἵπποις. Ἐπεὶ δὲ ἡμῖν φίλοι ἐγένεσθε, καὶ δι' ἡμᾶς ἔχετε τήνδε τὴν χώραν, ⁶ νῦν δὲ ἐξελαύνετε ἡμᾶς ἐκ τῆς χώρας, ἢ παρ' ἡμῶν ἐκόντων κατὰ κράτος παρελάβετε· ὡς γὰρ αὐτὸς οἶσθα, οἱ πολέμιοι ἔκ ἧσαν ἱκανοὶ

fin autem, vobis istas injurias facere non permittemus, sed si agrum nostrum infestetis, tanquam hostes vos ulciscemur.

Cum hæc audiisset Xenophon, “ At tibi quidem, ait, talia dicenti vel respondere grave est : hujus tamen adolescentis causâ dicam aliquid, ut quales vos sitis, & quales nos, cognoscat. Nos quidem prius, inquit, quàm vobis amici facti sumus, per hanc regionem quacunque nobis libitum est, iter faciebamus, quam voluimus vastantes, quam voluimus exurentes. Atque tu, quoties ad nos legatus veniebas, apud nos commoratus es, hostium neminem metuens. Vos verò hanc in regionem non veniebatis, aut si aliquando veniretis, tanquam in viribus præstantiorum agro frenatis equis commorati estis. Postea verò quàm nobis amici facti estis, & operâ nostrâ regionem hanc tenetis, ex regione jam nos expellitis, quam à nobis volentibus vi captam accepistis : ut enim ipse nôsti, hostes nos hinc pellere non

¹ Εἰ δὲ μὴ] Vide p. 491. n. 4.

² Ἀλλὰ σοὶ μὲν, &c.] I. e. Stephano interprete, Ne respondeo quidem tibi libenter.

³ Ἴν' εἰδῇ οἱοί.] MS. Eton. & edit. pleræque dant εἰδῆτε οἱοί τε, &c. Sed Steph. & Leuncl. meritò placuit lectio recepta.

⁴ Ἠλθες πρεσβεύων] Lege p. 490. & 509.

⁵ ὑπὸ λίσσῃ ἐπικεχαλινωμένοις, &c.] p. 552. n. 2.

⁶ Νῦν δὲ] Sic rectè Leuncl. In MSto Eton. edit. Steph. & vet. legitur νῦν δὲ, &c.

“ ἡμᾶς ἐξελαύνειν. Καὶ ἔχ’ ὅπως δῶρα δὲς καὶ εὖ ποιήσας;
 “ ἀνθ’ ὧν εὖ ἔπαθες, ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀποπέμψασθαι, ἀλλὰ
 “ πορευομένους ἡμᾶς εἰς ἐναυλισθῆναι, ὅσον δύνασαι, ἐπιβρέ-
 “ πεις. Καὶ ταῦτα λέγων, ἔτε θεὸς αἰσχύνη, ἔτε τόνδε τὸν
 “ ἄνδρα, ὃς νῦν σε ὄρᾳ πλετῆντα, πρὶν δὲ ἡμῖν φίλον γε-
 “ νέσθαι, ² ἀπὸ λησείας τὸν βίον ἔχοντα, ὡς αὐτὸς ἔφησθαι.
 “ Ἀτὰρ τί καὶ πρὸς ἐμὲ ταῦτα λέγεις; ἔφη· ἐγὼ γὰρ ἐγὼ ἔτι ἀρ-
 “ χω, ³ ἀλλὰ Λακεδαιμονίοις ὑμεῖς παρεδῶκατε τὸ σφάτε-
 “ μα ἀπάγειν, ⁴ εἰ δὲ ἐμὲ παρακαλέσαντες, ⁵ ὦ θαυμαστότα-
 “ τοι, ὅπως ὥσπερ ἀπὸ χθανόμην αὐτοῖς, ὅτε πρὸς ὑμᾶς ἦγον,
 “ ἔτω καὶ χαρισαίμην νῦν ἀποδιδέξ.”

Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἤκουσεν ὁ Οὐδρύσης, εἶπεν, Ἐγὼ μὲν, ὦ Μηδόσα-
 δες, ⁷ κατὰ τῆς γῆς καὶ ἀδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, ἀκέων ταῦτα.

“ potuerunt. Ac non modò non munera largitus & beneficia
 “ pro iis, quæ accepisti beneficiis, nos ablegare velis, sed nè qui-
 “ dem nobis proficiscentibus castra metandi potestatem, quantum
 “ in te est, facis. Atque hæc dum profers, neque deos reve-
 “ reris neque hunc hominem, qui te modò ditatum videt; cùm
 “ priusquàm nobis amicus factus fuisses, ex latrocinio, quemad-
 “ modum aiebas ipse, victitares. At enim cur hæc mihi dicis?
 “ ait: non enim imperium ampliùs habeo, sed Lacedæmoniis vos
 “ exercitum abducendum tradidistis, me nè quidem *ad vos* advo-
 “ cato, ô maximè admirabiles; ut quemadmodum in illorum
 “ odium incurri, quo tempore ad vos *exercitum* duxi, ità jam *eun-*
 “ *dem iis* tradendo gratiam etiam apud ipsos in irem.”

Hæc cùm Odryses ille audivisset, Equidem, ait, Medosades,
 dum hæc audio, præ pudore in terram demergor. Et si quidem

1 Οὐχ ὅπως, &c.] Similiter has
 voculas adhibet *Thucyd.* lib. 3. c. 42.
 — ἔχ’ ὅπως ζημιῶν, ἀλλὰ μὴδ’ ἀτιμά-
 ζειν, i. e. non solum nullā ræpnā, sed
 nè ullā quidem, &c. ubi vide quæ
 notavit Clar. *Duker.* Denotant e-
 tiam non modò non, nulla licet eas
 particula sequatur negativa. *De-*
mosth. περὶ σ. φ. ferè med. ἔχ’ ὅπως
 χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μισθώσας,
 &c. i. e. non modò nullam iis gratiam
 habes, sed etiam mercede, &c.

2 Ἀπὸ λησείας, &c.] Lege p. 508.

3 Ἀλλὰ Λακεδαιμονίοις, &c.]
 MS. Eton. dat ἀλλὰ Λακεδαιμόνιοι
 οἷς ὑμεῖς.

4 Οὐδὲ ἐμὲ παρακαλέσαντες] Re-
 spicit, opinor, ea quæ scripserat
 suprâ p. 527. & 530.

5 ὦ θαυμαστοίτοι] Dicit ironi-
 cè, uti suprâ p. 555. ὦ πάντων μνη-
 μονικώτατοι.

6 Ὁ Οὐδρύσης] De quo p. 558.

7 Κατὰ τῆς γῆς καὶ ἀδύομαι, &c.]
 Apud

Καὶ εἰ μὲν πρόσθεν ἤπισάμην, ἐκ ἂν συνηκολέθησά σοι· καὶ
 νῦν ἄπειμι· ¹ ἔ γάρ ἂν Μήδοκός με ὁ βασιλεὺς ἐπαινοίη, εἰ
 ἐξελαύνοιμι τὰς εὐεργέτας. Ταυτ' εἰπὼν, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵπ-
 πον ἀπήλαυνε, καὶ σὺν αὐτῷ οἱ ἄλλοι ἵππεῖς, πλὴν τετραρῶν
 ἢ πέντε. Ο δὲ Μηδοσάδης (ἐλύπει γὰρ αὐτὸν ἡ χώρα πορ-
 θεμένη) ἐκέλευε τὸν Ξενοφῶνα καλέσαι τὸν Λακεδαιμονίῳ.
² Ο δ' ἀπολαβὼν τὰς ἐπιηδειότατας, προσῆλθε τῷ Χαρμίνῳ
 καὶ τῷ Πολυνείκῳ, καὶ ἔλεξεν ὅτι καλεῖ αὐτὰς Μηδοσάδης,
 προσερχὼν ἅπερ αὐτῷ, ἀπιέναι ἐκ τῆς χώρας. Οἶμαι ἂν ἔν,
 ἔφη, ³ ἡμᾶς ἀπολαβεῖν τῇ στρατιᾷ τὸν ὀφειλόμενον μισθόν,
 εἰ εἵποιτε ὅτι δεοίτο ὑμῶν ἡ στρατιὰ ⁴ συναναπράττει τὸν μι-
 σθὸν ἢ παρὰ ἐκόντος ἢ παρὰ ἄκοντος Σεύθε· καὶ ὅτι τέτων
 τυχόντες, ⁵ προθύμως μὲν ἂν συνέπεσθαι ὑμῖν ⁶ φασί· καὶ ὅτι
 δίκαια ὑμῖν δοκῶσι λέγειν· καὶ ὅτι ὑπεσχεσθε αὐτοῖς τότε

ea prius scivissem, non te fuisset *huc* sequutus; atque adeò nunc
 abeo: nec enim me Medocus rex laudaverit, si *viros* benè de *no-*
bis meritos expulerim. Hæc cùm dixisset, equo conscenso dis-
 cessit, *unâ*que cum eo *abiēre* cæteri equites, extra quatuor aut
 quinque. At Medosades (quippe cui dolebat, quòd regio vasta-
 batur) Xenophontem hortabatur ut *duos* illos Lacedæmonios *ad*
se vocaret. Et ille sumptis secum *hominibus* maximè idoneis, ad
 Charminum ac Polynicum accessit, Medosadémque eos vocare
 dixit, qui *eadem* utique illis, quæ ipsi, significare velit, è regione
nimirum ut excedant. Quare arbitror, inquit, nos consequuturos
 stipendium exercitui debitum, si dixeritis *id* à vobis petere milites
 ut *ipsos* in impetrando à Seuthe, vel volente vel invito, stipendio
 adjuvetis; eòque fore dicere, si hæc obtinuerint, ut libenter vos
 sequantur; eosdem vobis videri jure hæc proferre; vòsque adeò

Apud K. Π. p. 422. reperitur καλα-
 δναι δ' ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, &c. Haud
 abssimiliter suprâ p. 498. dixit No-
 ster Εγὼ μὲν τοίνυν εὐχομαι περὶ ταῖ-
 τα ἐπιδεῖν ὑφ' ἡμῶν γενόμενα, μυρίας
 ἡμεῖς γε κατὰ τῆς γῆς ὀφειλάς γενέσθαι.

¹ Οὐ γάρ] MS. Eton. εἰ δὲ γάρ, &c.

² Ο δ' ἀπολαβὼν] MS. idem Καὶ
 ὁ λαβὼν, &c.

³ Ημᾶς] MS. Eton. ὑμᾶς.

⁴ Συναναπράττει, &c.] Noster su-
 præ dixerat p. 556. — παρὰ Σεύθε
 ἡμῖν τὸν μισθὸν πρᾶττει ἢ ἐκόντῳ ἢ ἄκον-
 τῳ, &c. ubi vide n. 2. Cæterum,
 συναναπράττω in lexicis deest.

⁵ Προθύμως μὲν] Vocula hæc in
 MSto Eton. non compareret.

⁶ Φασί] Scil. στρατιῶται in στρατιᾷ
 intellecti; quod etiam de τυχόντες
 observandum. Vide p. 466. n. 8.

B b b b

ἀπιέναι, ὅταν τὰ δίκαια ἔχωσιν οἱ στρατιῶται. ¹ Ἀκῆσαντες οἱ Λάκωνες ταῦτα, ἔφασαν ἐρεῖν, καὶ ἄλλα ὅποια ἂν δύνωνται κράτισα· καὶ εὐθὺς ἐπορεύοντο ἔχοντες πάντας ² τὰς ἐπικαιρίας. ³ Ἐλθόντων δ' ἔλεξε Χαρμῖνος, ⁴ Εἰ μὲν τι σὺ ἔχεις, ὦ Μηδοσάδης, πρὸς ἡμᾶς λέγειν· εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς πρὸς σε ἔχομεν. Ο δὲ Μηδοσάδης μάλα ὑφειμένως, Ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη, λέγω καὶ Σεύθης ταῦτα, ὅτι ἀξιῶμεν τὰς φίλως ⁵ ἡμῖν γενημένους μὴ κακῶς πᾶσχειν ὑφ' ὑμῶν· ὅ, τι γὰρ ἂν τέτως κακῶς ποιῇτε, ὑμᾶς ἤδη ποιεῖτε· ἡμέτεροι γὰρ εἰσιν. Ἡμεῖς τοίνυν, ἔφασαν οἱ Λάκωνες, ἀπίοιμεν ἂν, ὅποτε τὸν μισθὸν ἔχοιεν οἱ ταῦτα ὑμῖν καταπράξαντες· ⁶ εἰ δὲ μὴ, ἐρχόμεθα μὲν καὶ νῦν βοηθήσοντες τέτοις, καὶ τιμωρησόμενοι ἄνδρας, οἱ τέτως παρὰ τὰς ὀρεγας ἠδίκησαν· ἦν δὲ καὶ ὑμεῖς τοιοῦτοι ἦτε, ἐνθένδε ἀρξόμεθα τὰ δίκαια λαμβάνειν.

ipsis esse pollicitos tum *demum* abituros vos, cum *jus suum* obtinuerint milites. Quæ cum audiissent Lacones, hæc sese dicturos aiebant, & alia quæcunque possent adpositissima: statimque cum omnibus idoneis pergebant. Cum *ad Medosadem* venissent, Charminus, *Dicito*, inquit, si quid habes quod nobis dicas, Medosades; sin autem, nos *quod dicamus* tibi habemus. Medosades autem perquam demissè, Ego verò, ait, & Seuthes hæc dicimus, nos *utique* rogare nè amici qui nobis facti sunt à vobis lædantur; nam quidquid his detrimenti inferatis, nobis *id* continuò infertis; quippe nostri sunt. At nos certè, aiebant Lacones, discedemus, cum stipendium acceperint ii, qui vobis hæc effecerunt; *Quoniam* est autem *ut non accipiant*, venimus jam eis opem laturi, & homines ulturi illos, qui in eos contra jurisjurandi religionem injurii fuerunt: quòd si vos ejusmodi estis *homines*, hinc incipiemus jus obtinere.

¹ Ἀκῆσαντες οἱ Λάκωνες, &c.] Locum sic distinxit *Steph.* Paulò aliter *Leucel.* Ἀκῆσαντες οἱ Λάκωνες, ταῦτα ἔφασαν, &c.

² Τὰς ἐπικαιρίας] *Adi* p. 490. n. 6.

³ Ἐλθόντων] *MS.* *Et* *on.* Ἐλθόν, &c.

⁴ Εἰ μὲν τι σὺ, &c.] Est loquendi genus ellipticum, d: quo scripta lege *K.* *II.* p. 538. n. 3. & p. 657. n. 1.

Adde *Euslath.* ad *Hom.* *II.* α'. p. 112. Sententiam explere licet addendo λέγε post λέγειν. Imò etiam, inquit *Steph.* videri cuiuspiam posset hoc locum illius occupasse. Mihi placet vulgata lectio.

⁵ Ἡμῖν] In *MSto* *Eton.* deest. In edit. plerisque legitur ὑμῖν. Minus rectè.

⁶ Εἰ δὲ μὴ] *Adi* p. 491. n. 4.

Ο δὲ Ξενοφῶν εἶπεν, Εθέλοιτε δ' ἂν, ὦ Μηδόσαδες τέτοις ἐπιρῆναι, (ἐπειδὴ Φαλὲ φίλος εἶναι ὑμῶν) ἐν ὧν τῇ χώρᾳ ἐσ-
 μέν, ὁπότ' ἂν ψηφίσωνται, εἴθ' ὑμᾶς προσῆκεν ἐκ τῆς χώ-
 ρας ἀπιέναι, εἴθ' ἡμᾶς; Ο δὲ ταῦτα μὲν ἔκ' ἔφη· ἐκέλευε δὲ μά-
 λιστα αὐτῷ ἐλθεῖν τῷ Λάκωνε παρὰ Σεύθην περὶ τῆ μισθῶ,
 καὶ ² οἷε ³ ἂν Σεύθην ⁴ ἀκῆσαι· εἰ δὲ μὴ, Ξενοφῶντα σὺν αὐτῷ
⁴ πέμπειν, καὶ συμπράξαι ὑπισχνεῖτο· ἐδεῖτο δὲ τὰς κώμας μὴ
 κᾶειν. Ἐνλεῦθεν πέμπεισι τὸν Ξενοφῶντα, καὶ σὺν αὐτῷ οἱ ἐδό-
 κεν ἐπιηδεϊότατοι εἶναι. Ο δ' ἐλθὼν λέγει πρὸς τὸν Σεύθην,
 “ Οὐδὲν ἀπαιτήσων, ὦ Σεύθη, πάρεμι, ⁵ σὲ ἀλλὰ διδάζων
 “ ὥς ἂν δύνωμαι, ὥς ἔδικαίως μοι ἡχθέσθης ὅτι ὑπὲρ τῶν στρα-
 “ τιῶν ἀπήτην σε ἂν ὑπέσχεα αὐτοῖς προθύμως. σοὶ γὰρ ἔγωγε
 “ ἔχ' ἥττον ἐνόμιζον εἶναι συμφέρον ἀποδῆναι, ἢ ἐκείνοις ἀπο-
 “ λαβεῖν. Πρῶτον μὲν γὰρ οἶδα μετὰ τὰς θεὰς εἰς τὸ φανερόν
 “ σε τέτρες καλασθήσαντας, ἐπεὶ γε βασιλέα σε ἐποίησαν πολ-

Et Xenophon, Velitísne, inquit, Medosades, his *ipsis* permit-
 tere, (quandoquidem amicos esse vestros dicitis) quorum in re-
 gione sumus, ut utrumlibet decernant, vósne regione *hæc* æquum
 sit excedere, an *verò* nos? At ille hæc *se* *permissurum* negavit; sed
 hortabatur ipsos potissimùm Laconas ad Seuthen de stipendio
æquum venirent; seque existimare *aiebat* futurum ut Seuthes *illis*
 auscultaret; sin minùs, Xenophontem ut secum mitterent, & *se*
ei in hoc negotio operam navaturum pollicebatur: cæterùm roga-
 bat nè vicos exurerent. Ibi tum Xenophontem mittunt *eo*que
 unà cum illo qui maximè idonei esse viderentur. Is ad Seuthen
 cùm venisset *hanc* orationem habuit, “ Adsum, Seuthe, non abs
 “ te quidquam petiturus, sed demonstraturus, ut potero, non
 “ jure te mihi succensuisse, quòd abs te pro militibus peterem,
 “ quæ libenter iis pollicitus fueras: nam ego sanè non minùs
 “ existimabam tibi fore commodum reddere, quàm illis accipere.
 “ Primùm enim hos scio post deos illustri te loco constituisse,
 “ quippe qui te regionis amplæ multorùmque hominum regem

1 Προσῆκεν] Hanc lectionem exhibet MS. Eton. cujus locum πρόσθεν in libris plerisque editis occupavit.

2 Οἷεσθαι.] A verbo pendet ex orationis serie petendo; nimirum ἔφη vel alio huic adfini.

3 Ακῆσαι.] MS. Eton. dat πείσαι, quod glossam sapit.

4 Πέμπειν] *Stephano* placuit πέμψειν. Ipse vulgatam malim.

5 Σὲ] In MSto Eton. non reperitur.

“ λῆς χώρας καὶ πολλῶν ἀνθρώπων· ὥς ἐχ οἶόν τ’ ἐς ἡ λαυ-
 “ θάνειν ἔτε ἦν τι καλὸν ἔτε ἦν τι ἰαίσχρον ποιήσης. Τοιούτω
 “ δ’ ὄντι ἀνδρὶ μέγα μὲν ² μοι δοκεῖ εἶναι, μὴ δοκεῖ ἀχαρίσως
 “ ἀποπέμψαι ἃ ἀνδρας εὐεργέτας, μετὰ δ’ εὖ ἀκέειν ὑπὸ ἐξα-
 “ κισχιλίων ἀνθρώπων· τὸ δὲ μέλινον, μηδαμῶς ἀπίστον σαυ-
 “ τὸν καλασῇσαι ὅ,τι λείεις. Οἷω γὰρ τῶν μὲ ἀπίστον μαλαίους
 “ καὶ ἀδυνάτους καὶ ἀτίμους τὰς λόφους πλανωμένους· οἱ δ’ ἀν Φα-
 “ νεροὶ ὥσιν ἀλήθειαν ἀσκῶντες, τέτων οἱ λόγοι, ἦν τι δέωνται,
 “ ἔδεν μείον δύνωνται ἀν ἔσει, ἢ ἄλλων ἢ βία· ἦν τε τινὰ
 “ σωφρονίζειν βέλωνται, γινώσκω τὰς τέτων ἀπειλὰς ἔχ
 “ ἦτον σωφρονιζέσας, ³ ἢ ἄλλων τὸ ἦδη κολλάειν· ἦν τέ τω τι
 “ ὑπισχνῶνται οἱ τοιούτοι ἀνδρες, ἔδεν ⁴ μείω διαπράττειν, ἢ οἱ
 “ ἄλλοι παραχρῆμα διδόντες. Αναμνήσθητι δὲ καὶ σὺ τί ⁵ προ-
 “ τελέσας ἡμῖν συμμάχους ἡμᾶς ἔλαβες. Οἶδ’ ὅτι ἔδεν· ἀλλὰ
 “ πεισευθεὶς ἀληθεύσειν ἀ ἔλεες, ἐπῆρας τοσέτους ἀνθρώπους

“ fecerint : adeò ut latere nequeat, five honestum aliquod seu
 “ turpe quid feceris. Magnum autem ego in huiusmodi esse viro
 “ arbitror, non videri homines *de ipso* benè meritos nullâ relatâ
 “ gratiâ ablegâsse; magnum etiam à sex millibus hominum lau-
 “ dari : maximum *omnium*, nequaquam committere ut in iis
 “ quæ dixeris parum fidei merearis. Video enim infidorum
 “ *hominum* sermones vanos *esse* & vis expertes & honoris *binc inde*
 “ vagari : at qui palàm veritatem exercent, eorum verba, si quid
 “ *ab aliis* petant non minùs possunt, quàm vis aliorum : & si
 “ quem ad modestiam revocare velint non minùs horum minas
 “ ad sanitatem animi reducendam valere animadverto, quàm
 “ pœnas quas alii continuò sumunt : si cui etiam quod pollicean-
 “ tur ejusmodi viri, nihilo minùs *aliquid eos* perficere, quàm alios
 “ statim dando. Quin tu in memoriàm redito, quid prius nobis
 “ pependeris quàm socios *tibi* nos adjunxeris. Certè nihil :
 “ sed creditus fore verax in iis quæ dicebas, tot homines ad mi-

1 Αἰσχρὸν] MS. idem habet κα-
κὸν, &c.

2 Μοι δοκεῖ εἶναι] Ibidem legitur
— μοι ἰδοκεῖ, &c.

3 Ἡ ἄλλων τὸ ἦδη, &c.] In MS.
Eton. & vet. edit legitur ἡ ἄλλων
τε δὴ κολλάσεις. Sed rectiùs Steph. &

Leuncl. — τὸ ἦδη κολλάζειν repræsen-
târunt.

4 Μείω διαπράττειν] MS. Eton.
μείον διαπράττονται, &c.

5 Περιέλεσας] In *Constant. Thes.*
non reperitur.

“ συγγραφεύσασθαί τε καὶ ¹ κατεργασασθαι σοι ἀρχὴν καὶ πενή-
 “ κονα μόνον ἀξίαν ταλάνων, (ὅσα οἶονταί σε εἶναι νῦν ἀπο-
 “ λαβεῖν) ἀλλὰ πολλαπλασίων. Οὐκ ἔν τῷτο μὲν πρῶτον ² τὸ
 “ πιστεύεσθαί σε (τὸ καὶ τὴν βασιλείαν σοὶ κατεργασμένον) τέτων
 “ τῶν χρημάτων ὑπὸ σε πιπράσκειαι. Ἰθι δὴ, ἀναμνήσθητι
 “ πῶς μέγα ἤγε τῷτο καταπράξαι, ὃ νῦν κατασφριζόμενος
 “ ἔχεις. Εγὼ μὲν οἶδ’ ὅτι εὖ ζωὴν τὰ νῦν πεπραγμένα μάλλον
 “ σοὶ καλὰ πραχθῆναι, ἢ πολλαπλάσια τέτων τῶν χρημάτων
 “ γενέσθαι. Εμοὶ τοίνυν μείζον βλάβος καὶ αἰσχίον δοκεῖ εἶναι, τὸ
 “ ταῦτα νῦν μὴ καλᾶσχειν, ἢ τότε μὴ λαβεῖν, ὅσω περ χαλε-
 “ πώτερον ἐκ πλεονεξίας πένητα γενέσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ πλεῖν καὶ
 “ ὅσω λυπηρότερον ἐκ βασιλείως ἰδιώτην φανῆναι, ἢ ἀρχὴν μὴ
 “ βασιλεύσαι. Οὐκ ἔν ἐπίσασαι μὲν ὅτι οἱ νῦν σοι ⁴ ὑπήκοοι

“ litandum tecum excitasti, & ad comparandum tibi imperium
 “ non solum quinquaginta talentis, (quæ hi jam à te capere se
 “ debere putant) sed multò pluribus æstimandum. Ergo pri-
 “ mum fides quæ tibi habebatur (quæ regnum etiam tibi acqui-
 “ sivit) abs te his ipsis pecuniis venditur. Agedum, memoriâ
 “ repete quàm magni æstimâris id te efficere potuisse, quod jam
 “ tuam in potestatem redactum possides. Novi ego te optaturum
 “ potius fuisse ut tibi efficerentur quæ jam facta sunt, quàm ut
 “ pecunias multò majores iis, quæ nobis debentur, consequereris.
 “ Atqui mihi tantò majus damnum atque turpius esse videtur,
 “ non jam ea retinere, quàm tum non occupâsse, quantò è divite
 “ pauperem fieri gravius est, quàm ab initio divitias non habu-
 “ isse; quantòque acerbius est ex rege privatum palàm evadere,
 “ quàm ab initio non regnâsse. Enimverò nôsti eos, qui tuo
 “ nunc subjecti sunt imperio, non amicitiam tuâ adductos fuisse

¹ Κατεργάσασθαι] MS. Eton. συγ-
 κατεργάσασθαι, &c.

² Τὸ πιστεύεσθαί σε, &c.] Sic
 rectè locum legendum putavit
 Leuncl. In MSto Eton. legitur
 —τὸ πιστεύεσθαί σε, καὶ τὴν βασι-
 λείαν σοι κατεργασαμένων, &c. In
 edit. Flor. & Steph. — τὸ πιστεύ-
 εσθαί σε, καὶ τὴν βασιλείαν σοι κα-
 τεργασμένων τέτων, &c. Sed Ste-
 phano se tandem probavit lectio
 Leuncl. Cæterum, hoc modo le-

git. Muret. Οὐκ ἔν τῷτο μὲν πρῶτον
 τὸ πιστεύεσθαί σε, τὸ τὴν βασιλείαν
 σοὶ κατεργασμένον, &c. Idem cum
 Amaseo sententiam interrogative
 proponi censet.

³ Σοὶ—ἢ πολλαπλάσια—γενέσθαι]
 Consule Cl. Blackwal. Class. Sacr.
 p. 4. v. 2.

⁴ Ὑπήκοοι] In MSto Eton. edit.
 vet. & Steph. legitur ἐπήκοοι, quod
 in ὑπήκοοι rectè Leuncl. & Muret,
 mutandum censuerunt.

“ γενόμενοι, ἔ¹ Φιλία τῇ σῇ ἐπείσθησαν ὑπὸ σὲ ἄρχεσθαι,
 “ ἀλλ’ ἀνάγκη· καὶ ὅτι ἐπιχειροῖεν ἂν πάλιν ἐλεύθεροι γί-
 “ γνεσθαι, εἰ μὴ τις αὐτὰς φόβος κατέχοι. Ποτέρως ἔν
 “ οἶε μάλλον ἂν φοβεῖσθαι τε αὐτὰς, καὶ φρονεῖν τὰ πρὸς σε,
 “ εἰ ὄρῳεν σοι τὰς στρατιώτας ἔτω διακειμένους, ὥς νῦν τε
 “ μένοντας ἂν, εἰ σὺ² κελεύοις, αὐθὺς τ’ ἂν ταχὺ ἐλθόν-
 “ τας, εἰ δέοι· ἄλλως τε, τέτων περὶ σὲ ἀκρόντας πολ-
 “ λα ἀγαθὰ, ταχὺ ἂν σοι³ πρὸς ὃ σὺ βέλοιο παραγί-
 “ γνεσθαι· ἢ εἰ καταδοξάσειαν μήτε ἂν ἄλλως σοι ἐλθεῖν,
 “ δι’ ἀπιστίαν ἐκ τῶν νῦν γενομένων, τέτεις τε αὐτοῖς εὐ-
 “ νεστέρας εἶναι ἢ σοί; Ἀλλὰ μὲν εἶδεν πλήθει γε ἡμῶν
 “ λειφθέντες ὑπεῖξάν σοι, ἀλλὰ προσάτων ἀπορία. Οὐκ ἔν
 “ νῦν καὶ τέτο κίνδυνος, μὴ λάβωσι πρόσάτας αὐτῶν τινὰς
 “ τέτων, οἱ νομίζουσιν ὑπὸ σὲ ἀδικεῖσθαι, ἢ καὶ τέτων κρείτ-
 “ τονας τὰς Λακεδαιμονίους, εἰάν οἱ μὴ στρατιῶται ὑπισχνῶνται
 “ προθυμότερον αὐτοῖς συστρατεύεσθαι,⁴ εἰάν παρὰ σὲ ἀνα-
 “ πράξωσιν, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, διὰ τὸ δέεσθαι τῆς στρατίας,
 “ ut tibi parerent, sed necessitate: eosque libertatis recuperatio-
 “ nem adgressuros, nisi quis metus eos retineret. Utrum igitur
 “ magis eos arbitraris in metu futuros, & in partibus tuis persta-
 “ tuos, si milites eos erga te animo esse viderint, ut & jam, si tu
 “ jubeas, maneant, & celeriter, si sit opus, revertantur; atque
 “ alios, præclarade te multa ex his audientes, celeriter ad te quam-
 “ cunque ad rem eorum uti velis operâ, accessuros; an si opinio-
 “ nem conceperint neque venturos ad te alios, ob diffidentiam
 “ ex iis ortam quæ modò facta sunt, & hos amicior in ipsos esse
 “ animo quàm in te? Enimverò nequaquam multitudine certè
 “ à nobis superati tibi cessere, sed præ inopiâ præsidum. Qua-
 “ propter hæc etiam in parte periculum est, nè de his quosdam
 “ sibi sumant præsides, qui se injuriâ à te adfici putant, vel etiam
 “ his præstantiores Lacedæmonios, si milites quidem alacrius se
 “ cum iis expeditionem suscepturos polliceantur, hi utique si pe-
 “ cunias à te debitas exigendo consequantur, Lacedæmonii verò
 “ iis, propterea quòd exercitu indigeant, de his adsentiantur.

1 Φιλία τῇ σῇ] Vide p. 321. n. 6.

2 Κελεύεις] Sic aptius scribi pu-
târunt Steph. & Muret. Vulgò scri-
bitur κελεύεις.

3 Πρὸς ὃ σὺ βέλοιο] MS. Eton.

ὁπότε βέλοιο —

4 Εἰάν παρὰ σὲ, &c.] MS. idem
habet εἰάν τὰ παρὰ, &c. scil. χρη-
ματα. & pro ἀναπράξωσι ibid.
ἀναπράσσεται.

“¹ συναινέσωσιν αὐτοῖς ταῦτα. Οτι γεμὴν οἱ νῦν ² ὑπό σοι
 “ Θράκες γενόμενοι πολὺ ἂν προθυμότερον ἴοιεν ἐπὶ σε ἢ σὺν
 “ σοι, ἐκ ἁδῆλον· σὲ μὲν γὰρ κρατύντος, δελεία ὑπάρχει
 “ αὐτοῖς· κρατῆμεν δὲ σὲ, ἐλευθερία. Εἰ δὲ καὶ τῆς χώ-
 “ ρας προνοεῖσθαι ἤδη τι δεῖ, ὡς σῆς ἕσης, ποτέρως ἂν
 “ οἶει, ³ ἀπαθῆ κακῶν αὐτὴν εἶναι μᾶλλον, εἰ ἔτοι οἱ στρα-
 “ τῶνται ἐκλαβόντες ἂν ⁴ ἐγκαλῶσιν, εἰρήνην καταλιπόντες
 “ οἰχοῖντο, ἢ εἰ ἔτοί τε μένοιεν ὡς ⁵ ἐν πολεμίᾳ, σὺ τε ἄλ-
 “ λως πειρώο πλείονας τέτων ἔχων ⁶ ἀντιστρατοπεδεύεσθαι,
 “ δεομένους τῶν ἐπιτηδείων; Ἀργύριον δὲ ποτέρως ἂν πλείον
 “ ἀναλωθείη, εἰ τέτοις τὸ ὀφειλόμενον ἀποδοθείη, ἢ εἰ ⁷ ταῦ-
 “ τά τε ὀφείλοιο, ἄλλως τε ⁸ κρείττονας τέτων δέοι μισθῶσθαι;

“ Obscurum certè quidem non est, eos Thracas, qui tuo jam im-
 “ perio subjecti sunt, multò alacriùs adversùs te quàm tecum por-
 “ recturos: nam te imperium obtinente, servitus iis adest; te
 “ superato, libertas. Quòd si etiam regioni jam nonnihil pro-
 “ spiciendum est, quippe quæ tua sit, utro modo eam malis fore
 “ magis immunem existimas, si milites hi receptis iis quæ non
 “ sine criminatione poscunt, pace relicta discedant; an si & hi
 “ maneat tanquam in hostico, & tu des operam ut cum pluri-
 “ bus, quàm ii sint, *militibus*, commeatu quibus erit opus, ad-
 “ versùs *eos* castra constituas? Utro præterea modo plus expen-
 “ detur pecuniæ, si his debitum *stipendium* persolvatur, an si &
 “ illud debeatur, & alii his potentiores sint mercede conducendi?

¹ Συναινέσωσιν αὐτοῖς ταῦτα] Noster K. Π. p. 631. — ταῦτά σοι συναινέσαι. Utrobique cum ταῦτα rectè forsan intellexeris κατὰ.

² ὑπό σοι.] MS. Eton. & edit. vet. ὑπὸ σῶ, &c. Sed sana est scriptura vulgata. *Thucyd.* l. 7. c. 64. — ὑπὸ Συρακυσίοις εὐθὺς γίγνοισθαι, &c. Exemplis pluribus, quæ passim occurrunt, citandis tempero.

³ Ἀπαθῆ κακῶν] Vocem ultimam non agnoscit MS. Eton. quam tamen libri editi rectè repræsentant. *Suid.* Ἀπαθῆς, ὃ μὴ πείραν κακῶν ἐληφώς. Οἱ δὲ κακῶν παντάπασιν ἀπαθείς ἔμειναν.

⁴ Ἐγκαλῶσιν] Quo sensu venit

a

id verbi apud *Isocras*. Trapez. pag. 367. Ἀλλὰ δῆλον ὅτι τὰς μὲν τριακοσίας δραχμὰς ἐνεκάλεσεν ἐμοὶ χαριζόμενος. Idem orat. contra *Euthyn.* p. 402. τελοῦν τριάκοντα μνᾶς ἐπράξαίτε, εἰ χρεῖστέ ἐγκαλῶν, ἀλλ', &c.

⁵ Ἐν πολεμίᾳ] *Adi* p. 551. n. 2.

⁶ Ἀντιστρατοπεδεύεσθαι] In lexicis reperitur sine auctore. Eo tamen usus est & *Herodian.* l. 3. c. 4.

⁷ Ταῦτα] Vide p. 547. n. 1.

⁸ Κρείττονας] *Leuncl.* & *Amas.* vertit *maiores copiæ*, *major exercitus*; quasi scripserat hic auctor πλείονας τέτων, uti paulò suprà. Sed aliud sonat vox κρείττονας, scil. *armis potentiores*, *alios qui superent*,

“ Αλλὰ γὰρ Ἡρακλείδῃ, ὡς πρὸς ἐμὲ ἐδήλῃ, πᾶμπολυτὸ
 “ δοκεῖ τὸ ἀργύριον εἶναι. Ἡ μὲν πολὺ γέ ἐστιν ἔλαττον νῦν σοι
 “ καὶ λαβεῖν τῷτο καὶ ἀποδεῖναι, ἢ, πρὶν ἡμᾶς ἐλθεῖν πρὸς σε,
 “ τὸ δέκατον τέττα μέρος· ² ἔτι γὰρ ὁ ἀριθμὸς ὀρίζων ἐστὶ τὸ
 “ πολὺ καὶ ὀλίγον, ἀλλ’ ἡ δύναμις τῷ τε ἀποδιδόντος καὶ τῷ
 “ λαμβάνοντος. Σοὶ δὲ νῦν ἡ κατ’ ἐνιαυτὸν πρόσσόδος πλείων
 “ ἐστίν, ἢ πρόσθεν τὰ παρόντα, ἀ’ ἐκέκρησο. Εγὼ μὲν, ὦ Σεύ-
 “ θη, ταῦτα, ὡς φίλῃ σε ὄντος, σὺ προενοέμην, ὅπως σύ τε
 “ ἄξιος δοκοῖς εἶναι ὧν οἱ θεοὶ σοι ἔδωκαν ἀγαθῶν, ἐγὼ τε μὴ
 “ διαφθαρεῖν ἐν τῇ στρατιᾷ. Εὖ γὰρ ἴσθι ³ ὅτι νῦν ἐγὼ ἔτ’ ἂν
 “ ἐχθρὸν κακῶς ποιῆσαι βελομένοσ· δυνηθείην σὺν ταύτῃ τῇ
 “ στρατιᾷ, ἔτ’ ἂν, εἰ σοι πάλιν βελοίμην βοηθῆσαι, ἱκανὸς ἂν
 “ γενοίμην. Οὕτω γὰρ πρὸς ἐμὲ ἡ στρατιὰ διάκειται. Καίτοι
 “ αὐτόν σε μάρτυρα σὺν τοῖς θεοῖς εἰδόσι ποιῶμαι, ὅτι ἔτε ἐγὼ
 “ ἔχω παρὰ σὺν ἐπὶ τοῖς στρατιώταις ἔδεν, ἔτε ἤτησα πώποτε εἰς

“ At enim Heraclidæ, uti mihi declarabas, hæc pecunia per esse
 “ magna videtur. Atqui certè *pecunia* hæc, sive eam accipias
 “ sive persolvas, multò minor est tibi nunc, quàm pars ejus esset
 “ decima, priusquam ad te venimus: non enim numerus est qui
 “ multum ac parvum definit, sed facultas tum ejus qui dat tum
 “ ejus qui accepit. Tibi verò jam major est singulos in annos
 “ proventus, quàm prius facultates, quas possidebas, *omnes*.
 “ Equidem, Seuthe, ita tibi, tanquam amico, prospiciebam, ut
 “ & tu dignus iis bonis videreris, quæ dii tibi dederunt, & ego
 “ in exercitu non opprimerer. Nam certè te scire volo me ex-
 “ ercitus hujus ope neque hostem, si ita vellem damno adficere
 “ posse, neque posse, si rursus vellem opem tibi ferre, idoneum
 “ *ei ferendæ* me præstare. Eo scilicet erga me animo est exer-
 “ citus. Atqui te ipsum cum diis qui *omnia* nôrunt testem ad-
 “ hibeo, me neque militum causâ quidquam abs te habere,
 “ neque unquam proprium in *usum* ea petiisse, quæ illorum

eorumque aded injurias propul-
 sare valeant & ulcisci. Sic modò
 suprâ — καὶ τῶτων κρείττονας τὰς Λα-
 κεδαιμονίης, &c.

1 Ἡρακλείδῃ] MS. Eton. Ηρα-
 κλείδης, &c.

2 Οὐ γὰρ ὁ ἀριθμὸς, &c.] Idem
 MS. sic locum repræsentat, Οὐ

γὰρ ἀριθμὸς ἐστὶν ὁ ὀρίζων, &c.
 Sed rectè Atticéque dicitur ὀρί-
 ζων ἐστὶ pro ὀρίζει. Vide p. 554.
 n. 1.

3 Ὅτι νῦν ἐγὼ ἔτ’ ἂν ἐχθρὸν, &c.]
 In MSto Eton. alius est verborum
 ordo; nimirum hic ἔτ’ ἂν ἐχθρὸν
 βελομένος ἐγὼ κακῶς ποιῆσαι, &c.

“ τὸ ἴδιον τὰ ἐκείνων, ὅτε ἂν ὑπέσχε μοι ἀπήτησα. Ομνυ-
 “ μι δέ σοι μηδ’ ἀποδιδόντος δέξασθαι ἂν, εἰ μὴ καὶ οἱ στρα-
 “ τιῶται ἐμελλον τὰ ἐαυτῶν συναπολαμβάνειν. Αἰσχροῦν
 “ γὰρ ἦν τὰ μὲν ἐμὰ διαπεπράχθαι, τὰ δὲ ἐκείνων ἰπεριο-
 “ ρᾶν ἐμὲ κακῶς ἔχοντα, ἄλλως τε καὶ τιμώμενον ὑπ’ ἐκεί-
 “ νων. Καίτοιτε Ηρακλείδῃ λῆρος πάντα ἐδόκει εἶναι ² πρὸς
 “ τὸ ἀργυριον ἔχειν ἐκ παντὸς τρόπου· ἐγὼ δὲ, ὦ Σεύδη,
 “ ὅθεν νομίζω γε ἀνδρὶ, ἄλλως τε καὶ ἀρχοντι, κάλλιον εἶ-
 “ ναι κτήμα ὅδ’ ἀλαμπρότερον ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης καὶ γεν-
 “ ναϊότητος· ὁ γὰρ ταῦτα ἔχων πλεῖε· μὴ οὐκ ὦν φίλων πολ-
 “ λῶν, πλεῖτε δὲ καὶ ἄλλων βυλομένων γενέσθαι· καὶ εὖ μὲν
 “ πρῶτῳ ἔχει τὰς συνησθησομένους· εἰ δέ τι σφαλῇ, καὶ
 “ σπανίζει τῶν βοηθησόνων. Ἀλλὰ γὰρ εἰ μήτε ἐκ τῶν ἐμῶν
 “ ἔργων κατέμαθες ὅτι σοι ἐκ τῆς ψυχῆς φίλος ἦν, μήτε ἐκ τῶν
 “ ἐμῶν λόγων δύνασαι τετο γνῶναι, ἀλλὰ τὰς τῶν στρατιωτῶν
 “ λόγους κατανόησον· ³ παρήσθα γὰρ, ⁴ καὶ ἤκουες ὅς ἐλεγον οἱ ψέ-

“ erant, neque ea quæ mihi pollicitus es postulâsse. Imò jure-
 “ jurando tibi adfirmo me nec accepturum ea fuisse, si obtulisses,
 “ nisi etiam milites debita *ipsis* stipendia simul essent accepturi.
 “ Nam turpe fuisset res meas quidem esse confectas, res verò illo-
 “ rum, malè licet se haberent, me negligere, præsertim cùm ab
 “ illis honore fuerim ornatus. At enim Heraclidæ omnia nugæ
 “ videntur esse præ argento quâvis ratione comparato: ego verò,
 “ Seuthe, nullam certè arbitror esse homini, ac præsertim ei
 “ qui cum imperio sit, possessionem pulchriorem vel splendio-
 “ rem virtute & justitiâ & generosità: nam qui his præditus est,
 “ dives est *propterea* quòd ipsi multi adsint amici, dives etiam
 “ quòd alii *ipsi* adesse velint; & cùm fortunâ utitur prosperâ
 “ habet qui unâ gaudeant; sin qua res ipsi minùs succedat, eo-
 “ rum non est inops qui opitulentur. Enimverò si neque de factis
 “ meis perspexisti me amicum tibi ex animo fuisse, neque ex
 “ verbis meis id cognoscere potes, saltem militum verba confi-
 “ derato: aderas enim, & quæ illi dicerent, qui vituperare me

1 Περιόρῳ] In edit. vet. legitur
 περιῶν: quod in περιόρῳ rectè mu-
 tārent Steph. & Leuncl. Cæterum
 MS. Eton. habet περιῶν.

2 Πρὸς τὸ, &c.] Comparationi
 itidem inservit ea præpositio apud

Platon. epist. 7. p. 1284. edit. Fran-
 cof. — τὰ δὲ ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη
 πρὸς ταῦτά μοι βλαβή.

3 Παρήσθα γὰρ] Lege p. 545.

4 Καὶ ἤκουες ὅς] Muretus maluit
 — καὶ ἤκουες ὧν, &c. In MSto Eton.
 C c c c legi-

“ γειν ἐμὲ βελόμενοι. Κατηγορεν μὲ γάρ με πρὸς Λακε-
 “ δαιμονίους, ὡς σὲ περὶ πλείονος ποιοίμην ἢ Λακεδαιμο-
 “ νίους· αὐτοὶ δ’ ἐνεκάλεν ἐμοὶ, ¹ ὡς μᾶλλον ἐλοίμην ὅπως
 “ τὰ σὰ καλῶς ἔχοι, ἢ ὅπως τὰ ἐαυτῶν· ἔφασαν δὲ με καὶ
 “ δῶρα ἔχειν παρὰ σῶ. Καίτοι τὰ δῶρα ταῦτα πότερον
 “ οἶει αὐτὲς, κακόνοιάν τινα ² ἐνιδόντας μοι πρὸς σε, αἰ-
 “ τίσσθαι με ἔχειν παρὰ σῶ, ἢ προθυμίαν πολλήν περὶ
 “ σὲ κατανοήσαντας; Εγὼ μὲ οἶμαι ³ πάντας ἀνθρώπους
 “ εὐνοίαν δεῖν ἀποδείκνυσθαι τέτῳ, παρ’ ἧς ἂν τις δῶρα
 “ λαμβάνῃ. Σὺ δὲ, πρὶν μὲ ὑπηρετῆσαι τι σοὶ ἐμὲ, ἐδέξω
 “ ἡδέως καὶ ὄμμασι καὶ φωνῇ καὶ ξενίοις, καὶ ὅσα ἔσοιτο ὑπισχ-
 “ νόμενος ἐκ ἐνεπίμπλαστο· ἐπεὶ δὲ κατέπραξας ἃ ἐβέλε,
 “ καὶ γεγένησαι ὅσον ἐγὼ ἐδυνάμην μέγιστος, νῦν ἔτω με ἄτι-
 “ μον ὄντα ἐν τοῖς στρατιώταις τολμᾶς ⁴ περιορᾶν; Ἀλλὰ

“ volebant, audiebas. Nimirum *in eo* me coram Lacedæmoniiis
 “ accusabant, quasi te pluris quàm Lacedæmonios facerem; ii-
 “ dem mihi objiciebant, malle me tuis quàm ipsorum rebus con-
 “ sultum; etiam munera me aiebant abs te accepisse. At vero
 “ munerum horum abs te acceptorum utrùm eos, quòd male-
 “ volentiam in me quandam erga te animadverterent, me infi-
 “ mulasse existimas, an quòd studium erga te summum perspice-
 “ rent? Equidem arbitror neminem non benevolentiam erga
 “ illum declarare debere, à quo munera acceperit. Tu verò me,
 “ priusquàm ullâ in re operam tibi navâssem, suaviter & vultu &
 “ voce & donis hospitalibus excepisti; nec quæ futura essent pol-
 “ licendo satiatus fuisti: at posteaquam perfecisti quæ volebas, &
 “ meâ quantam ego dare potui operâ maximus evasisti, nunc ita
 “ me apud milites honore spoliatum audes contemnere? At enim

legitur καὶ ἡκεῖς αἰ, &c. In eodem
 ante κατανόησον reperitur πάντας.

¹ Ὡς μᾶλλον ἐλοίμην] Ibidem le-
 gitur ὡς μᾶλλον μέλει μοι ὅπως, &c.

² Ενιδόντας μοι] Vulgò ἐνιδόντας
 με, &c. Sed reponendum μοι *Steph.*
 & *Leuncl.* statuerunt. Verbo cog-
 nato casum eundem tribuit & *Plu-*
tarch. in *Romulo*, p. 21. edit. *Parif.*
 ἐνορῶν δὲ τῷ προσώπῳ τὸ θαρσύνειν
 καὶ, &c. Additur etiam nonnun-

quam præpositio, ea licèt jam ver-
 bo inhæreat: *Thucyd.* l. i. c. 95. ὅπως
 καὶ ἐν τῷ Πανσανίᾳ ἐνεῖδον —

³ Πάντας ἀνθρώπους — παρ’ ἧς ἂν
 τις] Vide p. 252. n. 6. Cæterum,
 MS. *Eton.* dat — πάντας ἀνθρώπους ἐ-
 νοίαν νομίζειν δὴ ἀποδείκνυσθαι τέτῳ,
 παρ’ ἧς ἂν δῶρα τις λαμβάνει.

⁴ Περιορᾶν;] Post verbum hoc po-
 nendam interrogationis notam cen-
 suit *Stephanus*; cui libens accedo.

“ μὴν ὅτι σοὶ δόξει ἀποδῆναι πεισεύω καὶ τὸν χρόνον διδάξω
 “ σε, καὶ αὐτὸν γέ σε ἐκ ἀνέξεσθαι τὰς σοὶ προεμένους εὐερ-
 “ γεσίαν ὀρῶντα ἐκκαλέσθαι σοι. Δέομαι ἔν σῃ, ὅταν ἀπο-
 “ δίδως, προθυμεῖσθαι ἐμὲ παρὰ τοῖς στρατιώταις τοιῷτον
 “ ποιῆσαι, οἷόν περ καὶ παρέλαδες.”

Ακέσας ταῦτα ὁ Σεύθης¹ κατηράσατο τῷ αἰτίῳ τῇ μὴ πάλαι ἀποδεδοῖν τὸν μισθόν· (καὶ πάντες τὸν² Ηρακλείδην ὑπώπτευσαν εἶναι)³ Εγὼ γάρ, ἔφη, ἔτε διανοήθην πώποτε ἀποσερῆσαι, ἀποδώσω τε. Εὐεῦθεν πάλιν εἶπεν ὁ Ξενοφῶν, Επεὶ τοίνυν ἀποδιδόναι βέλει, νῦν ἐγὼ σε δέομαι δι' ἐμῆ ἀποδιδόναι, καὶ μὴ περιδεῖν με διὰ σε ἀνομοίως ἔχοντα ἐν τῇ στρατιᾷ νῦν τε καὶ ὅτε πρὸς σε ἀφικόμεθα. Οὐδ' εἶπεν, Ἀλλὰ ἔτε τοῖς στρατιώταις ἔση δι' ἐμὲ ἀτιμότερος· ἂν τε μένης παρ' ἐμοὶ χιλίους μόνους ὀπλίτας ἔχων, ἐγὼ σοι⁴ τά τε χωρία ἀποδώσω καὶ τὰλλα ἃ ὑπε-

“ confido tempus ipsum te docturum ut quod debes persolvendum
 “ esse statuas; téque adeò ipsum non amplius laturum ut eos, qui
 “ sua in te profuderunt beneficia, tecum de stipendiis expostulare
 “ videas. Itaque te oro ut, cùm debita persolvis, talem me apud
 “ milites, qualem accepisti, reddere studeas.”

Hæc cùm Seuthes audiisset, execrabatur eum per quem stetit, quo minùs stipendium jam dudum persolutum fuisset: (atque eum omnes Heraclidem esse suspicati sunt) Ego enim, inquit, neque in animo unquam habui vos illo fraudare, & persolvam. Tum rursus Xenophon, Quandoquidem igitur persolvere statuis, jam ego te rogo ut per me persolvas, neque me alio propter te nunc apud exercitum loco neglectum relinquant, atque quo fuerim id temporis cùm ad te venimus. Et ille, Per me verò, ait, neque apud milites eris inhonoratior; & si cum solis mille gravis armaturæ militibus apud me manseris, ego tibi & castella dabo & alia, quæ promisi. Rursus Xenophon, Fieri non potest, inquit,

¹ Κατηράσατο] MS. Eton. κατηγορήσατο.

² Ηρακλείδην ὑπώπτευσαν] Idem MS. post Ηρακλείδην exhibet τῶτον.

³ Εγὼ γάρ, ἔφη] Perperam apud edit. Flor. Steph. Leuncl. aliâsque

scribitur, Εγὼ γάρ, ἔφη, &c. MS. Eton. omnino rectè dedit — ἔφη, scil. Seuthes.

⁴ Τά τε χωρία ἀποδώσω καὶ, &c.] Respice pag. 540. Cæterum, MS. Eton. exhibet — καὶ τὰ ἄλλα πάντα, &c.

σχόμην. Ὁ δὲ πάλιν εἶπε, Ταῦτα μὲν ἔχειν ἔτις ἔχ' οἷόν τε· ἀπόπεμπε δὲ ἡμᾶς. Καὶ μὲν, ἔφη ὁ Σεύθης, καὶ ἀσφαλές ἐστιν γέ σοι οἶδ' ἂν παρ' ἐμοὶ μένειν ἢ ἀπιέναι. Ὁ δὲ πάλιν εἶπεν, Ἀλλὰ τὴν μὲν σὴν πρόνοιαν ἐπαινῶ· ἐμοὶ δὲ μένειν ἔχ' οἷόν τε· ὅπερ δ' ἂν ἐγὼ ἐνιμότερος ὦ, νόμιζε καὶ σοι τὸ αἶσθ' ὅτι ἐστ' ἔτι. Ἐντεῦθεν λέγει Σεύθης, Ἀργύριον μὲν ἔκ' ἔχω, ἀλλ' ἢ μικρόν τι, καὶ τὸ σοὶ δίδωμι, ³ τάλαντον· βῆς δ' ἑξακοσίαι, καὶ πρόβατα εἰς τετρακισχίλια, καὶ ἀνδράποδα εἰς εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Ταῦτα λαβὼν, ⁴ καὶ τὰς τῶν ἀδικησάντων σε ὁμήρους προσλαβὼν, ἀπίθι. Γελάσας ὁ Ξενοφῶν εἶπεν, Ἦν ἔν' μὴ ἑξαρκῇ ταῦτα εἰς τὸν μισθόν, τίνος τάλαντον φήσω ἔχειν; Ἀρ' ἔκ' ἐπειδὴ μοι καὶ ἐπικίνδυνόν ἐστιν ἀπιόντι, ⁵ ἀμεινον φυλάττεσθαι τὰς πέτραις; Ἡκεῖς δὲ τὰς ἀπειλάς. Τότε μὲν δὴ αὐτῷ ⁶ ἐμείναν.

ut hæc ita se habeant: quin nos dimittito. Atqui, ait Seuthes, novi certe tutius futurum tibi si apud me maneat, quam si discedas. Ille rursus, Laudo sanè, inquit, curam tuam: at mihi nequaquam integrum est manere: verum ubicunque ego honoratior fuero, id *velim* existimes e re tuâ etiam futurum. Ibi tum Seuthes, Argenti nihil, ait, nisi paulum aliquid habeo: atque hoc, *unum scilicet* talentum, tibi do: boves *mibi sunt* sexcenti, oviumque circiter quatuor millia, & mancipia ferè centum & viginti. His acceptis, obsidibusque eorum qui te læserunt adsumptis, abito. Subridens Xenophon, Si tandem, ait, hæc ad stipendia *persolvenda* non suffecerint, cujus talentum *me* habere dicam? Annon, quoniam mihi abeunti periculum imminet, ut mihi à lapidibus caveam satius fuerit? Audisti certè minas. At tum quidem isthic manserunt.

1 Ὁ δὲ πάλιν, &c.] Hæc omnia, quæ reperiuntur inter ὑποσχόμεν & Ὁ δὲ πάλιν εἶπεν, Ἀλλὰ, &c. in MS^{to} Eton. desunt.

2 Ἀργύριον μὲν ἔκ' ἔχω, ἀλλ' ἢ, &c.] Inspecte p. 307. n. 6.

3 Τάλαντον.] Consule indicem huiusmodi vocibus explicandis destinatum.

4 Καὶ τὰς τῶν ἀδικησάντων, &c.] *scil.* Thynorum: de quibus lege p. 535.

5 Ἀμεινον φυλάττειν τὰς πέτραις;] Dubium non est, quin illas hîc ἀπειλάς intelligat Xenophon, quærum meminerat p. 546. atque adeò rectè *Steph.* & *Leuncl.* πέτραις repouendum curârunt; cum pro eo MS. Eton. & edit. vet. exhibeant ἐχθρὰς; Ad illam emendationem aperte ducit verbum κατὰλειυσθίνα, quò Arcas ille, Xenophonti inimicus, suprà, loco citato, usus est.

6 Ἐμείναν] MS. Eton. dat ἱμείναν.

Τῇ δ' ὑπεραίᾳ ἀπέδωκεν αὐτοῖς ἃ ὑπέσχετο, καὶ τὰς ταῦτα ἐλάσσονας συνέπεμψεν. Οἱ δὲ στρατιῶται ¹ τέως μὲν ἔλεον ὡς Ξενοφῶν οἰχοῖτο πρὸς Σεύθην οἰκήσων, καὶ ἃ ὑπέσχετο αὐτῷ ἀποληψόμενος· ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἤκουσα εἶδον, ἥσθησάν τε καὶ προσέθεον. Ξενοφῶν δ', ἐπεὶ εἶδε Χαρμίνον καὶ Πολύνεικον, ² Ταῦτα, ἔφη, καὶ σέσωσαι δι' ὑμᾶς τῇ στρατιᾷ, καὶ παραδίδωμι αὐτὰ ἐγὼ ὑμῖν· ὑμεῖς δὲ ³ διαλθήμενοι διάδοτε τῇ στρατιᾷ. Οἱ μὲν ἔν, παραλαβόντες καὶ λαφυροπώλας καὶ ἀσκήσαντες, ἐπώλυν, καὶ ⁴ πολλὴν εἶχον αἰτίαν. Ξενοφῶν δὲ ἔ' προσήει, ἀλλὰ φανερὸς ἦν οἴκαδε παρασκευαζόμενος· ⁵ ἔ' γάρ πω ψήφος αὐτῷ ἐπῆκτο Αθῆνῃσι περὶ φυγῆς. Προσελθόντες δὲ αὐτῷ οἱ ἐπιήδαιοι ἐν τῷ στρατεύματι, ἐδεόντο μὴ ἀπελθεῖν ⁶ πρὶν ἀπαγάγοι τὸ στρατεύμα, ⁷ καὶ Θίμβρωνι παραδοίη.

Postridie *Seuthes* quæ pollicitus iis fuerat tradidit: simulque misit qui ea abigerent. Milites autem interea aiebant *Xenophontem* ad *Seuthen* profectum esse ut apud eum habitaret, eaque reciperet quæ ipsi *Seuthes* promiserat: verum ubi redeuntem eum viderunt, lætati sunt & ad eum adcurrabant. *Xenophon* autem, posteaquam *Charminum* & *Polynicum* videt, Hæc, inquit, per vos exercitui conservata sunt, eademque vobis ego trado: vos his divenditis exercitui pecuniam inde coactam distribuite. Et illi quidem, his acceptis & manubiarum venditoribus constitutis, ea vendebant, & magnoperè accusabantur. At *Xenophon* ad eos non accedebat, sed palàm se ad iter in patriam comparabat: necdum enim Athenis suffragium de eo in exilium mittendo latum erat. Cùm verò quidam de exercitu idonei ad eum accessissent, orabant nè prius discederet quàm copias abduxisset, & *Thimbroni* tradidisset,

¹ Τέως μὲν] Vide p. 368. n. 5.

² Ταῦτα, ἔφη, &c.] Id jam respicit auctor, quod antea p. 561. *Lacedæmonii* dixerat: Οἶμαι ἂν ἔν, ἔφη, ἡμᾶς ἀπολαβεῖν τῇ στρατιᾷ τὸν ὀφειλόμενον, &c. Adde *Eurylochi* verba, quæ p. 556. reperire est.

³ Διαλθήμενοι] Vide p. 350. n. 5.

⁴ Πολλὴν εἶχον, &c.] Ad p. 546. n. 3.

⁵ Οὐ γάρ πω ψήφος, &c.] Lege sis hæc de re scripta in *Dissert.* I. K. Π. præmissæ p. 5. & seq. Cæterum, idem loquendi genus usurpat *Thucyd.* l. i. c. 119. — ψήφον ἐβόλοντο ἀπαγαγεῖν εἰ, &c. Ibid. c. 125. — ψήφον ἐπήγαγον, &c.

⁶ Πρὶν ἀπαγάγοι] MS. Eton. πρὶν ἂν ἀπαγάγοι, &c.

⁷ Καὶ Θίμβρωνι] De quo p. 542.

Εντεῦθεν διέπλευσαν εἰς Λάμφακον· καὶ ἀπαντᾷ τῷ Ξενοφῶντι Εὐκλείδης μάντις Φλιάσιος, Κλεαγόρου υἱὸς τῆς τῶ ἐνύπνια ¹ ἐν Λυκείῳ γεγραφότος. Οὗτος συνήδετο τῷ Ξενοφῶντι ὅτι ἐσέσωσ' καὶ ἡρώτα αὐτὸν πόσου χρυσίου ἔχει. Ο δ' αὐτῷ ἐπομόσας εἶπεν, ² ἢ μὴν ἔσεσθαι μὴδ' ἐφόδιον ἱκανὸν οἰκάδε ἀπιδόντι, ³ εἰ μὴ ἀπόδοιτο τὸν ἵππον καὶ ἂ ἀμφὶ αὐτὸν εἶχεν. Ο δ' αὐτῷ ἔκ ἐπίστευεν. Ἐπεὶ δ' ⁴ ἔπεμψαν Λαμφακηνοὶ ξένια τῷ Ξενοφῶντι, καὶ θύων τῷ Ἀπόλλωνι παρέσθασατο τὸν Εὐκλείδην, ἰδὼν τὰ ἱερά οὗ Εὐκλείδης εἶπεν ὅτι πείθοιτο αὐτῷ μὴ εἶναι χρήματα. Ἀλλ' οἶδα, ἔφη, ὅτι, καὶν μέλλῃ ποτὲ γενήσεσθαι, φαίνεται τι ἐμπόδιον, εἰ μὴ μὲν ἄλλο, σὺ σαυτῷ. Συνωμολόφει ταῦτα οὗ Ξενοφῶν. Ο δ' εἶπεν, Ἐμπόδιος γάρ σοι ⁵ ὁ Ζεὺς ὁ Μειλίχιός ἐστι.

Hinc in Lampsacum velis transmiserunt; ac Xenophonti Euclides vates Phliasius, ejus Cleagoræ filius, qui somnia in Lyceo pinxit, fit obvius. Is Xenophonti, quod salvus rediisset, gratulabatur; eumque interrogabat quantum auri haberet. Hic ei jurejurando interposito dixit, nè quidem certè domum redeunti viatici satìs fore, nisi equum venderet & quæ circa se haberet. Ei fidem non habebat *Euclides*. At posteaquam Xenophonti hospitalia dona misissent Lampsaceni, atque ille Apollini sacra faciens Euclidem juxta se constituisset, intuitus exta Euclides credere se jam aiebat ipsi non esse pecuniam. At certè video, ait, etiamsi olim adfutura sit, impedimentum quoddam adparere, si nullum aliud, tu tibi eris impedimento. Confitebatur hæc Xenophon. Et ille, Impedimento nimirum, ait, tibi est, Jupiter Milichius: simulque in-

¹ Ἐν Λυκείῳ] De Lyceo consule *Archæolog. Græc.* l. 1. c. 8.

² ἢ μὴν] Vide pag. 480. n. 3. Adde p. 539. n. 3.

³ Εἰ μὴ ἀπόδοιτο τὸν ἵππον] Equum hunc Epidaurium fuisse tradit *Ælian.* H. V. l. 3. c. 24. Epidaurum autem equis fuisse celebrem docet *Virgil. Georg.* l. 3. v. 44. — domitrixque Epidaurus equorum.

⁴ Ἐπέμψαν — ξένια] *Adi* p. 333. n. 1.

⁵ Ὁ Ζεὺς ὁ Μειλίχιος] Jovis hanc

ἑπωνυμίαν sæpè agnoscunt auctores. *Thucyd.* l. 1. c. 126. Ἐστὶ γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἱερὰ ἢ Μειλιχίς μεγίστη, &c. ubi vide quæ *Cl. Duker.* notavit. *Aristoph. Neph.* v. 407.

Νῆ Δί', ἔγωγ' ἐν ἀτεχνῶς ἐπαθὼν τῶν πολλῶν Διασίοισιν. *Schol.* Ἀθήνησιν ἱερὰ ἢ Μειλιχίς Διὸς, μνηδὸς, &c. *Adde Meurs.* in *Thes.* cap. 7. Cæterum, deos plures idem illud cognomen sortitos esse ex *Pausan.* l. 10. ferè extremo constat,

καὶ ἐπήρῃο εἰ ἤδη πρὸς θύσειεν, ὥσπερ οἴκοι, ἔφη, εἰώθειν ἐγὼ ὑμῖν θύεσθαι καὶ ὀλοκαυτεῖν. Ο δὲ ἔκ ἔφη ἔξ ὅτε ἀπεδήμησε τεθυκέναι τῷ τῷ θεῷ. Συνεβέλευσεν ἔν αὐτῷ ² θύεσθαι, καὶ ἔφη συνοίσειν ἐπὶ τὸ βέλιον. Τῇ δ' ὑπεραία ὁ Ξενοφῶν ³ προελθὼν εἰς Οφρύνιον ἐθύετο, καὶ ὀλοκαυτεῖ ⁴ χοίρους τῷ παλρίῳ νόμῳ· καὶ ἐκαλλιέρει. Καὶ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀφικνεῖται Βίτων καὶ ἅμα Εὐκλείδης χρήματα δώσοντες τῷ στρατεύματι· καὶ

terrogabat anne jam aliquando rem sacram fecisset, quemadmodum domi, inquit, ego pro vobis sacrificare totasque victimas exurere solebam. Negabat *Xenophon* se ex quo patriâ abfuisset deo huic sacrificasse. Quare suadebat *Euclides* ut ei rem sacram faceret, idque ipsi profuturum aiebat. Postero autem die *Xenophon* ad Ophrynium progressus rem sacram faciebat, & porcos ritu patrio totos cremabat; estque tum perlitatum. Atque eodem die venit Biton unâque cum eo *Euclides*, qui pecuniam exer-

1 Ολοκαυτεῖν] Holocaustorum non infrequens est mentio apud τὰς ἑξῶ. Noster K. Π. p. 599. ἔθυσαν τῷ Διὶ, καὶ ὀλοκαύτωσαν τὰς ταύρους· ἔπειτα τῷ Ἡλίῳ, καὶ ὀλοκαύτωσαν τὰς ἵππους. De Gallis *Strabo* l. 4. p. 303. βοσκήματα καὶ παντοῖα θηρία καὶ ἀνθρώπους ὀλοκαύτην. *Metrodor.* in *Ioniciis*, citante *Plutarcho* *Sympos.* l. 6. quæst. 8. — Σμυρναῖον τὸ παλαιὸν Αἰολεῖς ὄντες θύουσι Βεβρώσει ταῦρον μέλανα, καὶ καλακόφαντες, αὐτόδορον ὀλοκαυτεσιν.

2 Θύεσθαι καὶ ἔφη, &c.] MS. Eton. dat θύεσθαι καὶ ἂ εἰώθει, καὶ ἔφη, &c. Perperam edit. vet. θύσεισθαι, καὶ ἔφη, &c.

3 Προελθὼν] Minus rectè *Steph.* προσελθὼν εἰς, &c. Vide p. 502. n. 5. Cæterum, in MSto Eton. & edit. vet. participium omittitur.

4 Χοίρους τῷ παλρίῳ, &c.] *Varro* de Re Rust. l. 2. c. 4. Ab suillo genere pecoris immolandi initium primum sumptum videtur: cujus vestigia, &c. Vide *Meurs.* Eleusin. c. 7. & *Ba-*

chart. Hieroz. l. 3. c. 29. Cæterum, MS. Eton. pro παλρίῳ exhibet πατρίῳ. minus rectè, si Grammaticos audiamus. *Thom. Magist.* Πατρίῳ, τὰ ἐκ παλρίων εἰς υἱὸς χωρῆντα — πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. *Αἰμιον.* Πάτρια Παλρίων καὶ Παλρίκων διαφέρει· Παλρίῳ μὲν γὰρ τὰ ἐκ παλρίων εἰς υἱὸς χωρῆντα· Παλρίκοι, οἱ φίλοι ἢ ξένοι· Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. *Thucyd.* l. 1. c. 18. — παλρίοις νόμοις χρώμενοι — ubi MS. quidam dat παλρίοις. Idem l. 8. c. 76. — τὰς παλρίους νόμους — ubi MSS. παλρίους. *Ælian.* H. V. l. 7. c. 19. κατὰ τὸ πάτριον αὐτοῖς ἔθνη. ubi è MStis *Periz.* restituit πάτριον, cum antea legeretur πατρίων. *Lucian.* Solœcist. haud ita longè ab init. ἰκανὰ ἔχω τὰ παλρίῳ, — ubi vide quæ notavit *Græv.* Idem in *Patriæ encom.* propè ab init. habet — θεὸν πατρίων. Certant, uti vides, inter se librarii & Gram. inter quos litem arbitrato tuo componas.

Εντεῦθεν διέπλευσαν εἰς Λάμφακον· καὶ ἀπαντᾷ τῷ Ξενοφῶντι Εὐκλείδης μάντις Φλιάσιος, Κλεαγόρε υἱὸς τῆς τῶ ἐνύπνια ¹ ἐν Λυκείῳ γεγραφότος. Οὗτος συνήδετο τῷ Ξενοφῶντι ὅτι ἐσέσωσεν· καὶ ἡρώτα αὐτὸν πόσον χρυσίον ἔχει. Ο δ' αὐτῷ ἐπομόσας εἶπεν, ² ἢ μὴν ἔσεσθαι μὴδ' ἐφόδιον ἱκανὸν οἴκαδε ἀπιόντι, ³ εἰ μὴ ἀπόδοιτο τὸν ἵππον καὶ ἅ ἀμφὶ αὐτὸν εἶχεν. Ο δ' αὐτῷ ἐκ ἐπίστευεν. Επεὶ δ' ⁴ ἐπεμψαν Λαμφακηνοὶ ξένια τῷ Ξενοφῶντι, καὶ θύων τῷ Ἀπόλλωνι παρέσθησάτο τὸν Εὐκλείδην, ἰδὼν τὰ ἱερὰ ὁ Εὐκλείδης εἶπεν ὅτι πείθοιτο αὐτῷ μὴ εἶναι χρήματα. Ἀλλ' οἶδα, ἔφη, ὅτι, καὶν μέλλῃ ποτὲ γενήσεσθαι, φαίνεται τι ἐμπόδιον, εἰ μὴδὲν ἄλλο, σὺ σαυτῷ. Συνωμολόφει ταῦτα ὁ Ξενοφῶν. Ο δ' εἶπεν, Ἐμπόδιος γάρ σοι ⁵ ὁ Ζεὺς ὁ Μελίχιός ἐστι.

Hinc in Lampfacum velis transmiserunt; ac Xenophonti Euclides vates Phliasius, ejus Cleagoræ filius, qui somnia in Lyceo pinxit, fit obvius. Is Xenophonti, quod salvus rediisset, gratulabatur; eumque interrogabat quantum auri haberet. Hic ei jurejurando interposito dixit, nè quidem certè domum redeunti viatici satis fore, nisi equum venderet & quæ circa se haberet. Ei fidem non habebat *Euclides*. At posteaquam Xenophonti hospitalia dona misissent Lampfaceni, atque ille Apollini sacra faciens Euclidem juxta se constituisset, intuitus exta Euclides credere se jam aiebat ipsi non esse pecuniam. At certè video, ait, etiam si olim adfutura sit, impedimentum quoddam adparere, si nullum aliud, tu tibi eris impedimento. Confitebatur hæc Xenophon. Et ille, Impedimento nimirum, ait, tibi est, Jupiter Milichius: *simulque in-*

¹ Ἐν Λυκείῳ] De Lyceo consule *Archæolog. Græc.* l. 1. c. 8.

² ἢ μὴν] Vide pag. 480. n. 3. Adde p. 539. n. 3.

³ Εἰ μὴ ἀπόδοιτο τὸν ἵππον] Equum hunc Epidaurium fuisse tradit *Ælian.* H. V. l. 3. c. 24. Epidaurum autem equis fuisse celebrem docet *Virgil. Georg.* l. 3. v. 44. — *domitrixque Epidaurus equorum.*

⁴ Ἐπεμψαν — ξένια] Ad p. 333. n. 1.

⁵ Ὁ Ζεὺς ὁ Μελίχιος] Jovis hanc

ἐπωνυμίαν sæpè agnoscunt auctores. *Thucyd.* l. 1. c. 126. Εἰ γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἐορτὴ Μελίχιας μεγίστη, &c. ubi vide quæ *Cl. Duker.* notavit. *Aristoph. Neph.* v. 407.

Νὴ Δί', ἔγωγ' ἐν ἀτεχνῶς ἑπαθὼν τῇ πόλιν Διασίοισιν. *Schol. Ἀθήνησιν* ἐορτὴ Μελίχιας Διὸς, μηνὸς, &c. Adde *Meurs.* in *Thef.* cap. 7. Cæterum, deos plures idem illud cognomen sortitos esse ex *Pausan.* l. 10. ferè extremo constat,

καὶ ἐπήρῃο εἰ ἤδη ποτὲ θύσειεν, ὥσπερ οἶκοι, ἔφη, εἰώθειν ἐγὼ ὑμῖν θύεσθαι καὶ ὀλοκαυτεῖν. Ο δὲ ἔκ ἔφη ἐξ ὅτε ἀπεδήμησε τεθυκέναι τῷ τῷ θεῷ. Συνεβέλευσεν ἔν αὐτῷ² θύεσθαι, καὶ ἔφη συνοίσειν ἐπὶ τὸ βέλιον. Τῇ δ' ὑσераία ὁ Ξενοφῶν³ προελθὼν εἰς Οφρύνιον ἐθύετο, καὶ ὀλοκαύτει⁴ χοίρους τῷ πατρίῳ νόμῳ· καὶ ἐκαλλιέρει. Καὶ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀφικνεῖται Βίτων καὶ ἅμα Εὐκλείδης χρήματα δώσοντες τῷ στρατεύματι· καὶ

terrogabat anne jam aliquando rem sacram fecisset, quemadmodum domi, inquit, ego pro vobis sacrificare totasque victimas exurere solebam. Negabat *Xenophon* se ex quo patriâ abfuisset deo huic sacrificasse. Quare suadebat *Euclides* ut ei rem sacram faceret, idque ipsi profuturum aiebat. Postero autem die *Xenophon* ad Ophrynium progressus rem sacram faciebat, & porcos ritu patrio totos cremabat; estque tum perlitatum. Atque eodem die venit Biton unâque cum eo *Euclides*, qui pecuniam exer-

1 Ολοκαυτεῖν] Holocaustorum non infrequens est mentio apud τὰς ἑξῶ. Noster K. Π. p. 599. ἔθυσαν τῷ Διὶ, καὶ ὀλοκαύτωσαν τὰς ταύρους· ἔπειτα τῷ Ἡλίῳ, καὶ ὀλοκαύτωσαν τὰς ἵππους. De Gallis *Strabo* l. 4. p. 303. βοσκήματα καὶ πανοῖα θηρία καὶ αἰθρώπους ὀλοκαύτην. *Metrodor.* in *Ioniciis*, citante *Plutarcho* *Sympos.* l. 6. quæst. 8. — Σμυρναῖον τὸ παλαιὸν Αἰολεῖς ὄντες θύουσι Βαβρώσεις ταύρων μέλανα, καὶ καλακόψαντες, αὐτόδορον ὀλοκαυτεῖσιν.

2 Θύεσθαι καὶ ἔφη, &c.] MS. Eton. dat θύεσθαι καὶ ἃ εἰώθει, καὶ ἔφη, &c. Perperam edit. vet. θύσεισθαι, καὶ ἔφη, &c.

3 Προελθὼν] Minus rectè *Steph.* προσελθὼν εἰς, &c. Vide p. 502. n. 5. Cæterum, in MSto Eton. & edit. vet. participium omittitur.

4 Χοίρους τῷ πατρίῳ, &c.] *Varro* de Re Rust. l. 2. c. 4. Ab suillo genere pecoris immolandi initium primum sumptum videtur: cujus vestigia, &c. Vide *Meurs.* Eleusin. c. 7. & *Ba-*

chart. Hieroz. l. 3. c. 29. Cæterum, MS. Eton. pro πατρίῳ exhibet πατρώῳ. minus rectè, si Grammaticos audiamus. *Thom. Magist.* Πατρώα, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱὸς χωρεῖν — πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. *Ammon.* Πάτρια Πατέρων καὶ Πατρικῶν διαφέρει· Πατέρω μὲν γὰρ τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱὸς χωρεῖν· Πατρικοὶ, οἱ φίλοι ἢ ξένοι· Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. *Thucyd.* l. 1. c. 18. — πατρίοις νόμοις χρῶμενοι — ubi MS. quidam dat πατρίοις. Idem l. 8. c. 76. — τὰς πατρίους νόμους — ubi MSS. πατρώους. *Ælian.* H. V. l. 7. c. 19. καὶ τὸ πάτριον αὐτοῖς ἔθνος. ubi è MStis *Periz.* restituit πάτριον, cum antea legeretur πατρώιον. *Lucian.* Solœcist. haud ita longè ab init. ἱκανὰ ἔχω τὰ πατέρωα, — ubi vide quæ notavit *Græv.* Idem in *Patriæ encom.* propè ab init. habet — θεὸν πατέρων. Certant, uti vides, inter se librarii & Gram. inter quos litem arbitrato tuo componas.

¹ Ξενῶνταί τε τῷ Ξενοφῶντι, καὶ ἵππον, ὃν ἐν Λαμψάκῳ ἀπέδοτο πηνήκοντα δαρεικῶν, ὑποπτεύοντες αὐτὸν δι' ἐνδεῖαν πεπρα-
κέναι, ὅτι ἤκκον αὐτὸν ἠδεσθαι τῷ ἵππῳ, λυσάμενοι ἀπέ-
δοσαν, καὶ τὴν τιμὴν ἐκ ἠθελον ἀπολαβεῖν.

Εὐεῦθεν ἐπορεύοντο ² διὰ τῆς Τροίας, καὶ ὑπερβάντες τὴν Ἰδὴν,
εἰς Ἀντανδρον ἀφικνῶνται πρῶτον· εἴτα παρὰ Θάλατταν πο-
ρεύομενοι ³ τῆς Λυδίας, εἰς Θήβης πεδίον. Εὐεῦθεν δὲ Ἀτραμυ-
τίς καὶ Κερσονίς παρ' Ἀταρνέα εἰς Καίικ πεδίον ἐλθόντες, ⁴ Πέρ-
γαμον καὶ ἀλαμβανῶσι τῆς Μυσίας. Εὐαῦθα δὲ ξενῶται Ξε-
νοφῶν παρ' Ἑλλάδι τῇ Γογγύλῃ τῇ Ερετριέως γυναικί, καὶ
Γοργίῳ καὶ Γογγύλῃ μηρί. Αὕτη δ' αὐτῷ φράζει ὅτι Ἀσι-
δάτης ἐστὶν ἐν τῷ πεδίῳ, ⁵ ἀνὴρ Πέρσης· τῷτον ἔφη ⁶ αὐτὸν,

citui daturi essent: & hi cum Xenophonte hospitium faciunt, equ-
umque quem Lampfaci quinquaginta daricis vendiderat, quod su-
spicarentur *Xenophontem* eum propter inopiam vendidisse, quoniam
illum equo delectari audierant, cum redemissent *Xenophonti* reddi-
derunt, pretiumque *eius redempti à Xenophonte* recipere noluerunt.

Hinc per Trojam profecti sunt, & superatâ Idâ primò ad
Antandrum perveniunt; deinde propter mare Lydiæ itinere
facto, ad Thebes campum. Illinc per Atramyttium & Certo-
nium juxta Atarnen ad Caïci campum profecti, Pergamum
Mysiae urbem perveniunt. Hic Xenophon hospitio excipitur
apud Hellada Gongyli Eretrienſis uxorem, & Gorgionis Gon-
gylisque matrem. Significat autem hæc ipsi Asidaten esse in
planitie, hominem natione Persam: hunc aiebat, si noctu cum

¹ Ξενῶνταί τε τῷ, &c.] *Amas.* vertit
invitarunt illi quidem *Xenophontem*,
&c. Rectius, opinor, *Leuncl.* in hunc
modum — hi cum *Xenophonte* hospitii
necessitudine initâ, &c. Infra paulò
aliâ usus structurâ Noster dicit,
ξενῶται Ξενοφῶν παρ' Ἑλλάδι, &c.
ubi ξενῶσθαι παρὰ τινι sonat hospi-
tio exeri, &c.

² Διὰ τῆς Τροίας] MS. Eton. exhi-
bet Τρωάδ. Sed satis sana est lectio
vulgata. *Steph. Byz.* Τροία, χώρα τῆς
Ἀσίας, ἡ πρότερον, &c. Similiter *Ser-
vius* adv. 1. *Æneid.* Troja, regio *Asiæ*.

³ Τῆς Λυδίας] MS. Eton. dat τῆς

Ἀσίας, quomodo scribi debere
censet *Leuncl.* Vide plura de locis
mox sequentibus in *Ind. Geogr.*

⁴ Πέργαμον — τῆς Μυσίας] *Scil.*
πόλιν. Vide p. 488. n. 6. Vulgò le-
gitur τῆς Ἀσίας. Sed receptam le-
ctionem præstat MS. Eton. Con-
sule *Ind.* modò adpellatum.

⁵ Ἀνὴρ Πέρσης] Vide p. 522. n. 9.

⁶ Αὐτὸν — καὶ αὐτὸν] Respice p.
532. n. 2. & p. 78. n. 3. Similiter re-
petit Noster pronomen Κ. Π. p. 48.
οἱ, ἣν ἐπ' ἐκείνης ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὁ-
ποῖοι μὲν εἰσι πάλιν ἡμᾶς ἐκείνοι. Sic
& Rom. VII. 21. iteratur ἐμοί.

εἰ ἔλθοι τῆς νυκτὸς σὺν τριακοσίοις ἀνδράσι, λαβεῖν αὐν, καὶ αὐτόν, καὶ γυναῖκα, καὶ παῖδας, καὶ τὰ χρήματά· εἶναι δὲ πολ-
λά. Ταῦτα δὲ καθηγησομένους ἐπεμψε τὸν τε αὐτῆς ἀνεψιόν,
καὶ Δαφναγόραν, ὃν περὶ πλείους ἐποιεῖτο. Ἐχων ἔν ὃ Ξενο-
φῶν τέτρε παρ' ἐαυτῷ, ἐθύετο. Καὶ Ἰ Αἰασίας ὁ Ηλεῖος μάστιγας
παρὼν εἶπεν ὅτι κάλλιπα εἶεν τὰ ἱερὰ αὐτῷ, καὶ οἱ ὁ ἀνὴρ αὖν
ἰ ἀλώσιμος εἴη. Δειπνήσας ἔν ἐπορεύετο, τὰς τε λοχαγὰς τὰς
μάστιγας φίλως λαβὼν καὶ πεισρὰς γεγεννημένους διαπαντός, ὅπως
εὖ ποιήσας αὐτὰς. Συνεξέρχονται δὲ αὐτῷ ἄλλοι ἰ βιασά-
μενοι, εἰς ἑξακοσίους· οἱ δὲ λοχαγοὶ ἀπήλαυνον, ἵνα μὴ με-
ταδοῖεν τὸ μέρος, ὥς ἐτοίμων δὴ χρημάτων.

Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο περὶ τὰς μέσας νύκτας, τὰ μὲν πέντε ὄντα
ἀνδράποδα τῆς τύρσιος καὶ χρήματα πλείους ἀπέδρα αὐτὰς
παρεμελῆναι, ὥς τὸν Ασιδάτην αὐτὸν λάβοιεν, καὶ τὰ ἐκείνους.
ἰ Πυργομαχῶντες δ' ἐπεὶ ἔκ ἐδύναντο λαβεῖν ἰ τὴν τύρσιν, (ὑψη-

trecentis viris pergeret, posse Xenophontem & ipsum, & uxorem,
& liberos, & opes capere; easque adeo magnas esse. Misit etiam
qui ad hæc perficienda duces ipsi forent, tum consobrinum suum,
tum Daphnagoram quem maximi faciebat. Itaque Xenophon
cum hos apud se haberet, hostiam mactabat. Et Agasias Eleus
vates, qui tum aderat, exta ei perpulchra esse, hominemque ab
eo posse capi aiebat. Quare cum cœnasset, iter ingressus est,
sumptis secum cohortium præfectis sibi anticiis, iisque qui
fideles se semper præbuerant, ut aliquo eos beneficio adficeret.
Cum eo egrediuntur etiam alii, id cæteris invitis conati, ferè
sexcenti: verum cohortium præfecti citatis equis ab his discesse-
runt, ut nè prædæ partem acciperent, quasi opes utique istæ pa-
ratæ essent.

Cum ad locum nocte fere mediâ pervenissent, mancipia quæ
circum turrim erant resque aliæ plurimæ aufugerunt ab iis dum
cætera negligebant, ut ipsum cum suis Asidaten caperent. Cum-
que turrim oppugnando capere non possent, (nam alta erat, &

ἰ Αἰασίας] MS. Eton. Βασίας.

ἰ Αλώσιμος] Vide p. 345. n. 2.

ἰ βιασάμενοι] I. e. βία τῶν ἄλ-
λων quâ phrasi mox infra utitur
auctor — Γολγύλας — ἰ ξερχέαι —

βία τῆς μητρὸς, &c.

ἰ Πυργομαχῶντες] Eodem hoc
verbo usus est Noster κ. π. p.
469.

ἰ τὴν τύρσιν] Vide p. 346. n. 1.

λή γὰρ ἦν, καὶ μεγάλη, καὶ ¹προμαχώνας πολλὰς καὶ μα-
 χίμας ἔχουσα) διορύττειν ἐπεχείρησαν ²τὴν πύργον. Ο δὲ τοί-
 χος ἦν ἐπὶ ὀκτὼ πλίνθων ³γηνίων τὸ εὖρος. Αἷμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ
 διωρώρυκτο· καὶ ὡς τὸ πρῶτον διεφάνη, ἐπάταξεν ἔνδοθεν ⁴βρ-
 πόρω τις ὀβελίσκῳ διαμπερὲς τὸν μηρὸν τῷ ἐγγυτάτῳ· ⁵τὸ
 δὲ λοιπὸν ἐκτοξεύοντες ἐποίουν μὴδὲ παρίεναι ἔτι ἀσφαλὲς εἶ-
 ναι. Κεκραγόντων δ' αὐτῶν καὶ ⁶πυρσεύοντων, ἐκβοηθῶσιν
 Ἰταβέλιος μὲν ἔχων τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, ἐκ Κομανίας δὲ ⁷ὀ-
 πλίται φρεροὶ, καὶ ἵππεῖς Ὑρκάνιοι, καὶ ἔτοι βασιλέως μι-
 σθοφόροι, ὡς ὀδοήκοντα, καὶ ἄλλοι πελῆλας αἰ εἰς ὀκλακοσίαις·

magna, habebátque propugnacula virósque & multos & ad pu-
 gnandum idoneos) eam perfodere conati sunt. Murus autem
 erat octo laterum terreorum latitudine. Die verò illucescente
 perfossus erat; & ubi primùm *pervia* adparebat, eorum quidam,
 qui erat intus, veru transfigendis bobus factò femur ejus, qui
ad turrim proximè accesserat, transfodit: deinde sagittas excuti-
 endo efficiebant ut ampliùs nè *illam versùs* progredi quidem tu-
 tum esset. Clamantibus autem iis & faces accensas tollentibus,
 Itabelius cum copiis suis, *itém*que ex Comaniâ gravis armaturæ
 milites præsidarii, equitésque Hyrcanii, íque regis stipendiarii,
 ferè octoginta, & alii peltastæ circiter octingenti, ad opem feren-

¹ Προμαχώνας] In lexicis repe-
 ritur vox sine auctore. Lexic. Gr.
 Lat. vet. Προμαχεών, *propugnaculum*.
 Exstat etiam προμαχεώνες apud J.
 Poll. l. 7. segm. 120.

² Τὸν πύργον] Vocem hanc &
 τύρριν tanquam synonymas adhi-
 buit Hesych. uti videre est suprâ
 p. 283. n. 4. Confer p. 494. n. 2.

³ Γηνίων] Auctorem non agno-
 scunt Lexic.

⁴ Βεπόρω τις ὀβελίσκῳ] *Leunci*.
 vertit, *veru pungendis bobus factò*,
 &c. Hesych. & Phavor. Βεπόρες
 ὀβελίαι, μεγάλας ὀβελίσκας. Ho-
 rum meminit etiam J. Poll. l. 9.
 segm. 77. ubi doctiss. Hemsterh.
 scribit se existimare *verua* quæ-

cunque majora, quorum præci-
 puè in assandâ bovinâ erat usus,
 isto nomine adpellata. *Suid.*
 etiam verba hæc Xenoph. citat
 in v. Οξείλος· ubi ἔνδον pro ἔνδοθεν
 exhibet.

⁵ Τὸ δὲ λοιπὸν] Vide p. 122.
 n. 3.

⁶ Πυρσεύοντων] *Suid.* Πυρσεύει·
 πῦρ ἐξάπτει. Καὶ πυρσεύω σοι τὴν
 σωτηρίαν· ἀντὶ τῷ ἐκφαίνω, &c. sum-
 ptâ metaphorâ à φευκλωροῖς, qui in
 speculis sublatâ face navigantibus
 aut errantibus noctu ostendunt,
 quò cursum dirigant.

⁷ Ὀπλίται φρεροὶ, &c.] MS. E-
 ton. exhibet ὀπλίται Ασούριοι καὶ
 Ὑρκάνιοι ἵππεῖς, &c.

ἄλλοι δ' ἐκ Παρθενίας, ἄλλοι δ' ἐξ Απολλωνίας, καὶ ἐκ τῶν πλεσιόν χωρίων, καὶ ἵππεῖς.

Εὐλαῦθα δὴ ὥρα ἦν πῶς ἔσαι ἡ ἄφοδος σκοπεῖν· καὶ λα-
βόντες ὅσοι ἦσαν βόες καὶ πρόβατα, ¹ ἤλαυνον, καὶ τὰ ἀνδράπο-
δα ἐνλὸς ² πλαισίῃς ποιησάμενοι· καὶ τοῖς χρήμασιν ἔτι προσ-
έχοντες τὸν νῦν, ἀλλὰ μὴ φυγὴ εἴη ἡ ἄφοδος, εἰ καλαλιπόν-
τες τὰ χρήματα ἀπίοιεν, καὶ οἱ τε πολέμιοι θρασύτεροι εἶεν,
καὶ οἱ στρατιῶται ἀθυμότεροι· νῦν δὲ ἀπήεσαν ὥς περὶ τῶν
χρημάτων μαχόμενοι. Ἐπεὶ δὲ ἑώρα ³ Γογγύλος ὀλίγας μὲν
τὰς Ἑλληνας, πολλὰς δὲ τὰς ἐπικειμένους, ἐξέρχεται καὶ
αὐτὸς ⁴ βία τῆς μητρὸς, τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἔχων, βελόμε-
νος ⁵ συμμετασχεῖν τῷ ἔργῳ· συνεβόηθει δὲ καὶ ⁶ Προκλῆς ἐξ

dam excurrunt : alii item, *idém*que equites, ex Parthenio, alii ex Apolloniâ, & locis vicinis.

Ibi jam tempus erat ut quomodo fieret discessus considerarent : atque adeò bobus quotquot *isthic* erant, & ovibus sumptis *itém*-que mancipiis intrâ quadratum agmen receptis, progrediebantur ; non jam de opibus cogitantes, sed nè discessus fugæ similis esset, si relictis rebus *jam partis* abirent, atque tum hostes audaciores, tum milites animis essent demissioribus : jam verò ità discedebant, ut pro rebus *his* pugnaturi viderentur. Cùm autem Gongylus Græcos esse paucos videret, multosque esse qui *eos* urgerent, ipse quoque invitâ matre cum suis copiis egreditur, quippe qui vellet unâ *cum aliis* facti particeps esse : opem simul ferebat

¹ ἤλαυνον] Vide p. 521. n. 1. A *Leuncl.* construitur id verbi cum βόες καὶ πρόβατα : *idém*que adeò vertit *abigebant omnia*.

² Πλαισίῃς] *Adi* p. 230. n. 6.

³ Γογγύλος] De quo p. 576.

⁴ Βία τῆς μητρὸς] Vis phraseos omnino latuit versionis Angl. auctorem. Sed sic sæpè scriptores elegantissimi. *Thucyd.* l. 1. c. 43. μή-τε ξυμμάχους δέχσθε βία ἡμῶν, &c. Idem l. 1. c. 68. βία ἡμῶν εἶχον — i. e. *invitis nobis*. Similiter *Isocrat.* in *Hel.* laud. p. 214. edit. *Steph.* — βία Θεαίων —

⁵ Συμμετασχεῖν] Verbi hujus nulla à Lexicogr. proferuntur exempla : cùm tamen eo usi fuerint auctores optimi. *Euripid.* Bacc. v. 63. — συμμείασχῃσω χορῶν. *Lucian.* in *Charidem.* haud ità longè ab init. — ὥς αὐτὸν ἐκ ἀνασχίσθαι συμμετασχεῖν αὐτῷ, &c.

⁶ Προκλῆς — ὁ ἀπὸ, &c.] Suprà p. 110. — ἦλθε Προκλῆς, ὁ Τευθρανίας ἀρχὸν γέγονως, ἀπὸ Δαμαράτου τῷ, &c. ubi vide n. 1. Perperam *A-mas.* vertit — à *Damarato missus Procles*, &c. Locum etiam malè distin-xit *Steph.* vet. edit. sequutus ; ni-

D d d d z

mirum

¹ Ελισάρνης καὶ Τευθρανίας, ὁ ἀπὸ Δαμαράτε. ² Οἱ δὲ περὶ Ξενοφῶντα, ἐπεὶ πάντες ἤδη ἐπὶ ἐξοντο ὑπὸ τῶν τοξευμάτων καὶ σφενδονῶν, πορευόμενοι κύκλῳ, ὅπως τὰ ὅπλα ἔχοιεν πρὸ τῶν τοξευμάτων, ³ μόλις διαβαίνουσι τὸν ⁴ Καῖκον ποταμόν, τειρωμένοι ἐγγὺς οἱ ἡμίσεις. Ἐνθαῦτα καὶ Ἀγασίας Στυμφάλιος ὁ λοχαγὸς τειρώσκειται, τὸν πάντα χρόνον μαχόμενος πρὸς τὰς πολεμίας. Καὶ διασώζονται ἀνδράποδα ὡς διακόσια ἔχοντες, καὶ ⁵ πρόσθετα ὅσον θύματα.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ θυσάμενος ὁ Ξενοφών, ἐξάγει νύκτωρ πάντ' τὸ στρατεύμα, ὅπως ⁶ ὀτιμακροτάτην ἔλθοι τῆς Λυδίας, ⁷ ὥστε μὴ διὰ τὸ ἐγγὺς εἶναι φοβεῖσθαι, ἀλλ' ἀφυλακτεῖν. Ο δ' Ἀσιδάτης, ἀκέσας ὅτι ⁸ πάλιν ἐπ' αὐτὸν τεθυμένος εἴη Ξενοφών, ⁹ καὶ πάντ' τῷ στρατεύματι ἤξει, ¹⁰ ἐξαυλίζεται εἰς κώμας

etiam Procles ex Elifarne ac Teuthraniâ, qui à Damarato *genus ducebat*. Ii autem qui circa Xenophontem erant, cùm jam sagittis & fundis valde premerentur, *sic* iter facientes *ut* in orbem *agmen converterent*, quò haberent arma sagittis opposita, difficulter Caicum amnem transeunt, cùm dimidia propè pars faucia esset. Ibi tum Agasias etiam Stymphalius cohortis præfectus vulneratus est, qui perpetuò adversùs hostes dimicasset. Atque ita salvi tandem evadunt, cùm mancipia haberent ferè ducenta & pecora quæ ad sacrificia satis essent.

Postero die Xenophon factâ re sacrâ copias omnes noctu educit, ut quàm longissimè progredieretur in Lydiam, adeò ut *hostes*, propterea quòd ipse propè esset, metum non haberent, sed incautè se gererent. At Asidates, cùm audiisset Xenophontem iterum *de copiis* adversùs ipsum *ducendis* exta consuluisse, totòque cum exercitu venturum, *turre relictâ* in vicos castra movet sub

mirum sic — Προκλῆς ἐξ Ελισάρνης, καὶ Τευθρανίας ὁ ἀπὸ, &c.

¹ Ελισάρνης] Scribatur & Αλισάρνης. Vide *Inde Geogr.*

² Οἱ δὲ περὶ Ξενοφῶντα] Adi p. 450. n. 4.

³ Μόλις] Inspice p. 352. n. 5.

⁴ Καῖκον] MS. Eton. dat Κάρασον: quam lectionem expressit *Amasf.* Tu vide sis *Ind.* modò appellatum.

⁵ Πρόσθετα ὅσον θύματα] Sic su-

prà p. 520. dixit — πάντα καὶ ὅσον ἐφόδιον.

⁶ Οτιμακροτάτην] Supple ὁδόν, & vide p. 457. n. 8.

⁷ ὥστε μὴ] MS. Eton. εἰς τὸ μὴ, &c.

⁸ Πάλιν ἐπ' αὐτὸν τεθυμένος] Plenè scripseris — πάλιν περὶ τῶ ἐῖναι ἐπ' αὐτὸν τεθυμένος, &c.

⁹ Καὶ πάντ' τῷ, &c.] Vide p. 559. n. 5.

¹⁰ Εξαυλίζεται] In lexicis frustra

ὑπὸ τὸ Παρθενικὸν πόλισμα ¹ ἐχέσας. Ενταῦθα οἱ περὶ
Ξενοφῶντα συμπεριτυγχάνουσιν αὐτῷ, καὶ λαμβάνουσιν αὐτόν,
καὶ γυναῖκα, καὶ παῖδας, καὶ τὰς ἵππους, καὶ πάντα ² τὰ ὄντα·
καὶ ἔτι ³ τὰ πρότερα ἱερὰ ἀπέβη. Επεὶτα πάλιν ἀφι-
κνῦνται εἰς Πέργαμον. Ενταῦθα ⁴ τὸν θεὸν ἐκ ἡτιάσατο ὁ
Ξενοφῶν· συνεπράττει γὰρ καὶ οἱ Λάκωνες, καὶ οἱ λοχαδοί, καὶ
οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ, καὶ οἱ στρατιῶται, ὥστε ἐξαίρετα λαμβά-
νουν, καὶ ἵππους, καὶ ζεύγη, καὶ τὰλλα· ὥστε ἱκανὸν εἶναι καὶ
ἄλλον ἤδη εὖ ποιεῖν.

⁵ Εκ τῆς Θίμβρων παραγεγόμενος παρέλαβε τὸ στρα-
τευμα, καὶ συμμίζας τῷ ἄλλῳ Ἑλληνικῷ ἐπολέμει πρὸς
Τισσαφέρην καὶ Φαρνάβαζον.

oppidum Parthenicum pertingentes. Hic Xenophon ipsius-
que milites in eum incidunt, & ipsum capiunt, & uxorem, & li-
beros, & equos, & bona omnia: atque ita priora quæ portende-
rant exta evenerunt. Pergamum deinde rursus perveniunt. Ibi
tum deum Xenophon non culpabat: nam conjunctâ operâ effe-
cêre Lacones, & cohortium præfecti, & duces alii, & milites, ut
eximia acciperet, & equos, & juga, & alia quædam: adeo ut jam
alii etiam benefacere posset.

Secundum hæc cum venisset Thimbron exercitum accepit, &
cum eum reliquis copiis Græcis conjunxisset bellum Tissapher-
ni & Pharnabazo intulit.

strâ quæfiveris: quod & de συμ-
περιτυγχάνουσιν, paulò post occur-
rente, notandum venit.

¹ Εχέσας] Idem valet ἔχω He-
rodot. l. 4. c. 42. ὅς, ἐπεὶ τε τὴν διώ-
ρυχα ἐπαύσατο ὀρύσσων τὴν ἐκ τῆ
Νεῖλου ἔχουσαν εἰς τὸν Αἰγύπτιον κόλ-
πον, &c. Thucyd. l. 6. c. 62. ἔσχον
ἐς Ἰμέραν, &c.

² Τὰ ὄντα] Phavor. ὄντα καὶ τὰ
ὑπάρχοντα κοινῶς, ἤτοι τὰ ἐν περι-
σίᾳ κτήματα.

³ Τὰ πρότερα ἱερὰ, &c.] Respi-
cit ea, quæ dixerat Agasias Eleus
p. 577. ὅτι κάλλιστα εἶεν τὰ ἱερὰ, &c.
Noster, quod ad phrasin adtinet,

similiter K. Π. p. 498. — πῶς ἀ-
ποβέβηκα τὰ ἐκ τῆς, &c.

⁴ Τὸν θεὸν ἐκ ἡτιάσατο] Jovem
scil. Milichium, de quo p. 574.
Cæterum, in MSto Eton. & edit.
vet. deest ἐκ ante verbum: in edit.
Steph. & Leuncl. legitur — τὸν θεὸν
ἡσπάσατο — Sed rectè tandem Le-
uncl. veterum librorum lectionem
admittendam censuit, modò ut
verbo recepto particula negandæ
fuerit præposita.

⁵ Εκ τῆς Θίμβρων, &c.] De
quo vide p. 542. Adde omnino
quæ scripsit Noster Hist. Gr. l. 3.
sub init.

Ἀρχοντες δὲ οἶδε τῆς ¹ Βασιλείως χώρας, ὅσῃν ἐπήλθομεν, Λυδίας, ² Ἀρτίμας· Φρυγίας, ³ Ἀρτακάμας· Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας, ⁴ Μιθραδάτης· Κιλικίας, ⁵ Συέννεσις· Φοινίκης καὶ Ἀραβίας, ⁶ Δέρνης· Συρίας καὶ Ἀσσυρίας, ⁷ Βέλεσις· Βαβυλῶνος, ⁸ Ρωπάρας· Μηδείας, ⁹ Ἀρβάκας· Φασιωνῶν καὶ Ἑσπεριτῶν, ¹⁰ Τηρίβαζος· (¹¹ Καρδῆχοι δὲ, καὶ ¹² Χάλυβες, καὶ ¹³ Χαλδαῖοι, καὶ ¹⁴ Μάκρωνες, καὶ ¹⁵ Κόλχοι, καὶ ¹⁶ Μοσύνοικοι, καὶ ¹⁷ Κοῖτοι, καὶ ¹⁸ Τιβαρηνοὶ, αὐτόνομοι) Παφλαγονίας, ¹⁹ Κορύλας· Βιθυνῶν, ²⁰ Φαρνάβαζος· τῶν ἐν Εὐρώπῃ Θρακῶν, ²¹ Σεύθης.

Præfides autem tractûs regio imperio subiecti, quem peragravimus, hi erant, Lydiæ, Artimas; Phrygiæ, Artacamas; Lycæoniæ & Cappadociæ, Mithradates; Ciliciæ, Syennesis; Phœniciæ & Arabiæ, Dernes; Syriæ & Assyriæ, Belesis; Babylonis, Roparas; Mediæ, Arbacas; Phasianorum & Hesperitarum, Teribazus; (Carduchi verò, & Chalybes, & Chaldæi, & Macro-nes, & Colchi, & Mosynæci, & Cæti, & Tibareni sui juris erant) Paphlagoniæ, Corylas: Bithynorum, Pharnabazus; Thracum in Europâ sitorum, Seuthes.

¹ Βασιλείως] Vide p. 388. n. 4.

² Ἀρτίμας] Ἀρτάμαν quendam Noster, Phrygiæ magnæ principem, memorat K. Π. p. 102.

³ Ἀρτακάμας] Est & nomen Satrapæ, quem Phrygiæ magnæ præfecit Cyrus ille magnus, K. Π. p. 638.

⁴ Μιθραδάτης] Scribitur etiam Μιθριδάτης. Vide suprâ p. 162. n. 3. & p. 224, 225.

⁵ Σύννεσις] De quo vide p. 17. & seq.

⁶ Δέρνης] Hic primùm, ni fallor, Nostro memoratus.

⁷ Βέλεσις] Adi p. 39.

⁸ Ρωπάρας] Alibi, quod sciam, apud Xenophontem non occurrit.

⁹ Ἀρβάκας] P. 68. scribitur Ἀρβάκης.

¹⁰ Τηρίβαζος] Noster p. 248. ὁ δὲ πόπῳ ἔτῳ Ἀρμενία ἐκαλεῖτο ἡ πρὸς ἑσπέραν. Unde liquet, per Hesperitas auctorem voluisse Armenios occidentales. Ὑπαρχος δ' αὐτῆς (scilicet Ἀρμενίας) ἦν Τηρίβαζος, &c.

¹¹ Καρδῆχοι] Vide p. 247.

¹² Χάλυβες] Vide p. 288, 303, 306, 319.

¹³ Χαλδαῖοι] Vide p. 271.

¹⁴ Μάκρωνες] Vide p. 324.

¹⁵ Κόλχοι] Vide p. 327.

¹⁶ Μοσύνοικοι] Vide p. 362.

¹⁷ Κοῖτοι] Scribitur & Κοῖται. Nomen suprâ non occurrit. Vide Ind. Geogr.

¹⁸ Τιβαρηνοὶ] Vide p. 377.

¹⁹ Κορύλας] Vide p. 381.

²⁰ Φαρνάβαζος] Vide p. 489.

²¹ Σεύθης] Vide p. 490.

¹ Αριθμὸς συμπάσης τῆς ὁδοῦ τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως, σταθμοὶ διακόσιοι δεκαπέντε, παρασάγγαι χίλιοι ἑκατὸν πενήκοντα, ² στάδια τρισμύρια τετρακισχίλια, διακόσια πενήκοντα πέντε. ³ Χρόνος πλῆθος τῆς ἀναβάσεως καὶ κατὰβάσεως, ἑνιαυτὸς καὶ τρεῖς μῆνες.

Itineris autem totius adscendendo & descendendo *confecti* mensura hæc est, castra ducena quindena, parasangæ mille-centum quinquaginta, stadia triginta quatuor mille, ducena quinquaginta quinque. Temporis spatium adscendendo & descendendo *consumpti*, annus & tres menses.

¹ Αριθμὸς τῆς, &c.] Consule p. 122. n. 4. & p. 379. n. 1. necnon Eton. στάδια μύρια, &c. in quo de-
est etiam διακόσια.

Præfat. ³ Χρόνος πλῆθος, &c.] Adi p. 379.

² Στάδια τρισμύρια, &c.] MS. n. 1. & ibid. n. 6. Consule *Præfat.*

4 DE 65

INDEX GEOGRAPHICUS

Urbium, Oppidorum & Fluminum clariorum, Regionibus etiam ipsis, earumque Incolis subinde memoratis, de quibus in *Αναβάσει* fit mentio.

A

ACHERUSIAS Chersonesus. Quod Acherusias dicta, juxta Heracleam, undique à mari est alta & prærupta, & in occidentem vergit ad mare Bithyniæ, — & quod illic videtur esse ad Inferos Descensus, asserit, post Nymphim, Scholiast. in Apollon. Argon. l. 2. v. 730, & seqq. quos vide. Diodor. Sic. verò juxta Memphim esse dicit Acherusiam Paludem, per quam corpora in pratum quoddam deportabantur, & illic in Cryptis reponebantur. l. 1. p. 61, ubi luculenter ostendit Græcorum de Inferis Commenta, cum illis quæ in Ægypto etiamnum fiant convenire.

Ænienes, Gens Græca, ad montem Cætam, suprâ Ætolos, (quibus illos ac Dolopas adnumerat Plin.) inter Locros & Doridem, in Confinio Thessaliæ ad quam referuntur Magnetes. Variæ autem fuerunt Ænianum migrationes.

Antander, Urbs sub Ida juxta Mysiam Æolidis, ad Adramyttenum Sinum sita, quæ ab Antandro Æolum duce nomen habet, Steph. Byz. Alii alias nominis Causas asserunt.

Apollonia; plures fuerunt etiam in Asiâ minore, urbes illius nominis. Sed procul dubio hæc, de quâ agitur, fuit vel Apollonia ad Rhyndacum fl. vel. (quod probabilius videtur) decima Apollonia Stephani, quæ Strabonis est Apollonias, juxta Thyatira, quæ & Φεγγεῖον fuisse innuitur.

Arabia. Strabone auctore, Mesopotamiæ partes ad meridiem vergentes, & à montibus remotas, siccæ & steriles, Arabes Scenitæ incolunt. Multi autem Arabes, qui in aliis & aliis habitabant locis, ita à tabernaculis cognominati sunt, quæ ciliciis metabantur ubi libuit. Sed Arabiæ istius nomen unde fuerit deductum his etiam verbis indicavit Strabo. Nam Armeniorum, Syrorum, & Arabum, multum cognationis præ se ferunt nationes, sermone, vitâ, corporum formâ, maximè ubi degunt in viciniâ: Idque ostendit Mesopotamia, ex tribus his conflata populis; maximè enim in illis similitudo apparet. En itaque Arabia in Mesopotamiâ! Latroniciis autem dediti semper fuerunt Arabes illi, Saraceni, postea vocati teste Ammiano Marcell. quod nomen ab Effarak (hoc est Arabicâ linguâ, ληστεικοὶ καὶ νομαδικοὶ) ut etiam hodie à vicinis dicuntur, deduci putat Jos. Scaliger. in Emendat. temporum.

Aramyttium, variè à variis scribitur; Alii enim scribunt cum d, Adr. Alii cum t, Atr. &c. Est autem urbs, inquit Steph. juxta Caiicum, Mysiæ amnem. Ptolem. in Phrygiâ majore collocat Ἀδραμύτιον, quæ Sinui dat nomen. Teste Bocharto, Nomen מִדְּרָא אֶת־פְּרָמֻדִּי est Regio lutosa. Phœnicium מִדְּרָא Mud, pro luto, Philo Byblius μῶτ scribit, & exponit ἰλὺν, lutum, vel ὕδατος μίξις σήψιν, aquosæ missionis putredinem.

Araxes, fl. qui Ptolemæo (ut censent Bochart & Delisle) est *Ἀράξ*: Straboni *Ἀρόγγας*: Ammiano Marcellino *Aboras*; & Ranwolfo *Ghabu*, neglecto r. Cellarius verò dissentit, quia propior est *Gabalorus* Thapsaco, quàm pro spatio definiti itineris, nempe 50 Parasangarum. Sed fieri potuit, ut Exercitus circumduceretur, velut Perse itineris Duces falsò supputarent; quorum utrumque sæpè in hac Expeditione evenisse deprehenditur. Vox *Aras* rapidum alveum significat, unde Persæ nomen illud multis fl. tribuerunt. *Forster*. Cum autem, Ptolem. auctore, plures per Mesopotamiam fluxerint Amnes, quorum non adduxit nomina, relinquitur etiamnum aliquis dubitandi locus, quisnam ille fuerit, quem Araxis nomine designavit Xenophon. Vide *Masfa*.

Armenia, ἡ πρὸς Ἑσπερίαν, eorum est Regio qui Ἑσπερίων nomine veniunt *Ἀνατόλαι* extremâ. Hæc verò videtur fuisse Armeniæ Majoris pars maximè occidentalis.

Asine; Plures fuerunt Civitates hujusce Nominis in Peloponneso, ut Messenia & Argolica; Hanc postremam, licet ab Argis non procul distantem, quidam hîc intelligunt. At Stylax & Steph. Asinem stricte loquendo Laconicam agnoscunt. Et Strabo, l. 8. dicit, quod post Tænarum naviganti versus Onugnathon & Maletis, occurrit Amathus, inde ASINE, & Spartæ navale Gythium, &c. Vide quoque Thucyd. l. 4. sect. 13. & 54. & Schol. & Xenoph. Hellen. l. 7.

Aspendus, Pamphyliæ Urbs valdè populosa, condita ab Argivis, inquit Strabo, sita fuit, teste Arriano, magnâ ex parte, in asperâ præruptaque rupe, quam Eurymedon fl. adluebat.

Atarneus, est Civitas Æolidis, ex adverso Lesbî, inter Pitane & Adramyttium.

B.

Bisanthe, dicta & Παίδιον, auctore Ptol. Samiorum Colonia, juxta Propontidem sita erat in Thraciâ, non valdè procul ab Isthmo Chersonesi nec à Melane fluviò. Seuthes p. 514. dicit, hoc sibi oppidum eorum omnium quæ ad mare sita sunt pulcherrimum esse.

Bithyni iidem sunt qui & Thracæ Asiatici. Isti enim (Thracæ) transgressi in Asiam, vocati sunt Bithyni, prius appellati (ut ipsi aiunt) Strymonii, quod Strymonem adcolerent: à suisque Sedibus exacti sunt à Teucris & Mysis, inquit Herodotus; qui etiam inter populos à Cræso subactos recenset Chalybas, Paphlagonas, Thracas, Thynos & Bithynos, &c. vide & Eustath. ad Dionys. v. 322. Bebrycum autem illa fuit Regio, quam occuparant Bithyni.

Byzantium, Urbs in Bosphoro Thracio notissima; nunc Constantinopolis dicta. *Byzas* (inquit Eustath. ad Dionys. v. 804.) dux fuit Classis Megarensium, qui etiam Byzantium condiderunt. Cæterum (ait Herodotus) Bosphori locus quem rex Darius, Scythas invasurus, ponte commisit, conjectanti mihi medius videtur inter Byzantium & Templum Mercurii, quod supra fauces est. Is autem locus, teste Polybio, quinque stadiis abest ab Asiâ.

C.

Cænæ, Κάνας (versimiliter pro Καίναι) est, inquit Steph. urbs ad Tigrim. fl.

Cæci Campus Myforum erat, teste Herodoto; Cui accedit Strabo; Mysia, inquit, in mediterraneis ab Olympiâ ad Pergamenam est porrecta, & Campum Cæci dictum;

E e e e

nempe

nempè ab illo fl. ipsum alluente, qui in Sinum Elaiticum, Adramytteni partem, inter Pitanem & Elœam, fluit.

Calpes Portus in Thraciâ Asiaticâ situs fuit, & nomen fortasse à Calpâ fl. ipsum alluente accepit, cujus meminit *Ptol.*

Carduchii, *Cardueni*, *Cordæi*, *Gordi*, *Gordæi*, hodie *Curdes*; Populi ad Tigrim, in Armeniæ & Assyriæ confiniis habitantes, qui tribuuntur Mediæ à *Stephano*, Parthiæ à *Strabone*; Parthiæ scil. Regno, non Regioni propriè sic dictæ. quæ procul indè fuit, inter Hyrcaniam & Carmaniam. Hi etiam nunc hospitibus & viatoribus feri sunt. In Carduchiis autem Montibus (quos vel Tauro cohæfisse, vel ipsius Tauri partem fuisse verisimile est) Arcam Noë substituisse, non levibus de Causis statuere veri eruditi.

Carmande, scribi debeat *Χερμάνδη*, quæ *Bocharto* est *כלמך* *Chilmud*, *Ezek. xxvii. 23.* *Syr.*

כלמך *Chalmadda* pro *כלמך* *Chalmadda*, *Xenophonti Charmanda* 70 *Intt.* vertunt *Χερμαν*. De quâ *Steph.* citat hæc *Sophænети*, in *Cyri adscensu*, verba: *Sed juxta Babylonias Pylas seu portas, ultra Euphratem, urbs condita erat, nomine Charmande.*

Castoli Planities. Pro *Κασωλῆ*, nonnulli *Κασαλέ*, alii *Πακωλῆ* legendum putant; sed *Lectio* vulgata omninò retinenda esse videtur. *Castoli Campus*, inquit *Steph.* *Dorienfium est, uti Xenophon* perhibet. *Sic autem est dictus, quòd Lydi Castolas vocant Dorienses.* *Erat serò in Lydiâ urbs Castolus.*

Caystri Campus, cui nomen etiam urbis cum Incolis tribuit *Xenophon*, ab illo longè dissitus

est, cujus *Eustath.* ad *Dionys. v. 837.* alique passim meminere, de hoc silentes. At pluribus urbibus unum & idem sæpè inditum est nomen. Quidni ergò *Caystri Campus* in *Phrygiâ superiore* posueris?

Celænæ, Urbs quæ Caput olim *Phrygiæ* magnæ fuit, ab Incolis Opibusque felix, tum *Perfici Regis*, tum *Cyri Regiâ* nobilis.

Centrites Armeniam à *Carduchorum Agro* separans fl. cujus nomen à *גתר*, *Gethere*, vel *Gethere*, (de quo *Gen. x. 23.*) duci suspicatus est *Bochart.* [Hujus fl. cûrsus, qui, juxta *Delile*, ad Orientem est, *Forsterus* ad Occidentem esse contendit; nec Argumentis probabilibus caret, quæ eundem esse *Lyci Brachium* suadeant.]

Ceramorum Forum. *Κεράμω* quidem *Cariæ* oppidi, mentio est satis crebra, quod *Doridi* tribuit *Ptol.* At situs iste loci cum *Itineris Cyri* ratione minùs convenit. Rectius autem in illam *Mysicæ* partem quadrat *Ceranae*, *Phrygiæ* vulgò adscriptum Oppidum, de quo *Plinius*, memoratis ibidem *Celænis* & *Colossis*, mentionem facit. Dici autem videtur *Ceramorum Forum*, perinde atque apud Romanos, *Forum Clodii*, *Julii*, *Appii Forum*, &c.

Cerasûs, *Arriani* tempore *Pharnacæa* dicta, Urbs *Græca*, propè *Pontum Euxinum* sita, quæ *Xenophontis* *Ævo Colchidi*, postea verò *Ponto* tributa est. Nomen autem (juxta *Eustath.* ad *Dionys. v. 437.*) accepit ἀπὸ τῶν αὐτῶν τῶν *Κεράσων*, quibus etiam nunc abundat. Ad *Urbis* Annum *DCLXXX.* *Lucullus* primum *Cerosos* vexit è *Ponto*: Annisque *cxx* post (scil. à *Xto* nato *XLVII*) trans *Oceanum* in *Bri-*

Britanniam usque pervenire. Plin. Nat. Hist. l. 15.

Cersus, fl. qui verisimiliter crebris iis adnumerandus est Rivis, Planiciem Ciliciæ, qui vergit ad Mare, distinguentibus, quorum meminit *Q. Curt.*

Certonium, Civitas Mysiæ, quæ Herodoto *Κερών* esse videtur. Ipse enim & *Plinius* Carenem juxta Atarneam posuerunt; qui situs satis convenit cum Xenophontea Narratione. Cæterum *Steph.* ex Theopompo adfert urbem nomine *Κυτάνιον, μεταξύ Μυσίας κ' Αιολίας*; quam, cum ejus Scriptura minus à Xenophonteo *Κερωνίω* discedat, forsan hic aliquis libentius intellexerit.

Chalcedon, antiqua Urbs Bithyniæ, ad Bosphorum, in ora Ponti sita, ex adverso Byzantii, condita est à Megarensibus, inquit *Strabo*. Synodus Œcumen, 4ta illic contra Eutychianos habitata est, Anno 451.

Chalus. Hujusce, fl. Nomen haud alibi reperies. *Cl. Delisle*, Conjecturâ ex ipso Cyri Itinere factâ, eum fuisse suspicatur cui hodie nomen est *Alep*. Conjecturæ præsidium petit ex voce *Alep*, seu *Chalib*, quâ prioris loco utuntur Arabes. Nam *Chalib*, inquit ille, à *Chalo* Xenophonteo derivari videtur.

Chalybes, p. 319. Eos Diodorus Sic. Chalcedenses vocat; apud quem tamen pro *Χαλκιδίων* legendum videtur *Χαλδαίων*. *Chaldæi* autem Strabone teste, *Chalybes* antiquitus vocabantur. Pag. verò 377. mentio fit alterius Gentis, ab hac longo satis intervallo distantis, cui idem contigit nomen. Solebant utique Barbari isti passim per inculta loca vagari; Nomenque adeo suum communicare diversis

Locis, in quibus aliquamdiu commorati erant. Chalybum etiam intra Halyn sitorum meminerunt Herodot. & Ephorus. Chalybes etiam Mosynæcis vicinos & subiectos agnoscit Eustath. ad Dionys. v. 467. *Habitant verò [Tibareni scil.] inquit, ut Chaldæi, usque ad Armeniam minorem; — post quos sunt Chalibes; — hosce Chalybes, alii Chalbios vocant. Est autem Gens Pontica, juxta Thermodontem, &c.* Hos quoque *Strabo* Chaldæorum nomine designasse videtur.

Charadra, propiè *Alveus* seu *Vallis*, quem Torrens rapido suo impetu *Εχάραξι*; Item Ipse Torrens. Hanc *Plinii Zerbim* esse putavit Bochart. nomen deducens à verbo *זרב* *Zerab* vel *Zarab*, (propiè, *effluere more Torrentis*) quo non solum *Chaldæi*, inquit, sed & *Hebræi* utuntur, & *Arabes*.

Chersonesus Thraciæ, Peninsula est, inter Hellespontum ad Ortum, & Melanem sinum ad Occidentem, in Mare Ægeum excurrent. Urbes præcipuæ fuerunt, Cardia, Callipolis (nunc Gallipoli) Sestus, Elæus, &c. Isthmus ejus 37 Stadia longus erat.

Chrysopolis, Oppidum ultra Chalcedona, septentrionem versus è regione Byzantii, in Bithyniâ. *Vocata fuit*, inquit *Steph.* *Χρυσόπολις*, ut quidem aliqui dicunt, tempore Imperii Persarum illic colligentium Aurum proveniens ex Civitatibus. Plures etiam à *πὸ Χρυσῆ, vel Χρύσης, Chryseidis & Agamemnonis Prole*, nomen deducunt.

Cæti vel Cætæ, Gens Pontica, juxta, vel inter Mosynæcos & Tibarenos, in Thermodontis fl. viciniâ.

Colchi, Gens Euxini Ponti orientale Litus occupans; cujus non idem apud omnes Termini,

Colchi autem proprii à Phaside ad Dioscuriadem in Septentriones habitârunt. Regio nunc Mengrelia vocatur, à *Manralis*, qui inter Gentes illam incolentes à Ptol. nominantur.

Colchorum Montes; Ii fuisse videntur Moschici Montes, qui Armeniam majorem ab Iberiâ & Colchide separabant in Septentrione. Teste Strabone, Armeniæ Montes, *Moschici*, *Scoedises*, & *Paryadres*; *hi omnes Tauri Montis, Austrinum Armeniæ latus conficientis, partes sunt, Septentrionem versùs ab eo quodammodo abruptæ, & prolapsæ usque ad Caucasum, oramque Euxini Maris, quæ à Colchide ad Themiscyram porrigitur.* Geogr. l. 11.

Colossæ, Urbs Phrygiæ magnæ haud exigua, propè exitum Lyci in Mœandrum sita; quam maximè nobilitavit Epist. D. Pauli ad Incolas ejus scripta.

Comania; Hic locus vix apud Geographos reperiatur, scil. viciniâ Pergami. Proculdubio fuit Castellum aliquod, non procul à Caico fl.

Corfotes, Urbs, quæ vix apud quenquam, excepto Xenophonte, occurrit. Quod autem dicitur ἐρημν, id ostendit voce ἐρημν non semper significari locum planè asperum, in quo nihil præter Sabulum, Saxa, Ferasque, reperiatis; cùm Græci triduum ibi manserint, cibaria suppeditante Agro.

Cotyora, eadem videtur esse urbs, quæ Melæ *Cotyros*. Arriani tempore jam fuit tantùm *Vicus*; *isque non magnus*. Apud Steph. dicitur esse *Vicus ad Pontum*.

Cydnus, *inclytus Amnis, Tarsum mediam interfluens; non spatium aquarum, sed liquore memorabilis, &c.* 2. *Curt.* Oritur autem in illâ Tauri parte, quâ suprâ Tarsum est, inquit

Strabo, & Ostia habet post Anchialem, juxta locum qui Rhegma vocatur.

Cyzicus, inclyta Myssiæ minoris Urbs, ad Propontidem & Æsepi fl. ostium, in Insulâ eodem Nomine, Continenti duobus Pontibus junctus.

D.

Dana; forsan legendum *Adána*, quæ ejus locum apud alios Scriptores obtinere solet, hodiè *Adena* dicta. Et Ciliciæ quidem urbs ab iisdem dicitur: eam verò Xenophon quàm proximè Ciliciam in Cappadociâ tamen, collocasse videtur.

Daradax, fl, aliis Scriptoribus ignotus. Hic forsan est, qui *Marsyas* vocatur à *Plinio*, non ille qui in Orontem, sed qui in Euphratem labitur, & à *Ptol.* dicitur *Singas* sed hæc Hypothesis magnis laborat Incommodis.

Dardanum, Urbs Troadis, Abydo finitima, ad Promontorium Dardanium, quæ eo ferè situ fuisse videtur, quo hodiè Arx *Dardanello*; cui in Thraciæ litore obiacet Castellum aliud ejusdem Nominis.

Delta aliis *Delcon*, hodiè *Gyllio* est *Dercon*, inquit *Brutius*; Locus Thraciæ, suprâ Byzantium, cui (ut & pluribus aliis locis) id nominis inditum fuisse verisimile est, à *Similitudine Figuræ*, inquit *Steph.* Sic Euxinus Arcui assimilatur; Alexandria Chlamydi militari; Italia Hederæ; Iberia Pelli bovina; Naxus Ramo vineæ; Peloponnesus Folio; Sardinia vestigio hominis; & Lybia Tarpezio. Plura vide passim apud Eustath. ad Dionys.

Drilæ, Gens Pontica, quos Arrianus *Samos* fuisse putat.

E.

Elisarne, Αλίσαρνα apud Steph. & Αλισταρνία apud Strab. Oppidum Myſiæ majoris.

Ephesus, hodie *Eſeſo*, Urbs Ioniæ, ad Mare Ægeum, propè Ostia Cayſtri fl. ab Amazonibus, ut fertur, anno 40 post captam Trojam, condita; celeberrima Dianæ νεώκορον, five Æditua (Act. xix. 35.) Olim magnum Emporium, & Conventus juridicus Ioniæ ac Lydiæ; nunc Vicus. Magnificentissimum illius Templum, inter Portum & Urbem situm, eadem nocte quâ natus est Alexander M. ab Herostrato quodam, ut nomen memoria sceleris extenderet, exustum est; mox verò aliud, priori præstantius, ædificârunt Asiatici.

Euphrates, fl. notissimus, Oritur autem, inquit Plinius, in Præfecturâ Armeniæ majoris Caranitide, &c. In Septentrionalibus Tauri partibus Fontes ejus posuit Strabo; quos à Tigridis fontibus, ad meridiem illius Montis sitis, circiter 2500 Stadia distare putat. Xenophon verò, p. 250. Καὶ τὴν Εὐφράτην τε τὰς πηγὰς ἐλέγξει ὁ πρόσω τῆς Τύρηντι εἶναι; ubi non de visis, sed de auditis loquitur, indeterminatè. Nisi fortè ille fontes designat, quâ Orientem spectat Amnis; hic de brachio quodam occidentali loquitur. A Mose vocatur (Gen. ii. 14.) פרת Phrath, Εὐφράτης, vertentibus 70 Intt. Mesopotamia (quasi Interamnis, seu Medamnis) sic dicta est, quòd inter hunc fl. & Tigrim jacebat; de quâ Dionys. v. 993. Sic,

Τῆςδε περιχλίωνες μέσσην ποταμῶν ἐνέπυσιν.

G.

Ganus, oppidum in orâ Propontidis; cujus nomen, inter alia Thraciæ oppida, recensent Scylax

& Plinius, in Corpillicâ Regione.

Gymnias; Eadem Diodoro dicitur Gymnasia; nec facilè plura de illâ apud alios Scriptores invenies. Juxta australem partem montium Colchidis, non procul à Thechi, sita fuisse videtur. Quod autem dicitur fuisse Urbs ampla opulentaque incolis frequens, indè conjiciatur Emporium fuisse ad fl. aliquem, forsan Phrasin, situm.

H.

Halys, nunc Otmagiuth five Aly, fl. est, qui Oram Ponti seu Paphlagoniæ legentibus sese offert. Hic fl. olim Regni Cræſſi, & [mox] Persarum terminus fuit; — Fluit autem, non (ut Herodotus inquit) à Meridie, sed ab ortu Solis: ubi autem se exsolvit in mare, Sinopensium & Amisenorum rura agrosque separat; Arr. Peripl. Haly nomen est ἀπὸ τῶν ἁλῶν, à Salibus quos præterlabitur. Fontes habet in Cappadociâ, propè Ponticam, apud Cambyſenam, &c. inquit Strabo.

Harmene, Civitas vel Vicus Sinopensium, cum portu. Paphlagoniam, teste Melâ, finit; sed ultra eam Regionis illius limites extendit Xenophon.

Harpasus. Apud Auctores recentiores, qui Itinera sua scriptis mandarunt, hunc fl. HARPASON nomine venire testatur Cl. Delisle; Tournesourt *Arpagi* vocat.

Heraclea, Ptol. & in nummis dicitur Πόντις Ηράκλεια, ut ab aliis ejusdem nominis distinguere-tur. A Lyco (inquit Arr.) ad Heracleam, urbem Græcam, Doricam, Megarensium Coloniam, 20 Stadia; ubi portus navium. Strabo illam fuisse dicit Μηλησίων (legunt Casaubon. & Palmer. Μεγαρίων) Κτίσμα. In maris Euxini litore posita, eo fuisse putatur in loco, ubi hodie Penderacki.

Hef-

Hesperitæ; vide Armenia, &c. Hyrcanii; Hyrcanius Campus fuit in Lydiâ, circa Thyatira. *Hunc inquit Strabo, sic nominaverunt Persæ à Colonis ex Hyrcaniâ eò adductis.* In eo fuit oppidum Hyrcania. vide Cellar. Geogr. Ant. Utrum ex parvo illo Tractu, an ex amplâ Regione in superiore Asiâ oriundi fuerint equites illi Hyrcanii Xenophontis, judicet Lector.

I.

Jasonium litus. Ptol. & Arrian. mentionem faciunt Jasonii Promontorii, hodiè *Capo di S. Thomas* (Plinius etiam fluminis) in Capadociâ, inter Polemonium & Cotyora, à Polemonio 130 Stadia distantis, teste Arriano. Hic probabile est Jasonium litus intelligi. Cum autem dicuntur Græci (pag. 437) postquam Armena solvissent, hoc litus & Oslia Thermodontis & Halyos prætervecti (quæ tamen jam illis à tergo erant) referendum est potius ad Navigationem à Cotyoris ad Armenen, & supponendum videtur, quod Xenophon, hos Commentarios longo post tempore scribens, memoriâ lapsus est, ut notat solertiss. Forster.

Ida, Mons Trojæ (Myfiæ etiam, ex mente Melæ, Æolidisve) *Judicio Paridis memoratus; orientem Solem, aliter quàm in aliis terris solet conspici, ostentat. — Primò autem parvis urbibus adpersus est; — gremio interiore Campus THEBE nomine; ADAMYTTION, Assyram, Chrysam, oppida, eodem quo dicta sunt ordine adjacentia, continet; in altero latere ANTANDRUM. Mela. Ejus cacumen Gargarus.*

Iconium, hodiè *Cogni*, urbs, Lycaoniæ vulgò attributa, ad Tauri terminos; cujus mentio fit *Ad. xiv.* Etiamnum ampla est &

propè munita. Distat 100 circiter Milliaribus ab orâ Maris Pamphili, ad Boream.

Iris, hodiè l'Irio vel *Casalmach*; De hoc sic Strabo; *Alius autem (scil. fl.) aequalibus ferè ab eo (i. e. Thermodonte) spatiis semper distans, Iris nomine, per Phanaræam fluit, eandem perlabens Planitiem. Oritur in ipsâ Ponticâ Regione (ex Argeo monte) ac postquam Comana, Ponti urbem, pertransiit, &c. apud Strab, legenda.*

Iffos nunc l'Ajazzo; De eo sic Mela; *At in recessu, inquit, intimo [Issici nempe Sinus] locus est magni aliquando discriminis, fusorum ab Alexandro Persarum fugientisque Darii spectator ac testis. Nunc ne minimâ quidem, tum ingenti urbe celebris Iffos fuit. Stadia circiter 15 distabat ab oppositâ Orâ.*

L.

Lampsacus Urbs Myfiæ minoris, cum portu commodo, Phocæensium Colonia, ad Hellepontum, ubi exit è Propontide, sita, inter Parium & Abydum, è regione Callipolis; idcirco Themistocli à Persarum Rege donata, ut inde Vinum, quo abundabat, sumeret.

Larissâ. Nulla reperitur Urbs sic vocata, in regione de quâ Xenophon hic agit. Quare Bocharto videtur accedendum, qui suspicatur hanc *Larissam* esse *Resen* (de quâ Moyses, Gen. x. 12.) tum propter convenientiam Sitûs & Descriptionis utriusque; tam quia Civitates quæ *Larissæ* vocatæ sunt, Græcæ fuerunt; cum tamen nullæ in Assyriâ ante Alexandrum M. extiterint Urbes Græcæ. Et verisimile est, Græcis rogantibus cujus Urbis essent Rudera, Assyrios respondisse *לרסן* *Laresen*, addito *le*, Genitivi notâ; atque illud *Leresen*

Lerefen mutatum esse in *Αλεξισαν*, forsitan ut ad Græcam Elegantiam accommodaretur.

Lycus, fl. Paphlagoniæ, per Mariandynos in Pontum Euxinum fluens; 20 Stadiis ab Heracleâ distans, teste *Arriano*.

Lydiæ Mare. *Strabo* asserit quod *Lydi incoluerunt Thebes Campum*, qui fuit propè Trojam. *Scylax* quoque Lydiæ meminit circa Astryam & Adramyttium. Hinc illud *Xenophontis* MARE LYDIÆ esse videtur. In quibusdam locis, *Phrygiæ*, *Lydiæ*, *Cariæ*, *Mysiæ*que partes, inter se concurrentes, difficulter discernuntur, inquit *Strabo*, l. 13. Regiones autem illæ omnes Cræso Lydiæ Regi, & mox Persis, Lydiâ cum Metropoli, Sardibus, devictâ, paruerunt.

M.

Macrones, *Gens* in extremitate Cappadociæ, in Colchidis & Armeniæ confinio, ad Pontum perti-
nens, *Becheribus* australior. Hos nunc *Sannos*, sed vulgatius, *Tsanos* vocamus, inquit *Eustath.* ad *Dionys.* v. 766.

Mæander, vulgò *Madre*, flexuosus Amnis, Lydiam recursibus perfundens. Oritur autem è Lacu in Monte Aulocrone, plurimisque adfunditur Oppidis, & augetur fluminibus crebris, ita sinuosis flexibus fluens, ut sæpè credatur reverti. Inter Prienen & Pyrrham Mare subit Myrtoum.

Mariandyni, Populi Bithyniæ vel Paphlagoniæ, in confinio, in orâ Maris Euxini, inter Heracleam ad Occasum & Cytorum ad Austrum.

Maronea, hodiè *Marone*, Thraciæ urbs, in Ciconum Agro, ad Ismari, fl. Ostia, medio inter Nestum fl. & Ænon Urbem Itinere. Ibi prius habitasse ferunt Ciconas, qui

ad Ismarum erant. Hæc verò postea Chiorum Colonia facta est. Marciani Heracleotæ Periegesis. Atque equidem Thraciæ Litoris pars maxima Græcis referta erat Colonis. Hinc Heraclides Maronites, Græcus audit, pag. 556. vide & Herodoti l. 7.

Marfyas, fl. media Celœnarum Mœnia interfluens, fabulosis Græcorum Carminibus inclutus; juxta *Q. Curt.* A Meandro, juxta Apamiam, quam circumfluit, recipitur.

Masea, fl. fontes habens propè Nisibim, & totam ferè Mesopotamiam dividens. Hanc à *Ptol.* *Saccaram* appellatum fuisse censuit doctiss. *Bochart.* Cellario verò *Ptolemæi Saccarâ* idem esse videtur ac *Xenophontis* Araxes, propter Distantiam ab illo assignatam. vide *Araxes*.

Melandeptæ; MS. Eton. & reg. Paris. exhibent *Μελανδίται*. Est autem, teste Steph. *Μελανδία Χώρα Σιθωνίας* (non *Σικωνίας*) Regio *Sithoniæ*. At *Herodot.* *Sithoniam* suprà Sinum Toronaicum ponit; quod huc minimè convenit. *Plinius* verò & *Solinus* alios memorant *Sithonios* circa Ponti Euxini Litora habitantes; Horum pars esse potuerant *Melanditæ*. Fuit & *Melantias*, Thraciæ vicus, ad *Athyram* fl. 102 Stadiis Byzantio distans. Situs cum *Xenophontea* narratione conciliari possit; Nomen verò minùs discrepare videtur. Quid si vox *Μελανδίται* ducta sit à τὸ μέλαν, fluvio Thraciæ, non valdè procul à *Bisanthe*; & supponantur *Melanditæ* ad ejus ripam Orientalem habitasse? Docti judicent, vide *Thranipsæ Bisanthe*.

Melinophagi, Populi Thraciæ, suprà Byzantium, sic dicti, quod
μελινῶς,

μείλιον, i. e. Panico, vescerentur.

Mespila; Hanc *Stephanus* Mispilam vocat, quam Medorum Urbem esse dicit, *Xenophontis* Ἀναβάσις citans.

Miletus, hodie vulgò *Melasso*, urbs in Cariâ, præcipua, & inter antiquissimas Ionicarum, haud longè à Mæandri ostiis jacens; *Thaletis* & *Anaximandri* patria; Lanâ & stragulis pretiosis nobilitata. *Multa quidem*, inquit *Strabo*, *hujus Civitatis præclara opera*: nulum autem illustrius, quàm multitudo *Coloniæ*. Nam & *Euxinum Pontum* *Coloniis omnem implevit*, & *Propontidem*, & multa alia loca.

Mosynœci, Populi Cappadociæ ad Pontum Euxinum, inter Cytorum & Cerasuntem longo tractu incolentes, *Tibarenis* finitimi. *Quidam* [Septempaganorum] inquit *Strabo*, *etiam in Arboribus aut Turriculis habitant*; quæ cum *Mosyni* dicantur, ipsis *Mosynæcorum* appellatio indè obtigit.

Myriandrus. *Strabo* hanc urbem in Orâ Sinûs Issici collocat; quippe quodd Sinus iste in Syriam etiam pertingeret. Sita autem erat ad Montis Amani radices, in Ciliciæ confinio, intra Promontorium Rhossicum, juxta Alexandriam penes Issum, nunc *Scandrin* dictam.

N.

Novum Castellum, five Murus, Νέον Τείχος; apud *Plin.* *Novum Tichos*; est locus Thraciæ, cujus etiam meminit *Scylax*. Utrùm autem vocem Τείχος verteris *Castellum* ad *Murum* haud multum interest; cum & *Murus* denotet *Arce*, *propugnaculum*, Cæterum plura Τείχα hic loci extitisse, scribit etiam *Herodot.*

O.

Odryssæ, Populi Thraciæ circa

Hebrum fl. teste *Solino*. Horum Imperium, quâ pertingebat ad mare, collocavit *Thucydides* inter Abderam & Istrum; mediterranea verò ejus statuit à Byzantio ad Leæos & Strymonem, regnante *Sitalce* l. 2do.

Olympia, Urbs Elidis, in Agro Pisæo sita; ubi erat Fanum Jovis Olympii, & Lucus Oleastris confitus. Huc confluebat universa Græcia, ad celebrandum Gymnica Certamina Sacra, καὶ ἀγωνισμῶν, vel ut planius dicam, inquit *Tzetzes*, καὶ ἀμῆνας ἀγῶνας. *Schol.* in *Lycophr.* *Cassandr.* v. 41. *Gymnasia* sane pulchra, erant exta Urbem, teste *Xenoph.* in *Hellen.* l. 3. c. 19.

Ophrynum, Oppidum Troadis prope Dardanum. *Ibi Hectoris Lucus in loco conspicuo*, inquit *Strabo*.

Opis, Pagus est, inquit *Strabo*. *circumstantium locorum Emporium*. At *Herodoto* πόλις dicitur: Similiter *Arriano* πόλις ad *Tigrim* sita. *Bagdad* eundem, vel penè eundem, situm hodie obtinere putatur.

P.

Paphlagonia, Regio Asiæ, inter Pontum Euxinum ad Boream, & Galatiam ad Meridiem, litoralem Oram versùs à *Parthenio* fl. ad *Halyn*, vel etiam *Irim*, extensa.

Parium, Civitas Mysiæ minoris, cum Portu, ad Propontidem, inter *Cyzicum* ad Septemtr. & *Lampsacum* ad Merid. sita. *Parium*, inquit *Strabo*, *condiderunt Milesii, Erythræi & Parii*, viz. Insulares, à quibus procul dubio nomen duxit.

Parthenium, *Plinio* est Oppidum Mysiæ, ad Troadem.

Parthenius, hodie *Parteni*, alias *Dolap*, fl. Bithyniæ, in Paphlagoniæ confinio, inter Tium & Amastrim urbes in mare exiens. *Quidam* autem illum sic dictum putant,

tant, quia per loca florida fertur; alii quodd ejus Fluentum esset quietum & Παρθενῶδες.

Ὡς ἀκαλὰ πορρέων, ὡς ἀδρὴ Πάρ-
θενος ἔστι. Steph. Byz.

Sic quietè profluens, sicut mollis
Virgo incedit.

Peltæ, Urbs Phrygiæ magnæ.
Populi *Pelteni*, Plinio, & Ptol. sed
in Lycaoniâ.

Pergæ, hodie *Pirgi*, Urbs Pam-
phyliz, inter Cestrum & Catara-
ctem fluvios, 60 Stadiis à mari re-
mota, teste Strabone.

Pergamus, Urbs Mysiæ majoris,
ad Caicum amnem, quæ Attalo-
rum Regia, & Galeni Patria fuit.
Alexandriæ & Pergami Reges, in-
quit Plin. *Bibliothecas magno cer-
tamine instituere cæperunt.* Regia
Bibliotheca illic, teste Galeno
200,000 Librorum constitit. *Char-
ta Pergamena*, ibidem inventa, à
loco nomen duxit.

Perinthus, quæ & *Heraclea*,
Urbs Thraciæ cum Portu, in orâ
Propontidis sita, Samiorum Co-
lonia.

Phasiani, Gens ad ripas Phasi-
dis fl. (quisquis tandem ille fuerit)
habitans, Armeniæ parti occiden-
tali contermina, ejusque Satrapiæ
adjuncta.

Phasis forsan est *Phasis* ille Con-
stantini Porphyrogeniti, cuique
nomen *Erax* etiam inditum erat.
Ità sentit Clariss. Delisle. Vide
Araxes, Forster. ipsum Colchicum
Phasim esse, Græcorum Carmini-
bus celebratum, suspicatur, qui,
juxta Strabonem & Dionys. ex
Armeniæ Montibus oritur. Imò
quidem illum fluere volunt à Mon-
tibus, quos Ptol. Caucasios vocat,
in Moschorum Agro, quâ vergit
ad Occasum, haud procul ab ipsis
Euphratis fontibus. Ex Phaside
Phasiani, Aves.

Pholoe, hodiè *Xiria*, *Mons Ar-
cadicus*, inquit Strabo [cum Oppi-
do] proximè super Olympiam jacet, cu-
jus imi procurfus in *Pisæâ* sunt Regio-
ne. Est sylvosus, nivosus, excelsus.
Hujus meminit Ovid. *Fast.* l. 2.

Testis erit Pholoe, testes *Stympha-
lides undæ*.

Physcus, Straboni & Ptol. Κά-
πεος, Arriano Βέμνηλος, Curtio, Bu-
mello, Plinio *Abfitris*, Ammiano *Ad-
java*, teste Bocharto. Gaugamela
rigabat, vicum Alexandri victoriâ
nobilitatum, 600, vel 500 (ut qui
minimum tradidère) Stadiis ab
Arbelis distantem, in Aturiâ, hoc
est, inter Tygrim & Lycum in Af-
syriâ situm. Addit Strabo Gauga-
melis nomen esse à Darii *Hystaspis*
Camelo quodam (qui cùm ejus
Commeatum in periculosâ Expe-
ditione adversùs Scythas portasset,
hunc locum in Alimentum acce-
pit) & interpretatur *Domum*, Bo-
chartus *Censum* vel *Tributa*, *Cameli*.

Pisidæ, Gens barbara, quorum
alii sunt planè montani; alii uirique
usque ad radices montium pertinent;
Steph. *Pamphylia* versus & *My-
liadem* siti sunt, finitimi *Phrygibus*,
Lydis & *Caribus*, inquit Strabo.
[Lycaonia licet ultrâ Pisidiam est,
in partibus tamen cis Taurum à
Romanis fuit censa; unde & ipsa
ad partem Asiæ quæ intra Taurum
est, referri debet. Fuit quidem ad
Taurum, fuit in Tauro; at non
ultrâ eum fuit. Cellar.]

Portæ Ciliciæ Syriæque. Ex
duabus angustis in Syriam Cili-
ciamque viis, geminisque Pylis si-
ve Portis, *Amanicæ*, paulò superio-
res & reduciore à mari, in medi-
terraneis sunt, in *Amano* monte,
qui à Tauro provehiens in illas
desinit. Per has Darius intravit
Ciliciam. Ast aliæ, quæ dicuntur
Ciliciæ sive *Syræ Pylæ* (per quas

F f f f

Cyrus

Cyrus minor, & post illum Alexander, in Syriam penetrârunt) propiores mari, nec verò disjunctæ longiùs, sed vicinæ *Amanicis*. Hæ Pylæ, communis Ciliciæ Syriæque Terminus, post Issum sunt. Nec verò statim ab illâ urbe incipiunt, sed (si propriè illas, & ubi angustissimæ sunt, intelligas,) interjecto spatio viæ non modico, sed vel 5. circiter parasangarum. Eas Xenophon brevissimas facit; & ubi Portarum speciem angusto transitu habent, tantummodò *Pylarum* nomine dignas censet; secus ac Alii, qui illas propiùs Issum, ubi angustioris viæ initium est, incipiunt nominare. Xenophon dicit utrimque Pylis, sic verè angustis, munimentem cum præsidio adpositum fuisse, Cilicium illi, hic Syrorum; Tunc autem Syennesis (licet sub Persarum Rege, ipse tamen) Rex Ciliciam tenebat; vide *Cellar.*

Pylæ, in finibus extant Mesopotamiæ sive *Arabie* desertæ, quâ Babyloniam attingit, juxta Euphratem, & procul dubio in Chaldæorum Montibus, si ultra borealem istius fluminis Ripam extendebantur. Nominis (aliis quoque fat multis locis inditi) rationem exponunt Geographi, quòd angustus ibi, inter Montes, quasi per *Portas*, transitus sit. Vide *Eustath. ad Dionys. v. 437. vide & Charmande.*

Pyramus, Leucosyrus priùs dictus, fl. Ciliciæ, in Cataoniâ ex Tauro Monte oriens, marique infra Mallum urbem exceptum.

S.

Salmydessus, quæ & *Halmydessus*, Oppidum Thraciæ, in Orâ Ponti Euxini. inter Byzantium & Apolloniam. Urbis, inquit doctiss. *Cellarius*, & Litoris & Sinûs commune nomen fuit: Urbe excisâ, Li-

toris & Sinûs nomen apud Scriptores posterioris Ævi mansit.

Sardis, Urbs magna, in latere Tmoli montis, ad auriferum Pactolum, Lydiæ Metropolis, in quâ fuit Ager ille Cyri minoris, conceptus & diligenter confitus, de quo *Xenophon in OEcon. & Cicero, l. de Senectute.*

Sarus, fl. qui oritur in Cappadociâ, paulò suprâ Comanam urbem, quam alluit, deinde per Ciliciam fluens, in mare Cilicium cadit, inter Ostia fl. Pyrami ad Ortum, & Cydni ad Occasum.

Scilûs, urbs *Triphiliaca*, inquit Steph. non procul ab *Elide* urbe; *propè Olympiam*, inquit Strabo. Cùm Scilluntii ab Eleis ad Pisæos, tunc eorum Hostes, defecissent, victi ac deleti sunt. Sed postea Lacedæmonii hoc Oppidum Eleis ereptum, Xenophonti jam exuli dederunt; Ubi Hellenica sua, teste Plutarcho, & verisimiliter *Ανάλισσις*, conscripsit. Tandem verò Elei, Sciluntem adorti, nimium cunctantibus Lacedæmoniis, Prædium diripuerunt, & Xenophontem cum familiâ fugere coegerunt.

Scythini; alii legunt *Ταοκυλῖνοι*; Steph. Byz. *Σκυθῖνοι*; Cappadocia populi, qui forsan Barbaris illis *Ἐπὶ τὰ Κωμήταις*, quorum meminit Strabo, adnumerandi sunt. De Scythis memorat Diodor. Sic. l. 2. quòd initio ad Araxem fl. perpauci admodum, & propter Ignobilitatem contempti, habitabant; Postea verò Imperium valdè dilatârunt. Scytheni, forsan istorum Reliquiæ fuerunt, qui ab illâ viciniâ non migrârunt. Et quemadmodum pro *Παρθοι*, legitur aliquando *Παρθύνοι* (Gens olim Scythica) cur non etiam ponatur *Σκυθῖνοι* pro *Σκύθαις*?

Selymbria, *Ptol. Σελυβρία*, hodie

Se-

Selivree, Urbs Thraciæ ad Propontidem, inter Byzantium & Perinthum.

Sinope hodie *Sinopi*, Urbs Ponticelebrima, Diogenis Cynici Patria, & postea Mithridatis Regia. Fuit antiqua quidem; sed, antè deductam eò Milesiorum Coloniam, minùs firma, minùsque clara. *Naturæ providentiâ benè comparata est* [hæc Urbs,] inquit Strabo; *incumbit enim Cervici cujusdam Peninsulæ; à cuius Isthmi* (duobus tantum Stadiis patentis) *utrâque parte, Portus, sunt & Navalia, ac Pelamydum capturæ mirabiles.*

Sitace; *Psitace, Urbs*, inquit Steph. *ad Tigrim sita; à quâ Babylonix pars Susidi proxima Sitacene appellabatur, postea Apolloniatis dicta, teste Strabone.* Græci ad illam ducti, à recto itinere multum aberrârunt; transierunt enim juxta Babylonem, tanquam Susa tendentes, ad quæ iter erat per Sitacen, ad Eurum Babylonis (à quâ 500 Stadiis distabat) sitam.

Soli, hodiè *Palesoli*, maritima Ciliciæ urbs, inter Lamum, fl. & Tarsum, olim à Rhodiis Argivisque possessa; postea verò à Pompeio Instauratore Pompeiopolis dicta. *A Cræso, inquit Diogen. Laërt. in Solone, in Ciliciam profectus [Solon] urbem condidit, atque ex suo nomine Solos vocavit; in quâ Athenienses aliquot Colonos statuit, qui tractu temporis τὴν Φωνὴν ἀποξενωθέντες, cum patriam vocem corrupissent, soloεικίζων, Soloecizzare, dicti sunt.* vide & *Eustath. ad Dionys. v. 875.*

Syria. Hanc Xenophon ultrà Euphratem protulit. Similiter etiam Scriptores sacri Syros in Mesopotamiâ collocârunt, 2 Sam. x. 16. & Gen. xxviii. 6, 7. De hac Plinius; *Juxta Syria litus occupat, quondam terrarum maxima, & pluri-*

bus distincta nominibus. Namque Palæstina vocabatur, quâ contingit Arabas, & Judæa, & Coele, dein Phænice: & quâ recedit intus, Damascus: ac magis etiamnum meridiana, Babylonia. Et eadem Mesopotamia, inter Euphratem & Tigrim; &c. Idem, Xenophontis narrationi congruenter, Regionem hanc vicatim dispersam fuisse scribit.

T.

Taochi, *Populus interiùs in Pontum, inquit Steph. Hos aliqui Τάας vocant; Ibi hodie TAOCHIR in Tabulâ Georgiæ, ponitur, teste Clariss. Delille.*

Tarsus, Ciliciæ Caput; multorum insignium Virorum Patria; Ortu B. Pauli imprimis illustrata. Strabo, post multas alias Opiniones, hanc versimiliorem, sed fabulis quoque admixtam, habet. *Tarsus, inquit, sita est in Campo, & Colonia Argivorum, qui Ius quærendæ causâ cum Triptolemo vagati sunt.*

Teleboas; Pulchellus hic fl. Euphratis esse Brachium videtur, quâ Orientem maximè spectat.

Teuthrania, Oppidum Mysiæ majoris, cum Regione cognomine, amplius 70 Stadiis distans à Pitânâ & Elæâ, Pergamum versùs, ut notavit Strabo; à Teuthrante, Telephi patre, qui ibi regnavit olim, sic dicta. Hujus Præfecturam, cum Elisarne, ab Avis acceptam, possidebat Procles à Demarato oriundus, qui Regno Spartano depulsus, ad Darium Hyaspem transierat, à quo, inquit Herodotus, *magnificè acceptus est, territorioque & urbibus donatus. Posterius ejus longo tempore in Asiâ permansisse ferunt, inquit Pausan. in Lacon. cum quo confer Xenoph. Hellen. l. 3. sect. 4.*

Thapsacus, Urbs ætate Plinii *Amphipolis* dicta. Eam Ptol. juxta

Euphratem quidem, at in Arabiâ desertâ posuit; scil. in Deserto Arabiæ adjacente fuit, sed intra Syriæ fines, ut testantur, *Plin.* & *Steph.* Zeugma habuit ad occasum 2000, & Tigrim ad Ortum 2400 Stadiis distantes, teste Strabone. Nobilis evasit Transitu Euphratis. Ad hujus Pontem transit Alex. M. Thapsakh autem *Transitum*, vel forsan hîc *Vadum* significat. Certè Incolas adulosos esse, quando Cyro dixerunt flumen illîc vado transiri non posse, patet ex Ptolemæo & ex recentioribus Itinerariis. Hæc Urbs Israelitici Regni Limes fuisse videtur, Davidis & Solomonis tempore; 1 Reg. iv. 24.

Thebes Campus, in Mysiâ majore, juxtâ Adramyttium, nomen duxit ab antiquo Oppido, *Thebe*, ab Achille everso, quod memoravit *Homerus*, *Iliad.* 6. 691.

Δύστησον διαπορθήσας, κ' τείχια
Θήβης.

Hujus Rex fuit Ection, Andromaches Pater. Hæc est quarta Thebe Stephani, sita in *Ciliciâ Hypoplaciâ*, propè *Trojam*. Cilices enim (à *Cilicibus extra Taurum sitis longè distantes*, inquit Strabo) & Leleges *Homerus* in illo tractu posuit, Myforum portiones, quibus postea *Æolii* successerunt. Hæc *Cilicia*, si ex nomine conjicere licet, sita fuit *sub*, vel *infra* Πλάκιον, urbem ad Rhyndacum fl. (teste Scylace) quam *Steph.* Πλάκην vocat, & urbem Hellepontiam esse dicit; nisi fortè *subjecta* fuerit alicui Monti in viciniâ, Πλακίω dicto; quod vox magis propriè significat.

Theche, Mons sacer, qui apud *Diodor.* Sic. hîc vocatur Χηνιον: in MSS. quibusdam legitur Ηχης. *Arrianus* Ιερον Ορεος inter Cerasunte & Trapezunte collocat, 90 Stadiis à Cerasunte; ad quem esse

Urbem & Portum dicit. Eundem hunc Montem intellexisse videtur *Apollonius Rhodius* (Αεσοναυτ. 6. v. 1017.) quem Ιερον Ορεος vocat; ubi *Scholiastes*, *Mons*, inquit, sic dictus, qui ad Pontum Euxinum pertinet; addit etiam, quod *Agatho* dicit illum distare 100 Stadiis à Trapezunte.

Thermodon, fl. Cappadociæ, ortus ad Castellum quod vocant Phanaræam, præterque radices Amazonii Montis lapsus, Themiscyræ planitiem, Amazonum olim, ut fertur, Domicilium, perlabitur, ac inter Themiscyræ ad Occasum, & Polemonium ad Ortum, in Pontum Euxinum influit.

Thracia, ut quidam volunt, à *Θηρί* *Thiris* Japheti filio (*Gen.* x. 2.) sic dicta; alii ab *Asperitate* Incolarum, aut Soli Cœlique; Europæ Regio magna Mari *Ægæo* ad Austrum, Propontide (quâ ab Asiâ separatur) ad Ortum & Mari Euxino definita; A Mœsiâ superiori & inferiori ad Occasum & Boream Hæmo monte divisa; à Macedoniâ pariter ad Occidentem, Strymone quondam, sed deinceps Nesto fl. determinata. Bithynia quoque aliquando Thracia Asiatica, à Thracibus Colonis, dicebatur.

Thranipsæ MS. Eton. Τρανίξαι. Nescio an Vox illa apud ullum alium Scriptorem occurrat. Nec mirum; Thracia enim, Plinii tempore, in 50 Strategias erat divisa. Ονόματα δὲ πολλὰ ἔχουσι κατὰ χώρας ἑκάστοι. Thracæ habent multa nomina singularum Regionum singuli, inquit *Herodot.* l. 5. c. 3. Constat *Bisanthem* & *Salmydessum* sitas fuisse in Locis quæ *Seuthes* sibi vindicabat, vel, adjuvantibus Græcis, subegit; hæc ad Boream, propè *Thyniadem* Premontorium, ad Pontum Euxinum; Illa ad Austrum, non

non procul ab Isthmo Chersonesi, ad Propontidem. Ubinam verò, in tanto intervallo, habitârint Thranipsæ, difficile est dictu.

Thymbrium; Hoc Phrygiæ superioris urbibus adnumerandum esse docent *Steph. & Pausan.* si cum iis modò, quæ de Midæ fonte scripsit hoc loco Xenophon, Pausaniæ verba conferantur.

Thyni. Populi Thraciæ, ex adverso Bithyniæ, ubi Thynias Promontorium & Oppidum. Fuerunt & alii Thyni (*Asiatici* nempè] Bithynis vicini, qui postea communi Bithynorum nomine vocati sunt. Hinc illud,

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Tibareni, Populi Cappadociæ, quos Strabo cum Chaldæis (qui Xenophonti sunt Chalybes) & Sannis (qui olim Macrones dicebantur) conjungit. His in risu *lusuque sumnum Bonum* erat, teste Melâ.

Tigris, à celeritate, inquit Curtius, quâ defluit, Tigri nomen inditum est: quia Persicâ linguâ *Tigrim* sagittam appellant; Alii Nomen ejus, ut & Lyci & Capri, vicinorum illi fluminum, à Bestiis ejusdem nominis derivant. Fluvius est Asiæ percelebris, Mesopotamiam ad Ortum terminans, eamque ab Assyriâ & Sufianâ separans, & Babyloniam interfecans; qui Euphrate recepto, in Sinum Persicum propè Tere-donem influit. De ejus Fontibus Auctores alii alia scripsêre. Plinius hæc: *Oritur Tigris in Regione Armeniæ majoris, fonte conspicuo.* Strabone teste, à Tauro Monte in Seleuciam defertur. Plures Tigres adfert Herodotus. Xenophon forsân ejus voluit fontes, qui ad Orientem vergit. vide *Euphrates*.

Tralles, Urbs, *Lydiæ*, inquit

Steph. propè Mæandrum fluvium. Post Magnesium [Mæandri] inquit Strabo, via Tralles ferens, ad lævam habet Mesogidem Montem, à dextrâ Mæandri Campum.

Trapezus, nunc incolis *Tarabosan*, Italis *Trebisonda*, Cappadociæ Urbs ampla, cum Portu capaci ad Mare Ponticum; quo loco Ora maritima incipit in Boream flecti, Colchos versùs. Longo post tempore Græcorum Imperatorum aliquando sedes fuit. In arduâ Peninsulâ sita fuit, & vasto monte clausa, inquit Plin.

Troja, quæ & *Troas*, Regio Phrygiæ minoris, ad Ægæum Mare, inter Æolidem & Hellespontum. Nomen illi dedit vetus *Troja* seu *Ilium*, nobilissima quondam Priami Regia, sed ita excîsa, ut jam Strabonis tempore nullum ejus exstaret vestigium.

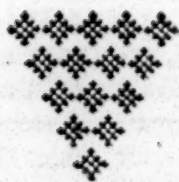
Tyriæum, Urbs quæ *Hierocli* Grammatico ΤΥΡΑΙΟΝ dicta est, & Pisidiæ adscripta. *Stephani* ΤΥΡΟΣ videtur esse, Urbs itidem, eodem auctore, & *Lydiæ* & *Pisidiæ*: *Straboni* Τυριάσιος est, vel potius ex fide MSS. ΤΥΡΙΑΙΟΝ.

Z.

Zabatus, hodie ZAB, auctore Clar. Delisle. Existimavit doctiss. Bochart. quoddam ille fuit Ammiani Marcell. *Diabas* vel *Diavas*, דִּיבָא *Diaba*, id est, *Lupus*, vel *lupinus*; undè Græcè dicitur Δύκος. *Certum est*, inquit, *Zaten* fl. *Xenoph.* l. 3. eundem esse cum *Zabato*, de quo l. 2. egerat. In secundo enim narrat Græcos fl. *Zabaton* attigisse; ad quem cum moras necerent, proditi & interempti sunt præcipui illorum Duces. Tertio deinde libro, telam retexens institutionis Narrationis, refert Græcos, primò perculosos, mox Oratione suâ erectos, in mortuorum locum alios

alios suffecisse duces. Quo facto demum *Zaten*, id est, *Zabaton*, de quo prius, instructo agmine trajecisse. Hunc porro eundem esse cum *Lyco*, probat idem vir doctus. cum ex Amplitudine; tum quia, illo trajecto, nullus alius occurrit Græcis usque ad Montes Carduchiorum, præter Torrentem sine Nomine. vide *Bocharti Geogr. Sacr.* l. 4. c. 19. Lycus autem ille,

(qui apud Ptol. *Λευκός*, *Leucus*, perperam, abundante literâ, scribitur) est fl. Assyriæ. Ptolemæus tres fluvios per Assyriam in Tigrim defert, *Lycum*, *Caprum*, & *Gorgum*, omnes inter Ninum (quæ vetus olim Ninive) & Seleuciam, pari quasi inter se distantia, ita ut Lycus Nino sit propior; Gorgus Seleuciæ; medius inter hos Caprus. vide Cellar.

4 DE 65

Books printed for, and sold by *J. Nicholson*, in *Cambridge*.

I. *Meditationes Algebraicæ* ab Edvardo Waring, *Matheseos Professore Lucasiano*, Cantab. *Regiæ Societatis*, & *Academiæ Bononiensis Instituti Socio*. Editio prima, 7s. 6d. 1762; Editio secunda, 10s. 1770, et Editio tertia pret. 15s. *fusus*, 1782.

II. *Proprietates Algebraicarum Curvarum*, ab Edvardo Waring, M. D. *Matheseos Professore Lucasiano*, Cantab. *Regiæ Societatis*, & *Bononiensis Scientiarum Socio*. Editio prima, 1762. Editio secunda, 7s. 6d. *fusus*, 1772.

III. *Meditationes Analyticæ*, ab Edvardo Waring, M. D. Trin. Coll. apud Cantab. *Matheseos Professore Lucasiano*, *Regiæ Societatis*, & *Bononiensis Scientiarum Academiæ Socio*. Hic liber imprimebatur annis 1773, 74, 75, et editus 76: Editio secunda, 4to, 1*l.* 1s. 1784.

IV. *De Descensu Gravium de Motu Pendulorum in Cycloide & de Motu Projectilium*, auctore Rogero Cotes. 4to. 2s. *fusus*, 1770.

V. *Six Philosophical Dissertations on the Mechanic Powers, &c.* by Dr. Morgan, late Master of Clare Hall; published by Dr. Samuel Clarke, in his Notes on Rohault's Physics. 4to, 3s. *sewed*, 1770.

VI. *A Treatise of Fluxions*, by Israel Lyons, Junr. Second Edition, improved, 8vo. 3s. *sewed*, 1779.

VII. *Elegia in Cœmeterio Rustico Scripta, numeris Elegiacis Latine Reddita*. Auctore G. Wakefield, Coll. Jes. Cant. Alumno. 8vo. 1s. 1775.

VIII. *Collectio Sententiarum, Exemplorum, Testimoniorum, nec non & Similitudinum, in usum Scholasticæ Juventutis. Operâ & Studio Johannis Bennet, A. M.* 2s. 6d. *sewed*, 1777.

IX. *The Satires of Juvenal translated into English Prose; with Explanatory and Classical Notes, relating to the Laws and Customs of the Greeks and Romans.* 8vo. 3s. *sewed*, 1777.

X. *The Satires of Persius translated into English, by T. Sheridan, D. D.* with explanatory Notes. Third Edition. 1s. 6d. *sewed*. 1777.

XI. *M. Tullii Ciceronis de Officiis ad Marcum Filium, Libri Tres.* Notis illustravit, & cum Manuscriptorum ope, tum conjectura emendavit Zach. Pearce, S. T. P. Nuper Episc. Roffensis. Edit. Tertia. 8vo. 4s. on Superfine Medium, and 2s. 6d. on good Crown, *sewed*, 1777.

XII. *Tully's Three Books of Offices, translated into English; with Notes by Thomas Cockman, D. D. Master of University-Coll. Oxon.* Ninth Edition, 12mo. 2s. *sewed*, 1776.

XIII. *The Expedition of Cyrus into Persia; and the Retreat of the Ten thousand Greeks; translated from Xenophon, with Critical and Historical Notes, by E. Spelman, Esq;* 3. Edit. corrected, 2 Vol. 8vo. Price 8s. on superfine Medium, and 6s. on good Demy, *sewed*, 1777.

XIV. *Funebres Orationes, per Bentham*, 8vo. *The Latin Translation*, price 1s. 6d. 1776. and the English 1s. *sewed*, 1780.

XV. *Locke's Common-place Book, neatly engraved on Copper-Plate, with Improvements, by a Gentleman of the University of Cambridge, in Folio and Quarto, from 2s. to 2*l.* 2s.* 1777.

XVI. *Locke's Essay on the Human Understanding*, 12mo. abridg'd. 2s. *sewed*, 1779.

XVII. *The Thirty-nine Articles of the Church of England, illustrated*

Books printed for, and sold by *J. Nicholson*, Cambridge.

illustrated with Notes, and confirmed by Texts of the Holy Scripture, &c. By the Rev. Mr. Welchman, Sixth Edition, 1s. 6d. *sewed*, 1777.

XVIII. *Œdipus Tyrannus*, 8vo. Translated into English by Dr. Franklin, 1s. 6d. *sewed*, 1776.

XIX. *Institutes of Natural Law*, being the Substance of a Course of Lectures on Grotius de Jure Belli et Pacis read in S. John's Coll. Cambridge, by T. Rutherforth, D.D. F.R.S. 8vo. price 4s. 6d. *sewed* in blue Paper, or 6s. neatly bound in Calf. Second Edition, 1779.

XX. *Ordo Institutionum Physicarum in privatis Lectionibus* T. Rutherforth, S. T. P. Editio Secunda, 4to. *sewed*, 4s. 1756.

XXI. *Ξενοφώντος λόγος εις Αγησίδαον, Ιερών, η Τυραννικῶν, Λακεδαιμονίων Πολιτεία, Αθηναίων Πολιτεία, και Ποροι, η περι Προσόδων.* Græce & Latine. Recensuit Bolton Simpson, A. M. 8vo. 4s. *boards*.

XXII. *Considerations on the Theory of Religion*, in Three Parts, by Edmund Lord Bishop of Carlisle, 8vo. 2s. *sewed*, 1765.

XXIII. *An Essay on the Origin of Evil*, by Dr. William King, late Lord Archbishop of Dublin. Translated from the Latin with large Notes, by Edmund Lord Bishop of Carlisle. 8vo. 5s. *sewed*, 1758.

XXIV. *The Conduct of the Understanding*, by John Locke, Esq; to which is added, an Abstract of Mr. Locke's Essay on Human Understanding, *sewed*, 8vo. 3s. 1780.

XXV. *Prolegomena in Libros Veteris Testamenti poeticos.* A Thoma Edwards, A. M. Subicitur Metricæ Lowthianæ consultatio, cum Indicibus Necessariis. 8vo. 2s. *sewed*, 1762.

XXVI. *Miscellanea Critica in Sectiones Quinque Dispartita.* Scripsit Richard Dawes, A. M. Coll. Eman. apud Cantabrigienses non ita pridem Socius; hodie ludo Literario et Gerontocomio apud Novocastrenses Præfectus. 8vo. 3s. *sewed*, 1745.

XXVII. *Δημοσθενος και Αισχυνος.* In duobus Tomis. Edidit J. Taylor, LL.D. 8vo. 6s. *sewed*, 1769.

XXVIII. *Orationes duæ; una Demosthenis contra Midiam, altera Lycurgi contra Leocratem.* Græce et Latine. Joan. Taylor, LL. D. 8vo. 3s. *sewed*, 1743.

XXIX. *Ξενοφώντος Κυβη Αναβάσεως Βιβλία Επτα.* A Thoma Hutchinson. Editio Quarta, nuper recognita. Cantab. E Typis Academicis. 8os. 6d. on fine Demy 4to. 8s. on good Crown 4to. and 6s. on fine Demy 8vo. *sewed*, 1785.

* * * Gentlemen's Libraries fitted up, and Bookbinding executed in a variety of plain or elegant Fashions,

By J. BOWTELL, Cambridge.

